

HAZAL ABA

Spencer

“Sen her zaman hayran olduğum insandın, biliyor musun?”

Dilimin ucundakileri itiraf etmek hem zordu hem de uzunca süre taşımaktan yorulduğum yükü bırakmanın hafifliğiydi. “Senle beni düşünmek imkânsızdı. Bakma bana öyle.”

Parmaklarımı aramıza uzatarak başparmağımla alnının üzerine çıkan kırışıklıkları okşadım.

“Sahip olunamayacak kadar yüksekte, asla hayal edemeyeceğim kadar farklıydın.”

Acıyla gülümsedim.

“Ortalığı karıştırmaktan zevk alan, dikkat çekmek için ölen Mahira, nasıl olurdu da Sancak’a yakışırdı?”

LAPIS YAYINLARINA
ULASHMAK İÇİN

LAPIS

9 786259 594040

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

Kızıltepe | Mahalle Serisi - II
Hazal Aba

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Yayın Koordinatörü: Güliden Gültekin
Editör: Güliden Gültekin

1. Baskı: Mayıs 2025
ISBN: 978-625-959-403-3

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Hazal Aba, 2025 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

Düzenleme
Ny.ozlem

HAZAL ABA

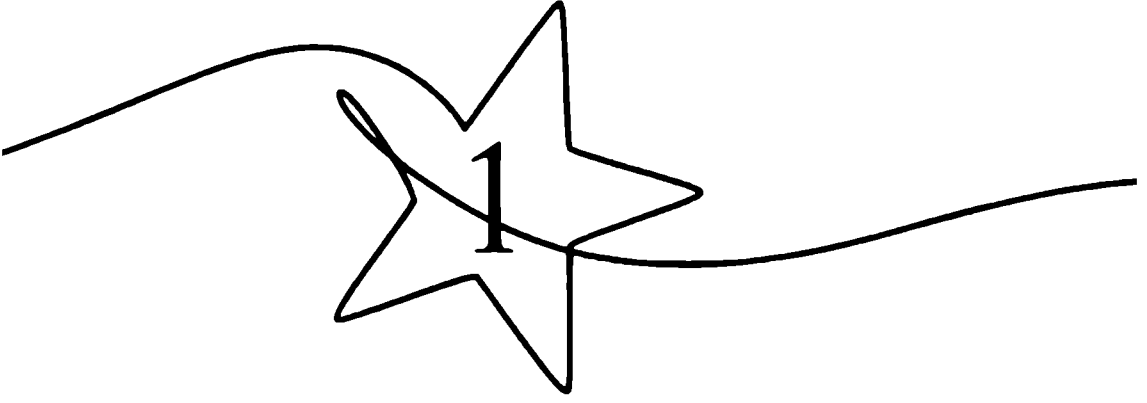

Kytle

-II-

NP
LAPIS

*Bu kitap senin için anne.
Işığım oldun.*

“O öldü mü?”

Dudaklarımdan dökülen kelimeler beni öldürdü. Paramparça edip bir kenara fırlattı. İçimden çığlık çığlığa bağırmaya başladım.

Bugün bir rüyaysa biri beni uyandırсын! Söylenen her sözü, beni buraya getiren adımları geri alsın! Biri bugünü baştan başlatsın!

Tekrar nasıl konuşabildim, bilmiyorum ama panikle, “Abi!” diye seslendim. “Lütfen, yalvarıyorum sana, bana bir cevap ver!”

Lütfen ölmediğini, benim düşüncesizliğimin sonucunun sevdiğim adamın kaybı olmadığını söylesin.

Sancak’ın ölümüne dayanamazdım. Onsuz bir dünyada yaşayamazdım. Babamın kaybının acısını dindirmeye kalktığım gibi Sancak’ın acısının sesini kısılamazdım. Onsuz bir hayatı düşünemiyordum bile. Başıma gelse nasıl yaşardım?

Volkan abim yakaran sesimi duyduktan sonra, “Şu an ameliyatta,” diye kırık sesiyle cevap verdiğinde çıldırmanın eşiğine geldim.

Nur sessizce yanıma yaklaşarak endişeli bakışlarla elini sırtıma koydu. Dudaklarımdan dökülen kelimelerin benim ölümüm olduğunu biliyordu.

Sesimi bulmaya çalışarak yutkundum. İçimdeki bu acı beni mahvetmeden Sancak’ın yanına gitmeliydim yoksa bulunduğum eşikten nasıl geri dönerdim, hiç bilmiyordum.

“Hangi hastane?”

“Büronun yakınlarındaki büyük hastane.” Telaşa kapılmamam için bastırıldığı acı dolu sesini çoktan fark etmiştim. Kendini toplamak için durup nefes aldıktan sonra, “Gelip seni alayım mı?” diye sordu.

“Hayır! Sakın oradan ayrılma!”

İçimdeki acıyı bastırabilirmişim gibi bas bas bağırdım. Bilincim karanlığın eşine gidiyor ama hiç ulaşamıyordu. Sancak’ın bir hastane köşesinde tek başına, kimsesiz gibi kalma düşüncesi zaten çıldırmama sebep oluyordu. Bir de gerçekleşme ihtimaline dayanamazdım. Sevdiğim adam şu an ameliyatta can çekişiyordu.

Buz gibi bir sesle, “Geliyorum hemen,” dedim ve abimin konuşmasına izin vermeden telefonu cebime koydum.

Nur soru sormaktan korkarak, “Ne oldu?” dedi.

Ne olmamıştı ki? Hayatım ayaklarımın dibine doğru eriyip gitmeye hazırlanıyordu.

Başımı kaldırıp boş boş arkadaşşıma baktım. Dünyam hiç bu kadar karanlığa yaklaşmamış, gün benim için doğmamak adına bu kadar tehdit etmemişti.

“Sancak kaza geçirmiş,” dedim. Üşüyor, tir tir titriyordum. Kalbimin tam ortasında acıdan kaynaklı bir ateş olmasına rağmen hayatımda hiç bu kadar üşümemiştım.

Acının yerini almaya hazır öfkeyle başımı Emre’ye doğru kaldırdım. Baş etmeye çalıştığım acının üstünden ancak kapkara bir nefret, onu harmanlayacak bir intikam gelirdi.

Canhıraş bir halde, “Senin yüzünden!” diye bağırdım. Öfkem volkan olup taşıtı. Önünde ne varsa seline katıp dağıtmak istedi. “Senin aptal, siktiri boktan inadın yüzünden! İçi boş egon, midemi bulandıran bencilliğin yüzünden oldu!”

Kendi başıma kalktığım her olayın ayaklarıma bir şekilde dolanaçağını biliyordum ancak sonucunun hiç bu kadar acı verici olabileceği aklıma gelmemişti.

Ne olduğunu anlamadan boş boş yüzüme baktı. “Mahira, ben...” dediğinde sözleri boğazına tıkmak istercesine bağırdım.

“Konuşma, kapa çeneni!” Tüm vücudum zangır zangır titriyordu. Kontrolden çıkmama çok az kalmıştı. “Sesine tahammül bile edemiyorum. Karşımda olman, benimle iletişim içinde olmaya çalışman, hepsi midemi bulandırıyor.”

“Be- Ben...” dedi. Söylediklerim, hiç beklemediği bir tepki olacak ki kekelemeye başladı.

Sakin olmayı deneyerek gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Kim bilir

Sancak şu an ne acılar yaşıyordu ve ben burada durmuş, hâlâ geçmişle kavga edip vakit kaybediyordum.

Gitmem gerekiyordu. Yanında olmam, elini tutmam, söylemeye ödümün koptuğu kelimelerimi birer birer itiraf etmem gerekiyordu. Biz birbirimize zaten yıllarca geç kalmış, acımasızca ayrı düşmüştük. Bir daha ayrı düşmemize izin veremezdim.

“Gitmem gerekiyor,” dedim. Daha fazla vakit kaybedemezdim. Her saniye sevdiğim adamın hayatına eşdeğerti. Kaderin bir daha bizden zaman çalmasına izin veremezdim.

Arkamı döndüm ve kendimi kaybetmiş halde tek bir amaç için koşmaya başladım. Yetişmem gerekiyordu. *Bize* yetişmem gerekiyordu. “Koş, Nur!”

Emre arkamdan, “Mahira!” diye bağırdığında sesini umursamadan koşmaya devam ettim. Onu kaybedemezdim.

Parkın çıkışına geldiğimde kaldırımdan inme fırsatı bulamadan, kolumdan sertçe tutularak geriye doğru çekildim.

“Götüreyim sizi.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” derken tutuşundan kurtulmak için kolumu geri çektim.

Kolumu bırakmadan, “Yardım etmeye çalışıyorum,” dediğinde boşta kalan elimle sertçe göğsüne vurup onu itekledim. Hâlâ benimle konuşmaya cesaret ediyor olması fiziksel şiddete başvurmama sebep olacaktı.

“Yardımlını istemiyorum! Yeter ki defol, git artık!”

Nur diğeri yanıma geçip Emre’yi itekledi. Arkadaşım her an üzerine atlayıp saldırabilirdi.

“Laftan anlamıyor musun sen? Git artık, lan!”

“Asıl siz anlamıyor musunuz? Size yardımcı olmaya çalışıyorum,” diyerek elini saçlarının arasından geçirdi ve sinirle bağırdı. “Geldiğimden beri şiddetten başka bir şey görmediğim halde yine de aramızdaki şeyleri düzeltmeye çalışıyorum. Seni kazanmaya çalışıyorum.”

Emre’nin söylediğı her kelime bir kulağımdan giriyor, öbüründen çıkıyordu. Kaybettiğim her saniye beni başka bir acının kucağına itiyordu.

“Beni kazanamazsın.” Anlaması için bastıra bastıra tekrar ettim. “Sana ait olmayanı geri alamazsın. Çünkü hiçbir zaman senin olmamıştır.”

“Sen, bana aittin.”

“Ben hiçbir zaman sana ait olmadım,” dediğimde boğazımdan kaba bir kahkaha kaçtı. “Ben başka bir adama aitim ve o adam şu an hastanede beni bekliyor.”

Çaresizce, “Mahira...” diye fısıldadı.

“Yeter!” diye bağırdım. “Yeter! Sana saldırmama şu kadar kaldı,” diyerek tırnağımı işaretparmağımın ucuna bastırdım. “Biraz daha zorlarsan yumruğumu yüzüne yiyeceksin.”

“Kendimi affettirmek istiyorum.”

Nur’la kısa süreliğine göz göze geldiğimde, ne hissettiğimi anlamış olacak ki doğrudan önüme atladığında birkaç adım geri gittim.

Nur, “Bırak affettirmeyi, gölge etme, yeter,” diye çemkirdi. “Yoksa bu elimdeki videoyla neler yapacağımı tahmin bile edemezsin.”

İkisinin arasında başlayan konuşmaya kulak vermeden arkamı döndüm ve bir daha beni durdurmasına izin vermeden koşmaya başladım.

“Gitmem gerekiyor,” dedim yoksa bu acı beni içten içe öldürecekti.

Kimsenin durdurmasına izin vermeden kalbimin acısına doğru koşmaya başladım.

Yollar uzadı, göğsüm daraldı.

Gün öğlene vardı ama benim için çoktan kararmıştı.

Korkmuştum.

Çok korkmuştum.

Ve en kötüsü korktuğum başıma gelmişti.

Birini daha kaybediyordum.

Hastane kapısından içeri koşarken adımlarım darmadağınktı, gözlerim sadece gitmem gereken yönü görüyordu. Çarptığım, dikkat etmediğim her beden, yolumda devirdiğim engeller zamanımı yutan rökezlemelerdi.

Adımlarımı daha da hızlandırdım. Korktuğum gerçekten kaçabilirmişim gibi ve adımlarım gitmesi gereken adamdan kaçabilirmiş gibi çaresiz, zavallı ve kimsesizdi. Soluklarım hızlı, ciğerlerim tükenmenin eşiğindeydi.

Acilin olduğu bölüme koşarken asansörde nasıl durduğumu bilmiyordum. Gözyaşlarım bir bir dökölürken tek yaptığım bulanık gözlerle asansörün tuşuna ardı ardına basmaktı.

“Lütfen...” diye yalvarırken ne dediğimi, kime yakardığımı bilmiyordum. Sadece tek bir şey istiyordum, o da gerçek bir çaresizlikti. “Lütfen.”

Asansörün kapısı açılırken, kendimi fırlatarak kabinin içine attım. Nur da arkamdan içeri girince abimin söylediği katın tuşuna üst üste basmaya başladım.

Kapılar sürekli bastığım tuş yüzünden sertçe kapanırken ellerimi yüzüme kapadım. Titreyen ellerimle, “Çıldıracağım!” diye bağırdım. “Ölüyorum ya, ölüyorum!” İçimdekileri söküp atmak istiyordum.

Nur, “Az daha dayan, ne olur,” diye çaresizce beni telkin etmeye çalıştı. “İyi olacak.”

“Görmezsem iyi olmayacakmış gibi hissediyorum,” dedim. Kabanımın kumaşını kalbimi sıkıyormuşçasına avcumun içinde buruşturdum. “Geç kalsam öl...” Cümlemin devamını, boğazıma oturan yumru yüzünden tamamlayamadım.

Kata geldiğimizde, kabinin kapıları açılırken tam karşımda duran abimi gördüm. Geldiğimizi fark ederek yaslandığı duvardan dikleşti. Yüzünün halini görmek, bacaklarımdaki dermanı alıp götürdü. Korkak adımlarla ileri doğru adımlarken öne doğru yalpaladım. Abimin saçları darmadağınık olmuş, sadece bir saat içinde yaşlanmıştı.

Konuşmak için dudaklarımı araladım ancak ağzımdan sadece boş hava çıktı. Lal olmuşum, kelimelerimi kaybetmişim. Abim de benim gibi tek kelime edemiyordu. Sadece can dostunu kaybetmenin eşiğinde değildi. Çocukluğunu, gençliğini, kardeşini kaybetmek üzereydi.

Uzun ve acı verici bir bakışmadan sonra sonunda, “Nerede?” diye sormayı başardım. Boğazımda takılı kalan kelimeler çileden çıkmama sebep oldu. “Nerede, abi? Sancak nerede?”

Volkan abim kollarını omzuma sardı. Bedenimi kalkanlarının arasına aldığında kalbim bir daha şefkati aramaya başladı. Ne sevdiği adamın şefkatini bulabiliyordu ne de babasının şefkatini ancak abisinin sevgisi oradaydı. Ne zaman yalpalasa yanında olacağını bağıırıyordu. “Ameliyatta, abiciğim.” Kısık ama paramparça sesle, “İyi olacak,” dedi.

“Nereden biliyorsun?” diyerek, dudağımı ısırıp hıçkırdım.

Kalbim söylediğine inanmak istiyordu ancak kaybetmenin acısına da hâkimdi. Bir kez bu eşiğe geldiğinde, hayatında en sevdiği erkeği kaybetmişti. O yüzden inanamıyordu.

“Abiler bilir.”

Burnumu çekip, başımı omzuna koyarken ağlamaya devam ettim.

“Bizi bizden önce bilmen gibi mi?”

“Abiler, küçük kız kardeşlerinin canını neyin acıttığını bilirler. O yüzden can parçamın acısını da mutluluğunu da bilirim,” dedi. Ses tonundaki şefkat karşılığında, parmaklarımı ceketine geçirip çekti. Acımı çıkarmanın yollarını arıyordum.

Bilmekten korktuğum soruyu zar zor sorarak, “Nasıl olmuş?” dedim.

“Arabayı çok hızlı kullanıyormuş,” dedi. Söylemesinden delice korktuğum kelimeler dudaklarından dökülürken, hepsi hançer olup tenimi ve kaslarımı yırtıp geçti. “Farkında olmadan kırmızı ışıktaymış olmalı.”

Biliyordum. Bir şeyleri mahvetmeden, elime yüzüme bulaştırmadan yaşayamayacağımı biliyordum.

“Benim yüzümden,” diyerek hıçkırdım. “Her şeyin suçlusu benim. Benim yüzümden oldu.”

Başım delicesine dönerken nabzım tenimi yarmaya çalışıyordu. Öne, abime doğru yıkılırken, Sancak’ın son bakışları aklımda dolanıp duruyordu.

“Senin yüzünden falan değil.”

“Basbayağı benim yüzümden!” Kendimi kaybederek bağırmaya başladım. “İkimiz de Sancak’ın kurallara ne kadar bağlı olduğunu biliyoruz! O asla sorumsuzluk yapmaz. Ne kendi hayatını ne de başkasının hayatını tehlikeye atar.”

Abim omuzlarımdan tutarak, bedenimi kendinden uzaklaştırıp kaşları çatık halde yüzüme baktı. “Senin yüzünden falan değil, abiciğim,” dedi. “Anlık dikkati dağıldığı için oldu. Bazen insanların dikkati dağılabilir.”

“Dikkatinin dağılma sebebi benim işte!”

Kabullenmeyerek elinden kurtulmaya çalıştım. Canımın ne kadar acıdığını biliyordu ve kelimelerini öyle dikkatle seçiyordu ki küçükken en küçük olaylara ağladığımda nasıl yaklaşıyorsa öyle yaklaşmaya

çalışıyordu ama çabası nafileydi. Hiçbir söz, düştüğüm suçluluk çukurundan çekip alamazdı beni. Ben neye sebep olduğumu biliyordum.

“Dün yaptığım aptallığın, başıma buyrukluğumun sonucunu şimdi yaşıyorum. Hayat bana kendince *dur*, diyor.”

Titreyen ellerini yüzüme doğru kaldırıp suratımı avuçlarının içine aldı. Anlayış dolu bakışlarını benimkilere dikerek, “Anlat bana, abiciğim,” diye fısıldadı. “Bu kadar köşeye sıkışmana sebep olan neyse anlat bana ki sana yardımcı olayım.”

Başımı iki yana sallayıp cevap vermedim. Zaten söylesem de geldiğimiz noktayı geri alamazdı.

“Sancak’ı görmek istiyorum!” dedim zira tek isteğim buydu.

“Odaya alınmadan göremezsin, abiciğim.”

“Umurumda bile değil. Tek bir saniye görsem yeter.”

İnatla kabullenmeyip, ellerinden kurtulmaya çalıştığımda kaçma izin vermeden kollarımdan sıkıca tuttu. “Seni içeri almazlar, Mahira,” dedi.

“Sadece bir saniye istiyorum. Tek bir saniye,” dedim. Ameliyathanenin kapısında durmak bile aramızdaki mesafeyi kapattığımı bilme-ye yeterdi.

“Olanları bana anlattığın zaman gitmene izin vereceğim,” dedi. Ses tonu sert ve kararlıydı. Benim kadar dağılmıştı. Hem üzgün hem de sinirliydi.

Başımı geriye atarak gözlerimi kapadım. “Sadece benim suçlu olduğumu bilsen yetmez mi?” dedim.

“Yetmez,” diyerek karşı çıktı. “Kardeşimi neyin bu duruma düşürdüğünü bilmem lazım. Karşımda kendini yiyip, bitirirken, öylece durup izleyemem.”

“Kavga ettik,” dedim.

Abime bile söylemediğim, üstünkörü bildiği gerçek, Sancak’la benim aramda kalmıştı. Benim için tuttuğu sır yıllar sonra Sancak’ı bulmuştu. Kimseye söylemediğim sırrı Sancak’a söylemiştim. Emre’yi sadece ona anlatmış, Volkan abime sadece ufak bir kalp kırıklığı olduğundan bahsetmiştik.

Ağlamaktan şişen gözlerle başımı kaldırıp, “Abime anlattın mı?” diye sordum.

Sancak, “Sırrını verir miyim küçük kız?” dedi. Şefkatle gülümseyip

saçlarımı, yüzümü açığa çıkaracak şekilde geriye doğru taradı. "Sırrın sırrımdır, Pinokyo."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. "Volkan abimden de mi?" diye sordum.

"Herkesten," dedi. Kirpiklerimin ucundan düşmek üzere olan göz-yaşını parmağının ucuyla yakaladı. "Canını yakanın canını yakarım, bunu da unutma."

"Mahira!" Takıldığım geçmişten çıkarken üzüntüme yerleşen yorgunluk vücudumu sardı. Ağlamam daha da şiddetlendi. "Hadi, abiciğim."

"Kavga ettik diyorum işte! O da arkamdan gelmeye çalışırken..." Kelimeler boğazıma oturduğunda, ağırlığından devam edemedim. Bakışlarımı kaçıtırırken adımlarım gitmek için yalvarıyordu. "Gitmek istiyorum."

Abim yüzüme uzun uzun baktıktan sonra pes etti. Kolunu destek vermek amacıyla omzuma atarken gitmemiz gereken yere doğru yürümem için yönlendirdi fakat her adımda yalpalıyordum.

"Fatma teyzeye haber verdin mi?"

"Evet, buradalar zaten."

"Yıkılmıştır," derken kendimden mi bahsediyordum yoksa Sancak'ın annesinden mi kestiremedim. Suçlu bendim. Bildiğim ve kabul ettiğim tek gerçek buydu. Sancak'a bir şey olursa kendimi kaybederdim. Onsuz yaşayamam diyemiyordum, yaşardım ama nasıl yaşardım? Dünyayı renksiz görüp bir ezgi gibi dinlediğim kahkahasız nasıl yaşardım?

Ameliyathanenin olduğu koridora ilerlerken her köşeden yükselen ağlama sesleri kulaklarımda acımasız bir ezgi mırıldanıyordu. Zavallı duvarlar her anıya şahitlik ediyordu. Tıpkı köşeyi döndükten sonra Sancak'ın annesini, babasının kolları arasında ağlamaktan kendinden geçer halde gören gözlerim ve aynı acıyı paylaşan yüreğim gibi.

Tüm bunlar gerçek olamazdı. Sabah kahvaltı masasında sırf gıcıklığına birbirimizle uğraşıp, işyerinin önünde tatlı atışmalar yaşarken bir an sonra burada, kocaman kırmızı yazının önünde ağlamaktan şişen gözlerle duramazdık.

Fatma teyze ağlayan gözlerini yüzüme dikip, içini çekerken suçluluk duygusu kalbimi paramparça etti. İkinci annem dediğim kadın tam karşımda durmuş, sebebi olduğum oğluna ağlıyordu.

“Mahira, kızım,” diyerek ellerini havaya kaldırdı ve hıçkırarak beni yanına çağırırdı. “Gel buraya.”

“Ah...” dedim. Verebildiğim tek tepki buydu.

Her şeyden habersiz, oğlunun katili olabilecek kızı yanına çağırıyordu. Acısını benimle yaşayabileceğini düşünüyordu. Bilmiyordu ki sadece bir saat önce oğlunun güldürerek, beni dünyanın en mutlu kadını yaparken aynı kadın tarafından ölüme savrulduğunu. *Ah, bilmiyordu ki.*

Vicdan azabım ayaklarımın yolunu kesiyor, kalbim acısını yalnız başına yaşamak istiyordu. Ailem dediğim insanların yüzüne bakacak halim yoktu. Şimdiye kadar ne yaparsam yapayım affeden insanlara bu sefer nasıl *beni siz affedin*, derdim ki? Onlar affetse de ben kendimi affeder miydim?

Abim avcunu sırtıma yaslayıp ileri doğru nazikçe itti. “Git, kardeşim,” dedi. “Fatma teyzenin acısını paylaş. Ancak ağzını sakın olanlar için açma.”

Başımı kaldırıp, “Ama be-” dedim ancak cümlemi tamamlamama izin vermeden lafımı kesti.

“Sakın,” diye uyararak kaşlarını çatı. Mavi gözlerinin içinde, ağzımdan çıkacak her kelimeye karşı duracağı okunuyordu. “Sancak aklından geçenleri bilse ve ağzından dökülenleri duysa çok kızar, küçük kardeşim. Hele annesine bunları söyleyip kendini düşüreceğin durumu öğrense seni affetmez.” Harap olan bakışlarımı inatla yüzüne diktiğimde kolunu omzuma koydu ve kimsenin duyamayacağı bir şekilde, “Annesini suçlu olduğuna inandırırırsan ve aranız bu sebepten dolayı açılırsa Sancak’ı ilerisi için ister istemez bir seçime itersin,” dedi.

Boğazımı dizilen kelimeleri zar zor toparladım. “Ama yanlarına gitmek, ihanet etmiş gibi hissettiriyor,” dedim.

“Sadece Sancak’ın gelmesini bekle.”

“Ya gelmezse?” dedim. Kelimelerim, bu durumun gerçekleşme ihtimali kadar ağırdı.

“Gelecek,” diyerek avcunu yanağıma yasladı. “Abi sözü.”

“Abi sözü.”

Abim gülümsemeye çalışarak başını salladığında, ufak olsa da gerçekleşme ihtimaline tutundum. Aklımı kaçırmama ramak kalmıştı. Abimin verdiği ufacık ümitte öne doğru adımlar attım. Sanki sevdi-

ğim adamın ailesini yirmi yıldır değil de yeni tanımış gibi hissediyordum. Adımlarım öyle çekingen, bakışlarım öyle korkaktı ki...

Annesi hıçkırarak ileri atıldı. Kollarımdan tutup, bedenimi kendine çekerken öne doğru yalpaladım. Bedenimdeki tüm ruh çekilmişti ve Samet oturduğu yerden fırlayıp düşmemem için tutmasaydı öne doğru düşecektim.

Annesi hıçkırarak, “Kızım, kalbimiz içeride,” derken aramızda olanları bildiğini anladım. Avcumu dudaklarımın üzerine bastırıp, alnımı omzuna yaslayarak ağlamaya başladım.

“Kavuşamadınız. Oğlum sevdiği kadına kavuşamadı. Sizlerin mürvvetini görmek nasip olmadı.”

Annesinin sözleri içimdeki yangını daha da büyütürken aklımda deli düşünceler dolaşmaya başladı. Nefes alamıyordum.

Samet, “Anne!” diyerek annesini sertçe uyardı. O nadir gördüğüm sinirli bakışlarını annesine dikerek buz gibi konuştu. “Abim ölmüş de mezarının başında bekliyormuşuz gibi konuşma! Mahira ablayı da üzüp harap etme. Benim abim güçlüdür.”

Samet’in bakışları tam karşı duvara odaklanmıştı. Ailesi için güçlü kalmaya çalışıyordu ancak mimiklerini ne kadar kontrol etmeye çalışsa da acısı gözlerinden yansıyor. O da bugün benim gibi kahramanını kaybetmenin eşiğindeydi. Benim ikinci defa yaşadıklarımı ilk defa tecrübe ediyordu.

Sevdiğim adam içeride yatıyordu ve ben burada elim kolum bağlı şekilde duruyordum. Annesinin sıcak kollarında hak etmediğim bir sevgi görürken Sancak buz gibi bir odada tek başına yaşam savaşı veriyordu.

Hak etmediğim sıcaklıktan kurtulmak için kendimi geri çektiğimde Sancak’ın babası ağlamamak için kendini sıkmış, kıpkırmızı gözlerle yüzüme baktı. Nasıl sıkışıp kaldığımı, gitmek istediğimi anlayarak, karısının kollarından tutup geriye çekti.

“Gel, biraz hava alalım, Fatma. Mahira’yı da acısıyla yalnız bırakalım biraz.”

“Hayır, oğlumu yalnız bırakmayacağım!” diyerek bağırdı.

Sancak’ın babası, “Sadece birkaç dakika,” dedi ve başının ucuyla ayakta sallanan beni gösterdi. “Mahira burada, oğlumuzun yanında olacak. O Sancak’a bir şey olmasına asla izin vermez.”

Annesi çaresizlikle bana bakarken tek sözüm, “Asla,” demek oldu.

Bu saatten sonra ölürdüm de Sancak’a bir şey olmasına izin vermezdim. Yeter ki bana dönsün diye kendimden bile vazgeçerdim.

Mustafa amca karısına sarılıp kulağına duyamadığım bir şeyler fısıldamaya başladı. Onları asla anlayamaz, acılarını tahmin bile edemezdim.

Fatma teyze ikna olmuş olacak ki kocası kollarından tutup, kaldırmaya çalışırken, bana bakıp, “Onu yalnız bırakma, tamam mı?” dedi. “Ben hemen geleceğim zaten.” Boğazımda büyüyen yumru her kelimesinde soluk borumu tıkıyordu. “Sancak senin burada olduğunu bilse üzülmesin diye hemen uyanır.” Çaresizce kocasına döndü. “Doktorlara söyleyelim de içeri girsin, Sancak’a uyanmasını söylesin. Oğlum ona kıyamaz, hemen açar gözlerini.”

Babası zar zor konuşarak, “Söyleriz, hanım,” demeyi başardı.

Fatma teyze koridora doğru ilerlerken, “Hemen söyle,” diye direttili. “Sancak o ne isterse yapar zaten.”

Gözyaşlarım ve iç çekilerim gittikçe daha da şiddetlendi. Onları duymaya ve görmeye daha fazla katlanamayarak, arkamı dönüp adımlarımı kapalı kapıya çevirdim. Kimseyle tek kelime etmeden, kapının tam kenarına çöküp alnımı dizlerimin üzerine koydum. Sevdiğim adam çıkana kadar buradan ayrılamazdım. Annesinin dedikleri doğrudu; Sancak’la konuşmama izin vermeleri gerekiyordu. Biliyordum, Sancak’la konuşup tenine dokunsam benim için kalkardı. Sırf üzülmeyleyim diye her şeye çare bulurdu.

Sancak’ın ameliyatı yaklaşık beş saat sürmüştü. İç kanamasını zar zor kontrol altına almışlardı. Omzundan dirseğine kadar üç tane kırığı vardı ve yüzünün birkaç yerinde morluklar oluşmuştu. Doktorlar hayati riski devam ettiği için yoğun bakıma almıştı. Gözetim altında tutuyor, Sancak’ı bize geri vermek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Abimler, arkadaşlarım ve Sancak’ın ailesi aşağıda kafeteryada bekliyorlardı. Kat için zar zor tek kişiye izin vermişlerdi. Kimin kalacağına karar vermek hem zor hem de acıydı. Birbirimizin yüzüne uzun süre bakmıştık ve beni buradan ölümün bile ayıramayacağını anladıklarında kalmama izin vermişlerdi. Bazen annesi birkaç dakikalığına

geliyordu ve koridorun ucunda yer değiştiriyorduk. Sevdığımız adamın bir saniye bile yalnız kalmasına izin vermiyorduk.

Sanki Sancak'a dokunuyormuşum gibi avcumu yoğun bakımın camına yaslayıp parmaklarımı hareket ettirdim. Akan gözlerimi kapatıp, alnımı cama yaslariken nefesim kalbime yetmiyordu. İçimi çekerek titredim.

Ne olur, anı olma.

Ne olur, kavuşamadığım düşüm olma.

Bakışlarım, kapalı gözkapaklarıyla hemen yanı başında kalbinin ritmini gösteren cihazın arasında gidip geliyordu. Bazen yorgunluktan birkaç saniye gözlerim kapansa da ezberimde olan yüzü asla kaybolmuyordu. Uzun kirpiklerinin gölgesi altında kaldığım anılar, güçlü parmaklarının tenime dokunduğunda hissettirdiği kıpırtılar anılarımda geziniyordu. Sancak Kızıltepe'yle hikâyemiz çok önceden tasarlanmıştı.

Sancak Kızıltepe olmadan geçen birinci günüm...
Tarifsiz bir gün.

Hayat zaten ölerек yaşanmaz mı Küçük Yıldız'ım?
Küçük Yıldız'ın söylüyor, hayat sensiz ölerек yaşanıyor.

Sancak Kızıltepe olmadan geçen ikinci günüm...
Tarifsiz bir acı.

Bazen kendini insanlara çok kaptırıyorsun,
Pinokyo. Yapma, boğulursun.
Haklısın, ela gözlü adam. Kendimi sana çok kaptırdım.
Sende boğuluyorum ama pişman değilim.

Sancak Kızıltepe olmadan geçen üçüncü günüm...
Tarifsiz bir ölüm.

Beni peşinden koşturmaya bayılıyorsun, değil mi?
Sırf sen kovala diye kaçıyorum.

Başım yasladığım yumruğumdan düşüp, dururken bacaklarımı oturduğum yerde daha fazla kendime doğru çektim. Acılarımı bir-

birlerine sarıp koza haline getirdim ve gözkapaklarıma inat kirpiklerimi saldı. Uyuyamazdım. Sancak orada hayatıyla sınanırken burada tek bir saniye olsun uyuyamazdım. Bu, geçirdiğimiz anılara hakaret sayılırdı. Bu, güzel gözlü adama ihanet sayılırdı. Babam öldüğünde, benim için günlerce uykusuz kalıp kapımın yanında bekleyen adama yapılacak en büyük günahı.

“Uyuman gerekiyor, abiciğim.” Ne ara yanıma yaklaştığını fark etmediğim Volkan abim yavaşça, korkmamı istemeyerek yanıma çöktü. Benim gibi oturarak sırtını arkamdaki duvara yasladı ve kolunu omuzlarıma sararak başımı omzuna çekti. “Söz, Sancak uyandığında seni uyandıracam. Gözünü açtığında kaçırdığın tek bir saniye olmasına izin vermeyeceğim. Uyandığında ilk gördüğü yüzün seninki olması için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Üç gündür aynı kelimeleri duyuyordum. Kaç defa bu sözü almıştım ama vazgeçmiyordum. Kimse anlamıyordu. Yapamazdım.

“Uykum yok,” derken bile vücudum isyan ediyordu.

“Bana güvenmiyorsun.”

“Dünyaya güvenmiyorum,” diye mırıldandım çatlak sesimle. “Altında kalmam için gözlerimi kapamamı bekliyor.”

“Sesini duyursan yeter.”

“Yetmez,” diyerek acı içinde gülümsemeye çalıştım. “Beni benden başkası duymaz.” İçimdeki acıyı benden başka kimse anlamazdı. Ateşti bu. Yakardı ama sadece düştüğü yeri yakıp geçerdi ve hayat bu sefer benim için yakmıştı.

Abim yana doğru dönerek yüzümü avcunun içine aldı ve kahr içinde, “Yemek ye bari,” dedi. Güzelim mavi gözlerindeki hüznün iki adı vardı: Biri öz kardeşi, diğeri öz kardeşi olmasını istediği adam.

“Ağzıma lokma koyduğum anda miden bulanıyor,” dedim. Vücudum kabul etmiyordu.

“Bir daha denesen olmaz mı?”

“Tekrar kusmam için mi?” derken kan çanağına dönmüş gözlerimi bakışlarına diktim.

Saçım üç günden fazladır taramadığım için birbirine girmiş, üstüm başım bekleme koltuklarında sağa sola dönmekten kırış kırış olmuştu. Stresten dudaklarım soyulmuş, acımı çıkaramadığım için yara bere içinde kalmıştı. Tırnaklarımı avuç içlerime bastırdım ve başka bir dalgayı engellemeye çalıştım.

Zar zor yurkunup derin bir nefes çekti. “Benimde canım yanıyor, Mahira,” diyerek başının ucuyla içeride yatan Sancak’ı gösterdi.

İnsanın yirmi yedi yılını kaybetmenin eşiğine geldiğinde nasıl paramparça kalmadan durabildiğini abime sormak istiyordum. Bir ömrü birlikte geçirdikleri, yedikleri içtikleri ayrı gitmediği arkadaşını kaybederse ne yapacaktı?

Mesela ben, Sancak’ın uyanamadığı bir dünya düşünemiyordum. Yıllardır hayranı olduğum adam giderse ne yapardım? Bir sonraki güne uyanmak için çabalayacak mıydım?

“Ama ben dayanamıyorum!” Gömleğimin yakasını çekiştirdim. “Abi, anlamıyor musun? Dayanamıyorum, nefes alamıyorum. Yapamıyorum. Babamdan sonra sevdiğim birini daha kaybetmeye gücüm yok.” Kapıyı işaret ettim. “Şu adam gözünü açmazsa nasıl kafayı yiyeceğimi düşünüyor musun? Sancak’ın yokluna bir daha katlanabileceğimi düşünüyor musun?”

Abim başını göremeyeceğim bir tarafa çevirip içini çektiğinde, avcumu ağzımın üstüne kapadım. Abim yeterince acı çekmiyormuş gibi bir de dilime sahip çıkamayıp onu daha da çok üzüyordum. Ellerimi yüzüme kapatıp susmayı seçtim.

“İçeride kardeşim yatıyor, *can dostum* diye bahsettiğim adam kapının ardında yatıyor. Yirmi yedi yılını bir günde gitmek üzere beni tehdit ediyor.” Derin bir nefes alarak durdu. Sesindeki ağırlığı hissedemememin imkânı yoktu. Öyle ağırdı ki belimi büküyordu. “Canım acımıyor değil, acıyor ama kendimi senin gibi salamam. Sancak için güçlü kalmam gerekiyor. Sizin için ve ailesi için.”

“Birini sev, abi,” derken yanağımdaki elinin üstünü okşadım. Biri adına iyilik okumak ve lanet okumak arasında kalan bir yakarıştı bu. “Birini çok sev ama kavuşmak için sev. Ona geç kalmak için değil.” Ne demek istediğimi anlamasının tek yolunun sevmekten geçtiğini anlaması için gülümsemeye çalıştım. “Sevdiğin birinin saçının teline bile zarar gelse ne demek istediğimi anlarsın.”

Elini, omzumun üzerine dökülen saçımda gezdirdi.

“Biliyorum zaten.”

“Bilmiyorsun, abi,” dedim ve elinden kurtularak geri çekildim. “Bu bambaşka bir sevgi. Size ve anneme hissettiklerimden çok farklı.”

Abim, “Ne garip bir durum,” diye mırıldanıp içini çekti.

“Ne anlamda?”

“Benim anlatmam gerekirken küçük kardeşim bana aşkı anlatıyor,” diyerek sorumu cevapladı. İçeride yatan can dostuna bakıp tebessüm etmeye çalıştı ancak seğiren kaslarını görebiliyordum. “En yakın arkadaşımın kardeşimi sevmesi sinirimi bozmuyor değil.” Bakışlarını odadan bana çevirdi ve durumu anlamam için yumruğunu salladı. “Hem de fena bozuyor. İlk fark ettiğimden bu zamana kadar hissettiklerinin hepsi sinirlerimi bozuyor.”

Aniden bastıran soğukla birlikte abime doğru kayıp başımı yaslamak için kolunu aramızdan kaldırmasını bekledim. Abim kolunu omzuma atarken, evden getirip sırtıma bıraktığı ince örtüyü iyice etrafıma sardı ve göğsüne yasladığım başımın tepesini öptü.

Kelimelerimi zorlukla toparlayıp, “Nasıl anladın?” diye sordum. “Sancak’ın bana olan ilgisini nasıl anladın?”

“Ben, *en yakın arkadaşımın kardeşime âşık olmasına, kardeşimin de onu sevmesine fena bozuluyorum*, diyorum. Kardeşim kalkmış bana *bizi nasıl anladığını anlat*, diyor,” diyerek yalancı bir öfkeyle burnundan soludu.

“Abi, ya! Anlat işte.”

“Benden hiçbir sırrını saklamayan dostumun senin için bana kaçamak cevaplar vermesinden, üstüne sırrını bile benden saklamasından anladım.” İşaretparmağıyla alnımı dürttü. “Seni benden bile korumasından, kıskanmasından anladım. Bakışlarının sana değdiğinde farklılaşmasından anladım. Sancak’m birine baktığında içini çektiğini, yanında bile özlediğini görmemiştim.”

“Kısa cevaplar veriyorsun. Tam bir hikâye anlatmıyorsun, abi ve biliyorum ki sende daha fazlası saklı.” Memnun olmayarak dizine vurdum. “Anlat işte.”

“Başına açtığın tüm derdleri saysam ve Sancak’ın her birinden seni yorulmadan, bıkmadan kurtarmasını anlatsam günü gece, geceyi gündüz ederiz. Sizin hikâyenizi anlatmaya kıyamam, be kardeşim.”

“Öff, abi ya!” Son sözü kaçmasına yetmezdi. Dudak büzüp eline vurdum. “Fark ettiğin andan bahset diyorum. Bari onu anlat.”

“İlk şüphelendiğim anlardan biri...” diyerek düşünmeye başladı. “Sancak’la birlikte, okuldan birkaç arkadaşımızla buluşup gece eğlenmeye gidecektik. Kız, erkek karışıktı ve gençtik o zaman,” derken geceye ve eğlenmeye hevesli olduğunu gizleyerek anlatmaya çalışıyordu.

Altın bakışı yanlış anlamamdan korktuğunu gösteriyordu. İçimde filizlenip anında sönen gülme hissimle abimi dinlemeye devam ettim. “Ama senin uzun zamandır beklediğin bir film vardı ve o gün vizyona girmişti. Sabah saatlerinde annem zorla okula gönderdiği için filme gidememiştin ve akşam saatinde olan gösterimi de bizim etkinliğe denk geliyordu. Kartal dolmuşa çıktığı için gelemezdi ve zaten pek sinemadan da hoşlandığını söyleyemeyiz, değil mi?” Anılara dalarak güldü. “Geriye ben kalıyordum ve akşam dışarı çıkmak istediğim için ben de gelemezdim.”

Aklıma o gün gitmek istediğim film ve akşamına Sancak’la gittiğimiz filmin anıları gelince göğsüm sıcacık oldu fakat içimdeki kaybetme korkusu giderek daha da büyüdü.

“Bize küstüğün için Sancak dayanamamıştı ve akşam gelmeyeceğini, seni filme götüreceğini söylemişti. Kısacası bizimle takılmak yerine, seni sinemaya götürmeyi seçmişti ve biz bu etkinliği yaklaşık bir aydır planlıyorduk. Sen ertesi gün filme gidebilirdin ancak biz tekrar bir araya çok zor gelirdik. Sancak bunu bilmesine rağmen hiç düşünmeden seni seçmişti.”

Boğazımda alevden oluşan bir nefes olmasına rağmen abime sertçe baktım. Bakışlarımı fark ettiğinde hızlıca açıklamaya başladı.

“Bakma öyle. Tabii ki şaşırdım ve şüphelendim. Abin olarak ben gecemden fedakârlık yapmamış, senin mutluluğun yerine kendi eğlencemin peşine düşmüştüm ancak yakın arkadaşım, senin için karşı komşumuz ve uğraşmayı sevdiğin abinin arkadaşı dışında hiçbir şeyin olmayan...” diyerek burnumun ucuna dokundu. “Aynısı Sancak tarafından da geçerli olan adam, senin mutluluğunu kendi eğlencesinin önüne koyduğunda ilk şüphemi hissetmiştim. Zamanla da bu fedakârlıklar büyüyüp durmaya başladı. Sancak yaptığı fedakârlıkların farkında değildi, sana olan duygularının başlayıp büyüdüğünü fark etmemesi gibi. Bir çığ olup büyüdü göğsünde, ne var ne yoksa süpürdü.”

“Senin için önemli değil miydi? Rahatsız olduğunu söyledin ancak görüşmemize de izin vermeye başladın. Bir nevi göz yumdun beni sevmesine.”

Anlattığı kısacık bir anı beni geçmişe sürüklüyor, neleri kaybedeceğimi gözüme sokuyordu.

“Çok saf, çok masum ve fark edilmeyen duygulardı. Önceliği hep sendi. Benim önceliğim de mutluluğun ve korunmandı. Bir nevi işime de geldi. Küçük kardeşimi benden daha çok önemseyip koruyan biri vardı. Kendi acım ve kafa dağınıklığım arasında seni gözleyen, sahip çıkan biri vardı.” Kollarını daha da sıkılaştırarak, psikolojik olarak beni korumaya başladı. “Hiçbir art niyet ve kötü düşünce yoktu, hem olanlar gözümün önünde oluyordu. Ayrıca senin de aklın bir karış havadaydı. Gözünün önünde olanları görmüyordun. Tek umursadığın, babamın bıraktığı acıdan kurtulmaktı.”

Zar zor derin bir nefes alırken içeride yatan adamın yüküne, babamın kaybı eklendi. Abimin gözleri dolarken, bakışlarını kaçırıp benim için güçlü kalmaya çalıştı. Yıllardır dimdik durmaya çalışan abim bugün de sırtına binen yükleri seve seve karşıladı.

Konuyu babamdan uzaklaştırmayı deneyerek, “Peki, ya benim için?” dedim ve zorlukla yutkundum. “Ben fark etmeden nasıl fark ettin? Elf gözlerin neler gördü öyle?”

Abim kendini tutamayarak, kısık sesle kahkaha atarken bel boşluğuma çimdik attı.

“Çok zorluyorsun, küçük kardeş.”

“Kaçma, cevap ver işte.”

“Oradan bakınca karakutunuza mı benziyorum?” Parmaklarından kaçarak aramıza mesafe koymak istedim ancak abim saçımdan tutarak geri çekti. Boştaki parmaklarıyla tek tek saymaya başladı. “Açılmanızı sağlayan benim, aranızdakileri fark eden benim. İsterseniz bir de aranızda...” diye cümlesini bitirmeden başını iki yana salladı. “Tövbe tövbe.”

“Ama...” diye isyan ederek ayağa fırladım ve hâlâ saçımı çeken parmaklarını ittirdim. “Al al, çekinme,” diyerek başımı öne uzattım. “Kafamı sana vereyim, kullanırsın. İçinde seninkinin yokluğunu kapatacak beyin de var.”

“Küçük sıpayı bak hele,” diyen abim, şaşkınlıkla ayağa fırlayıp, alnıma vurmak için ileri atılınca geriye doğru kaçtım. Tam o sırada önüme dönmeme Sancak’ı görmemizi sağlayan cama sertçe toslamam bir oldu.

“Senin yüzünden burnumu kırdım galiba,” diyerek içinde gözyaşı kalmasına hayret ettiğim sulanmış gözlerimle burnumu tuttum.

“Abinle dalga geçersen işte böyle çarpılırsın!”

“Hı hı kesin ondan,” diye tersçe söylenerek cama doğru yakınlattım ve içinde bulunduğum gerçekliğe dönerek Sancak’ı izlemeye devam ettim. Kendi kendime, “Yanlış mı görüyorum?” diye mırıldanarak yüzümü cama yapıştırdım.

Elimi cama yaslarken gözlerimi bir saniye olsun Sancak’ın ellerinden ayırmadım. Önce parmakları seğirmeye, ardından sol eli kıpırdamaya başladığında gözlerim kocaman açıldı.

“Abi...” derken sesim zar zor çıktı.

Delicesine çarpıp duran kalbimin basıncını kulaklarımda hissetmeye başladığımda, kendimi tutamayarak diğer avcumu da cama yaslardım. Sancak ufak ufak hareket etmeye başladığında, kaybettiğim sesim mucizevi bir şekilde yerine geldi.

“Abi!”

“Ne var, başımın belası?”

“Abi diyorum!” Kendimi tutamayarak kapının koluna atladım ancak aklımın mantıklı tarafı zar zor durmamı sağladı. “Sancak!”

“Ne oldu Sancak’a?” Arkadaşının adını duyar duymaz yumruklarının üzerine kapadığı kafasını kaldırdı ve yerinden fırladı. Cama yaklaşp, benim gördüklerime şahit olurken, inanamayan bakışlarla dönüp, “Kıpırdıyor mu?” diye sordu.

“Evet.” Kapının koluna yapışan parmaklarım daha fazla yerinde duramıyordu. Sanki kaybolan hayat enerjim Sancak’ın tek hareketiyle canlanıyordu. Avazım çıktığı kadar, “Doktorları çağır!” diye bağırdım.

“Doktor mu çağırmam gerekiyor?” diyen abim şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı.

“Evet!” diye bağırp, harekete geçmesini sağlarken, kendimi tutamayarak doğrudan odaya daldım.

Sancak’ın sağ tarafına koşarken kalbimdeki sevincin tarifi hiçbir kitapta yazamazdı. Damarlarım kanatlanıp göğüs kafesimi terk etmek için can atıyordu. Sancak’a doğru eğilip, titreyen parmaklarımı korkarak saçının üzerinden geçirdim.

“Sancak...” diye yakındım. Sertçe yutkunup, ses vermesini beklerken avcumu yanağına bastırdım. “Aç gözlerini, sevgilim.” Başparmağımı kirpiklerinin üzerinde gezdirdim. “Aç ki dünyada renklerin var olduğuna inandığım ela gözlerinin içine bakabileyim. Seve seve içlerinde boğulayım.”

Sanki söylediklerimi duyabiliyormuş gibi Sancak'ın kirpikleri hareket ederken ağzımdan kaçan hıçkırığı duymasın diye avcumu dudaklarımın üzerine bastırdım. Koridordan gelen hızlı adım sesleriyle birlikte Sancak'ın yüz hatları kırışırken, kimse gelmeden son kez çatılan kaşlarını başparmağımla düzeltmeye çalıştım. Sancak'ın doktorları geldiğinde içeri giren hemşirelerden biri, "Lütfen dışarıda bekleyin," dedi.

Çaresizce hemşirenin gözlerinin içine bakarken parmaklarımı acı içinde geri çektim. Kendimi temas bağımlısı olarak görmezdim ancak bu saatten sonra Sancak'tan uzak durabileceğimi zannetmiyordum. Abim gitmekte zorluk çıkaracağımı düşünerek, yanıma gelip omuzlarımdan tuttu.

"Hadi kardeşim, dışarıda bekleyelim. Bak, zaten Sancak da uyanmak üzere. Biraz daha katlanabiliriz," diyerek, beni odadan uzaklaştırmasına izin verip yönlendirmesine usulca göz yumdum.

Sancak uyanacaksa varsın bir ömür bekleyeyim. Yeter ki bana dönsün.

Doktorlar içeride Sancak'la ilgilendikten sonra onu daha rahat edeceği başka bir odaya alırlarken arkalarından sessizce takip etmeye başladık. Attığım her adım Sancak'a gitmek için delicesine çığlık atıyordu.

Duygu değişimlerinden dolayı artık hissetmeyi bırakmıştım. Tek istediğim sevdiğim adamın kollarında olmaktı. Benim için sonsuzluğa bedel olan süreden sonra sonunda Sancak tamamen uyanmış, doktorlar odadan çıkarak durumu hakkında bilgilendirmeye başlamıştı. Tüm konuşmalarını abim dinliyor, bir yandan da her an yıkılmak üzere olan bedenimi tutuyordu.

Sancak'ın geçirdiği kazadan beri resmen kaybolmuş, ömrümden ömür gitmişti. İçimde her geçen saniye büyüyen korku yüzünden sevdiğim adamın uyanmasına sevinemiyordum. İçeride yatmasının nedeni bendim ve bu sefer yaptığımın affı yoktu. Beni affetmemeyi seçse ne yapacağımı bilmiyordum. Arkamdan bağırsı kulaklarımdan gitmiyordu. Ona bu sahneyi yaşattığım için bile beni affetmemeyi seçebilirdi ve benim bu gerçekle yüzleşmeye cesaretim yoktu.

Doktorlar abimle son kez konuşup, içeri girmemize izin vererek

yanımızdan gittiklerinde yavaşça geriye doğru adımladım. İçeride yatan ben olsaydım belki affedilmek için kendimce bir umudum olurdu.

Abim, "Hadi, güzelim," diyerek bedenimi odaya doğru döndürdü. Günde sertçe yutkundum.

"Önden sen gir, abi," derken sesim bir korkağın sesi gibi kısık ve titrek çıkmıştı.

"Ben mi?"

Abim şaşkınlı başını bana doğru çevirdiğinde, bakışlarımı kaçırarak içimi parçalayan bir nefes çektim.

"Sen git, abi."

Volkan abim şokla, "Tamam," diye fısıldadı ama neyi kabul ettiğini hâlâ idrak edemiyor gibiydi. Daha bugün uyandığında gördüğü ilk yüzün benimki olacağını söz vermişti ve isteğim, sözünün tam tersiydi.

Yavaşça kolunu omzumdan çekip odanın karşısındaki bekleme yerine oturmam için bedenimi yönlendirdi. Yönlendirdiği yere oturduğumda önüme çöktü ve avuçlarını yüzüme yerleştirerek başımı göz göze geleceğimiz şekilde çevirdi. Dolu dolu olan gözlerime şefkatle bakıp, gülümseyerek yanağımlı okşadı. "Aklından geçenleri biliyorum, kardeşim ancak bunları unut," dedi. "Kendine ve Sancak'a bir cehennem yaşatma."

"Önce sen," diyerek direttim ve sözlerini duymazlıktan geldim. Cesaretimi toplamak, Sancak'ın beni gerçekten görmek isteyip istemediğini bilmek istiyordum. "Daha sonra geleceğim," derken sözlerime ben bile inanmıyordum.

Abim yanımdan ayrılıp kapıyı çaldı. Yavaşça içeri girmeden önce son bir kez bakıp kararımı ölçtü, ardından içeri girdikten sonra odanın kapısını kapadı.

Tuttuğum nefesimi bırakmaya çalıştım fakat kapının arkasındaki olmak çok zordu. Avcumu göğsüme bırakarak ciğerime sıkışan nefesimden kurtulmaya çalıştım. Buradaki savaştan kurtulamıyordum.

"Tamam, sakinim," diye mırıldandım. Aslında hiç değildim. Olacağımı da zannetmiyordum.

Abim içeri girdiği gibi aynı saniye söylene söylene kapıyı açarak önce yüzüme, ardından içeriye tersçe baktı. "Adama bak hele!" dedi.

Telaşla oturduğum yerden fırlayıp, "Ne oldu?" diye sordum. "Sancak'a bir şey mi oldu?"

“Beni odadan kovdu,” diyerek, duyamayacağım şekilde kısık sesle küfredip kapıyı sertçe çarptı.

Şaşkınlıkla, “Ha?” dedim.

“Beyefendi önce seni görmek istiyormuş,” diyerek ellerini beline koydu. Olanlara inanamayarak konuşuyordu. “Ondan sonra benimle görüşüp ailesine haber verecekmışız.”

“Ne?” Anlamayarak gözlerimi kırıştırdım. Kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı ve olayın şokundan dolayı doğru dürüst düşünemiyordum. “Beni mi görmek istiyormuş?”

“Evet, abiciğim,” diye burun kemerini sıkıp nefesini bıkınlıkla dışarı bıraktı. “İnsan onca gün başında beklediği için önce bir teşekkür eder. *İyiyim, üzülmenize gerek yok*, diyerek teselli etmeye falan çalışır. Ne bileyim, en azından selam vermeme, nasıl olduğunu sormama izin verir.” Kapının önünde Sancak’ın duyacağı şekilde söylenerek el kol hareketleri yapmaya devam etti. “Bizimkisi *Mahira nerede? Git onu getir*, diyerek yattığı yerden emir verir.” Odaya doğru seslendi. “Oldu, paşam. Emredersiniz!”

Şok içinde durduğum yere doğru ilerledi ve omzumdan tuttuğu gibi peşinden sürükledi. Kapıyı açtı ve direnmeme zaman bile bulamadan beni içeriye doğru itekledi.

“Bunun için üzülme, turp gibi.”

Sendeleyerek içeri girdiğimde sözünün hemen ardından kapıyı sertçe kapadı. Yerimde soluk soluğa dururken abime yaptığından dolayı ona çemkirmek istedim ancak sesim soluğum kaybolmuştu. Her şeye cesaret bulan yüreğim, bu sefer susmayı seçmişti.

İki büklüm bir halde yüzleşmeye korktuğum manzaraya doğru döndüm. Şimdiye kadar hep kaçmışım da elime ne geçmişti? Bugün olduğumuz yerde olmamızın sebebi belki de buydu.

Göz göze geldiğimizde içimdeki tıkanan nefesim soluk borumdan akıp geçti. Dizlerim titremeye başladı. Sancak yattığı yerden doğrulup üst bedenini yukarı doğru çekmeye çalıştı. Her ne yapmaya çalışıyorsa kendini zorladığı belliydi. Alnındaki terden de belli olacağı üzere fazlasıyla yorgundu.

Yüreğim ağzımdaydı. Korkuyla, “Dur!” diye bağırdım ve yanına doğru koştum. “Canını acıtacaksın.”

“Canım zaten acıyor,” diye cevap verdiğinde, ses tonundan anla-

dığım kadarıyla hissettikleri cam kırıkları gibiydi. Acilen ağrı kesici verilmesi için doktor çağırılması gerekiyordu.

Yatağının yanındaki düğmelere basarak hafifçe doğrulmasına izin verdim çünkü kolundaki kırıklara zarar vermesinden delicesine korkuyordum. Hafif olsa da doğrulmasına yardım ettiğimde geriye doğru birkaç adım attım.

Sertçe, “Yine gidecek misin?” diye sorduğunda kalbim tekledi. Hasta haliyle bunları düşünmesini istemiyordum. Önceliği şu an bile ben olamazdım. “Yine beni bırakıp gidecek misin?”

“Asla,” diye hıçkırdım ve kendimi tutamayarak ağlamaya başladım. “Yemin ederim, niyetim çekip gitmek değildi.” Yanına doğru adımlayıp yatağının yanına çöktüm ve parmaklarını nazikçe tuttum. “Hayatımızdan defolup gitmesi için yapmam gerekeni yapmaya çalışıyordum.”

“Ama beni geride bırakıp giderek,” diye soluk soluğa cevapladı. Ela bakışları benimkilerin içine mahvolarak bakıyordu. “Böyle mi olacak, Mahira?”

“Nasıl böyle mi olacak?” derken ne demek istediğini çok iyi anlamıştım.

“Tüm belalardan, başına açtığın işlerden tek başına mı kurtulmaya çalışacaksın? Beni hep dışarıda mı bırakacaksın, Mahi?”

“Ha- Hayır,” diyerek tekledim ancak sorun kelimelerimde değildi. Sorusu canımı öyle yakmıştı ki tekleyen kalbimdi.

“Beni seviyor musun?” Sorusuyla birlikte başımı kaldırdığımda, yoğun ela gözlerinde kendimi aynaya bakar halde buldum. “Yoksa sırf hayatında tanıdığın birini kaybetmemek için oynadığın oyunlardan biri miyim?”

“Sancak!”

Kendini koyduğu kefe hem kızmama hem de kahrolmama neden oldu. Sevdığım adamın bu soruyu sormasına ben sebep olmuştum. Onun kendini kapının önünde bulmasına sebep olmuştum ve kendimi asla affetmeyecektim.

Tuttuğum parmaklarını avcumun içinden çekerek, zorlandığı her halinden belli olacak şekilde yüzünü buruşturup yanağımı avcunun içine aldı.

“Soruma cevap ver, Mahveden'im.”

“Benim yüzümden orada yatıyorsun.” Aklımı kaybetmek üzereydim. Gözlerimden yanaklarıma doğru sel gibi akan gözyaşlarımla yakardım. “Benim yüzümden ölebilirdin ve tüm bu olanlara rağmen merak ettiğin soru seni sevip sevmemem mi?”

Yapma. Bunu yapma işte! Beni kendinin önüne koyma, be adam!

Hiç düşünmeden, “Senin için ölürüm,” diye yanıtladı ancakesindeki yorgunluk, gözlerindeki çelik gibi iradenin yanında bir hiçti. “Senin yüzünden burada yatmıyorum, kalbimin peşinden gittiğim için yatıyorum.”

“Ama...” diye itiraz etmeye kalktığımda konuşmama izin vermedi.

“İkisi aynı şey değil, Mahira!” diyerek başını iki yana salladı. “Sana gerçekten güvenmeseydim peşinden gelmek yerine bana gelmeni beklerdim.”

“Bana güveniyor musun?” dedim. Aklım, sözlerini anlamıyordu.

“Mahira’ya güveniyorum. Bana bile isteye zarar vermeyeceğine güveniyorum fakat kalbime güvenemiyorum.”

Beni affedebilmesini anlamıyordum. Tenine yerleşen, üzerinde dudaklarımı gezdirmek istediğim morlukların sebebi benken buna inanamıyordum.

“Beni sevip sevmediğine güvenemiyorum,” diye başını iki yana sallayıp zorlukla yutkundu. “Hayır, asıl beni sevebileceğine inanmıyorum.”

Kendimi yatağının yanına bırakarak gözlerimi yumdum. Hıçkırarak, ağlarken, ellerimi ellerinden çekip yüzümü kapadım. Nasıl olurdu da Sancak onu gerçekten sevebileceğime inanmazdı? Asıl benim ona layık olmadığımı inanıyorken benim için bunları nasıl düşünebilirdi?

“Biliyor musun kalbim?” dediğinde kendi hıçkırığımdan dolayı sesini zar zor duydum. Parmaklarını parmaklarıma geçirip, yüzümden çekerken sesi epey yorgun geliyordu. “Yıllar önce senin her yaramazlığını, koşturmanı, başını her belaya sokmanı büyük bir keyifle izler, babanın ne kadar şanslı bir adam olduğunu düşünür, imrenirdim. İleride tıpkı sana benzeyen bir kızım olmasını isterdim.” Parmakları yavaşça omzuma dökülen saçımı okşamaya başladı. Geçmişe dalmıştı. “Üzerinden yıllar geçti, kalbim. Tam kestiremiyorum, belki beş belki on yıl fakat yıllar içinde asıl gerçekliği anlamaya başladım. Ben o kız çocuğundan daha fazlasını istiyordum. Seni istiyordum.” Çektiği

acıya rağmen hâlâ peşimden gelmeye devam ediyordu. “O imrenerek izlediğim kız çocuğunun annesi sen ol, doğacak kızımız da tıpatıp sana benzesin istiyordum.”

Duyduğum, belki de duyabileceğim en güzel sözleri dinlerken, kalbim maraton koşmuşçasına atıyordu. Hak ettiğimden daha fazlasını alıyordum ve elimden gelen tek şey karşılığını kalp kırıklığı olarak vermekti.

“Şimdi söyle, kalbim. Seviyor musun beni?”

“Seni herkesten, her şeyden çok seviyorum,” dedim. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken geriye adım atmayı, korkumdan dolayı arkamı dönüp kaçmayı reddettim. Korkularımla yaşayamazdım. Daha fazla olasılıkları düşünüp kahrolamazdım. Bize yeterince geç kalmıştım. “Sen, Sancak Kızıltepe... Bir oyundan, bir hevesten çok daha fazlasısın. Geçmişim, geleceğim, bugünümsün. Belki senin kadar cesaretli olamadım. Hep kaçtım, korkularımın arkasına saklandım ama hepsinin bir sebebi vardı. Korktum, sevdiğim adam. Ben seni kaybetmekten çok korktum.”

Sancak’ın gözlerinin içi ona dünyanın en güzel sözlerini söylemişim gibi parlarken kendimi ona doğru çekilmekten alamadım. Sancak’m beni nasıl sevebildiğini düşünmeden edemedim.

“Şunu anla artık, Mahveden’im. Nereye kaçarsan kaç, peşinden gelmeye devam edeceğim.”

“Nereye gidersem mi?”

Sesimdeki ümide tutunarak ayağa kalkmaya çalıştım. Beni bırakmayacağı inancı kalbimdeki korkuyu yok etmeye başlıyordu.

Söz verircesine, “Nereye gidersen...” diye kararlı bir ifadeyle konuştu. “Bıkmadan, usanmadan peşinden geleceğim.”

Gülerek başımı iki yana salladım. “Kaçmayı düşünmüyorum,” dedim.

Göz kırptı. Ardından dayanamayıp, “Güzel,” diyerek sırtıttı.

Kendimi tutamayarak kalbimdeki ağırlığı söyledim. İçimde daha fazla tutabileceğimi zannetmiyordum ve aramızdaki sırların bizi getirdiği noktadan dolayı yeterince kahrolmuştum.

“Sana olanları anlatmama izin ver.”

Her ne kadar bana güveniyor olursa olsun aklında tek bir soru işareti bile kalmamalıydı. Olanları bilmeliydi.

“Daha sonra anlatırsın,” diyerek geçiştirdiğinde şaşkınlıkla kaldım.

“Neler olduğunu merak etmiyor musun?”

Elimi tutarak parmaklarını parmaklarımin arasına geçirdi. Başparmağıyla eklemlerimi okşarken ses tonu da ruhumu seviyordu.

“Sana güveniyorum, Mahira’m. Geçmişe takılıp, daha fazla hırpalanmak yerine kollarımda uyurken ne kadar şanslı bir adam olduğumu düşünmem gerekiyor. Seni severken sakinleşmem gerekiyor.” Yana doğru kayıp yatmam için kenara çekildi. “Güzelim gözlerin fena hırpalanmış. Belli ki kendini çok üzmüş, yormuşsun. Gel, göğsümde soluklan, aklımı başımdan alan yârim.”

Teklifini kabul etmezsem yok olup gidecekmişim gibi hissederek açtığı yere uzanmak için hareketlendim. Kaderime teşekkür etmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Bana sadece sevdiğim adamı değil, tüm yaşantımı vermişti.

Yatağın kenarına oturarak ayakkabılarımı çıkarmak için eğildim ancak hâlâ elimi Sancak’ın elinden çekemiyordum. Uzunca bir süre çekebileceğimi de zannetmiyordum. Yaşadıklarımız bana bir ömür boyu yetecek kadar acı ve korku vermişti.

“Seni yormak istemiyorum. Aklında soru işaretleri varken beni affetmeni istemiyorum,” diye Sancak’a doğru dönerek mırıldandım. Üstünü kapattığımız her konu muhakkak ayaklarımıza dolanacaktı.

Kaşlarını çatıp aksi sesiyle, “Affetmek ne, Mahira?” dedi. “Senin bir suçun yoktu. Dikkatsiz davranıp bana dönmeni beklemeyen bendim.”

“Eğer o şekilde gitmeseydim...” Cümlemini tamamlayamadan, dudaklarımdan başka bir hıçkırık dökülürken başımı öne eğdim. “Belki de sana...”

“Şşt, daha fazla ağlama, güzelim,” diyerek kahroluyormuşçasına nefesini bıraktı. “Belkilerle yaşamayı çalışıp ikimize de şu anı zehretme. Önümüzde daha uzun seneler var. Ne kavgaların, ne ayrılıkların eşiğine geleceğiz ve her birinde kendimizi bu durumda bulursak yoruluruz.” Elini yanağıma koyarak okşamaya başladı. “Ortada benim seni affetmem gereken bir durum yok.”

Elmacikkemiğimin üzerinden düşen başka bir gözyaşını silerken buğulu bakışlarımı kaldırdım. “Peki, ben kendimi nasıl affedeceğim?” dedim. “Kalbimdeki bu sızıdan, zihnimdeki acımasız sestten nasıl kurulacağım?”

“Benim seni her gün daha çok sevdiğimi ve gözlerimin içine baktığında ne kadar şanslı bir adam olduğumu gördüğünde.”

“Yapma,” diye yakardım. “Beni böyle sevip durma!”

“Asıl sen yapma, Mahira! Seni sevmek, benim seçimimdi. Sonucu ne olursa olsun,” diye sağlam kolunu belime sararak, bedenimi kendine çektiğinde dişlerinin arasından çıkan sızlanma direncimi yakıp yıktı. “Bak, ikimiz de çok yorgun ve birbirimize hasretiz. O yüzden gel yanma, birlikte uyuyalım. Daha sonra uzun uzun konuşacağımız zamanımız olacak. Bırak, güzelim, kısıtlı zamanımızın tadını çıkaralım.”

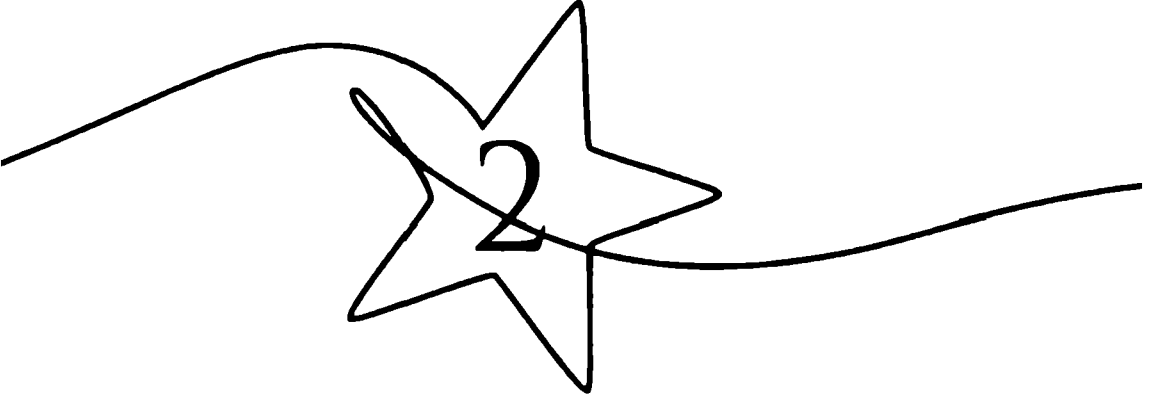
Pes ederek omuzlarımı düşürdüm ve bu zamanın kıymetini bilmek isteyerek yanına sokuldum. Sancak’a doğru döndüm ve özlediğim kokusunu içime çekerek gözlerimi kapadım. Yokluğunda onu çok özlemiştim.

Sancak alnımı öpüp, kokumu içini çekerken, benim söylemeye onun da duymaya ihtiyacı olan sözleri söylemeden edemedim. “Onu hayatımızdan sonsuza kadar çıkardım.” Bakışlarımı ela bakışlarına kilitleyerek yemin ettim. “Söz veriyorum, sevgilim... Kimse aramıza giremeyecek.”

Duymak istediği sözler buymuşçasına, gözlerinin içi parlarken üzerime eğildi. Dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. “Kimseye izin vermem, Mahi’m. Kimseye!”

Dudaklarının dokunuşuyla kendimi kaybederken, avcumu yanığına yaslayıp öpüşüne karşılık vermeye başladım. İçimdeki hasreti bitirmenin yolu yoktu ama bunu başlangıç sayıyordum.

Hayal olmadığın, imkânsız düşüm olmadığın için teşekkür ederim, Sancak Kızıltepe.

Rüyalarımda dönüp, dolaşıp aynı sahneleri görüyordum. Kâbuslarımdan sırtımı dönüp kaçmamın imkânı yoktu. Anıların köşesinden döndükçe, karşıma sert bir duvar olarak çıkıp toslamama sebep oluyordu. Biliyordum, uzun süre kâbusum olacaktı. Gözlerimi kapasam da kapamasam da içimde bu korkuyla yaşayacaktım.

Sancak geçemediğim camın arkasında kıpırdamadan yatarken yanı başında kalp hareketlerini yansıtan cihaz dalgalar şeklinde hareket edip durmuştu. Gözlerim ikisinin arasında mekik dokurken, insanlar yanıma gelip telkin etmeye çalışmıştı. Arada Kartal abim gelmiş ancak Volkan abim ve Nur durumu toparlamaya çalışmıştı.

İnsan sevgisini gizler miydi? Ben gizlemek zorunda kalıyordum. Hem de ciğerim sökülürken, sevdiğim adamın acısını yaşamak zorunda kalırken.

Ayakta kalmaktan bacaklarım artık hissizleştiğinde, duvarın dibine çöküp alnımı dizkapaklarımın üzerine bastırmıştım. Nur ve Ela iki yanıma oturup, başlarını omuzlarıma bırakırken sıkıca sarılmıştı. Sessizce oturup aynı acıyı paylaşmaya çalışmış ancak göğsümdeki savaşı benden başkası dahil olamamıştı.

“Sancak abi dönüp, dolaşıp yine sana gelir, Mahira. Siz birbirinizin çıkmaz sokağısınız. Biriniz olmadan diğeri devam edemez.”

Başımı kaldırıp, Nur’un yüzüne bakarken nadir kullandığı ciddi yorumunu dinlemiştim. Kalbimin acıdan mahvolmak üzere olan parçası umutlanmak için atmaya başlamıştı.

Ela, Nur’a destek olurken, içinde bulunduğum gerçek gittikçe somutlaşıyordu.

"Siz birbirinizin kelimeleri, aynı romanın bağlaçlarısınız. Sayfaları dolduracaksınız."

"İnsan insana geç kalır mı?" diye sordum kendimi parçalamak isteyerek. *"Biz çok geç kaldık."*

"Baştan başlarsınız."

"Baştan başlarız," diye mırıldanmıştım.

"Elbet aşk sana dönecek. Mühim olan beklemek değil mi?"

Ela'nın sözlerini, aynı sahneler dönüp, farklı karakterlere çevrilirken, *"Adımlarım Sancak'a çıkacaksa mutlu sona ulaşmak için yürürüm de aşkıma ulaşmak için beklerim de,"* diye yanıtlamıştım.

Bir sonraki gün, bu sefer cesaret edip sessizce yanımda oturan Sancak'ın kardeşi Samet olmuştu. Yanıma öylece sokulmuştu, acısına ortak arıyordu. Kazadan beri annesi için güçlü kalmaya, evini toplamaya çalışıyordu. Herkesin tanıdığını zannettiği o genç adam gözlerimin önünde benimle birlikte kayboluyordu. Samet başından beri öyle kapalı bir kutuydu ki açıldığında şaşırmayan tek bir kişi kalmayacaktı.

Bugünse geçirdiği değişimin ilk adımlarını atıyordu. Birini kaybetmenin eşiğine gelmek insanı en sert tecrübeyle değişmeye zorluyordu. Yıllar önce değişmenin birçok aşamasını yaşamıştım ve bugün de bambaşka bir versiyonunu yaşıyordum.

"Abim bizden çok birini düşünmüş, çabalamış mıdır diye düşünmeden duramıyorum," diye konuşmaya cesaret ettiğinde, sevdiğim adamın parçalarını görebilmek için surat hatlarını takip etmeye başlamıştım.

Kurak çölleri andıran sesimle, *"Ne sonuca vardın?"* dedim.

"Gözünü bizim üzerimizden hiç ayırmamış ki," diyerek omuz silk-ti. *"Beni sorumluluk ve abilik duygusuyla takip edip göz kulak olmuş."* İçin için yanan bakışlarını gözlerime çevirdi ve zaten farkında olduğu gerçeği itiraf etti. *"Sendense gözlerini hiç alamamış. Buna ne dersin de,"* diye başını kabul etmeyerek iki yana salladı. *"Ama sakın art niyetle düşünme çünkü benim abim asla hastalıklı duygular taşımadı."*

"Biz neredeyse birlikte büyüdük," dediğimde Samet'in dudağının sağ tarafı hafifçe yukarı kalkmıştı.

"Daha çok peşinden ayrılmadım."

Zorla yanımdan kovmaya çalıştığım, gitmesi için itip, koştura koştura ondan saklanması için aklıma geldiğinde burukça gülmüştüm.

"Yakama yapıştın resmen."

"Kesinlikle doğru ama benim suçum değildi." Uzak bir rüyadaymışçasına devam etmişti. *"Küçükken sana âşıktım, biliyor musun?"*

"Ne?"

İnanamayarak gülmüştüm.

"Abi kardeş sana yanıktık."

Kaşlarımı kaldırarak, *"Ve bu senin suçun değildi,"* demiştim.

"Benim gözümden aşırı eğlenceli ve havalıydın. Peri kızı gibiydin ama daha farklı versiyonu."

"O nasıl oluyormuş?"

"Bu dünyada kızların istedikleri gibi prenses olabileceğini, yeri geldiğinde bir erkekten altta kalmayacağını gösteren versiyonuydun. Bebeklerle oynuyor ama canın istiyorsa mahalledeki oğlanlarla top koşturuyordun. Ayrıca video oyunlarında oynadığımız kahramanlara benziyordun."

"Hiçte bile! Onların gözleri kocamandı."

"Senin de öyleydi," dediğinde âdeta geçmişe dönmüştük. *"Çocukluktan gelen bir hayranlık vardı."*

"Sus bakayım! Nereden hatırlıyorsun sen eskiyi?"

İşaretparmağını şakağına bastırıp, *"Fil hafızası var bende,"* demişti.

"Belli belli. Tutamadığın formüller de öyle diyordu."

"Şimdi orayı hiç karıştırmayalım."

Karşı odadaki gerçeklik, kendi karanlığından haykırmaya başlamıştı.

"Sancak'ın bana olan ilgisini demek sen de benden önce fark ettin."

"İlgi demezdim," diyerek avuçlarını birbirine yapıştırmıştı. *"Çok daha fazlası. Görmemek için ya kör olman gerekiyordu ya da kendine çok iyi yalan söyleyen biri."*

"Acaba ben hangisiydim?" diye kendi kendime mırıldanıp, gerçeklerle acı acı gülümseyerek ayağa kalkmış ve cama doğru ilerlemiştim. Her gün olduğu gibi o gün de içeri girmek için daha doktorlara çok yalvaracaktım.

Samet arkamdan yaklaşarak camın arkasından abisini izlemeye başlamıştı.

"Bazen kendime işkence ederek acaba abim olmasa nasıl yaşırdım, diye düşünürdüm. Cevabı her seferinde gözlerimin yaşarmasına neden olurdu. Şimdiyse o gerçeğe burun burunayım ve gözümden tek damla

yaş gelmesine izin veremiyorum. Geride annemle babam var. Onların yerine koy-

Sertçe sözünü bölüp, *"Asla Sancak'ın boşluğunu doldurmak zorunda olacak kişi olmayacaksın,"* demiştim. Parmaklarım kendimi durdurmamaya fırsat bırakmaktan Samet'in yakasına yapışmıştı. *"Bazı sorumluluklar alman, belki de bir ateşi sırtlanman gerekecek ancak sen Samet Kızıltepe'sin. Sancak Kızıltepe değil. Kendine bu yükü yüklemene asla izin vermem. Gözlerindeki o kararlı ifadenin bozulmasına izin vermem, Samet."*

Arkamı dönüp sevdiğim adama bakmış ve ölümü kabul etmeyeceğimi kabullenmiştim.

"Abin de uyanacak. Uyanmak zorunda! Bana verdiği sözleri tutacak önce."

Sancak'a sesimi duyurmaya çalışarak avcumu cama sertçe vurmuş-tum. Cam titrerken öfke içinde bağırmış, avuçlarımı ardı ardına cama indirmiştim. *"Sözünü tutman gerekiyor. Sevdiğin, bir camın arkasında senin için ağlarken, arkanı dönüp öylece gidemezsin."*

"Abim sözünü her zaman tutar," demişti Samet. Gururla konuşur-ken göğsü umutla yükselmişti. *"Sancak Kızıltepe, sözünü hep tutar."*

Sahneler sona doğru ilerlerken her günün oluşturduğu katlardan bir bir düşmeye başladım.

"Herkes bana ait olanın dönüp, dolaşıp bana döneceğini söylüyor hatta abim sözünü bile verdi," diye derin nefes alarak, avcumu cama yapıştırıp gözyaşlarımın çenemden akmasına izin vermiştim. *"Bana dönecek misin Sancak Kızıltepe?"*

Uykumdan sıçrayarak uyandım. Nefes almaya çalışarak, elimi bo-ğazıma sarıp öksürmeye başladım. Gözlerim çoktan sulanmıştı, ku-laklarım şiddetle atan kalp atışlarımla çınılıyordu.

Bir el saçıma yerleştiğinde, çırpınarak kurtulmaya çalıştım. Bu acı beni içten içe yiyip bitirecekti.

"Şşt, buradayım."

Belki de kendi sesimden daha çok tanıdığım o sesi duyduğumda durulmaya çalıştım. Acının geçtiğini birinin bana hatırlatması gereki-yordu yoksa sefer bulunmamak üzere tekrar kaybolacaktım.

"Sancak," diye mırıldanarak konuşmaya, ses tellerimin üzerindeki yüklerden kurtulmaya çalıştım.

"Buradayım, güzelim," diyerek tekrar kaçmamdan korkuyormuş gibi saçlarımı yavaşça okşamaya başladı. *"Buradayım, sevdiğim."*

“Ama olmayabilirdin.”

Cümlelerimi çevirip, “Ama buradayım,” diyerek terden boynuma yapışan saçlarımı çekti. Göğsü sırtıma gelecek şekilde yaklaşıp dudaklarını çenemin altına bastırdı. “Hiçbir yere de gitmiyorum. Senden bir adım sonrası bana yasak.”

“Bana ait olanın, bana döneceğini söylediler.”

“Sana döndüm,” diyerek burnunu boynuma yasladı. Sıcak nefesi usulca koynuma doğru sokuldu. “Her zaman dönerim.”

Yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlayan gözyaşlarımı aceleyle sil-dim. Yaşadıklarımı unutmamın imkânı yoktu. Sevgiğim birini daha kaybetmenin ucuna kadar gelmiş, aşağıya doğru uzanan uçurumu görmüştüm.

O uçurum bekliyordu. Beni bekliyordu. Belki kendimi bir adım öne atsam uzandığım soğuk ve karanlık sonsuzluğun içine birini daha almayı başaracağını biliyordu. Sancak’a olan duygularım güçlendikçe kölesi olacağını biliyordu.

Sancak’ın dokunuşundan titreyerek göğsünde sokulduğum yerden kalktım. Hissettiğim yoğun duygulardan kurtulmak istiyordum yoksa içten içe beni kemirip bitirecekti.

Hareketim tamamlanıp, daha ayaklarım yere değmeden, Sancak elimi sıkıca tutarak gitmeme izin vermedi. Tok ve güçlü sesiyle, “İsteğin kadar kaç, Mahira,” dedi. “Adımların uzaklaşsın, ellerin saklansın ama gözlerindeki aşk, saklanacak kadar basit değil.”

“Kalbimdeki aşkın ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsun. Ne kadar korkutucu olduğunu bilmiyorsun.”

Neleri susmak zorunda olduğumu bilmiyorsun. Korkutucu olan da tam olarak bu.

Yüz yüze bakacağımız şekilde dönmek için kolumu çektiğinde, dişlerinin arasından çıkan zorlanma sesi pes etmeme sebep oldu. Yavaşça, canının acımasına engel olmak isteyerek döndüm. Âşık olduğum ela gözlerdeki yansıma âdeta kalbimi anlatıyordu. Tüm oda öylece kaybolmuş, sadece biz kalmıştık.

Sancak sağlam elini yanağıma koydu ve kısık çıkan yorgun sesiyle, “Sen benim ruhumsun,” dedi. “İnsan ruhunu nasıl tanımaz?”

Kırgın ve üzgün olan tarafım, “Ama sevgimden emin olamadın,” dedi. İçimi çekerek sıcak dokunuşunun tadını çıkarmaya başladım.

“O da benim korkumun kusuru olsun.”

Yorgun olduğu halde beni yanında tutmak için her şeyi yapıyordu. Parmaklarımı çıkmak üzere olan sakallarının üzerinde bıraktım ve ufak ufak gezinmeye başladım. Teninin vücudumda bıraktığı elektriği, göğsümden akıp gitmesine neden olacak hisleri neredeyse kaybetmek üzereydim.

“Az önceki davranışım da benim korkumun kusuru olsun.”

“Olsun, güzelim,” diyerek yanağını avcuma yasladı ve başını omzuma bıraktı. “Yeter ki olsun.”

Zar zor yutkunarak başımı başının üstüne eğdim.

“Ne öğrendim, biliyor musun Sancak?”

“Ne öğrendin, güzelim?”

“Sensiz nefesim hep buruk olacaktı.”

Şimdiye kadar sustuklarımı hiç düşünmeden söyledim. Bir daha bu adama geç kalamazdım. Hayat bugün bize sunduğu şansı bir daha sunmayabilirdi.

“Sözlerim hep sen, bakışlarım hep sen olacak.” Yutkunmaya çalıştım ve belki de susmaya zorlandıklarımı söyledim. “Parmaklarım tenini arayacak, adımlarım sıcaklığına kavuşmak için koşacak.”

“Mahira...” dedi. Sözlerimin ağırlığı ve hissettikleri Sancak’ın göğsünün ortasına düşmüştü.

Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdim. Sancak parmaklarımızı zaman kaybetmeden birbirine kenetlediğinde zar zor nefes aldım. Yıllar geçtikçe ve biz büyüdükçe birbirimize karşı değerimiz de büyümüştü.

“Söz, bundan sonra senden hiçbir şey gizlemeyeceğim.”

Belki çok önce verilmesi gereken bir sözdü ancak yaşam su gibiydi. Mutlaka akacağı yeri buluyordu. Bu sözün zamanı da bugündü.

Tadına öldüğüm dudaklarının ucu yavaşça yukarı yükselirken sonunda huzurla gülümsedi. “Bunu duyduğuma ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin,” dedi.

“Ama senin de bana bir söz vermen gerekiyor.”

Zaman kaybetmeden, “Ne istersen,” diye yanıtladı.

“Kendi problemlerimi kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan çözebileceğime güvenmen gerekiyor. Peşimden gelmene ihtiyacım yok.”

Sancak’ın artık beni koruması gereken küçük bir kız çocuğu olarak

görmeyi bırakması gerekiyordu. Sorunlarımın üstesinden kendim gelebilirdim. Belki başta biraz elime yüzüme bulaştırırdım ancak doğru yolu düşse kalka bulabilirdim.

Konuşmaya çalıştığında izin vermeden kaşlarımı çattım. İyice anlaması için biraz sertçe, “Şunu da anlamam gerekiyor...” dedim. “Senin yerini kimse alamaz. Kimse sen olamaz.” Her kelimem kalbimin sertçe atmasıyla mühürleniyordu. “Sensiz olmaz. Sensiz devam edemem.”

Dayanamıyormuş gibi içini çekip alnını alnıma yasladı. Her nefes alışında göğsü sertçe yükselip benimkine çarpıyor, sakalları yüzümde seveceğim izler bırakıyordu. Nefesi dudaklarımla buluştuğunda, kanımın sıcaklığı göğsümden aşağıya doğru akıyordu.

“Sen benim Mahi’msin.” Tüm vücudum titremeye başladı. “Mahveden’imsin.”

“Mahi...” diye soludum. “Ne demek?”

“Mahveden’im,” diye yanıtladı. “Beni mahveden.”

Asla daha fazlasını hissedemem, dediğimde daha fazlasıyla gelen duygular tüm vücudumu sararken, utanarak kızardım. Yüzümün her santimi ısınmaya başlamıştı ve göğsüm Sancak’ın benimsediğim kokusuyla yükselirken günlerimi böyle geçirmek istediğimi fark etmiştim.

Utanarak başımı göğsüne yasladığımda, Sancak kahkaha atmaya başladı. Sağlam koluyla vücudumu sardı. Nefesi benimkini okşadı. “Utanınca çok şirin oluyorsun,” dedi.

“Neyse ki çok utanan biri değilim,” diye mırıldanarak daha fazla utandım.

Hayatımın bir kısmında arsız bir şekilde yaşamak çok kolaydı çünkü bu, kayıplar yaşamış Mahira’nın kaçış yoluydu. Kendi acısından saklanmak için elinden geleni ardına koymuyordu. Ancak şu an kaçmak istediğim acıyı sarabilecek bir Sancak’ım vardı. Geriye dönüp, kaçırdığımız zamanları sarıp sarmalayabilirdi. Kaybımın yerini dolduramazdı belki ama kalbimin ta kendisi olabilirdi.

Odanın kapısı tıklatıldığında oturduğum yerden kalkmak için telaşla öne doğru kaydım. Bazı gerçekleri saklamak canımı sıkırsa da şu an ne yeri ne de zamanıydı. Sancak kalmam için kolumu çektiğinde, ayakkabılarımı bile giymeden kendimi yatağın hemen yanındaki kolruğa attım.

Saçımı başımı telaşla düzeltirken, Sancak da yaslandığı yerden yana kayarak yatağının ortasına yerleşti. İkimizin yatması için köşeye doğru kaymıştı ve bu hasta haliyle oldukça zorlandığı belliydi.

Sancak, "Gelin," diye seslendiğinde gözlerimi hâlâ yaralarından çekemiyordum. Uzun bir süre de çekebileceğimi zannetmiyordum. Yaralar kabuk bağlayıp geride silik bir iz bıraksa bile...

Kapıdaki kişi Sancak'ın onayından sonra kapıyı araladı. "Hastanın ilaçlarını ve refakatçisi için kahvaltı getirdik," dedi.

İlk defa zaman kavramının aklıma gelmesiyle gözlerimi kapalı perdelerin arkasından yansıyan ışığa çevirdim.

"Saat kaç ve annelere haber verdik mi?"

"Volkan'ı odadan kovmadan önce konuştuk. Gece saatlerinde uyandığım için bizimkileri daha çağırmadı." Tam karşıdaki saate bakarak başını salladı. "Volkan bir iki saate arar."

Hastabakıcı kadın yemeği önümüzdeki masaya bırakırken hemen ardından biri kız biri erkek olan iki hemşire odaya girdi. Sancak'ın yatağının kenarında durarak rutin kontrollerine başladılar.

Kız olan hemşire siyah, uzun saçlarını arkadan sıkıca bağlamıştı. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu. Erkek olan hemşireyse elindeki tepsiyi Sancak'ın ayakucuna bırakarak cebindeki kalemi çıkardı ve beklemeye başladı.

Sancak, "Biraz daha iyiyim," dediğinde endişeyle içimi çektim.

Gerçekten biraz daha iyi miydi yoksa burada olduğum için acısını gizlemeye mi çalışıyordu? Dudağımı ısırarak endişemi gizlemeye çalıştım ancak başarmak, her geçen saniye daha da zorlaşıyordu.

Erkek olan hemşire not tutmaya başladığında, kadın hemşire ilaçlarla iğneleri alarak Sancak'ın komodinine bıraktı.

"Kolunuzdaki ağrı ne durumda?"

Sancak acısını hatırlamış gibi yüzünü buruşturduğunda oturduğum koltuktan öne doğru kaydım.

"Biraz ağrı var."

İçimi kemiren kurdu daha fazla tutamayıp, "Birazdan daha fazlası," diyerek lafa daldım ve kaşlarımı öfkeyle çattım. "Sadece sert adamı oynuyor."

Sancak şaşkınlıkla bana dönerken, kadın hemşire kıkırdayarak başını salladı.

Sevdiğim adamın aksi bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek geri adım atmayı reddettim.

Benimle uğraşmamasını ses tonuma yansıtarak, “Ne?” dedim. “Gözlerimin içine baka baka herhalde aksini iddia etmeyeceksin, değil mi?”

Hemşire orta yolu bulmak isteyerek, “O zaman orta bir ağrı kesici yapayım,” dediğinde hâlâ dik dik Sancak’a bakıyordum.

Erkek hemşire de aynı fikirde olacaktı ki iğneleri hazırlamaya başladı. Önce orta büyüklükteki şişeyi aldı, ardından iğneyi tıpasından içeri sokarak ilacı çekmeye başladı. Daha sonra Sancak’ın diğer tarafına geçerek ilacı enjekte etmeye başladı.

Bu arada diğer hemşire de defteri Sancak’ın bacaklarının yanına bırakarak cebinden çıkardığı küçük, beyaz renkteki kalp atışlarını ölçen cihazı işaretparmağına takmak için açtı.

“İzninizle.”

“Tabii.”

Sancak’ın kalp atışlarını cihaz bip sesi çıkarana kadar ölçtü. Hemşire, “Biraz yüksek sanki,” dedikten sonra defterine not almaya başladı. “Fazla heyecanlanmamaya bakın.”

Sevdiğim adam, “Sanki çok mümkün,” diyerek, gözlerimin içine baka baka beni suçladığında kızaran yanaklarımı saklamak için kafamı çevirdim. Kalp atışlarımın şu an Sancak’inkinden daha hızlı attığına dair iddiaya girebilirdim.

“Tansiyonunuzu da ölçelim.”

“Ölçelim bakalım,” diye karşılık verdiğinde susması için uyararak boğazımı temizledim ancak kazada kafasını fena halde vurmuş olacak ki arsızlığı devreye girmişti. “Onun da kalp atışlarımdan aşağı kalacağını zannetmiyorum. Özellikle bu hanımefendi odadayken.”

“Sancak!” diyerek, oturduğum yerden fırlayıp başımı iki yana salladım. “Verdiğiniz ağrı kesici kafa mı yaptı acaba?”

Kadın hemşire de utancıma ne kılıf uyduracağını bilemeyerek, “Biraz fazla gelmiş olabilir, vücudundan hâlâ narkozu atamadığı için böyle etkiler yapabiliyor,” diye cevap verdiğinde Sancak arsızca gülmüseddi.

“Benim narkozum sensin, Mahira,” diyerek dudağını ısırıldı. İş git-tikçe büyüyordu.

İşaretparmağımı öfkeyle dudağıma bastırıp, susmasını işaret ettiğimde bu sefer de gülümseyerek, "Sinirlenince daha güzel oluyorsun," dedi.

Utancımдан hastaneyi sırtlanmama saniyeler kalmıştı. Yumruğumu havaya kaldırıp, "Şunu bayıltın yoksa yumruğumla bayıltacağım," diye söylenerek bağırdım.

Sancak ela gözlerini karizmatik bir şekilde kısarak, "Şimdi tehdit edince gözüme bir farklı görünmeye başladın," dedi.

Hemşireler birbirine bakıp, kahkaha atmamak için kendilerini zor tutarken yer yarılrsa da içine girsem diye düşünüyordum.

"Daha sek-"

"Sancak!"

Kadın hemşire, daha fazla kızarmama engel olamaya çalışarak, "Biz en iyisi pansumanı yapıp çıkalım," dedi. "İlaçları yemekten sonra siz verirsiniz." Pansuman için gazlı bezleri ve diğer şişeleri masaya çıkarmaya başladı.

Öfkeyle, "Tabii, yemekleri büyük bir keyifle boğazına oturtacağım," dedim ancak erkek hemşirenin inanmak istemeyen gözlerini gördüğümde derin bir nefes aldım ve sakin olmayı denedim. Katil olduğumu düşünmesini kesinlikle istemiyordum. "Pardon, *güzelce yemesini sağlayacağım*, demek istemiştım."

Erkek hemşire başını sallayıp, odadan bir an önce gitmek isteyerek önüne döndüğünde hâlâ arsız bakışlarla bakmaya devam eden Sancak'a *sen görürsün*, dercesine başımı salladım. Hayır, suç bendeydi. Endişemi bir kenara bırakıp bu adam ilk ameliyattan çıktığında narkozun geçmesini beklemek yerine elime kamerayı alacaktım. Narkozlu haliyle bir ömür dalga geçmeme yetecek kadar sorular sorup rezil etmek için video çekecektim.

"Yemeğinizi yiyip, ilaçlarınızı aldıktan sonra gelip pansumanınızı değiştirelim en iyisi," diyen erkek hemşire, pansumanı yapmaktan vazgeçerek, çıkmak için arkadaşına başının ucuyla işaret verirken endişeli bakışlarının altında ne yapmaya çalıştığını anladım. Sancak'ı boğup boğmadığımı kontrol etmek için mutlaka geri gelecekti ve pansuman da bahanesiydi.

Hemşireler getirdikleri ilaçlarla giderken kollarımı göğsümde bağladım ve sitemkâr halde ayağımı yere vurdum. "Sayende insanlar beni ya katil ya da kaçık zannedecek," dedim.

Sancak umursamadan *boş ver*, der gibi elini havada salladı. “Haksız sayılmazlar. Sonuçta tekmeyle adam bayıltmışlığın oldu. Yumrukla yere serdiğin kurbanların var.”

“Bak ya!” diye bağırdım. “Kazaydı o bir kere!” Elini tekrar havada salladığında çileden çıkarak koltuğu tekmeledim. “Şimdi tekmemle diğer kolunu da ben kıracağım.”

Sancak kahkaha atmaya başlayarak başını geriye attı ve gözlerimi alamadığım âdemelması aşağı yukarı hareket etti. Sonunda dalgası bitti. Zar zor konuşmayı becerdiğinde, “Dur, daha kolumla işim var,” dedi. “Odana tırmanacağım.”

Üzerine yürüyüp yüzüne doğru eğildim. “Bak bak, hâlâ odan diyor ya!” Avcumu bacağına şak diye geçirdim. “Kafana taşı yedikten sonra göreceksin dünya kaç bucak.”

“Sen kaç dersin o kadardır, güzelim.”

Sinirim anında buharlaşıp, ciddiyetimi kaçırmakla beni tehdit edince, gülmemi bastırarak, “Sus be,” dedim ve bacağına bir tane daha vurdum.

Sancak inleyerek, “Hastayım ben,” dedi.

“Hastaysan hastalığını bil!”

Sözümün hemen ardından dayanamayarak bir tane daha vurdum. Belli ki ben bu adamla daha çok uğraşacaktım.

“İnsan sevdiğine vurur mu Mahira?”

Ellerimi belime yaslayarak başımı yana eğdim.

“Peki, insan sevdiğiyile uğraşır mı?”

“İnsan sevdiğiyile uğraşmayacaksa kiminle uğraşacak?”

Hep benimle uğraşsın, etrafımda dolanıp dursun istiyordum ancak bunu itiraf edecek cesareti kendimde bulamıyordum. O benim bahar ayımdı. Güneşli günlerimdi.

İçimden taşan duygulara söz bulamayarak bacağına bir tane daha vurdum ve tek kaşımı kaldırdım.

“Ah! Canım acıdı.”

“Geber!”

“Ölürsem üzülürsün ama.”

“Kahrolurum ama o zamana kadar seni kendi ellerimle boğabilirim!”

Bazen hayata, başkalarının yaşamlarını köşelerden izlemek için geldiğimi düşünüyordum. Öylece bir duvarın arkasına saklanıp izlemek ve asla sahip olamayacağım şeylerin özlemine seyirci olmak için. Hayat benim gibilere özlemlerle doluydu.

Yine de şunun için yemin edebilirdim: Kalbimde haset, elimde olmayanların yokluğu için kin yoktu. Olmayacakları kabullenmiş, kalbimi karartacağıma köşeden izlemeyi tercih etmiştim. Belki hayata karşı gösterdiğim isyan pasif bir direnişti ama elimden daha fazlası gelmiyordu.

Sevdiğim adamın bana verecek bir saniyelik bile ilgisi olmamasına rağmen her gün sevmeye devam etmek, elimde olan bir şey değildi. Hem de defalarca unutmaya çalışsam da sevda kalbe bir kere düştü mü yakıp geçiyordu. Dermanı, iyileştirecek ilacı yoktu.

Varlığını köşelerden izlediğim o adamın çaresi yoktu. İlk aşklar asla unutulmazdı.

Volkan Ayazkan, benim ilk aşkımdı.

İliklerime kadar hissettiğim ilk kalp ağrımdı.

Birine gerçekten sıırıslıkam âşık olmadan önce böyle büyük aşkların filmlerde, kitaplarda olduğunu zannederdim. Çok yanılmıştım. Gerçek hayatta da oluyordu ancak can yaka yaka.

Saklandığım duvarın arkasında öylece dikilerek Volkan Ayazkan'ı izliyordum. Aynı yıllarca izlediğim gibi. O, masa başında oturup, ders çalışırken kapının arkasında, ailesinde bulamadığı sakinliği Volkan'da bulan kız olarak. Bacakları titreyip bir adım ileri atmayı beceremeyen o kızın varlığı olarak.

Volkan elini saçından geçirerek mavi gözlerini önündeki odanın kapısına dikti. Sağ bacağına sallayarak topuğunu yere vuruyordu. Genelde stresli olduğu zamanlar yaptığı hareketin tek nedeni Mahira ve Sancak'ın içeride yalnız olmasıydı. Volkan'ın bir abi olarak kapının önünde bırakılması içgüdülerine tersti.

Öne doğru adım atmak isteyerek titredim. *Hadi, cesaret et ve ilerle,* diye kendi kendime fısıldadım ve nefesimi yanaklarım şişecek şekilde çekip bıraktım. *“Bir daha ne zaman yalnız kalabileceksiniz ki?”*

Belki de bacaklarım ilk ve son defa sözlerimi dinleyerek, öne doğru adım atarken, saklandığım yerden ayrılarak ilerlemeye başladım.

Ellerimi stresten yanımda sallıyordum ve her an arkamı dönüp gidebilirdim.

Volkan'ın yanındaki boş yere oturmadan önce yanında dikilerek başını bir saniye de olsa bana kaldırmasını istedim. Kazağımın kollarını çekiştirirken, Volkan beni duymuşçasına başını kaldırdığında gülümsedim.

“Günaydın.”

“Günaydın,” diye şaşkınlıkla selamladı. “Bu kadar erken ne işin var hastanede?”

“Mahira'yı yalnız bırakmak istemedim,” diye eteğimi arkadan düzeltip yanındaki boş koltuğa oturdum. Gözlerinin altındaki çöküntüler üç günde daha da belirginleşmişti ve gözlerinin rengi sakın bir denizi andırıyordu.

“Ben yanındaydım zaten. Bu kadar erken gelmene hiç gerek yoktu.”

Omuz silkip kollarımı daha da çekiştirdim ve ellerimi kucağımda birleştirdim. Kalp atışlarım yükseldikçe başparmağımı diğer elimdeki aynı parmağıma sürtmeye devam ediyordum.

“Olsun.”

Volkan hiç beklemediğim bir anda, “Neden hep bu kadar streslisin?” diye sorduğunda sertçe yutkundum. Bu adam hep bu kadar dikkatli miydi?

“Bilmem, farkında değilim.”

Volkan gülerek başını iki yana salladı ve alnına düşen saçlarını geriye taradı.

“Mahira'dan biraz rahat olmayı öğrenmen gerekiyor.” Başının ucuyla önünde oturduğu kapıyı gösterdi. “Bak, abisinin kapının önünde olduğunu bildiği halde içeride hâlâ rahat rahat takılıyor.”

“O yüzden mi bu kadar streslisin?” Ağzımdan kaçan sözcüklerle birlikte avcumu dudaklarımın üzerine bastırdım. “Pardon.”

“Bak, kendini kısıtlamadığında ne kadar cüretkâr olabiliyorsun.”

Anında yanaklarım kızarıırken al al olmuş yanaklarımı görmesin diye başımı öbür tarafa çevirip yüzümü saklamaya çalıştım. Her kelimesine nasıl bu kadar tepki verebiliyordum?

Konuyu değiştirmeyi deneyerek, “Sancak abiyi ne zaman taburcu edecekler?” diye sordum.

“Herhalde yarın çıkarırlar, bilmiyorum.” Ayağa kalkıp koridor boyunca ileri geri gitmeye başladı. Başparmağıyla arkasını gösterip, “Sence içeri girsem mi?” dedi.

“Kaba bir davranış olmaz mı?”

“Ama abiyim ben!”

Dudaklarımı büzüp, “Bu yine de kaba olacağın gerçeğini değiştirmez,” dedim.

“Çok mu bilmişsin sen?” Üzerime doğru eğildiğinde geriye doğru yatmamak için koltuğun kenarına tutundum. “Bir Mahira yeter bana.”

Dikkatim odaya doğru kayarken içimde oluşan burukluğu saklama amacıyla tebessüm ettim.

“Bilmiş falan değilim.”

“Bayağı bayağı bilmişsin.”

“Sen de kabasın o zaman,” diye başka bir lafı ağızımdan kaçırdığımda gözlerim kocaman oldu.

Volkan tepkime önce benim kadar şaşkınlıkla baktıktan sonra kahkaha atmaya başladı. “Haklısın aslında,” dedi. Ancak ufak ufak kapıya yanaşmaya başladı. Mavi gözlerinde kabullenmeyen duygular vardı ve parmakları eyleme geçmek için kıpır kıpırdı. “Ama dediğim gibi ben abiyim!”

Durdurmama vakit kalmadan, kapının kolunu tutarak kabaca itirdi ve birden içeri girdi. Oturduğum yerden hızla ayağa kalkıp peşine düştüm.

Daha içeri girmeden bile Mahira’nın bağırış seslerini duyabiliyordum.

“Oha, abi! Ayı mısın sen? Kapıyı çalmayı bilmiyor musun?”

“Abinle ne biçim konuşuyorsun sen?”

“Peki, abim ne biçim davranıyor?”

“Mahira haklı,” diyen Sancak abinin sesi her zamanki kalın ses tonundan biraz daha farklı geliyordu. Daha net görebilmek için kapının kenarına yaslandım. Sancak abi oturduğu yerden gülümseyerek Mahira’ya bakıyordu. “Gerçi Mahira hep haklıdır.”

“Kılıbık mısın oğlum sen?” Volkan odanın ortasına doğru ilerledi. “Hanım köylü mü olacaksın başımıza? Gel, istersen evimize de yerleş.”

“Olur,” diye gülümsediğinde garipseyerek Mahira’ya baktım. Sancak abinin yanına çektiği sandalyede gözlerini devirerek oturuyordu.

Göz göze geldiğimizde şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Normalde Sancak abi hep otoriter ve sert biriydi. Hayatta bu cevapları vermezdi. Üstüne bunları söyleyen bir güzel de döverdi.

“Ne oluyor?”

Mahira, abisine kötü kötü baktıktan sonra bana, “Ağrı kesiciyi fazla kaçırdılar,” dedi. “Narkoz falan işte.”

Gülmemi bastırmaya çalışarak, “Anladım,” dedim ve dudaklarımı birbirine yapıştırdım.

Aksi aksi Sancak abiye bakan Volkan, “Mahira, bu kılıbık adam bir süre bizim evden uzak olsun,” dedi ve bu bakışları bile nabzımın hızlanmasına yetti.

“Abi, saçmalama!” Mahira oturduğu yerden ayağa fırladı. “Sinirlerimi illa tepeme çıkaracaksınız.”

“Sinirlenme, Mahira’m. Ben iyileşince hakkından gelirim onun.”

“Hop hop! Sen kime *Mahira’m*, diyorsun?” Volkan’ı ilk defa kardeşini bu kadar kıskanırken görüyordum. Elini kolunu sallayarak, “Bak, ağzınla yüzünün yerini değiştireceğim şimdi,” dedi.

“Narkozluyuz da o kadar da değil, kardeşim. O dediğini sittinsene yapamazsın.” Mahira boğazını sertçe temizlediğinde, Sancak abinin dikkati Volkan’dan Mahira’ya kaçtı. Çapkın bakışlarla Mahira’ya bakıp ona ithafen, “Benim işte, ulan!” diye bağırdı.

“Lan, bak hâlâ *benim*, diyor!”

Sancak abi oturduğu yerden sağlam koluyla uzanarak Mahira’nın elini tuttu ve kendine doğru çekti. Elini sıkıca tutarak dudaklarına doğru kaldırdı ve sevdiği kadının elinin üstünü öptü. Mahira’nın yüzündeki öfkeli ifade anında yumuşarken dudaklarımda hem arkadaşımın mutluluğundan dolayı oluşan bir tebessüm hem de kalbimde ikisinin sahip olduğu fotoğrafa sahip olamamamın burukluğu vardı.

“Hareketlere bak hele!” Volkan aralarına girerek Sancak abinin kafasını geriye doğru itti. “Hareketlere!” diye tekrar bağıırıp boşdaki eliyle Mahira’yı ittiğinde kız oturduğu sandalyeyle birlikte geriye doğru kaydı.

“Abi!”

Koşturarak Mahira’nın koltuğunu tuttuğumda, gülmemek için kendimi zor tuttum. Bazen Mahira ve abilerine baktığımda *acaba başka bir hayatta böyle olur muydum*, diye düşünmeden edemiyordum.

Sandalyeyi tutarak zar zor havaya kaldırdım.

“İyi misin kanka?”

Saçını yüzünden çekip, “İyiyim iyi!” diye bağırdı. “Abi!”

“Ne var?”

“Ne yapıyorsun sen ya? Az daha düşüyordum.”

Volkan küçük bir çocuk gibi omzunu silkip, “Geride dursaydın sen de,” dedi.

Mahira ayağa kalkıp başını iki yana salladı ve bana döndü. “Görüyor musun?” dedi. “Hem suçlu hem güçlü.”

“Söyle bakalım, Ela. Öyle miyim?” Birbirinin neredeyse aynı yüz hatlarına sahip iki kardeş merakla bana bakarken kararsızca yutkundum. Sonunda bir cevap vermek için dudaklarımı oynattığımda, Volkan benim yerime söze girip, “Nefesini boşa harcama,” dedi. “Nasıl olsa arkadaşını tutacaksın.”

Sözlerindeki kinaye canımı sıkmaktan çok sinirlenmeme sebep olduğunda ilk defa çıkışmak istedim. Sadece kör değil, aynı zamanda önyargılı olduğunu söylemek istedim.

Mahira haksızlığa uğradığımı hissetmiş gibi lafa atlayıp, “He, abi!” diyerek gözlerini devirdi ve beni savunmaya devam etti. “Kız cevap verseydi keşke.”

“Mahira haklı.”

“Lan, sus! Hâlâ konuşuyorsun!” Sancak abi tekrar Mahira’yı savunduğunda, Volkan elini saçından geçirerek cama doğru gitti. İçeri temiz hava girmesi için camı açıp, dışarı doğru sarkarken kıskançlığı ufak ufak gün yüzüne çıkıyordu. “Senin yüzünden kardeşimle şurada doğru dürüst konuşamıyoruz bir türlü.”

“Beni sinir etmeyi kesip iki uslu adam olmaya ne dersiniz? Yoksa sizi burada seve seve boğup bir kenara atacağım.”

Sancak abi zar zor duyacağım bir şekilde, “Bebeğim, ikidir beni boğmayı düşünüyorsun ancak roller değişirse...” diye fısıldadığında Mahira çileden çıkarak bağırdı.

“O lafı sakın tamamlama, Sancak Kızıltepe!”

İşaretparmağını sevdiği adamın suratına doğru sallarken, abisi dışarıyı seyretmeyi bırakarak ikiliye döndü. Şüpheyle gözlerini kısıp, “Neden benim hoşuma gitmeyecek şeyleri gizli gizli konuşuyorsunuz?” diye sordu.

“Adı üstünde, gizli olduğu için olabilir mi abi?”

Mahira’nın, abisinin aksine deli bir tarafı vardı ve bu deli tarafın Kartal abiden geldiğini düşünüyorduk.

Volkan daha çok sessiz ve ailenin tüm sorumluluğunu yüklenen o kişiydi. Volkan’a âşık olma sebeplerimden biri de buydu. Yanında kendimi hem güvende hem de huzurlu hissediyordum.

Evet, en yakın arkadaşımın abisine delicesine âşığıyım.

Odanın kapısı çalındığında, tüm bağırtılarımız anında son buldu ve yönlendirilmişiz gibi aynı anda kafamızı kapıya çevirdik. Bize kaşlarını çatan başka bir sağlık görevlisi içeri girdi. Hepimize bakarak öfkeyle, “Burası hastane, biraz sessiz olun lütfen!” dedi. “Yoksa doktora odayı boşaltmanız gerektiğini söyleyeceğim.”

“Hanımefendi ne diyor, gördün mü abi? Tüm suç senin,” diyen Mahira, abisine öfkeyle baktı. “Sayende birazdan odadan atılacağız.”

Volkan, “Ne güzel işte,” diyerek omuz silktiğinde, avcumu dudaklarıma bastırarak kıkırtımı gizlemeye çalıştım.

Volkan eğlenen bakışlarını yakaladığında, kocaman gülümseyip masmavi gözlerinin içinde eğlenen pırıltılarla bana göz kırptı. “Haklı olduğumu düşünüyorsun, değil mi?” dedi.

Gülümsememi bastırmayı başaramayarak, “Bilmem,” dedim. Kalbimin sesinin odada duyulmasına neden olacak yakışıklılığıyla iki parmağını şakağına, başparmağını da çenesine yasladığında nefesimi zar zor bıraktım.

“Biliyorum, sarışın. Biliyorum.”

“Sa- Sarışın mı?” diye kekeledim.

“Sarışın değil misin?” diyerek tek kaşını kaldırdı.

“Öyle miyim?” derken hatlarım çoktan yanmaya başlamış, kokusu burnuma kadar gelmişti.

Mahira boğazını temizleyip, “Evet, sarışınısın, kanka,” diye hatırlattığında yanaklarımın kızarmasına neden olacak sırtıtısına bakmak yerine gözlerimi kaçırdım. Cam kenarına yürüyerek hava almak için köşeye çekildim.

Kadın, “İzin verirsiniz hanımefendi içeri girecek, sessiz olun da,” diye hepimize tepki göstererek ikiliye yöneldi.

“Refakatçi ve hasta kahvaltısını hâlâ yapmamış. Lütfen yemeğini yesin, ilaçlarını alsın ve doktoru görene kadar sadece çorba içsin.”

Görevli kadın tepsiyi Sancak abinin yanındaki komodine koydu. İçinde mercimek çorbası, Mahira için sandviç ve meyve suyu vardı.

“Hasta çorbayı mutlaka içsin. Öğleden sonra ilaçlarının geri kalanını alacak.”

“Ama bu kolla içemem,” diyen Sancak abinin ne yapmaya çalıştığını anladığımda bakışlarım yeniden Volkan’a kaydı.

Görevli kadın, “Refakatçiniz yardımcı olacaktır,” diyerek ellerini önlüğünün cebine soktu.

Volkan, “Hiç gerek yok,” diyerek elini pat pat göğsüne vurdu. “Burada kardeşi var.”

“Beceremezsin sen, kardeşim,” dedi Sancak abi.

“Beceririm, kardeşim. Sen rahat ol. Kendini bana bırak.”

Sancak abi bıkkınlıkla, “*Gerek yok*, diyorum ya, kardeşim,” diyerek dişlerinin arasından Volkan’a söylenmeye başladı. “Kendimi sana bırakacak kadar rahat da değilim ayrıca. Sen en iyisi çık odadan da Mahira çorbamı rahat rahat içirsin bana.”

“Kovuyor musun lan beni? Hem de yirmi yedi yıllık arkadaşını.”

“Evet.”

“Ulan, sen çok değiştin. Kız kardeşim için resmen beni, yirmi yedi yıllık arkadaşını, can kardeşini odandan kovuyorsun!”

Sancak abi, Volkan’ın sitemini umursamadan, bakışlarını sevgilisine çevirerek, “Sen kendini bu güzellikle mi mukayese ediyorsun, Volkan?” dedi. “Kendine gel!”

“Ulan, benim kardeşim lan o!”

Mahira, Sancak abinin sözlerinden sonra âşık âşık sırtıtırken, bakışları köşede aksi bakışlarla bakan görevliye denk geldiğinde yutkunarak ikiliye döndü. Odadan kovulmaktan korkarak kısıp sesle araya girdi.

Abisini yatıştırmayı deneyip, “Aynen, abiciğim,” dedi. “Şimdi sana hiç zahmet olmasın. Ben Sancak’a çorbasını içirir, ilaçlarını veririm.”

“Heh şöyle!” dedi Sancak abi.

Görevli kadın, “Refakatçi kimse, hastayla o ilgilensin,” diyerek bıktığını belli eden oflamayla hepimize tek tek baktı. “Çok kalabalık oldunuz. Ufaktan odayı da boşaltın.” Odadan çıkmak için kapıya doğru ilerledi.

Mahira dişlerinin arasından kısıp ama sinirli sesiyle, “Abi, vallahi başına bela olacağım!” dedi.

“Bir de bu adam için abini tehdit mi ediyorsun?” derken önce kendini işaret etti, ardından işaretparmağıyla Sancak abiyi gösterdi. Kinle başını salladı. “Şimdi belayı görürsünüz siz.”

Volkan’ın kıskanç hallerine kıkırdamadan duramıyordum. Yanaklarım gösterdiği tepki yüzünden resmen ağrıyordu.

Mahira arkasından, “He, abi, he!” diye bağırdı.

Volkan odadan çıkmadan önce son kez arkasına bakıp, “Bunu siz istediniz,” dedi.

Mahira gözlerini devirerek bana baktı. Odadan çıkan abisini gösterip, “Şu hedefsiz merminin peşinden git de yanlış yere saplanmasın,” dedi.

Arkasından gitme bahanemin oluşmasına sevinerek başımı hevesle salladım. Artık refleksim olan çekiştirme hareketini yaparak kazağımı parmak uçlarıma doğru çektim.

“Tamam.”

Zaman kaybetmeden, kapalı kapının kolunu tutarak kendime doğru çektim. Tüm isteğim onunla baş başa vakit geçirmektir. Bulduğum her fırsat altın değerindeydi.

Boş koridorda bir o yana bir bu yana giden Volkan’ın peşine düştüm. Camın önünde durarak bakışlarını dışarı çevirdi. Sabah güneşi saçlarında gezinerek yüzünde dans etmeye başladı. Zaten yakışıklı olan yüzü kalbimi daha fazla acıtmak istercesine parlıyordu.

Bazen sadece kırılmaktan yorulduğum zamanlar *bu adama âşık olmasaydım acaba başka birini sevebilir miydim*, diye düşünmeden edemiyordum. Yıllarca tek bir adamı beklemektense hayatımı diğer çiftler gibi yaşayacağım birini bulabilir miydim? Yine de tüm kırıklarım için asla pişman değildim. Volkan Ayazkan hiçbir zaman yanlış bir adam olmamıştı.

Volkan’ın tam arkasında durduğumda, varlığını fark ederek omzunun arkasından baktı. “Cadı kardeşim, beni durdurman için seni mi gönderdi?” diye sordu.

“Neden ki?” diye sordum. Bu sefer hazırcevap olamaya karar verdim. “Peşinden kendi isteğimle gelemeyiz miyim?”

Volkan’ın kaşları çatılırken, bana doğru dönüp, “Ne için geldiğine bağlı,” dedi. “Durdurmak için mi yoksa öylesine mi?”

Eğer bu adam karşısında azıcık cesaret sahibi olabilseydim, kelimelerim birbirine karışırken, avuçlarım terleyip karnım ağrımasaydı *daha fazlası için geldim*, derdim. *Senin için geldim*, derdim.

“Biraz Mahira yüzünden ama biraz da merakımdan geldim,” diye cevapladım ve yine kendimi hayal kırıklığımla baş başa bıraktım.

“Ne yapacağımı söyleyeyim mi?”

“Olabilir.”

“O zaman ne yapacağımı söyleyeyim.” Unuttuğunu hatırlatmışım gibi uzun parmaklarını cebine soktu. İçinden cep telefonunu çıkardı. “Canım, biricik kardeşim Kartal’ı çağıracağım. Özlemiştir Sancak abisini,” diyerek parmağını havaya kaldırdı. “Ayrıca ailesine de haber vereyim.”

İçimde bazen açığa çıkan o ses, “Çok kötüsün!” diyerek çıkıştı.

Volkan, parmakları telefonun üzerinde donarken tek kaşını kaldırdı. “Öyle miyim sarışın?” dedi.

Boğazımı temizleyerek, “Yani,” diye mırıldandım.

Göz kırptı.

“Daha beni tanımadın.”

Tanıyordum ve keşke sen de beni tanısaydın.

Tanıyordum ve bu kıskanç hallerinin bana karşı olmasını istiyordum.

Volkan Ayazkan beni kıskansın istiyordum.

“Ayrıca ailesi merak etmiştir. Aramak için bekliyordum.”

“Yani sırf kardeşini kıskandığın için değil,” diyerek ellerimi arkamda birleştirdim ve yerimde sallanmaya başladım.

Ellerini havaya kaldırıp, “Tamamen masum bir insanım, kedicik,” dedi.

“Kedicik mi?” Şaşkınlığımın altındaki beğeniyle, “Ben mi?” diye sordum.

“Sarışından çok *kedicik* lakabı sana daha çok yakışıyor. Sakin ama her an pençelerini geçirebilecek gibisin,” derken kalçasını camın kenarına yasladı ve kollarını göğsünde topladı.

“Kediler korkutucu,” dedim. Aklıma sokak kedileriyle geçirdiğim maceranın gelmesiyle tüylerim diken diken oldu. “Ayrıca oldukça ür-kütücüler.”

Volkan, “Sevimli desen daha doğru olur,” diyerek göz kırptı ve kalbim göğsümde delicesine atıp çıldırmaya başladı.

Şimdi Volkan Ayazkan bana mı şirin demek istedi yoksa kedilere mi?

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp, “Haklısın galiba,” dedim.

Volkan gülümsemesini bastırmaya çalıştı. “Genelde haklıyım,” dedi ve telefonunu alıp koridorda uzaklaşmaya başladı. “Arama yapıp döneceğim.”

Koridorun ucundan görebileceğim bir uzaklığa doğru yürüdü ve kenar çıkıntısı olan bir camın önünde durup ilk aramasını yapmak için telefonunu kulağına götürdü. Yorgun olduğu her halden belliydi ancak kardeşi ve arkadaşı için güçlü durmaya çalışıyordu. Telefonu her açıp kapadığında omuzları düşüp kalkıyordu ve ne kadar dinlenmeye ihtiyaç duyduğu belliydi.

Volkan’ın gitmeden önce yaslandığı cama yaslanıp içimi çektim. Yıllar geçtikçe bu adama karşı olan aşkım azalmıyor, gittikçe artmaya başlıyordu. Elimden geldiğince uzaktan izliyordum ama göğsümdeki ses adımlarımı atmam için bağıırıyordu. Sahip olmak istediğim sevgi, Sancak abinin Mahira’ya duyduğu aşktı.

Abisi bile ormanda onu koruyacağını bildiği için gönül rahatlığıyla arkasını dönebilmişti. Volkan da beni çok sevsin istiyordum. Çevremdeki herkesin onun beni koruyacağını, asla bırakmayacağını bilmesini istiyordum. Volkan Ayazkan’ın beni sevmesi uzak bir hayal gibiydi ancak tüm kalbimle gerçekleşmesini istiyordum.

Volkan’la aynı sessizliği paylaşıırken yarım saat kadar sonra koridorun başında Kartal abi göründü. Omzunda ceket, elinde tespihiyle yürürken yanında kızıl saçları ışığın altında parlayan, yine moda sektörünün gözünü kanatacak karışık kombiniyle Nur geliyordu. İkiliyi tanımayan dışarıdan biri olsaydım ya sevgili ya da kardeş olduklarını düşünürdüm. Bu kadar benzerliğin iki insanda toplanması şaşırtıcıydı.

İkilinin arkasından da koştura koştura Samet ve ailesi geliyordu. Onların geldiğini görünce, birlikte ayağa kalkarak karşılamak için beklemeye başladık.

Sancak abinin annesi, yüzünde rahatlamanın verdiği gözyaşlarıyla, “Oğlumun uyandığı doğru mu Volkan?” diye sordu.

“Uyandı, Fatma teyze. Mahira yanında. Yemek yemesine yardım ediyor.”

Fatma teyzenin yüzüne rahatlama ifadesi yerleşirken elini göğsüne koydu. “Mahira yanından hiç ayrılmadı, değil mi?” dedi.

Volkan, "Ayrılmadı, teyze," dediğinde, yüzünde oluşan gurur ifadesi bir kaynananın nadir görülen ifadesiydi. Bakışlarım Volkan'ın annesi Emine teyzeye dönerken tebessüm ettim.

"Oğlumun yanına geçeyim."

"Geçelim," derken cevap veren ne Sancak'ın babası ne de kardeşiydi. Ses tamamıyla Kartal abiden geliyordu. Kaşlarını çatmış, kapıya bakıyordu.

"Emine kardeşim, hadi gel, çocuklarımızın yanına gidelim."

Emine teyze, "Gidelim, kardeşim," derken oğluna gülmemi zor tuttuğum kötü bir bakış attı.

İkili zaman kaybetmeden, kapıyı çalıp peş peşe odaya geçtiğinde Volkan'a döndüm. Bakışlarımı fark eden Volkan göz kırpıp başının ucuyla odayı gösterdi. "Eğlence şimdi başlıyor, izle," dedi. Kartal abinin sırtına iki kere pat pat vurdu. "Gel, kardeşim. Biz de Sancak kardeşimizin yanına geçelim."

Kartal abi ağzının içinde, "Ne diye Mahira'yı tek bırakıp kapıda bekliyorsun?" diye homurdandı.

"Doktor içeride tek kişi olmasını istedi."

Tespihini sallayıp, "Ee, yemek yemesine sen yardım etseydin o zaman," diyerek abisine çıkıştı.

"Oradan bakınca hastabakıcıya mı benziyorum?"

"Mahira hastabakıcıya mı benziyor, lan?"

Nur küçücük boyuyla Kartal abinin kolunun altından geçerek aralarına girdi ve ikisine de diklenerek, "Ne kafa ütülediniz ya!" dedi. "Biri *yok ben bakıcı mıyım*, der. Diğeri *kardeşim bakıcı mı*, der." Dirseğiyle Kartal'ı dürttü. "Bıraksaydık da Sancak abi aç mı kalsaydı? Adam kaza geçirmiş, hastanelere düşmüş ama senin dediğine bak."

"Nur!" Kartal abi şaşkınlıkla başını eğerek Nur'a baktı. "Gelseydi de kendi kardeşi yedirseydi. Benim kardeşim kaç gündür bu adamın başını bekliyor. Kendi kardeşi bu kadar durmadı."

"Kendi kardeşi ailesine destek olmaya çalışıyordu." Ellerini belinde sabitledi ve hiç durmadan laflarını çatır çatır söylemeye devam etti. "Ayrıca Sancak abi yıllardır sizin Mahira'ya sahip çıktığınız gibi sahip çıktı. Bunun farkında mısınız? Hatta sizden daha fazla arkasında durdu. Yalansa *yalan*, de!"

Kartal abi başparmağıyla kaşıyla oynarken, utana sıkıla, “Doğru, Sancak abinin yaptıklarına nankörlük edemeyiz ama...” dedi.

“Ne aması be! Odaya gidiyorum ben. Sen de yürü hadi,” diyerek, ceketinden tutup küçücük boyuyla adamı çekiştirmeye başladı.

“Sen ne ara bu kadar hödük oldun, dümbük?”

“Hödüğüz, doğrudur ama dümbük falan ayıp oluyor.”

“Hadi oradan!”

Volkan’la şaşkın bakışlar eşliğinde, önümüzde kavga ederek odaya giren ikiliye baktık. İkimiz de öylece durup Nur’un her zamanki gibi Kartal abinin hakkından gelişini izliyorduk.

Mahira’nın dediğine göre çocukluktan beri arkadaşlardı ve Nur, Kartal abinin sözünü dinlediği nadir insanlardan biriydi. Mahira’ya göre bunun tek sebebi benzer kişiliklere sahip olmalarıydı.

Volkan kafası karışmış bir halde, “Az önce ne oldu?” diye sordu.

“Eğlence başlıyor falan dedin ama...” diye omuz silkerek dalga geçtim. “Nur pek pabuç bırakmayacak gibi.”

“Yaa, öyle mi kedicik?” Volkan bozularak, elini kafamın üzerine koyup saçlarımı dağıttı. “Düş önüme.”

Bana âdeta küçük bir çocukmuşum gibi davranmasına sinir olarak, elinden kurtulup kaçtım. Mahira’yı kızdırmak için yaptığı hareketin aynısını bana da yapıyordu ve bu, yüreğimi mahvediyordu. Ben onun kız kardeşi değildim. Uzaktan yakından alakam da yoktu.

Burnumdan soluyarak, “Benim ne suçum var ya?” dedim.

Nur ve Kartal abiye yetişmek için koşar adımlarla odaya doğru ilerlerken, Volkan sinirlenmemden hoşlanıyormuşçasına arkamdan kahkaha atmaya başladı. Olduğum yerde sinirle durarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve arkamı döndüm. Hâlâ gülmeye devam eden Volkan’la göz göze geldik. Sinirlenmem hoşuna gitmiş olacak ki bu sefer daha sesli kahkaha atmaya başladı.

“Gülme!”

Boğazını temizleyerek eliyle dudaklarını kapamaya çalıştı.

“Gülmüyorum.”

“Bu gülmemiş halin mi?”

“Sayılır,” diyerek ardından başka bir kahkaha attığında, sınırlarım

bozulduğu için peşi sıra kahlkaha atmamak adına arkamı döndüm. Eline daha fazla koz vermemek için Sancak abinin kaldığı odaya girdim. Karşımda senelerce imreneceğim bir tablo vardı resmen. Sırtımı kapıya yaslayıp izlemeye başladım.

Kartal abi elindeki tespihi sallayarak Sancak abinin yanında oturan Mahira'nın önüne geçti. Böylece Mahira ve Sancak abinin arasına girmiş oluyordu.

Kartal abi, "Ne yaptın, Sancak abi?" diye sorarak omzunun ucuyla masadaki boş tabakları gösterdi. "Zıkkımlandın mı? Kaç gündür yatıp zıbarıyordun. Kardeşim de başında bekleyip durdu. Bir saniye bile ayrılmadı."

Kartal abinin annesi dayanamayarak araya girdi ve öfkeyle, "Kartal!" diye bağırdı.

Kartal abi, "Pardon, anne," dedi ama aksi surat ifadesinden dolayı azıcık pişman olduğunu bile göremiyorduk. Ortalığı toparlamayı denedi. "Nasıl oldun? İyileştin mi?"

Sancak abi, annesinin başka bir sarılma atağından kaçarak Mahira'ya doğru kaydı. Kartal abiye gözlerini dikti ve inatla, "İyileştim, kardeşim, iyileştim," dedi. "Çok yakında aranızla dönerim. Üstüne güzelinden bir halı saha yaparız, bizimkileri pikniğe götürürüz. Anlayacağın hep buralardayım."

Sancak abinin imasına, "O kadar iyileşmemişsindir," dedi. "Sen bir süre yat, kimseyle görüşme. Dinlenip toparlan. Eski sağlığına falan kavuş. Maazallah, mikrop falan kaparsın."

Tüm oda susmuş, sessizlik içinde olup biteni izliyordu.

"Beni öyle sahalardan uzaklaştırmak kolay değildir, Kartal kardeşim." Yaralarına rağmen oturduğu yerde dikleşip sevdiği kadının abisiyle kavga etmeye hazır halde sertçe karşılık verdi. "Merak etme beni."

Kartal abi ayağını Mahira'nın sandalyesinin bacaklarından birine koydu ve geriye doğru itekledi. "Aman! İyi ol, iyi," dedi. "Bizi çok korkuttun."

Mahira öfkeden deliye dönmüş halde dişlerinin arasından, "Bu korkmuş halin mi abi?" dedi. Oğlunun başında bekleyen Fatma teyze gülümsedi. "Abim şaka yapıyor."

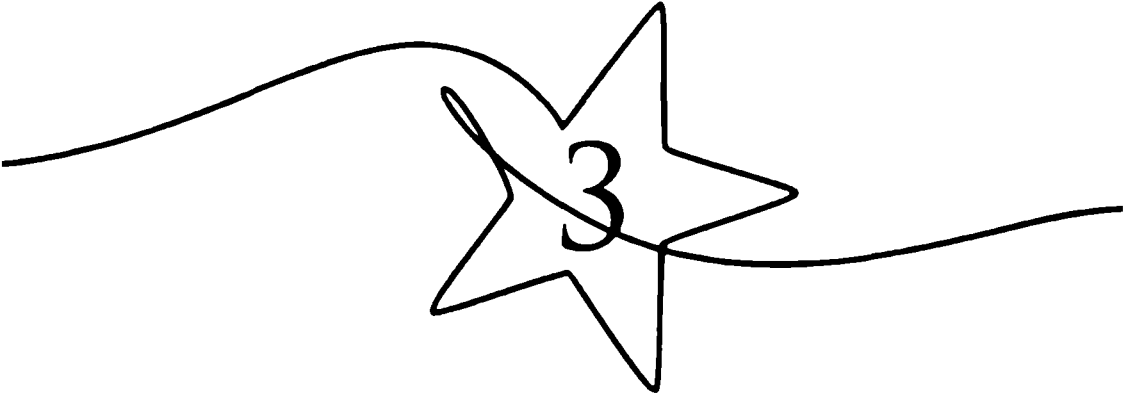
Mahira her an oturduğu sandalyenin tepesine çıkıp abisinin üzerine atlayabilirdi. Kız resmen bugün iki abisinin de gazabına uğramıştı.

Fatma teyze, “Aman kızım, boş ver,” dedi. “Bunlar küçükken de böyleydi. Seni bir türlü paylaşamazlardı.”

Mahira, “Değil mi ama?” diyerek yerinde sallandı. Her an olay çıkarabilirmiş gibi duruyordu ve yorgun bakışlarının altında, sevdiği adam için savaşmaya hazır çelik gibi bir kararlılık vardı.

Volkan çaktırmadan, Sancak abinin öbür tarafına geçerek, bir Sancak’a bir Kartal’a bakıp gülmeye başladı. “Doğru söylüyorsun, Fatma teyze,” dedi. “Bunlar böyle it gibi hep dalaşırdı.”

“Gül sen abi, gül,” diyen Mahira, nedenini anlayamadığım bir şekilde bana ve sinsi sinsi gülen abisine bakıp *görürsün*, der gibi başını salladı. “Son gülen, iyi güler.”

Sancak'ın hastaneden çıkmasının üzerinden bir hafta geçmişti ve işler hastanede bıraktığımız şekilde tam gaz ilerliyordu. İki abim de rahat nefes almamıza izin vermeyip tepemizden ayrılmıyordu. Volkan abim Sancak'la bizi bildiği için rahat vermezken Kartal abim tamamen kıskançlıktan yapıyordu. Tam da Fatma teyzenin dediği gibi küçükken nasıl Sancak ve Kartal arasında bir çekişme varsa şu anda da devam ediyordu.

Bu süreçler devam ederken unuttuğum bir Berkay vardı. Zavallı çocuğun benim yüzümden başına gelmeyen kalmamıştı ve Sancak'ın trafik kazasından sonra tam bir hafta evde kilitli kalmıştı. Son gün aklıma gelip aramasaydım da kim bilir kaç gün daha kapalı kalmayı seçecekti.

Berkay'ın kapalı kaldığı son gün...

Karşı koltukta oturmuş, maç izleyen abime ters ters bakıp elimdeki kitaba odaklanmaya çalıştım ancak sürekli tek gözü üzerimde olup respini alacaklı gibi salladığı için odaklanamıyordum. Şu an karşı evde olup Sancak'la ilgilenmem gerekiyordu ancak şaka olacak ki Kartal abim izin gününü bugüne almıştı. Nedenini sorduğumuzda -nereden öğrendiğini hiç bilmediğim şekilde- olanlardan dolayı psikolojik olarak yorgun olduğunu, bu yüzden dinlenmek istediğini söylemişti. Pabucumun psikolojisi! Sorsam ne olduğunu bile bilmezdi.

Berkay, ilk görüşte abime nasıl vuruldu, anlamıyordum ancak abim, Berkay'ı öğrense işte o zaman psikolojik rahatsızlık neymiş öğrenecekti. *Tabii Berkay aramıza dönmeye karar verirse.* En son Emre olayından sonra bir daha görüşmemiş, tek kelime konuşmamıştık.

Merakla koltuğun üzerine bıraktığım telefonumu alıp mesajlar bölümüne girdim. Berkay'a yazmaya başladım.

Mahira: *Hiç sesin soluğun çıkmıyor, öldün mü? Alt tarafı azıcık kandırıldın ya!*

Mesajın karşı tarafa ulaşmasını bekleyerek telefonu elimde döndürdüm ancak beş dakika olmasına rağmen tek tik kalınca, şüphelenerek arama bölümüne geçtim. Sancak'ın kazasından sonra Berkay'ı tamamen unutmuştum ve aklıma yeni geliyordu. Eğer beni engellediyse tamamen haklıydı.

İsminin üzerine basarak aramayı başlattım ve telefonu kulağıma götürdüm. Ancak telefonunun kapalı olduğunu belirten telesekreterden sonra aramayı sonlandırarak Nur'a mesaj attım.

Mahira: *Berkay'la hiç konuştun mu?*

Nur anında cevap verdi:

Nur: *Çocuğun bende numarası bile yok. Nasıl görüşeyim?*

Mahira: *Doğru. Aradım ama telefonu kapalı.*

Nur: *Emre'yle görüştükten sonra hiç konuştun mu?*

Sanki görebilecekmiş gibi başımı iki yana salladım.

Mahira: *Sancak'ı düşünmekten aklıma bile gelmedi.*

Nur: *Yuh, Mahira! Emre çocuğu öldürdüyse ruhumuz bile duymaz.*

Nur tepkisinde sonuna kadar haklıydı. İnsan arkadaşını nasıl unuttabilirdi? Korkuyla dudağımı ısırdım.

Mahira: *Saçmalama ya! O kadar ileri gitmez.*

Nur: *Bilemeyeceğim. Adam sonuçta yalancının önde gideni.*

Mahira: *Gidip baksak mı ki? Telefonu kapalı.*

Nur: *Suç mahalline mi? Hayatta gelmem, Mahira! Ceset görme korkum var benim.*

Kitabı kapatıp endişeyle ayağa fırladım.

Mahira: *Saçma sapan konuşma! Çocuğun başına belki bir iş geldi, ha? Gidip birlikte bakalım işte. Hayatta tek başıma gidemem.*

Nur: *Kartal'la git işte. Nasıl olsa evde tatil yapıyor.*

Ardından bir ton gülme emojiyle birlikte sinirlerimi bozan başka bir mesaj attı.

Nur: *Öldüyse bile Kartal'ı görünce dirilir.*

Mahira: *Şaka yapmanın sırası mı Nur? Kalk, üstünü giy ve hemen bize gel.*

Nur: *Tamam geliyorum.*

Nur'un geleceğinden emin olduktan sonra kitabımı alarak terliklerimi hızla giydim. Telefonumu arka cebime sıkıştırdım. Koşturarak, salonun çıkışına giderken, meraklı abim arkamdan bağırmadan edemedi.

"Nereye, Mahira?"

"Odama, abi!"

Merdivenlerden hızla çıkarak odama geçtim. İlk bulduğum çantanın içine cüzdanımı, her ihtimale karşı biber gazımı ve evin anahtarlarını attım. Ardından pijama altımı çıkarıp kot pantolonumu ve köşede yıkanıp katlanmış ancak bir türlü dolaba yerleştirilmemiş tişörtlerden birini giydim. Annem odamın son halini görse beni geberene kadar terlikle döverdi.

Saçımı hızlıca tarayarak montumu giydim. Zaman kaybetmeden merdivenlerden hızla inmeye başladım. Berkay'ı nasıl oldu da unuttuğumu bir türlü anlamıyordum. Hadi ben acıdan gözümün önünü görmüyordum, peki Ela niye bu çocuğu hatırlamıyordu?

Merdivenin son basamağından indiğim sırada koridorda kulağını bırakmış olacak ki Kartal abim elinde boş çay bardağıyla salondan geldi.

"Hayrola, nereye? Odanda olmayacak mıydın sen?"

Şirin bir şekilde gülümseyerek, "Oda sıkıcı geldi bir an," dedim.

"Sıkıcı geldi," diye beni tekrarlayarak tek kaşını kaldırdı. "Gel, birlikte maç izleyelim." Sırf karşı eve gitmeme engel olmak için böyle yapıyordu.

Normalde olsa maç teklifini asla kaçırmazdım. Kartal abimle maç izlemek dünyanın en zevkli aktivitelerinden biriydi. Yanında dilediğim şekilde bağırıp etrafı dağıtabilirdim. Ne karışan Volkan abim ne de terlik fırlatmakla tehdit eden annem olurdu.

"Seninle maç izlemeyi çok isterdim, abiciğim ancak Nur'la birlikte ders çalışmak için Berkay'a gideceğiz. Sınavlar için yardım edeceğimi söylemiştim."

"Nur'la mı?" Abim inanmayarak tek kaşını kaldırdı. "Hani bizim yaklaşık şu boylarda..." diye abartarak belinin hizasını gösterdi. "Kızıl kafalı olan Nur'la?"

"Evet, abi," diye kahkahamı tutamayarak güldüm.

“Okumayı biliyor muymuş o?”

“Yok artık, abi! Kızın boyu alt tarafı bir elli. Abartma o kadar.”

Nur duysa Kartal abimi kesin öldürmekten beter hale getirirdi.

“O ne öyle ya, bacağıma kadar!”

Abimin lafının üzerine kapı çaldığında gülerek kapıyı gösterdim.

“Gel, istersen bunu bir de Nur’a söyle,” diyerek tehdit ettim.

Abim ellerini kaldırarak mutfığa doğru ilerledi ama önce korkan kara bakışlarını kapıya çevirip, “Kızıl büyülle uğraşamam şimdi,” dedi.

“Kaç kaç! Nur bu sözleri duysa cesedini bile bulamayız.”

İkinci defa çalan kapıyı açmak için hızlı hızlı yürüyerek ayakkabılarımı aldım. Başka bir zil sesi duymadan önce kapıyı açmayı başardım. Nur karşımda eşofman takımı ve dağınık saçlarıyla huysuzca duruyordu.

“Yanağındaki salyayı sil önce,” diyerek ayakkabımı giymek için eğildim. “Üstünü değiştirip çıksaydın keşke.”

Aksi bir ses tonuyla, “Bir de ceset görmek için üstümü mü değiştirecektim?” dedi.

“Ceset deme şuna ya! Hem büyüklerimiz *bir şeyi kırk kere söylerse-niz başınıza gelir*, demiş. Senin şom ağzın yüzünden olmazsa da olacak! Ayrıca hani zengin kocanın nereden çıkacağı hiç belli olmazdı?”

Elini saçının arkasına götürüp memnuniyetsizlikle kaşıdı. “Beni şu halimden sonra makyajlı görse tanımaz zaten,” dedi.

“Seni anlamak hiç kolay değil,” diyerek, başımı iki yana sallayıp ayağa kalktım. Kapıyı arkamdan sertçe çektim. “Hadi, gidelim.”

Taksi Berkay’ın oturduğu sitenin önünde durduğunda neredeyse bir aylık harçlığımı elim titreye titreye şoföre verdim. Vicdanım ve cimriliğim kafamın içinde birbirini yerken, kapıyı açıp dışarı çıktım.

Hava güllük gülistanlıktı ancak her an bir yerden başımıza iş açılacakmış gibi hissediyordum. Hayır, gerçekten anlamıyordum. Neden bir günümüz sakin geçmiyordu? Mesela bir kampa gitsek ve güneşin altında olaysız saatlerce yatıp sohbet etsek olmaz mıydı? Yok, olmuyordu! İşin içinde Kızıltepe Mahallesi sakinleri olunca ortalığın karışması birkaç saati buluyordu.

Nur, “Burnuma kötü kokular geliyor,” diyerek, burnunu çekip ellerini cebine sokuşturdu.

“Kötü düşünmek istemiyorum,” diye mırıldanıp güvenliğin önüne geçtim. Cama sabırsızca tıklatıp beklemeye başladım. Fazla beklememize gerek kalmadan, geçen gün karşılaştığımız güvenlik görevlisi camın arkasında çıkarak başıyla selam verdi.

“Merhaba.”

“Merhaba. Biz Berkay Asalet’e gelmiştik.”

Güvenlik, “Sizi hatırlıyorum,” diyerek, o gün attığı garip bakışlardan atıp Nur’la bana baktı.

Sevimli görünmek adına gülümseyerek, “Ben de sizi hatırlıyorum,” diye karşılık verdikten sonra kendi kendime mırıldandım. “İnşallah, bugünden sonra hafızanı kaybedersin.”

Adam gülümsememi garipseyerek bizimle daha fazla muhatap olmak istemiyormuş gibi, “İçeri geçebilirsiniz,” diyerek başından savdı. “Açıyorum kapıyı.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandığımda gitmek için Nur’a döndüm. Ancak sevgili arkadaşım gözlerini adama dikmiş, akmış makyajının altından bakıyordu. Dirseğimle dürtüp çekiştirmeye başladım. “Öyle gözlerini dikip adama bakma, şimdi polis çağıracak.”

Nur olduğu yerde sıçrayıp, “Hı?” dedi.

“Gözlerini adamdan çek diyorum.” Kolundan tutup bu sefer daha sert çekiştirdim. Adama da en şirin olduğunu düşündüğüm gülümsememi sundum. “İyi çalışmalar.”

Adam bir an önce kaçmak isteyerek başını salladı. “Sağ olun,” diyerek, ardından içeri geçip açık bıraktığı camı da kapadı.

“Korku filmlerindeki sahnelere benzemedi mi? İnsanlar ölmeden önce camdaki komşular perdelerini böyle çekerti.”

“Ölüm falan deme, Nur!”

“Ben deyince değişecek sanki,” diye burun kıvrıdı.

Nur gittikçe sinirimi bozduğu için hızlı hızlı yürüyerek önüne geçtim. Kızdaki soğukkanlılık başka bir boyuta atlamıştı. Berkay’ın kaldığı binanın önüne geldiğimde ezbere bildiğim kapı şifresini girerek, Nur’u beklemeden içeri girdim.

Nur, “Bekle beni, bekle!” diye bağırıp kapıya son anda yetişti. Soluk soluğa kötü bakışlarımla karşılaştığında, şirin olduğunu düşündüğü bir ifade takındı. “Tamam, abarttım biraz.”

“Abarttın mı? Biz ona *bokunu çıkardın*, diyoruz.”

“Pardon, kanka. Biliyorsun, heyecanlandığımda dilimin pek ayarı olmuyor.” Asansör geldiğinde üzerindeki eşofmanın üstünü çekiştirirdi ve arkamdan kabine girdi. “Ayrıca kabul ediyorum, birazcık uzattım. Hint dizileri kıvamına getirdim ama susacağım.”

“Hı hı.”

Kendi sözüne kendi de inanmayarak, “Yani beş saniye falan,” dedi.

“Ona da razıyım.” Susacağını söylememiş gibi başparmaklarını yalayarak göz altlarındaki siyah lekeleri silmeye çalıştı. “Son zamanlarda hayatımızda yavaşlıklar söz konusu,” dedi.

“Ee?”

“Değiştirsek mi?”

“Sancak iyileşmeden bırak değişim yaşamayı, hareket bile etmem.”

Aklımın büyük köşesi hatta tamamı Sancak'taydı. Kalbim başka bir ölümle yakınlaşma ihtimalinden dolayı sıkışıp duruyordu. Yaşadıklarımız, uzun süre atlatamayacağım bir travmaydı. Zihnimin canavarı pençelerini fena halde korkularıma saplamıştı. Gün geçtikçe, Sancak'ın kalbimdeki yeri büyüdükçe kendine besin kaynağı buluyordu.

“Haklı olmadığını söyleyemem.” Dağınık saçlarını düzeltti. Aynadan bana doğru döndü. “Tipim nasıl?”

“İnsanların korkacağı bir şeye benzeyip benzemediğini mi soruyorsun?”

“Şey ne ya?” diye sitemle bağırdı.

Gözlerimi devirip açılan kabinden dışarı çıktım. “Kendini bir de başka insanların gözünden görseydin ne demek istediğimi anlardın.” Aklıma gelenle kendimi tutmayıp kahkaha attım. “Yürüyen, kızıl zombi!”

“Terbiyesiz!”

Nur arkamdan bağıırken Berkay'ın kapısının önüne gelmiştim. Zile basar basmaz, içeriden ses gelip gelmediğini anlamak için kulağımı kapıya yasladım. Hiçbir ses duymadığımda korkuyla zile tekrar basıp, dayanamayarak telaşla iki üç kere kapıyı yumrukladım. Nur'un dediklerinin gerçekleşme ihtimali olamazdı yoksa bu vicdan azabıyla hayatıma devam edemezdim.

Yüreğim ağzımdayken kapıya tekrar vurdum. “Berkay! Aç, ben geldim.” İçeriden herhangi bir hareketlilik sesi gelmediğinde Nur'a

endişeli bakışlar atıp blöf yapmaya başladım. “Berkay, içeride olduğunu biliyorum herhalde. O yüzden şu kapıyı aç. Uğraştırma beni!”

“İçeride olduğumu nereden biliyorsun?” diyen Berkay’ın sesi, hemen kapının arkasından yükseldi.

“Salak bu, yemin ederim.” Nur gülerek, kapının kenarına yaslanıp, “Yem attı, sen de hemen düştün,” diye içeri seslendi.

“Ne? Na- Nasıl?”

“Yazık, çocuğun jeton da köşeli.”

Kaşlarımı çatıp, “Nur!” diye sessizce uyardım. Berkay’ın az çok psikolojisini tahmin ederek suyuna gitmeye başladım. “Açar mısın kapıyı? Beni çok endişelendirdin.”

“Açmak istemiyorum.”

“Neden?”

“İşte.”

“İşte, diye bir cevap yok, Berkay!”

“O zaman neden sana kapıyı açmamı istiyorsun?”

“Çünkü arkadaşımsın ve başına neler geldiğini, neden sesinin soluğunun çıkmadığını merak ediyorum. O yüzden şu kapıyı açar mısın? Açmazsan tüm binayı buraya toplamakla beraber çilingir ve polis çağırırım. Tüm binaya rezil olursun!”

Dediğimi yapacağımı çok iyi bildiğinden telaşla, “Tamam tamam, açıyorum!” dedi. “Yeter ki sessiz olun.”

“Tamam.”

Nur, “Ben söz veremiyorum,” diyerek, kaşlarını kaldırıp bulduğu yeni eğlencesiyle uğraşmaya başladı ancak izin vermeyerek araya girdim.

“Yeni bir problemle karşılaşmak istemiyorum. O yüzden sakince neler olup bittiğini öğrenelim. Sevdığım adamın yanına dönmek istiyorum.” Berkay’a döndüm. “Şu kapıyı açar mısın artık?”

Berkay kapıyı açmak yerine önce birkaç dakika bekledi, ardından gitmeyeceğimizi anlamış olacak ki ağzındaki baklayı çıkardı.

“Şey... Sorun da orada zaten. Adam anahtarımı alıp kaçtı!”

Doğru duyup duymadığımı düşünmek için birkaç dakika bekledikten sonra fazlasıyla garipsemiş bir halde, “Çilingir çağırıydın ya,” dedim.

Kapının arkasından kendini yırtarcasına, “Telefonumun borcunu

ödemeyi unutmuşum, kimseyi arayamadım yoksa ben de biliyorum çilingir çağırmaı,” dedi.

“Mahira!”

Sonunda dayanamayarak, “Ne var, Nur?” diye bağırdım. “Yemin ederim, çıldırttınız beni.”

“Niye kızılıyorsun ya? Bak, ölmemiş işte,” diyerek, omuz silkip alt-dudağını dışarı sarkıttı. “Hadi, gidelim.”

“Hayır! Gidemezsınız.”

Burun kemerimi sıkıp, “Madem kimseyi arayamıyorsun, niye site görevlilerinden birini çağırmadın?” dedim. “Camdan yan komşuya falan bağırabılırdın.”

“Oldu, başka isteğin?” Kapının arkasından duyabileceğim yüksek bir sesle cık cıkladı. “Yandaki adam ne kadar yakışıklı, biliyor musun sen? Ha?”

“Biz ne derdindeyiz, deli ne derdinde!”

Şu an mahallede, Sancak’ın yanında olabiliyordım. Her geçen saniye bunu hatırlamak, özlemimi arttırıyordu.

Nur, “Gidelim de şunun aklı başına gelsin,” diyerek kolumdan çekti. “Nasıl olsa üç dört güne yemeği de biter, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp paşa paşa çıkar.”

“Ben senin için evde rehin kalayım, sen beni buralarda bırak. Tamam, Mahira. Bana bunu layık gör.”

“Biraz daha konuşursan gerçekten kapıda bırakacağım!”

Cebimden telefonumu çıkarıp en yakın çilingiri bulmak için internete girdim. Buradan kurtulursam ilk işim Sancak’ın yanına gitmek olacaktı.

Çağırdığımız çilingir kapıyı açarken, oturduğum yerden Sancak’ın attığı mesajlara sırtarak cevap veriyordum. Nur da arkama oturmuş, kafasını omzumun üstünden sokarak mesajları okumaya çalışıyordu.

Sancak: *Neredesin, Mahira? Kartal olacak adam gelmene izin vermedi mi?*

Yüzümdeki gülümsemeyi bastırmak için dudağımı ısırđım.

Mahira: *Abimin gözü zaten hep üzerimde.*

Sancak: *Ben geliyorum o zaman.*

Yüzündeki huysuz ifadeyi görebiliyordum.

Mahira: *Yok, gelme sakın!*

Sancak: *Niye?*

Eski ben olsaydı Sancak'a sadece işi olduğunu söyleyerek geçiştirirdi ancak geçirdiği kaza bende bir şeyleri değiştirmişti. Özellikle ondan sır saklamayacağımın sözünü verdikten sonra istesem de susamazdım.

Mahira: *Kaza süreciyle birlikte Berkay'la ilgilenmeyi unutmuştum. Sabah mesaj attığımda cevap alamayınca apar topar evine geldim.*

Sancak: *Durum nedir? Çıkıp gelebilirim, Mahira. Bunun için tek mesajın yeterli. Kesinlikle başını belaya sokmanı istemiyorum.*

Buradan bile hissettiği telaşı göğsümde hissedebiliyordum.

Mahira: *Zaten tek elinle zar zor mesaj yazıyorsun, bir de araba mı süreceksin? Saçmalama ve sakın gelmeye çalışma.*

Hissettiğim endişenin bir gün geçip geçmeyeceğini bilmiyordum ancak göğsümdeki yeri ağrılı ve son derece güçlüydü.

Mahira: *Evdeymiş. Hiçbir sıkıntısı yok, turp gibi maşallah. Anahtarı yokmuş. Telefonu da bozulduğu için çilingir çağıramamış, rezil olmamak için günlerce kös kös oturmuş evde beyefendi. Nur'la çilingir çağırdık. Adam birazdan kapıyı açacak.*

Sancak: *Ne zaman geleceksin?*

Mahira: *İyi olduğunu görüp yanına kaçmaya çalışacağım.*

Sancak: *Emin misin güzelim? Gelmenin bir yolunu bulabilirim.*

Mahira: *Eminim. Eve gelince çorbanı içireceğim, yemeğini yedireceğim.*

Mesajımın yanına bir sürü kalp emojisi bıraktım.

Sancak: *Sen yeter ki gel. Gelmezsen hiçbir yemeği ağzıma sürmem.*

Mesajını okuduğumda karnımdaki hareketlilik tüm vücuduma yayıldı. Yüzümde sıcak bir gülümseme oluştu.

Mahira: *Saçmalama, alman gereken ilaçlar var.*

Sancak: *Ben de onu diyorum ya işte. Gel ki ilacımı alabileyim, şifam.*

Kelimeleri sırayla göğsüme dizildi. Ne kadar şanslı bir kadın olduğumu söylemek istercesine beni çağırdı. Duygularım boğazıma oturduğunda yanımda değil de bir telefon uzağımda olduğu için ilk defa sevindim. İçimdeki aşkın ağırlığını anlatmamın imkânı yoktu. Öyle köklü, öyle çekimserdi ki sadece bana kabuğunu açıyordu.

Mahira: *Geleceğim, mutlaka bekle beni.*

Sancak: *Ömrümün sonuna kadar beklerim. Yeter ki gel. Beklerim ben.*

Tüm benliğim Sancak'la dolup taşmaya başlamıştı. İstemeye istemeye mesajlardan çıkıp telefonu kilitledim. Kapıyı açmak için gelen kır saçlı amcanın yanına geçtiğimde kapıyı açmak üzereydi. Dış kapıyı bir iki kere ittirip, çekerek açtığında rahatladım ve tuttuğum nefesimi bıraktım.

“Kapıyı açtım ancak arkadaşınız en kısa sürede kilidi değiştirmesi gerekiyor.”

“Rabbi'm, sonunda,” diyen Berkay, kapının arasından fırladı ve mermer zemine çöküp ellerini havaya kaldırdı. “Neler çektim ben! Şükürler olsun sana.”

“Eh, akılsız başının cezasını cüzdanın öder,” diye mırıldanıp, acımadan kalçasını tekmeledim. “Kalk, parasını öde amcanın.”

Berkay bir anda şükretmeyi bırakıp ayağa fırladı. “Ben mi ödeyeceğim?” dedi.

“Yok, ben ödeyeyim,” diyerek gözlerimi devirdim. Zaten son harçlığımı da buraya gelmek için harcamıştım. Elimde kalanı da yol parası yapacaktım. Kısacası elimde avcumda hiçbir şey kalmamıştı. “Kapı benim kapım mı?”

Berkay ellerini beline koyup, “Acaba bu işi kim başımıza sardı?” diye sordu.

Suçlulukla omuzlarımı düşürüp gözlerimi kaçırdım. Haklıydı ancak şu an beş parasızdım. Birinden borç istemediğim sürece ödeyemezdim.

“Gençler, biriniz parayı ödeyecek mi?”

Son kozumu oynamak için abi kartımı ortaya attım.

“Keşke dahil olmasaydın da ben de abime hâlâ tuvalette cırcır olduğunu söyleseydim.”

“Yok öyle bir şey,” diyerek, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılırken sağına soluna baktı.

“Para diyorum, genç!”

“He he, Berkay. Abim ben ne dersem ona inanır.” Öbür tarafta yatacak yerim yoktu. “Yediğin naneleri biliyorum, unutma.”

Anında geri vitese alarak karşı çıkmayı bıraktı. Ellerini önünde birleştirdi ve yalvaran, kocaman kahverengi gözleriyle, “Mahira, ödersem aramızda kalacak mı?” diye sordu.

“Sen öde, genç.”

Nur şamataya karışmaya karar vererek, "Vallahi Mahira söz verse ben vermem," dedi. "Tabiatıma ters bir kere."

Berkay şuracıkta bayılacakmış gibi bakıp, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Nur lafı evirip, çevirmeden, "Yandaki zengin yakışıklıyla tanıştıracaksın beni," dedi.

Dayanamayıp şaşkınlıkla, "Yuh ama Nur!" dedim. "Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun!"

"Ne sanıyorsun, kızım? Zengin kocayı bu semtte bulamayacaksam nerede bulacağım? Ayrıca fırsat tepilir mi hiç!" diye cık cıkladı. Elini beyaz boyalı duvara vurdu ve ışığın altında çiğ şekilde parlayan saçlarıyla, "Allah çarpar bir kere," dedi.

Devirmekten neredeyse dışarı fırlayacak gözlerimle birlikte, "Sen çarpılma da," diye mırıldandım. Gittikçe düzelmek yerine daha fena oluyordu. Bir an önce Nur'a birini bulmamız gerekiyordu. Artık kör, topal ne gelirse deneyecektim şansımı.

Sonunda amca dayanamayarak tüm binanın içinde sesinin yankılanmasına neden olacak şekilde, "Paramı ödeyecek misiniz artık?" diye bağırdığında yerimde sıçradım.

"Tamam, amca. Ne bağıırıyorsun? Öderiz," diyen Nur da benim kadar korkarak, başparmağını damağına yaslayıp başını geriye itekledi.

Berkay zaman kaybetmeden, içeri koşturup siyah deri cüzdanıyla kapının önüne çıktı. Özellikle bana *senden tiksiniyorum* bakışları atıp, eli gözlerimin önünde titreye titreye amcaya ücretini ödedi.

Adam parasını cebine sokup çantasını yerden aldı ve Nur'un, "Teşekkürler, ihtiyaç olursa ararız," demesine kelimenin tam anlamıyla öfkeyle bakarak, "Kalsın," dedi ve arkasını dönüp kaçtı.

Nur sanki az önce olanlar olmamışçasına saçını geriye itekledi. Ayakkabılarını çıkarmak için eğilip, "Hadi, içeri geçelim," dedi. "Kapıda ağaç olduk."

Berkay hemen, "Yok, gelmeyin!" dedi.

Kaşlarını çatarak, "Niye?" diye sordum. "Daha olanları anlatmadın ki."

"İşte. Gelmeyin."

"Utanma utanma," diyen Nur çoktan ayakkabıları çıkarıp, Ber-

kay'ın omzuna vurarak içeri geçti. Giderken çenesini konuşturmaya devam etti. "Kesin ortalığı dağıttın."

Berkay, "Ne münasebet," dedi ancak söylediklerinin aksine endişeli bakışlarla arkasını döndü. Kızıl kafanın peşinden ayaklarını yere pat pat vurarak içeri geçti.

Bir an önce gitme isteğiyle ayakkabılarımın bağcıklarını çözüp içeri girdim. Siyah, ağır kapıyı kapatıp koridora kadar gelen sesleri takip ettim.

"Ne kadar kötü kokuyor." Eve daha önce gelmesem Nur'un bağırsaklarıyla nerede olduklarını çoktan çözmüş olurdum. "İyy!"

Montumu çıkarıp kahverengi suntadan yapılmış ayakkabılığın gümüş, demir askılığına astım. Hazır duran mavi renkli misafir terliklerini alıp yere bıraktım. Yumuş yumuş tüylerden oluşan terliği giyip içeriye doğru ilerlemeye başladım ancak adım attığım her yerde ayrı bir dağınıklık vardı. Dağınıklıktan çok, çöpler vardı demek daha doğru olurdu.

Terliklerle aynı renk açık mavi halının bir kenarına kola dökülmüştü ve yıkanmamaktan dolayı artık halı renk değiştirerek karıncalanmaya başlamıştı. Ayağımın ucunda duran şişeyi kenara doğru itekledim. Nur'un dediği gibi ev çok kötü kokuyordu. Haşlanmış yumurtayı haftalarca bekletmişsin de küflenerek ortama gaz yaymış gibi pis bir kokuydu. Evin durumu içler acısıydı.

Bir cips paketine yanlışlıkla bastığımda kayarak zar zor duvara tutundum. "Kafam kıracağım, Berkay!" diye bağırdım.

Salon kapısından içeri girdiğimde gözlerim neredeyse yerinden çıkacaktı. Ortam fena halde berbattı. Emre'yi bağladığımız sandalye hâlâ odanın ortasında duruyordu ve beyaz ip çözölmüş vaziyette sarkıyordu.

Nur koltuğun üzerindeki çöpleri yere itekleyerek kendine sıkışacak bir alan yarattı. Hemen yanı başında duran abajurun üzerindeki leopar desenli iç çamaşırını tırnağının ucunda tutarak havaya kaldırdı. "Vay! Yırtıcıyız, ha?" diye dalga geçerek göz kırptı.

Berkay koltukların yastıklarından daha beter bir renkte kızararak Nur'un üzerine atladı. İç çamaşırını çekiştirerek zorla elinden kaptı.

"O benim değil!"

"Kuzeninindir zaten," diyerek elini havaya salladı ve eğlenen bakışlarla Berkay'a eziyet etmeye devam etti. "İnansam mı?"

“Benim değil diyorum ya!”

“Manitanın o zaman.”

“Manitam falan yok benim!”

“O zaman senin.”

İkisinin çocuk kavgasına daha fazla katlanamadığım için öğürtümü tutarak camlara doğru koşturdum. Yerlere kadar uzanan perdeleri iki yana sertçe çektim. Koku yüzünden birazdan bayılacaktım.

Güneşin pencerelerden eve girmesiyle karanlık hava dağılırken daha fazla zehirlenmeyi önlemek için camın siyah kolunu tuttum. Yana doğru bükerek koca camı kendime doğru çektim. Temiz hava aniden yüzüme vurduğumda şükrederek içime derin bir nefes çektim. Sulanan gözlerimin rahatlaması için birkaç dakika bekledim. Ardından diğer camı ve balkon kapısını açarken ikili hâlâ don kavgasını sürdürüyordu.

“Berkay,” diyerek doğrudan lafa atladım. Bunları beklemeğe kalksam saçma kavgaları sabaha kadar devam ederdi. Köşede el sürülmemiş, temiz tekli koltuğa kendimi bırakarak arkama yaslandım ve olanları anlatmaya başladım. Cümlem bitirdirken sonra “Emre’yle neler oldu?”

Günlerdir cevabını almak istediğim ancak acımdan dolayı odaklanamadığım soru buydu.

Berkay utanarak gözlerini kaçırdı ve boğazını temizledi. Sesindeki mahcup tonla, “Benim yüzümden,” dedi.

“Kendimizi suçlamaya devam edersek içimizdekileri öldürürüz,” diyerek boğazımdaki düğümle bakışlarımı kaçırdım. Zaten içimdeki kızı öldürmemişim gibi davranmak yeterince zordu. “O yüzden kendini suçlamayı bir kenara bırak, arkadaşım. Olacaklar er ya da geç olur. Önüne geçmemizin bir yolu yokken hırpalanmayalım.”

Berkay kendini daha fazla suçlamak için Nur’a bakarak destek bekledi ancak Berkay’ın bilmediği bir detay vardı. Nur bu hayata sadece benim arkamda dururdu. Başka kimsenin arkasında durmaz, özellikle benim olduğum konuda başkasını savunmazdı. Bu bizim yıllardır birbirimize verdiğimiz sözdü.

Nur cebinden telefonunu çıkarıp onunla ilgileniyormuş gibi davranmaya başladı ancak kulağının bizde olduğunu biliyordum.

“Mahira, vallahi bilerek yapmadım. Senin dediğin şekilde sadece göz kulak oluyordum, o kadar,” diye ayağının ucuyla başka bir çöpü kenara itti. Yere çöküp bağdaş kurdu.

“Ama?”

Elini yere vurup öfkeyle, “Tuvalete gitmesi gerektiğini yoksa halıma işeyeceğini söyledi!” dedi. Halının kenarından bulduğu ipi çekip tirerek zihnimi meşgul etmek adına düğümler atmaya başladı. “Kandırıldım!”

“Sonra?”

“İplerini çözüp tuvalete gitmesine yardım ettiğim sırada kafamın arkasına vurdu. Sonrasında ne olduğunu hatırlamıyorum. Uyandığımda evde kilitli kalmıştım.”

Nur kendini tutamayarak kahkaha attı. “Vay, puştta bak sen!” dedi.

Nur’a *şaşırdık mı* bakışları atarak derin bir nefes aldım. Zarar gördüğü sebepten dolayı son derece sinirliydim. Kandırıldığı sebep hem canımı yakmış hem de yaptığı dikkatsizlik beni sinirlendirmişti.

“Evine işese bu çöplüğün içinde çok fark ederdi, değil mi?”

“Sen de günlerce evde kilitli kalsan anlardın.”

“Evde bırak günlerce, yıllarca kilitli kalsam evimi bok yuvasına çevirmem.” Sinirle konuşup koltuğun kolçağına vurdum. “Zekâ belirtileri göstermen gerekiyor, bilmem farkında mısınız? Ne yardım çağırmışsın ne evine göz kulak olabilmişsin.”

“Duygusal çöküntüdeydim!”

“Ne duygusal çöküntüymüş, arkadaş! Çöken çökenel!” diye sonunda patlayarak bağırdım. Zihnimin içindeki savaşların hiçbirini bu kadar dile getirmemiştim. Dimdik durarak tek başıma üstesinden gelmeye çalışmıştım. “Kartal abim de psikolojik olarak yorgunmuş. Hayır, anlamıyorum! Siz psikolog falansınız da benim mi haberim yok? Ne bu kendi kendinize teşhis falan koymalar?”

Patlamam gereken yerin burası olması hem şaşırtıcı hem de beklenilecek bir durumdu. Olanlardan sonra er ya da geç kafayı yiyecektim. Kaç gündür rahat nefes alıp içimi dökemiyordum. Oturup, sanki hiç ağlamamış gibi uzun uzun ağlayıp kendimi yormaya ihtiyacım vardı.

“Burada psikolojik olarak yorgun biri varsa o da benim. Neredeyse sevdiğim adamı kaybediyordum. En yakın arkadaşımdan haber alamıyordum. Üstüne tüm bunların benim yüzümden olduğunu bile bile devam etmeye çalışıyordum. Hem de Sancak ölürse devam edemeyeceğimi bilerek!” Bazen susmak yerine bağırarak gerekiyordu. Biri duysun diye gerekirse deli gibi bağırarak, yakıp yıkmak gerekiyordu.

Zar zor yutkunarak devam ettim. “Kusura bakma, seni işin içine hiç katmamalıydım ancak elimde olan bir şey değildi. Birden hiç alışık olmadığın olaylar silsilesinin içine düştün. Ben de ne yapacağımı bilemeyerek gelişine hareket ettim. O yüzden başına gelenler için üzgün olmakla beraber yanımda kaldığın için teşekkür ederim.” Mahcup tavırlarla yüzümü sıvazladım. Son günlerde olanlar öyle sarsıcıydı ki kendimi bulamıyordum. “Sana birden çıkıştıysam da korkumdaydı. Yaptığın saflıktan dolayı sana zarar verebilirdi ve Sancak’a olanlardan sonra senin yaşayabileceklerini kaldıramazdım. Üzgünüm.”

Berkay şefkatle gülümseyerek, “Biliyorum, bana kendini anlatmana gerek yok,” dedi. “Ben senin içini, yufka yüreğini zaten biliyorum. Endişeni de çok iyi anlıyorum.” Öpücük attı. “Bakma bana, günün büyük bir bölümünü boş yaparak geçiriyordum. Okula gidip dedikodu toplayamadım ya, asabım bozuk. Ayrıca yaptığım tamamen saflıktı. Anlattıklarına bakarak oyuna düşmemem lazımdı.”

“İyisin ya, yeter bana,” diyerek, bakışlarımı kaçırıp boğazımı temizledim. Hâlâ olduğum çukurdan çıkmak için debeleniyordum. “Toparlanacağım. Sadece sizleri kaybetme duygusu beni mahvetti. Dilime sahip çıkamıyorum şu sıralar.”

Nur, “Yorgun olman çok normal,” diye mırıldandı. “Yaşadıkların kolay değildi, kardeşim ancak yanındayız. Bu günler geçecek.”

Sulanan gözlerimle kendimi tutamayıp kahkaha attım.

“Gerçekten de neredeyse bok yoluna gidiyorduk. Paçaları o kadar zor kurtardık ki zihnim hâlâ sinyaller veriyor.”

“Oldu ve bitti, kanka.”

“Oldu ve bitti de neredeyse ben de bitecektim,” diye mırıldanıp ellerimi dirseklerimin üzerinde topladım. “Tüm bunları içimde tutmak beni gittikçe agresifleştiriyor.”

Nur, “Sancak abiyle konuştun mu bunları?” diyerek arkasına yaslandı. Kollarını da bacaklarının etrafına sardı.

“Hayır,” diye öksürerek boğazımı temizledim. “Kartal abimden fırsat mı oldu!”

“Kartal ya! Piç, biliyor nasıl davranacağını,” diyerek, çocukluk arkadaşına sövüp dizine vurdu. “Sancak abiyle mutlaka konuş. Ben bir şekilde Kartal’ın dikkatini dağıtırım.”

“Kartal’ım yaptıysa haklıdır!”

“Yırtık dondan çıkar gibi ne konuşuyorsun, pis kokuşmuş?” Nur yanındaki yastığı sinirle Berkay’a fırlattı. “Kalk, temizle şuraları. Kokudan beynin kucağına akmış.”

Yastık doğrudan Berkay’ın alnına çarpıp geriye yalpalamasına neden olduğunda bas bas bağırmaya başladı. “Git evimden!” diyerek, yere düşen siyah yastığı alıp geri fırlatmak için dikleşti. “İstemiyorum seni.” Ardından yastığı ona fırlattı ancak Nur terlikten kaçma konusunda yüksek lisans yaptığı için yana yatarak hedeften çıktı. Yastık duvara çarpıp koltuğa düştüğünde arkadaşım kahkahalar attı.

Dalga geçerken kullandığı, benim de favorim olan yamuk sırtmasıyla Berkay’a bakıp onu alaya aldı. “Kalacağımı mı sandın, manyak? Otur, tek başına temizle buraları.” Ardından oturduğu yerden kalkıp omuzlarını esnetti. “Hadi, gidelim, Mahira.”

Nur’a uyarak ayağa kalktım fakat Berkay iki elini havaya kaldırarak sallamaya başladı. “Vazgeçtim,” dedi. “Gitmeyin, canım arkadaşlarım. Kalın, birlikte toparlayalım buraları.”

Nur başının ucuyla Berkay’ı gösterip, “Çakala bak, bizi kandırabileceğini düşünüyor,” dedi.

“Ama giderseniz çok özlerim sizi,” diyen Berkay, dudağını büzdüğünde genzimden kaba bir ses çıktı.

“Sen şimdi bu ajitasyonu bize mi yaptın?”

Beni ve kendini gösterdi.

“Olmadı mı?”

“Oldu mu sence? Biz bu ajitasyon işinde master yaptık, üstüne ödül aldık. Yer miyiz hiç?”

Berkay ellerini önünde birleştirip, “Yer gibi yapsanız olmaz mı?” dedi.

Başımı yana eğip, “Dayak yiyerek temizlik yapıyorum,” dedim. “Öyle düşün istersen.”

Omuzlarını düşürerek, istemeye istemeye kabullendi.

“Şansımı deneyeyim dedim.”

“Denedin en azından,” diyerek ellerimi cebime soktum. Annemden temizlik yüzünden yediğim dayakları hesaplasam matematiğim geliştirdi. Üstüne okul birincisi olurdum.

Koridora doğru dikkatli adımlarla ilerleyerek yerdeki çöplerin üzerinden atladım. Kaçarcasına kapıya doğru ilerlediğim sırada çenemi tutamayarak yapacağımı yaptım.

“Unutma ki sen aklına koyduğun her şeyi başarırırsın çünkü senin inanılmaz bir gücün ve sevgin de var.”

Günümüz...

Berkay üniversitenin kapısının önünde sallanıp duruyordu ve gözü durağa her an yaklaşacak olan abimin dolmuşunu arıyordu. Bu çocuktan tam anlamıyla kurtuluşum yoktu. Arabası yokmuş gibi ben de sizinle geleceğim diye kafayı takmıştı. Hayır, en sonunda abimin gerçek yüzünü görecekti ve olan o zaman olacaktı.

“Gelmiş olması gerekmiyor muydu?” Parmak ucunda yükselip yola doğru boynunu uzattı. “Geç kalmadı mı?”

“Trafik vardır,” diyerek bıkkınlıkla gözlerimi devirdim ve elimdeki sıcak kahve bardağını sağa sola salladım. Kahvemden yudumlamadan bardağın üzerinden, “Gelir birazdan, acelen varsa sen git,” dedim. Hatta direkt gitse daha mutlu olurdum.

“Yok, canım.” Kendi kahvesini çoktan unutmuştu. Başı uzatmaktan kopmak üzereyken ellerini çırttı. “Hah, şu gelen galiba, değil mi?” dedi.

“Hayret, plakasını nasıl ezberlemedin?”

“Ezberledim, ezberledim,” dedi. Yola bakarken bir de cevap yetiştiriyordu. “Önündeki salak araba yüzünden plakasını göremiyorum.”

“Lütfen sus artık,” diyerek yakındım. Sabır taşım ortadan ikiye ayrılacaktı.

Berkay sözlerimi hiç kafasına takmadan durakta duran dolmuşa doğru benden önce yürümeye başladı.

“Geldi işte iki gözümün çiçeği.”

“İki gözümün çiçeği mi?” Tepkisine tiksinererek, bakıp suratımı buruşturdum. “Kartal abim ve çiçek?”

Duraktaki öğrencilerin arasından geçip Berkay’ın arkasından abimin açık kapısından içeri girdim. Abim biz biner binmez, dolmuşun kapısını kapatıp sürmeye başladı.

“Selam, abi.”

Berkay, abime, “Merhaba,” diye selam verip benim koltuğuma oturmak için hamle yaptı.

“Yalnız orası benim yerim.”

“Kim demiş?” dedi ve omzumdan kenara iterek benden önce koltuğa oturdu.

Abim boğazını temizleyip hiç kibar olmayan bir şekilde, “Kalk lan oradan!” dedi.

“Ne?” diyen Berkay’ın gözleri şaşkınlıktan kocaman olurken avcunu göğsüne bastırdı.

Abim, “Kalk koltuktan, koçum,” dedi ve yan sokağa dönerek Berkay’a tersçe baktı. “Orası her zaman bacıma ait.”

“Tamam, kalkayım.”

Şaşkın ve boş bakışlarla kalkarken gülmek için dudaklarını birbirine bastırdım. Normalde olsa Berkay’ı çoktan uyarırdım ancak hayallerindeki Kartal’la gerçek Kartal arasındaki farkı görmesi gerekiyordu.

Berkay’ın yanından geçerken kulağına bir fiske vurdum. “Yerini bil, hadsiz,” dedim. “Sen, ben olabileceğini mi zannediyorsun?”

Abartılı tepkime ve abimin sözüne bozularak sarı demire sıkı sıkı tutundu. Bozulmasına rağmen yine de abimin arkasındaki yerden çekilmedi. Daha fazla gülmek için tepkimi dizginledim. Çantamı ayaklarımın dibine bırakarak arkama yaslandım ve kahvemi bardaklığa koydum. Sancak’tan mesaj var mı diye telefonumu kontrol etmek için ekran şifresini girmeye başladım.

“Okul nasıldı?”

“Her zaman nasılsa öyleydi,” diye mırıldanıp bir yandan da mesaj yazmaya çalıştım ancak abimin çenesinin duracağı yoktu.

“Her zaman nasıldı ki?”

Sanki hiç bilmiyormuş ayakları yapması yok muydu gülmekten kendimi dolmuştan atacaktım. Sırf telefonla ilgilenmeyeyim diye yapıyordu.

“Dersler sıkıcı, öğretmenler kaprisli falan filan.”

Berkay utanç bulutundan kurtulmuş olacak ki, “Okulun eski havası, Kartal,” dedi.

Şokla başımı telefondan kaldırdım ve abimle Berkay’a baktım. Abim vites topuzunu sıkarak, attırırken kara bakışlarıyla dikiz aynasından Berkay’a baktı.

“Abiye ne oldu? Kartal falan ne ayak, koçum?”

Elimle ağzımı kapatıp, “Abov!” dedim.

Berkay şokla, “Abi mi?” diye sordu.

Çocuğun bugün geçirdiği şoklar kalbine inecekti. Çantasının askısını sıkı sıkı tutup yerinde sallanmaya başladı. Galiba birazdan bayılacaktı.

“Bu kulaklar abi kelimesini mi duyacaktı?” diye yakındı.

Araya girmeye niyetim yoktu. Telefonun ekranını kilitledim ve sadece seyretmeye başladım. Berkay yan tarafında oturan teyzeye dönüp, “Duydun mu teyze?” dedi. “Bana *abi de*, dedi.”

Gözlüklü, ton ton teyze yerinden sıçrayarak, camdan dışarıyı izlemeyi bırakıp Berkay’a baktı. “Efendim, evladım,” dedi. “Bana mı seslendin?”

Ağlamaklı ifadeyle tuttuğu demire alnını vurdu. “Boş ver, teyze,” dedi. “Duymamışsın zaten. Bir de içimdeki kanayan yarayı sana anlatıp, ayılıp bayılmayayım.”

Teyze, Berkay’a garip bakışlar atıp, tekrar manzaraya dönerken ağzının içinden cık cıkلامaya başladı.

“Deli mi ne!”

Berkay, abime döndü. Şansını tekrar denemek isteyip, kekeleye kekeleye, “A- Abi mi diyeyim şimdi sana?” diye sordu.

“Mahira’nın arkadaşı, benim kardeşimdir. Tabii ki abi diyeceksin, koçum.” Hâlâ hiçbir şey anlamayan abim garipseyerek, bana döndüğünde şirin bir şekilde gülümseyerek omuz silktim. Berkay’ın ilgi alanını ufaktan anlamıştı ancak ilgi duyduğu kişinin kendisi olduğunu idrak edememişti.

Abim, “Otursana evladım, arkadaki boş koltuğa!” diye çıkıştı.

Duyduğum çıt sesi acaba Berkay’ın kalp kırıklığının sesi miydi?

Berkay ülkenin tüm oksijenini sesli şekilde içine çekip, “Sevdiğim adam kendisine abi dedirtti, ey dostlar!” diyerek başını delirmiş gibi öne arkaya sallamaya başladı. “Bu gariban kulaklarım neler duyuyor?”

Sonunda kendimi tutamayarak kahkaha atmaya başladığımda durmak bilmiyordum. Otobüsteki yolcuların birazı benim kahkahamdan birazı da Berkay’ın deli hareketinden dolayı bizi izliyordu. Ortalıkta şenlikle karışık tuhaf bir hava vardı.

Berkay daha fazla dayanamayarak, çantasının askısını tutup yere çöktü. Birkaç saniye nefes alıp verme çalışması yaptı.

“Bu da geçer, Berkaycığım. Sevdiğin adam *bana abi de*, demiş olabilir ama nikâhına çağırmadı. Öyle düşün,” diye aradan sarkarak

abimin duyamayacağı şekilde fısıldamaya devam ettim. “Direncine hayranım.”

Berkay çöktüğü yerden beni boğacağını belirten şekilde baktı. Tepkisinden sonra başka bir kıkırtı dudaklarımdan kaçtığı anda öfkeyle yerinden fırladı.

“Müsait bir yerde ineyim, Kartal Bey yoksa camdan atlayacağım!”

Abim şaşkınlıkla dikiz aynasından Berkay’a baktı. Ağzının içinde her ne söylüyorsa öğrenmek için yerimde zor duruyordum. Söylenerek, sinyal verip sağa yanaşmaya başladı. Bu sırada hiçbirimizle konuşmayan Berkay, açılan kapıya doğru yürürken bayılmamak için direniyormuş gibi dolmuşun demirlerine sıkı sıkı tutunuyordu.

Saçını savurup, merdivenlerden inerken bir yandan da, “Ah, zavallı kalbim!” diye bağırmaya başladı. Sesini daha da yükselterek, arkasını dönüp bize doğru tekrar bağırdı. “Zavallı ben!”

“Bu iyice delirdi, he,” dedim.

Berkay, “Bir sonraki sefer görüşmek üzere, sayın yolcular,” dedi ve sonra omzunu silkip dolmuştan indi. “Tabii gelirim!”

“Deli mi bu çocuk, Mahira?”

Abim resmen korku dolu gözlerle arkasından hızlıca kapıyı kapadı. Geri dönmesinden korkarak, zaman kaybetmeden gaza bastı ve trafiğe karıştı.

Gülmekten ağrımaya başlayan yanaklarımla, “Yani normal diyemem,” dedim.

“Benden uzak tut bunu,” diyerek, aynalarından Berkay’ın az önce durduğu yere bakıp başını iki yana salladı. “Getirme bir daha bu çocuğu dolmuşuma. Yolcuları da korkuttu.”

Başımı iki yana sallayıp, avuçlarımı önümde birleştirerek, “Eh be abi, öyle kolay değil,” dedim. Çocuktaki azmin onda biri bende olsaydı Sancak’la evli, mutlu, çocuklu olurduk.

Abim, “Getirme!” diyerek bağırdı ve tekrar kahkaha attığımda, elindeki tespihiyle koluma vurdu. “Gülme!”

Boğazımı temizleyip, daha sesli gülmemek için cama dönerken, “Başıma ne kadar kaldığına bağlı, abi,” diye sessizce mırıldandım. Sancak’la arama girmeye devam ettiği sürece değil Berkay’ı, tüm Ankara’yı başına sarardım.

En kötü Nur’u sarar rahatlardım.

“Zavallı Kartal abim.”

Abim son anda gelen telefon aramasından dolayı beni mahallenin girişinde bırakırken asık suratla işine geri dönmüştü. Son zamanlarda kafasını ciddi anlamda Sancak’a takmıştı. Sanki tekrar o küçük-
lük zamanına dönmüştük ve bana *en çok hangisini seviyorsun* sorusu sorulmuştu. Kartal abim, onu değil de başkasını seçeceğim diye ödü koparak peşimi bırakmıyor, Sancak’a nefes aldırıyordu.

Abimin Sancak’la birlikte olduğumdan haberi olduğunu ya da şüphelendiğini zannetmiyordum. İkisinden herhangi biri olsaydı içindeki duyguları tutamamasından bunu anlardım. En kötü Volkan abime anlatırdı. O günün gelmesinden de delicesine korkuyordum.

Çantamı düşmek üzere olan omzuma sabitleyip evin olduğu soka-
ğa girmek için döndüm. Bugün derslere bir türlü odaklanamamıştım. Gerçi sadece bugün değildi. Sancak’ın kazasından beri odak noktam sadece Sancak’tı. Şu an neler yaptığını, bir ihtiyacı olup olmadığını, keyfi yerinde mi yoksa değil mi diye düşünmeden edemiyordum.

Abimin yokluğunu fırsat bilerek, kendi evimi es geçip Sancak’ın evine doğru yöneldim. Bahçe kapısının kilidini açtım ve sessizce içeri girip kapıyı arkamdan kapadım.

Evin kapısının önüne geldiğimde bakışlarım zile takıldı. Bundan sadece birkaç ay önce yine kapıyı çalmıştım ve Sancak uyku sersemi, üzerinde tişört olmadan açmıştı. Şimdi de kapıyı aynı şekilde açsa gözlerim bayram eder, arsızca izlerdim. İzlemem bittikten sonra da kapıyı çıplak açtığı için diğer kolunu da ben kırmak zorunda kalırdım. *Hayat işte, yakışıklıların ömrü kısa olabiliyor.*

Zile basıp, kapıyı açmalarını beklemek yerine bacağını kaldırarak bağcıklarını açmaya başladım. İçeriden gelen adım seslerinin ardından kapı açıldığında beklediğim sert ve güçlü yüz hatlarıyla değil, daha yumuşak hatlara ve kırıksıklıklara sahip Fatma teyzeyle karşılaştım.

Yerimde dikleşerek, kocaman gülümseyip, “Merhaba,” dedim.

Fatma teyze, “Merhaba, Mahiracığım,” dedi ve kapıyı ardına kadar açıp geçmem için kenara çekildi. Yüzündeki bıkkın ifadeyle içeriği gösterdi. “Seninki hâlâ yemek yemedi.”

“Yemek yemedi mi?”

Sevdiğim adamın sorumsuzluğuna kızarak içeriye girdim. Çanta-

mı ayakkabılığa bırakırken, üzerimdeki ince kabanı çıkarıp askılığa güzelce astım. Ben gece gündüz demeden beyefendiyi düşünüyüm, iyileşsin diye dualar edeyim ama o yemeğini yemesin! Sitemle, “Saat neredeyse üç olacak,” diyerek, bana ait olduğunu neredeyse tüm mahallenin bildiği terliklerimi raftan alarak ayaklarımın ucuna bıraktım.

Terliklerimi giyerken Fatma teyze sesli bir şekilde nefesini bıraktı. Önümden yürürken dertlerini sıralamaya başladı. “Bu oğlan beni çok yordu, Mahira,” dedi. “İstekleri, kaprisleri bitmiyor. Kocaman adam değil de sanırsın beş yaşında çocuk. Ama bunların geninde, yaratılışlarında var. Tıpkı babasının sülalesi! Hastayken yaka silkmeme neden oluyorlar.”

“Üzülme, Sultan’ım. Şimdi içeri girip bir güzel hakkından gelirim.” Kollarımı göğsümde bağladım. “Yemek yememek neymiş, görecek o!”

“Heh! Savun beni, güzel kızım. Çık yukarı da anasına kaç gündür çektiirmek neymiş görsün.”

“O iş bende,” diyerek göz kırptım.

Fatma teyze, “Birazdan yemeğini getireceğim,” diyerek mutfağa yöneldiğinde merdivenlerin ilk basamağına çıkmıştım.

“Sancak!” Basamaklardan yukarı koştura koştura çıkmaya başladım. “Geberteceğim seni!” diye bağırdım.

Odasının olduğu kata geldiğimde kapısı hızlıca açıldı. Sevdiğim adam üzerinde düşük belli eşofman altı ve ince bir tişörtle tam kapının önünde duruyordu. Kolu hâlâ siyah kol askısıyla sabit duruyordu.

Sesimi duyduğu gibi kapıyı açmıştı. Geldiğimi gördüğünde, o çok sevdiğim karizmatik gülüşü yüzünde belirdi. Ela gözlerinin sadece benim için parlıyor oluşu nefesimi kesti.

Kapının pervazına yaslanıp, “Sen geberteceksen razıyım ben,” dedi.

Kalbim anında göğüs kafesimin içinde erimeye başladığında gülümsememi bastırmaya çalıştım. Baştan aşağıya süzmeye son vermek istedim ancak yutkunmadan konuşamıyordum bile. Kendime kızgın olduğumu hatırlatarak tekrar yutkundum. “Geberteceğim zaten, geç odaya,” dedim.

Erime, Mahira!

“Emret, güzelim. Sen istersin de geçmez miyim?”

Arkasını dönmeden önce göz kırptığında kalbim başka bir takla attı. Sözümü dinleyip usulca odasına geçtiğinde yelkenlerim çoktan suya gömülmüştü.

Güçlü kal dedim, Mahira!

Kendime sessiz emirler vererek Sancak'ın peşinden odasına girdim. Yerlerde sürünmeden, kapının kolunu sıkıca tutarak arkamdan kapadım.

Odası her zaman olduğu gibi derli topluydu. Bir tek yatağının üzeri dağılmıştı ve yatağın ortasında açık laptop vardı. Başucundaysa bir ron evrak olduğunu düşündüğüm kâğıt yığınları duruyordu.

Süs yastıklarından birini alıp sıkıca tuttum. Sancak'ın üzerine doğru yürüyüp yastığı havaya kaldırdım. "Söyle bakayım, kahvaltı yaptın mı yoksa yapmadın mı?" dedim.

Sancak, "Yapmadım," diyerek, utanıp sıkılmak yerine arsızca güldüğünde şaşkınlıkla ona baktım. Gülmemek için dudağımı ısırp başımı iki yana salladım.

"Ne arsız şeysin sen öyle!"

Göz kırpıp, "Senin arsızınım işte," dedi.

"Bak ya!" İki dakika kızgın olmama bile izin vermiyordu. Ne yaparsa yapsın, ayarlarıma ulaşabiliyordu. "İyi halt ettin! Hastasın sen. Yemek yiyip güçlü kalman gerekiyor," dedim.

Sağlam kolunu havaya kaldırıp kol kasını belli olacak şekilde sıktı. Son derece kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Zaten güçlüyüm, güzelim," dedi. "Ufak bir kaza atlattık diye öyle yataklara düşecek değilim."

Kaşlarımı kaldırıp, "Öyle mi?" dediğimde ilgimden hoşlandığı her halinden belli olan şekilde göğsünü kabarttı. Yastığı alıp, koluna dik kat ederek sağlam tarafına vurmaya başladım. "Çok güçlüsün madem niye kalkıp yemeğini yemiyorsun? Beni niye her gün yanına çağırıp yemeğini yedirtiyorsun?" Sancak vuruşumdan kaçmak için sağa doğru kaydığı anda manevrasını takip edip vurmaya devam ettim. "Çok güçlüymüşsün demek! Hizmetçin miyim ben ya?" Kahkahalarının arasından belimden tutmaya çalıştığında geriye doğru kaçtım. "Uzak durur musun benden? Şu an sana son derece kızgıyım."

"Cık," diyerek başını iki yana salladı. "O dediğin çok imkânsız işte."

“Kafanı mı kırayım? Onu mu istiyorsun benden?” dedim ve yastığı aramızda tutarak geriye doğru adımladım. “Uzak dur, Sancak!”

“Kafamı kırman, senden uzak duracağım anlamına geliyorsa çok yanılıyorsun. Kafam değil, tüm kemiklerim kırılrsa senden uzak kalmam!”

Aramızdaki tutku, ortamda cızırdarken cazibesine kapılmamak için bakışlarımı kaçırdım. Belki bir umut geri çekilir diye tehditlerimi savurmaya devam ettim.

“Bak, son kez uyarıyorum seni! Elimden bir kaza çıkmadan uzaklaş.”

Çaresiz çıkan sesim daha fazla gülmesine sebep oldu. Ben geriye doğru kaçtıkça inadına daha fazla üzerime geliyordu. Bu oyunun hoşuma gitmediğini söyleyemezdim çünkü bal gibi de gidiyordu. Yıllardır ben kaçtıkça, Sancak pes etmeden üzerime gelmiş, beni kovalamaya devam etmişti. Hiç yorulmamış, pes etmeden beni sevmeye devam etmişti.

Sırtım duvara çarptığında çaresizce kaçmak için sağıma soluma baktım ancak Sancak tam karşıma geçip durdu. Elini başımın yanından duvara koydu ve göz göze gelebilmemiz için başını eğdi.

“Ee, güzelim? Nereye kaçacaksın?” dedi. Daha fazla eğilerek dudaklarını kulağımın tepesine dokundurdu. Ruhumu benden alıp götürecek şekilde fısıldadı. “Şunu anlamalısın, Mahi’m. Benden başka kaçacak yerin, yurdun yok. Nereye gidersen git, bir adım arkanda olacağım.”

Hayatım boyunca duymak istediğim sözler bunlardı. Birinin beni gerçekten sevdiğini söylemesi, benim için savaşaacağını söylemesi duymak istediğim sözlerdi. Kaybolduğum yer her neresiyse bulup çıkarmasını istiyordum.

Sancak Kızıltepe içten içe dilediğim bir dilek, gerçekleşmesini istediğim bir duaydı. Benim için imkânsız bir adamdı. Abimin en yakın arkadaşı, aile dostumuzdu. *Mahalleli ne der*, diye düşünüp duracağım karşılıksız bir aşkın adıydı. Benimle düşüp durmaya devam edeceğine inandığım, gerekirse benim yerime düşecek o adamdı.

“Söyleyecek sözün yok mu?” diyerek dudağı kulak mememi okşadığında yerimden sıçradım. “Ben de öyle düşünüyordum.”

“Demek öyle,” derken sesimin boğazımdan çıkışı çok farklıydı.

Bir kere o tonlamayı hiç bilmiyordum. Bilmiyor olmam da korkma-
ma sebep oluyordu. Bilinmezler her zaman canımı yakmıştı. Ben de
kendimce bu çıkmazlardan yol yapmıştım. Kısacası can çıkar da huy
çıkıncıydı. Kaçışlar benim yolumdu.

Elindeki yastığı aramızdaki boşluğa zorlukla sokup Sancak'ı geriye
doğru itekledim. "Dur, yapma. Yaralıyım ben," diyerek uzaklaştığında
açılan boşlukta etrafında döndüm.

"Yaralısın demek!" Yastığı tekrar sırtına vurdum. "Hani çok güç-
lüydün sen?"

Sert bir tane daha indirdiğimde, "Ah!" diye bağırdı. "Canım acı-
dı!" İnanmayarak tekrar vurdum. "Senin şu an bana bakman gerek-
miyor mu?"

"Beni köşeye sıkıştırabileceğini zannettin demek!"

Tekrar vurmaya çalıştığımda etrafımdan hızla dolandı. Eğilip kas-
lı kolunu belime sardı. Sırtımı sağlam koluna yaslayıp, "Sen benim,
Mahi'msin," dedi. Vurmama izin vermeyerek vücudunu vücuduma
yasladı. Burnunu saçlarımın arasına dayadı. "Vahşi tarafını sevdiğim
kadınsın."

"Dur, kafana birkaç tane daha..." Cümlem duyduklarımın yarım
kaldı. Önce birkaç saniye susarak yüzüne baktım. Konuşmak için ke-
limeler aradım ama dudaklarım istemsizce aralandı. "Vahşi tarafımı
mı sevdin?"

"Delidolu tarafına tutuldum."

Şaşkınlıkla, "Deli misin sen?" diye sordum.

Sancak kahkaha atarak, "Sana deliyim," dedi ve ardından dudak-
larını boynuma bastırdı.

Temasıyla tüm hücrelerime yayılan sıcaklıkla yastığı tutan elim za-
yıflamaya, kalbim Sancak'ın hissedeceği kadar hızlı atmaya başladı.
Her geçen gün başka bir duygu yüreğime giriveriyordu.

Bacaklarım havada sallanırken, "Aklımı karıştırmaya çalışıyorsun,"
diye yakındım.

"Aklın zaten bende değil mi?" derken dudakları hâlâ tenimde ge-
ziniyordu.

Uyuşuk uyuşuk, "Bilmem, sende mi?" diye sordum.

"Benim aklım hep sende."

Sancak'ın sözlerinden etkilenmemeye çalışarak başımı iki yana

salladım ancak nabzım çoktan gümbür gümbürdü. Zaten istesem de onun etkisinden kurtulamazdım. Yıllardır hayranı olduğum adamın tek bir hareketinden etkilenmemem mümkün müydü?

Yastığı kaldırıp Sancak'ın kafasına vurdum. "Bu yine de yemek yemediğin gerçeğini değiştirmez," dedim.

"Bana bak, Pinokyo. Çok oldun sen," diyerek, belime daha sıkı sarılıp sağa sola salladı. Kendi kendine kahkaha atmadan önce çığlık atmama sebep olacak şekilde öne doğru fırlattı.

Adamda artık nasıl bir güç varsa kazandığı ivmeyle yatağa fırladım. Olduğum yerde bir iki kere zıplayıp yumuşak zemine kondum. Saçlarım havada uçuşumdan dolayı olduğu gibi yüzüme yapıştı. Soluğum kesilirken kalp krizinin eşiğinde öylece bekledim. Normalde çok alışkın olmam gereken bu hareket her seferinde bende şok etkisi yaratıyordu. Küçükken de sürekli bir yerlere fırlatılırdım. Yani sadece Sancak'a ait bir hareket değildi. İki abim de ayaklarına ne zaman dolansam ya da bir şeyi yapmamaya inat etsem çareyi beni alıp fırlatmakta buluyordu. Kendilerince benimle baş etme yöntemleri buydu.

Yattığım yerden saçlarımı yüzümden çekerek dizlerimin üzerinde yükseldim. Kafamı aniden Sancak'a çevirerek gözlerimi kısıtım. Bu harekete ne kadar sinirlendiğimi bildiği için yüzündeki sırıtmayla tek kaşını kaldırmış, meydan okurcasına bekliyordu.

"Geberteceğim seni, Sancak!"

"Hadi ya! Nasıl olacakmış o, küçük," diye alayla konuştuğunda resmen gözlerim seğirdi. Ağzımı sinirle balık gibi açıp açıp kapadım. Eğer konuşmaya başlarsam Sancak'a daha önce ağzımdan hiç duymadığı ancak arkadaş ortamında en sevdiğim küfürlerden bir beste yapacaktım. "Bekliyorum, güzelim!"

"Oraya gelirsem çok fena ısırırım seni!"

Beklediği tepki ve tehdit belli ki bu değildi. Başını arkaya atarak sesli bir şekilde gülmeye başladı. Göğsü her sinirli ses çıkarmamda daha da yükselirken üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Adam resmen sinirlenmemden ayrı bir keyif alıyordu!

"Bittiğinde haber ver," diyerek kollarımı göğsümde birleştirdim. Sonunda gülmeyi kesip ciddileştiğinde bakışlarıyla tüm vücudumu süzdü. Ardından bana doğru ilerledi ve kolları iki yanımda kalacak şekilde eğildi.

“Isırsana.”

Tükürüğüm boğazımda kalarak zar zor, “Git ya!” diye cevapladım.

“Nereye gideyim?”

“Bilmem, nereye gidersen git!”

Sancak başını iki yana sallayıp, “Gitmiyorum,” diyerek yüzüme doğru yanaştığında geriye doğru kaydım ancak kaçmama izin vermedi. Elini belime sararak kendine çekti. “Önce lafının arkasında dur.”

“Deli misin?” derken gülmekle bugün yüzüncü şaşkınlığı yaşamak arasında kaldım.

“Hatırlarsan bu sorunun cevabını daha önce vermiştim.”

“Ukalalığın sinirlerimi bozuyor.”

“Lafının arkasında durur musun Mahiracığım?”

“Ya, öyle mi?” diye bağırıp sağlam omzundan itmeye çalıştım. Canının acımasından korktuğum için fazla güç uygulayamıyordum ve Sancak da bunu bildiğinden üzerime gelmeye devam ediyordu. Dalga geçerek, başını öbür taraf çevirip gülmeye başladı. Gıcık tavırlarına uyuz olup yattığım yerden yükseldim. Madem çok ısırılmak istiyordu, dişlerim yanağında dövme olarak kaldığında bakalım ne tepki verecekti!

Yanağını ısırarak için altımdaki yataktan destek alarak ellerimi dayadım. Sancak’ı gafil avlayıp tam yanağını ısıracağım zaman yüzünü tekrar bana doğru çevirdi. Ani hareketinden dolayı dengemi kaybedip öne doğru kaydım. Bir elimi omzuna bile koyamadan dudaklarım dudaklarının üzerine yapıştı.

Tepki vermeden, gözlerim şokla büyürken Sancak’ın boğazından keskin bir ses çıktı. Nefesim ritmini kaybedip düzensizleşti. Gözlerimin ardında ışıklar patlamaya başladı. Özlediğim dudaklarının hissi tüm vücudumu ele geçirirken parmaklarım istemsizce harekete geçti ve boynunda birleşti.

Sancak’a karşı hissettiğim çekim hiçbir şeye benzemiyordu. Uyuşturucu desem uyuşturucu değildi. Tek bir dokunuşu tüm hücrelerimi uyandırmaya yetiyordu. Sanki yıllardır arayıp özlemini çektiğim şeyi bulmuştum ve ondan bir saniye ayrı kalsam yokluğu hayatımı mahvedecekti.

Yattığım yerde yükselip Sancak’ın öpücüklerine karşılık vermeye başladım. Altdudağımı dudaklarının arasına alıp çekiştirdiğinde dudaklarımdan çaresiz bir ses çıktı. Bacaklarım iki yana açılırken kalça-

larımın üzerinde yükseldim. Boşta kalan elim omuzlarında gezinerek yumuşak saçlarına daldı.

Kalbim felaket hislerle doluydu. Sancak'ın dokunduğu tenimden bacaklarımın arasına doğru yoğun hisler akıyordu. Zihnimin içinde daha fazlasını isteyen sesler gittikçe daha baskın bir hale geliyordu.

Sancak dudaklarımın üzerinden dudaklarını çekmeyerek sinirli bir nefes bıraktı. "Kolum tam da kırılacak zamanı buldu," dedi. Dudaklarının bir saniye de olsa ayrılmasından dolayı neredeyse isyan edecektim. Sancak dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı. "Parmaklarımı yüzünde dolaştıramamak ne kadar berbat bir his." Sözlerinin etkisi bacaklarımın arasında toplanmaya ve nabız gibi atmaya başladı. "Belinden yükselmek için nasıl can attıklarını bilmiyorsun," diyerek başını geriye çekti. Alnını alnıma yasladığında hızlanan nefeslerimizi paylaşmaya başladık.

Zamanını bekliyormuşçasına odanın kapısı çalındığında, çıkan sestten korkarak geriye doğru kaçtım. Bakışlarım izinsiz biri girecek telaşıyla kapıya dönerken bir yandan da Sancak'ı benden uzaklaşması için itekliyordum.

Sancak'a sessizce, "Git buradan," diye fısıldadım. Bakışlarımı tekrar Sancak'a çevirdiğimde çaresizce inledim. Dudaklarımdaki ruj olduğu gibi Sancak'ın dudaklarına bulaşmıştı. "Vazgeçtim, bana yaklaş. Rujum resmen dudaklarında duruyor."

Sancak dudaklarındaki ruju silmek yerine, gözlerime arsızca bakıp göz kıptı. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip, tadımı alabiliyormuş gibi yaparak, "Mmm," diye mırıldandı.

Yalvarırcasına, "Yapma," dedim. "Yakalanacağız! Gel buraya."

Kısık sesle bağırırken, bir yandan da tişörtünden tutarak kendime çektim. Adamın yakalanmak üzerine tek bir korkusu yoktu ancak annesinin karşısına dudaklarında benim rujumla yakalanırsa utancım-dan ölürdüm.

"Ben böyle iyiyim," dedi.

"Ne demek *ben böyle iyiyim*, Sancak? Kapıdaki babanın oğlu değil! Annen!"

"Rujunun markası ne?" diyerek dilini tekrar arsızca dudaklarında gezdirdi. Tek kaşını kaldırıp merakla devam etti. "Tadı çok güzelmiş."

"Markasını ne yapacaksın? Alıp kullanacak mısın?"

“Cık,” diyerek reddetti. Elini çeneme yaslayıp başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Rujumu yavaşça tenimden silerek parmağını ağzına götürdü. Gözlerindeki yoğunluk nefesimi yerle bir etti. Parmağındaki rujun tadına bakıp, “Senin dudaklarından dudaklarımın bulaşmadığı sürece tadını beğenmem,” diye fısıldadı.

Bedenimin kontrolünü kaybetmiş, bir adamın ellerine öylece bırakmıştım. Hayal ettiğimin ötesine geçerken yıllardır tanıdığım adamdan bunları duymayı asla ama asla beklemiyordum. Zaten bu hallerini bildiğimi nasıl söyleyebilirdim ki? O her zaman karşı komşumuzun son derece başarılı olan yakışıklı oğluydu. Mahalledeki tüm bekârların gözü üzerinde olan, beyefendi bir adamdı. O adam şimdi tam burada, bir adım ötemde bana daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Annesinin kapıda olduğunu kendime hatırlatmaya çalışarak ipleri elime aldım. Belli ki Sancak kontrolü tamamen salmıştı.

Hemen hemen aynı seviyeye gelmek için biraz daha yükseldim. Üzerindeki kıyafetten tutarak kendime doğru çektim. Dikkatli bakışları üzerimde gezinirken kontrolü kaybetmemek için tek kelime etmeye korkuyordum. Titreyen parmaklarımı ruj bulaşan dudaklarında ve teninde gezdirerek izleri yok etmeye başladım. Zavallı kalbim, her gün yenisi açan duygulara nasıl dayanabiliyordu?

Kapı sabırsızca tekrar çaldığında başımı kaldırıp Sancak’a baktım. Utanmamla yeterince eğlenmiş olacak ki kıyamayarak geri çekildi. “Bir dakika, anne,” diye seslenip uzaklaşmak yerine başparmağımı öptü.

Omzuna vurup, “Yakalanacağız senin yüzünden!” dedim ve yattığım yerden geriye doğru kaymaya başladım.

“Isırmak üzerine bir sözün vardı ama!”

Gözlerimi devirerek başımı iki yana salladım. Ben ne derdindeydim, Sancak ne derdinde!

“Deliye bak! Uzaklaş benden,” diyerek, yuvarlanıp yataktan kalktım. Dağınık görüneceğimi bildiğim için hemencecik toparlanarak saçımı başımı düzelttim.

Fatma teyze kapının ardından, “Sonra geleyim mi çocuklar?” diye seslendiğinde olduğum yere bayılmama ramak kalmıştı.

“Yok yok, gel!” diye bağırdım.

Sancak’ın laptopunu kucakladım ve ayağa kalkarak dolanmaya

başladım. Fatma teyze içeri girerken kızarmanın bin bir tonunda bilgisayara yazıyormuş gibi yapmaya başladım. Olur da sorarlarsa Sancak'ı öldürmenin yüz yolunu yazıyordum.

Benden uzaklaşarak cama doğru uzaklaşan Sancak'a baktım. Saçları darmadağınaktı ancak o halde bile bayılmama neden olacak kadar yakışıklıydı.

Fatma teyze kucağında tepsiyle içeri girdi. Bakışları odada gezerken, gözlerimi kaçırarak bilgisayarı açtım. Karşıma çıkan şifre bölümüne hayat hikâyemi yazmaya başladım.

Günlerden bir gün bahtsız Mahira...

Fatma teyze, "Sancak'a yemek yedirmeyi başarsın diye çorba getirdim," diyerek, elindeki tepsiyi Sancak'ın masasına bırakırken aksi bakışlarını oğluna çevirdi. "Bu yaştan sonra oklavayı kafasına yiyecek."

"Vur, Fatma teyze, vur! Kalın kafalı ya, hiçbir şeycik olmaz."

Mümkünse oklavayı bana ver, ben döverim.

Sancak, annesinin getirdiği tepsinin yanına geçip, "Yiyeceğim, anne," dedi.

"Gerçekten mi?"

Sancak bir çorbaya bir bana bakarak başını salladı. "Hatta Mahira da bana yardımcı olur," dedi. "Sen geç aşağıya."

Fatma teyze, "İçeceğim diyorsan tamam," diyerek oğluna şefkatle gülümsedi ve bana döndü. "Mahira, yediğinden emin ol, kızım."

"Tamamdır, o iş bende," diyerek, işaretparmaklarımı havaya kaldırıp salladım. "Çözeceğim."

Fatma teyze, Sancak'la ikimizi odada bırakıp, çıkarken Sancak'a döndüm. Yaptıklarından dolayı kaşlarımı çatarak, "Madem yemeğini yiyecektin, ne diye beni uğraştırıyorsun?" diye sertçe çıktım.

"Yemeğimi sen yedireceğin için." Tepsiyi tek eliyle tutup başucundaki kâğıtlarının üzerine koydu. Kaşığı tepsiden aldı ve bana uzattı. "Çorbayı senin elinden içince şifa oluyor," dedi.

Geldiğimden beri beni sinirlendirdiği için normalde kızmam gerekiyordu ancak sözleri beni fethetmişti. Yine beni kendine göre şekillendirmenin bir yolunu bulmuştu.

Bilgisayarı bir kenara koyarak yanına doğru ilerledim. Yüzümdeki aksi ifade çözülürken parmaklarım kaşığı almak için uzandı. Yanakla-

rım sıcaklıktan dolayı kızarıırken uzattığı kaşığı sıkı sıkı tutum. Tepsinin yakınına oturduğumda, Sancak da hemen yanıma oturdu. O çok sevdiğim kokusuyla tüm hücrelerimi doldururken, eğilip dudaklarını yanağıma bastırdı.

“Şifamsın. Hem kalbimin hem ruhumun şifasısın.”

Kelimelerim kifayetsiz kalıp, zihnimden akarken ne kadar mutlu ve âşık olduğum gözlerimden anlaşıyordu. Sevdiğim adamsa tüm bu hislerimi apaçık görebiliyordu. Birbirimize sadece bakarak bile anlaşabiliyorduk. Birimiz, diğerinin aynasıydı.

Kaşığı çorbaya daldırdım. Titrek parmaklarla dökmek için Sancak’a doğru uzattım.

“Sanki biraz sıcak mı?” derken öldüğüm uzun kirpiklerinin altından baktı.

Göğsüm ona duyduğum şefkatle dolup, taşarken, “Üfleyeyim mi?” diye fısıldadım.

Ela bakışları benimkileri karşılarken, başını sallayıp, “Üfle,” dedi.

Göğsümün derinliklerine her hasta olduğunda büründüğü kişilik geldi. Dışarıya fazlasıyla kapalı ve sert olan bu adam, hasta olduğunda çok başka birine dönüşüyordu. İnsanlar elinde avcunda ne varsa sırf o istedi diye vermeye razı oluyordu.

Kaşığı kendime doğru çekerek soğuması için üfledim. Ellerim ve bedenim Sancak’ın bakışlarını hissetmekten fazlasıyla titriyordu. Hatta öyle bir hal almıştım ki doğru dürüst nefes alıp veremiyordum.

Kaşığı tekrar Sancak’a uzattığımda bu sefer usulca yaklaştı. Dudaklarını metale değdirerek içmeye başladı.

“Sırf sen gel diye aç kalabilirim,” dedi. Bakışlarımı yüzüne doğru kaldırıp, kızacağımı bildiği için ne diyeceğimi tahmin ederek eliyle ağzına fermuar çekti. “Tamam, sustum. Uslu uslu yemeğimi yiyeceğim.”

Kaşığı ağzından çektim ve yandan tersçe baktım. Hastayken sağlığını etkileyecek en ufak bir şey duymak ve görmek istemiyordum.

Çorbayı sessizce içirmeye başladığımda, “Kolum iyileşince sana bir sürprizim var,” dedi ve dayanamayarak sessizliği böldü.

Kendimi tutamayarak, “Ne sürprizi?” diye sordum.

Hayatta en nefret ettiğim şeyleri listelesem başını sürpriz çekerti.

“Sürpriz işte, Mahira,” derken havada kalan bileğimi tuttu ve kaşığı ağzına doğru çekti. “Bozma işte.” Elimini çekerek söylemesi için

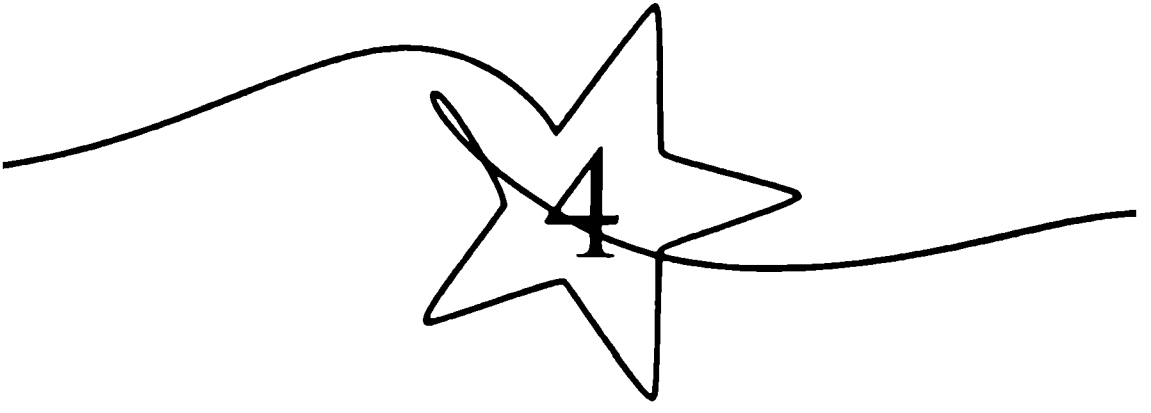
baskı yapmak istedim ancak kaşığı yine kendisine doğru çekti. “Açım ve söylememekte son derece karalıyım, Mahira.”

“Sürprizleri sevmediğimi biliyorsun.”

Beni tanıyan herkes sürprizleri sevmediğimi hatta öğrenene kadar adama rahat vermeyeceğimi bilirdi. Bu merakla günlerimi geçiremezdim.

“Günü geldiğinde öğrenirsin, Pinokyo,” dedi.

“Pinokyo olduk demek yine, ha?” diyerek kaşığı sertçe tabağın içine bıraktım. “Zıkkım ye, Sancak!”

Sancak'ın kalan çorbasını içirirken aklım hâlâ yapmayı düşündüğü sürprizdeydi. Ne yapıp, edip sürprizini öğrenmeliydim. Eğer öğrenmezsem geceleri uykuma girecek, sabahlara kadar ne hediye aldığını düşünecektim. Aşırı meraklı ve sürekli düşünmeye yatkın bir beyne sahip olmanın eksilerinden biriydi.

Sancak'a çorbadan son kaşığı vererek kaşığı tabağın içine bıraktım. Kafamın içini bir türlü susturamıyordum. Tam o sırada uzun bir parmak görüş açıma girerek, burnumun ucuna vurup havaya kaldırdı.

“Hey!” diyerek aksi bakışlarla kafamı kaldırdım.

Sancak, “Asıl sana hey!” diyerek tekrar burnuma vurmaya çalıştığında geriye doğru kaçtım. “Aklından neler geçtiğini bilmediğimi mi zannediyorsun?”

“Ne geçiyormuş aklımdan?” diye sorarak kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Sürprizi öğrenmeye çalışacaksın,” dedi.

“Hiçte bile,” diyerek burun kıvırdığımda Sancak kahkaha attı.

Hızla hareket ederek, burnumun ucunu tutup hafifçe çekti.

“Pinokyo'm, burnun mu uzuyor senin?” dedi.

Canımın acısıyla, “Acıyor!” diye bağırıp elinin üstüne şaplak attım.

“Saçlarını koparacağım şimdi.”

“Saçlarımı mı?” derken tek kaşını kaldırdı ve sırtını yatağın başlığına yaslamak için geriye doğru çekildi. “Kel olmamı istemezsin.”

Kaşığı tabağın içinden alarak tehditle salladım. “Ben bu gidişle direkt seni istemeyeceğim,” dedim. “Alının ortasına yiyeceksin şimdi kaşığı.”

“Ama sen de beni hep dövmekle tehdit ediyorsun.”

Gözlerindeki eğlenceli bakışlar, anılarda yolculuk yapmam için beni davet ediyordu.

Sancak ne düşündüğümü tahmin ederek iç çekti ve başının ucuyla odasının camını gösterdi. “Hatırlıyor musun?” dedi. “Küçükken seni gıcık ettiğim için kafama taş atmıştın. Az kalsın gözümü çıkaracaktın ama hatıra olarak da kaşımı yarmıştın.” Sağlam eliyle kaşının ortasındaki ufak, teninden birkaç ton açık yarayı gösterdi.

Aklım anılarda dans etmeye, bahsettiği geçmişin denizlerinde yelken açmaya başladı. Sancak’la birlikte büyüdüğümüz anılar öyle kıymetliydi ki anlata anlata bitiremezdik. Bu anı da onlardan biriydi.

Sancak anılarla dolup, taşarak duymaya bayıldığım erkeksi kıkırdamasıyla, “Kanadığını gördüğünde korkup üzüleceğine, üstüne bir de beni suçlamıştın,” diyerek cümlesine devam etti. Duymazlıktan gelerek, dudaklarımı büzüp kafamı çevirdiğimde inadına yanaştı. “Hatırlıyor musun?”

“Hatırlamaz mıyım?” diyerek, başımı odanın tavanına çevirip kahkaha attım. “Hayatta unutmam ancak...” İşaretparmağımı döndürerek Sancak’ı gösterdim. “Kesinlikle senin suçundu.”

“Bak hâlâ beni suçluyor!” derken, gözlerini devirip başını iki yana salladı.

“Sana, *beni de oyuna alın*, dediğimde oyuna alacaktın. Öyle oynamayacağımı falan söylemeyecektin!”

“Bizimle top koşturamayacak kadar kısıydın, Mahira!”

“Bunu güzel bir dille mi anlattın, pislik?” derken sanki o gün yaşadığım kızgınlığın aynısı vücuduma tekrar yüklenmişti.

“Boyunun kısa olduğunu söyledim,” diyerek, yüzünü ekşitip yarasını ovdu. “Yalan mı söyledim?”

Ciddi olamazsın, dercesine bakıp kaşığı sallamaya başladım. Benimkinin flört yeteneğinin olmadığına en iyi kanıtı karşımda duruyordu. Öncelikle yaş ne olursa olsun, bir kadına kısa olduğunu asla söylememesi gerekiyordu. İkincisi, sevdiği kadının karşısına geçip kendini haklı çıkarmaya çalışmamalıydı.

“*Bücürlerin, büyüklerin arasında yeri yok. Sen git, yaşlılarla kum havuzunda oyna*, dedin!”

İnadımdan vurmak istercesine arsızca kaldığı yerden devam etmeye karar verdiğinde dişlerimi gıcırdattım.

“Bak işte, kısa olduğunu söylemişim,” dedi. Kızgın bakışlarımı gördüğünde başını geriye atarak kahkaha atmaya başladı. Beni sinirlendirmekten resmen ayrı bir zevk alıyordu. Gözlerim aşağı yukarı hareket eden âdemelmasında takılı kalıp durdu. “Hem kötü bir şey dememişim ki. *Git, arkadaşlarınla oyna*, demişim.”

İlahi güçlere seslenerek, “Vallahi öldüreceğim ben bunu!” dedim. Sonunda çileden çıkarak ayağa fırladım ve Sancak’ın üzerine doğru yürüdüm. “Şimdi diğer kaşını da patlatacağım ki patlak olan küsmesin!”

Sancak geriye doğru kayıp özgüvenle, “Kıyamazsın bana,” dedi.

“Hadi ya! Kim demiş onu?” diyerek, tek kaşımı kaldırıp ellerimi belime koydum.

Sancak ellerini havaya kaldırdı. Nereden vurması gerektiğini çok iyi bilerek, “Suçum kalbinizi çalmaksa eğer...” dedi. Hain kalp atışlarının delirmesine neden olan bir tonla konuşuyordu. “Tamam, teslim oluyorum. Tutuklayın beni, aşk polisi.”

Kalbim anında eridi. Geriye kalan kısmından kıskançlıkla kan akmaya başladı. Kirpiklerim flörtöz şekilde titrerken utanmaz bedenim Sancak’a doğru kaydı. Yine ne yapıp, edip kendisine yenilmemi sağlamıştı.

Ciğerlerim Sancak’ın kokusuyla dolarken kendimi kaybetmenin eşiğinde sallandım. “Şu an haksızlık yapıyorsun!” diyerek isyan ettim.

“Ben mi?” diyen Sancak, yalancı bir şaşkınlıkla kendini gösterdi.

“Evet, sen!”

“Bak, ya! İki güzel kelime söyledik, yine biz suçlu olduk.”

Benimle oynamanın öyle basit olmadığını göstermek amacıyla göz kırptım. Biraz daha ona doğru kaydım. “Ne oldu? İki dakika önce suçlu olduğunu kabul ediyordun,” diyerek elimi havada salladım. Sancak’ın ukala tavırlarının bir benzerini yüzüme yerleştirdim. Hatta içimdeki çocuğa ses versem dil bile çıkarabilirdim.

“Kabul ediyorum zaten,” dedi. Burnumun ucuna tekrar dokunmak için uzandığında geri kaçtım.

Yanından kalkarak, “Ee?” dedim ve pencerenin önündeki boşluğa tünedim.

“Ama başka ne suçum olduğunu öğrenmek isterim ki seni kendime daha fazla çalabileyim.”

Sancak'ın hiç beklemediği an birden, "Kalbimi eritiyorsun!" dedim. "Ha?"

Bu sefer tamamen gerçek olan şaşkınlıkla gözlerini kırpı. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakarken gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Sancak sürekli benim ayarlarımla oynuyordu. Bu sefer ters köşe yapıp ayarlarıyla oynayan bendim ve bundan son derece mutluydum. Bugün yeterince üstüme gelmişti.

Bacak bacak üstüne atıp sırtımı cama yasladım. Tek omzumu öne çıkararak, "Kendimi kaybetmeme neden oluyorsun ve işin enteresan yanı kaybolmaya meraklıyım," dedim.

"Hastayım kızım sana!" Sancak ayağa fırlayıp önüme geldi. Başımın arkasından tuttu ve kendine çekip alımdan öptü. Tok sesi odada yankılanacak kadar, "Hasta!" diye bağırdı.

Sözleri beni olduğum yerden alıp hayal bile edemeyeceğim noktalara ulaştırdı. Elimi göğsüne yaslayıp yavaşça okşadım. Göz göze gelebilmek için başımı kaldırdım.

"Ölüyorum, anlasana," dedim.

Sancak geri çekilip gözlerini kıstı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" Bakışlarındaki yansımadan parıl parıl gözlerimi görebiliyordum.

"Geberiyorum!" diye bağırp kollarından kaçmaya çalıştım.

Sancak kaçmama izin vermeden kolumdan tuttuğu gibi yine kendi göğsüne çekti. Dudaklarımdan ardı ardına kahkahalar dökülmeye başladı. Hastaneden beri ilk defa bu kadar rahat gülebiliyordum ve göğsümdeki bu hafiflemeyi kaybetmek istemiyordum.

Sancak üzerime doğru eğilip, "Bak sen bak!" dedi. Dudaklarını burnumun ucuna yasladı. "Demek benimle dalga geçiyorsun, ha?"

"Evet," diyerek göz kırptım ve çenesini öptüm.

Sancak'ın gözleri içini çekerek kapandı. Âdemelması aşağı yukarı hareket ederken göğsü benimkine yaslandı. "Dilini ısıtırım senin," dedi.

Dudağımı büzüp, "O, *dilini koparıyorum*, değil miydi?" diyerek Sancak'a takılmaya devam ettim.

Avcunu yanağıma yasladı. "O bizim aramızda artık *ısıtırım* oldu," diyerek yanağımı okşadı. "O dilin bana lazım."

Aklıma gelen arsız düşüncelerle boğazımı temizleyip karnına vurdum. "Konuşmam için değil mi kazanova?" dedim.

“Ömür boyu başımı şişir diye, Mahira! Beynimi yak, ortada mantık falan kalmasın, anasını si-”

Gözlerimi kocaman açtığımda elini havada sallıyordu. “Küfretmek yok ama,” diyerek lafını kestim.

Söylediğini fark ederek anında geri vitesine aldı. “Anasının elini öpeyim diyecektim,” dedi.

Gözlerimi kısıp, “Sen bana fazla maruz kalmışsın,” dedim. Farkında mısın? Gittikçe bana benziyorsun.”

“Ömrümün sonuna kadar maruz kalıp benzemeye razıyım.” Parmakları boynumun girintisinden içeri sızarken ela bakışları ruhumu talan ediyordu. Ciğerlerime bir dolu Sancak çektim. “Sağım solum hep sen ol.”

Karşılık olarak, “İçim dışım hep sen ol,” dedim.

“Böyle güzel sözler söylemeye devam edersen öperim seni.”

Yüzü yüzüme yaklaştıkça nabzım kulaklarımda atmaya başladı. Bu his öyle güzeldi ki karşılığı, benzeri yoktu. Tüm dünyayı gezsem de kalan ömrümü yeni insanları tanımaya adasam da asla Sancak gibi hissettiren birini bulamazdım.

“Belki de öp diye söylüyorumdur,” dedim. İçimdeki karanlık tarafa sadece Sancak dokunup onu açığa çıkarabiliyordu.

“Öldürüyorsun beni,” dedi. Yüzüme doğru yaklaştığı sırada odayı aniden dolduran kapı sesiyle korkarak kapıya döndüm. “Ne, anne? Ne?” Sancak anımızın bozulmasından dolayı sinirlenerek geri çekildi. Yüzünden sabır çektiği belli oluyordu. “Ne diye en güzel anlarda geliyorsun? Ahlak polisi misin?”

Sancak’tan istemeyerek de olsa ayrılırken, oturduğum yerden kalkarak dolanmaya başladım. Anlaşılan Fatma teyze bugün ahlak polisiymiş olmuştum.

Sancak memnuniyetsiz bir tavırla içini çekip, “Gel hadi,” dedi.

Kapı yavaşça açıldı ve içeri Fatma teyze girdi. Mahcup tavırlarla önce oğluna, daha sonra bana baktı. “Kusura bakmayın, böldüm,” dedikten sonra hızla oğluna dönüp kaşlarını çatı. Artık Sancak ne yaptıysa ona sinirlendiği her halinden belliydi. Kelimelerle onu vurmaya başladı. “Zili duymadın tabii. Aşağıda işten bir arkadaşın var. Kadın avukat olan. Car car konuşup susmayan, çakma sosyete.”

Anlamayarak, “Ha?” dedim çünkü verebileceğim tek doğru tepki buydu.

“Sertap mı?”

“Adı her neyse,” diye yanıtladı annesi. Geldiğine hiç memnun olmadığını gizlemedi. “İmzalaman gereken belgeleri getirmiş. Senin sekreterin falan yok mu? Neden bu kadın getiriyor?”

“Geçici bir sekreterim vardı ama işleri şu sıralar çok savsaklıyor.” Elini çenesine koyup yandan bana bir bakış attı. “Fazla mı rahat davranıyorum acaba?”

Taşın bana geldiğini fark ederek başımı kaldırdım ve sanki hiç bana söylememiş gibi camdan dışarıya baktım. “Hava güzel gibi,” dedim. “Pencereleri mi açsam?”

Ayağa kalktığımda, Sancak ne yapmaya çalıştığını anlayarak kahkaha attı. “Ben Pinokyo’mu bilmez miyim?” dediğinde yandan gıcık olduğumu belli eden bir bakış yolladım. Ne demek istediğini anlamış olacak ki daha fazla gülmeye başladı.

Fatma teyze kafası karışmış halde bir bana bir Sancak’a baktı. Aramızda yaşananları anlamayacağını fark edip başını iki yana salladı. “Deli çocuklar,” dedi. Aramızdaki bağı biliyor gibiydi. Sancak’la sadece bizim anlayacağımız bir dilimiz olduğunu, konuşmadan da bir şekilde anlaştığımızı fark ediyordu. Fatma teyze boğazını temizleyip, “Aşağıdaki kadın ne olacak?” diye sordu. “Göndereyim mi evden?”

İçimden *gönder, Fatma teyze*, diye bağıırıp desteklemek geliyordu ancak sinirlerimi zapt etmem gerekiyordu. Bu kadın senelerdir Sancak’la birlikte çalışıyordu. Ayrıca sevdiğim adama sonuna kadar güveniyordum.

Sancak inanamayarak, gözlerini devirip, “Yok artık, anne,” dedi. “Buraya kadar gelmiş, geri gönderemeyiz.”

Sancak’ın cevabından sonra çenemi tutamadım. “Gönder, Fatma Sultan!” dedim.

Sancak, “Mahira!” dedi.

“Ne var ya?” diyerek omzumu silktim ve umursamadan burun kıvrıdım. Kadın o kadar saçma salak konuşup o kadar gıcık davranıyordu ki elimde kalacaktı.

“Gelsin de imzalayayım, Mahira’m.”

Fatma teyze, oğlunun sözlerinden sonra üç numaralı terliğini atacağını kanıtlayan o yakıcı bakışlarından gönderdi. Verdiği cevaptan dolayı oğlunun yaşına bakmadan döveceğinden artık emindim.

Sancak'ın tavırlarından hoşnut olmadığını göstermekten çekinmeyerek, arkasını dönüp odadan çıktı. Bu sinirle *keşke kadını kovsaydı da ben de görseydim*, demekten kendimi alamadım.

Sancak, "İmzalayıp gönderirim," diye açıklama yaparak yanıma doğru yürüdü.

"Ne?" Vallahi kadını gebertecektim. "Odana mı gelecek?"

Sancak kıskandığını anlayınca, hoşuna gittiğini belli ederek sırtı. Ellerini kollarımın üstüne koyup, "Kıskanınca ne tatlı oluyorsun," dedi.

Aksi aksi, "Bir soru sordum!" dedim ve kollarımı tutan ellerini silkeleyerek kenara kaydım. Trip atarak yürümeye başladım. Acilen bizim ekibi toplayıp kafamdaki planları gerçekleştirmem gerekiyordu. Yoksa bu kadının başına hiç güzel şeyler gelmeyecekti.

Sancak arkamdan gelerek kolumu tuttu. Bedenimi kendine çekerek göğsünü sırtıma yasladı. Başını omzumun üzerine ilişirdi. "Oda ma senden başka bir kadın adım atamaz, güzelim," dedi. "Hayatta buraya gelmesine izin vermem. O yüzden için rahat olsun. Çalışma odasından başka bir yer görmeyecek." Yanağımdan kocaman öperek çenesini boynuma sürttü. "İstersen sen de gel."

Yine gemimin yelkenleri suya düşerken en azından gardımı sağlam almaya çalıştım. Adamı ilk günlerden kıskançlığımla bıktıramazdım. Hem o Sertap denen kadın kendini rakip olarak gördüğümü düşünüp havalara falan girebilirdi. Hiç uğraşamazdım.

Yine de deli gibi kalmak istiyordum. Omuz silkerek, "Siz çalışın, benim işlerim var," dedim.

"Yok, senin için rahat olmayacak."

"Eve gidip projelerimi yapmam gerekiyor," dedim. İçimdeki kadın hem ısrar etmesini hem de ona tavır koyup gitmek istiyordu.

"Benim odamda yap," dedi.

"Eve gidip bilgisayarımı almam gerekiyor," dedim.

Beni göndermeye hiç niyeti olmadığını belli ederek, "Benim bilgisayarında çalış," dedi ve ısrarla belimden tutup kendine doğru çevirdi. Yüzümü avuçlarının içine alıp alnını alnıma yasladı.

"Defterlerim evde."

"O zaman söyle o kızıl işbirlikçine, eve uğrayıp defterlerini alsın. Sonra da buraya gelsin. Benim işim bitine kadar birlikte çalışın. Hem

sen de sıkılmamış olursun.” Bakışlarıyla *ne yapmaya çalıştığını görüyorum ve izin vermiyorum*, diyordu. “Hadi, aşağı inelim, güzelim.”

Sancak’ın ısrar etmesi tüm irademi kırmıştı. Gülümseyerek, “O kadar ısrar ettin, kalayım madem,” dedim.

“Kal madem,” diyerek, yanağımı tekrar öpüp geri çekildi. “Hemen başlayalım ki gitsin yoksa bu sefer başımıza Kartal tüneyecek.”

“Espri anlayışın bana dönüyor,” diyerek, gözlerimi kocaman açıp, başımı delicesine iki yana salladım. “Bu beni hem korkutuyor hem de hoşuma gitmemeye başladı.”

Sonuçta insan kendisine de bir yere kadar katlanabiliyordu.

Sancak, “Yürü, başımın belası,” diyerek, sağlam eliyle elimi tutup odanın dışına doğru çekti. Ardından kolunu omzuma atarak yanına çekti. “İçin rahat olsun.”

“Benim içim, sözkonusu sen olunca hep rahat.”

Kendime bile güvenmediğim kadar Sancak’a güveniyordum. Belki bu tehlikeli ve yanıltıcı. Kimse bir başkasına bu kadar güvenmemeliydi. İnsan her şeyden önce kendine güvenmeliydi çünkü herkes bir gün hiç beklemediği yerden yara alırdı.

Sancak başımın tepesini öperek kokumu içine çekti. “Hep sen,” dedi.

Merdivenlerden aşağı inerek salona doğru ilerledik. Müstakbel kaynanamın koltuğunda rahat rahat oturan sarı kafaya baktım. Sanki babasının evine gelmiş gibi bir de kurulmuş, bacak bacak üstüne atarak süzülüyordu.

Fatma teyzem de kadından en uzak köşeye oturmuş, yüzünü ekşiterek Sertap’ı inceliyordu. Bizim geldiğimizi fark ettiğinde başını kaldırarak, “Geldiniz mi çocuklarım?” dedi.

Sertap gülen gözlerle bize doğru başını çevirdiğinde benimle yüz yüze gelince gülen ifadesini anında kaybetti. Hayal kırıklığına uğramış vaziyette, “Sen de mi buradasın?” diye sordu.

Fatma teyze, “Tabii burada olacak, başka nerede olacak?” diyerek sarı kafaya çıkıştı. Her an Sertap’ı evden kovabilirdi. “Burası Mahira kızımın evi.”

Göğsüm kabarmış halde süzüm süzüm süzüldüm. “Fatma Sultan, gel de birlikte kahve içelim,” dedim. “Sancak da bir an önce işi bitsin, baş ağrısından kurtulsun istiyor.”

“İçelim, annem,” diyen Fatma teyze, ayağa kalkıp, mutfığa doğru yürürken Sertap’a *yerini bil* bakışları atıyordu. “Peşimden gel, canım kızım.” Sertap, memnuniyetsizce ikimizi izlerken Sancak’ın ona seslenmesiyle çantasını tuttu.

“Evrakları başkası da getirebilirdi,” dediğinde buraya gelmesine hiç memnun olmadığı ortadaydı. “Gelmene gerek yoktu.”

Sertap burada istenmediğini umursamayarak ayağa kalktı. Siyah evrak çantasını aldı ve kalem eteğini düzelterek Sancak’a gülümsedi.

“Başlayalım mı?”

Sancak başını eğip benimle göz göze geldiğinde, bakışlarından ne yapmamı istediği okunuyordu. Kolunun altından çıkarak uzaklaştım ve yerimde sallandım. “Siz başlayın, ben de kahve getiririm birazdan,” dedim.

Elimi tutarak gitmemi engelledi.

“Emin misin?”

Omuz silkerek elini sıktım ve koltuklara doğru ilerledim. Tekli koltuğa rahatça oturarak bacak bacak üstüne attım. Sertap kendini akıllı zannediyorsa daha Mahira Ayazkan’la tanışmamıştı.

“Gidin hadi,” diye elimle kışkıkladım. “Fatma Sultan’ımla kahve içeceğiz daha.”

Sancak gitmek istemeyerek içini çekti. Yüzüme uzun uzun baktıktan sonra Sertap’a dönerek, “Gel,” dedi. Ardından gidip, gitmediğime bakmadan merdivenlere doğru ilerledi.

İkisi gözden kayboldukları an cebimden telefonumu çıkarıp mesajlara girdim. Nur’a ardı ardına, acil durumlarda attığım dikkat emojiilerini attım.

Mahira: *Bizim evden bilgisayarımı al. Hemen Sancak’ın evine gel.*

Daha dakikası dolmadan Nur’dan, “Geliyorum hemen,” diye cevap geldi.

Fatma teyze salonun kapısında belirip başının ucuyla yukarıyı gösterdi. “Sen de git, Mahira kızım,” dedi. “Yanlarında dur.”

“Gitmeme gerek yok ki Fatma Sultan.” Rahat tavırlarla ayağa kalkıp ellerimi arka cebime soktum. “Sen şu her zamanki mükemmel, şipşak böreğinden yapsana.”

Kafası karışmış gibi bana baktı. “Yapayım yapmasına da bu kadın evimde mi olacak?” dedi.

“Bana güven, Fatma Sultan. Senden sadece Nur geldiğinde onu Sancak’ın odasına göndermeni isteyeceğim. Ben zaten arkadaşımı orada bekliyor olacağım.”

“Aklında neler var, deli kız?”

Parmağımın ucunu tırnağımla gösterip, “Azıcık Mahiracılık oynayacağım,” diyerek göz kırptım. Gülerek merdivenlere yöneldim. “Rahat ol sen.”

Sancak’ın odasına giden merdivenleri hızlıca çıkararak odaya geçtim. Arkamdan kapıyı sıkı sıkı kapadım. Zaman kaybetmeden, Sancak’ın bilgisayarını yatağın üzerinden alarak başlatma tuşuna basım ve yatağın üzerine çıkıp bağdaş kurdum. Bilgisayar açıldığında kucağıma yerleştirerek casus programlarından birini indirmeye başladım. Nur gelene kadar ancak kurardım.

Yaklaşık on beş dakika sonra kapı çat diye açıldı. İçeri darmadağın kızıl saçlarıyla nefes nefese kalmış Nur girdi. Zafer kazanmışçasına, bilgisayarımı havaya kaldırıp diğer elini dizine yasladı. “Geldim, geldim!” dedi.

“Helal sana be kankam! Senden hızlısı mezarda,” diyerek heyecanla onu yanıma çağırdım. “Gel hadi, gel. Seninle güzel işlerimiz var.”

İş entrika olduğunda, yüce Rabbi’m Nur’a çok başka bir güç veriyordu. O öyle bir güçtü ki canım arkadaşım yerde sürüne sürüne mücadelesine devam ediyordu.

Yattığı yerden uzanarak bilgisayarı yatağa vurdu. “Acil durum sinyali verdin,” dedi.

“Hızır gibisin be kankam!”

“Durum nedir, bacım?”

“Şimdi Sancak’ın işyerindeki Sertap geldi,” diyerek, sıkıntıyla göğsüme çektiğim dizlerimi açıp ayaklarımı uzattım. Bacaklarımın üzerindeki bilgisayarı yatağın üzerine bıraktım.

“Hani şu Sancak abiye yürüyen?” diye sormaktan çok söylendi.

Aksi tavırlarla, “Evet, o,” dedim.

“Vay pislik!” diyerek eğildiği yerde dikleşti. Sinirle kızıl saçlarını parmaklarıyla tarayıp omzunun gerisine itekledi. “Ne yapıyoruz kadına?”

“O nasıl bir soru ya? Katil miyiz biz? Tabii ki hiçbir şey yapmayacağız.”

Başını yana eğip kuşkuyla gözlerini kıstı. “Hiçbir şey derken gerçekten hiçbir şey mi?” dedi.

“Evet,” dedim.

İnanmayan bakışlarla yanıma doğru yürüdü. Yatağın ayakucuna korkarak oturdu. “Acil dedin ama,” dedi. “Acil diye beni buraya çağırdın.”

En sevdiğim sırtımalardan birini atarak kaşlarımı kaldırdım. “Biz bir şey yapmayacağız derken bilgisayarı kastetmedim ki,” dedim.

“Şimdi anladığım dilde konuşmaya başladın.”

Ellerimi önümde birleştirip, “Sancak’ın gözünde kıskanç biri olmak istemiyorum,” dedim.

“Kıskançsın ama kanka,” diyerek sırtıttı.

Gözlerimi devirip, “Canım arkadaşım, sen hiç *karda yürü ama izini belli etme* sözünü duydun mu?” diye sordum.

“İşte, başından beri beklediğim tavır buydu,” diyerek parmaklarını şıklattı ve bilgisayarımı Sancak’ın bilgisayarının yanına bıraktı. “Ne var aklında?”

Geriye doğru yaslandım. Sancak’ın başucundaki sürahidenden kendime bir bardak su doldurdum. “Sancak’ın bilgisayarına casus programı yükleyeceğim,” dedim. Su bardağını dudağıma yaklaştırıp suyu yavaş yavaş yudumladım.

“Oha!”

“Bu kadından hiç doğru dürüst enerji alamıyorum. Sancak’ı o kadının eline bırakacak değilim ya! Ayrıca bir ara mutlaka anlatırım. Kızmaz o bana.”

Nur ayağa kalkıp dolaşmaya başladı. “Zaten anlattığın kadar varsa olayları bilmek istemekte haklısın,” dedi.

Nur’un getirdiği bilgisayarına uzanıp yanıma çektim. Bacaklarının üzerine bırakıp cihazı açtım. Kendi bilgilerimi girip, bilgisayarı açarken sağ tarafıma da Sancak’ın bilgisayarını koydum. Aynı programı kendi bilgisayarına yükleyip, birbirine bağlarken Nur sessizlik içinde yanımdaki komodeye tünemiş, beni izliyordu.

“Gidip kapıyı dinleyeyim mi kanka?”

“Saçmalama, yakalanırsınız,” dedim.

“Yakalanmam ben,” diyerek gözlerini devirdi ve cebinden telefonunu çıkardı. “Ne zaman yakalandım ki?”

“Tehlikeye atmayalım şimdi.”

Bilgisayarla işim bittiğinde koltuğumun altına koyup aşağıya indim. Vakit kaybetmeden mutfağa giriş yaptım. Fatma teyze ondan istediğim börekleri yapmış, tabaklara bile dizmişti. Geldiğimi görünce memnuniyetsiz bir tavırla somurttu.

Fatma teyze, “Börekleri ve kahveleri yaptım,” dedi. “Şu üst dolaptan tepsiyi al da onun içine koy.”

“Süpersin, Fatma Sultan,” diyerek, gösterdiği dolaplara doğru dönüp parmak ucumda yükseldim. Altıma sandalye çekmeden, uzanıp metal tepsiyi kendime çektim.

Nur arkamdan mutfağa girip, “Bu ne güzel koku, hatun,” dedi.

Fatma teyze, “Sıpayı bak hele,” diyerek, kahkaha atıp sarılmak için gelen Nur’a kollarını açtı. “Ne zamandır görmüyorum seni. Bir yaramazlık yok, değil mi?”

“Yok, Fatma teyze. Şu arkadaş yüzünden sessiz sakın hayat yaşıyoruz,” diyen Nur, ben tabakları tepsiye dizerken Fatma teyzenin kolları arasından bana dil çıkardı.

“Kaç yaşındasın, Nur?” diyerek gözlerimi devirdim. “Ne o dil çıkarmalar?”

“Yaşlarımız, nasıl davranmamız gerektiğini mi belirliyor?” diyerek omuz silkti ve böreklerden birini ağzına atıp parmaklarını yaladı. “Yaş bir rakamdır. Kişiliklerimizi biz belirleriz. Ayrıca kimin ne dediği umurumda değil. Elli yaşında bile böyle çocuksu, eğlenceli biri olacağım.”

“İşte senden beklediğim cevap tam olarak buydu,” diyerek başımı salladım. Nur da ben de öyle kolay kolay olgunlaşacak tiplerden değildik. Dilediğimiz gibi davranmamıza o kadar uzun yıllar izin vermişlerdi ki olgunlaşmamız zaman alacaktı. Daha yeni yeni Sancak’tan bir şeyler gizlemeyi bırakabiliyordum.

Tepsiye iki kahve fincanı ve iki börek tabağı koyup ellerimi havluyla sildim. Bilgisayarı alıp Fatma teyzeye döndüm.

“Bunlar burada kalsın, hemen geliyorum.”

“Kahveleri yapayım mı kızım?”

“Ben yaparım, Fatma Sultan.”

“Niye zahmet ediyorsun, kızım? Aslında kocaman insanlar. Aşağıya inip, kendileri hazırlayıp yesinler.”

Fatma Sultan yukarıya yemek çıkarmamdan rahatsızdı. “Olsun, olsun,” diyerek göz kırptım. “Misafirperverliğimizi bırakmayalım biz Hadi, Nur.”

Nur’u peşime taktım ve mutfaktan çıktık. Sessiz adımlarla merdivenleri çıkarken bir yandan da aklımdakileri uygulamaya geçirmek için planı gözden geçiriyordum.

Merdivenin tepesine geldiğimizde soluklanmak için durarak sırtımı duvara yasladım. Oldum olası merdivenleri çıkarken soluk soluğa kalıyordum. Hayır, ne astımım vardı ne de sigara alışkanlığım.

Nur merdivenleri çıkmıştı. Planı uygulamak için kıpır kıpır yerinde duramıyordu. “Gidip bilgisayarını getireyim mi kanka?” derken, eşofmanının belinden tutup yukarı doğru çekti.

“Getir, kankam.” Sancak’ın bilgisayarını tutup, sağa dönerken Nur da Sancak’ın odasına doğru gidiyordu. “Biraz hızlı olalım. Sana gösterdiğim şekilde kurmayı unutma, tamam mı?”

Bilgisayarların kalan ayarlarını yapmıştım. Tek yapması gereken kendi bilgisayarına gönderdiğim IP adresini kabul edip bağlantıya izin vermektir. Geri kalanıysa çorap söküşü gibi gelirdi.

Elimdeki bilgisayarla çalışma odasının önüne geldim. Kapıyı tıklatmadan, sevgilimin odasına rahatça girip, “Kolay gelsin,” dedim.

Sancak kafasını evraklardan kaldırıp gülümsedi. Yanına gitmem için elini uzattı.

“Gel de kolay olsun.”

Sertap neredeyse Sancak’a yapışacak yakınlıktaydı. Elindeki kalemi sallayıp, yüzünü ekşiterek baktı. Gözlüğünü çıkardı ve kibarıktan uzak bir şekilde ön koltuklardan birine oturmak zorunda kaldı. Elimdeki bilgisayarın kapağını açarak tam onları görebilecek bir yere bıraktım.

“Siz çalışırken ben de projelerimi tamamlarım diye düşündüm,” derken, çaktırmadan Nur’un gönderdiği izini cevapladım.

“En başında gel, dedim,” diyen Sancak, elindeki kalemi bıraktığında yanına doğru ilerledim. Tam yanında durup elimi omzuna koyduğumda kolunu belime sardı.

“Yardımcı olabileceğim bir konu var mı?”

“Öyle çok bir şey kalmadı,” dediğinde başının tepesini öptüm. “Teşekkür ederim, güzelim. Varlığın zaten hayatımı kolaylaştırıyor.”

Sertap cevap vermeme engel olmak isteyerek boğazını temizledi. Kadını boğmamak için Sancak'ı bir kez daha öptüm. Sadece bu kadına uyuzluk olsun diye birçok şey yapabilirdim ancak planım zaten güzeldi.

Aşırı hoşuma giden tavırlarla, uyuşuk uyuşuk hareket ettim. Avcu-mu Sancak'ın yanağında gezdirip, "Siz çalışın," dedim. "Benim ufak bir işim var. Halledip geleceğim, tamam mı?"

Sancak göz kırpıp, "Beklerim," dediğinde göğsümden taşıp tüm yüzüme dağılan sevgiyle gülümsedim. Başımı usulca salladım ve geri çekilerek kapıya doğru ilerledim.

Giderken Sertap'a gözümün ucuyla bile bakmamıştım. Benim için rakip bile olamazdı. Sancak'la bizi kimse ayıramazdı. O kalın kafasına bunu sokması gerekiyordu yoksa daha çok üzülecekti.

Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz sessiz adımlarla koşmaya başladım. Merdivenin başında oturan Nur'un yanına geçtim.

"Hallettin mi?"

"Gösterdiğin şekilde yaptım, kanka," dedi.

"Süpersin," diyerek, kucağındaki bilgisayarı açıp kendi kucağıma çektim ve programı açtım.

Bilgisayarı koyduğum yerden görüntüler ufak ufak gelmeye başladı. Açıya önce önündeki evraklara gömülmüş Sancak girdi. Ardından ben gider gitmez avına odaklanan sırtlan Sertap göründü.

Ayağa kalkıp, Sancak'a doğru yürürken Nur, "Tüm kadınlara saygım olmasa şu kariya ana avrat düz gideceğim," dedi.

"Şşt, sakın ol," dedim ancak gözlerimi bir saniye bile Sancak'tan çekmedim.

Yanına yanaşan Sertap'a gözünün ucuyla bile bakmıyordu. Kendi defterine notlar alarak mırıldanıyordu.

Sertap, "İşe ne zaman döneceksin?" diye sordu.

Sancak yazmaya devam ederken, yüzüne bile bakmadan, "Kolum tamamen iyileştikten sonra," dedi.

Sertap, "Müvekkillerin davalara illaki senin girmeni istiyor," dedi. Elini Sancak'ın koltuğunun arkasına koyduğunda yerimden fırlamak için zor duruyordum. "Büroda kimse sen olamaz, biliyorsun."

"Haklarını yeme. Hepsi birbirinden yetenekli," diyen Sancak, tek tonda konuşarak işini yapmaya devam ediyordu. "Sadece önemli toplantılara gireceğim."

Nur, “Helal olsun, Sancak enişteye bak, nasıl işinde gücünde,” diyerek alkışlamaya başladı.

“Enişteye terfi etti, ha?” Nur’a sırtıtarak baktım. Ardından zaman kaybetmeden tekrar ekrana döndüm. Bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum. “Sancak duymasın yoksa havasından geçemeyiz.”

“Benim eniştem en iyilerini hak ediyor,” dedi.

“Şşt! Sessiz ol. Bak, sırtlan konuşuyor,” diyerek, dirseğimle dürtüp Sertap’a odaklandım.

“Eğer yorulduysan ben devam edeyim, canım.” Özgüvenle ellerini öne uzatıp, parmaklarını açıp kapadı. “Omuzlarına masaj yapayım mı? Kolun zorlanmıştır.”

Nur’a dönüp, “*Canım* mı dedi o?” diye sorarak kaşlarımı çattım. İşaretparmağımyı ekranın üzerine bastırdım. Elim içeriye uzansaydı saçlarından tuttuğum gibi kafasını top olarak kullanacaktım.

Nur ellerini havaya kaldırıp, “*Canım*, dedi vallahi, kanka,” diyerek kaşlarını çattı.

“Sevgilisi olan bir adama *masaj yapayım mı*, dedi, değil mi?”

“Dedi vallahi.”

İçimde fokur fokur kaynayan kıskançlığı bastırmanın türlü yollarını düşünmeye çalışıyordum yoksa yaşlar gözpınarlarımdan akmaya başlayacaktı.

Öfkeyle yerimden kalkıp, “Gebertirim ben bunu,” dedim.

Nur gitmemden korkarak, bacağımdan tutup aşağıya çekti. Heyecanla, “Sus, Sancak abi konuşuyor,” diyerek elini ağzıma kapadı.

Sancak başını kâğıtlardan kaldırıp sertçe Sertap’a baktı. Onu kızdıran insanlara haddini bildirmek için kullandığı sert ses tonuyla, “Gerek yok, Sertap,” dedi. “Masaja ihtiyacım olsaydı senden değil, sevgilimden isterdim. Şimdi misafirperverlik kurallarını çiğnetmeden geç, yerine otur.”

“Ben, sen yorulma diye düşündüm,” diyen Sertap anında morun farklı tonlarına bürünürken göğsümden geçen ferahlıkla arkama yaslandım. Ben bu adamı boşuna sevmemiştim.

Nur ellerini ağzımdan çekerken, benim gibi rahatlayıp derin bir nefes verdi. İkimizin yüzünden de gurur akıyordu.

Sancak cevap vermeye tenezzül etmediğinde, Sertap tıpış tıpış kalktığı koltuğa otururdu. Bütün küçük dağları ben yarattım havası oturduğu gibi sönmüştü.

Nur'a dönerek kucağımdaki bilgisayarı alması için uzattım. "Yardıma geldiğin için teşekkür ederim, kanka," dedim.

"Rica ederim, kankam," diyerek, benimle birlikte ayağa kalkıp bilgisayarımı koltuğunun altına aldı. "O zaman akşam bir tatlıyı alırım."

"Mutlaka gel," dedim.

Birlikte merdivenlerden aşağıya indiğimizde, Nur benden önce mutfığa geçerek koltuklardan birine kuruldu. Bilgisayarı açıp video izleyebilmek için programa girdi.

"Geldiniz mi kızım?"

"Geldik, Fatma Sultan'ım. Siz Nur'la sohbetinize başlayın. Biz de birazdan yanınıza geliriz."

Fatma teyze, Nur'un yanına oturduğunda kahvesini önüne bıraktım. "Şu yukarıdaki kadını hiç sevmiyorum," dedi.

"Daha önce gelmiş miydi?"

"Bir kere daha Sancak'a iş getirmişti. O zaman bahçede oturuyorduk. Arsız kız, davet bile etmediğimiz halde gelip yanımıza oturmuştu." Önüne koyduğum fincanı alıp yudumladı. "Bir görsen kızım, her konuya atlıyor, her konuda bir fikri var. Çan çan saatlerce susmadı. Gitsin diye gözünün içine bakıp ima ettiğim halde gitmedi de. Başımın etini yedi."

"Merak etme, Fatma teyzem. Zaten fazla kalmayacak."

Tepsiyi masadan kaldırarak sıkı sıkı tuttum ve mutfaktan çıkmak için arkamı döndüm. *Davetsiz gelmek neymiş, görsün bakalım, Sertap Hanım.* Mutfaktan çıkıp, annemin *bu öğrendiklerini benim için yapmıyorsun, bugün bizelse yarın kendine, ileride lazım olur,* sözleri eşliğinde, kahveleri dökmemeyi başararak merdivenleri hızlı hızlı çıktım.

Odanın kapısını neşeyle açıp içeri girdim. Keyifli keyifli, "Kahve ve börek getirdim," diye seslendim.

Sancak başını kâğıtlardan kaldırarak halime gülümsedi ve arkasına yaslandı. "Niye zahmet ettin, güzelim?" dedi. "Hiç gerek yokken yordun kendini."

"Olur mu Sancak? Misafirimizi öyle kuru kuru mu karşılayacağız? Sonra dışarıda *Mahira ve Sancak misafirperverlikten hiç anlamıyor, derler,*" diyerek, avcumu kalbimin üzerine koyup dudağımı dışarı doğru büzdüm. "Çok üzülürüz sonra."

Gözümün ucuyla Sertap'a baktığımda bozularak kollarını göğsün-

de bağladı. Anlaşılan misafir olarak anılmaktan hiç memnun değildi. Yerinde kıpırdanarak, bacak bacak üstüne atıp tek kelime etmedi.

Tepsiyi masanın üzerine bıraktım. Sancak'ın önüne önce kahve fincanını, daha sonra rahatça yemesi için kestiğim böreği koydum. Çatalını da tabağın kenarına bıraktım.

“Senin için kestim.”

Sancak, “Teşekkür ederim, güzelim,” dedi ve önce tabağa, ardından gözlerimin içine aşktan parıl parıl bakan gözlerle baktı. Gülümseyerek öpücük attım. Diğer bardağı ve çatalı elime aldım. Sancak elindeki kalemi masanın üzerine bıraktı. Önüne bıraktığım fincanı alarak kahvesinden yudumlamaya başladı. “Eline sağlık, hayatım. Mükemmel olmuş yine,” dedi.

Sertap yüzünde yine *küçük dağları ben yarattım* bakışlarıyla öne doğru uzandı. Elimdeki bardağı almak için bekledi.

Küçümseyici bir bakış atıp Sancak'a döndüm. “Bakayım, ne yaptınız?” Elimdeki fincanla birlikte Sancak'ın diğer yanına geçtim. Bilgisayara uzanarak kahvemden bir yudum aldım. “Verimli çalışabildiniz mi?”

Sancak hareketlerimi izleyip gülmemek için başparmağıyla dudaklarının kenarını sıvazladı. Tek kelime etmeye korkarak, başını sallayıp, “Hı hı,” dedi.

Sancak'ın böreğinden bir parça alarak ağızma attım. Çiğnerken aynı çatalı tabağındaki böreğe batırdım. “Yedireyim ben sana.” Ucunda börek olan çatalı uzattım. “Yorulmuşsundur.”

“Yoruldum, güzelim,” diyerek uzattığım çatalı aldı. Ela gözlerindeki yaramaz bakışlarla böreği keyifle çiğnemeye başladı.

Sertap sessizlik yeminini bozmaya karar verip, “Başka çatal yok mu?” dedi.

“Ah, pardon! Unuttum ben seni!” diye yalandan şaşırarak ellerimi birbirine vurdum. “Tüh!”

Bozulduğunu saklamaya çalışarak, gülümseyip, “Olsun,” dedi. Ancak sinirlendiği her halinden belliydi. Kaşlarını biraz daha çatarsa botoks ücretini ödeyebilmek için önüne gelen tüm davaları almak zorunda kalırdı. “Peçete var mı?”

“Ah, peçeteyi de mi unutmuşum? Kusura bakma ya,” diyerek sanki hiç bilerek yapmamışım gibi elimle ağızımı kapadım. Mahcup bakışlar atıp durdum. “Bende şu sıralar unutkanlık başladı.”

“Kahvemi de unutmuşsun,” diyerek, tükürürcesine mırıldandı.

Kahvenin içinde onu boğmadığım için şükredeceğine, kalkmış bir de utanmadan isteklerde bulunuyordu.

“Fatma Sultan’a *iki tane yap*, derken aklım neredeydi ki?” diyerek başımı iki yana salladım. Bu usta oyunculuğumla acaba filmlerde oynayabilir miydim? Elimi Sancak’ın omzuna koyarak üzgün üzgün baktım. “Aklım sanırım sendeydi, hayatım. O yüzden unutmuşum hepsini. Hayır, bir de örnek çift olacaktık.”

Sertap boğazını temizleyerek, “Önemli değil, aşağıdan bir koşu alıp gelirsın,” dedi.

Daha ben *babanın uşağı vardı*, diyemeden, Sancak benim yerime lafa girip, “İnip aşağıdan kendin alabilirsin, Sertap,” diye çıktı. “Mahira’nın bu evde kimseye hizmet etme gibi bir zorunluluğu yok.”

Sertap gülümsemeye çalışarak bozulmasını saklamaya çalıştı. “Misafirperverliğin önemli olduğunu söyledi ya,” dedi. “Onun için dedim. Yoksa ben de kendi evim gibi girer, mutfaktan alırım. Ne olacak, canım!”

Öfkelenmek ve kadına haddini bildirmek istiyordum ancak Sancak her zaman olduğu gibi yine benden önce beni savunmaya geçmişti. “Habersiz, çat kapı gelen sendin, Sertap,” dedi. “Öyle misafirperverlik falan beklememen gerekiyor.”

Sancak’ı azıcık tanıyorsa gitmesi gerektiğini, bu evde istenmediğini anlaması gerekiyordu. Sevdığım adamın şu an kaba olmamak için verdiği çabayı görebiliyordum. Sertap’ın burada olmasının beni ne kadar rahatsız ettiğini anlıyordu ve tavrını ona göre koyuyordu.

Zafer gülümsememi saklayarak, “Elinle de yiyebilirsin, nasıl olsa sonra yıkarsın,” dedim.

“Hiç gerek yok, işimiz bitti. Ben gideyim.” Sertap sonunda işareti çakarak ayağa kalktı ve çantasını hırsıyla aldı. “Kalanları mail atarsın,” dedi.

Sancak başını sallayıp, kahvesinden bir yudum alırken, “Olur,” dedi ve gülümseyen ifademe göz kırptı.

Sertap kimseyle konuşmadan, tavırlı tavırlı kapıyı açıp hışımla odadan çıktı. Hemen arkasından da Nur kızıl kafasını uzatarak, “Eşlik edeyim mi kanka?” dedi. “Şimdi yanlışlıkla başka odaya gider, maazallah.” Elini abartıyla havada salladı. “Bilirsiniz, ev çok büyük bahanesi.”

“Git, kankam. Türk dizilerindeki entrikalara güvenimiz sonsuz. Koş, yetiş!”

Cevabımı tam almadan, koşarak çıkmıştı.

Sancak, “Ne kadar yaramaz bir kızsın,” diyerek, Nur’un arkasından daha fazla seslenmeme izin vermeden, bileğimden tutup kucağına çekti. Dizine oturduktan sonra yüzümü kendine doğru çevirip alnımdan öptü.

Sancak geri çekildiğinde, saçımı arkama iterek omuz silktim.

“Öyleyimdir.”

“Azıcık da kıskanç mıyız?”

“Hiçte bile!” diyerek parmaklarının arasından parmaklarımı geçirdim. “Sadece benim olanı sahiplenmeyi severim.”

“Demek senin olan...” dedi ve tekrar alnımdan öptü. “Ben hep seninim, güzelim.”

Kibirle göğsümü şişirdim. Tek kaşımı kaldırıp, “Ha şunu bileydin!” dediğimde Sancak keyifle kahkaha atmaya başladı. Keyfini devam ettirmek istiyordum. “Alnından öpüp mühürleyeyim mi?” diye sordum.

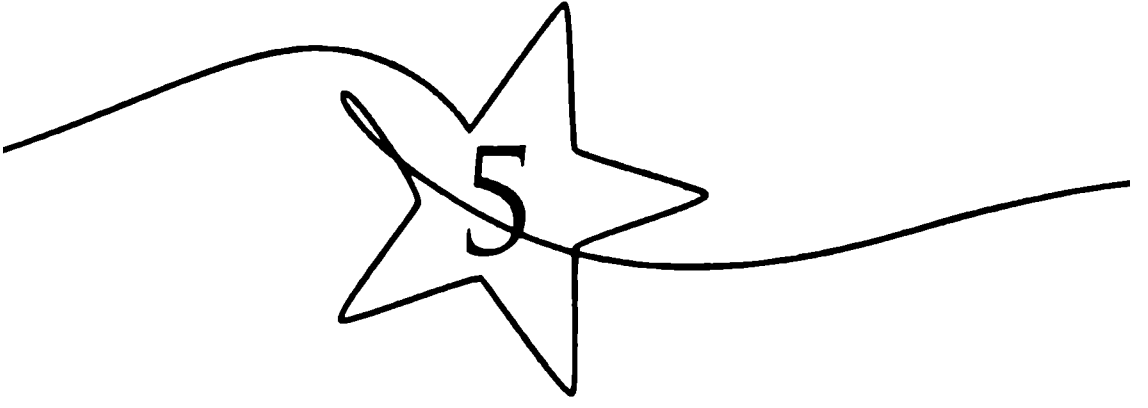
Kahkaha atmayı bırakıp yoğun bakışlarının altından, “Dudağımdan öpüp sonsuzla,” dedi ve elini enseme atıp başımı kendine doğru çekti. Ardından dudağımdan sıkıca öptü.

Tüm dünyam sarsılırken nefesim boğazıma takıldı. Gözlerimin gördüğü her yer Sancak’la dolup taşmaya başladı. Dudaklarının üstünden, “Ben mühürleyecektim ama!” diye yakındım.

“Gel, mühürle,” dediğinde yoğun sesi kalbimin teklemesine sebep oldu.

Dizlerimin üzerinden yükseldim ve Sancak’ı öpmeye başladım. “Son söz benim,” dedim.

“Son sözümsün.”

Kazadan 2 ay sonra...

Bizimkilerle her zamanki mekânımızda oturmuş, 101 oynuyorduk. Nur'la ben karşılıklı oturup, birlikte eşleşirken Ela da aracı olarak bizimle yer değiştiriyordu.

Ela'nın pek 101 sever yanı yoktu ancak bizimle birlikte oturmak için oynuyordu. Rakiplerimizse Fero ve Ramo'ydu. Kaybeden, yiyip içtiğimiz her şeyi ödemek zorundaydı. O yüzden oyunu asla kaybedemezdik. Cüzdanımdaki delik genişleyerek, karadelik olup başıma kalmıştı.

Halil abi oyuna başlamadan önce elindeki tepsiyle yanımıza geldi. "Mahira'ya kivilili oralet," dedi. "Nur, Fero ve Ramo'ya en koyusundan tavşan kanı çay ve Ela kızıma da sütlü kahve." Bardaklarımızı tek tek önümüze koyarken, içtiklerimizi kâğıda işaretleyip ortaya dizdiğimiz taşların altına koydu.

"Abi, sen oradan bize tost da yaz." Nur çayına iki küp şeker attı ve sesli sesli karıştırdı. "Nasıl olsa biz kazanacağız," dedi ve ardından höpürdeterek içmeye başladı.

Ramo, "Rüyanızda kazanırsınız, kızıl şeytan," dedi ve Halil abiye döndü. "Abi, sen bize de kumru yap."

"Hop! Orada duracaksın." İçimdeki Kartal elini havaya kaldırıp konuşmaya başladı. "Biz bu adamlardan aşağı yiyemeyiz. Abi, sen bize de kumru hazırlat."

Ela, "Kanka, sen okulda yemedin mi zaten?" diye sorduğunda gözlerimi devirdim.

"Hesabı nasıl olsa bunlar ödeyecek. O yüzden çatlayana kadar yiyeceğim!" dedim.

Ela sandalyesini yanıma doğru çekip, “Kaybedersek ne yapacağız?” diye fısıldadı.

“Cüzdandan çıkanla bir kısmını ödeyip geri kalanı *abi* bankasına yazdıracağım.”

Ela, “Olmaz, benim borcumu ödeyemezler,” diyerek kahvesini önüne aldı. *Saçmalama*, dercesine baktığımda başını iki yana salladı. “Mahira, utanırım ben.”

Nur kafasını aramıza sokarak, “Kız, faiziyle bana ödersin, merak etme,” dedi.

“Nur, uğraşma benle ya,” diyerek kafasından itmeye çalıştığında, Nur inatla Ela’ya yanaşmak için masanın üzerinden sarktı.

“Şom ağzına sahip çık, kız. Kaybetmeyeceğiz,” dedi.

Aklıma gelen planla kocaman gülümserken, Nur’un yakasını tutup kendime doğru çektim. Ela’ya doğru yanaşarak Fero ve Ramo duymasın diye aramızdaki mesafeyi kapattım. “Aklıma ne geldi, tahmin edin?” dedim.

Nur kendi aralarında konuşan ikiliye bakıp, “İstekadan taş çalmak mı?” diye sordu.

Göz devirdim ve kurnaz zihnime hakaret etmiş gibi dolarak, “Onu zaten yapacağız, kanka,” dedim.

Nur cümleme devam etmeden araya dalıp, “Taş değiştirme mi?” dedi.

Ela avcunu Nur’un dudaklarının üzerine bastırarak susması için uyaran bakışlar attı. “Sanki bu masada kimse yapmıyormuşçasına bu düşük zekâ belirtileri veren cevaplarını saklasan mı?” dedi.

Nur, Ela’nın parmaklarına yapışarak elini ağzının üzerinden çekti. “Saçlarım yolarım senin, Terzi,” dedi.

Yine başlayıp bıraksam sabaha kadar devam edecek olan tartışmalarına bodoslama daldım. “Şimdi kavga etmeye başlasanız ertesi seneye kadar devam eder, o yüzden ben hemen fikrimi belirteyim,” dedim. “Melis’i yanımıza çağırıyoruz.”

“Melis mi?” diyen Nur şaşırarak bir iki saniye bekledi. Sonra jeton düşmüş olacak ki, “Ha, şu Melis,” dedi.

“Evet, şu Melis,” dedim kıkır kıkır gülererek. “Zaten kızla bir araya gelip hiç oturamadık. Bu vesileyle hem onu aramıza alıp mahallede yalnız kalmasına izin vermeyiz hem de Ramo’nun oyunda dikkatini dağıtırız. Ne diyorsunuz?”

Nur, “Gel, alnından öpeceğim,” diyerek, sandalyesinden inip masanın etrafından dolandı. Kafamı sıkıca tutarak kendine çekti ve alnımdan kocaman öptü. “Bu safkoluk sayesinde kazanınız.”

Ela, “Safkoluk mu?” diyerek garip garip Nur’a baktı. “Gün geçtikçe Türkçe’yi daha çok mahvediyorsun.”

“Nesin sen? Volkan abi mi?” diyen Nur, yüzünü ekşiterek Ela’ya baktı.

“Sana ne be!” Ela birden çıkıştığında ne tepki vereceğimi bilemeyecek sustum. Hatta Nur bile yaptığına mantıklı bir yan bulamayıp sustu. Tepki veremiyordu. Normalde olsa Ela’ya laf sokar, aralarındaki tartışmayı büyüttükçe büyütürdü. “Karışma bana,” dedi.

Nur karışmadığı halde, “Tamam, karışmam, Terzi,” dedi ve Ela’nın bakmadığı bir anda omuzlarını kaldırıp dudağını büzdü.

Ela sanki beş dakika önce çıkışan kendisi değilmiş gibi doğal tavırlarla, “Melis’i bence de çağıralım,” dedi. “Hem daha iyi tanışmış oluruz.”

“Tamam, çağıralım,” derken Ela’ya garip tavırlarından dolayı farklı davranmamak için ayağa kalktım ve mutfığa doğru ilerledim. Sözkonusu Volkan abim olduğunda, Ela zaten hep bir garipti. Tavırlarından anladığım kadarıyla son günlerde daha da farklılaşacakmış gibi duruyordu.

Hâlâ kendi aralarında konuşup bizi unutan oğlanlara, “ Hemen geliyorum,” diye mırıldandım ancak akılları fikirleri kazanmakta olduğu için duymadılar. Masanın etrafından dolanarak arka tarafta kalan mutfığa doğru ilerledim. Geniş beyaz kapının önünde durarak, içeri girmeden kapıyı iki kere tıklattım.

Halil abi hijyen kurallarından dolayı kendisi dışında kimsenin mutfığa girmesine izin vermezdi. Giren olursa da azarlamadan yanından yollamazdı. Kısacası mahallede normal olan kimse yoktu.

“Halil abi, bakar mısın?” diye seslendim.

Halil abi, “Geliyorum hemen,” diye mutfaktan seslenerek geleceğini duyurdu. Ben de o sırada cebimden telefonu çıkarıp, beklerken Sancak’la konuşmak için mesajlar bölümüne girdim.

Mahira: *Son kontrolünü kaçta aldın?*

Sancak’ın kolundaki kırıklar kaynamıştı ancak kolunu eskisi gibi hareket ettirmesi için mutlaka tedavilerine devam etmesi gerekiyordu.

Doktorunun söylediğine göre gayet iyi ilerleme kaydetmişti ve tamamen iyileşmek üzereydi. Şimdiden kolunu eskisi gibi kullanıyordu ancak hâlâ araba sürmesine izin vermiyordum. İçim bir türlü rahat etmiyordu.

Arabasını sigorta sayesinde yenilemişti fakat kullanamıyordu. Kullanan genelde Samet ya da ben oluyordum. Doktor kontrollerinin hepsine gitmek istiyordum ancak birkaç kontrolü sınavlarıma denk geldiği için Sancak gitmeme asla izin vermemişti. Gidemediğim zamanlar ya Samet götürüyordu ya da Volkan abim gelip kendisi alıyordu.

Sancak telefonun başında mesaj atmamı bekliyor olacak ki anında cevap verdi.

Sancak: *Haftaya öğleden sonra saat dörde aldım. Okulun bittikten sonra gelmek istersin diye düşündüm.*

Mahira: *Tabii ki geleceğim. Çok iyi bir saate almışsın.*

Rahat bir nefes vererek soluklandım. Bensiz gitmesini istemiyordum.

Sancak: *Gelmene gerek olmadığını biliyorsun, güzelim. Samet evde.*

Mahira: *Samet'in evde olduğunu biliyorum ancak gelmek istiyorum.*

Kaşlarımı çatarak öfkeyle telefona baktım. Hâlâ olanların nasıl hissettirdiğini Sancak'a anlatamamıştım ve içimde biriktikçe felaket haline geliyordu.

Bazen oturup eğer babama gerçekten göz kulak olabilseydim, onu kaybetmezdim diye düşünüyordum. Belki tüm tedavi süreçlerinde yanında olsaydım, kanserin ne kadar derine indiğini fark edebilirdim. Belki... Belki gerçekten yaşananlar daha farklı olabilirdi. Bu olasılığı düşünmeden duramıyordum. Gözümü Sancak'tan bir türlü ayıramıyor, sözkonusu Sancak olduğunda kendimi kaybedebiliyordum.

Sancak: *Biliyorum, hayatım.*

Mahira: *Güzel.*

Başka türlü nasıl ayakta kalabileceğimi, içimde beni kemirip bitiren ve bir türlü rahat nefes verdirmeyen suçluluktan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Halil abinin ıslak ellerini, önüne bağladığı havluya kurulayıp yanıma doğru yürüdüğünü gördüğümde hızlıca son mesajımı attım.

Mahira: *Akşam konuşuruz. İtiraz etme hakkın yok!*

Sancak: *Emredersiniz, hanımefendi.*

Mesajını okuyup, kıkırdayarak telefonu kilitledim ve tekrar cebime soktum. İplerin her an el değiştirmesi aşırı hoşuma gidiyordu.

Halil abi, “Buyur, Mahira kızım,” dedi. Kapının önünde ne diyeceğimi merak ederek bekliyordu.

“Melis’i çağırır mısın diye soracaktım. Bende telefon numarası yok.”

Adam günlerdir beklediği haberi duşmuş gibi mutlu olarak, “Gerçekten mi?” diye sordu. “Ben de sizin yanınıza gelsin mi diye soracaktım.”

Elimi havada sallayıp, “Çağır, abi,” dedim. “Gelsin.”

Halil abi cebinden telefonunu çıkardı ve zaman kaybetmeden aramaya koyuldu. “Çağırıyorum hemen,” dedi.

“Tamam, abi. Ben bizimkilerinin yanına dönüyorum.”

Her ne kadar Ramo’yla uğraşmak için Melis’i çağırmış olsam da yanımıza geleceğine sevinmişim. Gözlerindeki hüznü nerede görsem tanırdım ve kimse taşıyamadığı yükü sırtlanırken yalnız olmamalıydı. Kahraman değildim ancak acıya da sırt çevirecek değildim.

Masanın etrafından dolanarak, kendi yerime geçerken Ramo ve Fero sonunda kendi aralarında konuşmayı bırakmış, gelmemi bekliyorlardı. Nur’a göz kırpıp yerime oturdum.

“Gelmeseydin, Mahira,” dedi Fero ve kalan çayını başına dikti. “Ramo da korkup kaçtığını düşünüyordu. Değil mi Ramo?”

“Ramo çok konuşmasın, birazdan aklını alacağım,” dedim ve kivi li çayımı Fero’yu taklit ederek, kafaya dikip çay tabağıma sertçe bıraktım. İçimden her an bir Kartal Ayazkan çıkabilirdi. Ramo her şeyden habersiz alay ederek güldü. “Özgüvene bak hele,” dedi.

“Ben her zaman özgüvenliyim,” dedim.

“Bak hele, bak bak,” diyerek, zarı havaya atıp avcunda tuttu. “Konuşmayalım, oynayalım o zaman.”

Nur küçük ellerini havaya kaldırıp tek tek parmaklarını oynattı. “Parmaklarım kaşınmaya başladı,” dedi.

Fero ve Ramo istekalarını havada sesli şekilde tokuşturdu.

“Hadi, kardeşim!”

Oyunun dördüncü turundaydık ve geriye sekiz turumuz kalmıştı. Tam olarak kazanan *biz* veya *onlar*, diyemiyorduk çünkü oyunun

sonuna kadar kimin yeneceği belli olmuyordu. Biri ortaya okey taşını atsa oyunun en yüksek puanını alabilir ya da biri üst üste biterse karşı tarafı kafadan bitirebilirdi.

Nur oyuna odaklı halde yeni turdaki taşlarını dizmeye başladı. Yüz ifadelerini öyle güzel saklayıp sıfır mimikle oynuyordu ki rakipleri elinin ne olduğunu hayatta anlayamazdı.

Şu an Nur'a ulaşamayacağımı bildiğim için kendi taşlarımı dizmeye başladım. Oyuna güzel başlayabileceğim kadar yüksek puanlarım vardı ancak çektiğim taşların aradığım taşlar olması gerekiyordu. Mesela siyah on veya sarı beş gelse güzel olabilirdi. Hatta kimse bitmezse üçüncü turumda bitebilirdim.

“Nasıl gidiyor, kardeşim? Alıyor muyuz oyunu?” diye sordu Fero. Başını kaldırmadan kendi taşlarını tahtaya diziyordu.

“Hop! Yok öyle ipucu vermek. Ben soruyor muyum Nur'a *üç beş tura biter misin* diye?”

Nur ne demek istediğimi anladığında başını şak diye kaldırdı. “Doğru söylüyor. Söylüyor mu hiç?” derken çoktan ne demek istediğimi anlamıştı.

Sözlerimin tercümesi aynen şu şekildeydi: *Eğer beş gelirse üçüncü turda bitebilirim.*

Ramo istekasından aldığı taşı sertçe masaya vurup, “Amma ağladınız ya!” dedi.

“Biz mi ağladık, Nur? Güneş kadar parlağı anlamıyorlar.”

Nur, “Boş ver, kankam, bunlar ne anlar!” diye sinsice gülüp başının ucuyla Ramo'nun yeni bıraktığı taşı gösterdi. “Bir dakika bekleyinler, göstereceğim ben onlara.”

Başka dilde tecrübesi, Ramo'nun attığı taşı istediğim taşla değiştirip çekmemi sağlayacaktı.

Ela'ya hafifçe dirsek attığımda ne yapması gerektiğini bilerek ayağa kalktı. Erkeklerin önündeki çayı almak için uzandığında Nur'a istediğini yapması için dikkat dağıtıcı paravan oldu.

“Çay içecek misiniz?” diye sordu.

“Ela, çekil şuradan kızım ya, göremiyorum!” Fero, Ela'yı eliyle kışkırtıp başını ileri geri uzattı. “Söyleriz Halil abiye, o değiştirir.”

Ela burun kıvrarak, geri çekilip yerine oturdu. “Size de iyilik yapmıyor,” diye serzenişte bulundu.

Nur'un kaşla göz arasında değiştirdiği taşı alıp, "Boş ver, kanka sen onları, iyilikten anlamaz onlar," dedim ve hile yapmamış gibi taşı gayet rahat tavırlarla istekama koyup oynamaya başladım. Geriye hâlâ ortada görünmeyen siyah on kalmıştı. Onu da birinin istekasından yürütmem lazımdı.

Kapının açılma sesi geldiğinde beklediğim kişi olmasını umarak başımı kaldırdım. Bugün şanslı günüm olmalı ki umduğum kişiyi gördüm. Masanın altından Nur'un ayağına vurdum.

"Aa, Melis geldi."

"Ne? Melis mi?" Ramo sanki yıllardır beklediği kelimeyi bulmuşçasına ayağa fırladığında önündeki isteka da ters bir şekilde masaya devrildi. Önünde dizili olan diğer taşları da yıkarak dağılmalarına neden oldu.

Ramo arkadaşının kolunu tutup oturması için sandalyesine çekti. "Lan, oğlum, sıçtın oyunun içine! Bak, ne yaptın?" dedi.

"Aha, aldık bu turu!" Nur istekasını ters çevirip, dökerek tahtayı masaya vurdu. "Kız, Terzi, yaz şunlara en afilisinden bir ceza," dedi ve ardından sesli şekilde kapak yaptı. "Gördünüz mü? Toparlayın şimdi toparlayabilirsiniz."

Fero taşlarını döküp tahtayı birazdan Ramo'un başına geçirecekti. "Arkadaş falan demeyip cinayet işleyeceğim. Lan!" Fero'yu duymayan Ramo, Halil abiyle konuşan kıza odaklanmış, hülyalı hülyalı onu izliyordu. Fero elindeki tahtayı Ramo'nun koluna sertçe vurdu. "Lan, sana diyorum!"

Ramo derin bir uykudan uyansa böyle tepki vermeyecek şekilde sıçradı. "Ne? Taş mı geldi?" dedi.

"Bip artı bip geldi, kardeşim."

"Ha?"

"*Bip*, diyorum, açıkça mı söyleyeyim?"

Nur hâlâ şaşkın şaşkın bakan Ramo'ya dönüp, "Yani diyor ki eben," dedi. Ela'nın gözleri kocaman olurken, ileri doğru atılıp Nur'un üzerine çıktı ve avcunu ağzına kapadı.

Ela, "Tamam, anladık ne dediğini," diyerek sağa sola baktı. Birden elini çekip, tiksinererek avcunu elbisesine sildi. "İyy! Elime mi tükürdün?"

Nur bilmiş bilmiş gülümsedi ve kelimeleri yaya yaya, "Bir daha

ağzımı kapatırsan Terzi, bana âşık olduğunu düşüneceğim,” dedi ve hâlâ elini silmeye çalışan Ela’ya güldü. “Yoksa öpücüğümü beğenmedin mi?”

“Şuraya kusacağım, o zaman göreceksin tepkim!”

Halil abi yanında yeğeniyle bize doğru yürümeye başladığında bizimkilere dönerek sessiz olmaları için uyardım. “Kız daha yeni aramıza katılacak,” dedim. “İlk dakikadan deli olduğumuzu göstermeyelim.”

“Çok haklısın, Mahira,” diyen Ramo, üzerine giydiği yakalı tişörtünü düzelterip boğazını temizledi. “Kaçıracağsınız kızı.”

“Zekâ seviyen yüzünden kaçmazsa daha da kaçmaz,” diyen Fero, hâlâ oyunu kaybetmelerine haklı öfkesiyle tersçe baktı.

Ramo, Fero’nun dediklerini dinlemek yerine kızın yaklaşmasını izliyordu. Masaya geldiklerinde konuşmak için ağzını açtı ancak Nur sadece bizim duyacağımız kısık bir sesle, “Bence cümleye ilk sen başlama,” dedi. “Grubun zekâ seviyesini düşürdüğünü belli edeceksin.”

Fero, “Kız haklı,” dedi.

“Sen de mi öyle düşünüyorsun, kardeşim?”

“İstekayı kafana geçirmediğime dua et,” diyen Fero, oğlana yumruğunu gösterdi.

Halil abiler masaya yaklaştığında konuşmayı devralıp grubun akıl sağlığı normalmiş taklidi yapmaya başladım.

“Selam! Nasılsın, Melis?”

Melis çekingenlikle gülümseyip, yerinde sallanırken, “İyiyim, Mahira,” dedi. “Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim,” diyerek Halil abiyi gösterdim. “Halil abiye birlikte oturalım diye ben söyledim. Mahalleye taşındın taşınalı görüşemedik bir türlü.”

“Öyle oldu ya.” Bakışları masadaki üyelerin üzerinde gezindi. “Teşekkür ederim çağırdığın için.”

“Lafı bile olmaz,” diyerek elimi havada salladım. “Kızlar da seni çağırمامı istiyordu. Gel hadi.”

Halil abi, “Sandalye getireyim sana,” dedi.

Nur sandalyesini yana kaydırarak Melis’i, Ramo’yla aralarında kalacak şekilde ayarladı. “Gel, buraya otur,” dedi.

“Olur.” Halil abi getirdiği sandalyeyi Nur’un oturduğu boşluğa koydu ve yeğenine gülümseyerek, “Ne getireyim sana, dayım?” diye sordu.

“Çay olur,” dedi.

“Abi, bizimkileri de yenilesene,” diyen Nur, dirseğini oturduğu sandalyenin başlığına koydu. Gerçi koymaya çalıştı desek daha doğru bir tespit olurdu. “Bizim kumruları da getirirsen...”

Fero sıkılı dişlerinin arasından, “Kaybedersek var ya...” dedi. “Ramo, gebertirim seni.”

Ramo Melis’e dalmıştı. Hâlâ kızı izliyordu. Fero masanın altından Ramo’ya sertçe vurmuş olacak ki oturduğu yerden sıçrayarak arkadaşına döndü. “Ne oldu, lan?” dedi.

“Oyunu diyorum, kaybetmeyeceğiz, değil mi?” Fero, avcuna aldığı zarı sallamaya başladı. Kaybederlerse haftalıklarını masaya bırakıp çıkacaklarını biliyorlardı. Hele masada boyu küçük ama midesi büyük olan Nur varken, böbreği bırakıp çıkmaları büyük bir ihtimaldi.

Ela, Melis’le sohbet etmek için lafa girip, “Sen nerede okuyorsun?” diye sordu.

“Hâlâ hazırlanıyorum. İnşallah bu sefer kazanacağım,” diyen Melis, önündeki taşla oynamaya başladı. “Siz nerede okuyorsunuz?”

Ela kendine benzer sakın birini bulduğuna sevinerek, gülümseyip, “Ben moda tasarım okuyorum,” dedi

“Terzilik demek istiyor,” diyen Nur, lafa atlamadan edemedi.

Nur ve Ela’nın ilişkisini *Tom ve Jerry*’ye benzetiyordum. Birbirlerinin doğal yoldan düşmanları ama iş ikisinden birine zarar gelecek oldu mu can dostları oluyorlardı.

Ela gözlerini devirerek, Nur’un dirseğine vurup oturduğu yerde yalpalamasına neden oldu. “Yani illaki lafa karışacaksın, değil mi?” dedi.

Nur sırtarak oturduğu yerde toparlandı. “Olmazsa olmaz, Terzi’m,” dedi.

“Kıro.”

“Teşekkürler,” diyerek, hiç aldırmadan Melis’e döndü. “Ben okumuyorum.”

“Serserilik yapıyor,” diyerek bu sefer Ela da ona salça oldu.

Nur hiç alınmadan, “Çok doğru bir tespit,” dedi.

Melis aralarındaki laf dalaşından rahatsız olmaktan çok gülerek seyrediyordu. Sıranın bana geldiğini düşünerek, “Ben de bilgisayar mühendisliği okuyorum,” diye sorusunu cevapladım.

“Çok güzel bölüm,” diyen Melis, odağını ikiliden bana çevirdi. Merakla sorularını sorarken içindeki okul heyecanını görebiliyordum. “Ben de mühendislik okumak istiyordum ama başıma ceza olarak verilen fizik yüzünden sayısaldan eşit ağırlığa geçtim.”

Gözlerimi kocaman devirip yaka silktim. “Fizik mi?” Vallahi bu dersi seven çok nadirdi, çok severse mutlaka bir gün nefret ediyordu. Fizik dersinin ikizler burcundan altta kalır yanı yoktu. “Ömrümün yarısını aldı. Gözü de hâlâ kalan yarısında!”

Melis, “Ömrümü çalmadan kaçtım,” diyerek, ellerini havaya kaldırıp arkasına yaslandı. “Eşit ağırlık mis gibi.”

“Eşit ağırlık güzel de coğrafya fizikten beter. Ezberle ezberle bitmiyor. Hadi tarih kendi tarihin, bil yani,” diyerek soğumuş oraletimi içtim. “Ama coğrafya evlerden ırak.”

Melis kahkaha atarak başını salladığında Ramo dirseğini masaya koydu. Avcunu yanağına yaslayarak insanlığın konuşmayı ilk keşfettiği zaman döndü. “Se- Sen ne istiyordun?”

Ramo kekeleyerek konuştuğunda Fero alnına şaplak attı. Kimse duymasın diye sessizce kulağıma eğilerek, “Bilerek yaptın, değil mi?” diye sordu.

“Neyi?”

“Bunu,” dedi.

“*Bunu*, derken?”

“Şunu?” diye arkadaşını gösterdiğinde ne demek istediğini anladım ancak hâlâ üç maymunu oynuyordum. Sonuna kadar inkâr edecektim. Sonuçta herkes suçluluğu ispatlanana kadar suçsuzdu.

“Şunu ne ya?” Abartılı hareketlerle bardağımı masaya koydum. “Ramo’yu mu diyorsun?”

“Aynen, onu diyorum. Melis’i, Ramo’nun dikkati dağılsın diye bilerek çağırdın.”

Gayet ciddi bir surat ifadesiyle boğazımı temizledim ve alınmış gibi yaparak avcumu göğsüme bastırdım.

“Aa, kalbimi kırıyorsun. Halil abinin mekânında otururken yeğeni birden aklıma geldi.”

Fero’yla koca liseyi birlikte bitirmiştik ve yaptığım çakallıkların hepsini biliyordu. Nasıl okulu birbirine karıştırıp, hiçbir şey olamamışçasına müdürün karşısında durduğumu, sonunda Sancak ve Volkan abimin beni savunmak için geldiğini...

“Ne tesadüf,” diye gram inanmayarak eğlenen gözlerle baktı. “İyilik meleği misin sen bakayım?”

“Melek değilim, insanım,” diye parmağımın birini havaya kaldırdım. “İyi niyetliyim ama aptal değilim. İlk günden beri *arkadaşlarım*, dediğim için kendimden özür diliyorum.”

Fero sandalyesinde bayılmaya üç saniye kaldığını göstererek şaşkınlıkla tepkilerimi izledi. Çocukluk arkadaşını her ne kadar tanısa da nasıl bir psikopat olduğunu kestiremiyordu. “Vallahi pes, Mahira! Suçluyken, nasıl iki dakikada kendini mağdur duruma düşürüp üstte çıktın, anlayamıyorum.”

“Kanka, aslında formül çok basit.” Kendimi kaptırıp ciddi anlamda anlatmaya başladım. “Ama öncelikle evde iki tane abin olacak,” diyerek, buraya dikkat çekmek isteyip tırnak işareti yaptım. “Birbirlerinin arasında uçurum kadar fark olacak. Biri çilekken diğeri limon, biri modernken diğeri dağ ayısı olacak.”

“Şimdi dağ ayısı olan Kartal abi mi?”

“Cuk oturmuyor mu?” diye sorarak, kaşlarımı kaldırıp indirdim.

“On numara beş yıldız,” diyerek alkışladı.

Halil abi siparişlerimizi masaya getirdiğinde konuşmayı keserek oyunun ciddiyetine büründük. İş kazanmaya geldiğinde her birimiz ayrı kaplan kesiliyorduk. Buna Ela da dahildi.

Nur avuçlarını birbirine sürterek yeni çayına ve yanında gelen kumrusuna bakıp Fero’ya döndü. “Cebindeki paraların eksildiğini hissedebiliyor musun?” dedi. “Mesela ben buradan cüzdanındaki deliği görebiliyorum.”

Ela’yla sohbet eden Melis’i hayranlıkla izleyen Ramo’yu gösterip, “Lan, bunun yüzünden kaybedersem harbi mahalleden kovarım,” dedi. Çileden çıkmaya hazır vaziyette burun kemerini sıktı.

Dikkat çekmek için boğazımı temizledim ve avuçlarımı sesli sesli birbirine vurup, “Hazır mısınız gençler?” dedim.

“*Değiliz*, dersek oyunu bırakabiliyor muyuz?”

“Aa, Fero! Öyle vazgeçmek, mahallelinin kitabında yazıyor mu kankam?”

Yemediğini gösteren bir ifadeyle, “Peki, arkadaşına kazık atmak, mahalle kitabında yazıyor mu?” diye sordu.

“Ben arkadaşıma kazık atmadım. Sadece arkadaş zincirimi uzatmak istedim. Hem fena mı yaptım, Nur?”

Nur çoktan yemeğe başladığı kumruyla ağzı dolu halde, “Mahira ne yaptıysa haklıdır,” dedi.

Fero yumruğunu masaya vurarak kendi kankasına öldüren bakışlar attı. “Milletin arkadaşı masanın ortasına sıçsa ödül almışçasına alkışlar, arkasında durur. Benimki daha kendinde değil.” Uzanıp Ramo’nun kafasının arkasına vurdu. “Lan, sana diyorum!”

Ramo kafasının arkasından tutarak afalladı. “Bana mı dedin, kanka?” diye sordu.

“Al işte!”

Fero’nun parmaklarının arasından zarı zor zor tutup aldım. “Kavga yok!” dedim. “Hadi, taşları dizmeye başlayın.”

Nur, “Hadi, kızlar!” diyerek masaya vurmaya başladı. İşte bizdeki problem de buydu. En küçük oyunu bile devleştiriyorduk.

Melis ve Ela sohbeti kesip bize döndüğünde, Ramo da aceleyle önüne döndü. Saçlarını düzeltti ve sanki Melis’in varlığını fark etmemiş gibi rol yaparak Fero’ya odaklandı.

Fero, arkadaşının dikkatinin bir parçasını yakaladığını anlayarak işaretparmağını Ramo’ya salladı. “Bak, olur da senin yüzünden kaybedersek gebertirim seni,” dedi.

Adamın ses tonu bile değişirken, “Yok, abi,” dedi. “Kaybetmeyeceğiz. Ne zaman kaybettiğimizi gördün? Biz kaybetmeyiz, zafer yazarız.”

Nur kendini tutamayarak, çayını püskürte püskürte güldü. Masanın üzerinden bana doğru eğilip kısık sesle, “Piçe bak, olmayan özgüveninden götü sandalyeye değmiyor,” dedi.

“Kanka, dokunma çocuğa. Yenilince zaten balonu patlayacak,” diyerek ciddi olmaya çalışıyordum ancak Ramo’nun tavırlarıyla bu imkânsızdı.

Fero, Ramo’nun kendini şişirmesine başını eğip sabır dolu bir nefes çekti.

“Göreceğiz bakalım.”

“Herkes ne kadar iyi oynadığını bilir,” diyen Ramo, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmaya başladı. Galiba birazdan şirketinin toplantısına katılacaktı.

Nur taşları ortaya döktükten sonra hep birlikte ters çevirip dağıtmaya başladık ancak Ramo, Halil abiye, “Abi, bana oradan *espresso* göndersene,” diye seslendi.

Fero, “Sabır ver,” diyerek avcuyla yüzünü sıvazladı.

Halil abi masayı düzeltmeyi bırakıp, garipseyerek kaşlarını çatı. “*Espresso* mu?” diye sordu.

“Evet, Halil abi. Arkadaş anasının karnından *espresso* içerek çıkmış,” diyen Fero, ses çıkararak taşları önüne dizmeye başladı.

“Türk kahvesi gibi bir şey mi?” diye sordu Halil abi.

“Sayılır,” diye cevap verdiğimde, Ramo şoka uğramış halde baktı.

“Ne cahilsin sen de Mahira!” dedi.

İstekayı masadan aldığım gibi havaya kaldırdım. “Şunu kafana geçirsem cahili görürsün, sonradan görme,” dediğimde kızlar masada kıkır kıkır gülmeye başladı. Sinirlerimi toparlamaya çalışarak Halil abiye, “Şuna Türk kahvesi getir sen, abi,” dedim.

Nur kahkaha atıp, “Hayır, bir de *gönder*, diyor. Adamın üzerini elmaslarla kaplasan içindeki varoşluğu kapatamazsın,” diyerek önündeki taşları düzeltti. Hâlâ kendini göklerde zannederek bize burun kıvıran Ramo’yla dalga geçti.

Fero zarı masadan alarak avcunda salladı. “Şu taşları atalım yoksa ben birini camdan atacağım,” dedi.

Göz ucuyla Melis’e baktığımda bakışları Ramo’ya takılmıştı. Yüzünde küçümseyen veya hoşuna gitmeyen en ufak bir ifade yoktu. Aksine hoşuna giden tavırlarla izliyordu.

“Sen zarı at, kanka,” dedim. Sinirlenmek yerine grubumuzdaki komediye odaklanıyordum. Arkadaşlarımla ve Sancak’la takıldıkça içimde biriken korkunun bir kısmı yok oluyordu.

Fero zarı avcunda salladıktan sonra ortaya attı. İlk zar üç çıkarken diğer zarı atmak için Nur ortaya atladı. “Hadi bakalım,” diyerek avcunu öptü ve zaman kaybetmeden avcundaki zarı masanın ortasına attı.

“Beş,” dedi.

Dizmek için önümdeki taşlara geldiğimde Ela oturduğu yerden fırlayıp, “Ben dağıtırım,” dedi. Omuz silkerek arkama yaslandım ve taşları dağıtması için bekledim.

Ela oyunun kurallarına göre önümdeki üçüncü taş sırasını aldı. Taş grubunu tek tek sayıp beşinci taşı aldı ve hepimizin göreceği şekilde çevirip en üste koydu. “Okey siyah dokuz,” Ortaya iki sıra üst üste çekeceğimiz taşları koydu. “Hadi, kazanalım.”

Ela taşları önüme bıraktığında bana ait olanları aldım. Tahtamın

üzerindeki sıralara dizmeye başladım. Bu iddiayı kazanırsak tadından yenmezdi.

“Ee, kazanan sadece hesabımı ödüyor?” dedim. “Bu nasıl basit bir iddia ya?” Bir yandan da taşları dizip diğer yandan tongaya düşecek olan Ramo’ya bakıyordum. Melis’in gazına gelip şu an her şeyi yapabiliyordu.

Nur daha leb dememe kalmadan, leblebiyi anlayıp, “Bence bize basit iddialar yakışmaz,” diyerek araya girdi. “Kaybeden piknik ayarlasın.”

“Balık tutmaya mı gitsek?” Ela da olaya katılarak iddiayı büyüttü. “Ne zamandır gitmek istiyordum.”

Fero gözlerini büyütüp, “Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, Mahira!” dedi.

Fero’ya aldırmadan, doğrudan Ramo’ya bakarak, “Bize ufak iddialar yakışmaz, değil mi kanka,” dedim. “Hesap ödemeyi biz zaten normalde de yapıyoruz.”

“Doğru söylüyorsun, kanka,” diyen Ramo, göğsünü kabarta kabarta arkasına yaslandı.

Bu arada Halil abi, Ramo’nun kahvesini getirmişti. Ramo, “Abi, biz böylece balık tutmaya gitsek izin verirsin, değil mi?” diye sordu.

Halil abi fincanı bırakıp yeğenine döndü. “Melis gitmek isterse neden olmasın?” dedi.

Bu fikir Melis’in hoşuna gitmiş olacak ki hevesle başını salladı. Dayısının getirdiği içeceğini tepsiden alıp yanına koydu. “Gelmek isterim vallahi,” dedi.

Fero, kıza dalıp gitmiş arkadaşının gözünün önünde elini salladı. “Lan, Ramo?” dedi. “Senin böbreği satsak ekipmanı karşılayamayız. Bu gidişle yüreğin de işime yaramaz.”

Ramo kahvesini tabağından kaldırırken, serçeparmağını öne uzatarak, “Öderiz, dert ettiğin para olsun, kanka,” dedi ve kahveyi böbürlenip yudumladı. “Nasıl olsa kazanacağız.”

“O kadar eminsin yani?” diyen Fero, güvenmeyerek ilk taşını ortaya attı.

Fero’nun attığı taş burun kıvrarak ortadan bir taş çekti. Tasarımı büyük rakamlar ilk başa gelecek şekilde dizdim ancak kaçlı dizdiğimi görmesinler diye tüm taşlarımı birbirine birleştirdim. İfadesiz

suratla çektiğim taşı orta gruba yerleştirdim ve elimdeki en küçük taş olan ikiyi Ramo'ya bıraktım.

Ramo çektiğim taşa bakmadan, ortadan taş alırken aklı fikri Melis'i etkilemekti. Nur çıkartmadan, Ramo'nun tahtasına bakıp yandan dilini çıkardı. Kısacası şunu söylemek istiyordu: *Bu taşlardan cacığıma hıyar bile olmaz.*

Oyunu üst üste üçüncü kez kazanmıştık ve Fero'nun sabrı taşmış, esmer olan teni çoktan kıpkırmızı olmuştu. Kalkıp Ramo'yu dövmüyorsa tek nedeni Melis'e zaten rezil olmuş olan arkadaşını daha fazla yerin dibine sokmamaktı. İlk turda attığı büyük taşlar Nur'un bitmesine neden olurken, ikinci turda kaşla göz arasında tahtasından çalıp değiştirdiğimiz taş sayesinde bitmiştim.

Normalde olsa iki takım da sonuna kadar hile yapar, kıran kırana oynardık ancak masaya gönül davası geldi mi işler delicesine karışıyordu. Yakınlarımda Sancak olsaydı çoktan elim ayağım birbirine karışmıştı.

Ramo taş atacağı zaman masanın bir ucunda sohbet eden kızlardan kahkaha sesi yükseldi. Ramo'nun dikkati dağılınca onlara doğru döndü. Melis tekrar kahkaha attığında Ramo farkında olmadan, atması gereken taşı değil de hemen önünde duran taşı alıp ortaya attı.

Gözlerimiz kocaman açılırken Fero, Ramo'nun ayağına tekme attı ancak çok geçti. Nur, bir timsahı bile kıskandıracak ataklıkla taşı kapı. "Aha, okeyi attı avanak," diyerek ayağa fırladı ve kendi tahtasından taş alıp, avcunda tutarken ortadan aldığı okeyi tahtasına koydu. Hızlı hareketlerle taşları dizip eğlenerek tahtasını çevirdi. Elinde tuttuğu taşı masanın sallanmasına neden olacak güçle vurdu. Saçını başını düzelterip, özellikle onları gıcık etmek için böbürlenerek, "İzninizle, gençler," dedi ve giydiği gömleğin kollarını katlayıp kolunu öne uzattı. Diğer elini, yuvarlak yaptığı parmaklarının üzerine şak sesi çıkacak şekilde vurdu. "Bu da kapak olsun size."

Ramo dizine yediği sert tekmeyle, "Ah!" diye bağırdı. Sandalyesini geriye itip, masadan uzaklaşırken Fero'ya baktı. "Ne yaptım ya?" dedi.

"Elinin körünü!" Fero, masayı gösterdi. "Okeyi ortaya attın. Kızlar bitti!" Öfkeyle, "Bitti!" diye bağırdı.

Ayağa kalkıp omzumdaki saçlarımı geriye attım ve rakiplerime

gölümseyerek masayı gösterdim. “Ee, *büyük lokma ye ama büyük konuşma*, demiş atalarımız,” dedim. Kollarımı iki yana uzattım. İçimin yağlarının erimesine neden olacak şekilde Fero’nun ve Ramo’nun tah-tasına sertçe vurdum. İstekalar öne doğru düşerken fırlayan taşlar tüm masaya dağıldı. “Hadi, geçmiş olsun gençler.”

“Senin ben yedi sülalenin ta-”

Fero ayağa fırlayıp masanın üzerinden Ramo’ya uzandı.

“Hop! Küfretmek yok,” diyerek işaretparmağını dudağımın üzerine koydum. “Oldu, bitti.”

Ramo geriye doğru kaçıp ellerini iki yana kaldırdı. “Abi, ne sinirle-niyorsun ya?” dedi. “Daha üç el oynadık. Kazanınız birazdan.”

“Hâlâ *kazanınız*, diyor ya!” Fero sandalyesini sertçe çekip geriye itti. “Üç el daha oynasak hatta yetmese yirmi el oynasak kaybedece-ğiz, belli.” Avuçlarını birbirine vurdu ve öfkeden deliye dönen kahve bakışlarını arkadaşından çekmedi. “Bitti, gitti.”

“Abi...” dedi.

“Abi falan deme!” Halil abiye dönüp, “Abi, sen hesabı Ramo’yla bana yaz!” diye bağırdı. Nur’la bakışıp kıkır kıkır güldüğümüzde Fero bu sefer bize döndü. “Yazıklar olsun size de! Bilerek bunu gaza getir-diniz.”

“Ama kanka, yapma. Sanki sen olsan fırsatı teperdin,” deyip gül-memi bastırmak için dudağımı ısırdım. “Üzülme sen. Ramo hesabı öder, sana bırakmaz.”

“Öder, benim cömert kankam,” diye Nur da destek verdiğinde Fero sesini çıkarmadan *sizden korkulur*, der gibi bir hareket yaptı. Bu gidişle yatacak yerimiz kalmayacaktı.

Ramo, “Öderim tabii, ne demek,” diye atladığında tek kelime et-medim. Biz gaza getirdiğimiz için suçluysak o da kızın gözünü bo-yamaya çalıştığı için suçluydu. Kendini yükseklerde göstermek için havalara girmeseydi ve kendi gibi olsaydı bunlar başına gelmezdi.

Masada duran telefonum çalmaya başladığında aralarındaki mu-habbeti bırakıp telefonumu elime aldım. Ekranda annemin ismini görünce sessiz tarafa doğru adımladım.

“Efendim, anne,” dedim.

“Kızım, ne zaman eve geleceksin? Yemekler hazır, sofrayı senin ye-rine de kurdum.”

Annemin sitemkâr sesine gözlerimi devirmekten son anda vazgeçtim. *Çarpılırim falan şimdi, hiç başıma bela almayayım.*

“Ben dışarıda yemek yiyecektim,” dedim. Daha Ramo’nun ısmarladığı kumrudan bir ısırık bile alamamıştım.

“Dışarıda mı yiyeceksin?” dediğinde, evin arka planında dönenleri çoktan anlamıştım. Annem resmen muhbirlik yapıyordu. “Kimlerle?”

“Anne, söyle o Kartal abime, beni rahat bıraksın ya!”

“Abisi, *abim beni rahat bıraksın*, diyor kardeşin,” dedi ve ardından sırf abimin verdiği cevabı duymam için hoparlöre aldı.

“Ne? *Abim beni gelip alsın* mı diyor?”

“Yok artık, abi!” Lafı tersten anlayanını görmüştüm de bu kadarı dolandırıcılığın yeni adıydı. “Kendine gel.”

“Dur, hemen gelip alıyorum, abiciğim!” diye bağırdığında avcumu alnıma yapıştırıp ayaklarıma baktım. “Neredesin?”

Cehennem dibinde! Gelecek misin hemen, diye cevap vermemek için kendimi zor tuttum yoksa üzerimden dolmuşla geçip giderdi. “Halil abinin mekânında, çocuklarlayım,” dedim.

“Ha, çocuklarlasın,” dedi.

“Yemin ederim, aklımı kaçıracağım!”

Abim dediklerimi dinlemeden, “Tamamdır, ben evden çıkıyorum,” dedi. “Sen de gel, ortada buluşuruz.”

“Niye? Ben gelemiyor muyum?”

Ne yapmaya çalıştığını anlıyordum ancak çıkacak cevaptan korkuyordum. Sancak’la benden şüphelenmesini istemiyordum. Abim elbet bir gün Sancak’la beni öğrenecekti. Öğrenmesi de gerekiyordu ancak ilişkimizin bu kadar başında bilmesini istemiyordum. Yıllarımı geçirmek istediğim adamın hayatına problemle girmiş olmamalıydım. Sancak’la birbirimizi senelerdir aile dostu olarak tanıyorduk. İlişkinin içindeki Sancak’la Mahira olarak ilk defa tanışacaktık.

Sevdiğim adamla vakit geçirmek, yeni yerler görmek istiyordum. Kartal Ayazkan’ın gözleri üzerimizde değilken, hayatı Sancak’ın sevgili olarak görmek istiyordum.

“Olsun, kardeşim,” diyen sesini duyduğumda başımı iki yana salladım. Başka zaman olsa kucunu koltuktan kaldırmayan abim, beni almak için yokuşları tırmanmayı göze alıyordu. “Senin yolda dikkatin dağılır, yavaş yürürsün. Annem ne güzel yemekler yapmış, soğusun mu?”

“Şu hayatta neyi öğrendim, biliyor musun abi?”

“Neyi, abiciğim?” diye sordu.

“Ayazkanlarla uğraşılmaz. Küçük Ayazkan da olsan uğraşmaman gerekiyor.”

Zaten öğrendiğimi ne varsa Kartal abimden öğrenmiştim. Keşke Kartal abimle bir zamanlar aynı okulu bitirmiş kişi değil de onunla ikiz olup o seneleri birlikte geçirmiş kişi olsaydım. Büyük ihtimalle Nur’dan biraz daha beter olurdum.

“Yeni mi öğrendin, minik?” dedi.

“Minik ne ama ya!”

“Hadi, çok konuşma da hazırlanıp çık.” İşte abimle aramızdaki maksimum şirin konuşma bu kadardı. Adamın kendi öküzlüğüne bürünmesi saniyelerini almıyordu. “Geç kalma, bacım.”

Bıkkınlıkla nefesimi verdim. “Tamam, hazırlanıyorum.” Aramayı kapatıp, “Öküz,” dedim. Telefonumu arka cebime koyup masada hâlâ gır gır şamata yapan arkadaşlarımın yanına döndüm. Çoktan çıkacağımız balığı planlamaya başlamışlardı. “Demek bensiz plan yapmaya başladınız, ha?”

Nur, “Fırsat bu fırsat, kanka yoksa bunlar yan çizer,” dedi.

Ramo, Nur’un sözüne bozularak, “Sözümüz söz,” dedi.

Sandalyemin arkasında duran montumu alıp sırtıma attım. Ellerimi havaya kaldırarak, “Gençler, sohbetinize doyum olmaz ama ben gidiyorum,” dedim.

“Nereye ya? Daha kumru yiyecektik,” diyen Nur, şaşkınlıkla laf dalışını bitirip gitmemem için yüzünü astı.

“Kartal abim bekliyor. Hatta şu an beni almak için yola çıkmıştır.”

“Oo, emir büyük yerden.” Fero’nun Kartal Ayazkan hayranlığını mahallede bilmeyen yoktu. “Gelsin, ona da kumru ısmarlayalım. Hep birlikte oturalım.”

“Yalaka ya,” diyerek başımı iki yana salladım.

“Kartal abi candır, can.”

“Al, senin abin olsun,” diye burun kıvrıp Nur’a sarıldım. Sohbet eden Ela ve Melis’e el salladım. “Gidiyorum ben, daha sonra görüşürüz, kızlar.”

Melis aceleyle el sallayıp, “Görüşürüz, Mahira,” dedi.

Ela el sallayıp, öpücük atarken, “Yarın size gelirim ben,” dediğinde gülerek el salladım ve oğlanlara döndüm.

İşaretparmağımı ikisine sallayıp, “Hesabı ödeyin,” dedim.

Ramo elini göğsüne koyup, “Ayıpsın,” dedi.

“Kanka, ben de geleyim mi? Kartal abimi görmüş olurum,” diyen Fero, gelmek için yerinden kalkmaya çalıştığında avcumu omzuna bastırdım ve kalkmasına izin vermedim.

“Kalsın. Şu an bir Kartal Ayazkan hayranlığını kaldıramayacağım.” Bu yalaka, abim ne derse hak verip onaylayacaktı, daha sonra abim kendini her konuda haklı görüp başımın etini yiyecekti. “Başka zaman toplanıp gelirsiniz, bizim arka bahçede çekirdek yaparız. Olur mu?”

“Olmaz mı hiç kanka?” diyen Fero, bu planı sevmiş olacaktı ki gönül koymak yerine hevesle kabul etti.

“Hadi, gittim ben,” diyerek, el sallayıp yanlarından ayrılmak için aceleyle kapıya doğru koşmaya başladım. Abim şimdiye kadar mahallenin yarısını yürümüş, kesin üstüne dünyanın lafını da etmişti.

Yokuşun başındaki binaya ait olan duvarın dibine çökmüş, bileklerini dizlerine yaslayıp keko oturuşla duran adamı nerede görsem tanırdım. Tespihini bir sağa bir sola sallarken yüzündeki bıkkınlıkla havaya bakıyordu.

Soluk soluğa yokuşu çıktığımda, nefesimi sesli şekilde bıraktım. Soğuktan dolayı boğazım şişmeye başlamıştı ve sırf abimden dünyanın lafını yememek için delicesine koşmuştum.

Abim geldiğimi duyduğunda kara bakışlarını memnuniyetsizlikle bana çevirdi. Oturduğu yerden kalkıp üstünü başını silkeledi. “Neredesin sen, bacım?” dedi.

Avuçlarımı dizlerimin üzerine yaslayıp soluk soluğa, “Hepimiz senin gibi arkasından atlı koşturuyormuş gibi yürümüyor,” dedim.

“Bak bak, abisiyle nasıl konuşuyor!”

“Abi, son iki ayda vallahi bitirdin beni! Bitirdin!”

Kartal abim tespihini alay ederek salladı ve omzundaki ceketini düzelterip, “Hadi, düş önüme bakayım,” diyerek yaptıklarını geçiştirmeye çalıştı. Ama ben, iki aydır yaptıklarını hatırlıyordum. Hele bundan aldığı zevki daha fazla hatırlıyordum.

Eğildiğim yerden dikleşip saçlarımı yüzümden çektim. “Annem sebze yemeği yapmamıştır inşallah yoksa dolmuşunun sileceklerine veda et,” dedim.

Tespini kafamın üzerine geçirdi. “Doğru konuş dolmuşumla. Gebertirim seni!” diye bağırdı.

Ellerimi havaya kaldırdım ve yokuştan aşağıya abimden önce inmeye başladım.

“Vallahi ben onu bunu bilmem. Kendi topuğunuza kendiniz sıkı-tınız, Kartal Bey. Sebze yemeğini gördüğüm an soluğu dolmuşun ön kaputunda alacağım, o kadar.”

“Annem iyi ki mantı yaptı yoksa sırf ihtimalinden dolayı bacakla-rından tavana asardım.”

“He, asardın, he. Volkan abim de öyle diyordu.”

Abim hızıma yetişmek için adımlarını hızlandırdı. “Bak, diğer abi-siyle tehdit ediyor,” dedi. “Seni okula götürüp, okuldan almayı bıra-kayım da sabahları sürüne sürüne derse giderken değerimi bil.”

Tam isyan ederek yalakalık yapacaktım ki Sancak’ın beni okuldan alma ihtimali aklıma geldi. Anında kendime gelip sustum ve abime, “Gelme,” diyerek burun kıvırdım.

Olduğu yerde durarak şaşkınlıkla yüzüme baktı. Normal *canım abim* ayakları çekeceğimi biliyordu ancak birden yön değiştirmiş ol-mam, bozulmasına sebep oldu.

Triple, “İyi, gelmiyorum,” dedi ve hızlı hızlı yürümeye başladığın-da tehdit ederek söylendi. “Ağlaya ağlaya eve geldiğinde göreceğim yüzünü. O zaman sakın *abi götür beni*, diye yalvarma.”

Abim önden, ben arkasından evimizin önüne geldiğimizde San-cak’ın arabasını park eden Samet’i gördüm. Keyfim daha da artarak gülümsemeye başladım. Samet, Sancak’ın arabasını almışsa kesin ya-nında Sancak da vardı.

Evin kapısında durarak sevdiğim adamı görebilmek için Kartal abimi oyalamak adına aklıma gelen ilk yalanı söyleyip, “Abi, dolmu-şun sağ arka ışığının orada çizik mi var?” dedim.

“Çizik mi?” diyen abim, Sancaklara odaklanmadan, koştura koştu-ra park ettiği dolmuşunun yanına ilerledi. Tespihini ceketinin cebine koyup yere çöktü ve mavi kaplamayı incelemeye başladı.

Sancak arabasından inip, koştura koştura dolmuşuna giden abime baktı. Eğlenen bir ifadeyle bana dönüp, “Dikkatini nasıl dağıtacağını çok iyi biliyorsun,” dedi.

“Nefes aldırıyor,” diyerek, gözlerimi büyütüp yaka silktim. “Na-ber, Sameto?”

“Sameto ne, Mahira abla?” Samet arabanın kapısını kapatarak anahtarını alması için abisine uzattı. “Tüm karizmayı yerle bir ediyorsun.”

“Sameto dememle karizman elden gidiyorsa vay haline,” diye dalga geçerek bahçe kapısına yaslandım ve Sancak’a göz kırptım. Güzelim ela gözleri bugün daha da âşık olmama sebep olacak kadar parlıyordu.

“Abime de *Sancako*, de,” dedi.

“Höst!” diyen Sancak, kardeşine uyarın bakışlar attı.

“Nerede benim Volkan abim? O olsa bu sözleri söyleyemezsin.”

“Bak hele!” Yolun karşına geçmek için yaslandığım yerden dikleştim. “O benim abim, ayağını denk al.”

Köşeyi dönen araç sesini duyduğumda, yerimde durup tanıdık arabanın her zamanki yerine park etmek için yanaşmasını izledim. Samet can yoldaşının gelmesini izleyerek abimin yanına doğru ilerledi.

“Geldi iki gözümün abisi,” dedi.

Sancak, “Nankör!” diye arkasından bağırdı.

Volkan abim arabanın camını indirip başını uzattı. Mavi gözlerini en yakın arkadaşına dikerek, “Çocuk beni daha çok seviyorsa suç mu?” dedi.

Sancak, “Öyle mi?” diyerek alayla sıırttı ve ilgisini bana çevirdi. Göğsümde artık bana ait olmaktan çıkan kalbim hızlanarak atmaya başladı. “Ya senin kardeşin?”

“Lan, Mahira’yı ne karıştırıyorsun?” Volkan abim kolunu camdan dışarı salladı ve arabasını güzelce park etmek için içeri girdi. “Bekleyin beni, geliyorum.”

“Gel, abi, gel. Bir sen eksiktin, şimdi tam oldu.”

Karşı yola geçmekten vazgeçerek eski yerime geri döndüm. Hayır, bu işin gidişatı hiç de tahmin ettiğim şekilde ilerlemiyordu. En azından Volkan abimden beklemiyordum.

Samet, “Geliyor, geliyor, havalı geliyor,” diye şarkı söylemeye başladığında, Volkan abim kahkaha atarak arabadan çıktı. Arkasından kapıyı kapatıp aracını kilitledi.

“Yapma şöyle şeyler, oğlum,” diyerek kolunu Samet’in omzuna attı. Sancak’a nispet olsun diye, “Abin kıskanıyor sonra,” dedi.

Samet gülerek kendi abisine baktı. “Onun kıskandığı tek insan Mahira abla,” dedi.

Kendi ismimi duyduğumda, zorlukla yutkunarak yoğun bakışlarını hissettiğim Sancak'a döndüm. Ela gözleri üzerimdeydi ve sanki yıllardır görüşmüyormuşuz gibi hasretle yüzümü izliyordu.

İçine kocaman bir nefes çekip göğsü hareket ettiğinde, sanki bedenim onunla uyumlu yaşamak zorundaymış gibi hareketlerini taklit etti. Kahverengilerim, elalarında yaşıyordu ve yıllardır aynı suda dalgalanıyorduk. Birbirimizi bulmamız yıllar sürse de sonunda aynı limandaydık.

Volkan abim, "Hop! Buraya bakın," diye seslendi ancak hâlâ Sancak'taydım.

Sancak göz kırptığında kocaman gülümsemekten kendimi alamadım. Sahi, bu kadar güzel gülen birine yıllardır nasıl kör kalabilmiştim? Nasıl kendi ellerimle kalbimi kapatabilmiştim? Hem de bu adamın aşkı, yıllardır arayıp bulamadığım şefkatken.

"Kartal, abiciğim, ne yapıyorsun sen orada?" diyen Volkan abim, Samet'i bırakmış, Kartal abimin yanına ilerliyordu.

"İşte Samet, satılman yine bir Mahira ablana bakar," diyerek, hava atıp saçlarımı omuzlarımdan geriye attım.

Samet gözlerini devirerek kollarını göğsünde bağladı. "Onu anladık zaten, canım," dedi. "Baksana abim ayrı, senin abilerin ayrı. Hayır, anlamıyorum, bu kadar gözde olmak için kız mı olmam gerekiyor?"

"Hayır, canım. Mahira Ayazkan olman gerekiyor," dedim ve Sancak'a dönüp tek kaşımı kaldırdım. "Değil mi?"

"Kesinlikle evet," dediğinde neye *evet* dediğinin farkında olduğunu zannetmiyordum.

Samet'in gözünden kaçmamıştı. "Abi, Mahira abla *evlenelim*, diyor," dedi.

"Ona da evet, lan," dedikten sonra döndü, kardeşinin ensesinden tutup kendine doğru çekti. Dayanamayarak kahkaha atmaya başladım. "Kocaman adamsın, ne bu kıskançlık?"

"Kıskanılmayacak gibi miyim ama?" derken, dudaklarımı büzüp burnumu çektim.

"Aha, abi. Al sana soru," diyerek abisinin elinden kaçmaya çalıştı ancak Sancak sıkıca tutup kendine doğru çekti. Uzaklaşmasına izin vermedi.

Sancak ne cevap vereceğini ezelden beri biliyormuşçasına, zaman kaybetmeden, "Mahira ne dese haklı," dedi.

Avuçlarımı sesli şekilde birbirine vurup, “Aldın mı cevabını?” dedim.

“Ne cevabı?” diyen Kartal abim, sonunda dolmu unu bırakmış, Volkan abimin kolunun altında tıpı  tıpı  bize doğru geliyordu.

“Aman, boş ver, abi. Dolmu a ne olmuş? Çizilmiş mi?”

Samet, “Pes ama Mahira abla,” dedi.

Abimin dikkatini  ekti inde, gözlerimi kocaman açarak, Kartal abim görmeden yumru umu havaya kaldırdım. Sancak, Samet’i kolunun altına alıp sıkıştırmaya başladı.

“Abi, dolmuş diyorum,” diyerek dikkatini Samet’ten çekmek için tekrar aynı konuya de indim.

Kartal abim hassas noktasını duyduğunda, “Yok, kardeşim,” dedi ve rahat bir nefes verdi. “Işık yansımasıymı . Az kalsın y re ime indirecektin, bacım.”

Kartal abim konuyu yine dolmu una getirdiğinde, Volkan abim dikkatini bizim üzerimizde toparlayamayaca ını anladı. Abimi rahat bıraktı ve hayal kırıklı ıyla eve gidişini izlemeye başladı.

“T h!” dedim.

Volkan abim yalnız kalınca, tek çare olarak yanıma gelip kolunu omzuma attı. Kafamı göğsüne çekti. “Biz bu b c r  fazla uyanık b y tmekle hata yaptık,” dedi. “Abilerini parma ında oynatıyor.”

Samet, “Sadece sizi mi Volkan abi?” dedi. Kendi abisine dirsek attı ında kafasını kaldırır kaldırmaz Sancak tekrar sıkı tırdı. “Benim abimi de parma ında oynatıyor.”

Cırlayarak, “Kıskanma, be!” diye  emkirdim.

Abim ba ımın tepesinden tutarak yüzümü tekrar göğsüne gömdü. “Sus, kız! Eve gidiyoruz. Belli ki başıma bela olacaksın,” dedi. İtiraz etmeme izin vermeden kolunu belime sardı ve çanta ta ıyormu  gibi çevirdi. Dünyayı yandan görürken, acımadan bir de üstüne havaya kaldırdı. Saçlarım yüzümü kapatırken, abim Sancak’a selam bile vermeden eve doğru yürümeye başladı.

Aceleyle başımı kaldırdım ve yüzümdeki saçları çektim. Ben abimler yüzünden bu adama daha kaç kere rezil olacaktım? Abi terörü ya ıyordum resmen.

Sancak’a zar zor ellerimi salladım ve özgün bir halde, “G r   r z,” diye fısıldadım.

Sancak veda etmek istemiyormuş gibi, "Görüşürüz, güzelim!" diye bağırdığında abim arkasını bile dönmeden uyardı. "Eve git, Sancak yoksa katil edeceksin beni!"

Sancak tehdit ederek, "Dua et, Mahira var!" dedi.

Abim göremiyordu ancak Sancak'ın yüzündeki siniri ben görebiliyordum. Yerinde zor duruyor, beni abimin elinden almamak için direniyordu.

"Bak, bir de beni tehdit mi ediyorsun?"

Kelimeleri tehditkârdı ancak ne kadar eğlendiğini sesinden anlayabiliyordum.

"Abi, seni böyle bilmezdim," diye hayıflandım.

"Bil, kardeşim. Bil," derken, saçlarımı okşayıp beni taşımaya devam etti. "Güzel kardeşim, abin artık böyle olacak."

"Aa, bırak beni!" Bahçe kapısını kapamak için bacaklarımı ittiğinde elinden kurtulmak için kıpırdandım. Adam resmen bedenimle kapı kapatıyordu. "Deli misin ya? Ne itiyorsun?"

Elini saçıma geçirip çekti.

"Abine sesini mi yükseltiyorsun?"

"Abim beni eşya olarak kullanıyorsa evet!"

Belinden ittirerek kendimi kurtarmak için çırpındım. Abim sonunda benden bıkmış olacak ki elini saçımdan çekerek gitmem için kolunu serbest bıraktı. Can havliyle yere doğru eğildim ve ayakkabımın bağcıklarını açmaya başladım.

"Mahira, aklıma gelen şeyi yaparsan seni odaya kilitlerim," derken işaretparmağını yüzüme doğru salladı.

"Yapacağım!"

"Yapmayacaksın!"

"Yapacağım," diyerek spor ayakkabımı ayağımdan çıkardım ve atmak için kolumu geriye doğru kaldırdım. İki abimden de bıkmıştım. İki aydır çekmediğim kalmamıştı bunlardan. Gebertsem sonuna kadar haklıydım. "Bittin sen!"

Abim geriye doğru kaçıp yakışıklı yüzünü korumaya çalıştı. Uyararak, "Bak, kilitlerim seni!" diye bağırdı.

Sabırım taşarak, "Kilitle!" dedim ve ayakkabımı kaldırdığı bacağına fırlattım. "Bıktım sizden ya!" Attığım ayakkabı havada sertçe uçup, yan dönerek abimin bacağının üstüne çarptı.

“Sen var ya!”

“Dur, daha ikinci ayakkabı var!” diyerek aceleyle diğer ayakkabımı çıkardım. Abim diğer ayakkabıyı da yeme korkusuyla sağa sola doğru gidip, gelirken derin bir nefes aldım ve ilerideki çocuğuma atacakmışım gibi odaklandım. Tam kalçasına çarpacak şekilde nişan aldım. “Benden günah gitti, abi!”

“Düşmanına odaklanır gibi bakma, lan!” dedi. Korkudan yanıma gelemiyordu ya, zevkten dört köşeydim.

“Yaptıklarının karşılığını al bakayım,” diyerek ayakkabıyı tüm gücümle fırlattım.

“Bitti sen, Mahira!” Tam isabet yediğinde bahçeyi inletecek şekilde bağırdı. “Cenaze namazını bizzat ben kıldıracağım!”

Abimin doğrulmasını beklemeden, arkamı dönüp koşmaya başladım.

“Gelirken ayakkabılarımı getirmeyi unutma!”

“O ayakkabılarla döveceğim seni! Hiç merak etme,” diye karşılık verdi.

Olaydan yırtmak için durumu büyüterek, “Anne!” diye bağırmaya başladım. “İmdat! Volkan abim beni dövüyor!” Evin kapısına geldiğimde kapıya yumruk atmaya başladım. “Kartal abi! Canım, en sevdiğim abim, kurtar beni!”

“Bittin, Mahira!”

Yemekten sonra abim ayakkabı fırlatmamın cezası olarak beni omzuna atmış, zorla odaya kilitlemişti. Ne Kartal abim ne de annem aramıza girmişti çünkü onlarla her kavga ettiğimde Volkan abimin arkasına saklandığım için cezayı kendilerince uygun görmüşlerdi.

Yatağında yatarken, ayaklarımı tavana uzatıp salladım ve Sancak’a mesaj attım.

Mahira: *Abim ceza olarak beni odaya kilitledi.*

Birkaç dakika sonra cevabı geldi.

Sancak: *Neden?*

Mahira: *Bizi ayırdığı için bahçede üzerine ayakkabı fırlatmış olabilirim.*

Sahnenin komikliği aklıma geldiğinde kahkaha atarak yattığım yerde döndüm. Sancak’ın tok sesiyle attığı kahkaha da kulağıma gelmiş kadar oldu.

Sancak: *Gerçekten mi?*

Mahira: *Evet.*

Sancak: *İyi yapmışsın.*

Mahira: *Ama odada kilitli kaldım. Dondurmacıya gitmek istiyordum, gidemedim.*

Bacaklarımı kendime çektim ve Sancak'tan cevap gelene kadar izleyecek bir film aramaya başladım.

Sancak: *Dondurma mı yemek istiyordun sen? Hem de bu havada?*

Mahira: *Evet, güzel olabilirdi.*

Üzerimdekileri değiştirip yarım kollu beyaz gömleğimi ve yatana kadar rahat hareket edebilmek için gri, uzun eşofman altımı giydim. Yüzüme sürdüğüm makyayı çıkarmak için başucumdaki çekmecemden pamuğu ve toniği aldım. Yağ bazlı toniğimi sallayıp, pamuğa dökken içimden bugün makyaj yaptığım için kendime sövüyordum. Hayır, ne vardı da makyaj yapmıştım? Zaten çıkarmaya üşeniyordum. Bir de tonik falan sürüp yüzümü nemlendirmem ve sivilceden korumam gerekiyordu. Tamamıyla saçmalığın geldiği son noktaydı.

Tepeden topladığım saçlarımı açarak parmaklarımı içlerinden geçirdim. Saçlarımı topladığım için başım ağrımaya başlamıştı ancak parmaklarımla masaj yaptıkça rahatlamıştım.

Yatağımın üzerine çıkıp bilgisayarımı yanıma çektim. Bir iki saat bir şeyler izler, daha sonra yatıp uyurdum. Yarın sabah sekizde uyanıp dokuz buçuk dersine yetişmem gerekiyordu.

Yarım saat sonra camın tıklatılma sesiyle kaşlarımı çatıp uzandığım yerde dikleştim. Yanlış duyma ihtimalime karşı ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim. Kapının kolunu tutup aşağıya indirdiğimde, tekrar tıklatılma sesini duyup başımı cama doğru çevirdim. Kapım kilitli olduğu için ses gelse gelse camımdan geliyor olurdu.

Korkuyla koştura koştura yatağımın yanına çöktüm. Yatağın altına kolumu uzattım ve ileri doğru uzanarak oynadığım, daha çok da mahalledeki çocukları korkutmak için aldığım beyzbol sopasını aradım. Parmaklarım metal tutacak yerine geldiğinde sıkıca tutup kendime doğru çektim. Camda biri varsa kafasını bu sopayla harika bir şekilde uçurabilirdim.

Ayağa kalkmak için geriye doğru süründükten sonra sopayı omzuma yasladım ve cama doğru ilerledim. Sopayı sıkıca tutup rahat

vurabilmem için uygun pozisyon ayarladım. Gelen her kimse dayağı önce benden, ardından da evi ayağa kaldıracığım için abimlerden yiyecekti.

Perdeyi birden çektim ve kapısı açık balkondan içeri daldım. Kalbim heyecandan kulaklarımda atarken adrenalinden yerimde duramıyordum. Elimdeki sopayı vurmak için kaldırdım ve yerimde sağa sola zıpladım. Gece gece geleni pişman etmeye hazırdım. Kilidi çevirip gelene saldırmaya hazır olduğum sırada tam karşımda Sancak'ı gördüm. Odamın balkonuna çıkmış, elindeki poşetle tekrar cama vurmak için hazırlanıyordu. Aynı şekilde ben de kafasına geçirmek için.

Göz göze geldiğimizde, şirin bir şekilde gülümseyerek sopayı indirdim. Perdeyi aceleyle kenara doğru çekip tuhaf bir heyecanla kapının kilidini açmak için anahtarı çevirdim. Az kalsın elimdeki sopayla sevdiğim adama dalacaktım.

“Senin ne işin var burada?” diye söylene söylene, balkonun kapısını açıp kenara çekildim.

Tek kaşını kaldırarak, avcumda sıkı sıkı tuttuğum beyzbol sopasını gösterip, “Demek odana gelirim kafamı kıracağını söylerken ciddiyydin,” dedi.

Utanarak, “Ah, o mu?” dedim ve sopayı arkama sakladım.

“Evet.”

“Sapık falandır diye hazır tuttum.”

Sancak birden öfkelenerek, “Senin odanın kapısını geç, evinin önüne bile bir kişi gelemes,” dedi. “Gelecek olanı öldürürüm.” Sancak'ın ihtimallere bile sinirlenmesi aşırı hoşuma gitmişti. Yüzümdeki gülümsemeyi saklamadan kolundan tuttum ve içeri doğru çektim. Arkasından balkon kapısını ve perdeyi örttüm. “O yüzden sakın korkma, güzelim.”

“Beyzbol sopam varken mi korkacağım?” Sopamı sağa sola çevirdim. “Ben bununla mahalledeki çocukları ve eski yaşlılarımı korkuttum, sen düşün artık.”

“Bilmez miyim?” Sancak gözlerini devirerek odamın içine doğru yürüdüğünde peşinden gittim. “Bu sopayı sana Kartal almıştı. Sen de seni her sinirleneni bununla kovaladığın için mahalledeki anneler her gün şikâyetle geliyordu. Annen çileden çıkmak üzereydi ama baban seninle gurur duyuyordu.”

“Gurur mu duyuyordu?” Gözlerim anında dolarken boğazımın tam ortasına sert bir yumruk oturdu. Üstünden yıllar geçse de acım hâlâ içimde bir yerde beni paramparça ediyordu. “Bana hep yapmamamı söylüyordu.”

“Yapmamamı söylüyordu çünkü örnek bir baba olmak istiyordu.”

“Sen nereden biliyorsun?”

Sancak elindeki poşeti çalışma masama koyarken, geçmişe dalıp gitmişti. “Çünkü Volkan da babanla aynı düşünceleri paylaşıyordu,” dedi. “Kendini korumanla sonuna kadar gurur duyuyorlardı. Tek endişeleri, çocukları gerçekten fena halde dövebilecek olmandı.”

Kendimi tutamayarak kahkaha attım. “Cidden herkes sinirimi bozuyordu ama,” dedim.

“Ben bile mi?”

“Seni hiç kovalamadım ama!”

“Evet ama tehdit ettin.” Sancak yanıma gelip, kollarını etrafıma dolarken, başımı kaslı göğsüne yaslayıp içimi çektim. Burası benim mabedimdi. Burası benim huzurumdu. Burası benim hayatımdı. “Zamanının yarısında beni ya fıtı fıtı takip ederdin ya da sinirlerini bozduğum için dövmekle tehdit ederdin.”

Yüzümü buruşturarak geri çekildim. “Evet, hatırlıyorum. Babam *büyükler tehdit edilmez*, diyerek senin yüzünden kaç kere bana kızdı, biliyor musun?” Geçmişin sinirini çıkarmak isteyen içimdeki ufaklık, Sancak’ı çimdiklemem için istekte bulundu. Sancak’ın karın boşluğunu tişörtünün üstünden parmaklarımın arasında kısırdım ve çevirerek çimdikledim.

“Ah!” Sancak elimden yana doğru kaçarak, “Ne yapıyorsun, Mahira?” dedi.

“Geçmişin intikamını alıyorum desem?”

“Bak ya! Kocaman kızsın artık!”

“Olsun,” diye omuz silkip kollarının arasından çıktım. “*İntikam soğuk yenen bir yemektir*, demişler.”

Sancak geri çekilip tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi hanımefendi? O zaman ben de kendi babamdan senin yüzünden yediğim azarların intikamını alayım.” Üzerime doğru yürüdüğünde geriye doğru adımlamaya başladım.

“Gerçekten çimdiklemeyeceksin beni, değil mi?”

“Sen çimdikledin. Ben niye yapmayayım?” Üzerime doğru geldikçe geriye doğru gidiyordum. “Babam seni, küçük olduğun için sürekli haklı görüyordu. Bana seninle uğraştığım için kızılıyordu.”

“Şimdi üzerinden zaman geçmiş. Boş verelim, gel,” diyerek kıvrıma çalıştım. Tam kolunu uzattığında, yana kayıp kolunun altından kaçtım.

“Gel buraya, Mahira! Ödeşeceğiz.”

“Git ya!” Hayatta çimdiklemesine izin vermezdim. Benim canım dünya tatlısıydı. “Vallahi avazım çıktığı kadar bağırırım.”

Sancak en ufak korku veya çekinme belirtisi göstermeden, “Bağır,” dedi. “Sen bağırana kadar ben o intikamımı alırım.”

“Senin gecenin bu saatinde genç bir kızın odasında ne işin var? Utanmıyor musun başkalarının odasına girmeye?”

“Çık,” diyerek başını iki yana salladı ve ela gözlerindeki kararlı bakışlarla üzerime gelmeye devam etti. “Utanmıyorum.”

Ellerimi belime koyup, çıkışarak, “O zaman sen başka kızların odalarına da girmişsindir,” dedim.

“He, Mahira, he! Sapıgım ya ben, geceleri genç kızların odasına girmeden yapamıyorum.”

Ellerimi iki yana kaldırıp, “O kadarını bilmem artık!” dedim.

Sancak tam karşımda durup göz göze gelebilmemiz için eğildi. “Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, Pinokyo,” dedi.

Gözlerine dalarak, ne yapmaya çalıştığımı unutup, “Ne yapıyor-muşum?” diye sordum.

“Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun ancak yemem ben bunları!” Ellerini belimin iki yanına koyduğunda irkildim. “Alacağım o intikamı,” diyerek belimden tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve yatağa doğru götürdü.

“Sancak, kolunu zorluyorsun şu an!”

“Terapide kaldırdıklarımın yanında kuş kadarsın,” diyerek, endişemi rahatlatmak isteyip alnını alnıma yasladı. “Rahat ol ve kendini bana bırak,” dediğinde gözlerimi kapatıp kendimi çimdige hazırladım.

Beklediğim acının yerine, Sancak’ın tişörtümün altından ilerleyen parmaklarını hissettiğimde çektiğim nefesi sertçe bıraktım. Parmakları her iki yanımdaki bel boşluklarımda hareket ederek nefesimin kesilmesine neden oldu. Tatlı bir sıcaklık içimde dolanmaya başladı.

“Sana kıyabilir miyim ben?” Tenimi okşayan parmakları zarifçe tenimi arşınladı ve yukarı doğru ilerledi. Belim kendi isteğiyle Sancak’a doğru yükselirken parmaklarını omuzlarını buldu. “Senin canını yakmaktansa kendi canını öldürürüm.”

“Kandırdın beni,” diye soludum ve bakışlarını sırtan Sancak’ın dudaklarından çekmedim.

İşaretparmaklarının eklemleri sırtıyeminin altını sıvazlarken, nefesimi titreyerek bıraktım. Bacağımı kaldırıp, Sancak’ın beline sararken içgüdülerim ve kalbim birbiriyle uyum içinde ilerliyordu.

“Kandırdım seni.” Sancak’ın bakışları dudaklarıma kaydı. “Ne yapabilirsin ki?” diye fısıldadı.

“Seni...” diyerek dudaklarımı dudaklarına doğru kaldırdım. Hafifçe temas ettikten sonra geri çekildim. “Kendimden mahrum bırakabilirim.”

Gittikçe kalınlaşan ses tonu, “Demek sert oynuyoruz?” diye söylendi. “Daha azı bize yakışmazdı,” derken burnumu burnuna sürttüm.

Sancak’ın eli tişörtümün içinden belime doğru kaydı. Avcuyla belimi hapsedip birden havaya kaldırdı ve kendine yasladı. Kalbim teklerken nefesim kesildi. Kanım damarlarımı zorladı. Hayatımda hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Hiçbir zaman birini bu kadar arzulamamış, tek dokunuşunda kendimi kaybetmemiştim. Bu nasıl bir dokunuştur ki kendimi onda unutabiliyordum.

Göğsümdeki sıcaklık bacaklarımın arasına doğru akıp gitti. O sıcaklık Sancak’ın sertliğine yaslanmak için hevesleniyordu. Kendimi Sancak’a bastırdım ve soluk soluğa, “Cevabın yok mu?” dedim.

“Göstermeyi tercih ederim,” dedi.

Tam aksi bir cevap verip geri çekilecektim ki Sancak dudaklarıma yapıştı. Altdudağımı kendi dudaklarının arasına sıkıştırarak çekti. Dudaklarım dudaklarının etrafında kıvrılırken içimdeki ateş dışarı taşmak istiyordu.

Sancak’ın yaptığı gibi altdudağını dudaklarımın arasına almak istediğimde izin vermedi. İstilacı ve baskın dili doğrudan ağzımın içine girdi. Bacaklarımın arası zonklarken dili dişlerimin üzerinde gezindi. Ardından asıl hedefi olan dilimi buldu ve okşayarak, üzerinden akıp geçti. İnleyerek yükseldiğimde vücudundan başka yere kaçamadım. Zaten kaçmak gibi bir derdim de yoktu.

Büyük avcunu çeneme yaslayıp daha rahat öpebilmek için başımı önce kendine çekti, daha sonra geriye doğru yatırarak üzerimde yükseldi.

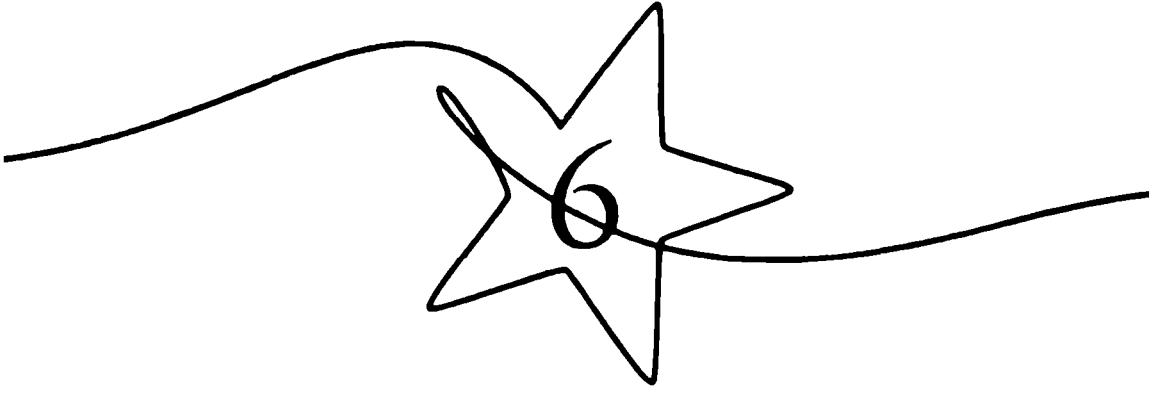
“Daha azı yakışmaz demiştin,” diyen yoğun sesi aklımı başımdan aldı. Sadece, “Hı hı,” diye cevaplayabildim.

Sancak’ın ıslak dudakları kulağımın altından boynuma doğru ilerledi. Beni kendine doğru çekip, “Çok yaramazsın,” dedi.

“Senin için,” dedim.

“Hep benim için olsun,” dedi.

Düzenleme
Ny.ozlem

Göğsüme dolu dolu Sancak'ın kokusunu çekerken, bacağımı iyice beline sarıp yatakta yükseldim. Kendimi Sancak'ın dokunuşlarıyla dudaklarına bırakırken, yükseldikçe yükseliyordum. Sertçe yutkunarak parmaklarımın aralarına geçirdiğim saçlarını çekiştirdim. Konuşmak için dudaklarımı araladığımda, göğsümden dudaklarıma yükselen mırıltıyı tutamadım. Sancak kalın sesiyle kıkırdarken vücuduma ateş bastığını hissettim.

“Pinokyo musun yoksa kedi mi?” Hangisi olduğumu bilmiyordum ancak parmaklarının altında hepsi olmaya çoktan razıyım. Sancak dudaklarını tekrar boynuma dokundurduğunda cevabını kendi kendine verip, “Mahi’msin,” dedi. “Benim Mahi’m.”

“Hangisiyim?” diye soludum.

Avcunu yanağıma yaslayıp başımı kaldırdı. Derin ela gözleri kahvelerimle buluştu. “Benim,” dedi.

Mutluluktan ölmek terimine asla inanmazdım. Ta ki Sancak Kızıltepe tüm aşkıyla hayatıma girene kadar. Adım dudaklarından dökülene kadar sevilleceğimi tahmin etmezdim. Kim ruhu yaralarla dolu, akli başından gitmiş birini severdi ki?

Kimse. Sancak Kızıltepe'den başka kimse.

Uçuk kaçık, şımarık, ne istediğini bilmeyen Mahira Ayazkan'ı kim severdi? Kim onunla uğraşıp dertsiz başına dert alırdı? Kim gerçekten onu anlamaya çalışırdı?

Sancak Kızıltepe'den başka kimse.

Burnumun ucunu burnuna yaslayıp, “Benim,” diye mırıldandım. “Kaderim.”

“Yazım,” dedi.

Yüreğim daha fazlasına katlanamayarak acıyla attı. Göğüs kafesime çarpan kalbimin atışlarını nabzımda, kulaklarımda duyuyordum. Bir-birimizin kaderi olmak için yazılmıştık, bundan emindim.

Boştaki elimi boynuna sardığımda, kapıdan gelen tıkırdama sesiyle vücudumu saran ısı anında buz tuttu. Gözlerim şaşkınlıktan kocaman oldu. Boynumu geriye atıp, kapıya bakarken avuçlarımı telaşla Sancak'ın göğsüne yasladım ve adamı sertçe geriye doğru itekledim.

Sancak dengesini şaşırtıp, aynı benim gibi kapıya bakarken yataktan duvara doğru kaydı.

Yattığım yerde dikleşip, ayağa kalkarken aceleyle üzerimi başımı düzelttim. Ne yapacağımı bilemeyerek, sağa sola bakarken Kartal abim sanki Sancak'ın kokusunu almış gibi, "Mahira!" diye seslendi.

Sancak kaşlarını çatarak kapıya baktı. "*Evde yokum*, de," dedi. Duvara yaslanıp, ellerini boynunda birleştirirken rahat ve tasasız görünüyordu.

"Nasıl diyeyim?" Sancak'a ters ters bakıp işaretparmağımı dudağıma bastırdım. Belki ses vermezsem çıkıp giderdi. "Sessiz ol," dedim.

"Abim, uyudun mu?"

Tabii bu Kartal Ayazkan olmasaydı başkaydı.

"K9 falan mı besliyorsunuz evde?" Sancak'ın sorusuna kıkırdayarak başımı iki yana salladım. K9'un kendisi Kartal abimdi. Beyefendi yaslandığı yerden kayarak yatağıma iyice serildi.

Kartal abim tekrar kapıya vurup, "Geliyorum bak içeri," dedi.

Gözlerim artık odağını kaybederken hâlâ yatakta uzanan Sancak'ın üzerine atladım. Yatak şiddetimizden dolayı sarsılırken bileğinden tuttuğum gibi aşağıya doğru kaydım. Sancak ısrarına devam ederek, "*Uyuyorum*, de," dedi.

"He, sanki sesimi duyunca gelmeyecek!"

"Gönder," dedi. Sancak'ı ilk defa bu kadar mızıkçı görüyordum. Resmen gelmemek için inat ediyordu. Kazada yara almayan kolundan çekmeye çalıştım.

"Kalksana ya! Ayı!"

"Ayı mı?"

İttirerek, "Bozayı hem de," dedim.

Abim kapının arkasından, "Duymuyorum, ne diyorsun, Mahira?" diye seslendi.

Başımı kapıya çevirip, “Üzerimi değiştiriyorum!” diye bağırdım. Kartal abim, “Öyle desene kızım, ne bağırtıyorsun beni kapıda!” diyerek kapıya vurdu.

Gözlerimi devirip inatla kalkmayan Sancak’ı çekiştirdim.

“Bağırdığın yok, abi. Ya kapıda bekle ya da nereye gidiyorsan git!”

“Sıpayı bak! Canının sıkıntısından patlama diye geldim.”

Sancak, “Ben bu abini gebertirim,” dediğinde zar zor kendisini dikleştirmeyi başardım. Hâlâ kapının arkasında onu duymayan abime inat ediyordu. “Gitmiyorum işte!”

“Ne demek gitmiyorum?” Ellerimi belimde birleştirerek sinirli sinirli baktım. “Kalk, vallahi geberteceğim şimdi seni!”

“Kızım, duymuyorum seni! Daha sesli konuş,” diyen Kartal abim yüzünden avcumu sertçe yüzüme yapıştırdım.

“Adama bak! Sanki onunla konuşan var!”

Abim, “Geliyorum, Mahira,” diyerek inatla içeri girmek için söyleniyordu.

“Abi, dur!” diye öyle bir bağırdım ki sesim kendi kulaklarımda yankılandı. Hayır, duyan da beni odada öldürüyorlar zannedecekti. “Sancak, kalk işte!”

“Sana dondurma aldım,” diyerek somurtan ifadelerle ilerideki poşeti gösterdi ve ardından tekrar kapıya bakarak kaşlarını çatı. “Film izlerdik.”

“Sen önce bir banyoya gir, daha sonra bakarız.”

Yok artık, der gibi bakıp banyoya döndü. “Ne?” dedi. “Bir de banyoda mı saklanacağım?”

Çileden çıkıp, “Yok, gelip ağzımın içinde saklan,” diyerek itekledim. Her an belalı Kartal Ayazkan kapıdan içeri girebilirdi.

Sırıtarak, “Olur,” dediğinde elimi havaya kaldırdım.

“Elimin tersi geliyor bak,” dedikten sonra anlaması için avcumu gösterdim.

“Sen de-”

Dudaklarından ne döküleceğini bildiğim için aceleyle sözünü böldüm ve başımı şiddetle iki yana salladım.

“Güzel sözler söyleyip kafamı bulandırma! Gir şu banyoya.”

Sancak banyoyu gösterdiğim işaretparmağımı tutup kendine çekti. Uyguladığı güçten dolayı öne doğru yalpaladım. Gözlerimin içine

bakarken nefesim göğsümde sıkıştı. Dudaklarını tenimin üzerine bastırırdı.

“Film izleyeceğiz, değil mi?”

“Abimi gönderiyim, daha sonra izleriz.” Vücudumu yeni bir sıcaklık dalgası sararken, elimi avcundan çekip omzuna koydum ve iteklemeye başladım. “Hadi.”

“Dondurma yemesin yoksa haram ederim.” Sancak banyoya doğru geri geri giderken hâlâ söylenmeye devam ediyordu. Çocukça, “Bizim o,” dedi.

“Yok artık!” Sessiz ama belirgin bir şekilde isyan ettim. “Çocuk musun sen?”

“Bilmem ben,” diyerek geniş omuzlarını silkti ve ittiğim kapıdan içeri girdi. “Yemeyecek!”

“He, Sancak, he!” Kapıyı tutup kendime doğru çektiğimde öpmek için uzandı ancak başımı geriye doğru çektim. Ayağımla karnından iteklemeye çalıştım. “Gir artık şuraya.”

Sancak elini kapıdan çekip, “Unutma,” diye uyardı.

Gözlerimi devirip bacağıma kendime çektim. Hemen ardından banyonun kapısını kapadım ve dağınık yatağıma düzeltmek için koşturdum. Örtüleri eski haline getirirken soluk soluğa, “Gel, abi,” diye seslendim.

Yatağımanın üzerine zıplayıp telefonumu elime aldım. Kartal abim anahtarı yavaşça çevirip, odanın kapısını açarken bir yandan da kapıya bakıyordum. Sancak her an banyoda olmaktan sıkılıp fırlayabilirmiş gibi duruyordu.

Abim üzerini çoktan değiştirmişti. Favorisi olan çizgili siyah pijamasıyla doğrudan odama daldı.

“Naptın, cezalı?”

“*Naptın* mı? *Ne yaptın* olmasın o?”

“Katrani kaynatsan olur mu şeker, cinsini sevdiğim cinsine çeker.” Abim sabır çekerek, respihini sallayıp odanın ortasına doğru ilerledi. “Al birini vur ötekine, aynı ses çıkar,” dedi.

“Aa, abi! Ayıp oluyor.” Telefonumu yanıma koyup kaçamak bakışlarla banyonun kapısına baktım. Anlayacağı dilden konuşmayı seçerek, “Sen hayırdır?” diye göz kırptım.

Abim respihini havada sallayıp keyifle kahkaha attı.

“Hah şöyle, kızım! Odada sıkıntıdan patlama diye seni yalnız bırakmayayım dedim.”

“Abi, ne olursun, bırak,” diye mırıldandım.

Az önce yaşadığım sahnenin aklıma gelmesiyle kıpkırmızı oldum. Sancak’la en güzel anılarımızın içine dalıyordu. Bu böyle devam ederse Sancak’ı en sonunda tutamayacaktım ve olanlar olacaktı.

“Ha?”

“Yok bir şey.” Gözlerimi devirip bacaklarımı kendime çektim ve bağdaş kurdum. “Uyumayacak mısın? Yarın erkenden işe gitmen gerekmiyor mu?”

Abim omuz silkip çalışma masasına doğru yürüdü. “Kalkarım ben kalmasına da yarın annemin sana bir sürprizi var,” dedi.

“Yapma be!” diyerek, avuçlarımı birbirine çarpıp başımı arkaya attım. “Yarın hafta sonu değil mi?”

“Evet.”

“Kesin ya ev temizletir ya da altın gününe götürür.”

Hayatımın sonuna kadar isyan etmekten asla vazgeçmeyeceğim iki lanet iş buydu. Hayır, bu temizliği ve altın gününü kim icat etti, anlamıyordum!

“Zavallı bıdırık seni. Keşke bu ikisi olsa,” diyen abim, masadaki poşeti merak edip açmaya başladığında hangisine endişeleneceğimi bilmedim. Yarın yaşanacak sürprize mi yoksa abimin Sancak’ın dondurma poşetini bulmasına mı?

“Abi!” diye bağırdım.

Kartal abim yüzünü buruşturarak kulaklarını kapadı. “Ne bağıryorsun, kız?” dedi. “Volkan şimdi tepemize binecek.”

“Annemin sürprizi ne? Söylesene!”

“Yok ya!”

“Abi, avazım çıktığı kadar bağırırım,” diyerek tehdit ettim.

Tespini havada sallayıp kara kaşlarını çattı. “Abiye bağırma,” dedi. “Allah çarpar. Habeş maymununa dönersin iyice.”

“İyice derken?” dedim. Bunları Sancak’ın duymasından korkarak, banyo kapısına bakıp çileden çıktım.

Hayır yani insanın abisi, kardeşinin Habeş maymununa benzediğini düşünüyorsa elin oğlu neden düşünmesin! Neden fikrini değiştirmesin! Allah seni bildiği gibi yapsın, Kartal Ayazkan!

“Bana bak, abi! Yemin ederim, gebertirim seni! Ne zannediyorsun sen kendini? Brad Pitt, Jensen Ackles, Theo James, Henry Cavill falan mı? Ne bu havalar? Asıl Habeş maymunu sensin!”

“Bu gâvur gâvur isimler ne, lan? Kim bunlar?”

“Yani takıla takıla buna mı takıldın? Koskoca cümleden bunları mı çıkardın? Pes yani, abi,” dedim.

Abim dediklerimi zerre dinlemeden, “Kim kızım bunlar?” diyerek aynı soruyu sordu. Sandalyemi çekerek rahatça oturdu.

“Film aktörleri. Bilmezsin şimdi sen, boş ver onları.”

“Beni bu gâvurlarla bir tutma,” diyerek tersçe baktı.

“İrkçilik yapıyorsun şu an. Ayıp, ayıp!”

Kartal abim burun kıvrarak poşetin içindeki dondurmayı babasının malıymışçasına rahatça çıkardı. Kaşıkları masaya koydu. “Kim getirdi bu dondurmaları?” dedi. “Dışarı da çıkamadın sen, nasıl soğuk bu hâlâ?”

Tam da Sancak’ın bahsettiği gibi abimde K9 köpeklerinin genleri vardı. Başka türlü gelip de koca odada özellikle Sancak’ın bıraktığı poşeti bulamazdı. Bir an önce gitmesi için sabır çekerek yataktan kalktım.

“Nur getirdi. Ben de iple yukarı çektim.”

“İyi yapmış. Benim de canım tatlı bir şeyler istiyordu. Yiyelim hadi,” diyerek, kaşıklardan birini alıp içinde çeşit çeşit dondurmalar olan kutuyu açmaya başladı.

Banyo kapısının açılma sesiyle gözlerim kocaman olurken, abimin önüne geçip görmesini engelledim. Sancak araladığı kapıdan kaşlarını çatarak öfkeyle Kartal abime baktı. Dondurmayı yemek üzere olduğunu görünce bana doğru döndü ve dudaklarını oynatarak, “Yemesin!” diye sessizce bağırdı.

Kısık sesle, “Saçmalama,” diye fısıldayarak başımla yana doğru içeri girmesini işaret ettim.

“Mahira, güzelmiş bu dondurmalar, ha,” dedi abim.

“Abi, onlar benim dondurmalarım!”

Kartal abim, “Azıcık yiyeyim, bırakacağım,” dedi. “Ne kadar da paylaşımcısın, gözlerim yaşardı.” Korkuyla Sancak’a baktığımda memnuniyetsizce Kartal abime bakıyordu. “Nur’a söyle, bir dahakine bana da getirsin.” Karamelli dondurmadan kocaman bir kaşık alıp

ağızına attı ve ağzı dolu doluyken, “Tadı çok güzelmiş, sen de ye hadi!” dedi. “Erimesin.”

Sancak, abimin üzerine atlayıp, kaşığı her an kapacakmış gibi durarak kapının arasından, “Zıkkım yesin!” diye mırıldandığında korkuyla abimin elindeki dondurmayı kaptım. Sancak ya banyodan çıkacak ya da en sonunda beni öldürecekti.

“Ver şunu ya, bitireceksin!” dedim ama en kötü ben de bitebildim bu hikâyede. Abim şaşkınlıkla bakakalırken boşluğunu fırsat bildim. Hemen önündekileri toplayıp poşete koymaya başladım. “Git odana. Kocaman adama yatma saatini söylüyorum resmen.”

“Nankör çocuk,” diyen abim, oturduğu yerden kalkarken tespihini kafama geçirdi. “İnsan abisinden yemek kaçırır mı?”

“İnsan kardeşinin dondurmasına göz diker mi?”

“Diker,” diyerek arsız arsız cevap verdiğinde gözlerimi kıstım.

“Bu ne açıksözlülük?”

“Abiyim ben, abi!”

Kollarımı göğsümde bağlayıp ayağımı yere vurdum. “Volkan abimin sözlerini mi söylüyorsun?” dedim.

“Bana bak, küçük bacaksız.”

Abim üzerime yürüdüğünde geriye kaçmak yerine diklenerek üzerine yürüdüm. Boylarımız arasındaki mesafeyi kapatmak için parmak uçlarımda yükseldim.

“Ee, baktım. Ne olaca-” Daha sözümü tamamlayamadan birden kafamın arkasına vurdu. Başım öne düşerken saçlarım yandan yüzüme çarptı. Kendimi toparlayamadan, abim tek kelime etmeyip odadan çıktı. Üstüne üstlük odanın ışığını da kapatıp kapıyı çarparak çıkmıştı. “Abi!” Avazım çıktığı kadar çemkirdim. “Merdivenlerden yuvarlanırsın inşallah.”

Kapının arkasından cevap olarak, “Küçük itlerin duaları kabul olsaydı gökten kemik yağardı!” diye bağırdı. “Ayrıca beddua etme, kafanı kırarım.”

“Dolmuşun çizilir inşallah!” Dudak büzüp söylenmeye devam ettim. “Dolmuşuna arkadan çarparlar inşallah!”

“O dolmuş bir çizilsin, senden bileceğim!”

Sinirden çıldırarak, “Işığı ne diye kapatıyorsun?” diye sordum.

Şeytan diyor ki git eczaneden müshil ilacı al, yemeğine karıştır, akşama kadar altını tutamasın ama kardeş vicdanı!

Karanlıkta zar zor kapıya doğru ilerlerken Sancak halime acımış olacak ki banyonun ışığını açtı. Önümü görebilmem için odanın aydınlanmasını sağladı.

Sancak banyonun kapısını açarken ben de odanın ışığını açmak için ilerledim. “Abini öldüreceğim!” dedi. Banyonun kapısını arkasından koparıncasına, kapatırken kapıyla kasası arasında abimin kafasını hayal etmediyse ben de Mahira değildim.

Hak vererek, ışığa vururken, “Elini çabuk tut çünkü senden önce ben öldüreceğim gibi duruyor,” dedim.

“Dondurmayı da yedi, it,” diye söylene söylene, masaya gidip kalan dondurmayı poşetten çıkardı. “Neyse ki en sevdiğinden yememiş yoksa aşağıya inip gırtlaklardım.”

“Aman, sakın ol, Sancak Beyciğim,” derken, gülerek göz kırptım. “Azıcık yedi. Hepsini yemesine hayatta izin vermezdim.”

Sancak, “Yedi ama,” dediğinde sert ifadesine rağmen gözlerindeki çocuksu isyan, içimde şefkatli duyguların kabarmasına neden oldu. “Jelibonlular duruyor hâlâ.”

Kapıya yaslanmayı bırakarak Sancak’a doğru yürüdüm. Bir elimi sırtına koyarken diğer elimi yeni çıkmaya başlayan sakallarına yasladım.

Sancak’ın çocukluktan gelen bir aitlik duygusu vardı. Oyuncaklarını, kıyafetlerini paylaşmasına paylaşırdı ancak sadece kendisine ait kıldığı çöpü bile vermezdi. Çok nadir olsa da denk geldiğimiz dönemler oluyordu. Bu dondurma da bunlardan biri gibi duruyordu.

“Gidip biraz daha alayım mı?”

Başını çevirip dudaklarını avcuma bastırduğunda içimde oluşan hoşlukla ayak parmaklarım kıvrıldı. Başımı iki yana sallayıp parmaklarımı kolundan aşağıya indirdim. Elini tutup parmaklarımızı birbirine kilitledim.

“Film izleyelim.”

“Dondurma istemiyor musun?”

“Seninle film izlemek istiyorum,” dedim.

Sancak ne yapmak istediğimi anlamış olacak ki masadan dondurmaları ve kaşıkları aldı. Arkamdan çekiştirerek birlikte yatağıma doğru ilerledik.

“Ne izleyelim?”

Sancak'ın elindeki alıp, başucuma bırakırken köşedeki bilgisayara zıpladım. Heyecanla alıp göğsüme yasladım. Sancak'la hiç baş başa film izlememiştik ve bu bizim çift olarak ilk etkinliğimizdi. O yüzden heyecanlı bir hevesten çok gelecek için ilk defa umut doluydum. Sevdiğim adamla bir odada baş başa kalıp birlikte rahatça bir anı paylaşıyorduk. Abimler ne düşünür ya da anneler görse ne olur diye zerre düşünmeyecektik.

Sancak en değerli varlığıymışım gibi gülümseyerek, beni izlerken, ilgisine manyakça bağlı içimdeki küçük kız utanarak, "Ne bakıyorsun, ya?" diye söylendi.

"Bakamaz mıyım?"

"Bakamazsın tabii!"

"Bu kız benim değil mi? İstediğim şekilde bakarım," diyerek, boydan boya vücudumu süzerken zorlukla yutkundum. Sanki ses tonunda vücudumun titremesine neden olan dokunuşlar vardı.

Utanıp, arkamı dönerken, bilgisayarımın birlikte yatağımın köşesine geçerek Sancak'a cevap bile veremedim. Sancak gittikçe kızaran yüzüme bakıp, kahkaha atarken kaşlarımı çattım. Bu öyle güzel bir duyguydu ki pabuç kadar olan dilim lal oluyordu.

"Gelecek misin yoksa kendi başıma mı film izleyeyim?"

"Trip atması bile ayrı güzel," derken Sancak yanıma kurulmak için çoktan harekete geçmişti. Kucağımdaki bilgisayarı alıp ayaklarını uzattı. "Kızma, gel. Birlikte seçelim."

"Daha fazla gıcığıma gidersen tekmelerim zaten," diyerek, meydan okuyup tek kaşımı kaldırdım.

Sancak birden boştaki eliyle ensemden tutup kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İçimde bin bir çeşit patlama olurken geri çekildi ve ıslak dudaklarıyla göz kırptı. "Meydan okurken de güzel olduğunu söylemiş miydin?" dedi.

"He, canım, he," diye geri çekilip, omzundan yana doğru iterken sinirli tepkimi bozmamak için zor duruyordum. Beklemediğim anda öpüyordu ya, işte o an yaşadığım duygunun tarifi yoktu. Ansızın gelen bir heyecan, sevgiye sarılmış bir tutku...

Sinirlenmişim gibi kucağında duran bilgisayarı çekip rasgele bir kategoriye girdim. Gelen filmler arasından bir tane seçmeye çalıştım. Bu gidişle Sancak yüzünden bırakın film izlemeyi, seçim bile yapamayacaktık.

Sancak konuşmadan önce sırtıttığında işaretparmağını havaya kaldırarak salladım.

“Tek kelime etme!”

Ellenin tekini havaya kaldırıp diğeriyle ağzına fermuar çekti.

Yarım saatlik aramadan sonra aksiyon filmi izlemeye karar vermeyi başararak rahat bir nefes aldım. Romantik komedi ya da dram filmlerinden asla hoşlanmıyordum. Film sektörünün saçma tekrarları ve aşırı derecede benzer senaryoları vardı.

Kız ve erkek başta tüm farklılıklarına rağmen birbirlerine âşık olur, daha sonra birine mutlaka musallat olup onları ayıracak bir karakter çıkardı. Çiftimiz ayrılıp farklı hayatlar kurardı ve ne hikmetse yıllar sonra denk gelip tüm sırlar bir anda açığa çıkmaya başlardı. İşte koca romantik film sektörünün özeti bunlardan oluşuyordu.

Kartal abime romantik film izletmekle dolmuşunu gözü önünde parçalamak aynı kapıya çıkıyordu. Adamın içinde sevgi gösterisine karşı bir alerji vardı. Televizyonda ne zaman romantik gösteriler ya da dram ağırlıklı diziler çıksa yüzünü ekşiterek kapatır, bir de yarım saat dalga geçerdi. Onun için maç olsun, yeterdi. İster milattan öncenin maçı ister defalarca izlediği maç olsun, yine ve yine izlerdi.

Volkan abimse bir edebiyatçı olduğu için klasik film manyağıydı. İster televizyonda ister sinemada olsun, mutlaka bulduğu tüm klasikleri izlerdi. Romantik, dram ona hiç fark etmezdi. Ona göre insanlık bu duygulardan beslenip köklerini uzatıyordu. Bu, Volkan abimin tasviriydi, benim değil. Film sektöründe kesinlikle kendi zevklerim vardı.

Abimlerin evdeki kavgaları genelde kumanda yüzünden oluyordu. Bir de Kartal abim, Volkan abimin izlediği filmin her dakikasında dalga geçerdi. Volkan abimse köpürerek bağırmaya başlardı. Annem sonunda dayanamayıp salonu bastığında, ortak oldukları tek konu olan maçı izlemeye geçerlerdi. Tabii ikisinin tuttuğu takımların maçı olmadığı sürece.

Sancak Kızıltepe'nin film zevki tam kalbime göreydi. Benim gibi aksiyon, fantastik ve macera dolu filmlerden hoşlanırdı. Buna eski film zevkleri ve kovboy filmleri de dahildi ama burayı sır olarak saklamak istiyordum. Eski filmlerden hoşlanan ne kadar erkek vardı ki sonuçta!

Sancak kucagimdaki bilgisayarı almadan önce dudaklarını şakağıma bastırdı. “Bilgisayar benim kucagımda dursun yoksa sonra bacakların bağırmaya başlar,” dedi. Bilgisayarı kendi kucagına koyup ekranı daha rahat izleyeceğim bir konuma getirdi. Başucumdaki dondurmalara uzanıp en sevdiğim jelibonlu dondurmayı almam için uzattı. “Dondurmanı da al, güzelim.”

Hevesle başımı sallayıp uzattığı dondurmayı aldığımda kolunu omzuma attı. Vakit kaybetmeden, aşağıya kayarak başımı göğsüne yasladım. “Hadi, başlat,” dedim. “Yoksa filmin yarısında uyuyakalırım ve sen de tek başına izlemek zorunda kalırsın.”

“Film izleyeceğimi kim söyledi?” Tek kaşını kaldırıp yüzünde daha eğlenceli planları olduğunu belli eden ifadeyle dondurmasını diğer eline aldı. “Başka planlarım olabilir.”

Göğsümde kabarmaya başlayan kıskançlığı tutmaya çalışarak boğazımı temizledim. “Ne gibi planlarmış o?” dedim.

Sancak yüzüme doğru yaklaşarak, “Seni izlemek gibi planlar,” dedi.

Kızmaya ve tepki göstermeye o kadar odaklanmıştım ki bu tepkiyi hiç beklemiyordum. Yüz hatlarım anında gevşeyip, rahatlarırken, Sancak’ın yüzüne avcumu yaslayıp kafasını geriye doğru ittim. “Film izleyeceğim ben ya!” dedim.

“İzle, hayatım. *İzleme*, demedim ki.”

Dudaklarını avcuma bastırmaya çalıştığında elimi hızlıca kaçırdım. Tek dokunuşu vücudumu mahvetmeye yetiyordu.

Hızlıca filmi başlatmak için klavyeye sertçe bastım. İşaretparmagımı kaldırıp, “Tek kelime etmek, sırnaşmak yok,” dedim. Sancak’ın yüzündeki meydan okumayı andıran gülümseme büyürken, sabır çekerek başımı iki yana salladım. “Şansını zorlama, atarım vallahi odadan!” Dondurmamı sıkıca tutarak kaşığı içine daldırdım ve özellikle jelibon gelecek şekilde ayarladım.

“Hep bir tehdit, hep bi-”

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden, araya dalıp, “Dışarı atılmak ister misin Sayın Kızıltepe?” dedim.

Sancak kollarını havaya kaldırıp, “Bugün iyi polis olmana izin vereceğim,” dedi.

Cık cıklayarak başımı salladım ve dondurmamı yemeğe başladım. Biraz daha konuşmasına izin verirsem kısır döngü şeklinde ilerleye-

cekti ve işin kötü tarafı hoşuma da gidiyordu. Sancak da bunu bildiği için sataşmaya devam ediyordu. Hayır, dışarıdan biri bizi dinlese şu an yanımda Sancak'ın olduğuna da inanmazdı. Adam gerekmedikçe çok konuşmaz, sert ve kuralcı şekilde ilerlerdi. Sanırım kalbindeki düğüm el atayım derken çenesine de dokunmuştum. Ayrıca bu ilişkinin çok konuşanı benden başka kimse olamazdı.

Dondurmamı yiyerek iyice Sancak'a doğru yaslandım ve kokusunu derin derin içime çektim. Sancak omzumdan sıkı sıkı tutarken çenesini başıma yasladı fakat ondan önce dudaklarını saçlarımin dibine bastırmadan geçmedi. Sancak saçlarımin her öptüğünde, içimde oluşan o şefkat duygusunu bastıramıyordum. Sanki yıllar önce kaybettiğim ve yerini asla tam olarak dolduramayacağım şefkati, özlemi buluyordum. Kendimi güvende hissediyordum. Aynı şimdi olduğu gibi Sancak'ın kolları arasında kendimi güvende hissediyordum. Abimlerde bulmayı başaramadığım o his, Sancak'ın yanında dolup taşıyordu.

Kokusunu bir kez daha çekip, onda kaybolmak isteyerek, başımı kaldırıp Sancak'a baktım. Işığım olmadığında ışığım olacağını, her sendelediğimde yanı başımda durup düşmeme engel olacağını biliyordum. İçimde dallanıp budaklanmaya başlayan güvenle sarılı aşk duygusu, göğsümde büyüyüp her zerreme yayılıyordu.

Ufaktan ağırlaşmaya başlayan gözkapaklarımin sonsuza kadar açık tutmak isteyerek yüz hatlarını izlemeye başladım. Filmin ortasında bulduğum ve bırakmak istemediğim huzur, sonunda uykumla olan savaşı kaybetti. Derin bir uykunun içine çekildim.

Sabah uykumdan uyandırılmam, tam birinci sınıf prenseslere layıktı. Güneş pencereden içeri süzülüyor ve kuş cıvıltıları ormanın içinden geliyormuşçasına âdeta ortamın değerini arttırıyordu.

Kapım, uykumdan sıçrayarak uyanmama, afallamamama engel olmak için sessiz bir şekilde tıklatılmıştı. Evde en ufak çıt sesi yoktu ve mutfaktan gelen leziz yemek kokuları aşağıya inmem için beni çağırıyordu. Hepsi güzel uykumdan uyanıp güne güzel başlamam içindi. Harika bir gün olacağını habercisi gibiydi. Benden daha şanslısı yoktu.

Tabii tüm bunları yerseniz!

Az önce bahsettiklerime inanıyorsanız ya son derece safsınızdır ya da bizimkilere gereğinden fazla değer verip inanmışsınızdır. Alo! Kendinize

gelin! Tabii ki böyle bir uyandırılma şekli yok. Ha, inanmadıysanız işte Ayazkan ailesini tanımaya başlamışsınızdır demektir. Aileye hoş geldiniz.

Abim olacak o dağdan inen bozayı -ki kim olduğu fazlaca ortada- uykumdan sıçrayarak uyanacağım şekilde kapıyı yumrukluyordu. Yattığım yerden zıplayarak, korkuyla sağa sola bakınıp hızlı hızlı nefes almaya başladım.

“Mahira! Kalk, kız! Uyuyor musun hâlâ?”

Olan biteni anlamayarak sağıma soluma baktım. Kapıda bir ayı vardı ve bahsettiğim şekilde bana tamamen ormanda yaşadığım hissi- ni veriyordu. Kuş yoktu ama bolca Kartal Ayazkan vardı.

“Ne oluyor, ya?” diye bağırdım ve dağılan saçlarımı yüzümden çekerek yumruklarımın gözlerimi ovuşturdum. “Kim böğürüyor?”

“Abin!” diye tekrar bağırp kapıya sertçe vurdu. “Kalk, kız! Acil çıkmam lazım evden.”

Oturduğum yerden boş gözlerle çevreme bakınıp kendimi yüzüstü öne attım.

“Niye ki ya? Ayrıca saat kaç?”

“Sekiz.”

“İnşallah akşam sekizdir yoksa beni cumartesi günü erkenden kaldırdığın için ölümlerden ölüm beğen!”

“Benim beğenmeme gerek kalmayacak, sen ölmek isteyeceksin,” diye eğlenerek cevap verdiğinde, yatağımın üzerinde sudan çıkmış balık gibi sıçradım.

“Çık odandan yoksa içeri geleceğim!”

“Off!” Sabah sabah abi katili olup gazete manşetlerine düşecektim! Kim kardeşini sabahın köründe, hele hafta sonu böyle uyandırır? Öğlene kadar yatıp pinekleme benim de hakkımdı. Gençliğim bunlar yüzünden heder, ziyan, perişan oluyordu. “Kalkmayacağım, ya!”

“Kalk, kız yoksa annem terlikle ahirete yolculuk yapmanı sağlayacak.”

Resmen yirmilerimin başında çekmediğim çile kalmamıştı. Bunlar ben küçükken de böyleydi. Hatta Volkan abimin dediği doğruysa Kartal abim sırf oyun oynamak için beni beşikten indirmeye çalışırken uykumda yere düşürmüş. Adamın uykumla derdi ne, anlamıyordum.

Abimin seslenmeleri, pardon, böğürmeleri yükselirken, yattığım yerden inleye inleye kalktım. Zor da olsa uykum açıldığında, dün gece olanların aklıma gelmesiyle oturduğum yerde zıpladım.

“Lan, Sancak nerede? Adamı ezdim mi?” Yatağın üzerinde ayağa kalkarak sağa sola bakındım. Çarşafların boş olduğunu gördüğümde rahat bir nefes bıraktım. İyi yanında bakılırsa Sancak’ı ezmemiştim. Halının üzerine oturup kendimin bile sığamayacağı yatağımın altına baktım. “Nerede bu adam ya?” diye mırıldandım.

“Fısır fısır ne diyorsun, kızım?”

“Sana ne, abi! Git aşağıya, birazdan geleceğim,” diyerek oturdum yerden ayağa kalktım ve banyoya doğru koştum. Adam akşam buradaydı, sabah çıkıp gitmiş miydi?

Banyonun kapısını çalıp birkaç saniye bekledim. Ses gelmediğinde önce kulağımı kapıya yasladım ancak bir şeyler duyamayınca geri çekildim. Kapıyı yavaşça açıp karanlık olan odayı aydınlatmak için ışığı açtım. Banyo tahmin ettiğim gibi bomboştu.

Uyanabilmek ve mantıklı düşünebilmek için yüzümü yıkama amacıyla lavabonun önüne geçtim. Gözlerimin altı bir ayı tarafından şiddetle uyandırıldığım için çöküktü. Hâlâ uyumam gerektiğini yüzüme bakan herkes anlardı.

Soğuk suya alışmak için elimi değdirip, değdirip geri çektim. Sabahları yüz yıkamak tam bir işkenceydi. Hele Kastamonu’ya gittiğimizde doğal suya yakın olduğumuz için sular bıçak kadar keskinse.

Cesaretimi toplayıp avcumda biriktirdiğim suyu şap diye yüzüme yapıştırdım. Ciyaklayarak, yerimde sıçrayıp aynalı dolabımı açtım ve içinden yüz yıkama jelimle köpürtücümü çıkardım. Yüz yıkamak kadar çile verici bir şey varsa o da yüz temizleme rutiniydi. Yapsan bir dert, yapmasan bin dertti. Neymiş efendim, abur cubur yiyip de sivilcesiz bir yüze sahip olmak imkânsızmış. Bla bla...

Yüzümü yıkama jeline bulayıp güzelce yıkadıktan sonra kuruladım ve üstüne serumumu sürüp sonunda sabah rutinimin son adımına geçtim. Dişlerimi fırçalayıp saçlarımı da lastik tokayla tepemden topladım. Rahat bir nefes alarak kendime geldim. Sonunda uykunun kırıntıları bedenimi terk etmişti ancak bedenim hâlâ uyku için yalvarıyordu.

Banyoyu terk ederek odama geçtim ve telefonumu almak için komodine yürüdüm. İşte o zaman görmediğim notu buldum. Üzerinde ancak Sancak’a ait olacak şık bir yazı vardı.

Gözlerim filmi değil, seni izledi. Rüyalarımda gördüğümünden, tahmin ettiğimden daha güzel uyuyordun, Mahi’m.

Parmaklarım kâğıdın üzerinde titremeye başladı. Kalbim göğüs kafesimin içinde deli gibi atıp, midem kıpır kıpır olurken burnumun ucu sızlıyordu. Gözlerim çoktan dolmuştu ve hissettiğim sevgiyle dolup taşıyordu. Sancak'ın yazdığı notu dünyanın en değerli mücevheriymiş gibi tuttum. Yazısı sanki kulaklarıma fısıldıyormuş gibi yankılanarak, beynimin içinde dönüp duruyordu.

Birini bu kadar seveceğimi asla düşünmemiştim. Hayatımın en değerli insanı olan babamı kaybettikten sonra birine bu kadar bağlanacağım aklıma gelmezdi. Sancak'ı severdim. Ailemden sonra sevdiğim insanlardan biriydi ancak onların sevgisiyle yarışacağını asla tahmin etmezdim. Çocukluktan beri hayran olduğum adamın beni seveceğini asla düşünmemiştim. Asla Sancak tarafından sınanmamıştım. Karşıma geçip de *bu benim kız arkadaşım*, dediği biri hiç olmamıştı. Sancak'ı asla başka bir kadın tarafından kiskanarak sınanmamıştım ancak o benim tarafımdan sınanmıştı. Belki karşısına hiç geçmemiştim ama benden hep haber almıştı. Başta abimler gibi sadece beni diğer erkeklerden koruyor zannediyordum ancak işin başka yüzü de varmış.

Abimin tekrar böğürmesiyle içinde bulunduğum mutluluk rüyasından uyandım. Söylene söylene ayağa kalktım ve sıkı sıkıya tuttuğum notu en sevdiğim kitaplardan birinin içine bıraktım. Kitapların arasında saklamaktan daha güzel hiçbir yer yoktu.

Telefonu başucumdan alarak Sancak'a mesaj yazmaya başladım.

Mahira: *Günaydınnnnn. Bu saatte uyandığıma inanamıyorum. Ayrica saat kaçta gittin?*

Normalde cezadan kurtulduğum için özgür hissetmem gerekiyordu ancak aşağıya inip ceza verdiği için abimin alnından bile öpebilirdim. Bana verebileceği en güzel hediyeği vermişti. Volkan abim dün gece Sancak'ın odamda olduğunu bilse düşer bayılırdı.

Telefonumu kilitleyip, zıplaya zıplaya merdivenlerden aşağıya indim. Hatta tam indiğim sırada *iyi insan lafın üzerine gelir*, derler ya, Volkan abim elinde çaydanlıkla mutfaktan çıktı. Neşeli halimi gördüğünde, kaşlarını çatarak çaydanlığın üzerine atlamayayım diye diğer eline aldı.

"Dün cezalı olan sen değilmişsin gibi bu sabah neşesi de ne? Hayrola?" derken şüpheyi gözlerini kıstı.

"Şimdi şöyle ki abiciğim..." derken kıkırdamamı zor bastırdım.

Aklıma sokakta yaşayan yavru kedileri getirmeye çalıştım. “Üzıldüm ama ne yapayım? Dün artık tarih oldu, yarın ise bir bilmecedden ibaret, abiciğim. O yüzden bugünün kıymetini bilmek gerekir.”

Volkan abim önce uzun uzun yüzüme baktı. Ardından uzaylılar tarafından kaçırılmışım da karşısında deri değıştiren istilacı varmış gibi bön bön yüzüme baktı. “Sen böyle güzel sözler söyleyebilir miydin?” dedi.

Son merdivenden inip abimin koluna girdim ve hiç bozuntuya vermeden, “Abime çekmişim işte, ne yaparsın?” dedim.

Abim gururlanarak, “Biliyordum,” dedi. “Senin bana çektiğini içten içe hep biliyordum.” Abim çayını masaya koyup yanağını sıktı. “Seni zaten hep Kartal bozuyor yoksa çok akıllı, kültürlü bir kızsın.”

Usulca başımı salladım ve şirin şirin gülümsedim. Cümleyi *Kung Fu Panda*’dan çaldığımı öğrense acaba ne tepki verirdi?

Sağıma soluma bakarak kaşlarımı çattım. Şimdiye kadar terlikle tehditler savurması gereken biri gerekiyordu.

“Abi, annem nerede?”

“Mutfakta sana tost yapıyor.”

Şaşkınlıkla, “Bana mı?” diye sordum. Acaba hangi dağda kurt ölmüştü.

“Sana.”

İnanamayarak salonun kapısından dışarı baktım.

“Vallaha mı?”

“Vallaha.”

Garip garip gülümseyen abimi dikkatle süzüp kaşlarımı çattım. “Sen niye cumartesi günü takım elbiselisin?” diye sordum.

Ortada çok fena gariplikler vardı. İlki, Kartal abimin hafta sonu erken kalkması. İkincisi, annemin bana bağırmadan kahvaltı hazırlaması. Üçüncüsü de Volkan abimin hafta sonu takım elbise giymesi.

“Neler olduğunu çabuk açıklayın!” diye bağırmaya başladım. “Anne!”

Abim kulaklarını kapatarak, “Ne bağırıyorsun, kızım?” dedi.

“Çabuk açıkla bunu!” derken elimle boydan boya üzerini gösterdim.

* Kung Fu Panda, Mark Osborne ve John Stevenson’ın yönettiği 2008 yapımı bir 3D animasyon filmidir.

“Veli toplantım var,” dedi.

“Sabahın köründe!” diyerek, inanmayıp burun kıvırdım. Abim bakışlarını kaçırdığında işte o zaman yalan söylediğini anladım. İşaretparmağını sallayıp, “Çok kötü bir yalancısın!” dedim.

Ellerini beline koyup, kızmaya çalışarak, “Abiye *yalancı*, denmez,” dedi.

“Abi bir yalancıysa evet, denir.” Salonun çıkışına doğru döndüm. “Ayazkan ailesinin kalan iki ferdi, çabuk buraya gelin yoksa evi başınıza yıkarım!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

Kapının arkasından, sanki kendisinden hiç bahsedilmiyormuş gibi sağa sola bakan Kartal abim geldi. Tespihini suçlu olduğunu bildiği zamanlardaki gibi bacağına hafif hafif vurarak sallıyordu. Üzerinde işe giderken giydikleri vardı ve her an kaçacakmış gibi temkinli bir şekilde masaya doğru yürüdü. Burnunu çekerek, “Günaydın, ailem,” dedi.

Yanımdan geçerken de çaktırmadan bakıyordu. Gözlerimi kısarak duyacağı şekilde, “Hele bunun altından bir şeyler çıksın, bak ben Mavi’ye ne yapıyorum!” diye fısıldadım. Mavi derken dolmuşu kastettiğimi anlamış olacak ki öksürmeye başladı.

Zavallı abimi bırakıp, elindeki tost tabağıyla içeri gelen annemi gülümseyerek izledim. Üzerinde spor takımı vardı ve evde durmayacağı, dışarı çıkacağı giyiminden belliydi.

Elindeki tabağı masaya koyup, “Günaydın, güzel kızım,” dedi. Bu sırada Volkan abim sessizce kendi yerine geçmişti.

Kendi yerime geçerken, “Siz ne karıştırıyorsunuz?” diye sordum.

Annem karışık olduğunu kokusundan anladığım tostumu önüme ittirip, vakit kaybetmeden çaydanlığı aldı. “Tostunu soğutmadan yemeye başla, kızım,” dedi ve çayları doldurmaya başladı.

Kollarımı göğsümde bağlayıp önce tırsak abilerime, daha sonra da oyalanmaya devam eden anneme baktım. “Oyalanma, anne,” dedim. “Anladım bir şeyler isteyeceğini.”

“Sanki sürekli senden iş istiyormuşum gibi konuşma, Mahira!” Aha, bir numaralı trip ortama girmeye başlamıştı. Gittikçe daha da kuşkulanarak tostumdan sert bir ısırık aldım.

Ağzım dolu dolu, “Anne, bana her trip attığında işler daha da karmaşıklaşıyor,” dedim. Kahvaltıda çay keyfimi ne olursa olsun kaçıramazdım. “Söyle hadi.”

“Kızma ama.”

Volkan abim, “Anne, o imkânsız,” diye mırıldandığında, ikimiz birden ona döndük. İçtiği çayı boğazına kaçırarak öksürmeye başladı. Morarmaktan bir ton açık halde ağzını elinin tersliye kapadı. “Ben en iyisi aranızı girmeyeyim.”

“En mantıklısı, abi,” diye kinayeye konuşup anneme baktım. “Anne?”

Annem olacıklara hazırlanıyormuş gibi önce çayından bir yudum alıp bekledi. Sonunda konuşmaya karar vermiş olacak ki, “Geçen yıl yaptığımız piknik var ya...” dedi. Ne isteyeceğini daha konuşmasını tamamlamadan, anlayıp lafını böldüm. Gözlerim kocaman açılmıştı.

“Yoo,” diyerek başımı şiddetle iki yana salladım. “Yok, hayır, imkânsız.”

Kartal abim elindeki biberi hart diye ısırarak, “Evet,” diye cevap verdi.

Annem çaresizce, “İşte yine o piknikten yapmaya karar verdik,” dedi.

Kim karar vermiş?

Bana niye haber vermemiş?

Abimler bu yüzden mi kaçmaya hazır?

“Anne, bunu bana yapamazsın!”

Kurbağa çukurunda takılırdım daha iyi.

Dayanamayarak, yine lafa dalıp, “Yaptı,” dediğinde Kartal abime o kadar kötü baktım ki biberi zorlukla çiğnedi. Sertçe yuttu ve başını öbür tarafa çevirip bu sefer salatalıktan yemeye başladı. Daha akıllı olan abimse sessiz kalmayı tercih etti.

“Vallahi yaptık, kızım.” Annem suçlu olduğunu bilerek suyuma gitmeye çalışıyordu. “Ne yapayım? Herkes gitmek isteyince ben de gitmek istedim.”

“Git, anne,” dedim. Annemin elinden tutarak kendim götürmeye bile hazırdım. “Sana *gitme*, diyen oldu mu?” Abimlere baktım. Volkan abim omuz silkerken Kartal abim ellerini havaya kaldırdı. “Bak, herkes gitmeni istiyor.”

“Gideceğim ama Güliz teyzen de gelmek istiyor. O yüzden...”

“Anne, hayatta olmaz,” diyerek başımı iki yana salladım. Sandalyeyi devirecek kadar sert bir şekilde masayı tutup kendimi salladım.

“Hayatta olmaz.” Tam cevap vereceği sırada yine sözünü böldüm.

“Kabul etmiyorum, bakmam!”

“Yavrum, Güliz teyzen nasıl baksın o kalabalıkta iki çocuğa?” dedi.

“Çocuk değil, canavar onlar! Resmen canavar,” diyerek yakındım.

“Kızım, teyzen iki çocuğa toprağın tozun içinde bakamaz. Gelsinler işte, evde bakarsın.”

“Onlar birer şeytan, anne,” dedim ve abimleri işaret ettim. “Bunlar da geçen seneden bildikleri için kaçıyorlar.”

Güliz ablanın altı yaşında ikizleri vardı ve tam anlamıyla canavar gibi çocuklardı. Geçen sene abimlerle üçümüz de evde olduğumuz için bakmaya karar vermiş, *sonuçta ne kadar zor olabilir*, diye düşünerek kabul etmiştik.

Keşke kabul etmeseydik. Bunların çocuk olmasına imkân yoktu. Resmen cehennem zebanilerinin adamlarıydı. Yapmadıkları kalmamıştı.

Annem, “Okula başladılar, artık o kadar yaramaz değiller,” dedi.

“Anne, git Allah aşkına! Düzalmaz o şeytanlar,” derken elimi havada salladım. “Köpeğe miyavlamayı öğretirsin, o canavarlara insan olmayı öğretemezsin.”

“Kızım, öyle deme, ayıp,” derken sanki kabul etmişim de istedikleri olmuş gibi rahat rahat yemek yiyordu.

Kapının zili çaldığında, sesi duyan iki abim de yerinden fırladı. Volkan abim sandalyeden ceketini alıp üzerine geçirdi ve sanki arkasından atlı kovalıyormuş gibi kapıya doğru ilerlemeye başladı.

“Geç kaldım, gideyim.”

Kartal abim de masadaki tespihini alıp, arkasına bile bakmadan hatta çayını bile bitirmeden diğer abimin peşinden masayı terk etti.

“Geç bile kaldım. Trafik başlamadan dolmuşa çıkayım.”

“Buraya gelin, hainler!” Peşlerinden koşmak için yerimden fırladım. “Kimi kandırıyorsunuz?” Çoktan dış kapıya yetişmişlerdi. “İnşallah o dolmuşla erkenden gelirsin de arabanı pembeye boyatırım.” Kartal abimden cevap gelmediğinde Volkan abime doğru, “İnşallah odanın kapısını kilitlemişsindir yoksa tüm kitaplarından uçak yapacağım!” diye bağırdım.

İkisi de bir ağızdan, “Akşama görüşürüz!” diye bağırdı.

“Allah sizi nasıl biliyorsa öyle yapsın!”

Annem bile çaktırmadan masadan kalkmış, vakit kaybetmeden kapıya doğru yürümüştü. Kabul etmemem umurunda değildi. “Teyzen ocuklara bakacağın için çok mutlu olacak, Mahira,” dedi. “Aferin, anneciğim.”

“Kabul ettim mi?” Kendimi gösterip delirmiş gibi bir kahkaha patlattım. “Ben mi?”

“Geldiler. Çocukları içeriye alayım da hasta olmasınlar.”

Arkasından söylediklerime kulak asmayıp ısrarla çalan kapının yolunu yarıladı.

“Onlar ocuk değil, canavar diyorum, anne!” O ikisiyle evde kalmak, kurbağalarla dolu bir çukurda kalmaktan daha iyiydi. “Anne, kapı açık olduğu halde hâlâ zile basıyorlar!”

Tam o sırada bir ses, “Mahira abla, biz geldik!” dedi ve kafamı duvarlara vurmaya hazırlandım. Diğer velet de, “ok eğleneceğiz!” diye bağırdı.

Genelde çocukları severdim. Akraba çocuklarından da nefret ederdim. Nefret edilmeyecek gibi de değillerdi. Özellikle kanepede sızan iki canavar gibi.

Etrafımda dört beş tur durmadan döndükten sonra sırf anneleri uyumaları için erkenden uyandırdığından kanepede sız mışlardı. Uyumalarını fırsat bilerek hızlıca masayı toparladım ve yardım çağrısı için telefonumu kaptım. Bu işten tek başıma kurtulmam mümkün değildi. Elim ilk olarak Sancak’a gitmişti ancak sabaha kadar oturduğu göz önüne alındığında uyuması için ona iki saat daha verecektim.

Nur’u mesajla uyandıramayacağımı bildiğimden aramaya basarak ardı ardına on defa aramaya başladım. Sonuncu ağrımda telefonu açarak, “Ne var, vicdansız?” dedi. “Bırak, uyuyorum işte. Sabahın krnde ne diye arayıp duruyorsun.”

Telefonu kuağımdan çekerek bağırmasından kaçtım. “Kanka, çok acil durum!” dedim. “Hem de en acilinden.”

Nur anında kendine gelerek paldır küldür yataktan kalktı. Hatta yatağından düşmüş bile olabilirdi.

“Ne oldu, kanka? Sertap mı geldi? Sancak abiyle kavga mı ettiniz? Ne oldu?”

“Kanka,” dedim ağlamaklı bir sesle.

"Kankam?"

“Daha fenası!”

“Birine bir şey mi oldu?”

Hazırlanması için birkaç dakika bekledikten sonra, "Kanka, ikizler geldi," dedim.

“İkizler?” Düşünmek için birkaç dakika bekledikten sonra, “Hani şu akbaba olan bacaksızlar,” diyerek, sindirmesi için kendine birkaç saniye daha zaman tanıyıp telefonu çat diye yüzüme kapadı.

Dit dit...

“Yok artık!” İnanamayarak, telefonu kulağımdan çekip ekrana baktım. Kız resmen telefonu yüzüme kapamıştı. “Ben kaçamadıysam kimse kaçamaz!”

“Açana kadar aramazsam,” diye söylene söylene tekrar aramaya bastım. Bir yandan da kapının ucundan çaktırmadan, başımı uzatıp, ikizlerin uyanıp uyanmadığını kontrol ediyordum.

Sonunda Nur telefonu açarak, “Kanka, yapma, etme,” diye ağlamaklı bir sesle mızızlanmaya başladı. “Bakmayalım onlara.”

“Kanka, ben çok meraklıyım sanki!” diye bağırdığımda ikizlerden biri kıpırdanınca gözlerim korkuyla kocaman açıldı. Uyanmasınlar diye güçlükle yutkundum ve fısıldamaya karar verdim. “Kalk, gel çabuk!”

“Gelmem, kanka,” dedi.

“Geleceksin, kanka yoksa bunlar beni öldürür.” Ajitasyon modumu açarak burnumu çektim. “Kankinin ölmesini mi istersin?”

Nur bir iki dakika bekledikten son kıkırdayarak, “Kanka, bunları ancak Sancak abi yer,” dedi.

“He he, o da ne halt olduğumu biliyor,” derken, kendimi tutamayarak kıkırdadım. “Gel hadi.”

“İki dakikaya geliyorum, kanka ama bana borçlandın.”

“İyi, aman!” Telefonu kapamadan önce, “Hızlı gel,” diye uyardım. Nur’un aramasını bitirir bitirmez Ela’ya geçtim ancak Ela’ya sürpriz mi yapsam yoksa önden uyarsam mı bilememiştim.

Telefonumu cebimden çıkararak parmaklarımın arasında döndürdüm. Rehber girerek arama tuşuna bastım. Birkaç dakika sonra telefon açıldı.

"Mahira, ne oldu? Sen bu saatte aramazdın."

Arkadaşım bile bu saatte kalkmayacağını biliyordu ancak aynı evde yaşadığım iki hayırsız abim bilemiyordu. Aslında biliyorlardı da işlerine gelmiyordu.

“Kanka, acil durum olmasa bu saatte uyanmayı bırak, öğlene kadar uyurdum. Çıkıp bize gelmen gerekiyor. Nur da yolda.”

Hayretle, “Nur mu?” diye sordu. “Bizim Nur mu?”

Ela’nın şaşırmasında en ufak bir gariplik yoktu. Nur’u bıraksak ikindiye kadar uyur, üstüne akşamı da ufaktan çıkarmaya başlardı.

“Aynen, bizim Nur gelecek.”

“İkindiden önce?” diye hâlâ soru sormaya devam ettiğinde kıkırdadım.

“Kanka, hani şu geçen sene annemlerin peşimize taktığı canavarlar vardı ya...”

“Evet, kanka,” derken sesindeki şaşırma ufaktan korkuya dönmüştü. “Hani şu sizin evi baştan aşağı dağıtıp fotoğraf albümlerinden kendilerine podyum çizenler. Yetinmeyip sokaktaki kediyi makinede yıkamaya çalışanlar,” dedi. Çocuklar çok şükür ki makineyi çalıştırmayı bilmiyorlardı.

“Bahsettiğin o canavarlar şu an kanepemde yatıyor. İmdat!”

“Oo, has-”

“Aynen.” Ne demek istediğini anlamıştım. “Annem ve teyzem arkadaşlarıyla pikniğe gitti. Annemin üvey oğulları da beni bir başıma bırakıp gitti.”

“En sağlamından acil durummuş.” Gelip, gelemeyeceğini söylemesini beklerken kahve yapmak için mutfığa ilerledim. “Kanka, çıkıp geleyim ama Melis’le buluşacağız.”

“İyi işte, ne güzel! Onu da al, hemen bizim eve gel. Bu ikisinin hakkından ancak üçümüz geliriz.”

Gerçi çelik kuvvet gelse yine haklarından gelmezdi ya orası da ayrı konuydu.

“Bana fark etmez. Melis’le konuşup geleyim o zaman.”

Kahvemin yarısına geldiğimde, telefonumun çalmasıyla ayağa kalkarak dış kapıya doğru yürüdüm. Nur’a gelirken asla zile basmamasını, eğer kendileri uyanmazlarsa saatlerce ağlayarak başımıza bela olacaklarını özellikle belirtmiştim.

Parmak ucunda yürüyerek çok yavaş hareketlerle kapıyı açtım. Sonunda arkadaşımın yüzünü görebileceğim ve Nur'un geçebileceği bir boşluk olduğunda rahat bir nefes alarak geri çekildim. Tuttuğum nefesi bırakarak duvara yaslandım.

"Gelmeyeceksin diye çok korktum!"

"Seni o veletlerle asla yalnız bırakmazdım," diyerek ayakkabılarını çıkardı. İçeri geçip kapıyı aynı benim açtığım yavaşlıkla kapadı. "Nerede bu yaratıklar?"

"Salonda uyuyorlar," dedim.

"Takviye ekip çağırdın mı?" derken, parmak ucunda yanımdan geçerek salona doğru yürümeye başladı.

Nur'un arkasından ilerlerken, "Geliyorlar, kanka," diyerek sorusunu cevapladım.

"Normalde *kimseyi çağırma*, derdim ancak bunlar normal falan değil," diyerek uykularında melek gibi olan çocukları gösterdi. "Acaba teyzenler bunları yaparken enerji haplarını fazla mı kullandı?"

Ciddi ciddi düşünerek başımı salladım. İkisini görebileceğim şekilde koltuğa yerleştim. "Olabilir, kanka," dedim

"Planın var mı?"

Başımı hızlıca sallarken kumandayı kaptığım gibi televizyona bastım. "En az on farklı çizgi film buldum," dedim.

Nur kreş öğretmenlerine taş çıkaracak bir ilgiyle, "Yemekler ne durumda?" diye sordu.

"Dışarıdan yemek söyleriz diye düşünüyorum. Anaları çok sağlıklı beslenmelerini istiyorsa kendisi bakabilirdi."

"Bunlar sağlıklı değil ki," deyip, ellerini öne uzatarak salladı. "Çorba falan içmek yerine o çorbanın içinde bizi boğarlar."

Telefonum arka cebimde titremeye başladığında oturduğum yerden havaya fırladım. Bu sırada Nur üzerine geçirdiği eşofman üstünü çıkarmış, kanepenin tepesine atmıştı.

"Kızlar geldi, kapıyı açayım."

"Aman, sessiz olun," derken, zar zor bağladığı kızıl saçlarını düzeltip televizyon kanallarında gezinmeye başladı. "Ben de doğru düzgün bir çizgi film bulayım."

Kapıya doğru giderken, nefesimi sesli bir şekilde bırakarak omuzlarım yorgunluktan düşmüş vaziyette kapıya doğru ilerledim. Şimdi

yatağımda mışıl mışıl uyuyor olabilirdim ve uyandığımda tüm günü-mü kendime ayırabilirdim.

Dış kapıyı Nur'a açtığım şekilde yavaşça açtım. Ela kafasını görüş alanıma sokarak gülümsedi ve güneş gözlüklerini kafasına doğru itti. Çoktan uyanmış ve güne hazır vaziyetteydi. Belirli bir uyuma saati vardı ve sabahları genelde erken kalkıp güne başlardı. Nur'la benim gibi sabaha kadar uyanık olup akşama kadar yatan tayfadan değildi.

“Günaydın,” diye eğilerek giydiği beyaz spor ayakkabılarının bağ-cıklarını çözmeye başladı.

“Pek aydın bir tarafı yok ama sana da o dediğinden.”

Ela kapıdan içeri girerek daha çekingen duran Melis'i açığa çıkar-dı. Kız ilk defa bize geldiğinden olsa gerek utangaç duruyordu. “Hadi, ayakkabılarını çıkar da gel,” dedim. “Seni o meşhur canavarlarla ta-nıştırıyım. Namları o kadar çok ki mahallede onları tanımayan yok.”

Davetimi duyar duymaz, eğilerek ayakkabılarını çıkarmaya başla-dı. Bir yandan da, “Alt tarafı iki tane çocuk,” dedi. “Ne kadar yaramaz olabilirler ki?”

Ela'yla göz göze gelerek kahkaha atmamak için kendimizi zor tut-tuk. Aynı anda, “Görürsün,” diye yanıtladık.

Ev sahibi olarak öne geçtim ve salona doğru ilerledim. Melis ilk defa geldiği için sağı solu incelerken evi tanıttak enerjinin hiçbirine sahip değildim. Tüm gücümü, uyanacak canavarlara saklıyordum.

Nur bir anda boş bulunup sesli şekilde, “Geldiniz mi?” dediğinde gözlerim kocaman açıldı.

“Şşt!” diyerek işaretparmağımı dudağıma bastırdım.

Elini ağzına götürerek korka korka arkasında uyuyan çocuklara baktı. Elini ağzından çekip, “Ayy, unuttum, kusura bakmayın,” dedi.

“Vallahi kalpten giderim.”

Ela, “Uyanmadılar, sakın olun,” dedi ve boş koltuklardan birine geçerek, arkasına yaslanıp ayaklarını uzattı.

“Sana da günaydın, Terzi,” diyen Nur, elindeki kumandayı koltuk-lardan birinin üzerine atıp, esneyerek gözlerini kapadı. Nur'un hemen arkasından esnerken uykumu alamadığım için huysuzdum.

“Günaydın, kızıl kafa,” dedi.

Melis'e doğru dönüp, “Ayakta niye duruyorsun, geçip otursana,” dedim.

“Oturayım, değil mi?” Kendi kendine başını salladıktan sonra utanmış olacak ki kendini en yakın koltuğa attı. Attı atmasına da Nur’un attığı kumandanın üzerine oturmasıyla ses açma tuşu birden devreye girdi. Tamamen kapalı olan ses bir anda açıldı. Dördümüz de oturduğumuz yerden fırladık. Birbirimize bakınmaya başladık.

Nur çığına dönerek, “Lan, biriniz kapasın şu televizyonu!” diye bağırdı.

“Kumanda nerede?”

Melis, “Sanırım kışımın altında,” diye bağırarak kumandayı koltuktan aldı ve televizyonu kapamaya çalıştı. O sırada ikizlerden erkek olan uyanarak sersemlemiş bir halde boş boş bakınmaya başladı.

“Kız, kapa şunu,” diyen Nur, televizyona koşarak, kısa boylu olmasının avantajını kullanıp konsolun arkasına girdi ve kapama tuşlarını aramaya başladı. “Antin kuntin televizyonunuza tüküreyim. Alacaktınız bir tane tüplü televizyon, basacaktım kocaman düğmesine, şak diye kapanacaktı!”

Şoka uğramış halde yerimde durmaya son vererek Ela’nın yanına gittim ve uyanan canavar ağlamasın diye sakince konuşmasını dinlemeye başladım.

“Uyu, kuzum. Yok bir şey.”

Zavallı çocuk bize mi baksın yoksa sıradaki yaramazlığını mı düşünsün, bilemiyordu.

Nur, “Aha, buldum!” diye bağırarak, televizyonu neredeyse öne düşürecek bir darbeyle kapatıp derin nefes verdi. “Bu ne, lan?”

Sonunda ne yapacağına karar veren çocuk, nerede görsem tanıyacağım gülümsemesiyle ikizine baktı ve kafasını geriye yasladı.

Telaşla, “Dur, bana bak velet,” diye öne doğru uzanıp elimi şaklattım.

“Kanka, *velet* demese miydin?”

Ela’nın sorusunu görmezlikten gelerek, “Ağlamana hiç gerek yok bence,” deyip kardeşini gösterdim. “Bak, ne güzel uyuyor kardeşin.”

Çocuk sözlerimi duyup, tekrar eski haline dönerek hepimize teker teker baktı. Telaşlı halimize kıkırdadı. Çocuk değil, gerçekten şeytandı.

Ela’nın şirin yüzüne bakarak burun kıvırdı ve ardından omuz silerek, “Bana ne!” dedi. “Ben uyandım, o da uyanacak.” Hemen ardından avazı çıktığı kadar bağırarak ağlamaya başladı.

Nur, “Seni çocuk diye dünyaya getirenin ben...” diye sövmeye başlayarak, çocuğa ters ters bakıp söylendi. “Ağzına kumanda sokun şunun!”

“Yuh!” Melis korkuyla elinde tuttuğu kumandaya bakıp arkasına sakladı. “Yazık be,” dedi.

“Ne yazığı?” Nur elini havada sallayıp çocuğa ters ters baktı. “Bana bak, susmazsan döveceğim seni, velet.”

Bu sözden sonra çocukların susacağını düşünen varsa ciddi anlamda kafayı yemiş olmalıydı çünkü çocuk daha şiddetli ağlamaya başladı.

Ela çocuğu susturmaya çalışarak saçlarını okşadı. Nur’a dönüp, “Beğendin mi yaptığını?” dedi.

Çocuk susmak yerine Ela’nın saçını okşayan eline yapışıp kendine çekti. Hiç beklemediğimiz anda kızın elini ısırdı. Ela’nın gözleri şoktan kocaman açılırken, “Ahh!” diye bağırmaya başladı.

“Bak, gördün mü Terzi?”

Melis, “Oha!” diye bağırarak yanımıza koştu.

Avcumu çocuğun alnına bastırarak kafasını geriye doğru itmeye başladım.

“Bırak kızı, manyak çocuk.”

“Mahira, canım acıyor.”

Çocuğun kafasını ittirirken, bir yandan da çenesini tutup çekiyordum ama çocuk kudurmuş köpekten beterdi. Bir de yetmezmiş gibi hırlama sesleri çıkarıyordu.

“Bıraksana, yavrum!”

Melis koşturarak koltuğun arkasına geçti. Çocuğun koltuk altından tutarak çekmeye başladı. “Annen yemekte ne yediyor?” dedi. “Dana mı?”

Felaketler *geliyorum*, demeden peşi sıra gelmeye başladı. Diğer çocuk da uyanarak ağlamaya başladı. Çığlık atmama resmen saniyeler kalmıştı ve tüm gün bunun bir benzerlerini yaşayacağımıza emindim.

Nur, “Aha, diğer velet de uyandığına göre başlasın curcuna,” diyerek oturduğu yerden hem eğleniyor hem de birazdan ağlayacak gibi duruyordu.

Ela’nın elini sonunda kurtararak geriye doğru kaçtık. Ela dolan gözlerle elini göğsüne çekip, yerinde sallanırken kızın beyaz teninin üzerinde resmen kırmızı ısırık izleri vardı. “Şiddete karşıyım ama döveceğim şimdi bu çocuğu,” dedi.

“Nah döversin, salak!” Çocuk dil çıkararak üzerine atlamaya hazırlandığında Melis vücudunu geri çekti. “Isırırım!”

“Çocuğum, köpek misin sen?” Ela’nın önüne geçerek öne eğildim ve avuçlarımı dizlerime yaslardım. “Ablalara kötü söz söylenmez. Isırılmaz!”

“Isırırım.” Kaşlarını çatarak saçımı çekmek için öne atladığında geriye doğru kaçtım. Elimin tersiyle bir vuracaktım ki sinek gibi duvara yapışacaktı!

Ne ara geldiğini fark etmediğim Nur, ağlayan diğer çocuğa, “Sen neden ağlıyorsun, bebe?” dedi. “Alt tarafı uykudan uyandın.”

“Şu çocuklarla şöyle konuşma!” dedi Ela.

Nur, “Sus, kız,” dedi. “Velet şimdi parçalayacak seni, Terzi.”

Isıran çocuk, “Terzi! Terzi! Terzi!” diye bağırarak yerinde zıplamaya başladı.

“Bak, gördün mü? Senin yüzünden söylemeye başladı!” diyen Ela, hâlâ ısırılmış elini tutarak sallanıyordu. Kızın elindeki diş izlerini buradan görebiliyordum.

Dayanamayarak, “Yeter, herkes sussun!” diye bağırdım. “Ela, elini soğuk suya tutup merhem sürelim! Nur sen de televizyondan çizgi film aç.” Dikkati bende olan çocuklara döndüm. “Memo, Melo, sussun hemen!”

“Ben?”

Elinde kumandayla durmuş Melis’e, “Sen de biz gelene kadar bu üçlüye göz kulak ol yoksa evi ateşe verirler,” dedim ve düşünmeye vakit harcamadan, söylenerek mutfığa doğru ilerlemeye başladım. Bugünü hastaneye gitmeden sağ salim bitirebilirsek harika olacaktı. Hatta adak bile adayabilirdim. “Anneme evi sağlam bırakmak istiyorum.”

Ela’yla birlikte mutfığa girdiğimizde hızlıca buzdolabının önüne geçtim. Kapağını açtım ve yere çökerek ilaç çekmecesini çektim.

Ela arkamdan söylenerek, “Çocuk değil, hayvan bu resmen,” dedi.

“Ee, biz sana söylemiştik,” dedim.

“Ne bileyim birden atılacağını, kanka.” Ağlamaklı bir sesle, “Bak sana, elim ne hale geldi,” dedi. “Canım çok acıyor.”

Aradığım jeli bularak ayağa kalktım ve masanın kenarında duran Ela’ya döndüm. Üzülerek, “Bu jeli sürelim de beş dakikaya hiçbir ağrın kalmaz,” dedim. “Akşama kalmadan da kızarıklığın geçer. Kü-

çükken sürekli ağaçtan, bisikletten düştüğüm için annem alışkanlık olarak sürekli buzdolabında tutar. Hatta o kadar önemli bir ilaç ki...” Gözlerimi devirdim ve aklıma gelen anıyla kahkaha attım. “Bir kere Kartal abim beni balkondan aşağıya kafa üstü düşürecekti de Volkan abim sağ olsun yetişip tutmuştu.”

O gün balkonun perdeleri değişecekti. Normalde Kartal abimin çıkıp takması gerekiyordu ancak azıcık rüşvet, biraz da tatlı sözle kanarak perdeleri takmaya gönüllü olmuştum. Plan belliydi. Ben sandalyeye çıkıp perdeleri takacaktım, abim de tepesine çıktığım sandalyeye oturarak dengeyi sağlayacaktı. Nereden bileyim, rüşvet yüzünden neredeyse bok yoluna gideceğimi!

Sandalyenin tepesine çıkmış, zar zor durarak perde asıyordum. Kartal abim de telefonundan maç izliyordu ve son dakikalarında olduğu için kıpır kıpırdı. Her ne kadar doğru düzgün durmasını söylesem de adamakıllı durmuyordu. Ben de perdenin yetişemeyeceğim yerine ulaşmak için parmak ucumda duruyordum. Abim birden gol diye sandalyeden ayağa fırladığında, sandalyenin boşa çıkmasıyla öne doğru fırlamıştım. Gözlerim kocaman açılırken tüm mahalleyi ayağa kaldıracak şekilde güçlü bir çığlık atmıştım.

Volkan abim bir perdeyi saatlerdir neden takamadığımızı merak ederek yukarı çıkmasaydı şu an öbür taraftan Kartal abime musallat olmuş olurdu. Volkan abim aşağıya düşeceğim sırada öne doğru atılarak belimden tuttuğu gibi geri çekmişti. İkimiz de balkonun zeminine fırladığımız sırada kafamı betona çarpmamam için avcunu alınma yaslamıştı. Ben olayı sıyrıklarla atlatırken Volkan abim ellerinde kollarında morluklarla kalmıştı.

“İşte böyle durumlardan bu krem sayesinde kurtulduk.” Elimdeki kremi sallayarak, mucizevi bir etki yaratıyormuşçasına hayranlıkla baktım. Kremin kapağını açıp sürmesi için uzattım. “Ödünç veriyorum, daha sonra alırım,” diyerek, göz kırıp kremin kapağını masaya bıraktım.

Ela kremi alıp eline sürmeye başladı. Gülerek, “Kremin bir de reklamını yap, tam olsun,” dedi.

“*Hatıraları var, diyorum.*”

Ellerini iki yana açıp yere çöktü. “Anlamıyorsun,” diyerek, dalga geçip kahkaha attı.

“Sür kremi ya,” diyerek şaka amaçlı kafasına vurdum. “Kalk, sana da hiç yakışmıyor.”

“Sizin yanınızda sırtıyorum yoksa normal olan benim, farkına varın,” dedi ve ayağa kalkarak, sandalyeyi çekip eline krem sürmeye başladı.

“Asıl siz anormalsiniz,” diye söylene söylene kapıya doğru yürüdüm. Mutfakta ne kadar çok kalmak istesem de içeriden ses soluk gelmediği için çocukların kızlardan birini öldürmesinden şüpheleniyordum. “İçeriye fazla yalnız bırakmayalım, daha sonra üstesinden gelemeyiz.”

Salona girdiğimde korktuğum başıma gelmediği için derin bir nefes alıp, vererek soluğumu rahatça bıraktım. İkizler yan yana oturmuş, televizyon izliyordu. Nur’un bakışları telefonda olsa da her an üzerine atlayabilirlermiş gibi göz ucuyla onlara bakıyordu. Tedirginliğine aşırı hak veriyordum. Şu an sessiz ve hareketsiz kalsalar bile akıllarından şeytani planlar geçtiğine emindim.

Tekli koltuklardan birine oturup, cebimden telefonumu çıkararak Sancak’a mesaj attım.

Mahira: *Basıma gelebilecek en kötü olay geldi.*

Çabuk uyanması için dua ederek, telefonu kilitleyip yanıma bıraktım. “Çocuklar, karnınız açıktı mı?” diye sordum.

Nur oturduğu yerden kalkarak hızlı hızlı yanıma yürüdü. Koltuğun kolçağına otururken, “Bir de besleyecek miyiz bunları?” dedi.

“Aç mı bırakalım?” diye hayretle sordum.

“Kanka, enerjiyi aldılar mı yerler bizi,” dedi korkuyla.

“Dört tane kızız, haklarından geliriz.”

Tek kaşını kaldırıp kızıl saçlarını alnından geriye itti.

“Gelir miyiz?”

“Gelemez miyiz?”

“Bok geliriz!”

Sıkıntıyla nefesimi verip televizyona odaklanmış çocuklara baktıktan sonra dudağımı büzdüm. “Kanka, karınlarını doyurup parka çıkaralım,” dedim. “Orada oynarken yorulurlar. Sonra eve gelir, uyu-turuz.”

Nur hiç inanmayarak, “Mantıklı ama dört kişi bunların hakkından parkta hiç gelemeyiz,” dedi.

Ela mutfaktan yanımıza gelip, “Fero ve Ramo’yu da çağırırsak çocukları üç üç paylaşıyoruz,” dedi.

“Gelmezler ki,” dedim.

Nur omzuma dirsek atarak çenesinin ucuyla bizi izleyen Melis’i gösterdi. Kocaman gülümseyerek başını salladı. “Gelirler, gelirler,” dedi.

“Buna üçkâğıtçılık derler ama bu sefer ben de varım.” Ela eline bakarak hızlı hızlı başını salladı. “Kolumu koparmadığına seviniyorum.”

Fısıf fısıf ne konuştuğumuzu merak eder de kendini kötü hisseder diye hâlâ bizi izleyen Melis’e dönerek, “Çocukları parka çıkaralım diyoruz,” dedim. “Bizim çocukları çağırıp hep birlikte bu ikiliye bakalım diye düşündük. Ne dersin?”

“Bana fark etmez,” diye omuz silkererek üçümüze baktı. “Birlikte takılalım diye geldim.”

“Buna pek takılmak denmez ama...” Dudak büzerek koltukta aşağıya kaydım. Bacaklarımı aşağıya sarkıtmak için Nur’un kışından ittim. “Git de şurada otur. Annem burada oturduğunu görse evine kadar terlikle kovalar.”

Nur, “Vallahi doğru,” diyerek oturduğu yerden aşağıya zıpladı ve kalktığı yere geçti. “Annenden korkulur.”

“Çocuklar?” diye televizyona dalmış ikizlere seslendim. Ses vermediklerinde Ela gülerek Melis’in yanındaki boşluğa oturdu. Elini sanki kolu kırılmış gibi göğsünde tutuyordu. “Bebeler? Pişt?”

“Transa girmişler,” diye dalga geçti Melis.

Nur ellerini önünde birleştirerek, “Bıraksak mı?” diye sordu.

“Nur, saçmalama diyorum!”

Ellerini indirerek, “İyi, tamam be,” dedi ve çocuklara döndü. “Lan, veletler!” Kollarını dikkat çekmek için iki yana salladı. “Hovvv! Hoğğğ! Leğnn!”

Ela elini çenesine koyup, “Hangi dilde sesleniyor acaba?” diye sorduğunda kahkaha atmaya başladım. “Nurca mı yoksa hayvanca mı?”

“Yok, Elaca,” dedi Nur.

“Abovv!” deyip, elimi ağızma götürerek tepki verdim. “Kavgada söylenmez.”

Melis kavgaya etmelerine fırsat vermeden araya girdi. Dikkatimizi çekmek için ellerini iki yana sallayıp koltuğun ucuna kaydım. “Acaba hazır dalmışlarken çocuklara yemek mi hazırlasak?” dedi.

“Güzel fikir,” diyerek, diğerlerinin kendi aralarında konuşmasını fırsat bilip bıraktığım telefonu aldım. Sancak’a yazmaya devam ettim.

Mahira: *Başımdaki belayı söyleyeyim. İKİZLER! Ve evet, abimler beni bunlarla bıraktı ve kaçıp gitti.*

Aklıma son anda gelenle hırslı hırslı mesajın devamını yazdım.

Mahira: *Eğer Volkan abimle seni dışarıda yakalarsam yaktım çıranı!*

Çocuklara yemeleri için köfte patates yapmaya karar vermiştik. Hem daha kolaydı hem de her çocuk severdi. Annemin daha önce hazırladığı köfteleri buzluktan çıkarıp, mikrodalgaya atarken Ela da patatesleri ince ince kesip kızartması için Nur’a veriyordu. Melis de içeride televizyon izleyen çocukların başındaydı.

Ela patatesleri düzgünce kesmeye çalışırken Nur sinir krizi geçirecekti. “Alt tarafı bir patates, Terzi,” dedi. “Kumaş kesmiyorsun ya!”

“Sen önündeki patateslere bak. Kara kuru bir şeye dönüşürlerse senin yüzünden!”

“Kızlar, acaba çorba da içirsek mi?” İki üç kez uyarı veren mikrodalganın kapağını açarak salınmış köftelerin olduğu borcamı dışarı çıkardım. “Hem annemlerin dilinden de kurtulmuş oluruz.”

Ela, “Hazır çorba var mı?” diyerek lavabonun önüne geçti. “Şimdi sıfırdan yapmak çok uzun sürer,” dedi ve köşedeki sabunluktan deterjan döküp ellerini yıkamaya başladı.

Nur kızarttığı patatesleri yanındaki tabağa koyarken, “Öyle de çok sağlıklı olur,” dedi.

“Buzdolabında dünden kalmış çorba var zaten,” dedim.

Ela, “O zaman çorba da içirelim, Mahira,” dedikten sonra suyu kapatarak ıslak ellerini havluyla kurulamaya başladı. “Sağlıklı besleninler.”

Nur dalga geçerek, “Patates köfte de çok sağlıklı zaten,” deyip güldü.

“O patatesler yanarsa asıl ben seninle dalga geçeceğim, haberin olsun.”

Nur burun kıvrarak, “Rüyanda görürsün,” dedi.

“İçeride çok sıkıldım ya,” diyen Melis, kapıdan içeri girerek, doğrudan sandalyelerden birine çöküp telefonunu masaya koydu. “Mahira, su alabilir miyim?”

“Tabii.” Elimdeki tencereyi ocağa bırakıp üst dolaptan su bardağı aldım. Sürahiden su doldururken, “Çocuklar televizyon mu izliyor?” diye sordum.

“Hâlâ bıraktığınız haldeler,” derken uzattığım bardağı aldı. “Teşekkür ederim.”

“Tüm gün böyle olsalar ne güzel olur,” dedi Nur.

“O zaman gerçekten annemin dediğine hak veririm, Nur.”

Ela, “Elimdeki ısırik sizinle aynı fikirde değil ama yanılmayı bir o kadar çok istiyorum,” diyerek kesme tahtasını ve bıçağı temizlemeye koyuldu.

Ocağın üzerine bıraktığım tavaya yetecek kadar yağ koyup ısınması için ocağın altını orta ateşte bıraktım. Çekmecedan maşa alıp, “Hâlâ uyukum var,” dedim.

“Sayende benim de uyukum var,” diye cevap verdiğinde Nur’un kafasının arkasına vurdum.

“Sayende başımı soktuğum dertlere say.”

Nur kafasının arkasına dokunup, “Tamam, kanka ya,” dedi.

Sıçramaya başlayan yağın üstüne köfteleri dizmeye başladım. Bu arada Nur neredeyse patateslerini bitirmişti. Ela işini bitirip demlenen çayı koymak için dolaptan bardakları çıkarmaya başladı. “Okullar kansasa da dinlensek,” dedi.

“Kız, bunu sen mi diyorsun, Terzi?”

Ela gözlerini devirerek, “Tabii ben diyorum,” dedi. “Köpek gibi çalıştım tüm sene.”

Melis somurtarak, “Ne güzel, yaza girince derdiniz bitiyor,” dedi. “Benim daha girmem gereken bir sınav var.”

“Okuma, boş ver,” diyen Nur, tüm patatesleri tavadan alarak tabağa koydu ve işi bitince, ocağın altını kapatıp tavanın içindeki yağın soğuması için boşa aldı. “Bak bana, tüm gün evde yatıyorum. En fazla temizlik yapıyorum.” Beni ve Ela’yı gösterdi. “Bunlar okuduğu halde anaları temizlik yaptırıyor. En güzeli evleneceksin, kocan sana bakacak.”

“Olur mu öyle?” Melis başını iki yana sallayarak karşı çıktı. “En başta ben de senin gibi düşünüyordum. *Otururum evde, yaşım gelince karşıma hayırlı bir kısmet çıkar, evlenirim, kocam da bana bakar,* diyordum ama o işler öyle olmuyor. Koca dediğin adam, çalıştığı için bir

süre sonra seni evin hizmetçisi olarak görmeye başlıyor. Evini, çamaşırlarını, tuvaletini temizleyip yemeğini hazırlıyorsun ama adam bir çay almaya bile üşeniyor. Yetmiyor, sehpanın üzerinde duran kumandayı isteyecek kadar seni hizmetçisi gibi görüyor. Zaman ilerledikçe kendini üstün görmeye, her haltı yapacağını zannetmeye başlıyor. Bağırıyor, çağırıyor, çoğu aldatıp şiddet uyguluyor. Biz kadınlar tüm çileyi çektiğimiz halde böyle.”

Susup derin bir nefes aldıktan sonra dolan gözlerini uzağa çevirdi. Sanki gözünün önünde yılların tiyatrosu dönüyor, o da izlediği sahneleri ezberden anlatıyordu. Nur’a bakıp gülümsedi ve kafasındaki düşünceleri sonuna kadar savunmaya devam etti.

“Ama kadın kalkıp çalışsa ve ekonomik özgürlüğünü eline alsa böyle olmayacak. Bir erkeğin eline bakarak, *bir gün beni terk ederse ben ne yaparım*, düşüncesine kapılıp her şeyi sineye çekmeyecek. Kendini geliştirecek, diğer kadınlara örnek olacak. Erkekle ev işlerini bölüşecek, haddini aştığında haddini bildirecek. Saygı olacak. Değerini bilecek, gerekirse arkasını dönüp gidebilecek. Yaşayacak. Adam aldattı mı *boşanırsam nasıl yaşayacağım*, diye düşünmeyecek ve gerekirse çocuklarına da tek başına bakacak.”

“Bir kadın isterse her şeyi başarır,” diye mırıldandım. Kadın güçlüdür, kadın değerlidir. “Her kadın okumalıdır. Herkes okumalı ama özellikle kadınlar okumalı çünkü onlar geleceği yetiştiriyor.”

“Herkes okuyacak kadar şanslı değil maalesef,” diyen Nur’un hayat hikâyesini bilen biri olarak söylediklerini anlayışla karşılıyordum.

“Doğru söylüyorsun,” dedi Ela. Meraklı bakışlarla Melis’e döndü. “Ailenden dolayı mı böyle düşünüyorsun?”

Normalde sormaya çekineceğim soruyu sorduğunda Melis’in vereceği cevabı merakla bekledim.

“Evet,” diye mırıldanarak tebessüm etti. “Annem zorunda kalan kadınlardan sadece bir tanesi.”

“Güçlü olanlardan,” diyerek destek olmaya çalıştım. Hayatında ne yaşadığını, nelere şahit olduğunu asla tam olarak anlayamazdım. İnsan başına gelmedikçe bilemezdi.

Ne söyleyeceğimi bilemediğimde kızartmaya başladığım köfteleri ters çevirdim. Kelimelerin çoğu boğazıma dizilmiş, boğulmam için tek bir an kolluyordu.

Dünyayı yakmak istiyordum. Bir kadın için gerekirse evreni bitirmek istiyordum. Sesimizi kısana dünyayı dar etmek istiyordum.

Melis yanıma doğru yürürken, “Yalnız köfteler süper kokmaya başladı,” dedi. “Çocuklar şimdiden acıkmıştır.” Çekmecedan çıkardığı çatalla yardım etmeye başladı.

Ela kuşku dolu gözlerle, “Çocukları öylece bıraktık ama içim hiç rahat değil,” diye mırıldandı.

Nur kahkaha atarak, “Elini ısırdılar ya, ondandır,” dedi.

“Yalnız Ela haklı. Gidip bir kontrol etsek mi?”

Köftelerden birini çatalla ayırarak üflemeğe başladım. Abilerime bir tane bile bırakmayıp hepsini kendim yiyecektim. Şerefsiz köpekler!

“Azıcık abartıyoruz,” diyen Melis, köfteleri üst raftan çıkardığı tabağa sayımıza göre dağıtmaya başladı. “Televizyon izliyorlardır.”

“Şu köfteleri bitirelim de kontrol edelim,” dedim. Yaramaz ikizlerin öyle bir senede düzeleceklerine hiç inancım yoktu. Hele şahit olduklarımdan sonra bunun imkânı yoktu.

İçime doğmuş gibi sözümü bitirir bitirmez içerinden pat diye bir ses duyuldu. Korkudan nefesim kesilirken telaşla ocağın altını kapadım ve maşayı Melis’in eline tutuşturdum. Vakit kaybetmeden salona doğru koşmaya başladım. “İkizlere olan inancımı kaybettim,” dedim. “Kesin bir şeyler planlıyorlar.”

“Benim zaten hiç yoktu,” diyen Ela, arkamdan koşarak mutfaktan çıktı.

Salondan içeri girdiğimde gözlerim hemen koltukta oturup televizyon izlemesi gereken çocukları aradı ancak yerlerinde yoklardı. Bakışlarımı anında salonda gezdirmeye başladım fakat hiçbir yerde görünmüyorlardı. Bıraktığımız yerden belli ki çoktan gitmişlerdi.

“Şansa bak, yok olmuşlar ya, la.”

Nur’a dönüp boş boş baktıktan sonra tekrar salona baktım. “Nereye yok olmuşlar, Nur? Çocukları kaybedersek annemler gebertir bizi.” Koltukların altına bakmak için kendimi resmen yere attım ve tüm köşeleri incelemeye başladım. Çocuklardan kurtulmak isterken gerçekten yok olmalarını istememiştim ki.

“Bulun şu çocukları!” diye bağırdım.

Koltukların altına baktıktan sonra dizlerimin üstünde emekleye emekleye salonda tüm sığabilecekleri boşluklara bakınmaya devam ettim. Masanın altı, sandalyeler, perde arkaları, hepsi.

Ela dolapları tek tek açıp bakıyordu.

“Neredeler ya!”

“Kanka, bunlar salonda değil,” dedi Nur.

“Vazonun içine bakarken mi bu kararı verdin, Nur?”

Gözlerimi devirip ayağa kalktım ve üzerimdeki tozları çıırttım. Biz hangi akılla bu çocukları salonda bırakmaya karar vermiştik ki? Baş belalarından gözümüzü ayırmamamız gerekiyordu.

Ela, “Eve dağılıp bakalım,” dedi. “Önce evde olup olmadıklarına emin olalım, ona göre dışarı çıkarız.” Tam o sırada üst kattan gelen düşme sesiyle başını tavana kaldırdı. “Galiba nerede oldukları belli oldu, ha?”

Korkudan bayılacak olsam tam şu an olurdu. “Benim odam mı orası?” Kızlara dönüp, zar zor nefes alarak, “Benim odam değildir ya,” dedim ve ellerimi havaya kaldırdım. “Lütfen.”

Nur bakışlarını tavandan çekerek, işaretparmağıyla yukarıyı gösterip, “Mahira, uç bence,” dedi.

Nur’a hak vererek, saniyesinde arkamı dönüp zebaniler kovalasa bu kadar hızlı koşmayacağım şekilde merdivenlere doğru koşmaya başladım. Gözümün önünü tam göremediğim için önce halının kenarına takılıp, öne kafa üstü düşeceğim sırada zar zor dengemi toparlayarak düzeldim. Çoraplarım yüzünden parkeden kayarak merdivenlerin tııabzanlarına tutundum ve kendimi yukarı doğru çektim. “Bu ne, ya?” derken basamakları üçer beşer çıkarak üst kata ulaştım. Ela ve Nur da aynı şekilde peşimden geliyordu. Gelmeselerdi, karşılaşacağım felaketle tek başıma yüzleşemezdim.

Korka korka odamın kapısında durup içerinden gelen takır tukur seslerine karşı yutkundum. Omzumun üzerinden kızlara, “Hiç hazır değilim,” dedim.

“Şöyle düşün, içeri girmediğin her saniye başına daha büyük felaketler gelebilir,” dedi Ela.

Nur, Ela’ya bakarak güldü. “Korku filmimi çekiyoruz?” Yanımdan geçerek kenara çekilmem için omzumdan itti. “Çıkın, ben bakarım.”

“Bence de sen bak yoksa kalbim dayanmayacak.”

Kapının kolunu tutarak sırf pisliğine yavaşça açtı. Omzunun üzerinden gülererek, “Açayım mı yoksa açmayayım mı?” dedi.

“Nur!”

“İyi be, eğlenelim dedik,” diyerek, kapıyı açıp, başını içeri uzattıktan sonra aynı saniye içinde kapıyı geri çekip sertçe kapadı. Hızla arkasını dönüp, kızıl saçlarını yüzünden çekerek şok olmuş bakışlarla, “Boş ver, biz en iyisi aşağıya inelim,” dedi.

Zorlukla soluyarak, “Ne oldu?” dedim. Kalp krizi geçirmeme saniyeler kalmıştı.

“Kapıyı bence...” deyip elini öne doğru salladı. “Fikrimce, kişisel düşüncem olarak...”

“Nur!”

“Açmayalım yani.” Başını şiddetle iki yana sallayıp kollarımın iki yanından tuttu. Geriye doğru itmeye başladı. “Hadi, aşağıya inelim.”

“Kızıl kafa, ne gördün?”

“Kız, lafımı dinleyin ve akıl sağlığınız için aşağıya inelim, Terzi.”

“Bende akıl sağlığı falan kalmadı!” diye çığlık çığlığa bağırdım. Uyandığımdan beri tek normal dakikam olmamıştı. İki küçük veletin korkusundan günümün tamamı ziyan oluyordu. “Birbirlerini mi bıçaklamışlar? Ne yapmışlar?”

“Sahneyi gördüğünde keşke diyeceksin,” dedi Nur ve dudağını ısırtıp başını iki yana salladı.

“O kadar fena yani,” diyerek korkuyla cevap verdi Ela.

“Fena, çok fena,” dedi.

İçeriden takır tukur sesleri gelmeye devam ettiğinde daha fazla yerimde duramadım. Kollarımı tutan Nur’un ellerinden silkelenerek kurtuldum. “Durun, daha fazla dayanamayacağım,” dedim.

Ela ellerini havaya kaldırarak, “Bakamayacağım,” dedi ve gözlerini kapadı.

“Eh, benden günah gitti.”

Nur’un yanından geçip, kapının kolunu yavaşça indirirken sertçe yutkundum. Öne doğru bir adım atıp kapıyı korku filmlerindeki gibi yavaşça açtım. Nefesim kesilirken beynime kan sıçradı. Gözlerimin önü resmen kararıyordu. Karşımdaki görüntüden sonra korku filmi izlememe gerek yoktu çünkü gözlerimin önünde olanlardan daha korkunç hiçbir şey izleyemezdim.

“Ne olur, kör olduğumu söyleyin. O biten *Mac* fondötenim olmasın.”

Memo, ikizi Melisa’nın gözle görülür her yerine fondötenimden sürüyordu. Fondötenin akışkan bir yapısı olduğu için krem gibi her

yerine bulanmıştı. Çocuğun burun delikleri bile fondötenliydi. Saçlarından, yerde boş duran ama içi bıraktığımda neredeyse dolu olan vazelinim akıyordu. Daha fenası, gözlerinde far paletimin bin bir tonu ve dudağında, yerde kırık halde duran gül kurusu rujum vardı.

“Kanka, kör olsan bile kaçarı yok,” dediğinde Nur’a öyle bir bakış attım ki kız ağzına fermuar çekip ellerini iki yana salladı. “Ben en iyisi susayım.”

“Lan! Ne yapıyorsunuz burada, bebeler?” Çocuklar dalmış olacaklar ki yerlerinden sıçrayarak birbirlerine baktı. Fondötenim Memo’nun elinden düşerek ayaklarıma kadar yuvarlandı ve içinde azıcık kalan açık kahverengi kremim yerlere döküldü.

Normal bir çocuk olsa sağına soluna bakıp endişeyle kaçacak delik arardı. En azından korkardı ama benim baş belalarım utanmaz utanmaz sırtıyordu. Memo, “Melo kendine biraz bakmak istedi,” dedi.

“Kendine bakmak istedi!” İyice delirerek duvarlarla konuşmaya başladım. “Biraz bakmak istedi!”

“Hı hı.”

“Bela mısınız siz benim başıma?” diye bağırdım. Aklımı tamamen kaçıracaktım!

“Televizyon izlerken sıkıldık. Ne yapalım yani? Siz de bizi yalnız bırakmasaydınız.” Omuz silkerek Melo’nun saçlarını omzunun üstünden arkaya attı. “Hem çocuklar yalnız bırakılır mı?”

“Doğru, haklısınız. Suç bizde zaten. Sizin gibi canavarları niye yalnız bıraktık ki!”

Yerde kaç aylık harçlıklarım yatıyordu. Bunları abilerime aldıracağım diye ne kurnazlıklar, ne üçkâğıtlar çevirmiştim. Şimdi yerlerine yenisini nasıl koyacaktım?

“Sensin canavar!”

“Bana bak, bücür! Üzerine oturursam konuşacak çenen kalmaz!”

Ela yanıma gelerek, “Mahira,” diye fısıldadı. “Sakin mi olsan? Şimdi ağlarsa başımız şişer.”

Derin derin nefes alıp, vermeye başlayarak sakin olmaya çalıştım ancak nereden tutsam elimde kalıyordu. “Sizi var ya, annenize söyleyeceğim,” dedim.

Memo tükürerek dil çıkardı. “İspitçi, ispitçi!” diye bağırmaya başladı.

Çocuğun tükürüğünden tiksinerak kaçmak için arkaya doğru çekildim. “Daha mızıkçılık yap, bak ben sana ne yapıyorum,” dedim.

“Ne yapacaktıydın?” Ellerini beline koyup, beni taklit ettiğinde sinirlenerek yüzümü sıvazladım. “Alın şunu götürün yoksa geberteceğim.”

Nur, Melo’yu göstererek, “Bu bebe ne olacak?” diye sordu.

Bahsettiği kız hâlâ yerdeki makyaj malzemelerimle kendini boyuyordu. Halım fena halde batmıştı ve annem gelene kadar temizlemezsem ağızıma tükürecekti.

“Banyo yapacak, bir güzel temizlenecek!” dedim.

“Banyo falan yapmam ben,” diye çöktüğü yerden küçük elleriyle saçlarını geriye doğru itip kaşlarını çatı. “Böyle gezeceğim.”

“Gezersin, tabii,” diyerek, yanına yürüyüp kolundan tuttum ve ayağa kalkması için çekiştirdim. “Bu ne, be! Nedir benim sizden çektiğim?”

Yerinde zıplayarak kolumu ısırmağa çalıştı. “Yapmayacağım banyo,” diye sızlandı.

“Kafana banyo tasını yedin mi bak aklın nasıl başına gelecek,” derken, kafasını kolumdan ittirerek çekiştirmeye başladım. Tam o sırada Memo sırtıma atladı ve omzumdan aşağıya çekmeye başladı.

“Bırak kardeşimi!”

“Nur, Ela, alın şunu sırtımdan!”

Ela korkuyla, “Kanka, ya tekrar ısırırsa?” diye sordu.

“Ela!” Avazım çıktığı kadar bağırdım. “Çocuk maymun gibi üzerime tırmanıyor!”

“Yetiştim, kanka,” diyen Nur arkama geçerek, sırtıma tırmanmaya çalışan çocuğun tişörtünden tutarak onu geriye doğru çekiştirmeye başladı.

Ela, Nur’u köşeye iterek, “Çekil, kız,” dedi. “Senin boyun ne ki çekeceksin!”

Nur, Ela’ya cevap olarak, “Kırıcı oluyors- Aaa!” dedi ama cümlesini bitirmeden acıyla bağırmaya başladı.

“Ne oluyor?”

“Kolumu ısırıyor!”

Ela, “Şimdi kurtaracağım sizi,” dedi.

“Ne zaman? Mezara girince mi?” diyen Nur, acı içinde bağırmaya başladı.

“Bırakayım istersen?”

“Saçmalama!”

Bir yandan Melo'nun kolundan tutup, kaçmaya çalışmasını engellerken diğer yandan da beni tutan çocuktan kurtulmaya çalışıyordum. Melo'yu sağ elimle sıkı sıkı tutarken sertçe arkamı döndüm. Memo'nun tişörtünden sıkıca tuttum ve aşağıya düşmesi için birden çektim. Ela da aynı şekilde çocuğu çektiğinde, sonunda iki yana doğru ayrılmaya başladık.

Kolunu kurtaran Nur, düştüğü yerden öfkeyle kalktı ve Memo'nun üzerine atladı. Tabii araya Ela girip tutmasaydı.

“Şimdi bu çocuğu ıslak odunla güzelce dövüp, daha sonra öldürüp ayılara yem etmez miyim? Hem de Kastamonu ayılarına!”

Memo korkuyla yutkunup, geriye kaçarak korkan bakışlarını bana çevirdiğinde, “Mahira abla!” diye seslendi.

Nur çocuğu korkutmak için, “Geçen aydan ayılarla dostluğu var, ona göre ayağını denk al,” dedi. Omuz silkerek korkudan sesini çıkarmayan Melo'yu tutup çekiştirdim. “Seni de o bahsettiğimiz ayıya vermemizi istemiyorsan yürü.”

Memo, “Bence ayı yok,” diye emin olmayan ama korkulu bakışlarıyla cevap verdiğinde, tekrar omuz silkerek umursamıyormuş gibi yaptım.

“Aşağıdaki ayakkabılıkta teki kaybolan bir botum var.” Kısık ve korku dolu bir sesle, “Kimde olduğunu biliyor musun?” dedim.

“Kimde?”

“Ayıda,” diyerek başımı alladım. “Alıp gitti. Canımızı zor kurtardık. Sen en iyisi Ela ablanın yanından ayrılma yoksa Nur seni ayılara verir.”

“Vallahi veririm!” diyen Nur tekrar üzerine atıldığında, çocuk korkuyla yatağımın üstüne kaçtı.

“Eh, bu iyi bir başlangıç sayılır,” diyerek omuz silktilim ve Melo'nun kolundan tutarak banyoya doğru çektim.

Melo'yu güzelce yıkayıp eski haline döndürdükten sonra karnını doyurmak için aşağıya indirdim. Mutfakta tabaklar aynen bıraktığım gibiydi ve tek şükrettiğim Melo'nun yemeklerine dokunmamış olmalarıydı.

Saç örgüleriyle uğraşan bücüre, “Masaya geçip otur,” dedim. “Ben de yemeğini getireyim.”

Saç örgünü çekti. Kaşlarını çatıp, “Yemek yemeyeceğim!” diyerek ayaklarını yere vurdu. Masaya doğru ilerledi ve zar zor sandalyeyi çekerek üzerine tırmanmaya başladı.

Köfteleri tabağına koyarken, dönüp çatalı havada salladım. “Yalnız köfte ve patates var,” dedim.

Köfteyi duyan çocuğun çatık kaşları hızla düzeldi. Başını masadan kaldırıp el çırpmaya başladı. “Sebze çorbası yok mu?” dedi.

İşte, akraba kılığında akbaba olsa da benzer genler bulunuyordu. Başımı iki yana sallayarak kahkaha attım.

“Yok ve bugün uslu durursan dondurma da alırız.”

“Parka da gider miyiz?”

“Parka da gideriz. Siz yeter ki uslu olun, ben *Disneyland*’ı bile ayağınıza getiririm.”

Tabağına yiyecekleri koyduğum sırada zil çaldı. Elimdeki çatalı tezgâha koydum. Melo şirin bir şekilde, “Ben açabilir miyim?” diye sorduğunda gülümseyerek başımı iki yana salladım.

“Küçükler maalesef kapıyı açamaz. Kimin geleceğini bilemeyiz, değil mi?”

“Küçük değilim,” diyerek yine kaşlarını çatı. Elini masaya vurduğunda aklıma gelenle gülümseyerek buzdolabına doğru yürüdüm.

“Küçük değilsen o zaman sebze çorbası içebilirsin.”

“Yok yok, küçüğüm ben,” dedi.

“Ha, tamam o zaman.” Buzdolabını kapatıp geri çekildim. Zil tekrar çaldığında tabağı ısınması için aceleyle mikrodalgaya koyup dakikasını ayarladım. “Ben gelene kadar bekle, tamam mı?”

Migrodalga çalışır çalışmaz, koşturarak koridora geçtim. İçeriden gelen bağırış seslerine bir yenisini de ben ekleyip, “Siz aman kapıyı açmayın, ben açarım, tamam mı?” dedim.

“Kapıyı ev sahibi açar!”

“Bana bak, kızıl kafa!” Ağzını taklit ederek, dolabımdan çikolataları aşırırken *kanka, ben ailedenim*, diyorsun ama!” diye içeriye doğru bağırdım. Herkes işine geldiği gibi davranmaya alışmıştı.

Kimin geldiğine bakmadan kapıyı direkt açtım. Tam karşımda Sancak’ı gördüğümde duygularım fena halde karıştı. Kalbim, vücudu ma asla yeterli gelmeyecek kadar kan pompalamaya başladı. Göğsüm

yetmeyeceğini bildiği halde nefes almak için yükseldi. Bacaklarım baştan aşağıya titriyordu.

Sancak kapının kenarına yaslanarak eğildi ve enfes bir gülümsemeyle, "Demek beni dışarıda yakalarsan yakarsın," dedi. Kaybetmeyi bilmeyen ukala sözlerime ne olmuştu? Bir çift elalar uğruna kaybolmayı göze mi almışlardı? Sanki dilimi yuttuğumu fark etmiş gibi göz kırparak, "Cevap yok mu?" diye sordu.

"Olmadığını söylemedin," diye mırıldandım. "Neden geldin?"

"Bensiz olma diye geldim." Eğildiği yerden dikleşerek içeri doğru bir adım attı. Geriye doğru bir adım kayarken Sancak kapıyla arasında sıkışmam için elini arkama yasladı. "Gelmese miydin?"

"Bilmem," diyerek omuz silktim. "Gelmek istemeyip abimler gibi kaçsaydın da olurdu."

İşaretparmağını burnumun ucuna vurarak aramızda neredeyse hiç mesafe kalmayana kadar yaklaştı. "Sonra beni güzelce parçala," dedi ve bakışları yavaşça dudaklarıma indi. "Parçalamanı sevmediğimden değil."

"Nedenmiş?" Kolunun altından eğilerek içeri kaçtım. Sancak peşimden içeri girip kapıyı kapadı ve tekrar üzerime doğru yürüdü. Geriye doğru adımlaya adımlaya, "Cevap bekliyorum," dedim.

Sancak cevap vereceği sırada sırtımda hissettiğim buz gibi serinlikle, "Aaa!" diye çığlığı bastım. "Bu ne?" Hızla arkamı döndüm ve sırtımdaki ıslak tişörtümü tenime değmemesi için çektim. Karşımda elini ağzına götürmüş, diğer elinde daha yeni sırtıma boşalttığı, içinde artık su olmayan bardağı gördüğümde delirmeme saniyeler kalmıştı. "Melo, ne yapıyorsun?"

"Terlemişsindir diye düşündüm, Mahira."

"Mahira mı?"

Arsız arsız gülen çocuğu kaldırıp, duvara vurmak için ilerlediğim sırada Sancak belimden tutarak geriye doğru çekti. Kulağıma, "Çocuk o," dedi.

"Bu nasıl çocuk ya? Sabahtan beri yapmadıkları kalmadı." Artık sinir boşalması yaşıyordum. "Abisi önce Ela'nın elini, daha sonra Nur'un kolunu ısırdı. Benim sırtıma çıktı. Bir de en beteri, tüm makyaj ürünlerimi saçı dahil her yere sürüp odamı mahvettiler!" Sancak'ın gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıldığını görünce daha da sinirlendim. "Ne gülüyorsun, be?"

Ellerini havaya kaldırarak geri çekildi.

“Gülmüyorum.”

“Gülüyorsun!”

Tüm bunlar yetmezmiş gibi Melo kıkırdamaya başladığında sinir katsayım yükselmeye başladı. Beklemediğim anda arkasında sakladığı diğer bardağı çıkardı ve gözlerimin içine baka baka, gülerek suyu üzerine attı. İçinde kalan soğuk su çeneme ve göğsüme sıçradı.

“Yapma!” diye bağıırıp Sancak’ın arkasına saklanmak için kaçtım. “Döverim seni! Ayılara veririm.”

Tehdit ettiğim için korkarak içeri kaçması gereken çocuk, tüm evi inletecek şekilde, “Anne!” diye ağlamaya başladı.

“Bak, ya! Hem suçlu hem güçlü. Bir de ağlıyor!”

“Mahira, sakın mi olsan hayatım?” Sancak yanımdan geçerek, yerde sanki ölüyormuşçasına ağlayan çocuğun önüne çöktü. Çocuk kollarını kaldırarak Sancak’a doğru ilerledi ve boynuna sıkıca sarıldı. “Hadi, içeri girelim.”

Duruma kaşlarımı çatarak, “Mutfağa gidelim, hanımefendinin karnını doyuracağız,” dedim.

Sancak ayağa kalkıp mutfağa doğru yürümeye başladığında arkasından ilerledim. Melo ağlamayı kesmişti. Başını Sancak’ın omzundan kaldırarak gözlerimin içine baktı. Küçük çocuk resmen gözlerimin içine bakarak güldü ve kollarını ahtapot gibi Sancak’a sardı.

“Yemin ederim, çocuk değil, şeytan bunlar,” dedim.

Ardı ardına ısıtmaktan artık cılkı çıkan köfteleri Melo hapır hupur yemeye başladığında, can güvenliğim için ayakta kalarak belimi tezgâha yasladım. Çocuklar gittiği an kalan tüm zamanımı ve ertesi günümü cilt bakımına ayıracaktım. Güzelce gevşeyeceğim bir banyo-dan sonra abimlerden söke söke bugün ki zararımı misliyle alacaktım. Beni evde bırakıp gitmek neymiş, onun da intikamını fena alacaktım.

“Şöyle bir kızımız olsa güzel olmaz mı?”

Daldığım düşüncelerden Melo’nun yanında oturan Sancak’ın sesiyle ayrıldım. Ela gözlerindeki parıltılarla gözlerimin içine bakıyordu.

“Allah korusun!”

Uzaklara dalarak, “Senin çocukluğunu anımsatıyor,” deyip gülümsemi. “Benim başıma aştığın işleri düşününce aynı sen, Mahira.”

“Bu kadar değildim,” deyip, başımı şiddetle iki yana sallayarak inkâr ettim.

Sancak oturduğu yerden kalkıp, yanıma yürüdüğünde adımlarıyla birlikte kalbim delicesine atmaya başladı. Yanıma yerleşerek kolunu omzuma attı ve bedenimi kendisine çekti. “Aynı böyle yaramazdın,” dedi.

Belinden itekleyerek inatla, “Değildim!” dedim.

“Gel, kızımız olsun, böyle de yaramaz olsun,” diyerek burnunun ucunu yanağıma sürterek dürttü.

“Tabii, canım. Doğurması benden, bakması senden.”

En az otuz yıl ortada çocuk falan görmek istemiyordum. Resmen baş belalarıydı.

“Sen doğur, annesi sen ol, ben bakarım,” dedi. Nefesi boynumu okşayarak içimin bir hoş olmasına neden oldu.

Sancak’ın kolunun altından geçerek, gittikçe büyüyen sıcaklıktan kaçtım. İleride bir çocuğumuz olmasını ister miydim pek emin değildim ama Sancak’la bir gelecek istiyordum. Hem de tüm kalbimle gerçekleşmesini istiyordum ancak çocuk çok büyük bir sorumluluktur. Herkesin anne baba olmasına gerek yoktu.

“Yemeğimi bitirdim, hadi oyun oynayalım!” Melo çatalını tabağa atıp ellerini birbirine vurdu. Kararı kendi vererek, sandalyeye çıkıp zıplamaya başladı. Sancak’a hayranlıkla bakıp, “Seninle ben karı koca olacağız,” dedi. “Mahira da çocuğumuz.”

“Oldu! Bebeğe bak, sevgilime yazıyor.”

Sancak şaşkınlıkla soludu ve beni bileğimden tutup ona döneceğim şekilde çevirdi.

“Sevgilim mi?”

Bakışlarım dudaklarına ve sert yüz çehresine kaydığında sertçe yutkunup kızarmaya başladım. Olayı geçiştirerek, “Sus sen!” dedim. Melo’ya dönüp boğazımı sessizce temizledim. “Yavrum, çocuk olan sensin. Ben niye çocuk oluyorum?”

“Çünkü Sancak beni seçer,” diyerek şımarık şımarık sallandı ve saçlarını omzundan geriye itekledi.

“Nah seni se-” diyemeden Sancak avcunu ağzıma kapadı. Kolunu belime sararak kendine doğru çekti ve bedenini bedenime yasladı. Bu arada hâlâ sayıp sövüyordum.

Eğilerek, “Çocuğa öyle şeyler denir mi?” diye fısıldadı. “Hiç yakıştıramadım sana.”

Elini sinirle tutup ağzımdan çektim ve kaşlarımı çatarak huysuzca, “Bu çocuk değil ki!” dedim. “Resmen sapık.”

Melo lafa atlayarak, “Sapık ne, Sancak?” diye sordu.

Sancak cevap vermeden, “Sensin,” dedim. Ellerimi belime yasladım. “Ayrıca Sancak değil, abi diyeceksin!”

“Ben mi?” dedi ve abi lafını direkt duymazlıktan geldi.

Sancak eğlenen sesini saklamadan, “Mahira ablan şaka yapıyor,” dedi.

“Yo, yapmıyorum. Azgın seni!”

Sancak şaşkınlıkla başını geriye atıp, kahkaha atarken kalın tok sesiyle kalbim teklemeye başladı. Resmen kalbimden damarlarıma doğru bir şeyler eriyip akıyordu.

Melo kıkır kıkır gülmeye başladığında, “Bak, nasıl da hoşuna gidiyor!” dedim.

“Oynayalım, Sancak!” derken ellerini tekrar çırpmaya başladı.

“Kızım, *abi* diyeceksin, abi! Şu yaşında ben daha yeni *Sancak* demeye başladım. Sana ne oluyor?”

Küçükken yaramaz olabilirdim ancak asla saygısız olduğumu düşünmüyordum. Minnoş, kendi halinde bir çocuktum.

“Mahira?”

Seslenen Sancak’a bakıp huysuzca kaşlarımı çatıttım.

“Ne?”

Önce masum masum gülen çocuğa göz kırptıktan sonra omzumun üstünden saçımı arkaya attı. Bu sırada parmaklarının eklemleri boynuma sürtünüp parmak ucumda yükselmeme neden oluyordu.

“Sen yine de düşün dediğimi,” dedi.

Kıpkırmızı kesilerek öksürdüm. “Sus!” Elini enseme attığında, farkında olmadan ona doğru yaklaştım. “Çocuğun yanında böyle konuşma,” dedim.

“Çocuğun benimle evlenme hayali var,” diyerek, enseme okşayıp göz kırptı. “Gel, evlenelim hemen.”

Melo daha ben cevap vermeden, “Evlenelim, Sancak,” dediğinde tüm havam kaçtı.

“Ne münasebet?” Küçükük çocuğu kıskanarak kollarımı göğsümde bağladım. “Hadi, parka gidiyoruz.”

“Sen küçücük çocuğu kıskandın mı?” diyerek belimden tuttu ve sertçe kendisine doğru çekti. Göğsüm göğsüne çarparak tüm nefesimi boşalttı.

Avuçlarımı göğsüne yaslayarak kendimi geriye doğru itmeye ve yoğunlukla parlayan elalarından kaçmaya çalıştım.

“Evet, sana ne ayrıca?”

“Bana ne mi?” Gülerек, “Yalnız kıskanılan benim,” dedi. Kaçma-
ma izin vermeden eğildi ve dudaklarını dudaklarıma sürttü.

Dudaklarım dudaklarıyla buluşmak için çaresizce direnirken içim-
deki azıcık kalan dirence tutundum. “Çocuk var,” diye fısıldadım.

Nefesi dudaklarıma çarparken, “Şimdi mi geldi aklına çocuk ol-
duğu?” dedi.

“Evet.” Geri çekilerek kollarından kurtulmak için kıvrıldım.
“Hadi, parka gidelim!”

Sancak gülerек, başını eğerken gitmem için izin verdi. Temasından kurtulur kurtulmaz titrek nefesimi verdim ve ciğerlerime üç gün yete-
cek kadar nefes aldım. Hissettiklerim resmen delice ve limitsizceydi.
Bu adam için hissettiklerimin sınırlanacağını düşünemiyordum. Son-
suzluk içinde sonsuza kadar sürebilirdi.

Salondan içeri girdiğimde karşılaştığım görüntüyle neredeyse fe-
nalık geçirecektim. Kızların üçü de koltuğun arkasına saklanmış, elin-
de bir avuç toprakla birlikte solucan olan Memo’dan kaçıyorlardı.

“Bu ne hal?” diye çileden çıkarak bağırdım.

“Velet bu genç yaşımızda üstümüze toprak atacak!” diyen Nur,
Ela’nın arkasına geçerek kızı sırtından öne doğru itekledi.

Ela koltuğun tepesinden aşağıya yuvarlanmadan son anda durdu.

“Nur! Yapma!”

“Kocaman kızlarsınız, bir tane veledin hakkından gelediniz
mi?” derken Memo’nun elinden sarkan çamuru gördükçe gözüm se-
ğiriyordu.

Nur iki kızın arkasında saklanarak, “Gelemedik, kanka,” dedi.
“Sen gelsene!”

Memo konuşmamızı fırsat bilip, solucanlardan birini ucundan tuta-
rak Melis’in tam üzerine attı. Kız solucanın göğsüne isabet ettiğini gö-
rünce, yerinde zıplayıp çığlık çığlığa, “İmdat!” diye bağırmaya başladı.

Memo bu sefer diğer solucanı da Ela’nın üzerine fırlattı ve kahka-

halar atmaya başladı. Ela da Melis'ten farkı kalmayacak şekilde çığlık atarak üzerindeki solucanı itmeye çalışıyordu. Bu sırada akıllı olan Nur, sürüne sürüne diğer koltuğun arkasına geçmiş, Memo'nun dik-katini üzerinden çekmişti.

Çığlıkları duymuş olan Sancak telaşla odaya girdi. Arkamdan odaya bakınmaya başlayıp, "Ne oldu?" diye sordu.

Gözlerimi devirerek, "Ne olacak, ikizler oldu!" dedim ve çocuğun elindeki solucanları almak için ilerledim.

Memo, "Gelme, üzerine atarım," diyerek geri kaçtı ve avcunu sanki beni korkutabilecekmiş gibi ileri uzattı.

"Aman, çok korktum," diyerek gözlerimi devirdim ve Memo'nun bileğinden tutarak havaya kaldırdım. "Ben senin yaşındayken daha yaratıcıydım."

Şaşkınlıkla, "Daha mı iyiydin?" diye sordu.

Sancak, "Volkan abisinin yemeğine solucan atıp Kartal abisinin içeceğine çamur bırakmıştı," diyerek keyifle duvara yaslanmış, şahit olduğu anıyı anlatıyordu. Tepkisine gözlerimi devirdiğimde keyifle sırtıttı. "Gerçeği insanlar da bilmeli," dedi.

"Oha!" Çocuğun ağzı hayranlıkla kocaman açıldı. "Mahira?"

"Efendim, bebiş!" derken avcundaki solucanları kendi avcuma döktüm.

"Evlenelim mi?" diye sordu.

"Biz mi?" diyerek şaşkınlıkla balkon yolunun ortasında durdum. Bu canavardan böyle bir şey demesini hiç beklemiyordum.

"Yok ya!" Sancak yaslandığı yerden dikleşerek Memo'nun üzerine yürüdü. Çocuğun ensesine yavaşça şaplak attı. "Git, boyuna uygun birini bul," dedi.

"Niyeymiş?" Memo kaşlarını çatarak, ellerini -annesinden görmüş olacak ki- beline koyup bücürük boyuyla Sancak'a kafa tuttu. "Mahira'yla kim evlenecek?" diye sordu.

Sancak kendinden emin bir şekilde, "Ben," diye yanıtladığında kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Beyefendideki özgüven kimsede yoktu.

"Ama sen onunla evlenemezsin ki," dedi Memo.

"Niyeymiş?"

Masum masum, “Çünkü Mahira seninle aynı boyda değil,” diye verdiği cevaba kızlar gülmeye başladı.

Hazırcevaplılığına kendimi tutamayarak kahkahalar atmaya başladım. “Ne oldu, Sancak Bey? Cevap ver şimdi,” diyerek balkonun kapısını açtım ve avcumdakileri dışarı doğru attım.

Memo, “Mahira tam bana göre,” diye cevap verdiğinde kızlarla tekrar güldük. Sancak çatık kaşlarla çocuğun ensesinden tutarak kendine çekti. Korkutucu bir şekilde, “Git, kreşten birilerini bul,” dedi.

Sancak’ın tepkisine cık cıklayarak kızlara, “Melo’yu mutfaktan alın ve çocukları parka götürün,” dedim.

Kızlar Memo’dan uzaklaştıklarına sevinerek, arkalarına bile bakmadan, koştura koştura salonu terk ettiler. İki talibime doğru yürüdüm. Sancak’ın kıskanması aşırı hoşuma gidiyordu. Çocuğu serbest bırakması için Sancak’ın elini tutup çektim. “Memo, hadi ablalarının peşine,” dedim ve çocuğu omzundan itekleyerek daha fazla eve zarar vermemesi için yolladım. Sancak’a dönüp kaş göz yaptım. “Az önce küçücük çocuğu kıskanıyorum diye hava civa yapıyordun, ne oldu?”

Hiç aldırış etmeden, “Kıskanırım ben, seviyorum çünkü,” dedi.

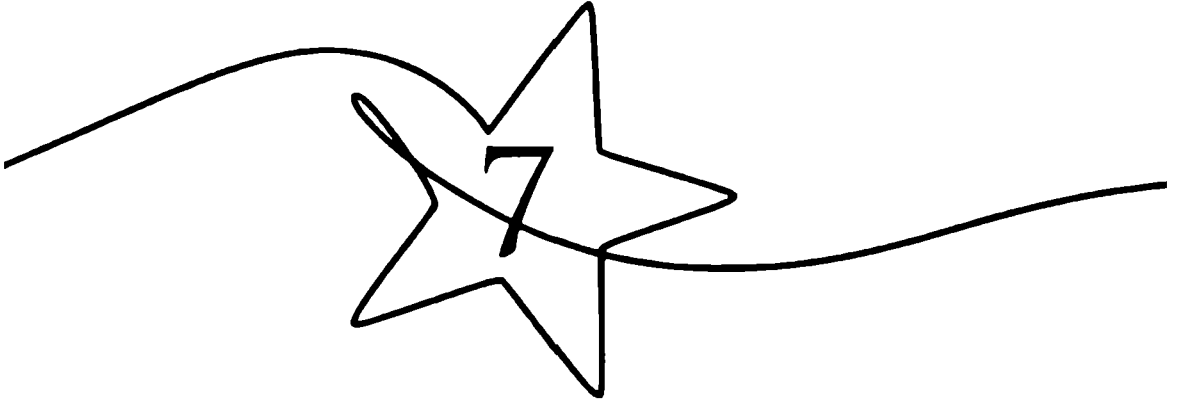
“Hımm,” dedim. Bu kadar açıksözlü olmasını beklemiyordum.

“Ne o, beğenmedin mi cevabımı?” diye sordu ve belimden tutarak, kendine çekip göğsüne yasladı. Öpmek için uzandığı sırada geriye çekilerek yanağımı çevirdim.

Sancak hayal kırıklığıyla içini çektiğinde göğsüne iki tane vurup, “Bu da geçer, Sancak Kızıltepe,” dedim. Şaşkınlıkla kaldığında, kollarından kurtulup kızların peşinden gitmek için etrafından dolandım fakat gitmeden önce işaretparmağımı sallayarak dudağımı büzdüm. “Çabuk o Volkan olacak hayırsız abimi parka çağır! Veli toplantısı biteli seneler olacak!”

“Tabii, hayatım,” diyerek, gözünü kırıp elini cebine attı.

“Gelmezse sen de gelme, Sancak Kızıltepe!”

Sancak'a yapması gerekenleri söyledikten sonra atarlı giderli bir şekilde evi terk ettiğimi söylemek isterdim ancak birinin geride kalıp Memo'nun bıraktığı pisliği temizlemesi gerekiyordu. O şanslı kişi de ne yazık ki bendim.

Söylene söylene kilerden temizlik kovanını ve süpürgeyi alarak salona ilerledim. Salon boştu ve büyük ihtimalle Sancak zorla Volkan abimi getirmek için çıkmıştı. Umarım kolundan tuttuğu gibi gelirdi yoksa en yakın çatıdan kendimi aşağıya atacaktım.

Banyodan doldurduğum kovayı pat diye parkenin üzerine bırakarak kollarımı dirseklerime kadar çektim. Şu temizliği intikam olarak abimlere yaptırsaydım ne kadar güzel olurdu. Kanepenin altına doğru ilerleyen solucanı uzanarak, tutup havaya kaldırdım.

"Nesin sen? Abimlerin küçük versiyonu mu?" Solucanı havada salladım. "Mutlaka kaçacak bir yer buluyorsunuz." Ayağa kalkarak solucanı bahçeye açılan kapıdan çimlerin üzerine attım.

Tüm evi temizlemek, çocuklarla uğraşmaktan çok daha kolaydı. Evi en az bir saate temizler, üzerine keyif kahvemi içip yanlarına öyle giderdim. Odamdaki enkazın acısını çocuklara bakmadıkları için abimlerden çıkaracaktım.

Önce salonu temizlemeye başladım. Daha sonra kendi odamı temizleyecek ve abimlere en az maaşlarının yarısı kadar fatura çıkarcaktım. Artık kaç yıla ödeyeceklerini kendileri düşünürlerdi.

Arkama yaslanmış, kahvemi yudumlarken telefonum ısrarla çalmaya başladı. Kahvemden bir yudum daha alarak, hiç acele etmeden, fincanımı sehpa koyup saçımı omzumun üstünden geriye attım.

Vaktim olsa yukarı çıkar, bir saat kadar uyurdum ancak çocuklara daha fazla katlanamamış olacaklar ki ısrarla aramaya devam ediyorlardı.

Telefonun zil sesine gıcık olup aramayı cevapladım.

“Ne var?”

Nur telaşlı sesiyle, “Kanka!” dediğinde olacakları ufaktan kestirerek bıkkın nefesimi bıraktım. Fincanımı alarak lavabonun önüne geçtim.

“Yine ne oldu?”

“Kanka, ikizler kasabın oğlunu dövdü.” Birkaç dakika durduktan sonra telaşlı sesi kayboldu. Kendini sorgulamış olacak ki, “Niye telaş yaptım ki? Helal olsun size!” diyerek çocuklara bağırdı.

Gözlerimi devirerek, “Karar ver, bu bir kriz durumu mu yoksa değil mi?” dedim.

“Düşününce değil, kanka ama artık gel de yani,” dedi.

“Çocuğu neden dövdüklerini anlatacak mısın?”

“Kasabın oğlu Melo’yu salıncaktan zorla kaldırmak isteyince Memo da oğlanı dövmeye başladı. Melo da *sen benim kardeşime nasıl vurursun*, diyerek çocuğu ısırıldı.” Sesine yansıyan gururla anlatmaya devam ediyordu.

Alkışlayıp, “Tebrik ederim, iki tane çocuğa onca insan bakamadınız,” dedim. Nur’a kızarken bir yandan da kardeşlerin birbirine destek çıkmasına içten içe sevinip gururlanmıştım. Bir Ayazkan topluluğu olarak dayanışmayı ve düşmanlara dayağı sonuna kadar destekliyorduk.

“Kalk, gel de sen bak!” diyerek çemkirdi.

“Geliyorum, geliyorum,” dedim. “Yapamadınız bensiz.” Söylene söylene parka gitmek için hazırlanmaya başladım.

Parka giden yokuşu çıkarken, soluk soluğa kalarak sağa sola söylenmeye başladım. Nasıl oluyordu da Ankara’nın her yeri yokuş olabiliyordu? En sonunda ülkenin göbeğinde, yukarı çıkmaktan uzaya varacaktık. Bir de *Ankara’da oturanlar sakın hayat yaşar*, derlerdi. Bu tamamen bir palavradan ibaretti. Habire yokuş çıkmaktan sonunda sinir hastası olup çıkacaktık.

Ellerimi dizime koyarak soluklandım ve fırsatı değerlendirerek

uzaktan bizimkileri izlemeye başladım. İçlerine karışmadan son huzurlu saniyelerimi değerlendirmeye çalışıp resmen saniyelerin kırınlarına düştüm. Parkın köşesindeki çardakta kızlar, Ramo ve Fero oturuyordu. Kahkahalarla sohbet ederken, çekirdek çitleyip kola içiyorlardı.

Rahatlayarak içlerine karışmak için hevesli hevesli yanlarına doğru yürümeye başladım ancak tablodaki huzurda eksik parçaları fark ettim. Bir kere ortam çok eğlenceli ve rahattı. Aslında böyle olmamalıydı. İçlerinden en az biri bağılıyor, diğeri sinirden ağlıyor olmalıydı.

Aceleyle ikizleri aramaya başladım. Göremediğimde, “Lan, çocuklara baksanıza!” diye bağırarak yanlarına koşmam bir oldu.

Ela yerinden sıçrarken diğerleri çocukları hatırlamış olacak ki oturdukları yerden aceleyle gördüğüm manzaraya döndüler. Memo, Nur’un bahsettiği kasabın oğlunun boynuna salıncağın zincirini dolamış, çocuğu boğuyordu. Melo’ysa boş kalan diğer salıncakta sallanıp ayaklarını savuruyordu.

“Memo! Bırak çocuğu, öldüreceksin!”

Çocuğun rengi mora doğru kayıyordu. Benden önce Fero, oğlanların yanına koşup aralarına girdi. Memo’yu yakaladığı gibi havaya kaldırıp geri çekti.

Fero, “Oğlum, sana şu çocuktan uzak dur demedim mi?” diye bağırarak zar zor küçük parmaklarını zincirden çekti. Bu arada Ramo da yetişerek kasabın oğlunun boynundan zinciri çıkarmaya başladı.

Kızlarla yanlarına gidip, sinirden kime vuracağımı bilemeyerek bir ona bir buna baktım. Kasabın oğlunun hayati tehlikesini düşünerek, çocuğun önüne çöküp ellerimi omzuna koydum. Bu arada çocuk öksürerek nefes alıyordu.

Ela’ya doğru, “Çocuğa su getirin!” diye bağırdım. “Ablacığım, iyi misin?”

“Allah’tan fazla güçlü değilmiş,” diyen Melis, yanıma çökerek çocuğun boynuna baktı. Ela’nın getirdiği suyun kapağını açıp Melis’in eline tutuşturdum. “Çocuğu önce oturtun, daha sonra yavaş yavaş suyu içirin.”

Arkamı dönüp hâlâ Memo’yu zapt etmeye çalışan Fero ve Nur’a döndüm. Aşırı sinirlenerek, “Ne yaptığını zannediyorsun sen?” dedim. “Çocuğu öldürebilirdin.”

Çocuğu gerçekten öldürseydi annesiyle babasına ne diyecektim? Bununla nasıl yaşadık?

“Mahira abla ama...”

“Ne aması Memo! Senin yaptığının doğru bir tarafı yok. Bir de kendini mi savunacaksın?” Karşımdakinin çocuk olduğunu düşünerek daha sakın olmak istiyordum ancak biraz daha geç kalsaydık diğer çocuğun ölecek olabilme ihtimali de aklımdan çıkmıyordu. “Aynı fikirde olmayabilirsiniz, belki birbirinizle dalaşabilirsiniz ancak bu kadar ileri gidemezsin. Çocuğu boğuyordun.”

Memo, “Ama o da kardeşime sataştı,” diyerek, kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü.

Ellerimi belime koyup, eğilerek aramızdaki boy mesafesini azalttım. “O zaman gelip burada ablalarına veya abilerine söyleyecektin,” dedim.

“Söyledim zaten,” dedi.

“Söylemiş olsaydın çocuğu boğmaya çalışmazdın.”

“Nur ablaya söyledim,” dedi.

Nur’a dönüp, “Ee?” diye sordum.

“Söyledi, kanka. Ben de ikisini ayırıp oyun oynamaları için farklı yerlere dağıttım.”

Memo, “Boğ dedin,” diyerek yakındı.

“Ne?” diye bağırdım.

“Nur abla, *gidip boğ*, dedi,” diyerek ısrar etti.

Nur, “Yok artık, bebe!” diye bağırdı. Şaşkınlıkla Memo’ya bakıp ardından kaşlarını çatı. Şoktan ne tepki vereceğini bilemeyerek bana döndü. Ellerini havaya kaldırıp inkâr etti. “Kanka, *git de çocuğu boğ*, demedim.”

Memo, “*Sinirimden gidip herkesi boğasım var*, dedin,” diyerek diklendi.

“Bacaksıza bak hele!” Nur, Memo’nun ensesine bir şaplak yapıştırdı ve tepkimden korkarak, “Kanka, *benim de herkesi boğasım var ama gidip boğmuyorum*, dedim,” diyerek kendini açıkladı.

“Git, boğ işte,” dedi Memo.

“Bana bak, bücür, senin yüzünden başım belaya girecek!”

Dayanamayarak, “Ortama bak ya!” diye bağırdım. Önce Nur’a bakıp, “Hadi biri mal,” dedim, daha sonra Ramo’ya ve Fero’ya baktım. “Hadi ikisi de mal! Lan, hepiniz mi malsınız, oğlum?”

Melo salıncakta kıkırdayarak, “Hepsi,” dediğinde ciddiyetimi bozmamaya çalışarak dudağımı ısırđım.

“Çocuk bile anladı ya, daha size ne diyeyim,” dedim.

“Kanka, bunlar normal değiller ki,” diyen Fero, korkarak kıkırdayan Melo’ya baktı. “Gecenin bir saatinde elinde tırpanla kıkırdaya kıkırdaya gelse hiç şaşımam. Kardeşi neredeyse çocuğu öldürecekti ama hiçbir şey olamamış gibi gülüyor.”

“Çocuk işte,” dedim ancak normal olmadıklarını biliyordum ama görmezlikten gelmeyi seçiyordum.

“Peki, normal mi?” Fero, dalga geçip geçmediğimi anlamak için birkaç saniye durdu. “Normal çocukları parka bırakırsın, yeter. Bunlardan bir saniye gözünü ayırsan ne hikmetse başın belaya giriyor. Çocuklarda tık yok.

“Kader işte,” diyerek, çok iyi anladığımı belirtip başımı salladım. Melis’le konuşan kasabın oğlunu gösterdim. “Annesi öğrendiğinde ağzımıza tükürecek. Kadın hepimizi öldürse sonuna kadar da haklı. Bir de çocuğun babası bir kasap. Kasap!”

“Adam bizi yer, lan!” dedi Fero.

Nur boş anma denk gelip, “Ama şimdi haklılar, kendi çocuğumun başına gelseydi mahalleyi ayağa kaldırırdım,” dediğinde yandan ters ters baktım. Nur bakışlarımı gördüğünde bir timsah ne kadar tatlı olabilirse o şekilde gülümsedi. “Ama şiddet her şey değil. Değil mi kanka?”

Otuz iki diş gülümseyerek, “Elimin tersindesin,” dedim.

Ağzına fermuar çekip, çaktırmadığını düşünerek ufaktan ufaktan Fero’nun arkasına doğru kaydı. “En iyisi susayım,” dedi.

Ramo ciddiyetle, “Şimdi biz Melis’le hallederiz,” dedi. Melis’le çardakta oturan ikiliye bakıp başını salladı ve çok nadir gördüğüm ağırbaşlılıkla yanlarına doğru yürümeye başladı. Ramo’nun Melis’ten hoşlandığından şüpheleniyordum ancak şimdi tam anlamıyla eminim. Bizim çocuk çoktan Melis’e abayı yakmıştı.

Fero da en az benim kadar şaşkın halde, “Normalde olsa inanmam ama konuda şu kız varsa halledeceğinden şüphem yok,” dedi.

Çocuğun önünde diz çökmüş Ramo’ya bakıp, gülümseyerek, “Gailib hepimiz geç olsa da büyüyoruz,” dedim.

Yıllar geçse de anılar gözümüzün önünde ömrümüzün dağını

oluştursa da büyüyebileceğimizi hiç düşünmezdim. Bizim için zaten halihazırda büyük olan abimler ve Sancak vardı. Yetişkin olmamıza, sorumluk almamıza gerek yoktu.

Sancak'la büyüdüğümü fark etmem zaman almıştı. Sorumluluk sahibi olmanın zamanı geldiğini, pervasızlıklarımı bir kenara bırakmam gerektiğini zor yoldan öğrenmiştim. Artık acıyı sırtlanmayı bırakmam gerekiyordu. Ölenle ölünmüyordu ya da ölünüyordu. Ben yeterince ölmüş, acıyı maskeleyenin bir yolunu bulmuştum. Kimine göre yolum belki yanlıştı ancak gözler kör oldu mu açmanın yolu yoktu.

“İnşallah,” diye mırıldandım. “Galiba zamanı geldi.”

“Zamanı çoktan gelmişti de kalbimizi açmak için ilk senin yola girmen gerekiyormuş.”

Nur hiç inanmayarak, “Benim kalbim karadelik gençler, bana sıra gelmez, size hayırlı işler,” diyerek omuz silkti ve ellerini cebine yerleştirdi.

Bu hikâyede en zor büyüyecek kişi Nur'du. Kalbini öyle kimseye açamazdı. Kimsenin ömrü, onun hayatında uzun olmazdı. Kalbi güvensiz, herkese karşı inançsızdı. Belki yıllar önce tanışmasaydık birbirimiz için sıradan insanlar olurduk.

Hepimizin bir hikâyesi vardı.

Sonunu düşünüp durduğum Nur'un, en çok merak ettiğim Ela'nın, en keyifle izleyeceğim Ramo'nun, en gizemli olduğunu düşündüğüm Fero'nun hayatıydı.

Fero dirseğini Nur'un kafasına koyup tersiyle karıştırmaya başladı. “Seni kim alır, bücür,” dedi. “Önce büyü.”

Nur, “Yuh, küçüleyim de cebine gireyim,” diyerek onu iteklemeye çalıştı.

Fero, “Boyunu kastetmiştim ama...” diyerek kıkırdamaya başladı. Etilip ayakkabısını çıkardı.

“Tabii.” Sonra ayakkabısını boyunun yetebileceği en yüksek yere, kısacası sırtına vurmaya başladı. “Geri zekâlı!”

Fero kaçmaya çalışarak, “Tamam, abla, en büyük sensin,” dedi.

Nur, “Sus, vallahi beyninin pekmezini akıtacağım!” diye bağırdı.

Sıradan rutinimize dönmenin rahatlığıyla gülmemeye çalışarak boğazımı temizledim. Bir an önce tasasız günlerimize dönmek istiyor-

dum. Kızlarla başımızı belaya sokmak, arkamızı toplayacak Sancak'ın ve abimlerin verdiği rahatlıkla pervasız olmak istiyordum. Daha yolun çok başındaydık ve yapacak çılgınca planımız vardı.

“Çocuklara kötü örnek oluyorsunuz,” dedim. Sesimi kızgın çıkarmak düşündüğümünden daha zordu.

Fero, Nur'un kafasına elini yaslayarak uzaklaştırmaya çalıştı ve parkın girişine saygıyla bakıp, “Aa, Sancak abi ve abinler geliyor,” dedi.

Göz ucuyla, “Türkçen mahvolmuş,” diyen Nur'un elinden kaçarak ayakkabısını giymek için eğildiğini gördüm.

Tüm dikkatim parka doğru kaydığında vücudum kendi tepkisini verdi. Göğsümün patlamasına neden olacak kadar sesli nefes aldı. Parkın sesi kaybolurken kulaklarımda, kan basıncımın kalbime yaptığı etkiyi duyuyordum.

Sancak'ın etkilerini...

Ela, “Nerede?” diye sorduğunda kırıdğı potun farkında olduğunu zannetmiyordum. Tamamen çekime hapsolmuş gidiyordu ve bunun beni korkutmadığını söylemem imkânsızdı. Aralarındaki en ufak etkileşimin ne olduğuna bakmazsınız işlerin yolundan çıkmasına neden olabilirdi.

Sancak'la benim yürüdüğüm ipe benziyordu. Tek farkı aralarındaki olumsuzluğun sonucunu tek yaşayacakken Sancak'la bizim aramızda olanları iki aile yaşamak zorunda kalacaktı.

Kalbim küt küt atarken gözlerimi Sancak'tan alamıyordum. Yürürken rüzgârla oynaşan saçlarından, güçlü bacaklarından, yıkılmaz omuzlarından ve hepsinden daha fenası, kalbimin bağırmasına neden olan bakışlarından... Gözlerinde kendimi gördüğümde hissettiklerimin tarifi yoktu. İçimde yaşanan fırtınanın, kulaklarımdaki ısınmanın, karnımda başlayan tatlı ağrının...

Bu adama bir ömür baksam da hislerimin değişeceğini zannetmiyordum. Bu zamana kadar kalbimde büyürken nasıl hayatta kalmıştım? Hislerim nasıl göğsümde patlayıp nefesimi kesmemişti?

Peki, Sancak bu karşılıksız olduğunu düşündüğü hislerle nasıl savaşmıştı?

İnsan karşılıksız olduğunu düşündüğü hislerle nasıl yaşardı?

Sancak kendisine bakakaldığımı fark ettiğinde, hayranlıkla izlediğim o karizmatik, saf özgüvenden oluşan gülümsemesiyle dudağının

tek kenarı yükseldi. Elini pantolonunun cebine soktu. Bakışlarını tek bir saniye üzerimden çekmeden, yürürken kalbimde sıkışmaya neden olacak şekilde göz kırptı.

Hayranlıkla, "Saf karizmalar," diyen Fero'ya hak vermeden edemedim.

Sancak ortadaydı. Sağ tarafında Volkan abim, sol tarafında Kartal abim olacak şekilde yürürlerken, yolda onları görenlerin dönüp bakmaması imkânsızdı. Hepsinin birbirinden farklı tarzı vardı ve biri mutlaka sana uyuyordu.

Fero, "Kız olsam var ya..." dedi.

"Sulanma abilerime, lan," diyerek Fero'nun ayağına spor ayakkabının ucuyla vurdum.

"Yani Sancak abiye sulanabilirim," dedi sırtarak.

"Hoşt, hadi oradan!"

Fero'ya çemkirdikten sonra içimde büyüyen Sancak'ın boynuna adayıp sarılma içgüdümü zor bastırdım. Kartal abim olmasaydı çoktan kalbimi, kalbine yaslamıştım.

Ellerimi belime koyup sağ ayağımın ucunu pat pat yere vurmaya başladım. "Gelin bakalım, kaçak Ayazkanlar," dedim.

Abimler sanki kendilerinden bahsedilmiyormuş gibi önce etraflarına baktı, daha sonra doğrudan selamlaşmaya girişerek unutacağımı düşünmeye başladılar.

Volkan abim, "Selam, nasılsın, kardeşim?" diye sorduğunda gözlerimi kıstım. Yüzüne dik dik bakmaya başladım. Bir yandan da gözümün önünden şiddet görüntüleri akıyordu.

Kartal abim dalga geçerek, "İyi iyi, baksana bizi görünce nutku tutuldu," dedi.

Volkan abim taklit ederek, "İyi iyi," dedi ve avcunu kafama bastırdı. İleri geri gitmeme neden olacak güçle sallamaya başladı. Bağırarak elinden kaçtım ve fırsatı değerlendirip Sancak'a doğru yöneldim.

"Bıraksana!" Sancak'ın yanına geçerek, "Hem suçlusunuz hem güçlü!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

İki abim de kulaklarını kapatırken Sancak kısıp sesle güldü. Sesini duyar duymaz bulduğum boşlukta kafamı kaldırdım. Gözlerimiz buluşur buluşmaz derin ela gözleriyle tekrar göz kırptı. Yüreğim başka taklalara çoktan geçmişti.

“Şu herifle senin yüzünden toplantımı yarıda bırakmak zorunda kaldım,” diyen Volkan abim memnuniyetsizlikle Sancak’a baktı.

“Hadi be oradan, toplantıymış. Sanki ülkenin yüzyıllık savunma planını çıkarıyorsunuz,” dedim.

Abim, “Geleceğimizi düşünüyorum,” dedi.

Sinirle, “Sen önce kardeşinin akıl sağlığını düşün,” dedim ve elimi belime koyup sabır çektim.

Kartal abim kaçarak yırtabilirmiş gibi, “Volkan burada olduğuna göre bana ihtiyaç kalmamıştır,” dedi. “Ekmek parası kazanmaya gideyim.”

“Hop, koçum! Nereye öyle?”

Sancak sayesinde zar zor buralara kadar getirmiştım, şimdi bırakır mıydım? Akli sıra buradan çıkıp gidecek, kahvede klimanın altında çaylayacaktı. Mahira bunu yer miydi?

“Ekmek parası diyorum, kızım,” dedi.

“Ekmek poroso diyorum kozom,” diyerek ağzını taklit ettiğimde herkes gülmeye başladı. Haklı olmanın bilinciyle saydırmaya başladım. “Yeter size bu kadar özgürlük.” Kollarımı göğsümde bağladım ve tek kaşımı kaldırarak, “Bundan sonra denetimli serbestlik ilan ediyorum,” dedim. Yandan da Sancak’a bakıyordum.

Sancak işaretparmağının eklemine dudağının kenarına yaslayarak gülümsemesini gizledi ve başını hafifçe eğdi. Sadece benim duyabileceğim şekilde, “Hay hay,” dedi.

Sancak’a sonuna kadar güvenerek asıl problemlili iki kişiye döndüm. “Ee, uygun kelimeleri mi bulmadınız?” dedim. “Edebiyatın kralı Volkan Bey?”

“Canım kardeşim, iyilikseverdir,” dedi.

“İyilikseverlik batısın!”

“Anlıyorum, kızdın ama...”

“Baa baa baa. Akli sıra bana psikolojik oyunlar düzenleyeceksin.” Gözümü kısıp Sancak’a başımın ucuyla abimi gösterdim. “Şimdi tüm üçkâğıtçılık genlerinin nereden geldiğini görüyorsun, değil mi? Büyük abimden başlayıp diğer abime geçti ve ganimet gibi tepemden düştüler.”

Sancak benzetmeme kahkaha atarak, başını iki yana sallayıp, “Delisin sen,” dedi.

“Deliyim ama s-”

Nur boğazını temizleyip, Kartal abimi hedef alarak, “Sizin yüzünüzden nelere maruz kaldık, biliyor musunuz?” diye lafa daldı.

“Nelere?”

“Bir de nelere diye soruyor!” diyen Nur, giymekten vazgeçtiği ayakkabısını Kartal abimin cevabına karşılık sırtına geçirdi.

“Ahh! Ne vuruyorsun, kızım?” diyerek yüzünü ekşitiğinde omuzları içeri çöktü.

“O tespihi var ya, boğazına dolayıp boğarım seni,” dedi.

Abim korkarak, tespihine bakıp yutkundu ve çabucak cebine soktu. Nur’dan azıcık da olsa tıstığından emindim. “Ne yaşadınız da bu kadar sinirlendin?”

“Bu canavarlar var ya, önce Ela’yı, daha sonra benim kolumu ısır-
dı.”

“Gerçekten mi?” Volkan abim şaşkınlıkla önce bana, daha sonra Ela’ya baktı. “Gerçi ben niye şaşıyorsam. İyi misiniz?”

Ela sakinlikle başını sallarken Nur, “Hiç iyi değiliz,” dedi. “Kuduz aşısı olmak için hastaneye gitmemiz gerekiyor ama çocukları bırakmıyoruz.”

Elimi sallayıp, “Bir de beyefendiler gitmeyi düşünüyorlar, yok ya,” dedim sinirle.

“Sana ne yaptı?”

Volkan abimin sorusuyla burnumdan soludum.

“Sana değil, size ne yaptı olacak o soru.” İki abim de şaşkınlıkla birbirine bakarken sırtıttım. Aslında benim için de iyi olmuştu. Abimlere makyaj malzemelerimi yeniletebilirdim. Hatta araya birkaç kıyafet de dahil etsem tadından yenmezdi. *Yine iyisin kız, Mahira.* “Yedek fondötenim de dahil olmak üzere hepsini açıp Melo’ya sürmüşler. Odamın her yerine bulaştırmışlar. Rujlarımı süreceğim diye hepsini kırmışlar. Kontürüm, allığım ne varsa hepsi gitmiş.”

O kadar ciddi ve abartarak konuşuyordum ki Ela şaşkınlıkla yüzüme bakarken, Nur çaktırmadan, başparmağını kaldırıp salladı. Bu arada kızlar şahit olduklarından bu kadar abarttığımı biliyorlardı. Sancak da beni tamamen tanıdığından sessiz kalıp abimlere müstahak olduğunu düşünüyordu.

“Yani anlayacağınız abiler, en az on bin zararınız var.”

Eh, marka alalım. O kadar yenileniyoruz.

Kartal abim, “Yuh!” diye bağırdı. “Saçmalama! Gideriz, semt pazarından iki boya alırız.”

“İki boya mı? Semt pazarı mı?”

Volkan abim, “Haklı gibi,” diye mırıldandığında öyle bir bakış attım ki ellerini havaya kaldırarak, “Ben tamamım ya,” dedi. Daha sonra dudaklarını birbirine bastırdı.

“Yapma, etme, bacım. On bin ne?”

“Bu devirde güzellik zor, abiciğim. Özellikle benim gibi güzelsen.” Sancak’a dönüp saçımı omzumdan attım. “Haksız mıyım?”

Şapsal şapsal başını aşağı yukarı sallayıp, “Güzel olmak zor tabii,” dedi.

“İşte, görüyor musun? Samet burada olsa gururlanırdı. *Abi gibi abi*, derdi.” Dudağımı büzüp hatırladığım kişiyle, “Sahi, Samet’i niye çağırmadık biz?” diye sordum.

“Sanayide işe başladı,” dedi.

“Ne?” Sancak’a bakıp kocaman açılan ağzımın üzerine elimi koydum. “Bizim tanıdığımız Samet? Hani senin kardeşin olan?”

“Evet,” dedi.

“Sanayi?” Garipsememek elde değildi. “Samet?”

Sancak son derece ciddi bir tavırla, “Okumayıp bilgisayar oynayacakmış,” dedi. “Ben de ne zaman elektrik ve kullandığı bilgisayar da dahil tüm aksesuarların parasını çıkarır, o zaman okula gitmeyi bırakıp oyun oynayabileceğini söyledim.”

Hiçbir güç o çocuğu sandalyeden kaldıramazdı.

“Sen de para kazansın diye sanayiye mi verdin?”

“İki güne arkasına bakmadan, ağlaya ağlaya gelir,” diyen Nur, eğlenerek ellerini cebine soktu.

“Kaç güne gelir, bilmem. Eğer hâlâ okumamayı düşünüyorsa yakasından tuttuğum gibi sanayiye geri götürürüm.”

Sancak tavizsiz konuştuğunda, Volkan abim hak vererek omzunu sıktı. “Haklısın, kardeşim,” dedi.

Kartal abim, “Rahat ol, kardeşim,” dedi. “En kötü dolmuşa alırım, tüm hayatını burnundan getiririm. Zaten bana da eleman lazımdı.”

Nur, “İddiaya varım, bugün gelir,” dedi ve elini cebine sokup iyice karıştırmaya başladı. Artık ne çıkaracaksa bulamayınca tüm ceplerini

aramaya başladı. “Bir saniye!” Sonunda montunun iç cebinden yirmi kayıt çıkarıp, güzelce açarak havada savurdu. “Arttıran var mı? Kartal?”

“Yirmi az,” dedi.

“Bende bu kadar var, Kartal. Ne yapayım, ablam olacak karı para vermedi.”

Boğazımı temizleyerek başımı iki yana salladım. Ortamın tüm ciddiyetinin içine limon sıkıyorlardı. Sancak’a dönüp, “Haklısın, biraz değer bilsin,” dedim.

“Elleri acıyınca görürüm onu,” dedi. Sancak konu ders olduğunda felaket acımasız oluyordu. Samet’in gözünün yaşına bakmazdı.

Nur, “Abi terörü ama olsun,” dedi. Mutlaka lafa atlayacaktı.

Kartal abim sanki çok haklıymış gibi, “Bak, nasıl abiler varmış,” diyerek başının ucuyla Sancak’ı gösterdi. “Bak, bir de nasıl kardeşler.” Bu sefer de beni gösterdiğinde gözüm seğirdi. “Adamın sözünü dinlemiş, sabahın köründe uyanıp tıpış tıpış sanayiye çalışmaya gitmiş. Sen burada bize çemkir. Çingene!”

“Çingene mi?”

“Cadaloç,” diyen Volkan abim, kolunu omzuma atarak yanına çekti. Fırsatı bulan Kartal abim de diğer tarafıma geçip kolunu omzuma attığında ne yapmaya çalıştıklarını anladım. Akılları sıra beni vazgeçirmeye çalışıyorlardı. “Olur o kadar, canım. Çocuk bunlar. Biz sana alırsın yenilerini.”

“Öyle taksit taksit alamazsınız. Hemen yarın istiyorum.”

Kartal abim, “Tabii, böbreği satıp geliyorum hemen,” dediğinde ben de dahil herkes kahkahalarla gülmeye başladı.

“Yalnız Kartal, senin böbrek o kadar etmez.”

Kartal abim bozularak, “Hadi ya, kızıl bücürük,” dedi. “Niyeymiş o?”

“Dolmuş egzozu koklamaktan çürümüştür,” dedi.

“Koklamaktan mı?” Abim *hadi oradan*, der gibi elini salladığında Nur’un biyoloji bilgisi Kartal abiminkinden de kötüydü. “Böbrekle akciğer arasındaki bağlantıyı söyler misin?”

Nur birkaç dakika susup, anlamayarak bana doğru döndüğünde gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Derin bir nefes alıp göğüs kafesimi gösterdim. Nur’a aydınlanma gelince gözlerini kocaman açtı ve söylediği şeyi fark etti.

“Aman, ikisi de organ değil mi?”

“Tabii,” diye dalga geçtiğinde Kartal abime bir cevap da ben yaptırdım.

“Abi, sen fen dersinde dalakla kalbi karıştırmamış mıydın ya?”

Nur elini ağzına götürüp, “Kalple dalağı da karıştırmazsın,” dedi.

Abim başını sağa sola sallayıp burnunu çekti. Tespihini cebinden çıkarıp kafama geçirmek için salladı. “Sus, kız, bilmem kaçınıcı sınıf-tık,” o zaman diyerek gömleğini düzeltti ve kolundaki altın rengi satarine baktı. “Neyse, kahveye gidiyorum. Çocuklarla tavla sözümüz var.”

“Hop hop! Nereye öyle?” Gitmesine izin vermeden, kolundan yakalayıp çekiştirdim. “Konuyu kaynatıp kaçmaya çalışma!” İkisini, artı Sancak’ı gruba dahil ederek, “Yarın ikiniz de kartınızı vereceksiniz,” dedim. “Ekstra olarak bu saate kadar bu çocuklara biz baktık, şimdi sıra sizde.”

Volkan abim, “Çabalama, Kartal,” dedi. “Çocuğu iyice kendine benzettin.”

“Sizsiniz çocuk,” diyerek, kaşlarımı çatıp abime bakum. Ellerimi çırpım. “Çocuklar, bu sefer size abileriniz bakacak. Çok şanslısınız, size abur cubur, dond-” Çocukları göstermek için döndüğümde Fero’nun yanında ne Memo vardı ne de salıncakta sallanan Melo. Anında konuşmayı kesip, telaşa kapılarak sağa sola bakmaya başladım. “Çocuklar nerede?” İleride Ramo ve Melis’in oturduğu yere baktım ancak orada da kimse yoktu. “Çocuklar yok!”

“Buradaldır ya,” diyen Fero sonunda aval aval bakmak yerine sağına soluna dönmeye başladı. Telaşla Sancak’ın kolunu tuttum.

“Çocuklar yok!” Normalde başka çocuklar kaybolsa en azından soğukkanlı olmayı başarabilirdim ancak bu iki canavar ortada olmadığına dünyanın sonu bile gelebilirdi. Dünya bu iki çocukla tanışmak için hiç hazır değildi.

Sancak kolundaki elimi tutarak, diğer elini de omzuma koyup eğildi. Abimler duymasın diye fısıldayarak, “Sakin ol, hayatım, buluruz şimdi,” dedi. “Fazla uzaklaşmış olamazlar.”

Fero, “Gerçekten yoklar,” dedi.

Omzumun üzerinden Fero’ya, “Hadi ya!” diye bağırdım.

Sancak’ın sözlerine kulak asmak istiyordum ancak yoğun elaları

bile fikrimi değiştiremiyordu. Sancak omzumu sıktığında derin bir nefes almaya çalıştı. Bu ocuklar şehir bile değiştirmiş olabilir.

Volkan abim Sancak'ın yanına geçerek, "Sakin ol, abiciğim, şimdi gruplara dağılıp buluruz," dedi. "Kesin bir yere saklanıp yaramazlık peşindedirler."

"Daha fena ya, başlarına ne iş açacakları belli değil," dedim. Daha kötüsü, annemler gelmeden bulamazsak beni gebertirlerdi. Teyzemin telaşı ve korkusunu hiç hesaba bile katmıyordum.

"Kanka, dağılıp bakalım hemen." Nur bile telaşla bakınmaya başlamıştı. "Kolum hâlâ sızlıyor ancak çocuklara bir şey olursa kafayı yerim."

"Durağa bildiriyorum, hepsi bakınır, buluruz," diyen Kartal abim, pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp, vakit kaybetmeden aramaya koyuldu. Soğukkanlı gözükmeye çalışsa da rengi çoktan atmıştı.

Kartal abim her zaman Volkan abimden daha karamsar bir yapıya sahipti. Genelde kötüyü düşündüğü için dışarı çıkmamı, insanlarla yakın ilişki kurmamı hiçbir zaman istemezdi. Bunun çevresinden ve dolmuşa çıktığında gördüğü insanlardan kaynaklı olduğunu düşünüyordum.

"Gözümün nnde Mğe Anlı canlandı," diyen Nur, her an kusakmış gibi duruyordu.

Ela, "Korkutma," dedi ancak onun da rengi çoktan gitmişti. "Kty ağırmayalım."

Sancak hepimizden daha sakin olmayı başaran tek kişi olarak olayı yönetmeye başladı. Yanına çağırarak, konu işlediğim suç olmadığı sürece düşüp bayılacağım ciddi ses tonuyla, "Gruplara dağılıp etrafa bakmaya başlayacağız," dedi. "Kartal ve Nur, siz durağın oralara dağılın. Orada güvendiğin insanları organize et, Kartal."

"Annemler duyarsa öldürecek bizi!"

Her an ayakkabılarımdan üzerine kusabilirdim. Karnım stresten ağırımaya, parmaklarım terlemeye başlamıştı. Başlarına gelebilecek olasılıkları dşndk tenim yeşile dönüyordu.

Sancak, "Kartal, sadece güvendiğin arkadaşlarına söyle," dedi. Abim yanımızda olduğundan fazla temasta bulunamıyordu ancak beni telkin etmek için kasılan parmaklarını görebiliyordum.

"Tamamdır." Abim, Nur'a başının ucuyla durağa giden kısa mesafeyi gösterdi. "Hadi gidelim."

Nur, "Gidelim," diyerek abimin peşine takıldı ve vakit kaybetmeden koşmaya başladı.

Sancak, "Fero, Ramo ve kızı al yanına, sizin oralara bakın," dedi. "Bakkala falan gitmiş olabilirler."

Fero başını saygıyla eğip, "Hemen gidiyoruz, Sancak abi," dedi ve diğerlerinin yanına doğru yürümeye başladı.

Sancak kalan diğer ikiliye döndü. "Volkan, sen de Ela'yla birlikte bizim evin oralara gidin, belki eve gitmeye karar vermişlerdir." Hâlâ nasıl bu kadar sakin kalıp görev dağılımı yapabildiğini anlamıyordum.

Sancak her zaman kötü olaylar karşısında sakin kalıp hareket ederdi ancak şimdi güneşin altında kısılan gözleriyle, esmer teninin güneş altındaki çekiciliğiyle resmen mitolojideki tanrılardan biriydi. Hafif rüzgârda dalgalanan beyaz gömleğine tutunup başımı göğsüne yaslamak ve yaşadığım panik geçene kadar gözlerimi kapamak istiyordum. Kalbim resmen boğazımın dibinde atıp ruhumu sindiriyordu.

"Tamamdır, bulursak hemen seni ararım." Abimin endişeli mavi bakışları üzerime düştüğünde derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştım. "Kardeşim sana emanet. Her an fenalaşacak gibi duruyor," dedi.

Zar zor konuşmayı başararak, "İyiyim," dedim ama sesim kısık çıkmıştı.

"Benim güzelim her zaman iyidir," dedi ve güneşi kesmek için önüme geçti. Avcunu başıma yaslayıp saçımı okşadı. "Onları bulacağız."

"Ya başlarına kötü bir şey geldiyse?" dedim.

Sırıtarak, "Korkma, o büyücülere hiçbir şey olmaz," dedi. "Sen karşısına çıkan insanlar için endişelenmeye başla."

Histerik şekilde gülmeme az kalmıştı. "İşin o kısmını düşünmeye başlarsam daha fazla telaşlanırım," dedim. "Mahalleyi ateşe verebilirler."

Sancak, "Mahalleye hiçbir şey olmaz," diyerek, başını iki yana sallayıp gülümsemesini sakladı.

"Hadi, vakit kaybetmeden gidin siz," diyerek sessiz ve endişeli halde bekleyen Ela'ya baktım. "Kanka, her ihtimale karşı aşağı mahalleye kadar gidin."

"Merak etme," dedi. Ela'nın da benden pek farkı yoktu. Teninde hâlâ Memo'nun ısırik izi duruyordu ve birkaç saate kesinlikle moraracaktı. Ona rağmen akli çocuklardaydı.

“Vakit kaybetmeden gidelim o zaman.” Volkan abim saçımı okşayıp başımın üzerini öptü. “Sakin ol, çocukları bulacağız.”

“Umarım,” diye mırıldandım.

Volkan abim arkadaşına dönerek, “Hadi gidelim,” diye işaret ettikten sonra Sancak’a son bir bakış attı. Evin yoluna giden yokuşa doğru ilerlemeye başladı. Ela el sallayıp sessizce abimi takip ederken içimden ikizleri evde bulmalarını umut ediyordum.

Abimle yakın arkadaşımın arkasından bakmayı bırakıp sevgilime döndüm. Yüzüm felaket asıktı ve kalbimin sıkışmasına neden olan endişe neredeyse soluğumu kesecekti. Sancak halimi görerek şefkatle elini enseme koydu ve alnını alnıma yasladı. Birlikte yavaşça aynı havayı solumaya başladık.

“Nefesimi takip et,” dedi. Neredeyse geçirmek üzere olduğum panik atağın farkındaydı. Parmakları boynuma masaj yapmaya başladı. “Böyle devam et. Aferin, sevgilim.” Birbirimizin soluklarını takip ederken aklıma musallat olmaya çalışan kötü düşünceler bir bir yok oluyordu.

Boştaki eli omzuma masaj yaptıktan sonra yavaş yavaş kolumdan aşağıya inmeye başladı. Geçtiği her yer zevkle titrememe neden olacak şekilde ürperirken kendime gelmeye başlıyordum.

Sancak parmaklarını bileğimden aşağıya indirerek, “Elini tutmak bir mucize,” dedi ve parmaklarını parmaklarıma sıkı sıkı kenetledi. Geri çekilip dudaklarını alnıma bastırdı. “Benim mucizem,” diye mırıldanıp, parmaklarını sıkarak yukarı kaldırdı. Bu sefer dudaklarını elimin tersine bastırdı. “Mahi’m.”

Ela gözlerine baktığımda kendimi dünyanın en güçlü insanı hissediyordum. Hiçbir kötülük bana dokunamaz, hiçbir olay beni yakamazdı. Yıllar sonra ilk defa biri bana yenilmez olabileceğimi hissettiriyordu. Benim için dünyaları yakabilecek iki abim vardı ama hiçbiri bu adamın bana verdiği güveni vermiyordu. Hiçbiri Sancak kadar kendini feda edemezdi.

“Benim asıl mucizem sensin,” diyerek boynumu tutan eline doğru uzandım. Parmaklarımızı en az onun tutuşu kadar sıkı şekilde birbirine kenetledim. “Çok uzun zamandır benim mucizemdin. İdolüm, kahramanımdın. Şimdi de yaşama sevincimsin.”

Sancak’ın bakışları yoğun şekilde parlarken dudakları, dünyanın

en iyi haberini almış gibi iki yana kıvrıldı. “Varlık sebebimsin,” dedi. “Çocuklara hiçbir zarar gelmeden onları bulacağız.” Gözümün önüne düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Üstesinden gelemeyeceğini düşündüğünde bana sığın çünkü biz birbirimizden güç alırız, Mahi’m.”

Ela Yıldırım

Volkan’ın peşinden giderken, evlerine inen yokuşun başında durup arkamı döndüm. İleride, tam da bıraktığımız noktada Sancak’la Mahira burun buruna durmuş, elleri birbirine kenetlenmiş vaziyette hayallerimdeki gibi birbirlerinden destek alıyorlardı. Birbirlerinin gözlerinin içine aşkla bakarken kimse sevgilerinden şüphe edemezdi.

Bakışlarımı önümde ilerleyen Volkan’a çevirdim. Onlar gibi olmak istiyordum. Yıllardır âşık olduğum adamla yan yana, kalp kalbe olmak istiyordum. Ben de çok sevmiştim. Peki, ben niye sevdiğim adama kavuşamıyordum? Bende ne sıkıntı vardı?

Geceleri birlikte olacağımızın hayallerini kurarak ağlıyor, bu aşkı göğsümde taşıyordum. Tekrar Sancak abiyle Mahira’ya döndüm. Delidolu, uçarı ve sorumsuz kadınla herkesin gözünde korkutucu ve ciddi olarak bilinen adam. Bu kadar zıt iki karakteri kader yıllar sonra bir araya getiriyorsa biz bu kadar benzerken bizi nasıl denk getiremiyordu?

Volkan sorumluluk sahibi, babasını kaybettikten sonra ailenin tüm yükünü omuzlarına almak zorunda olan o adam. Bense şiddetli geçimsizlik yaşayan ailenin istenmeyen kızı ama sorumluluk sahibi, geleceğini, annesini bu sefil yaşamdan kurtarmak için çalışan o kız.

Çok seviyordum. Sancak abinin Mahira’yı sevdiği kadar çok seviyordum.

O zaman yanlış neredeydi?

Mahira gibi büyürken beni canımdan çok seven iki abim, deliler gibi seven bir komşu çocuğu olmamıştı. Her eksikimi daha fark etmeden ayaklarıma kadar getiren biri yoktu. Prenseslere yakışır gibi büyümediğim için mi beni seven yoktu? Bu hikâyede sevgisi için çabalamak zorunda olan bir tek ben miydim?

Peki, öyleyse bu aşk için ben de savaşırdım. Sancak abinin sonunda

Mahira'ya kavuştuğu gibi ben de Volkan'a kavuşacaksam hiç düşünmeden savaşırdım. Arka planda kalan sessiz kız olmayı bırakabilirdim.

Son kez imrendiğim manzaraya bakıp Volkan'ın peşinden koşmaya başladım. Yanında olmadığımı fark etmiş miydi yoksa zaten peşinden sessizce geleceğimin rahatlığıyla mı hareket ediyordu, bilmiyordum.

Yanına yetişip, "Bir planımız var mı?" diye sordum.

"Ne?"

Volkan şaşırarak başını bana doğru çevirdi. Duymadığını açıkça belli eden mavi gözleri yüzümü taradı.

Tabii duymazdı. Adam yıllarca sessiz kalan kıza alışmıştı. Ben de kendimin bile zor duyacağı şekilde konuşmaya alışmıştım. Boğazımı temizleyerek daha yüksek sesle, "Planımız var mı yoksa gelişine mi arayacağız?" dedim.

Volkan ilk defa onunla bu kadar doğrudan konuşmama sırtarak, "Eve gidelim, plan da yaparız," dedi. Yüzünden açık açık eğlendiği belli oluyordu. Kendine güveni olmayan o kız çocuğu pısrak geri kaçı.

"Öyle diyorsan tamam," diye mırıldandım.

Kaşlarım kaldırarak, "Fikrin varsa söyleyebilirsin," dedi.

Belki de deli olduğumu düşünüyordu. Bir saniye önce eyleme atılmak için hareketlenirken bir saniye sonra geri çekiliyordum.

Önümdeki taşı itekleyerek, "Öylesine sordum," dedim.

"Hımm," dedi. İnanmayarak birkaç saniye bekledikten sonra vazgeçmiş olacak ki yürümeye devam etti.

Yanında yürümeye devam ederken kollarımı göğsümde bağladım. Daha atılgan olmam gerekiyordu. Şu an sohbet edecek ufacık olsa bile bir konu ve birkaç kelime gerekiyordu. Yine de benimle konuşacaksa havayı nasıl bulduğunu sorabilirdim. Mesela kaldırım kenarındaki çiçeklerin güzelliğinden bahsederdim. O da belki ağzının kenarından mırıldanırdı.

Birlikte yokuşu inerken önüme bakmaktan çok Volkan'ın hareketlerini izliyordum. Aklıma geleni söyleyip, "Belki de sizin bahçede oturuyorlardır," dedim.

"Umarım öyledir," dedi. "Şu çocukların bir doğru durduğu yok."

"Ama tatlı çocuklar."

"Aslında Kartal ve Mahira'dan antrenmanlıyım." Uzaklara bakarak

gözlerini kıstı ve daha sonra gülerek mavi gözlerini benimkilere dikti. “Galiba yaşlandım.”

“Yaşlı olduğunu düşünmüyorum,” dedim.

“İç i yaşlı bir adamım,” diyerek göz kırptı. “Ve tam bir klasiğim. Edebiyat öğretmeni ve genç yaşta sorumluluk sahibi olmak zorunda kalan adamım.”

Boş bulunarak, “En iyi kitaplar klasik olanlar değil midir?” diye sordum.

Yola bakarken, bir anda şaşırarak bana doğru döndü. Önce şaşkın şaşkın baktıktan sonra sıırttı. Aramızdaki sessizlik uzarken, dudağımı ısıırıp bakışlarımı kaçırdım. Acaba yanlış bir şey mi söylemişim? Çok mu belli etmişim? Söylememem mi gerekiyordu?

Rezil oldum.

Kesin rezil oldum.

Bir bahane bulup gitse miydim? Ama gidersem de şimdi zor gününde bıraktığım için gözünden düşecektim. Ne yapacaktım? Böyle rezil olmuş halde yanında duramazdım.

Köşedeki evin bakımsızlıktan dökölmeye başlayan boyasını kara kara düşüncelerle izlerken Volkan, “Tamamıyla kişisel zevk,” dedi.

Kekelememeyi zar zor başararak, “Ne istediğini bilenler için ideal,” dedim

“Sen öyle diyorsan...” dedi.

Cesaret edip döndüğümde, bakışları doğrudan üzerimdeydi. Kalp atışlarım deli gibi atmaya başladığında ciğerlerimdeki nefesim yetmeye başladı. Fazla, çok daha fazla nefesi içime çektim. Mavi gözleri bugün en sevdiğim havadaki gibi açıktı.

Gerçi Volkan'ın tüm göz renkleri benim için hep güzel. Yeter ki bana baksın.

Uzun süre sessiz kaldıktan sonra Volkan, “Arka bahçede olabilirler,” diyerek sessizliği bozdu. “Hadi, devam edelim.”

Tekrar sessizliğe gömölmemek adına, “Ya evde değillerse nereye bakacağız?” diye sordum.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi.

Adımlarımızı hızlandırarak evlerine çıkan sokağa döndük. İçimden bir ses çocukların burada olmadığını söylüyordu. Hislerim bana başka fırsatları çağırabileceğimi hissettiriyordu.

Evlerinin bahçe kapısını açıp geçmem için yana çekildi. Hemen önünden içeri girip, vakit kaybetmeden arka bahçeye açılan tarafa doğru ilerledim. “Bence çocuklar burada değil,” dedim.

“O iki şeytan planlayarak kaçtılsa zaten buraya gelmezler,” dedi.

“Her yıl bir kere gelmeleri bile Mahira’nın delirmesine sebep oluyor.”

“Kardeşim eskiden çocukları severdi, ta ki bu ikisiyle karşılaşana kadar.” Eğlenerek kahkaha attı ve gözlerini güneşe karşı kıstı. “Kızın en büyük korkulu rüyası akraba ziyaretleri,” dedi.

Parmaklarımı şıklatarak, “Hatta şey diyordu...” diye dilimin ucuna gelen kelimeyi söylemeye çalıştım.

Volkan’la aynı anda, “Akraba değiller, akbabalar sanki,” dedik.

İşte beklediğimiz büyülü an buymuş gibi gözlerimiz parlayarak birbirimize baktık ve kahkaha atmaya başladık. Elimini alnıma yaslayarak içim aka aka Volkan’ı izledim.

“Mahallenin delisi,” dedi.

“Kim, Mahira mı?” diye sordum. Hâlâ gülmeye devam ediyorduk. “Bence Nur,” diyerek fikrimi belirttim.

“Bir de erkek kardeşim.” Benim gibi parmaklarını şıklattı. Ardından bahçeye bakıp, “Galiba burada değiller,” dedi.

“Evet,” diyerek omuz silktim.

“Kardeşlerime çektilerse zaten anneleri gelene kadar buraya adım atmazlar.” Cebinden telefonunu çıkarıp hızlıca mesaj yazmaya başladı. “Bizimkilere burada olmadıklarını yazayım.”

Yerimde ilerli geri sallanarak başımı salladım. “Arka sokaktaki tepeye çıkmış olabilirler mi?” dedim.

“Orayı bildiklerini sanmıyorum,” dedi.

“Gidip bakalım bence. Orada olmasalar bile o tepenin yüksekliğinden mahallenin çoğunu görürüz.”

“Mantıklı,” diyerek telefonunu cebine attı ve bahçe kapısını gösterdi. “Önden kadınlar.”

“Diğerleri çocukları bulabilmiş mi?”

“Sancaklar bulamamış, diğerlerinden şimdilik ses yok.”

“O zaman acele edelim de tepeye çıkalım. Şanslıysak oradan rahat görürüz.”

Benim için inanması güçtü ancak yanımızda kimse olmadan Vol-

kan'la manzarasını izlemek istediğim tepeyi çıkıyorduk. Bugünü rüyamda görsem inanmazdım ama şimdi resmen yaşıyordum. Zavallı kalbimse heyecandan kendini durduracaktı.

Güneş ufak ufak gökyüzündeki yerini terk etmeye başlarken aklımdan tek bir düşünce geçiyordu. O da bizi baş başa bırakmak için güneşin bilerek kendini yavaşlattığıydı.

“Bastığın yere dikkat et, olur mu?”

Volkan tepeye çıkmam için elini uzattığında heyecandan soluğum kesildi. Rüya görüyorsam şu an tam uyanma zamanıydı yoksa kalbim geri dönüşü olmayacak şekilde kırılacaktı. Titreyen parmaklarımı ileri doğru uzatarak avcuna bıraktım. Avcu tam da tahmin ettiğim gibi sıcacıktı, aradığım şefkatin vücut bulmuş haliydi. Uzattığım bacağımdan destek alarak kendimi öne doğru çektim. Volkan koltuk altımdan tutup beni kendine çekti.

“Duydun mu küçük bilmiş?”

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım.

“Küçük bilmiş mi?”

Sırıtip, “Aynen öyle,” dedi.

“Bu kelimeyi bırakmamış mıydık?”

“Bırakmış mıydık?” Kaşlarını kaldırdı ve öne doğru eğilip, “Hiç sanmıyorum,” diyerek fısıldadı.

Tükürüğümü zar zor yuttum. Bu kadar yakınım gelmesi adaletli değildi. Hiç ama hiç değildi. Şimdi boynuna atlayıp sıkıca sarılacaktım.

“Ben bilmişsem sen de ukalasın o zaman.”

“Ben mi?” diye sorarak şaşkınlıkla kendini gösterdi. Cevap vermiyip etrafında dolandığımda sözümün peşini bırakmayacağı belliydi.

“Ayrıca neye göre bilmiş oluyorum? Gayet mantıklı önerilerde bulunuyorum.” Tepenin ucunda durarak tüm mahalleyi gösterdim. “Buradan istediğimiz yeri görebiliriz.”

Mahalleyi arkama alıp döndüm. Volkan manzaraya baktıktan sonra, “Haklısın,” diyerek tam yanımda durdu ve etrafa baktı.

“Ayrıca aklımda, çocukların gidebileceği bir mekân daha var,” diyerek saçlarımı omzumun arkasına attım.

“Neresiymiş orası?”

“Çocukların kardeşlerine çektiğini düşünürsek...” Gözlerimi kıstım. “Ramo da parkta olduğuna göre çocuklar nerede olabilir?”

Söylediklerimi ciddi ciddi düşündü. Sonra aydınlanarak bakışlarını bana çevirdi. “Büfedeler,” dedi.

Aklıma son anda gelen fikirle kendimle gurur duydum. Keşke bu kadar telaşa girmeden önce aklıma gelseydi. Yine de pişman değildim. Kim bilir ne zaman Volkan Ayazkan’la yalnız kalıp konuşacaktım.

Parmaklarımı havada şıklattım. “Fırsat bu fırsat diyerek tabii ki büfeye gittiler,” dedim.

“O iki haylaz kesinlikle oraya gitmiştir,” diyerek cebinden telefonu çıkardı ve zaman kaybetmeden aramaya başladı. “Ramo, abiciğim, hemen sizin büfeye gidin. Çocuklar kesin oradadır.” İleri geri yürüdü ve sonunda rahatlayarak, “Tamam, hemen dön bana,” dedi.

“Oradalar mıymış?”

“Büfeyi mahalledeki çocuklardan birine emanet etmiş. Şimdi onları arayıp dönecek.” Telefonu elinde döndürdü. “Kesinlikle orada olacaklarını düşünüyorum.”

Telefon bir dakika sonra tekrar çaldığında hemen yanıtladı. “Oradalar mıymış?” Karşı tarafı dinledikten sonra, “Bizden biri gelene kadar sakın bir yere ayrılmasınlar,” dedi. “Herkes yeterince endişelendi zaten, yeniden kaybolmasınlar. Mahira endişeden kafayı yedi.”

Biri hayatımda ufacık bile olsa benim için endişelenseydi hayatım daha katlanılır bir hal alırdı. En azından rahat bir nefes alabilirdim. “O iki canavar daha fazla abur cubur yemeyecek.”

Konuşmaya devam ettikçe aklıma durduramadığım sorular akın ediyordu.

Acaba nasıl bir eş, nasıl bir baba olurdu?

Ailesinin sevilmeyi hak etmediğini düşündükleri bir kızı sevebilir miydi?

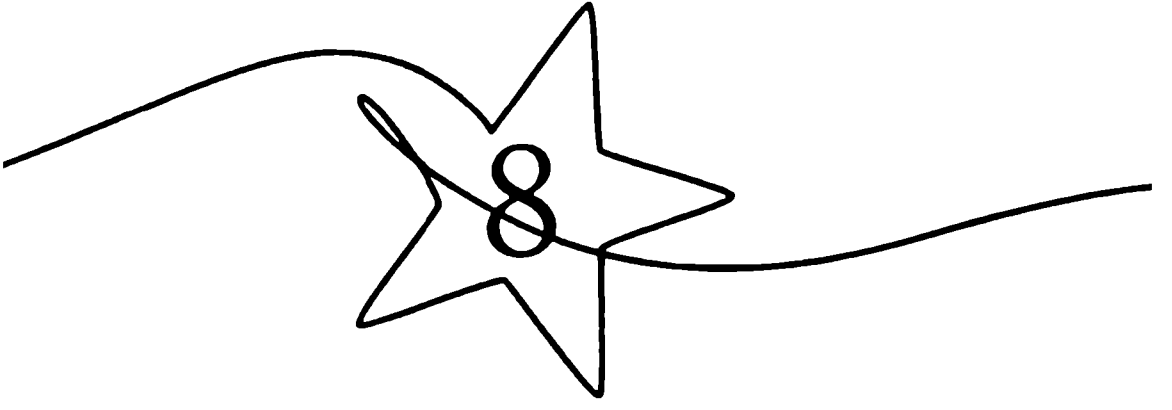
Bu soruların zihnimde durduğu tek bir saniye yoktu. Sanki boynuma yapışıp çekiştirmek için an kolluyorlardı. Endişeyle dudağımı ısırp kabuğunu soymaya başladım. Gittikçe kendi zihnime hapsolüyordum ve bu hiç iyiye giden bir davranış değildi.

Volkan telefon görüşmesini tamamlayıp bana doğru döndü. Rüzgârdan dolayı gözlerimin önüne gelen saçlarımı çekip gülümsedim. “Haklıymışım, değil mi?” dedim. “Çocuklar oradaymış.”

“Haklıymışsın,” diyerek başını salladı ve inanamayarak, “Bizimkileri aşırı iyi tanımışsın,” diye ekledi.

Kardeşlerini değil, seninle ilgili en ufak detayı biliyorum. Yıllarımı seni izlemeye, seni sevmeye adadım.

Göğsümde seni büyüttüm, Volkan Ayazkan.

Bulunduğumuz kültürde evimize gelen eş, dost, akraba, misafirliğini bitirip gideceği zaman *yine beklerim, mutlaka tekrar gel*, derdik ancak teyzem ve iki küçük veledi geldiklerinde gitmeleri için önce saatleri, daha sonra yetmeyip dakikaları sayardım. Bunun için kanıtlanmış onlarca nedenim mevcuttu. Aynı şimdi kaldığım müşkül durum gibi.

Varlıklarına tükürdüğümün veletleri bakkalın orta yerinde oturmuşlar, karşılıklı cips yiyip çevrelerine çikolata kaplarından halka oluşturmuşlardı. Nereden baksan iki yüz kâğıttan fazla zarar vardı.

Ellerimi belime yerleştirip, sabır çekerek tepeden bakmaya başladım. Bir yandan da sesli soluk alıp veriyordum ki beni fark etsinler ama nerede! Top patlasa fark etmezlerdi.

“Pist, kaçaklar!” Bağırmaımla ikisi birden yerlerinden sıçradı. Başımı kinayeyle sallayarak, “Ya, adamı böyle altına sıçtıırım!” dedim.

Sancak uyararak, “Mahira!” dedi ama çaktırmadan gülümsemesini saklamaya çalışıyordu.

“Beni mi uyarıyorsun yani?” Başımı yana yatırdım ve gücenerek, “Onca olayı bunlar yaratsın, yine uyarılan ben olayım. Terk ediyorum mekânı,” dedim ve arkamı dönüp, blöf yaparak bakkalın girişine doğru yürümeye başladım ancak daha iki adım atamadan Sancak tek kolunu belime sardı. Bedenimi havaya kaldırıp, kendine çekerek döndürdü.

Dudaklarını kulağıma yaslayarak, “Onlardan daha çocuk olduğunu unutmuşum,” dedi.

“Çocuk?” Tek kaşımı kaldırdım. “Ab-”

Cümlemi tamamlamama izin vermeden kaşlarını çatı.

“Sakın o kelimeyi söyleme, Mahira!”

“Niye söy-”

Tam yerinde, güzel bir cevap verecektim ki bakkala kızıl saçlı bir bela fırladı. Tabii hemen arkasından tespihli ve öfkeli abim girdi. Sancak’a bedenimi yere indirmesi için dirsek atarak ayaklarımı havada salladım. Sadece benim duyabileceğim şekilde, “Bu burada bitmedi,” diye fısıldayıp kucağından inmem için kolunu gevşetti.

“Yer cücelerini bulmuşsunuz,” diyen Nur, sağıma yerleşerek hâlâ yerde tıkanan çocuklara baktı. “Mahalleyi kontrol ettim, yakmamışlar.”

Sinirlerim bozularak güldüm.

“Yemin ederim, ağlanacak halimize gülüyorum.”

“Annem bir daha bunları bize getirirse iki veletle birlikte onu eve kilitleyeceğim,” diyen abim, dövecekmiş gibi çocuklara baktı.

Saçı başı dağılmış, nefes nefese kalmıştı. Belli ki gerçekten endişelenerek tüm mahalleyi dolaşmıştı. Kartal abim dışarıdan sert gözükken ama kalbi pamuk gibi olan koca yürekli insanlardandı.

“Sonuna kadar hak veriyorum. Hatta anahtarı yutmaya da hazırım.” Ortaya hırsımı koydum. “Yeter, ne çektim be!”

“Annemi arayacağım, anaları gelip alsın bunları,” dedi.

“Abi gibi abi,” diyerek yumruğumu havada salladım. “Şu borçlarınızı da ödersen tamamdır.”

Abim yerde oturan çocuklara baktıktan sonra sabır nefesi verdi. Bu sırada bizim çocukların bakkala bakması için bıraktıkları Ahmet de çocuklardan olabilecek en uzak köşeye oturmuş, korku dolu gözlerle bizi izliyordu. Zavallı çocuğun başına kime bilir neler gelmişti de bu veletlerin bakkalı ele geçirmesine izin vermişti. Hayır, yazık olmuştu. Bu genç, tazecik liseli yaşlarında çocuklara olan inancını tek günde bitirmiştik.

Kartal abim, “Cüzdanda zaten Mahira adında bir delik vardı, bu iki velet yüzünden karadeliğe döndü,” dediğinde Sancak gülmeye başladı. Karnına vurup sessizce, “Çok mu komik?” diye fısıldadım.

“Abi, şimdiye kadar ne zararı mı gördün?”

Abim, Sancak’a, “Zaten başımıza iş açan kimdi ki?” dedi. “Hep sessiz sakın otururdu da biz abartırdık.”

“Katılıyorum sana, kardeşim.” Sancak’ı çimdikleyeceğim sıra-

da parmaklarımı yakalayarak avcunda hapsetti ve kaşlarını kaldırdı. “Yapma,” diyerek gülümsemesini bastırma amacıyla dudaklarını sıkı sıkı birbirine bastırdı. Bir yandan da abimin yanında uyarmaya çalışıyordu.

“Kesinlikle sizin abartmanız.” Parmaklarımı avcundan zor zor çektim. “Kesinlikle Kartal abimin abartması. Ben gayet sakin bir insanım.” Bu sefer Nur kıs kıs gülmeye başladı.

Abim, “Hadi oradan!” diyerek alnıma şaplak attı.

“Öde! Öde!” diyerek gıcıklaşmaya başladım. “Hadi!”

“Ya sabır. Atsan atılmaz, satsan satılmaz,” dedi.

“Bıdı bıdı bıdıgggg!”

“Mahira, abiciğim, büyüdün ya sen hani,” diye hatırlattı.

“Büyüdüm mü?”

“Büyüdün, büyüdün,” dedi.

“Ha, iyi o zaman,” diyerek Nur’a döndüm. “O zaman şu gece yarısı başlayan partiye gidebiliriz.”

“Nah gidersin, Mahira!” Kartal abim attığım oltaya takılıp, elini kolunu sallayarak itiraz etmeye başladı. “Rüyada bile kapısından giremezsin.”

Kafama fırlattığı tespihten kaçarak, “Ee, sen büyüdüğümü söylemedin mi?” diyerek Nur’a döndüm. “Demedi mi?”

Nur, “Dedi,” dedi ama abimin kötü bakışlarını görünce ellerini havaya kaldırdı.

Sancak’a döndüm.

“Deme-”

Cümlemi tamamlamama izin vermeden, “Beni sakın karıştırma,” diyerek ela gözlerini kıstı. Bakışlarından *ben senin ne halt olduğunu biliyorum*, dediğine adım gibi emindim.

Omuz silktim. “Bana tek şahit de yeter,” dedim.

“Şu parayı ödeyeyim. Sen de veletleri al, çıkıp gidelim yoksa dolmuşla bakkaldan içeri gireceğim.” Kartal abim öfkeyle elini cebine sokup parayı ödemeye gidecekti ki bu sefer kapıdan önden Volkan abim arkasından sessiz adımlarla onu izleyen Ela girdi.

“Hadi, gene iyisin,” diyerek Kartal abime göz kırptım.

Önce anlamayarak yüzüme boş boş baktı, ardından jeton düşmüş olacak ki, “Ha, para,” dedi.

“Ya, para,” dedim. Kafam zehir gibi çalışıyordu.

Kartal abim kapıdan içeri girip uzun uzun çocuklara bakan Volkan abime güldü. Yanına doğru ilerledi ve kolunu omzuna atıp, “Ortama büyük abi de girdiğine göre,” dedi.

Sancak’a doğru yaklaştım ve eğilerek, “İzle şimdi,” diye fısıldadım. Neler döneceğini bildiğim için sesimden keyif akıyordu. Sancak ne karıştırdığını merak ederek göz kırptı. *Benlik bir şey yok*, dercesine kendimi gösterdim. Her olayı da benden biliyorlardı yahu!

“Saçların uzamış.”

Saçlarından uzayan tutamlar alınına dökülüyordu ve parmaklarım dağınık tutamlarını hizaya getirmek için seğiriyordu.

Karşılık olarak benim gibi eğilip, “Kısaltırız bir ara,” diye fısıldadı.

“Birlikte mi?” Şaşkınlıkla sorduğum soruya tekrar göz kırptığında önce kalbim tekledi, ardından banyoda Sancak’ın saçlarını kısalttığımız görüntü gözlerimin önüne geldiğinde ritmini arttırmaya başladı.

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak konuya odaklandım. Volkan abim kendisine *en büyük*, demenin onurunu yaşamaya kalkarak, “Büyük abi,” dedi ve başını salladı. Hepimize tek tek baktıktan sonra Sancak’a, “Benden bahsetti,” diye övünmeye başladı. “Görüyorsun, büyük olduğumu düşünüyorlar.”

Sancak, “Böbürlenmelere bak hele,” diyerek abimle dalga geçti.

Kartal abim konuya bodoslama dalarak daha fazla uzatmadı ve hevesini doğrudan kursağında bırakacak sözleri söyledi. “Bizim veletler dünyayı yemiş gördüğün gibi,” diyerek tespihinin ucuyla çocukları gösterdi. Bu arada Volkan abimin mavi gözlerine her geçen dakika daha fazla aydınlanma geliyordu. “Ee, bu yediklerinin de bir ödemesi olacak illaki.”

Volkan abimle göz göze geldiğimizde kıkır kıkır güldüm. Volkan abim, “Yani?” diye korkarak sordu.

“Ortama büyük abi de geldiğine göre küçüklere susmak düşer.” Tespihini hepimize sallayıp Nur’la kafasını tokuşturmak için çömeldi. “Ağanın eli tutulmaz.”

“Ağam benim,” diyerek son kelimeleri gıcıklığına bastırdım. “*Parayı öde*, diyor, büyük abiciğim.”

Volkan abim korkarak elini cebine yasladı. Çocukların durmadan yiyip, yeni açtıkları pakete baktı. Bu arada bakkalın sahibi hâlâ ortada yoktu.

“Ben mi?”

“Sen.”

Zorla yutkunduktan sonra sanki kaçış yolu olabilecekmiş gibi, “Burada en büyük ben değilim ki,” dedi ancak gözlerini hâlâ çocuklardan çekmiyordu. “Değilim yani.”

“Abim delirdi galiba,” dedim.

Kartal abim, “Yok, ben değilim,” dedi ve omuzlarını kaldırıp indirdi. Sancak’a boş boş bakarak, “Burada en büyük ben değilim ki,” diyerek tekrarladı.

“Benim mi akrabam, lan?” diyen Sancak elini havaya kaldırdı ve az sonra abimi gömecekmiş gibi baktı.

“Ee, sıramı saldığıma göre hadi bana eyvallah,” diyen Kartal abim ortalığı karıştırmamışçasına gömleğinin yakasını düzeltti. Burnunu çekti ve arkasını dönüp bakkalı terk etti.

Volkan abim, “Gitti ya, lan!” dediğinde kendimi tutamayarak kahkahattım. Adamın kibarlığını iki günde bozmuştuk.

“Öde de gidelim hadi.” Bu arada çaktırmadan ağzımı açtığım ince uzun cips paketini kafaya diktim. “Hazır gelmişken eve atıştırmalık alalım.”

“Tamam işte, demediniz mi en büyük ödesin diye.” Sancak’a döndü ve gülerek, “En büyük o, ödesin işte,” dedi.

“Abi, sen ödeyeceksin,” diyerek gözlerimi devirdim. Küçükken beni çöpten bulmadıklarının en büyük kanıtı önümde duruyordu. Ailecek dolandırıcı sayılırdık.

Abim isyan ederek, “Kızım, ben senin abimim,” dedi. “Benim param, senin paran.”

Kaşlarımı kaldırıp ağzıma avuç dolusu şekerleme attım ve ağzım dolu halde, “Öyle mi?” diye sordum.

“Evet!”

Şekerleri şapırdatta şapırdatta yerken, “Hadi ya, benim niye habirim yok?” dedim. Bir yandan Nur’a yandaki cipsleri alması için kaş göz yapıyor, diğer yandan da Ahmet’e hesaplaması için parmaklarımla işaret ediyordum. Ee, *fırsatı yakaladın mı kullanacaksın*, demişler.

Volkan abim nasıl kardeş olduğumuzu sorgulayan bir bakış attıktan sonra, “Senden fazla maaş alan mı var, lan!” dedi. “Zenginsin işte, öde.”

Sancak omuz silkerek, "Benim hanım izin vermiyor ödememe, ne de olsa benim param, Mahira'nın parası," dediği an duyduklarımıyla birlikte antin kuntin işlerimi bırakarak Sancak'a döndüm. Resmen gözlerimden kalpler fişkırıyordu. Sancak bakışlarımı fark etmiş olacak ki başını bana doğru eğdi. "Çok kısa zamanda bize para lazım olacak," dedi.

Aninden nefesim yetmeyerek dolu dolu bir nefes çektim. "Arkadaşlar, ben bayılıyorum galiba," diye haber verdim.

Abim, Sancak'ın sözlerinden etkilenmeyerek, "Tamam işte, bunlar da Mahira'nın akrabaları," diye hevesle konuştu. "Senin de akrabaların oluyor."

Sancak sorar gibi, "Mahira?" dediğinde heyecandan tavana yapıştım. "Ne dersen o."

"Elalarına kurban be!" Alnına yapışıp öpecektim birazdan. "Öde, abi!" diye bakkalı inletecek şiddetle bağırdım. "Öde!"

"Hain köpek!"

"Sahtekâr," dedim.

"Bak hele, abisine neler diyor! Allah çarpar bak, daha sonra Habeş maymununa dönersin."

Ya bu abileri uzayın derinliklerine göndermiyor muyduk? Habeş maymunu ne? Her köşeye sıkışan bunu söylüyor. Yetmezmiş gibi bir de Sancak'ın karşında söylemesi yok mu! Kafayı yiyeceğim.

"Abi, vallahi ağlarım," diyerek, kollarımı göğsümde toparlayıp yalandan ağlama sesleri çıkardım.

"Şuna bak!" diyerek eliyle gösterdi. "Şuna!"

"Ne, ya?"

"Kardeş demeye bin şahit gerek." Dudağını bilerek seğirtip şöyle bir baktı. "Bu numaralarına ancak bu adam kanar," derken, Sancak'a kınayarak baktı. "Tekrar soruyorum. Emi-"

Sancak, abimi, "Volkan!" diyerek uyardı. "Kes!"

Abim bir kere onun tarafını tutmadım ya, suyunu çıkarana kadar benimle uğraşacaktı.

"Ağlarken de ne kadar çirkin oluyor. Annemler kesin bunu çöpte buldu," dedi.

En hassas noktama dokunma işte ya!

"Asıl seni çöpte buldular!"

Küçük kardeşi olan her abi bu palavrayı atmak zorunda mıydı ya? Resmen küçüklük travmaları oluşturunyorlardı. Yetmezmiş gibi bunu komik bulup devam ettiriyorlardı. Gözlerimi kısarak, içine hiç sülalemi katmadan abime sövmeye başladım.

“Küçükken *seni çöpte bulduk*, deyince nasıl ağlamaya başladır ama?”

Sanki çok komikmiş gibi dizine vurup kahkaha atmaya başladı. Ela'nın da kıkırdamaya başladığını gördüğümde raftan aldığım çikolatayı kafasına fırlattım.

“Ah!” Ela elini alnına koyarak başını doğrudan bana doğru kaldırdı. “Mahira, acıdı.”

“Kızın kafasına niye çikolata atıyorsun? Doğru değil mi?” diyen abim, Ela'nın elini alnından çekip kızaran yere baktı.

“Yalan söyleme, be!”

Ela'nın yara almadığını görünce, kızın tuttuğu bileğini bırakıp bu sefer benimkine döndü. “Yalan mı Sancak?” dedi. “Ağlamıyor muydu?”

Ellerimi belime koyup, “Ağlıyor muydum?” dedim.

Sancak, bakışlarıyla abime resmen küfrederek, “Sanki ben yanlış hatırlıyorum, Volkan,” dedi.

“Taraf tutma, lan! Doğruları söyle!”

Ellerim hâlâ belimdeyken, “Doğruları söyle, hayatım,” dedim.

Volkan abim, “Höst, ben buradayım!” dediğinde burun kıvrarak baktım.

Sancak'ın son anda aklına bir şey gelmiş olacak ki sertçe bakmayı bırakıp alayla abime, “Bunu söylediğinde sanki kafan yarılmıştı, hem de porselen tabakla,” dedi ve yüzünün değiştiğini görünce kalın sesiyle kahkaha atmaya başladı. “Alnına dikiş atacaklardı da korkundan doktorların elini ısirmaya kalkmıştın.”

Şaşkınlıkla kalakaldım. “Oha! Ben niye bunları hatırlamıyorum?” Bunları bilmiş olsaydım çoktan abimin aleyhine kullanır, tehdit unsuruna çevirmekle kalkmaz, yedi yirmi dört dalga geçerdim.

“Annen, abinin kafasını yardığın için çok sinirliydi, o yüzden Kartal abinle seni evde bırakmışlardı.” Sancak göz kırptı. “Ben de merakımdan arabanın arka koltuğuna zar zor sıkışmıştım.”

Nur'la en sonunda dayanamayarak kahkaha atmaya başladık. Kah-

kahalarımın arasından, “Vay be, Volkan Bey!” dedim. “Siz kendi ayağınıza sıkar mıydınız?” Sancak’a dönüp öpücük attım.

Sancak başını iki yana sallarken abim, “Az kaldı, bu sefer ben senin kafanın tasını yaracağım,” dedi.

“Bak, abi, ben tehlikenin ta kendisiyim.”

Abimi sonunda sinir etmeyi başarmış olacağım ki, “Sus artık!” dedi. “Düş önüme, eve gideceğiz. Dilin çok uzamış bakıyorum, evde kısaltayım ben onu.”

Ufak da olsa ciddiye almayarak iki elimi açtım ve kelimelere bastıra bastıra, “Tamam, reis, bu kadar abartmaya gerek yok,” dedim. Yüzümden sakinlik akarken mimiklerim resmen dalga geçiyordu. “Anladık, sen tehlikesin. Tehlikenin içinden geldin.” Volkan abimin yüzü gittikçe mora dönüyordu. “En tehlikeli sensin,” diyerek son kelimede ciddiyetimi korumayı başaramayıp, havaya tükürükler saçarak gülmeye başladım.

İlk ciddiyetini koruyamayan Nur olmak üzere odadaki herkes gülmeye başladı. Acaba tiyatroya mı başlasaydım? Resmen bir harikaydım.

Abimin şakağında ve alnında daha önce görmediğim renklerde damarlar çıkarken, susmaya çalışarak elimle ağzımı kapadım. Gözlerimi tavana dikerek kimseyle göz göze gelmemeye çalıştım yoksa en ufak bakışta bakkalı inletecek kadar kahkaha atacaktım. Ciddileşmeye çalışarak boğazımı temizledim ancak aynı saniyede Nur’un burnundan domuzcuk sesi çıkmasıyla kendimi tutamayarak tekrar kahkahalar atmaya başladım.

Abim bozulup, “Yapacağımı biliyorum size,” diye tehdit ederek başını salladı ve cüzdanını ceketinin cebinden çıkardı. İçinden iki tane iki yüzlük çıkararak Ahmet’in önüne koydu. “Koçum bunların yedikleriyle...” derken çocukları kastetti. “Şunların aldıklarını say.” *Şunlar* da biz oluyorduk. “Buradan al, eksik çıkarsa bana söylersiniz.”

Ahmet korkuyla yutkunup, “Tamam, Volkan abi,” dedi.

Abim hiçbirimizle konuşmadan yere çöktü ve çocukların kulaklarından tutup, bağırarak ayağa kaldırdı. “Delirttiniz beni, lan!” Çocuklar kalkmaya yeltenmek yerine abimi zorladığında abim sabır çekerek, “Yedi sülalenize küfretsem sülale benim sülalem!” dedi.

Hıçkırıklarımın arasından, “Dur, yardım edeyim, abi,” dedim. Erkek canavarın kolundan tuttuğumda ısırarak için hamle yaptı ve

elimini tersiyle kafasına vurdu. “Isırmaya kalkın da sizin o küçük dişlerinizi koparayım! Abi, annemleri ara da gelsinler yoksa bu veletleri en yakın çocuk mezarlığına gömerim,” diye yüzlerine bağırdığımda korkudan seslerini keserek el ele tutuştular.

“Ben seni mezara mı gömüyorum, Mahira hanım?” dedi.

“İyi, o zaman sen götür,” diyerek kollarımı göğsümde topladım ve geri çekildim. “Anneme söyle, onlar gelmeden eve gelmem.”

“Zalim ve güzel,” diyen Sancak, saçımı omzumdan aşağıya iteklediğinde tüm dikkatim ve sinirim yok olup gitti.

Aynı şekilde göz kırparak, “Ne sandın, koçum?” dediğimde gülümsemesini parmağının altında sakladı.

Abim, “Ben bakarım bu çocuklara,” diye trip atarak, canavarları çekiştire çekiştire kapıya doğru sürüklemeye başladı.

Sancak, “Biraz da sen uğraş, Volkan Bey,” dedi. Bu adama her geçen saniye daha çok âşık olup kapılıyordum. Sonu yoktu. Olmayacaktı da biliyordum.

“Küfredirdim de dua et, kızlar var.” Abim omzunun üstünden, “Sen yine de ettim say,” dedi ve Sancak’ın başka söz söylemesini beklemeden alelacele bakkaldan çıktı.

Sancak kalpler fıskıran bakışlarımı gördüğünde kayıtsızca, “Seninle o kadar uğraştı, biraz dersini alsın,” dedi. “Koca adam sonuçta.”

Yok!

Yok bunu şimdi yapmazsam içimde kalacak.

Elimle yaklaşması için işaret ettim. “Yaklaş bakalım.” Sancak ne yapacağımı anlamadı ama sözümü dinleyerek öne doğru bir adım attı. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir adım da ben ilerledim. “Eğil bakayım.”

Tek kaşını kaldırıp, sorgulayarak baktı ancak tek kelime etmeden isteğimi yerine getirdi. Sonunda yetişebileceğim bir mesafeye geldiğinde ellerimi yanaklarına koydum. Sancak’ın gözbebekleri büyürken kalp atışlarının hızının benimkine yetiştiğine emindim.

Yüzüne yaklaşarak, dudaklarımı alına sertçe bastırıp öptüm. “Helalim be!” dedim.

Sancak sözlerimden sonra önce donup ardından yüreğimin hop etmesine neden olacak şekilde erkeksi kahkahasını attı. Ellerini boynumun iki yanına koyarak alnını alnıma yasladı.

“Bitiyorum sana, kızım!”

Yanaklarını avcumun içinde sıkıp, dudaklarına kaçamak bir öpücük bırakarak geri çekildim.

“Ben de sana, koçum,” dedim.

“Öhö öhö!” Nur boğazını temizleyerek bakışlarını tavana dikmiş, yerinde sallanıyordu. “Aile var. Olan var, olmayan var!” diye son kelimayı bastıra bastıra bağırdı. “Mesela ben!”

Geri çekilerek Sancak’ın sıcak dokunuşundan uzaklaştım. Kaşlarımı çatarak ellerimi belime koydum. “Kartal abimin görevini mi üstlendin?” dedim.

İnkâr ederek, “Yok, kanka!” diyerek cıkladı. “Ne alaka?”

“Üzüm üzüme baka baka kararırmış işte,” dedim.

“Mahi’m,” deyince dikkatimi anında Sancak’a verdim. Yörüngem-deyken başkasıyla ilgilenmem söz konusu bile olamazdı. “Abinin peşinden gideyim de çocuklar tarafından zarar görmesin.” Dudağının kenarı eğlendiğini belli eder şekilde yukarı kıvrıldı.

“Tamamdır, ben de arkandan gelirim.”

Gözümün önüne düşen saç tellerimi elinin tersiyle başımın arkasına doğru itirdi. Daha yakın olmamız için eğildi. Avcunu yanağıma yaslandığında ciğerlerimdeki nefes bir anda boşaldı. Avcunun yerini başparmağı alarak dudağımın çevresinde dolaşmaya başladığında içimi çekerek kesik kesik nefes aldım. Bedenim dokunuşunun altında titriyor, daha fazlası için yalvarıyordu. Tenim dokunuşunun yokluğunda resmen kriz geçiriyordu.

Bağımlı oluyordum. Bir adama ölüyordum.

“Dikkatli ol,” dedi. Nefesi tenimde gezindi. Narin dokunuşlarıyla içim ısındı.

Ağzımın içinde birikmeye başlayan tükürükleri zar zor yutkunararak, “Sen de dikkatli ol,” dedim.

“Çocuklara karşı mı?” Geri çekildi. Gözleri gülmekten kısılmıştı. “Unutma, Samet’le aynı evde büyüdüm.”

“Ve Mahira Ayazkan’la uğraştın,” diyerek, dizlerimi kırıp işaretparmağımla gösterdim.

Başını geriye atarak kahkaha atmaya başladı. “Sen adamın ömrünü uzatırsın.” Her ses tonunda âdemelması eşdeğer şekilde aşağı yukarı hareket etti. “İkizler için fazlasıyla tecrübeliyim.”

“Yeter, Allah’ım, yeter.” Nur isyan etmeye başladı. Gebertmek isteyerek kızlara döndüğümde Nur ellerini havaya kaldırmış, sessizce dua ediyordu. Ela da sessizlik içinde olup biteni izliyordu. Nur, “Amin,” diyerek avuçlarını yüzüne kapadı.

“Ben sizi kız kıza bırakayım,” diyen Sancak, alnıma sıcak dudaklarını bastırarak geri çekildi ve arkasında yerlere düşüp bayılacak halde olan, Mahira adında bir kız bıraktı.

Nur anında yanımda biterek koluma asıldı. Kafasını neredeyse ağzıma sokacaktı ki bu pek de güzel bir durum sayılmazdı. “Kızım, ben az önce Sancak abiden duyduklarımı evlilik teklifi olarak değerlendiriyorum,” dedi.

Kalbim de senle aynı fikirde be Nur!

Nur, hiç beklemediğim anda etrafımda dönerek üzerime tükürmeye başladı.

“Tü tü! Maşallah kankama.”

Tükürüklerinden kaçmayı amaçlayarak, yan dönüp yüzümü kapadım. “Sağ ol, kanka,” dedim.

“Evlenme teklifin geldi, kankam!”

“Tabii hatta sana söylense hemen gelinlik bakmaya giderdin,” diyen Ela, gözlerini devirerek kollarını göğsünde bağladı. Nur’a kınayan bakışlar atmaya başladı.

Nur alayla gülerek ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. “Ne sandın, Terzi!” dedi. “Senin de benden farkın var sanki.”

Ela işaretparmağıyla bakkalın girişini gösterdi. “Kapının önünden çıkan ilk adama yapışırsın,” dedi.

“Ne yapışacağım, kızım?” diyen Nur’a baktım. Kafam pinpon topu gibi sağa sola dönüyordu.

Ela tek kaşını kaldırdı ve Nur’un en bilindik hassas noktasından cevabı yapıştırıp, “Zengin olsa,” dedi.

Nur uzağa düşerek, “Yapıştım bile,” diye göz kırptı. Gerçi çok umursadığı söylenemezdi. Nur’a göre kafasında bir gerçeklik vardı ve başkaları bu konuda ne söylerse söylesin fikirlerine önem vermiyordu. Kendi akıl süzgeci ve ahlaki doğruları haklı olduğunu savunuyordu.

“Az önce...”

Nur, Ela’nın cümlesini bitirmesine izin vermeden lafa atladı. Omuzlarını kaldırıp, “Bu mahallede kriterlerime uygun biri yok,” dedi.

“Nereden biliyorsun?” Nur’un bakışlarını görünce, anlayarak başını salladı. Tatmin olmaktan çok fikrin aklına yatmasıyla, “Araştırdın tabii,” dedi.

“Ne sandın?” diyerek göz kırptı. “Yaş tahtaya basar mıyım?”

“Basmazsın tabii.”

Aralarındaki didişmeye her zaman olduğu gibi karışmayarak poşete istediğim abur cuburları doldurmaya başladım. Bulduğum bu fırsatı hayatta kaçırmazdım.

Annem tüm bu yiyeceklerin gereksiz olduğunu düşündüğü için aylık mutfak harcamasına sadece iki üç parça bir şey alıyor, daha çok günde arkadaşları yesin diye bisküvi alıyordu. Aldıklarını da bulamayacağımız yerlere saklıyordu. Altınlarını bu kadar saklıyor muydu gerçekten merak ediyordum çünkü sorduğumda bunların bizim gelecek garantimiz olduğunu söylüyordu. Gören de merkez bankasıyla yarıştığını söylerdi.

Doldurduğum poşetleri kasaya götürerek Ahmet’in önüne bıraktım. Bakkal neredeyse elden gidecekti ama Ramo Bey yerinde yoktu. Babası bakkalın şu halini görse bırak bakkalı emanet etmeyi, eskiden bakkalı birbirine kattığımızda söylediği gibi kapıdaki köpeğini emanet etmezdi.

“Hesapla, ablacığım ve Volkan Ayazkan’ın hesabına tek tek işle.”

Okulun bahçesinde ileri geri yürüyerek kollarımı göğsümde bağladım ve çaresizce çıkış yolu bulmak için düşünmeye başladım. Hocalar son dakika kararı olarak final sınavına ufak bir dokunuş yapmayı düşünmüşlerdi ve bu düşünceleri resmen okulu uzatmam için yapılan bir sabotajdı.

Berkay’a dönmeden önce, “Hangi akıllı, final sınavına destek için yazılı fikrini ortaya attı?” diye bağırdım. Etrafımda oturan üç beş kişiye aldırmadan öfkemi kusmaya devam ettim. “Neymiş, final sınavında bize destek olacaktı! Sana ne benim desteğimden, arkadaşım!”

Berkay çekinerek, “İyi yanından mı baksak?” diye sordu.

“Bakmayalım bence.” Sınavlara hep son dakika çalışan biriydim. Hiçbir zaman ders tekrarı yapmazdım. Sınava önden hazırlık olsun diye test çözeyim diyen biri de olmamıştım. “Zaten sınavlara iki üç gün kala yüklenecektim!”

“Kanka, önden başlayacakmışsın gibi düşün işte,” dedi.

“Bir gün önceden mi?” Gözlerimi devirdim. “Yarınki sınava hazır mısın?”

“Ayıp ediyorsun!” Arsızca, “Tabii ki hazır değilim,” dedi. “Hangi dağda kurt öldü de benim ders çalıştığım görüldü?”

İşte al birimizi, vur ötekimize.

Kendimi tutamayarak gülmeye başladım. “Bizdeki rahatlık kimse de yok,” dedim.

“Kanka, en azından dersten kalırken içinin rahat olması için sebebin var,” dedi ve arkasına yaslandı. Bacağını diğer bacağının üzerine atarak, *latte* bardağını eline alıp, höpürdeterek içmeye başladı.

“Hadi ya, neymiş o neden?” Buzlarının yarısı eriyen *cool lime* bardağımı alıp içmek için dudaklarıma yaklaştırdım. Bardağımın üstünden, “Çok merak ediyorum, ne olur açıkla,” dedim.

“Kastamonu’ya gezmelere gittin,” dedi.

“Vallahi harika,” diyerek alkışlamaya başladım. “İçimi rahatlatacağına, daha fazla vicdan azabı yükledin.”

“Aa, dur, daha bitmedi,” diyerek bardağını masaya bıraktı. “Sonra ceza olarak hukuk bürosunda işe başladın.”

“Tam bir ümitsiz vaka.”

“Dur da bir açıklamamı bitireyim! Aşırı tez canlısın, farkında mısın?”

“İçimi kemiren endişe duygularına ses vermek ister misin?” dedim. Ne kadar vurdumduymazsam olsam da bir de onun zıt tarafı vardı. Arada sırada saklandığı yerden çıkıp el sallıyordu.

“Sonra da *Sancak abinin kazası vardı*, diyecektim.” Dudağını kıvrırdı. “Zaten sen o kazadan sonra koptun. Derse girip çıkıyordun ama o da Sancak abinin zoruyla. Ayrıca kafan da hep ondaydı.”

İçime yerleşen ürpertiyle içeceğimi masaya koyup kollarımı göğsümde birleştirdim ve sıkı sıkı kendimi kucakladım. Eminim ki Sancak’ı kaybetmenin eşiğinden dönmek, yıllar sonra da böyle hissettirecekti.

Nefesimi sıkıntıyla bıraktım. “Ders çalışmamız gerekiyor,” dedim yoksa zihnim ufaktan o günlere dönecek, yaşadığım travmayı tekrar hatırlayacaktı.

“Kütüphaneye mi gitsek?” diye önerdi.

Çantamı çardaktan aldım. “Bilgisayarın yanında mı?” diye sordum.

“Hayır, senin yanında mı?”

Ufak çantamı havaya kaldırdım. “Sihirli bir çanta bu. *Seçmen Şapka*’ gibi düşün. Elini içine atıyorsun ve aklından ne geçerse çıkıyor. Şimdi sana bir bilgisayar çıkaracağım. Bir dakika,” dedim ve elimi çantamın içine daldırıp karıştırmaya başladım. Bu arada Berkay dikkatini tamamen hareketlerime vermiş, dikkatle izliyordu.

“Al!”

Elimi çantadan çıkararak el hareketi çektim.

Berkay şokla kalakaldı. “Te- Terbiyesiz,” diye kekeledi. Kendimi tutamamaya kahkahalar atmaya başladım.

“Ciddi ciddi bilgisayar mı bekliyordun?” Gülmekten konuşamıyordum. “Küçücük çantadan hem de.”

“Hiç de bile!”

“Kanka, çantada bilgisayarın şarj aleti kalmış,” diyerek beklemesini işaret ettim. “Dur, onu da çıkarayım.”

“Hadi oradan!” diye bağırıp masadan aldığı kahvesini üzerime fırlatmak için salladı.

Üstüme gelmesin diye kendimi koruyarak, “Dur, tamam ya, şaka yaptım sadece!” dedim.

Üst dişlerini dışarı çıkarıp altdudağını içeri gömerek, “Hıgğ!” dedi. Yüzümü ekşitip, “Ne kadar da çirkin oldun,” dedim.

“Kahveyi üzerine mi istersin yoksa saçına mı?” derken saçlarını savurup kahvesi elinde yaklaştırmaya başladı.

Geri geri kaçıp, “Almasam?” diye sordum.

“Al al,” dedi.

“Peki, seni, bize ders çalışmaya davet etsem?” Zaten ders çalışmak için eve çağıracaktım ama şimdi bu çok büyük bir olaymış gibi yansıtarak fırsata çevirdim. “Ne dersin?”

Berkay gözlerini kısarak, “Blöf yapıyorsun,” dedi.

“Ne alaka, canım!” Omuz silkerek devam ettim. “Yarınki sınav için çalışırız.”

“Hımm,” diye parmaklarını oynatarak yüzünü de buruşturdu. Bu onun düşünme şekliydi. “Kartal da evde olacak mı?”

* *Harry Potter* serisinde, Hogwarts'ta her yeni öğrenci için dört okul binasının hangisinin en uygun olduğunu belirlemek adına kullanılan duyarlı bir büyülü şapka.

“Kartal abim.” Üzerine basa basa, “Abim de evde olacak,” dedim. Kartal abim Berkay’ın ilgisini öğrendiği anda ortalık birbirine karışacaktı. “Orası sonuçta onun da evi.”

Yüzünde güller açarak bekledikten sonra bir anda, “Olmaz!” diye bağırdı.

Yüzümü buruşturup kulaklarımı kapadım.

“Ne bağıırıyorsun, be?”

“Abin olayı hatırlıyor mudur?” derken tırnaklarını yemeye başladı.

“Hangi olayı?”

“O olayı işte!” Anlamayarak suratına baktığımda ağzından, “Pırt pırt,” diye sesler çıkarmaya başladı.

Duyduklarımınla ağızımda yutmaya hazırlandığım içeceği üstüne püskürttüm. “Cırcır olayını mı?” Çenemden aşağıya akan sıvıyı tek elimle silmeye çalışırken diğer yandan gülmemi bastırmak için dudakımı ısıırıyordum. “Tuvaleti doldurduğun yalanını mı?”

Avazı çıktığı kadar, “Yok, gelmiyorum!” diye bağırdı.

“Saçmalama,” dedim.

“Gelmiyorum işte!”

“Bak, saçmalamaya başladın, ha!”

“Hiçbir güç beni o evin kapısından geçiremez!”

“Hatırlamıyordur ya! Abimin hafızası kötüdür.”

Hiç de kötü değildir. Adam üç yıl önce söylediği sözleri bile hatırlıyor.

Büyük bir ümitle, “Gerçekten mi?” diye sordu.

Omuz silktim. “Aklına bile gelmemiştir.” Daha geçen gün, tuvalette mahsur kalan arkadaşımı sormamış gibi yaptım.

Kolunu büktü. “O zaman gelirim,” diye saçını düzelterip omuzlarını kaldırdı. “Hadi, gidelim de geç kalmayalım. Derse ne kadar erken başlarsak o kadar yol katederiz.”

“Kesinlikle...” Yoksa derdi abimi görmek için hazırlanmak değildi. “Belanı arıyorsun.” Omuz silkip, “Neyse...” diye mırıldandım.

Berkay akşamın bir köründe tepemde dolanıp, sesli bir şekilde formülleri söylerken, oturduğum halının üzerinde ileri geri sallanıp hayatımı sorguluyordum. Ne olurdu, birkaç kez defter yüzü açsaydım? Ölü müydüm?

“Birazdan okuduğum her şeyi soracağım, haberin olsun,” diyerek ayağının ucuyla omzumu dürttü.

Tiksinerek yana doğru kaçtım. “Sor,” diyerek burun kıvırdım.

“Sorsam hangi konuda olduğumuzu hatırlamazsın.” Defteri kol-tuk altına sıkıştırdı. “Söyle bakayım, hangi konudayız şu an?”

Yumruğumu havaya kaldırdım.

“Düşünüyorum, öyleyse varım!”

“İşaretlerin Fouries serisi ve Fourier transformasyonu, Mahira,” dedi.

“Ben de onu diyorum ya,” diyerek ayağa kalkıp telefonumdan müzik listeme girdim ve sözlerime alt ton olacak müziği açtım. “Başlarım tanjantına sinüsüne.” Oyun havası oynamaya başladım. “Yandan yandan limit.” Parmaklarımı şıklata şıklata, “Yandan yandan integral,” dedim.

“Evet, hepten kafayı yedi,” derken, acıyarak içini çekti. “Zaten mühendislik okuyup da sağlam kalanı zor kalmıştır.”

Deli işareti yaparak, “Sen delirmeme sebep olan şeyin dersler olduğunu mu zannediyorsun?” diyerek başımı iki yana salladım. “Şu mahallede akıl sağlığını koruyan mı var?”

“Yarın sınavda *yandan halimem yan-*” Sesli şekilde tükürdü. “Kafamı karıştırdın!” Sitem ederek, “Bunları yazarsın işte!” dedi.

“Temiz delirdim, bari destek çağırayım,” diyerek telefonumu aldım. Nur’u ve Ela’yı eve çağırarak için mesaj attım.

“Kim geliyor?” Berkay hemen lafa atladı. “Kartal mı?”

“He, Kartal abim. Hatta bize limit teoremlerini en baştan anlatacakmış.” Gülerek başımı iki yana salladım. “Abim ne anlar dersten!”

Hatta bunlara çalıştığımı görse okulu bırakmam için dalga geçerdi. Bu devirde okumak da zordu, arkadaş!

“Şuraya geleli kaç saat oldu, göremedik Kartal’ı.”

“Ya ben bu kadar önemsemiyorum abimi. Sal şu çocuğu,” dedim ve yatağımın üstüne atladım. Berkay’ın elinden sınıf birincisinden zorla aldığımız defter fotokopisini çekmeye çalıştım. “Ver şunu.”

“Bırak, bari ben ders çalışayım,” dedi.

“Ben de çalışacağım!”

“Git, kendi fotokopinden çalış. Niye benimkini istiyorsun?” dedi.

Ayağımı karnına yaslayarak, itmeye çalışıp defteri elinden kapmak için zorlamaya devam ettim. Benim fotokopim kapının kenarındaki çantamın içindeydi ve almaya aşırı üşeniyordum. Abartısız beş dakika

çekiştirmeye devam ettik, ta ki camımdan duyduğum öfkeli çarpma sesiyle yerimden sıçrayana kadar.

“Mahira!” diye bağırان bir ses geldi.

“Aa!” diye sıçrayıp başparmağımı damağıma yasladım ve geriye doğru ittim. Bu arada Berkay defteri aniden bırakmamdan dolayı yere yapışmış vaziyette yatıyordu. Camın tekrar tıklanmasıyla ayağa fırladım. Kalbimin atışlarını kulaklarımda duyduğumdan adımlarımı fark edemiyordum.

Perdemi sertçe kenara doğru çektim.

“Ne?”

Öfkeyle cama vurmaya devam eden Sancak’a kaşlarımı çatarak baktım. Benim bu geceleri camlarla olan maceralarım ne olacaktı?

Kapıyı açmam için işaret yaptığında, kollarımı göğsümde bağladım. Tek ayağımı yere vurmaya başladım. “Hadi, canım,” diyerek gözlerimi devirdim. “Kapıyı mı açacağım?”

“Mahira!”

Niye inat ettiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu ancak ödüm gerçekten patlamıştı. Sancak’ın sinirli bakışlarını görünce, pes ederek, balkon kapısının kolunu tutup yukarı kaldırdım. Hemen ardından anahtarı çevirdim.

Kapıyı geriye doğru iterken, “Evet, ne vardı?” dedim.

“Ne mi vardı?” Sorduğum sorunun saçma olduğunu beyan ederek bıkkınca nefes aldı. Ela gözlerinde sinir ve merak kol geziyordu. Omzumun üzerinden bakınarak, “Odadaki erkek kim?” diye sordu.

Anlamayarak, “Odamdaki erkek mi?” dedim.

“Evet,” diyerek kısa bir süre baktıktan sonra içeriye girmek için bir adım attı. Üzerime doğru ilerledi. Odaya girmesi için geri geri giderken hâlâ neyi ima ettiğini anlamamıştım.

“Odamda biri olduğunu biliyorsun yani?”

“Evet, perdeden gördüm. Boğuşuyordunuz!”

Kıskanç bakışlarını bir an olsun bakışlarımdan çekmiyordu. Nefes alıp verişim doğal olarak yükselmeye başladı.

Berkay, Sancak’la olan sessiz bakışmamızı bölerek, “Selam,” dedi.

Sancak sesi duyar duymaz kaşlarını kaldırdı. Çalışma masamın yanında hâlâ yerde yatmakta olan Berkay’a döndü.

“Senin ne işin var burada?” diyerek şaşkınlıkla sordu. Anlaşılan odada olmasını beklediği kişi değildi.

Ellerimi belime yaslayarak, "Asıl senin ne işin var odamda?" diye hesap sordum.

"Kız arkadaşını görmeye geldim. Gelemez miyim?"

Oynamaya kalktığı oyunu ben yemezdim. Karşısında yılların üç-kâğıtçısı vardı.

"Konuyu ters psikolojiyle değiştirmeye çalışma," dedim.

Göz kırpıp, "Senden öğrendim, güzelim," dedi.

Dudaklarımda peyda olan gülümsemeyi bastırmaya çalıştım.

"Yoksa odamı mı gözetliyorsun?"

Tersçe, "Ne alaka, Mahira?" dedi.

"Hı hı," diye inanmayarak burun kıvırdım. "Nereden bildin o zaman odamda biri olduğunu?"

"Gözüm geçerken takıldı."

İnanmamı bekliyormuş gibi bir de bu bahaneyi sunması yok muydu gülmekten karnıma ağırlar girebilirdi.

"Demek geçerken keskin gözlerin odamda birinin olduğunu gördü. Hatta cinsiyetini çıkardı. Bir kitabı paylaşamadığımızın detayına kadar..." Dudaklarımı büzüp, Berkay'a dönerek, "Vay canına, ne yetenekler varmış," dedim.

Berkay kıkır kıkır gülerken, Sancak başını iki yana sallayıp boğazını temizledi. Giydiği polarının yakasını düzeltti. "Sen ne kadar gözetliyorsan ben de o kadar gözetliyorum," dedi.

"Kaçamak cevaplar verme, Sancak Kızıltepe." Delicesine hoşuma giderek, "Basbayağı kıskandın işte," dedim.

İleri atılarak kolunu belime sardı ve bedenimi kendine çekerek göğsünü göğsüme yasladı. Bakışları dudaklarıma kayarken göğsüm kendine has erkeksi kokusuyla doldu. Yeni banyo kokusu, önceden sıkıldığı parfümü ve kendi teninin kokusuyla sarıp sarmalanmıştı. Kalbim zamanı kendi avcunda sıkıştırıp hiç bırakmamak üzere hapsedmek istiyordu.

"Kıskandığımı gizlemeyeceğim, Yıldız'ım," dedi. Avcunu yanağına yasladı. Sesi resmen tenimin üzerinde sinsi sinsi dolanarak tüylerimi diken diken etti. Ağır ve tok sesini dudaklarımla yutmak istiyordum. "Hem de delicesine olduğunu gizlemeyeceğim."

Ayak parmaklarım daha fazlasını arzulayıp, yükselirken aramızdaki mesafe hiç kalmamak üzere azalıyordu. İçimdeki kadın, benliğimin

bir köşesinde ona kavuşmak için çığlık çığlığa bağıırıyordu. Arzu bordo bir ipten ibaretti. Parmaklarım dudaklarına yükselip kelimelerini okşamak için harekete geçti.

Halının üzerinde yattığını unuttuğumuz hain arkadaşımın boğazını temizleme sesi geldi. “Ee, yuh yani!” Yattığı yerden kalkmak üzere masama tutunarak kendini yukarı çekti fakat kalkarken masanın üzerindeki bardağını sertçe yere devirdi. “Ayy, pardon!”

Sancak hoşuna gitmediğini belli eden ters bir ses tonuyla, “Bence başka şeyleri bozduğun için özür dilemelisin,” dedi.

Sert göğsünü okşayarak, “Sakin ol, koca oğlan,” dedim.

Sancak çapkınca sırtıp, “Koca oğlan demek,” dedi. Başımı hevesle salladım. “Koca oğlan seni...” Tam cümlesini tamamlayacağı sıra oda ya biri daldı.

“Neler oluyor burada? Bu sesler de ne?” Abim nefes nefese odama girerek içeriyi biri var mı diye taramaya başladı. Odada yabancı birini görmeyince Berkay’la güvende olup olmadığımızı anlamak için bizi baştan aşağıya süzdü. Sonunda iyi olduğumuza kanaat getirerek rahat bir nefes aldı. “Ha, iyiymişsiniz,” dedi.

Korkudan bayılmama saniyeler kala, “İyiyiz de ne kadar süre?” diye mırıldandım. Geri çekilmeye fırsatımız olmamıştı çünkü birbirimize o kadar dalmıştık ki ayak seslerini bile duyamamıştık.

Abim onaylayarak başını sağa çevirdi ve tam o sırada Sancak’ı görerek, “Hoş geldin, kardeşim,” diye selam verdi. Bana dönmüştü ki aniden başını tekrar selam verdiği arkadaşına çevirdi. Sancak’ın odamda ne işi olduğunu sorgulamak aklına yeni gelmiş olmalı ki aniden aydınlanarak, “Hoş geldin mi? Lan, sen nasıl girdin içeri?” İleri atılarak, Sancak’ın yakasına yapışıp kendine çekti. “Kardeşimin odasında ne işin var?”

Sancak yakasını tutan abimin ellerini sertçe tuttu. “Bırak, lan!” dedi.

Abim daha da diklenerek, elini Sancak’tan kurtarıp yumruğunu havaya kaldırdı. “Bu saatte ne işin var, lan? Geberteceğim seni!”

Sancak öfkeyle, “Bak, çok olmaya başladın!” dedi. “Arkadaşım, demeyeceğim ağzını yüzünü dağıtacağım.” Yakasını tutan elleriyle birlikte abimi geriye doğru itti. “Ne yapacağım bu saatte?”

Mavi gözlerini kısarak, “Bilmem, ne yapacaksınız!” dedi.

“Saçma saçma konuşmayın!” Yerimde zıplayarak araya daldım. İkisinin ortasında durarak, “Bu nasıl ilkel bir davranış?” dedim. “Ne yaptınız? Evriminizin ortasında çekip gitmeye mi karar verdiniz? Kendinize gelin.” Abime döndüm ve ardı ardına laflarımı esirgemedi konuşmaya devam ettim. “Ayrıca o nasıl kinayeli bir ses tonu? Yani biz odada ne yapabiliriz ki?” Sancak’a dönüp, işaret verdiğimde Sancak’ın göz kırpmasıyla tüm odağım kaybolup gitti.

“Bak, bir de göz kırıyor!”

Abim tekrar Sancak’ın üzerine atlayacağı sıra, “Aa!” diye bağırdım. “Yeter yani.”

“Volkan abi, vallahi daha yeni geldi,” diyen Berkay, korka korka yanıma ilerledi. Odamda ders çalıştığımızı bir tek annem ve abim biliyordu. Tercihlerini az çok anlayıp tehlikesi olmadığını anlamışlardı. Yine de Kartal abime söylememiştik.

“Peki, içeri nasıl girdi?” dedi ve otoriter ses tonuyla Berkay’a dönüp öğrencilerine uyguladığı taktiği uygulamaya başladı.

Berkay tam arkasını dönüp, “Şura-” derken, Sancak’ın ifşa olmasına izin vermeden, “Ben sana anlatırım!” diye bağırdım.

“Mahira?”

Merdivenlerin başından gelen ses Kartal abime mi aitti? Korkudan dolayı kocaman açılmış gözlerle önce Sancak’a, daha sonra abime baktım.

“İşte şimdi bittim.”

Ne yapacağımı bilemeyip telaşla odama bakındım. Geçen Sancak’ın saklandığı banyoyu görünce, Berkay’ın sırtından iterek banyoya doğru sürükledim. Allah’tan zorluk çıkarmadan uyum sağlıyordu. Banyonun kapısını açtım ve içeri itmeden önce, “Sakin ses çıkarma,” diye uyardım.

“Kartal mı geliyor?” diyerek başımın üstünden meraklı bir ilgiyle bakınmaya başladı. Bu çocuğun ilgisi başıma patlayacaktı.

Ayağımı karnına bastırıp, “Lan, bir içeri gir,” dedim.

“Hayatta girmem,” dedi.

“Vallahi bu sefer abime, altına doldurduğunu söylerim.”

“Sen varya, sen...” diyerek gözlerini kıstı ve parmağını salladı. “Giriyorum ama ilahi adalet mutlaka tecelli edecektir.”

“Bana şöyle edebi edebi konuşma!” diyerek onu zorla içeri soktum

ve arkamı döndüm. Zaman kaybetmeden bu sefer Sancak'ın kolunu tuttuğum gibi zorla çektim. Onu da banyoya doğru iteledim. "Gir şuraya!"

"Yine mi?" diye isyan ederek mırıldandı. Bu sırada Volkan abim kapının kenarından Kartal abime bakıyordu.

"Evet, canım. Beğenemedin mi yoksa?" İttirerek zorla içeri soktum. "Kaderde erkenden ölmek de olabilir, öyle düşün."

Yakışıklı cesedim benim.

Korkudan ne yaptığımı bilemeden Volkan abimin kolunu tuttum. Banyoya doğru sürükledim. "Ben ne alaka?" dedi ama itaat ederek banyoya girdi.

"Ne bileyim, gir işte!" Kapıyı yüzüne kapadığım sıra, "Sorgulama," dedim.

"Mahira, niye ses vermiyorsun, kızım?"

Kapıyı kapamamla abimin odaya dalması bir oldu. Kapıya yaslanıp soluk soluğa, "Aa, Kartal abiciğim, selam!" diye yüksek sesle bağırdım. "Hoş gelmişsin. İyi etmişsin de niye geldin?"

Benimkinin tıpa tıp aynısı olan gözlerini kısarak yüzünü buruşturdu. Elinden asla düşürmediği tespihi parmaklarından sarkarken kulaqlarını kapadı. "Sesini kime duyurmaya çalışıyorsun, kızım?" dedi.

"Kimseye." Ellerimi havaya kaldırdım ve gözlerimi çizgili uzun pijamasının desenine diktim. "Tekim ben! Tek!"

"Anladım, bağırma!"

"Niye geldin?"

Terliklerini parkeye sürte sürte yürüyüp sağa sola baktı.

"Seslere geldim."

"Ne sesi?"

"Bağırış seslerine, abiciğim," diye sabır dileyerek nefesini bıraktı ancak içinden *bu kız iyice kafayı yedi*, dediğini duyar gibiydim.

"Kendi kendime konuşuyordum. Bir ara bağırmış da olabilirim."

"Niye, deli misin?" diye sordu. Bu soruya *deliye benzeyen asıl sensin*, demek isterdim ancak korku, sesimi kısıyordu. Eğilerek, bileğinde biten siyah çoraplarının lastiğinden tutup çektim. Sesle bağırdı. "Kafayı mı yedin? Seni deli doktoruna götüreyim mi?"

"Evet, deliyim belki."

"Belli belli, normal değilsin," diyerek, elini karnına bastırarak kıv-

randı. Rengi solmaya başladı. “Tüm çekirdek paketini bitirmeyecektim.”

“Çarpıldın galiba,” diyerek kıs kıs güldüm.

“Elimin tersiyle sana da çarpayım istersen,” diyerek, kaşlarını çatıp sağa sola sallandı. Bu arada bacaklarını birbirine bastırmış, karnını tutuyordu.

“Abi, çekirdek sana dokunuyor. Ne diye ısrarla yiyorsun? Hadi yedin diyelim, niye tüm paketi bitiriyorsun?”

“Ses tonuna bakın hele! Gören de endişelendi sanır.”

Çenemle bacaklarını işaret edip, “Birazdan paçalarından koyu renkli bir şeyler akacak gibi duruyor,” dedim.

“Bak işte, onu doğru dedin,” dedi ve omzumu tutarak vücudumu kenara itmeye çalıştı. Parmaklarımla kapının kasasına sertçe tutunmasaydım birazdan banyoya dalmış, içeride sanatsal cinayetler işleyecekti.

“Dur, girme içeri!” diye bağırdım.

Abim pijamasının arkasını mı tutsun yoksa kucağını mı kapatsın, bilemeyerek çaresizce yüzüme baktı. “Çekil şuradan!” dedi. “Görmüyor musun halimi?” Alnında boncuk boncuk terler oluşmaya başladı.

Rengim ufaktan kırmızıya çalmaya başladığında, “Midemi bozmuşum da,” diye mırıldandım.

“Ne?” Yerinde zıplayıp pijamasının altını çekiştirdi. “Kızım, duyuyorum, yüksek sesle söylesene!”

Onu deme işte, abi! Deme!

“Şey...”

“Ne, Mahira? Çekil de tuvalete gireyim, sıkıştım.”

“Ya, aşağıdaki tuvalete git! Ben seninle aynı tuvaleti paylaşmak zorunda mıyım? Mecbur muyum?”

“Niye? Mikroplu muyum ben?” diye gocunarak kıvrandı. Bırakmasına saniyeler kalmıştı. “Bu kadar mı değer veriyorsun abine?” İşte, dramaların kralı sahnede idi.

“Yok, abi! Normal şartlarda girer-”

Cümlemi tamamlamama izin vermeden, inleyerek iki büklüm oldu ve belimden kenara itti. “Çekil şuradan o zaman! Geldi, kapıda,” dedi.

“Kim?”

“Tövbe tövbe,” diyerek tersçe cevap verdi ve başka bir inlemeyle birlikte, “Aha, kapıyı çalıyor,” dedi.

Abim aradan bulduğu fırsatla tam banyo kapısının kolunu indirecekti ki önüne geçtim ve kollarımı iki yana açtım.

“Hayır!”

Kulağını omzuna bastırmaya çalıştı. “Ne bağıırıyorsun, kızım?” dedi. “Zor durumdayım, görmüyor musun?”

Eh, başa gelen çekilirmiş. Atalarımız, *alma masumun ahını, çıkar aheste aheste*, diye boşuna dememiş. Berkay’ın fena halde bedduası tutmuştu.

“Abi, tuvalet kötü kokuyor. Midem bozuldu!”

“Kokuya alışkınım,” dedi.

“İçerisi fena halde diyorum, niye anlamıyorsun?” diye bağırdım.

“Baştan söylesene, kızım. Ben de *niye bu saçma saçma davranıyor*, diyorum.”

Yaktın beni, abi!

Yaktın!

“Tamam, girmiyorum işte, kızım.”

En çok ben mi yoksa abim mi utandı, belli değildi. Rengi kaçmıştı. Teninde kızarmalar başlayarak gözlerini kaçırdı. Abime bakın hele! Arkadaşlarıyla her haltı konuşabilirdi ancak iş kız kardeşine geldi mi bukalemun gibi renk değiştiriyordu.

“Girme, abi,” dedim ancak halime ağlamama az kalmıştı. “Seni düşündüğümünden tüm bunlar.”

Elini sallayarak iki büklüm arkasını döndü. Terliklerini sürte sürte aceleyle yürümeye başladı. “Gittim ben,” dedi. Büyük ihtimalle aşağıdaki tuvalete girecek, bir saatten önce de çıkmayacaktı.

Abim odamdan çıkınca, rahat bir nefes vererek sırtımı kapıya yasladım. Tam yere çökecektim ki sanki az önce altına yapmak üzre olan abim değilmiş gibi kapıdan başını uzattı ve merakla, “Bu arada, Volkan’ı gördün mü?” dedi. “Yukarıya seni kontrole gelecekti.”

Ya, abi, şuraya bırakıp ikimizi de zor duruma düşüreceksin ama merakından yine rahat durmuyorsun.

Sakin olmayı deneyerek banyoya kaçamak bakışlar attım.

“Bilmem, belki son anda karar değiştirmiştir. Buraya hiç gelmedi.”

Kapının arkasından homurdanma sesi geldiğinde gözlerim koca-

man açıldı. Kartal abimin bakışları kapıya dönerken, korkudan sıçrayıp ellerimi birbirine çırptım. Dikkatini dağıtmak için daha kim bilir ne şaklabanlıklar yapmam gerekecekti.

“Hadi, tuvalete git yoksa odamın ortasında istenmeyen manzarayla karşı karşıya kalacağız.”

Sanki bağırsakları dediğimi duymuş gibi ses çıkardı. Abim iki büküm olurken, zar zor yutkunarak bana hak verdi.

Kartal abim, “Doğru diyorsun,” diyerek dönmemek üzere acele adımlarla nihayet odamı terk etti.

Abimde ne kadar tuvalet aşkı varsa bizi durmadan tuvalette basıyordu. Bir insanın gizli işler çevirme dedektörü tuvalet olur muydu ya? Bundan sonra herkesi dolabımda mı toplamalıyım?

Omzumun üzerinden banyo kapısına bakarken, istemeye istemeye omuzlarımı düşürdüm. Banyonun kapısının kolunu aşağıya indirip geriye doğru ittim. “Çıkın, başımın belaları!” Bıkkınlıkla, “Çıkın!” dedim.

Ses gelmeyince aklımda milyon tane senaryoyla başımı içeri uzattım. İlk aklıma gelen senaryo, abimin Sancak’ı duş hortumuyla boğmaya çalışırken Sancak’ın küvette abimi boğması ve tüm bunlara şahit olan Berkay’ın korkudan kalp krizi geçirmesiydi.

İkinci senaryo da banyoda birbirlerini yumruklarlarken banyomu aksiyon filmlerindeki gibi dağıtmalarıydı.

“Vallahi bakım ürünlerimin başına bir iş geldiyse sizi kan göletinizde bırakırım,” diyerek kapalı gözlerimi yavaş yavaş açtım ancak beklediğim manzara kesinlikle bu değildi.

Berkay, abimi küvetin kenarını oturtmuş, kil maskemi ince bir tabaka halinde yüzüne sürüyordu. Aynı şekilde kendi yüzünde de bakım maskem ve göz altlarında da paketinden yeni çıkarılmış göz altı morluklarım için aldığım maskem vardı. Sancak ikisinden de en uzak köşeye oturmuş, telefonuna bakıyordu ve boştaki eliyle parfümümü kokluyordu.

“Ne oluyor burada?” Ellerimi belime yasladım. “Neden bakım malzemelerimi kullanıyorsunuz?”

“O kadar parasını ödedim, kızım. Kullanmak benim de hakkım,” dedi ancak yüzünü zorlayan maske yüzünden kelimeleri zar zor çıkarıyordu.

“Bu yine de kullanma hakkı vermiyor size!”

Gözümün ucuyla Sancak’ı izlemeye başladım. Kimseye çaktırmadan, elinde döndürdüğü parfüm şişemi cebine atıp üstünü düzeltti. Kalbim yaptığı ufak hareketle hızlanmaya başladı. Göğsüm sıkışıyor ve nefesim sadece onun için kesiliyordu. Tüm bunların altında gizli-den gizliye derimin altında gezen duyguların tarif yoktu.

“Vaktim doldu!” Berkay cep telefonundan saate bakarak aceleyle elinde kalan maskeyi abime sürdü. “Yüzümü yıkamam lazım!” Koştura koştura lavaboya gidip suyu açtı ve avuçlarını suyun altına tutarak yüzünü arındırmaya başladı.

“Şu haline bak, abi,” derken, kınayarak dudağımın kenarını kaldırdım. Sancak yanıma yaklaşarak aramızdaki mesafeyi en aza indirdi. Yüzünü daha rahat görmek için çenemi ona doğru kaldırdım. “Sen de yapsaydın.”

Dalga geçiyormuş gibi sırıttı. “Beni bozar,” dedi ve ela gözleri bir saniyeliğine abime kaydı. “Tam Volkan’a göre şeyler bunlar.”

“Kardeşimin yanında küfrettirme! Çocuk ısrar etti diye yaptım.”

Tam o sırada aşağıdan zilin sesi duyuldu ve eğlence cümbüşüm başladı.

“Kızlar gelmiştir,” diyerek ellerimi birbirine çırpıtım. “Keşke Kartal abim de burada olsaydı da şu muhteşem manzaranın tadını çıkarsaydı.”

Erkeklerin bakım malzemesi kullanmasına kesinlikle sözüm yoktu. Sancak’ın da öyle alışkanlıkları yoktu ancak abimle uğraşmak için harika bir zamandı.

Volkan abim, “Siz bir elime düşün, bakın size ne yapacağım,” diye söylene söylene, ayağa kalkıp Berkay’ın açtığı lavabonun önüne geçti.

Berkay sonunda yakaladığı fırsatı fark ederek sinsi sinsi sırıttı. “Demek cırcır olup banyoyu kokuttun.” Yüzünü yıkamanın ortasında Volkan abim işini yarım bıraktı ve banyoyu inletecek şekilde kişnemeğe başladı. *Güldü*, demiyorum tüm evi ayağa kaldıracak şekilde kişnedi.

“Hıı, çok komik.” Yüzüm alev alev yanmaya başladı. Geçende Kartal olacak diğer abim, Sancak odadayken beni rezil etmişti. Bu gidişle Sancak tarafından terk edilecek, herkesi öldürüp deliler hastanesine yatırılacaktım.

“Niye? Yapmışsın işte!” Berkay üzerime gelmeye devam etti. “Öyle dedin.”

“Salak salak konuşup sinirlendirme beni,” diyerek klozeti gösterdim. “Şunun temizliğine bak. Sen hiç böyle bir görüntü gördün mü?”

“Normalde yapmıyorsun yani,” dedi.

Gözüm dönerek, Berkay’ın kolundan tutup çekiştirmeye başladım. Utancımdan Sancak’a bakamıyordum.

“Sıçmayayım mı? Siz sıçmıyor musunuz?”

Volkan abim daha fazla gülmeye başladığında sinirden Berkay’ı kapıdan dışarı attım. Ayaklarımı yere vura vura Volkan abimin yanına gittim. Zaten onlar yüzünden bu haldeydim, üstüne bir de benimle dalga geçiyorlardı.

“Defolun odamdan!”

Volkan abim, “Kız!” dediğinde bağırdım.

“Naş, abi!”

Banyonun kapısı açıldığında eşikte Ela ve Nur gözüktü. Ela’nın bakışları deli gibi gülerken kovulan abimin üzerindeydi. Nur da abimin çenesinden aşağıya akan kil maskesine bakıyordu.

Nur selam vermeden, “Bu ne?” diye işaretparmağıyla abimin çenesini gösterdi.

Abim gülme krizinin ortasında, “Ne?” diye sordu.

“Çenenden koyu renkli bir sıvı akıyor.” Gözleri banyoya kayarken ne düşündüyse öğürdü. “Öğh! Ne yaptınız siz?” Koku olmasa bile psikolojik olarak odaklandığı için kapüşonlusunun fermuarını çekip burnunun ucu içeride kalacak şekilde ayarladı.

Sıranın abime dönmesiyle kakhaha atıp, “Açıkla bakalım, abi,” dedim. “Kızlar merak ediyor.”

Abim, çenesindeki sıvıyı bularak sildi ve eline baktı. “Ha, bu mu? Kil maskesinden,” dedi.

“Ha, maske mi? Ben şey zannettim... Üç harfli bir şey.”

Abimin gözleri kocaman açılırken daha kapüşonlusunu açamayan Nur’un kafasından tuttu. Yanına çekti ve ardından kafasını geriye doğru itti.

“Terbiyesiz!”

Nur ileri geri sallanırken, önünü görmeyerek ellerini havaya kaldırdı. Zavallı arkadaşım yere yapışmadan, kafasını tutup kendime çektim.

Kızıl kafa, “Hepiniz niye banyodasınız?” diye sormaktan kendini alamadı.

“Fazla merak iyi değildir, kızıl kafa.”

Başına vurup, öne doğru yalpalamasına neden olduktan sonra ensesinden tutarak yanıma çektim. İpliklerini tutup açmaya başladım.

“Bana, bana demek, ha?” dedi.

Aşağıdan gürültüler geldiğinde içim, Kartal abimin yeniden yukarı çıkma ihtimaline karşı korkuyla doldu. “Odamı iyice sirk panayırına çevirdiniz. Çıkın, ya!” Abimin bacağına tekme atarak, ileri doğru iteklerken, Ela söz dinleyip peşi sıra dışarı çıktı. Nur sanki ona dememişim gibi Berkay’ı kışkışlarken sırtından dışarı doğru ittim.

Ne ara yanıma geldiğini fark etmediğin Sancak kulağıma eğilerek, “Hepsini tek tek kov,” dedi.

“Baş başa kalmamız için mi?” Yan döndüğümde parlayan gözlelerinden cevabını alabiliyordum. Boğazımı sertçe temizleyerek, “Sen de çık, Sancak,” dedim. “Yürü hadi!”

“Camdan mı atlayayım yani, güzelim?”

“Benim derdim mi?” Elimi sırtına koyup çıkması için yönlendirdim. “Yürü!”

“Abin ya çıktıysa?” dedi.

“Merak etme, abim aşağıda ve tuvaletten uzun bir süre çıkmaz.” Akli sıra odada yalnız kalmamızı sağlayacaktı. *Ah, Sancak’ım...* Sırtından iterek bir an önce odadan çıkması için hareket ettirdim. “Gece uzun daha,” dedim.

“Ben de onu soracaktım. Bu çocuğun odanda ne işi var?” dediğinde, ses tonunun altında sürünen kıskançlığı hissettim.

“Yarın okulu uzatmama neden olacak bir sınav olabilir,” dedim. Parmaklarımla oynayıp yerimde sallandım. Sancak gibi bir adama *derste başarısız olabilirim*, demek istemiyordum. Her sınıfını birincilikle bitirmiş birine bunları söylemek utanç vericiydi.

“Neden söylemedin?” Sancak çekindiğimi hissederek karşıma geçti. Gözümün önüne düşen saç tutamımı geriye ittikten sonra başparmağıyla dudağımın üstünden geçti. “Bu güzel dudaklardan neden bu kelimeler çıkmadı?”

Çekinerek, derin bir nefes alıp bakışlarımı kaçırdım ve arkasındaki duvarda bir noktaya odaklandım.

“Utandım.” Söylemeseydim bile çoktan fark edecekti. “Her şey o kadar hızlı olup bitti ki derslerime çalışmak aklıma bile gelmedi. Derslere girmedim, notlar tutmadım ve birinden de almadım. Girdiğim derslerin ilk on dakikasından sonrası kafama yerleşmedi bile.”

Avuçlarını yanaklarıma koyarak başımı kaldırdı ve alnını alnıma yaslamak için eğildi.

“Benden hiçbir zaman çekinmene gerek yok. Özellikle bu kadar kurnaz bir zekân varken utanmana hiç gerek yok, küçüğüm,” dedi.

Gözlerim dolarken burnumun ucu feci halde sızlamaya başladı. Birazdan ağlayabilirdim. “Ne yapacağımı bilemedim,” dedim. “Kafama bir türlü yerleşmiyor. Formülleri ezberleyemiyorum. Hadi formülleri masaya yazıp bir şekilde kopya çektim.” Sancak’tan hoşuna gitmediğini belli eden bir ses geldiğinde karnına vurdum. “Hiç öyle tepkiler verme, başka çarem yok! Daha sözel teoremleri kafamda tutamıyorum.”

“Bu yüzden mi diğerlerini çağırdın?”

“En azından yardımları dokunabilir diye düşündüm.”

“En başından benden yardım istemeliydin,” dedi ve bir kolunu omzuma atarak bedenimi sıkıca sardı. “Yardım edebilirdim.”

Evet, ondan yardım isteyebilirdim ancak o kadar yoğunlu ki ondan destek beklemek büyük bir bencillik olacaktı. Hem yeni yeni iyileşmişti.

Çekinerek, “Senin uğraşların var,” dedim. “Kaçırdığın davalardan başını kaldırmadın.”

“Hiçbiri senden önemli değil, güzelim.” Titreye titreye içimi çektim. Her tökezlediğimde tutmak için orada oluyor, ait olduğum ayaklarımın üzerine geri bırakıyordu. “Madem diğerlerini de davet ettin, sabaha kadar hep birlikte seni çalıştırıp geçmeni değil, yüksek not almanı sağlayacağız.”

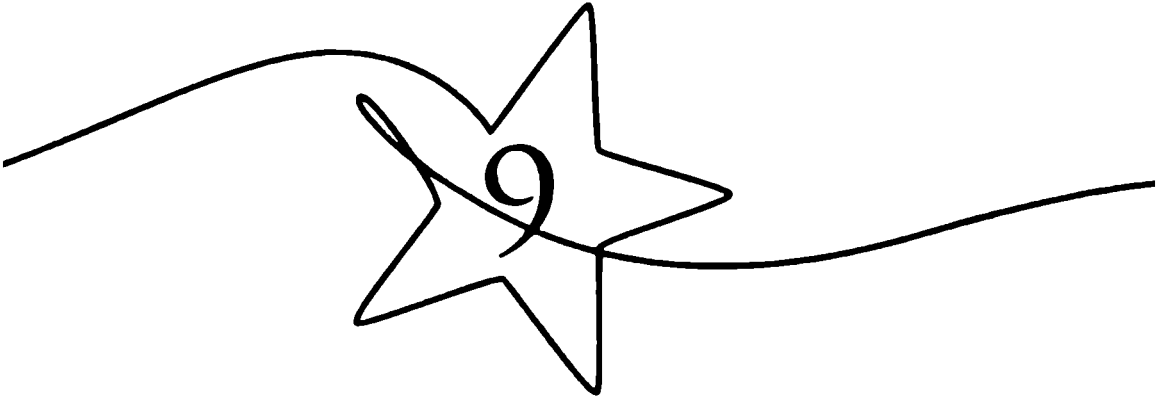
“İyi ki varsın,” dedim.

Sözcükler insanın boğazına dizildiğinde kelimeleri kılıflarından çıkarmak zordu.

“Asıl sen iyi ki varsın, Mahi’m.”

Biraz daha devam etsek ya da Sancak sadece bir kelime daha kullansa ağlamaya başlayacaktım. O yüzden havadaki atmosferden kurtulmak için, “Hadi, Volkan abim başımıza üşüşmeden aşağıya inelim,” dedim.

Dudaklarını uzun uzun alnıma bastırdı ve kalbimi çarşaf gibi saran şefkatle, “Gidelim, Mahi’m,” dedi. “Şu sınavı atlatalım, benimle bir yere gelmeni isteyeceğim.”

Volkan abim bir şekilde, Kartal abimi bizimkilerle birlikte sabaha kadar ders çalışmaya ikna etmişti. Sancak'ın iddiası büyüktü. Ona göre sınavdan en az BB alarak geçecektim. Sırf inancı içinse bilgileri kafama vura vura yerleştirecektim.

Kartal abim erkeklerin evde kalmasını bir şartla kabul etmişti: O da sabaha kadar başımızda duracak, sınav için uyuyacağımız son dört saatte Berkay ve Sancak tıpış tıpış karşı eve gidecekti. Sancak için Berkay'ın onlarda kalması problem değildi. Zaten okula o bırakacaktı.

Elimdeki kahveyi Sancak'a uzatarak yanındaki yerime yerleştirdim. "Nöbetçimiz ve kahvelerimiz de hazır olduğuna göre başlayabiliriz," dedim.

Tam karşı çaprazımızdaki tekli koltukta oturan Kartal abim, Nur'un uzattığı bardağı alırken ağzının içinden homurdanmaya başladı. Nur tepsideki kahveleri dağıtırken, "Kankacığım, beni biliyorsun, bu derslerden pek anlamam ama sabaha kadar emrinizdeyim," dedi. "Çay, kahve, bisküvi isterseniz seslenmeniz yeter."

"Burada olman yeter, kankacığım," deyip, öpücük göndererek Sancak'a göz atacağımız teoremleri çıkardım.

"Şu Terzi'nin de anladığını sanmam. Niye çağırdınız ki onu?"

Ela bıkkınlıkla nefes alıp kahvesini önündeki sehpa bırakmıştı. "Şu-
raya zar zor izin alarak gelmişim, senin dediğine bak," dedi.

Nur, "Alınma, kız," dedi.

"Niye alınayım, canım!" Alınmamış gibi yaparak omuz silkti. "Ben formüller Mahira'nın aklında kalsın diye renkli renkli yazacağım," dedi ve onay almak için bana döndüğünde göz kırptım.

Abime baktım. “Ee, değerli edebiyatımızın pırlanta öğretmenlerinden Volkan Ayazkan Beyefendi. Sizin müessesemize katkınız nedir, efemim?” diye sordum.

Hiç çekinmeden, azıcık bile utanmadan, “Varlığım,” dedi.

Ela yanında kıkırdamaya başladığında Kartal abim, “Hığ!” diye ağzından bir ses çıkardı. “Yemişim senin varlığını.”

“İşte böylece ortanca çocukların kıskanç olduğunu öğrenmiş olduk.” Övüne övüne telefonunun ekranını kilitledi ve elini göğsüne yasladı. “Kıskanma,” dedi.

“Ne kıska-”

Ağız dalaşına girmeleri, ders çalışmamıza engel olacağından defterimi Sancak’ın kucağına bıraktım. “Gençler, şu an dakikalarımı çaldınız,” diyerek abimin lafını böldüm. “Sizi kınamakla birlikte yok öyle yağma, Volkan abi.”

“Kartal yardım ediyor mu?”

Berkay birden hevesle oturduğu yerden zıplayıp, kitabına sarılarak abime doğru koşturmaya başladı. “Ben de Kartal’la çalışırım,” diyerek lafa atladı.

Abim, Berkay’ın üzerine adamasına engel olmak için tek ayağını korkuyla havaya kaldırdı. “Sikt-” Volkan abimin boğazını temizlemesiyle kendine gelerek ters bakışlarını Berkay’dan çekti. Büyük abimin köşede duran edebiyat kitaplarından birini sanki okuyacakmış gibi eline aldı. “Ben dersten anlamam ki! Okulu yıllar önce bıraktım,” dedi.

Volkan abim çizmeli kedinin sinsi gülüşüne benzeyen bir gülümsemeyle, “Kitap mı okuyacaksın, kardeşim?” diye sordu.

“Evet, olamaz mı?”

Volkan abim üzerine giderek, “Oku, oku,” dedi. “Kültürlenmek iyidir.”

Berkay’a dönerek gitmesi için ayağıyla kışkırladı ve az önce açtığı, ters tuttuğunu fark etmediği kitabını havaya kaldırdı. “Gördüğünüz üzere kitap okuyacağım,” dedi. “Siz işinize bakın.”

Okuma aşkıyla yanıp tutuşan abime güldüm. Kitap tersti falan ama en azından şuncacık ömründe bir kitabı kendi isteğiyle açmıştı. Bu insanlık için küçük, Kartal abim için büyük bir adımdı.

Volkan abime dönüp, “Evet, dinliyorum,” dedim.

Sayılara resmen iğrenerek, bakıp başını arkaya yatırdı. Biraz düşündükten sonra istemeye istemeye, “Okuyacağınız makalelerin özeti çıkarırım,” dedi. “Olur mu? Ela’nın formülleri yazmasına yardım da ederim.”

“Mahira bunu sevdi.” Başparmağımı havaya kaldırdım. “Şimdi askerlerim, herkesin yaklaşık iki saati var.” Emin olamayarak Sancak’a döndüm. Kimse duymasın diye omzumun üzerinden, “İki saate bitirir miyiz?” diye fısıldadım.

Dudağının tek kenarı yükselirken çenesini yumruğuna yasladı. Fısıltıyla, “Yetiştiririz, güzelim,” dedi.

Her ne kadar Sancak’a dalıp gitmek istesem de diğerlerine dönüp heyecanla, “İki saat, gençler!” diye bağırdım. Resmen içim içime sığmıyordu.

Nur, “Gidip size kek ve kurabiye yapayım o zaman,” dedi.

Kartal abim arsızlıkta zirve yapmaya karar vererek, “Çikolatalı olsun,” dedi.

“Tabii, Kartal Bey, başka isteğiniz var mı? Belli ki çok yorulacaksınız.”

Abim, Nur’un küçümsemesine karşılık, “Bu mahallede okuyana saygı yok mu?” diye sordu.

Nur, “Var, olmaz mı?” diyerek ters tuttuğu kitaba baktı. “Sana iyi okumalar, Kartal.” Kahkahalar atarak mutfağa doğru ilerledi.

Çaktırmadan, Sancak’a bir adım daha yaklaşarak defterimi açtım. Bacağı benimkine değiyordu ve yukarı doğru yayılan hisler tüylerimi diken diken ediyordu. Tam yanında oturuyordum ama içimdeki heyecan yüzünden her an yerimden fırlayabilirdim, öyle tekinsizdim.

Sancak, “Odaklanman gerekiyor,” dediğinde nefesi topladığım saçlarımdan dolayı açığa çıkan boynumu okşadı.

Dudağımı ısırıp, “Sen odaklanabiliyor musun?” diye sordum.

“Yarın sınavı olan ben değilim,” dedi.

“Hayır yani,” diyerek güldüm.

“Teoreme odaklan,” diyen yoğun sesi kulaklarıma çarptığında kalbim tekrar gümbürdedi.

Derin bir nefes alarak, “O ses tonuyla konuşmaya devam edersen hiç odaklanamayacağım,” dedim çünkü kokusu etrafımı sarmıştı.

“Böyle gelmeye devam edersen ben de dudaklarının tadına bak-

mak zorunda kalacağım.” Ne ara yanaştırdığını fark etmediğim parmakları uyarılmama neden olacak şekilde kalçamı okşamaya başladı. “Abilerinin manzaradan pek hoşlanacaklarını zannetmiyorum.”

Nefesim kesilirken göğsüm yükseldi. “Pek umursayacağını zannetmiyorum,” dedim.

“Öyle,” dedi ve bakışları dudaklarıma kaydı. “Kesinlikle öyle, güzelim.”

Daldığım yoğunluktan, “Çok sıkıldım, tek başıma odaklanamıyorum, öf!” diyen Berkay’ın patavatsızca yanıma zıplamasıyla sıçradım. Tüm atmosfer dağılırken Berkay aramızdaki elektrikten habersizdi. “Odaklanmış, ne çalışıyorsunuz? Beni de aranıza alın. Ne olur,” derken son kelimesini uzattı.

Uyuz olarak, kolunu iki parmağımın ucuna yerleştirip canı çok yanmayacak şekilde çimdikledim.

“Sen en güzel duyuların katilisin, Berkay,” dedim.

Berkay kafası karışmış halde, “Ne oldu, ya?” diyerek ikimize baktı.

Sancak burnundan öfkeli bir ses çıkardı ve aksi halde dersin başında olduğumuzu söyledi. Berkay kendi notlarından Sancak’ın gösterdiği yeri aceleyle açtı. Yanımıza koyduğum beyaz kâğıtlardan birini alarak hocanın notlarını açtım ve ilkinin yazmaya başladım.

Odada horuldama sesi yükseldiğinde kalemimin ucu şaşkınlıkla durdu. Sesin geldiği yeri gördüğümde omuzlarım düştü ve dudaklarımdan özgür bir kıkırdama yükseldi.

Kartal abimin başı omzuna düşmüştü. Hâlâ ters duran kitap yüzünü kapatmış, öylece uyuyakalmıştı. Horultusu, yüzünde duran kitap sayesinde kısık geliyordu.

“Bunun olacağı belliydi zaten,” diyen Volkan abim, başını iki yana salladı. “Sayfalara salya bulaşmadan uyandırın şunu.”

Ellerimi kaldırıp iki yana salladım. “Sakın! Yoksa sabaha kadar başımıza bela olur.” Uyansa ne yapabilecekti? Ya sıkıntıdan televizyon izlemek isteyecekti ya da kalkıp gidecekti. Gitmeyeceğine göre yatması hepimiz için daha sağlıklıydı. “Daha yeni uyudu, salyası akmaz.”

Abim elindeki defterle Kartal abimin kafasına vururmuşçasına havada yarım daire oluşturdu. “Bela,” dedi. “Yemin ediyorum, başımıza bela bu!”

Sanki söylenenleri duyuyormuş gibi burnundan sertçe horultu çı-

kardı. Homurdanarak sırtını büyük abime döndü. “Abi, sanırım sana kendince cevap verdi,” dedim.

Sancak bana hak verip, gülerken diğerleri de kıkırdıyordu. Abim uyuz olarak, “Güya çalışacaktınız,” dedi. “Sınavdan böyle mi yüksek almayı düşünüyorsunuz?”

“Ebeveyn modu aktif olmuştur, arkadaşlar. Psikolojisini seven, sesini kısıp dersine dönsün.”

Volkan abim, “En iyisi,” diye homurdandı.

Aralıksız yaklaşık iki saat çalıştıktan sonra ufak bir ara vermiştik. Laf dalaşlarıyla geçen ufak moladan sonra derse kaldığımız yerden tekrar devam ediyorduk. Sancak’la olan çalışmamız gayet verimli geçmişti ve teoremler sonunda kafama yerleştiği için işlemlere ve formüllere daha rahat hâkim olabiliyordum. Daha doğrusu olabiliyorduk çünkü Berkay da harika bir şekilde öğrenmişti. Derslere katıldığı için sayesinde, içinden çıkamadığımız yerlerde hocanın dediklerini fil hafızasına sahipmiş gibi bir bir söylemişti. Üstün hafızasının oluşmasına sebep olanın okul dedikodularını toparlayabilme ve aktarma yeteceğine bağlı olduğunu düşünüyordum. Şöyle bir düşününce haklı olduğuma adım gibi emindim. Tüm fakültenin olayını başkalarına aktarabilmek için kocaman hafıza belleğine sahip olmak gerekiyordu.

Ela’nın bir kısmını bitirdiği formülleri gözden geçirirken, elimi ensemeye koyup ovuşturmaya başladım. Yarını, gerçi saat on ikiyi çoktan geçtiğine göre bütün günü bu ağrıyla geçirecektim.

“Öff!” dedim.

Sıcak eller benimkilerin üzerine kapandı ve parmaklarımı itekleyerek yerini aldı. Yükselen kalp atışlarımla birlikte başımı yukarı doğru kaldırdım. Erimişçesine sıcak bakan elaları benim kahvelerimle buluştuğunda vücudum titremeye başladı.

“Çek elini kardeşimin üzerinden, lan!”

Volkan abimin yükselmesiyle yerimden sıçradım. Bir elimi korkuyla göğsüme koyarken, diğer elimin başparmağını damağıma koyup yukarı doğru iteledim. “Ne bağıırıyorsun, be? Ödüm bir tarafıma karıştı.”

“Kork zaten, kork,” dedi. Mavileri hâlâ Sancak’ın ensemde olan parmaklarına odaklanmıştı. “Şu adam elini üzerinden çekmezse korkması gerekecek.”

“Sikeceğim şimdi!” Sancak o kadar sinirlenmiş olacak ki parmaklarını ensemden çekerken söylediği sözlerin farkında değildi. Normalde asla yanımda küfretmez, beyefendi konumundan çıkmazdı. Demek ki abim iyice damarına basmıştı. “Lan, harbi elimde kalacaksın, oğlum. Çakacağım şimdi yumruğu yüzüne, ebeninkini göreceksin.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek ikisine baktım. Berkay yanımda sırıtıyor, Ela da benim gibi şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu.

Abim, “Suçu kabahatinden büyük,” deyince defteri pat diye masaya vurdum ve Kartal abimden tepki olarak oldukça yüksek bir homurtu çıktı. Volkan abim uyuz olarak horultunun sahibine baktı. “Bu da arada kaynayacak.”

“Adam medeniyetten çıktı resmen,” diye mırıldandım fakat abim duyduğunu belli etti.

“Abiyim ben! Yanımda elinize kolunuza hâkim olacaksınız!”

Yumruğunu koltuğa vurduğunda, zavallı Ela sıçrayarak kocaman olmuş gözlerle abime baktı.

“Abimin içindeki yabani ortaya çıkıyor,” dedim.

Ela’yı korkuttuğunu fark eden abim, arkadaşşıma dönerek, “Pardon,” diye mırıldandı.

“İçindeki ilkel ayıyı açığa çıkardığına göre derse kaldığımız yerden devam edebilir miyiz?”

“Abiyim ben!”

En sonunda dayanamayarak, “Tamam, en abi sensin,” dedim ve bunalarak nefesimi bıraktım.

“Sana *abi değilsin*, diyen mi var, pezevenk!”

Abim işaretparmağıyla beni göstererek, “Benim kardeşim,” dedi. “Vallahi eve kilitlerim, yüzünü en az bir hafta göremezsın.”

“Ben bunu şimdi geberttim,” diyen Sancak bir hınçla yerinden kalktığı anda arkasından tutup kendime doğru çektim. Başı şaşkınlıkla bana doğru dönerken ellerimi iki yana açtım.

“Bilerek yapıyor,” dedim.

Abim uyuzluk yaparak, “Benim kardeşim hani, hatırlatayım dedim,” dedi.

Sancak sessizce küfrederek içine sabır dileyen bir nefes çekti. Yumruğunu açıp kapadı. “Plağa bağladı, şerefsiz,” dedi. Yanıma oturduğunda, sakinleşmesi için elimi dizine koydum. “Bam telime basıyor.”

“Elini kana bulama, yiğidim.”

İçeriden tiz bir ses geldiğinde bakışlarım mutfığa giden kapıya döndü. Sesi çok iyi biliyordum hatta midemin en sevdiği sestti. Fırının hatırlatıcısı tekrar çaldığında Nur’un koşturan adımlarını duydum.

Aradan birkaç dakika sonra hepimizi susturan enfes kek kokusu tüm salonu doldurmaya başladı. Sabahtan beri horlaya horlaya uyu-
yan Kartal abim sanki koku radarına sahipmiş gibi aniden yattığı
yerden sıçrayarak etrafına bakınmaya başladı. Köpek gibi burnunu
havaya dikip sesli sesli kokuyu içine çekmeye başladı.

Şaşkın ve miskin bakışlarla etrafına bakarken Volkan abim dalga
geçmek için kinayeyle, “Kitabı çok sevdin herhalde,” dedi. “Kendine
geçmişsin, baksana.”

Abim uyku sersemi, “Sevdim, sevdim,” diye başını salladığı sırada
yine kendini tutamayan Volkan abim araya daldı.

“Tersten kitap okumak nasıl bir duygu? Hayır, ben hiç kelimeler
ters dönmüşken akıcı bir halde roman okuyamıyorum. İlginç bir ye-
tenek olsa gerek,” dedikten sonra yumruğunu çenesine yaslayıp üst-
dudağını dışarı çıkardı.

“Hı?”

Odadakiler kıkırdamaya başladığında büyük abime katılıp uğraşır-
dım ancak karnım gerçekten açtı. O yüzden uzamasına izin vermeden
araya girdim. Çenemin ucuyla, “Kitabın ters,” diyerek kitabını işaret
ettim. “İnsan nasıl kitabı ters tuttuğunu fark edemez, ya?”

Sonunda uykusu açılmış olacak ki göğsünde ters ve sayfaları açık
halde duran sarı kapaklı romanı aynı şekilde aldı. Şaşkınlıkla, “Ters
mi kitap okumuşum?” dedi. Bakışları masum şekilde beni bulmuştu.

“Okumuşum, demiyor mu bir de!” diyerek başımı iki yana salladım.

Volkan abim inanmayarak, “Sen kitap okumadın, Kartal,” dedi.

“Kitap okudum.”

“Anlamıyor musun Kartal? Sen kitap o-ku-ma-dın!” diyerek hece-
lemeye başladı. “Senin kitap okuma alışkanlığın yok.”

Saf saf, “Yok mu?” diye sordu.

“Oğlum, beni çıldırtmak mı istiyorsun?”

İşte en sevdiğim Kartal Ayazkan hareketi geliyordu.

Umursamadan ayağa kalktı, elindeki kitabı aldığı yere atarak bur-

nunu sertçe çekti. Volkan abim içini çekerken küçük abim yakasını düzeltti. Omuzlarını eğip, respini sallayarak mutfağa doğru ilerlemeye başladı. “Okudum, okumadım, napcan?”

“Kardeş katili olacağım!” Volkan abim oturduğu yerden hışımla kalkarak Kartal abimin köşeye attığı kitabı almaya gitti. “Kütük var ya, kütük.” Elindeki kitabı belli ki abime zorla yedirecekti. Alnında damarları belli oluyordu ve kitabı öfkeyle bükmişti. “Defterini düreceğim.”

Ela, abime bakarken, dudağını ısırp kaşlarını kaldırdı. Ayağa kalkıp, “Ben mutfağa geçiyorum,” dedi.

“Ben de geliyorum,” diyen abim, kitabını yerine bırakıp Ela’nın peşinden yürümeye başladı. Bir yandan da Kartal abime yüklenmeye devam ediyordu. “Neredesin, Kartal belası? Geberteceğim oğlum seni!”

Nur’un yaptıklarından son anda ağzına tıkmış olacak ki, “Gel, lan, gol!” diyen Kartal abimin sesi boğuk çıktı.

Berkay tırnaklarını heyecanla koluma geçirdi ve çekiştirmeye başladı. “Hadi, biz de gidelim!” diyerek oturduğum yerden zorla kaldırdı. “Hadi, hadi!”

“Git sen.” Bileğimdeki elini çekmesi için kolumu çektim ama *bana mısın* demiyordu. Sancak’a dönüp, “Gelecek misin?” diye sordum.

Sancak başını arkaya attı ve kollarını koltuğun üst kısmına koydu. “Yiyecek bir şey getirirsin sen,” dedi.

İzin ister gibi baktığında başımı salladım.

“Kahve ister misin?”

“Olur,” dedi.

Berkay’ın mutfağa doğru çekiştirmesine izin vererek peşinden koşuşturdum. İçeriden hırgür sesi geliyordu ve kesin ortalık birbirine girmişti. Annem karşıya gitmeseydi bu sese çoktan kalkmış, ya terliğiyle yaşımızın kaç olmasına bakmadan döver ya da saatin kaç olmasına bakmadan bizi sokağa atardı.

Berkay mutfağın kapısına gelince, bileğimi bırakıp doğrudan manzarayı izleyebilecek şekilde köşedeki sandalyeye kurulmaya gitti. Volkan abim diğer abimin çenesini tutmuş, ağzına ardı ardına zorla kek sokuştururken Kartal abim de respisiyle kafasına kafasına vuruyordu.

* Kartalca.

“Allah’ım!” Elimle yüzüme vurdum. “Sahneye bak! Kaç yaşında adamlarsınız!”

Nur kıkır kıkır gülerek, “Kanka, ayırayım mı?” diye sordu.

“Ayırma, kanka,” diyerek, omuz silkip Sancak’la ikimize tabak hazırlamak için dolapların önüne geçtim. “Volkan abim, Kartal abimi öldürür, biz de cinayete tanıklık falan ederiz.”

Ela kahkaha atarken Nur elindeki bezle ıslak ellerini kuruladı. “Kız, Terzi, ne gülüyorsun? Ayırsana adamları!” Elindeki bezle işini bitirdiğinde tabii ki kenara koymak yerine Ela’nın kafasına fırlattı.

“Bak ya!” Ela da başının üzerinden sarkan bezi aldı ve geri fırlattı. “Benimle uğraşacağına şunları ayır,” dedi.

“Çokbilmiş,” diyen Nur, bezi katlayıp masaya bıraktı.

Mutfağı kendi halinde bırakarak Sancak’la bize çıkardığım tabağın içine iki dilim kek ve yanına da poğaça koydum. Sancak’ın bu saatte tatlı yemeyeceğini biliyordum.

Hazırladığım tabağın yanına iki tane çatal bırakıp askıda olan kupalardan iki tanesini aldım. Buzdolabından süt alıp bardaklara döktüm. İkimize de orta hafiflikte, uykumuzu çok kaçırmayacak bir kahve hazırlamak için bardakları makinenin altına yerleştirdim. Konular bitmişti. Tek yapmam gereken formüllerin kalanını ezberlemekti.

Köşeden tepsiyi alarak içine tabağı ve kahveleri koydum. Hâlâ kavga edenlere bakmadan mutfağı terk etmek için hareketlendim. Bir saat kadar daha birbirleriyle uğraşıp yemeklerini yerlerdi. Kartal abimin hamur işini çok kaçırp masada uyuyakalacağına da emindim.

Salonun kapısını kapatıp başını koltuğun sırtına dayamış, kolları iki yanında açık duran Sancak’a baktım. Kalbimin ölüm meleği gibi görünüyordu ve nefesim ciğerlerime yetmeyecek gibi hissederken arzu bacaklarına doğru kayıyordu. Elimdeki tepsiyi masaya bırakıp Sancak’a doğru ilerledim.

Adımlarımı duyduğu halde hareket etmeyerek öylece yatmaya devam etti. Dizlerinin önünde durduğumda içim titreyerek nefes aldım. Bacaklarımı baldırlarının iki yanında olacak şekilde ayarlayıp, koltuktan destek alarak kucağına çıktım. Kucağına yerleşirken, kollarımı kaldırarak omuzlarının üstüne attım. Sancak’ın büyük elleri kalçalarımaya yerleşirken, tenimi sıkıp kendine doğru çekti. Beni sertçe uyarırken dudaklarımı ısırdım. Bilerek, öne doğru eğilip dizlerimin üzerinde kalktım.

Dudaklarına doğru, “Uyumadığını biliyorum,” diye fısıldadığımda dolgun, erkeksi güzellikteki dudağının teki yukarı kalktı.

“Demek öyle...” Kalçamdan yukarı destek vererek saçlarımı yüzüne dökülecek şekilde ayarladı. “Yalanımı yakaladın. Peki, ne yapacaksın, küçük kız?”

Dilimi dudaklarımın arasından çıkararak çenesine doğru eğildim. Tam çenesinin ucuna dokunarak kulağının altına doğru yavaş yavaş yaladım. Sancak altımda hırlarken göğsüm kendime duyduğum gururla hızlandı. Kaldığım yerden diğer tarafa geçerken parmakları tenimi sertçe sıktı. İnlemem dudaklarımdan kaçarken boğazına doğru inmek için eğilmeye başladım.

“Eğleniyor musun Sancak?”

Soluk soluğa, “Hı hı,” dedi.

Yeni keşfettiğim arzuyla parmaklarımı ensesinde birleştirdim ve tırnaklarımı dibine geçirdim. Altımda hareketlilik başladığında saçlarına doğru ilerlemeye başlamıştım. Dilimi âdemelmasında gezdirdiğimde kısık sesle inledi. Başka bir başarı, dudaklarımı bastırdığım âdemelmasında titreşti.

Dilimi köprücükkemiklerinin arasında kalan boşluğa bastırıp kalp atışlarını hissettiğimde sertçe saçını çektim. Sancak başka bir inlemeyele aniden kalçalarımı tuttu. Bedenimi yukarı doğru iterek yattığı yerden başını kaldırdı. Gözleri gözlerimle buluştuğunda koyulaşan bakışlarıyla karşılaştım. Arzuyla ıslanan dudaklarımın üstünde hissettiğim sert baskıyla başımı geriye yattım.

Büyük eli aniden boğazımı sararken diğer eli belime doğru kavislendi. Özümü içmek isteyen dudaklarını sertçe ve yetmeyen bir öfkeyle bastırırken dili dudaklarımın arasına daldı.

Dudaklarım çaresiz, asla elimde olmayacak bir pes edişle açıldı. Dillerimiz birbiriyle buluştuğunda birlikte inledik, aynı nefesi paylaştık. Resmen daha fazlası için yarış halinde, aynı zamanda uyumlu bir tempoyla dans halindeydik. Vücudumuz birbirimiz için yaratıldığımızı bizden daha iyi biliyordu. Eşi için yalvarıyordu âdeta.

Sancak yine hiçbir haber vermeden aniden yerimizi değiştirdi ve bedenimi altına alarak sırtımı koltuğa yasladı.

“Fazla yaramazsın.”

“Her zaman yaramazdım,” dedim ancak dudaklarımızın arasındaki kısacık mesafeyi kapatmak istiyordum.

Nefes alışımında göğsüne değen göğsüme bakıp yoğunlaşan ses tonuyla, “Bilmez miyim?” dedi. “Senin bile bilmediğin detayları biliyorum.” Parmağı bacağımdan yukarı doğru tırmandı. “Seni izliyordum. Gözlerinin görmediği günde bile seni takip ediyordum. Sen benim Mahi’msin.”

Böyle sevilmek, böyle hissetmek, hayalini bile kuramayacağım bir duyguydu. Okuduğum, izlediğim tüm filmlerin dışındaydı. Bir gün, kısacık bir an bile sahip olabileceğimi düşünmemiştim.

“Hiç vazgeçmek istemedin mi?”

“Vazgeçmek mi?” Sorduğum soruya hayatında bu kelimeyi hiç duymamış gibi şaşırarak tepki verdi. “Senden vazgeçmek, kendimden vazgeçmek demektir. Nasıl ve neden olduğunu bilmediğim kalbimden vazgeçmektir. Renklerden, seslerden ve en önemlisi neşeden vazgeçmektir. Sen, hayatımın gri bölümlerindeki renkersin.”

Sancak’ı bu kadar uzun konuşurken hiç görmemiştim. Gözlerim yaşlarla dolarken boğazımdaki yumruyu geçirmek için zorla yutkundum. “Sen her zaman hayran olduğum insandın, biliyor musun?” Dilimin ucundakileri itiraf etmek hem zordu hem de uzunca bir süre taşımaktan yorulduğum yükü bırakmanın hafifliğiydi. “Senle beni düşünmek imkânsızdı. Bakma bana öyle.” Parmaklarımı aramıza uzatarak başparmağımla alnının üzerine çıkan kırışıklıkları okşadım. “Sahip olunamayacak kadar yüksekte, asla hayal edemeyeceğim kadar farklıydın.” Acıyla gülümsedim. “Ortalığı karıştırmaktan zevk alan, dikkat çekmek için ölen Mahira, nasıl olurdu da Sancak’a yakıştırdı?”

Nasıl olurdu da yeniden o korkuyu yaşayabilirdi? Nasıl olurdu da ihtimali bile korkuturken gerçekleri konuşmak için lal olmuş dilimi açabilirdim? Sancak benim için kendime itiraf etmekten bile korktuğum hayaldi.

Sözlerime acı olsa da devam edecektim ancak Sancak parmağını dudaklarımın üzerine bastırduğunda kelimelerim sustu. “Sus!” Alnını alnıma yasladı. “Benim dokunulmaz Mahira’m bu kelimeleri hak etmiyor. Benim asi kızım hakkında asla böyle konuşamazsın.”

Emindim.

Evet, sonuna kadar emindim.

Sancak Kızıltepe, var olmayacak düşümdü fakat imkânsızım bir şekilde olmuştu.

Bu sefer onu öpen ben olmuştum çünkü emindim. Bu adam beni ikimiz var olana kadar sevebilir, canımı canından çok severdi. Elimi ensesine atarak öpüşmemizi derinleştirdim. Belki de içeride abimler olmasaydı sonuna kadar giderdim.

“Az kalsın sana soracağım soruyu unutacaktım,” diyerek nefesini dudaklarıma bıraktı. Nefesini oksijen niyetiyle içime çektim.

“*Evet*, diyorum,” dedim.

“Daha soruyu duymadın,” diyerek, başını arkaya atıp kahkaha atmaya başladı. “Öyle hemen kabul edeceğin sorumu sormadım daha.” Burnunun ucunu burnuma sürttü. “Bu hakkımı zamanı geldiğinde kullanmak istiyorum.”

Gözlerimi devirirken ne soracak olursa olsun *evet* diyeceğimi biliyordum. Dudağımdan onun için *hayır* çıkmayacaktı.

“Dinliyorum,” dedim.

“Haftaya büronun katılmak zorunda olduğu yemekli bir açılış var. Benimle birlikte katılır mısınız?”

Bakışlarının derinliklerinde bu soruya da *evet* dememi istediği parlıyordu.

“Birlikte mi katılmak istiyorsun?” Tek kaşımı kaldırdım. Sancak tekrar yerimizi değiştirip, koltuğa uzanırken bedenimi üstüne çekti ve kollarını sıkıca etrafıma doladı. Ufaktan geriye çekilerek yüzünü görebileceğim bir mesafe ayarladım. “Asistanın olarak mı?”

“Bakıyorum da asistanım olmaya pek meraklısın,” dedi.

Sevmediğimi söylersem bu hayatta söylediğim en büyük yalanlardan birini söylemiştim olurdu. Çalıştığımız süre boyunca farklı bir Sancak’ı tanıma fırsatı bulmuş, ilk defa ona biçilen unvanlar dışında onu tanıma fırsatı yakalamıştım.

“Sevdiğimi söyleyebilirim. İlişkimize ayrı bir bakış açısı kazandırdı,” diyerek bacaklarımı bacaklarına bastırdım.

“Asistanım olarak değil, çift olarak katılacağız.”

“Sevgilin olarak mı yani?” diye sordum.

Yoğun bakışları benimkilerde duraksarken parmakları bacaklarımda aşağı yukarı hareket ediyordu. “Sevgilim olarak katılmanı istiyorum,” dedi. “Benimle katılır mısınız Mahira’m?”

“Evet.”

Bir saniye bile düşünmedim. Zaten ne diyebilecektim ki? *Gelemem*, diyerek ortalığı boş mu bırakacaktım? Hele işyerindeki sarı çı-

yanın saçlarını yolmak için hâlâ parmaklarım kaşınıyorken. Döveme-
miştım ya, içimde ukde kalmıştı.

Kolunu belime dolayarak benimle birlikte kalktı ve dizinin üstüne
oturmam için kendisine çekti. Çenesini omzuma dayayarak yanağını
yanağıma yasladı. “Hadi, getirdiklerini yiyelim,” dedi. Parmaklarımı
dizkapağına yerleştirirken, yerimde oldukça mutluydum. “Son bir
kontrol yapıp sınavına güzelce hazırlanalım.”

İstemeye istemeye ayağa kalmak için hareketlendim ancak Sancak
izin vermedi. Bedenimi eski yerine, göğsüne en yakın yere çekti. Uzun
boyunun avantajını kullanarak tepsiyi aldı ve yanımıza bıraktı.

Adamakıllı bir şeyler yemediğimi unutmuştım ve karnımın gurul-
damasına saniyeler kalmıştı. Sevdığım adamın benden bile önce beni
düşünüyor olmasının nasıl bir his olduğunu asla unutmayacaktım.

Sancak küçük poğaçayı alarak, “Aç bakalım güzel dudaklarını,” de-
diğinde komutuna anında uydum. Poğaçadan bir ısırık alırken altdu-
dağım başparmağına sürttü. Parmaklarını geri çekip, kalan poğaçayı
ağına atarken başparmağını emdi ve göz kırptı. “Tadı güzelmiş.”

Göğsümden akan sıcaklık olduğu gibi bacaklarımın arasında top-
landı. Nefesim yükselirken her yerden üzerime kokusu geliyordu.
Kalçalarım geriye kaymak için yalvarmaya âdeta hazırды.

“Çalışacağız zannediyordum,” dedim.

Büyük elini bacağımın üzerine bırakarak parmaklarını genişçe
açtı. “Çalışacağız zaten,” dedi.

Nereden geldiğini bilmiyordum ancak emindim. “Hazırım,” diye
mırıldandım. Sancak kaşlarını kaldırırken mimiklerinden neyden
bahsettiğini anlamadığını anlamıştım.

“Neye hazırsın, güzelim?” diye sordu.

“Bize,” dedim.

“Bize mi? Biz zaten yok muyuz?”

“Öyle değil,” diyerek parmaklarımı uzamaya başlayan sakallarının
üzerinde gezdirdim. Boğazımda kocaman bir yumru oluşurken ne di-
yeceğimi bilemiyordum. Utancımdan nasıl anlatacağımı da bilmiyor-
dum ama onun beni her zamanki gibi anlamasını istiyordum.

“Anlamıyorum, Mahira,” dedi. Başka zaman olsa leb demeden
leblebiyi anlardı ama şimdi anlamayacağı tutmuştu. “Ne demek is-
tiyorsun?”

“Zaten ancak işine geleni anla!” En iyisi açık açık söylemekti belki de. Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım ve bir nefeste, “Birlikte olmaya,” dedim. “Birbirimize ait olmaya.”

Sözlerimi dinlerken, kafasını sallayıp kahvesinden bir yudum aldı. Cümlem bittikten sonra birkaç saniye durdu. Uzun uzun yüzüme baktı ve ardından ne dediğimi anlamış olacak ki ağzında kalan kahveyi zar zor yutup delice öksürmeye başladı.

“Fazla mı açıksözlü oldu, ya?” Hâlâ öksürmeye devam ederken sırtına vurmaya başladım. Adamı heyecandan öldürmeme az kalmıştı. Önce ayı meselesi, ardından bu. Galiba Sancak’ın kalbini fazla zorluyordum. “Helal, Sancak, helal.”

“Bırak şimdi bunları,” dedi ve bedenimi tam oturacağım şekilde önüne çevirdi. “Ne dediğinin farkında mısın?” Bakışlarından ne çıkaracağımı bilemiyordum. Dokunuşları altındaki çekingen bedenim heyecandan titriyordu.

“Evet, son derecede eminim,” derken başımı ciddiyetle salladım. Hayatımda hiç bu kadar kararlı olmamıştım.

“Yok, sen beni mahvedeceksin.”

“Evet,” dedim ve bedenlerimiz birbirine yaslanana kadar yaklaştım. Bacaklarımı kalçalarının hemen üstünde birbirine doladım. “Mahvedeceğim. Sadece benim ol diye geriye hiçbir şey bırakmayacağım.”

“Senden başkası asla olamaz.”

“O zaman...”

Bedenlerimiz birbirine yaslandığında boğazından başka bir hırıltı yükseldi. “Şu an bunları düşünemem,” dedi. Başını iki yana sallayıp yoğunlaşan bakışlarını kaçırdı. “Yarın sınavın var. İçeride de abilerin.” Ellerini başıma yaslayıp kafamı yüzüne doğru çekti. “Sus.”

“Niye susacağım?”

“Kendimi tutamam yoksa.” Gözlerini sıkı sıkı yumdu. Benimle değil, daha çok kendisiyle konuşuyormuşçasına, “Şimdi uslu uslu ders çalışacağız,” diye fısıldadı. “Seni güzelce yarına hazır edeceğiz.”

“Ya sonra?”

Bastırmaya çalıştığı arzuyla savaşıp boğuk bir sesle, “Bakarsın daha sonra odana gizlice gelmenin yolunu bulurum,” dedi.

“Kesinlikle bulursun,” dedim.

Mutfaktaki hırgürden sonra herkes dağılmış, kendi halinde yemeğini yiyordu. Volkan'ı zorla Kartal abiden ayırmış, masanın iki ayrı köşesine oturtmuştuk. İkisi de tabaklarındakileri bitirirken birbirlerine ters ters bakıyordu. Sevgili Nur da tam karşıma oturmuş, yemeğini yerken bir yandan da Kartal abiye mahallede olan kavgayı anlatıyordu.

Volkan oturduğu yerden kalkarak kendine çay koymak için asılı kupalardan birini aldı. Parmaklarımı tabağımın kenarına bastırırken, peşinden gidip gitmemek için düşünüyordum.

Mahira ve Sancak abi salonda baş başa vakit geçirirken yanlarını gidemezdim. Nur ve Kartal abi de sohbet ediyor, Berkay Kartal ne derse onu dinleyip araya girmeye çalışıyordu. Ha, bir de güya yanlışlıkla koluna dokunuyordu.

Dudağımı ısırıp mutfaktan çıkmak üzere olan Volkan'a baktım. Onun yanı dışında yerim neresiydi ve kimin yanıydı, bilmiyordum. Kendimi sadece onun yanında ait olduğum yerde hissediyordum ve eğer peşinden gitmezsem kendi fırsatımı nasıl yaratacağımı bilmiyordum.

Yerimde sallanıp dudağımı ısırdım. "Hadi, kızım," diye kendi kendime mırıldanıp yerimden fırladım.

Askıdaki kupalardan birini alıp, vakit kaybetmeden çayımı doldurmaya başladım. Elime geçen fırsatı tepemezdim. Şu anın değerini bilemez, cesaret edemezsem tekrar bir fırsat bulamayabilirdim.

Şans, demişlerdi. İnsanın kaderini değiştiren veya yok eden. Kural aslında çok basitti. Şans, onun için hazır değilsen hiçbir zaman ödüle dönüşmeyecekti.

Sıcak çayın elime sıçramasını umursamadan mutfaktan çıktım. Volkan'ın nerede olduğunu duymak için nefes almayı bırakarak dinledim. Adım sesleri merdivenlerden yukarı doğru çıkıyordu. İlk basamağa atılarak hemen yukarı çıkmaya başladım.

Aramızdaki mesafeyi azaltıp, ona yetiştiğimde odasına girerek kapıyı kapadı. Yerimde donarak ileri geri sallandım. İçeri girebilirdim. İçeri girmek istiyordum ancak ya rahatsız edilmek istemiyorsa? Aklımdan geçen cevabı düşünmek dahi istemiyordum.

Elimin üstüne dökülen çayı pantolonumun tersine sildim. Kapıyı

hiç çalmayacaksam zihnimdeki soru diğer yanıtsız sorulara karışacaktı ve cevabını asla öğrenemeyecektim.

Buz kesmiş parmaklarımı yumruk yaptım ve derin bir soluk alarak eklemlerimi kapısının sert, pürüzlü yüzeyine iki defa vurdum. Birkaç saniye sonra, “Gelebilirsin,” dediğinde, ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesimi kesik kesik bıraktım.

Kapının kolunu sıkıca tutup açtım. Başımı kapının arasından uzatırken soracağım sorunun cevabının *evet* olmasını deli gibi istiyordum.

Bakışlarım, sırtını balkon kapısına yaslamış, gelenin kim olduğunu öğrenmek için bakışlarını benim olduğum tarafa çeviren Volkan’la karşılaştı. Kupasını göğsünün yakınında tutmuş, başına yeni giymiş olduğunu düşündüğüm kapüşonlusunun şapkasını çekmişti. Saçlarının bir kısmı şapkasının altından alnına dökülüyordu.

Neden geldiğimi öğrenmek ister gibi çenesini kaldırdı. Mavi gözlerini karanlıkta bile görebiliyordum. Çekinerek, “Aşağıdaki sohbet beni pek sarmıyor,” dedim. “Yanma gelebilir miyim?”

“Benim sohbetimin de pek hoş olabileceğinin garantisini vermiyorum ama...” diyerek başıyla balkonu gösterdi. “Gel, eşlik et.”

Gözünü avına dikmiş, sabırla bekleyen kedi gibi fırsatın gelmesiyle usulca içeri atıldım. Arkamdan kapıyı sıkı sıkı kapadım. Kimsenin gelmesini istemiyordum.

Toparlanmış yatağının önünden geçerken adımlarım yıllarca bir yenisi eklenen kütüphanenin önünde durdu. Duvarı boydan boya kaplayan kitaplığının ufak bir kısmı Türkçe ders kitaplarıyla doluyken geri kalan her boşluğu birbirinden farklı milletlere ait edebiyat kitaplarıyla doluydu.

“Hiç sormadım ama hep merak etmişimdir...” diye sesimi duyabileceği şekilde mırıldandım.

“Bu kadar merak ettiğin soru neymiş bakalım?” dedi. Gecemi yaran sesi, onu en son gördüğüm kapının oradan geliyordu.

Omzumun üstünden bakarak, “Edebiyata bu kadar meraklı olmanın bir sebebi var mı?” diyerek o merak ettiğim soruyu sordum. Klasik bir soru olduğunun farkındaydım ancak sorum bundan ibaret değildi. “Demek istediğim, başka meslekler seçebilirdin. Dil ve tarihin başka bölümleri...” Yoğunlaşan mavi gözleri pürdikkat ağzımdan çıkan ke-limeleri dinliyordu. “Okumayı sevdiğini biliyorum ancak merak etti-

ğim neden tarih değil? Neden başka bol bol okuyacağın alanlar değil de edebiyat?”

Arkamı dönüp usulca yanına doğru ilerledim. Yaslandığı yerden dikleşirken her hareketime dikkat ediyordu. Elindeki kahveyi balkonun mermerine bıraktı. “Bu sorunun cevabını neden bilmek istiyorsun, ufaklık?” dedi.

Kelimelerin isterse bıçak kadar keskin isterse pamuk kadar yumuşak olabileceğini biliyordum. Tam karşısında durduğumda dudaklarımın kuruluk ihtiyacını gidermek için yaladım.

“Cevabına ulaşamadığım için.” İfadesi seçilmeyen yüzüne uzun uzun baktıktan sonra aklımdaki teoriyi ortaya attım. “Baban için mi?”

Volkan’ın ifadesi değişirken kaşlarını çatı. “Dikkatinin üzerimde olduğunu fark edebiliyorum, küçük kız,” dedi. Yüzüme doğru eğildiğinde kahve kokan nefesi tenimi okşadı. “Bu ilgi hoşuma gitse de senin için tehlikeli olabilir.”

“Seni izliyorum,” diyerek kendime bile yapamadığım itirafı sonunda yaptım.

“Demek izliyorsun,” dedikten sonra başım salladı. Hiç beklemediğim şekilde belimden sıkıca tutup kaldırdı. Dönerek balkonun mermerine oturttu. Önümde durduğu an aralarına yerleşmesini isteyen bacaklarım iki yana açıldı. Yaptığımın doğru olan hiçbir yanı yoktu ancak kendimi başından beri tutamamıştım.

Volkan başını eğip, bacaklarıma bakarken sırıttı. “Canın yanabilir ve bunu hiç düşünmüyorsun,” dedi.

“Belki de öteki türlü de daha çok acıtacaktır.”

Acıyla gülümsedi. “Her zaman ilk sevenin, en çok sevenin canı acır,” dedi. “Bunu sakın aklından çıkarma.” Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum ve bu sefer bıçak kadar keskindi. “Hevesini anlayabiliyorum.” İtirafımın önemli bir yanı yokmuşçasına küçüklüğüme vermek istiyormuş gibi anlayışla geri çekildi.

Elimdeki kupayı sertçe yanıma bıraktım ve göğsümü anında saran öfkeyle, “Heves mi?” dedim. “Bana bakınca heves mi görüyorsun?”

“Sana bakınca küçük bir kız görüyorum.”

Öfkem daha beter bir hal aldı. Yerine tarif edemeyeceğim, yumruğa benzer bir acı bıraktı.

“Madem küçük bir kız olduğumu ve sana karşı hevesli olduğumu

düşünüyorsun, öyleyse neden Sancak abiyle Mahira'ya sesini çıkarmıyorsun? Neden Sancak abinin Mahira'ya âşık olmasına ve yanaşmasına izin veriyorsun?"

"Aşk, öyle izin vereceğin bir şey değildir, Ela." Ne olduğunu bilerek yumruğunu kapının girişine yasladı. "Ne zaman yakana yakışacağını bilemezsin. Sancak çok uzun zamandır Mahira'nın etrafındaydı. Önce onun abisi oldu, zamanla dostu, şimdiyse evlenmek istediği kadın. Mahira'ya her zaman ilgiliydi ancak hiçbir zaman art niyeti yoktu. Susardı da. Bıraksak aşkını içinde yaşamaya devam ederdi. Gıı çıkmaz, geberene kadar sessizce sevmeye devam ederdi. Sevdği kadını hayatının merkezi yapıp sırf onun için tek damla gözyaşı dökmesin diye devam ederdi. İşte sen öyle mert bir adamın aşkına izin verip vermeyeceğimi soruyorsun."

"Yine de farkında olduğun aşkı itiraf etmesine izin vermene ne sebep oldu?" dedim. Merak ettiğim başka bir soruydu bu. Aynı görünebilirdi ancak asla aynı soru değildi.

"Zamanla hayranlıktan aşka dönen kardeşimin aşkı." Boğazını temizledi. "O da yıllarca yanı başındaki adamı benimsemiş, hayatı yapmıştı. Şimdi sor Mahira'ya. Sancak'tan mı vazgeçerdi yoksa kendinden mi? Sana söyleyeyim, seve seve kendinden vazgeçerdi." Karanlık gökyüzünde etrafa dağılmış tek tük yıldızları izlemek için başını kaldırdı. "Mahira'nın Sancak'a olan ilgisini biliyordum. Zamanında onun için döktüğü gözyaşlarını biliyordum, Ela," dediğinde cümleleri kurmanın onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum. "Kimse fark etmediğimi zannediyordu ancak başından beri farkındaydım. Sen o zamanları bilmezsin. Bir gün Mahira'ya sorarsan ve o da yanıtlamak isterse sana anlatır."

Yıllardır iki imkânsızın birbirine olan aşkını görebiliyordu da beni nasıl göremiyordu? Nasıl gözünün önünde ona senelerce platonik olan o kızı fark edemiyordu?

Bu sefer susamadım. Belki de canım tak etmişti.

"Peki, ya benim bundan farklı olduğumu sana düşündüren ne? Beni göremediğin için mi böyle olduğunu düşünüyorsun yoksa seni izlediğimi kimse fark edemediği için mi?"

"Fark ediyorum. Beni izlediğini fark ediyorum artık," dedi. Kendine bile itiraf etmek istemediğini alçak sesinden anlamıştım.

“O zaman?”

Sinirlenerek, sonunda bakışlarını gökyüzünden çekip bana doğru döndü. “O zaman ne, Ela?” dedi.

“Neden fark etmemiş gibi yapıyorsun?”

Neden hâlâ acı çekmeme izin veriyorsun? Bana neden cevap vermiyorsun?

Yanıma doğru gelip kollarını korkuluğa dayadı ve hafifçe eğildi. “Belki de doğru olanın bu olduğunu düşündüğümdendir,” dedi. “Belki tasvip etmiyorumdur ancak kabul etmek zorundayımdır.”

Zihnimde durmadan Volkan’ın kelimeleri dönüyordu. Susmak bilmiyor, yanı başımda olmasına rağmen kelimeleri zihnime işkence ediyordu.

Belki de doğru olanın bu olduğunu düşündüğümdendir. Belki tasvip etmiyorumdur ancak kabul etmek zorundayımdır.

Bu cümleden ne anlamalıydım? Volkan’ın, Sancak ve Mahira’yı kabul etmek zorunda kaldığı ancak doğru olduğunu kabul etmediğini mi?

Bu ikiyüzlülük değil miydi?

Kopar ipleri, Ela.

Tepende duran, seni kuklaya çeviren ipleri kopar.

Kopar yoksa hep mahkûm kalacaksın!

Hâlâ tırabzanları sökmeye çalışır gibi tutarken gökyüzünü izleyen Volkan’a döndüm. Farkında olduğu halde bilmeyen adam rolünü oynamayı bırakmak zorundaydı.

“Mahira’yla Sancak’ı onaylamıyor musun?”

Volkan başını omzuna doğru çevirdi ve alayla, “Onaylamasaydım Sancak ve Mahira’nın birlikte olabileceğini mi zannediyorsun?” diye sordu.

Şokla bakakaldım. “Mahira’nın sırf sen kabul etmiyorsun diye aşkını bırakacağını mı düşünüyorsun?” dedim.

Sorusuna soruyla karşılık verirken belki de Volkan’ın başka yüzüyle karşılaşıyordum. Sessiz sakin duran adamın aslında içinde planlar yapan biri yatıyordu. Kartal abi gibi değildi. Bunun her zaman farkındaydım ancak bu başkaydı.

“Mahira için ailesi, hayatı demek.” Mahira’nın onları tercih edeceğine inandığı belliydi. Arkasını dönerek kalçasını taşa yasladı ve kolla-

rını göğsünde birleştirdi. “Sancak da ruhu.” Gözlerimin içine, ruhumu çekip çıkaracakmış gibi bakıyordu. “Ruhu olmadan yaşar ancak buna yaşamak dersin.”

“Anlamıyorum.”

“Mahira bir savaş verecek ancak onu savaşmaya, tercih yapmaya zorlayacak olan abisi ben değilim.”

“Kartal abi,” dedim.

“Aynen öyle, güzel kız,” diyerek kupasından bir yudum aldı.

Midemi yakan ateşten sıvı boğazıma kadar tırmandı. “Rol yapıyorsun,” diyerek üstüne gittim.

“Hayır, tadım, rol yapmıyorum. Hayatımda en sevdiğim iki insanın mutlu olması için kendi...” Parmağını şakağına vurdu. “Doğrularımı dikte etmiyorum.”

Volkan’ın, içimdeki kız çocuğunu neden tercih ettiğini anlamaya başlıyordum. Suskun, etrafta yok gibi takılan kız ilgisini çekmişti.

“Peki,” diyerek cümlelerimi toparlamaya çalıştım. “Bu hikâyedeki diğer platonik bensem?”

“Bağlandığın erkek olmadığımı bilmek isterim,” dedi.

Etlerimden sıcaklık çekildiğinde donduğumu hissettim. Rüzgâr zaten akşam serinliğine eşlik ediyordu ama bu başka bir soğukluktu. Hayal kırıklığının soğukluğu.

“Kafandaki sesler seni yanıltıyor,” dedi.

“Öyle mi?”

“Öyle! Sınıfımdaki öğrencilerden ne farkın olduğunu söylesene Ela.” Tek kaşı sorduğu soruyu fark etmemi vurgularken mavi gözleri alev alevdi. “Sen de küçük bir kız değil misin?”

“Ben senin öğrencin olamayacak kadar büyüğüm!” diyerek dişlerimi sertçe birbirine bastırdım.

“Üniversite hocan olsaydım öğrencim olurdun. Bunun hangi okulda olduğunla alakası yok.” Sözlerindeki alay ciddi halde canımı acıtmıştı. “Senin yaşındaki kızlar, büyük erkekler hakkında hep hayal kurar ancak gerçekten büyüdüklerinde heveslerinin farkına varırlar.” İşaretparmağıyla mahalleyi gösterdi. “Çevrene iyi bak, tatlı kız. Sonunda yargılayan bakışlarla gerçeği anlayacaksın.”

Ahlak kuralları... Peki, bu kurallar kime göre doğrudu? Kim bunların gerçekten doğru olduğunu söyleyip insanlara inandırmıştı? Baş-

kasının hayatına bu kadar dahil olma, başkasının atacağı adıma karar verecek kadar karışma hakkını kim vermişti?

“Seni farklı zannederdim,” diye hayal kırıklığıyla mırıldandım. “Belki de gözümden fazla yükseklerle çıkardım.”

“Belki de,” diye kabullenerek omuz silkti ve tekrar gökyüzüne dönerken ne dediğimi umursamıyor, dikkate almıyordu. Tavırlarında bariz bir umursamazlık vardı. “Kendi kurduğun düşe, kendin inandın.”

Zihnim artık kendine yeni işkence bulmuştu.

Kendi kurduğun düşe, kendin inandın.

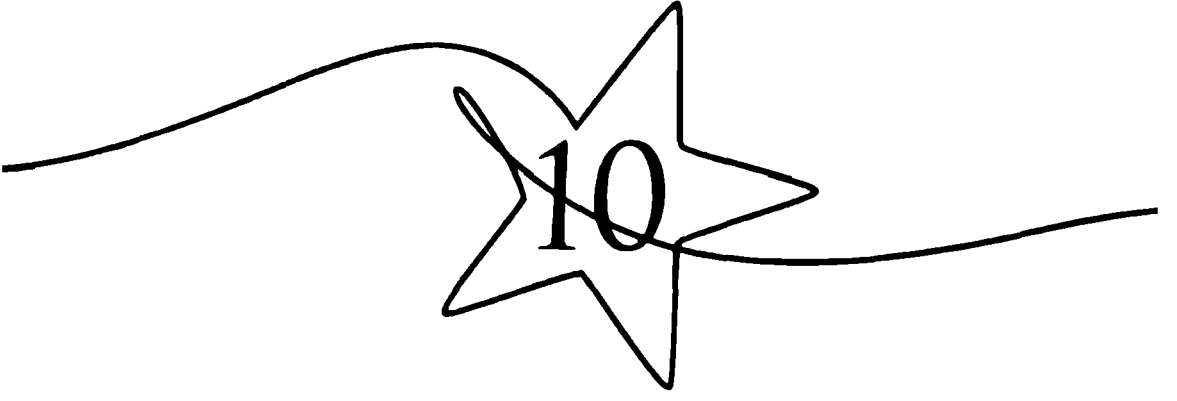
Kabullenerek odasından çıkmak için arkamı döndüm. İçimde umutlu bir taraf gitmememi söylemesini bekliyordu ancak bu tamamıyla saçmalık olurdu. Yıllarca onu hayranlıkla izleyen kızın çocuk olduğunu, bir hevesle kendisine kapıldığını düşünüyordu.

Bir heves uğruna insan yıllarını heba eder miydi?

Zannetmiyorum.

O zaman niye pes etmeye kalkıyorum?

Salonun kapısının aniden açılmasıyla elimdeki kâğıdı bacakları-
mın üzerine bırakıp başımı yavaşça kaldırdım. Ela kapının girişinde,
içeri girmek yerine her an kaçacakmış gibi duruyordu. Parmakları sıkı
sıkı giydiği kapüşonlusunun eteklerini tutmuştu ve omuzları geriye
doğru bakıyordu.

Kızaran burnuna bakarken sesim endişeyle dudaklarımı terk etti.
“Ne oldu?” Ayağa kalkıp, aceleyle yanına doğru giderken kâğıdımı
Sancak’ın kucığına attım. Gözleri ufaktan dolmuştu.

“Nur’la kavga mı ettin?” diye sordum.

“Hayır,” dedi ve boğazını sertçe temizleyerek bakışlarını kaçırdı.
“Nur’un suçu yok.”

“O zaman sorun ne?” Yavaşça arkamda yerini alan Sancak’a bak-
mak için başımı kaldırdım. “Sorun ne?” Ne yapacağımı bilmiyordum
ve endişe ufaktan içimi kemirmeye başlamıştı. Arkadaşımın canı ne
kadar yanarsa benim canım da o kadar yanardı.

“Annemlerle tartıştık,” dedi.

“Burada olduğun için mi?” Suçlulukla dudağımı ısırdım. Keşke
Ela’yı çağırmasaydım. Onun ailesi, Nur’un ablası gibi rahat değildi
ya da Berkay gibi şehir dışında okuduğu için takip etmeyen bir ailesi
yoktu. Sancak’ın dediği gibi başta sadece ona söylesem yeterliydi.

Ellerini iki yana salladı ve geriye doğru adımladı. “Hayır, benimle
ilgili.” Kavga sebebi neydi, bilmiyordum ancak gerçekten canını yak-
mış olacak ki göğsüne vurdu. “Tüm suç benim.”

“Şşt,” diyerek, kollarımı omzuna sarıp sıkıca sarıldım. Sebebinin
söylemek istemediğini hatta zorlarsam işlerin daha da kötüye gide-
ceğini anlamak için agresif hareketlerini görmeme gerek yoktu. “Ta-

mam, sorun yok. Canını sıkan neyse çözeriz.” Hafifçe sırtına vurup gülümsedim. “Bilirsin, her zaman hallederiz.”

Kulağıma doğru, “Bunu benim çözmem gerekiyor,” diye fısıldadı. Geri çekildiğinde kollarımı yanıma bıraktım.

“Çözersin ama tek başına çözmene gerek yok,” dedim. Benim için tek damla gözyaşı yeterdi.

“Şimdi gitmem gerekiyor,” dedi.

Gitmesini istemeyerek Sancak’a baktığımda serbest bırakmam için başını salladı. İçimden bir ses üzerine gidersem işlerin kötüye gideceğini fısıldıyordu.

Gitmesini kabullenerek nefesimi sıkıntıyla dışarı bıraktım. Hayatımın büyük bir bölümünde yanımda olup yardımlarını, dostluğunu hiç esirgememiş arkadaşımı canı sıkkın halde evine göndermek istemiyordum.

“Seni eve bırakalım o zaman,” dedim. Onay için Sancak’a bakma gerek yoktu. Benimle geleceğini biliyordum.

Ela kabul etmeyerek, “Olmaz, yarın sınavın var,” dedi. “Git, biraz uyu.”

“Umarım gecenin bu saatinde seni eve tek göndereceğimi düşünmüyorsundur.” Mahalle ne kadar güvenli olsa da insanların ne zaman ne yapacağı hiç belli olmazdı. Ayrıca dışarıdan birinin gelip gelmeyeceği de belli değildi. “Volkan abimi çağırayım da seni eve bıraksın.”

“Olmaz!”

Aşırı tepki vererek bağırduğında omzumun üzerinden Sancak’a baktım. Acaba abimle aralarında bir sorun mu olmuştu? Sancak hafifçe omzuma dokunduğunda aklımdaki soruyu sormamı istemediğini anlamıştım.

Dudağımı ısırarak sırtımı sıkıntıyla Sancak’a yasladım.

“Tamam o zaman,” dedim.

Ela fazla tepki verdiğini anlamış olacak ki bakışlarını kaçırıp parmaklarını kalçasına bastırdı. Saçları yüzünün bir kısmını örtüyordu.

“Abinin yatmaya gittiğini gördüm. Benim yüzünden uyandırıp rahatsız etme.”

“O zaman Kartal abime söyleyeyim.” İtiraz etmek için ağzını açtığında, susması için elimi kaldırdım. “Tek başına eve gitmeyeceksin.”

Beni takip edeceklerini bildiğimden mutfağa doğru yürümeye baş-

ladım. Bu saatte Ela'yı tek başına asla eve göndermezdim. Zaten şu an iyi hissetmediğinden akli başka yerde olacaktı ve adamakıllı önünü bile göremeyecekti.

Uykusuzluktan bastıran üşüme hissiyle omuzlarımı kendime doğru çekip ellerimi cebime soktum. Bir an önce uyumam gerekiyordu yoksa yarın sınavda adımlı sorsalar ne olduğunu cevaplayamayacaktım.

Abimi bulmak için mutfığa bakındım. Berkay'dan en uzak köşeye geçmiş, yumruğunu şakağına dayayarak uyukluyordu. Nur da elindeki telefona bakıp, bir yandan yaptıklarını yiyerek çay içiyordu. Geldiğimizde başını kaldırdı ve rahat rahat yemeğini yemeye devam etti. Kız resmen gece kuşuydu. Gözlerinde gram uyku yoktu.

“Berkay, hâlâ bitiremedin mi?”

Berkay, Ela'nın yazdığı notları okuyordu. Kâğıdı okumaya devam ederken, “Yok, daha bitmedi ama az kaldı,” dedi.

Kartal abim yeni uyumuş olacak ki başını kaldırıp, bize bakarken burnunu kaşıdı.

“Bitti mi?”

Yarın sabah herkesten önce uyanıp ilk dolmuşa çıkanlardan biri olacaktı ancak inadından hâlâ yatmıyordu. Akli sıra gözlemcilik yapacaktı.

“Abi, Ela'yı eve bırakır mısın?”

“Ne oldu, Terzi? Niye eve gitmek istiyorsun?” diyen Nur, telefonunu kilitleyip masanın üzerine bıraktı ve endişeli bakışlarını geride duran Ela'ya çevirdi.

Ela boğuk bir sesle, “Bir şey yok, eve gitmem lazım,” dedi.

Çaktırmadan, işaretparmağını dudağına bastırıp ne olduğunu merak eden Nur'a susması için kaşlarını kaldırdım.

Abim oturduğu yerden kalkıp masanın altına bıraktığı terliklerini giydi ve pijamasını çekti. Buz gibi olan çayını dikip başını salladı. Şefkatle, “Hadi bırakayım,” dedi.

Seslendiğimde başını kaldırmayan Berkay, elindeki kâğıdı birden masaya bırakıp oturduğu yerden fırladı. “Ben de geleyim, bu saatte tek gitmeyin,” dedi.

“Bak sen,” diye mırıldanıp gözlerimi devirdim.

Kartal abim yanımda biterek kimsenin duyamayacağı şekilde endişeyle, “Kızım, bu çocuktan aşırı korkuyorum,” dedi. Bakıyor mu

diye omzumun üzerinden kontrol edip geri çekildi. "Sakın bunu benimle yollama yoksa yolda öldürürüm."

Gülmemi bastırmak için dudağımı ısırdım ancak ağızımdan kaçan kıkırtıyla abim kafamın arkasına vurarak öne doğru yalpalamama neden oldu. Anında arkamı dönüp kaşlarımı çattığımda elini arkasına sakladı. Sırf gıcıklık olsun diye abimle birlikte Berkay'ı gönderirdim de şimdi çocuğa zarar verir ve yarınki sınava giremez diye düşündüm.

"Nur, sen de abimle gitsene."

"Ben giderim diyorum ya!" dedi Barkay.

"Sen sus!" Önündeki kitapları işaret ettim. "Dersine devam et. Yarın kalacaksın, göreceğim o zaman seni."

Ela yine, "Kendim giderim," dedi.

"Git, ayakkabılarını giy," dedim. Ben Ela'nın tek gitmesine izin versem de Kartal abim hayatta izin vermezdi. Sancak'la Volkan abimi saymıyordum.

Abim vakit kaybetmeden, mutfaktan kaçarcasına çıktı. "Hadi, gidelim," dedi.

Nur telefonunu arka cebine sokup abimle Ela'nın peşinden gideceği sırada kolunu tuttum. "Ne olduğunu sorma?" dedim. "Söylemek istemiyor."

Nur, "Zorlamayacağım, kanka," diyerek omuz silkti. "Sana gelip söyler." Ardından yanımdan geçip diğerlerinin peşinden ilerledi.

Sancak kapının kenarından Berkay'a, "Ufaktan hazırlan, birazdan bize geçeceğiz," dedi. Ardından, arkasından geleceğimi bildiği için koridora doğru ilerledi.

Hemen peşinden giderken acıyan gözlerimi ovuşturdum. Sabahlara kadar oturup iki güne yakın uyumadığım vardı ancak üzerinden uzun süre geçmişti. Yaz tatiline geçiş yapmak için acele ediyordum.

Koridora geldiğimizde Sancak'ın önünde durup esnedim. Uyumama saniyeler kalmıştı. Yüzümü ellerinin arasına alarak dudaklarını alnıma bastırdı. Kokumu içine çektiğinde ellerimi kollarına sardım.

"Arkadaşın için endişelendiğini biliyorum, güzelim ama yarınki sınav bizim için önemli. Okulu uzatmadan bitir ki bizim için olan planlarımızı gerçekleştirelim. Seninle gitmediğin yerleri gezerken vereceğin tepkileri görmek istiyorum."

"Endişelenmemem imkânsız." Ağrıyan boğazım yüzünden zorluk-

la yutkundum. Tırnaklarımı kıyafetine geçirip daha yakınına sokuldum. “Sınavı geçeceğim,”

“Biliyorum, güzelim,” diyerek, saçımı okşayıp başımın üstünü öptü. “Balkonun kapısını açık bırak. Berkay’ı yatırdıktan sonra geleceğim.”

“Berkay nerede kalacak?”

“Sen kafana takma bunu.” Uzaklaşırken beraberinde benden de bir parça götürüyordu. Ela gözlerinde kendimi görebiliyordum ve içindeki şefkat, babamla giden buz tutmuş her parçamı ısıtıyordu. Göz kırpıp, “Bekle beni,” dedi.

“Hep bekleyeceğim,” dedim.

Berkay defterlerini göğsüne yaslamış halde kapıya doğru ilerledi. Onun da benim gibi gözlerinden uyku akıyordu ve ileriye doğru attığı adımların çoğunu görmediğine kalıbımı basardım. Sancak arkasından ilerlerken gölgesi oluyordum. Nereye adımlasa peşinden hareket etmeye razıydım.

Kapıyı kapamadan, “Bekleyeceğim,” diye mırıldandım. Biliyordum. Bu adamı ömrümün sonuna kadar nereye gelmeye söz verdiyse bekleyeceğimi biliyordum. Kaderim bu adamdı.

“Bekle,” dedi.

Kapıyı kapatır kapatmaz merdivenlere doğru koşmaya başladım. Göğsümdeki heyecanı tarif etmek imkânsızdı. Kalbim öyle güçlü atıyordu ki dizlerimin üstüne çökmeme ramak kalmıştı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp, odamın kapısını açtığımda nefes nefese kalarak başımı eğdim. Burnumdan yeterince nefes alamadığım için ağızımdan ciğerlerime dolu dolu oksijen çektim. Nabzım alnımda atıyordu. En son ne zaman bu kadar heyecanlandığımı bilmiyordum. Aramızda bu akşam bir şeyler olmayacağını biliyordum ancak zamanın ucunda Sancak’ın olduğunu bilmek bile adımlarımı hızlandırıyordu.

Kapımı kapatıp anahtarı iki kere çevirdim ve dolabımın önüne geçtim. Üzerime ara kol beyaz bir tişört alıp altına da kalın şortlarımdan birini seçtim. Banyodayken Sancak’ın gelme ihtimaline karşı balkonumun kapısını açtım.

Çatı katında odası olan Sancak’ın evin hem önünde hem de arka tarafında camı vardı. Balkonu L şeklindeydi. Arka tarafa bakan evin

yan kısmı tamamıyla balkondan oluşuyordu. Odasının ışığının yanmasıyla camda yakalanmamak için geriye doğru bir iki adım atıp banyoya geçtim.

Elimdeki temiz kıyafetleri kirli çamaşırlarımı koyduğum dolabın üzerine bırakıp dolabın kapağını açtım. Çıkardığım tüm kıyafetleri aceleyle kirliye atarken, diş fırçamı alıp dişlerimi fırçalamaya başladım.

Aynadaki kızın yanakları heyecandan al al olmuştu. Hayatında yaşayacağını düşünmediği bir mutluluğu izliyordu. Sanki tüm yaşamı boyunca umutsuz yaşamış fakat ufak bir ihtimali yıllarca kalbinde yanar halde bırakmıştı.

Geldiği nokta tam da buydu.

Musluğun altında ıslattığım ellerimle önce kızarmış yanaklarımı, daha sonra enseme serinlettim. Dağınık saçlarımı düzene sokmadan önce avcuma sıkıttığım saç yağını saçlarımın ucuna sürdüm. Sancak büyük ihtimalle üzerini değiştirmiş, odama gelmek için evinden çıkıyordu ve bunu bilmek, yerimde durmamı daha da güç hale getiriyordu.

Terleyen avuçlarımı kalçama sürüp saçlarımı önce ucundan taramaya başladım. Tarağımı mermerin üzerine bırakıp dolabın üzerine bıraktığım tişörtümü aldım ve üzerime geçirdim. Altımı da giydikten sonra yavaş adımlarla banyonun kapısına ilerledim. Yarın sınavım vardı ve düşündüğüm sadece odama gelmiş olabilecek adamdı.

Kapıyı sessizce açıp içeri doğru adımladığımda tam da tahmin ettiğim gibi Sancak çoktan gelmişti. Odamın perdeleri sıkı sıkıya örtülmüştü, masamda açık olan lamba dışında içeride hiçbir ışık yoktu. Sandalyemde oturmuştu, kalemligimden aldığı kalemimi parmaklarının arasında döndürüyordu. Geldiğimi fark ettiğinde kalemimi benim aksime sakince yerine bırakıp bana döndü.

Yanına gitmek için adım atmak isteyerek ancak ne yapacağımı bilemeyerek olduğum yerde öylece dikilmeye başladım. Sancak her zaman olduğu gibi ipleri eline alıp, sandalyemden kalkarak yatağıma doğru ilerledi. Örtülerimi kaldırarak geçmem için başının ucuyla işaret etti.

“Uyuman gerekiyor, Mahira,” dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, başımı sallayıp yatağıma ilerle-

dim. Üzerini aynı benim gibi değiştirmiş, daha ince bir tişört giyerek altına düşük bel, ince kumaştan eşofman giymişti. Yatağıma girerek duvar kenarına kaydım ve gelmesi için yer ayırdım. Başımı yastığıma koyar koymaz açtığım yere yerleşen Sancak'a doğru döndüm. Ellerimi yanağımın altına koyarak karanlıkta bile belli olan ok gibi kirpiklerinden gözlerimi alamadım. Ve çıkık elmacıkkemiklerinden, sert çene kaslarından, düzgün şekilli burnundan.

Kolunu başının altına koyarken aynı benim yaptığım şekilde bana doğru döndü. Kolunu belime atarak kendine doğru çekti. Dizlerim dizlerine değene kadar yanaştım. Dudağının tek kenarı kendini beğenmişlikle yukarı doğru kalktı.

“Uyuman gerekiyor, Mahira. Beni izlemen değil,” diye yakındı.

“Öyle kolay değil, tamam mı?”

“Öyle mi diyorsun, güzelim?” Parmakları yanağımın üzerine çıkarak şakağıma doğru ilerledi. “Yarın nasıl kalkacağını düşündün mü?”

Omuz silkerek, “Uykusuz kaldığım zamanlar da oldu,” diyerek burun kıvırdım. Hiçbir sınav şu andan önemli değildi.

Gözlerimin üzerindeki saçı çektiği sıra nefesimi titreyerek bıraktım. “Aşağıda dediklerimi hatırlıyor musun?” dedi.

Kendimden son derece emin bir şekilde, “Her kelimesini,” dedim.

“Güzel çünkü yarının önemini anlamayı istiyorum. Seninle bir ömür geçireceğim, Mahira ve buna kimse engel olamayacak. Tabii sen dışında.” Buna engel olmaktansa ölmeyi istedim. Klişe olacaktı ancak bu saatten sonra nasıl yaşayacağımı hayal edemiyordum. Elbet nefes alacaktım, bu doğanın kanunuydu ancak bu nasıl bir nefes olacaktı? “Birlikte şehirleri gezmek, ülkeleri görmek istiyorum. Güzelliklerinin yanında sönük kalacak sanat eserlerine birlikte bakmak istiyorum.”

Alnını alnıma yasladı. Dudaklarımızın arasındaki boşluğu kapamak için yanıp tutuşmaya başladım. Aklım düşünmeyi çoktan bırakmış, fişini çekip, defolup gitmişti.

“Okulun buna engel değil ancak büyük bir yük. Seni mesleğini eline almış, kendi ayakları üzerinde durabilen bir kadın olarak görmek istiyorum. Hayatımıza birlikte sahip çıkalım istiyorum.”

“Öyle de olacak. Sabah evden birlikte ayrılacağız. Hangimiz diğerrinden önce gelirse yemeği hazırlamış, diğer yarısını bekliyor olacak,” derken son derece emindim. “Okulum buna engel olamayacak.”

“Sınavı geçemezsen önümüzdeki hayatı geciktireceksin. Kartal abin öğrenmedi ancak öğrenecek ve birlikte geçirdiğimiz her dakikaya engel olmaya çalışıp her anı kısmaya çalışacak. Abin, Mahira. Canının parçasına engel olmak isteyeceksin ancak her seferinde canın bir öncekinden fazla yanacak.” Parmaklarımı sıkı sıkı tutup havaya kaldırdı. “Bu zarif parmaklara benden bir parça takmanı istiyorum ancak bunu okul varken yapamam. Sakın beni yanlış anlama, okulu bırakmanı asla istemem.”

Sancak’ın böyle bir istekte bulunacağına ölmeyi isteyeceğine adım kadar emindim. Güvenim her konuda olduğu gibi bu konuda da sonsuzdu. Okumamı, kendi kardeşinin okumasını en çok isteyen oydu. Bu konuda saygı göstermiyor, okumayı tamamen zorunluluk olarak görüyordu.

“Sana güvenim sonsuz, Sancak. Bu konuda ne söylersen söyle, aklım bulanmayacak.”

“Aynen öyle, güzelim. Okul, evliliğe zorluk değil, tam tersi evlilik, okula zorluktur. Sorumlulukların artıkça başka baskılardan kurtulmak isteyeceksin. Yükün arttıkça vazgeçişlerin başlayacak ve benden vazgeçmeyecek, kendinden vazgeçeceksin. Bir yandan okul, birlikte yaşayacağımız evimiz, gezmek isteyeceğimiz yerler...” dedi ve başını iki yana salladı. “İster istemez kendi özgürlüklerinden vazgeçmek zorunda kalacaksın. Bir de asla yakamızı bırakmayacak Kartal abin var.” Ses tonundan abime dolu dolu küfretmek istediğini ancak bana olan saygısından sustuğunu anlayabiliyordum. Bahsettiklerini anladığımı belirterek nefesimi bıkkın bir şekilde bıraktım. “Kartal abin parmaklarımızda yüzüğümüz olmasına bakmaz. Onun yaşayış tarzına göre evli olmamız gerekiyor. Bazı konularda her ne kadar abine katılmasam da benim de kız kardeşim olsa bu şekilde düşünebileceğimi fark ediyorum. Bazen...”

“Sen her zaman anlayışlı olurdun,” diyerek cümlesini böldüm. “Kartal abimin hayata bakış açısı bizim gibi değil. Abimi çok seviyorum, ona duyduğum sevgi başka hiçbir şeyle kıyaslanamaz ancak abimi seviyorum diye bu tüm hatalarını kabul edeceğim anlamına gelmiyor. Hayata bakış açısını değiştirmek, kendini geliştirmek için ne bir kitap okudu ne de gezip görmeyi tercih etti. Hayatını işi, kahvehanedeki arkadaşları ve onların akıllarıyla geçirdi.” Parmaklarımı yana-

ğına bastırdım. “Kız kardeşin olsaydı hayatının önceliği onu okutmak ve güvende olmasını sağlamak olurdu.” Diğer elimi kalbine yasladım. “Seni tanıyorum, Sancak. Gözlerinden geçen duyguyu, aldığın nefeste verdiğin anlamı biliyorum. Yüreğinin fısıltısını duyuyorum. Sen gördüğüm en anlayışlı, en mantıklı, aynı zamanda en şefkatli adam-sın. Seni tanıyoruz.”

Bu yüzden Volkan abimin en yakın arkadaşına izin verdiğini, aramızdaki yaş farkını görmezlikten geldiğini anlıyordum. Yıllarca omuz omuza zaman geçirdiği arkadaşının yüreğini tanıyordu.

Bir insana güvenmek için onun yüreğini tanımanın yettiğini biliyor-du.

“Üzerine yağacak yağmurdan bile sakınırım seni,” dediğinde yoğun sesi içime sıcaklık işledi. “Bırak istemeyeceğin bir hayata ömrünü heba edeceğini, kendinden vazgeçeceğini anladığım anda kirpiklerinden kanat yapar, seni özgür bırakırım.”

“Şimdi ne demek istediğimi anlıyor musun?” Kelimelerin duygu yükü demirden ağır, pamuktan hafifti. Parmaklarımı yanağına yaslayarak dudaklarına doğru eğildim. “Yüreğini tanıyorum senin.”

Saçlarımda dolaşan parmakları yavaşça aşağıya inip çenemden boğazıma doğru yol aldı ve büyük avcunu boğazıma sardı. Nabzım parmaklarının altında atıyor, nefesim doğrudan dudaklarına çarpıyordu. Yetersiz ışıktan dolayı kapkara gördüğüm bakışları dudaklarıma odaklanmış, soluğumu kana kana içiyordu.

Gırtlaktan gelen boğuk sesi, “Böyle konuşman, seni vahşice öpme-mi söyleyen içgüdülerimi tetikliyor,” dedi. “Kontrolümü kaybetmeme sebep oluyorsun. Uslu dur!”

“Durmayacağım!”

“Mahi’m.” Adımın kısaltılmış hali dudaklarından çıktıktan bir saniye sonra hırsla benimkilerinin üzerine kapandı. Üstdudağı dudaklarımla arasına yerleşip, çekiştirerek emmeye başladı. Dişlerini altdudağıma geçirdiğinde kısık sesle inledim ve odağım geriye doğru kayarak gözkapaklarım üzerine kapandı.

Isırdığı yerde başlayan sızıyı diliyle üstünden geçerek zevke çevirdi. Dudaklarım yetmiyormuşçasına, kana kana içerken daha derine ulaşmak için başımı geriye doğru itti. Bir bacağına diğer tarafıma attı ve üstüme çıktı.

“Zalim güzel,” dedi.

Hislerim giderek arzuya dönerken aşağıya doğru harekete geçiyordu. Dilimin diliyle kavuşması için dudaklarımı araladım. Daha önce ondan öğrendiğim şekilde dilimin ucuyla damağını okşadım. Boğazından kalın bir ses çıkardığında içimde ulaşmayı başardığı noktaya bastım. Parmaklarım önce saçlarının arasına karışarak daha fazlasını istedi. Saçlarını çekiştirip kendime doğru çektim. Yetmiyordu.

Kollarının altından geçirdiğim parmaklarım daha aşağıya inerek tişörtünün ucunu buldu. Altına girerek, dokunmak için yanıp tutuşan teniyle karşılaştı. Sert karın kaslarıyla soğuk parmaklarım buluştuğunda ağzımın içine inlemesiyle nefesini oksijenim olarak içime çektim.

Dokunuşum beklediği izni vermiş olacak ki elini tişörtümün içine sokarak doğrudan karnımın üzerine yaydı. Öpüşleri yavaşlayıp tadını çıkarmaya başladı. Parmakları miskinlikle başıboş halde göbek deliğimin etrafında dolaşmaya, çevresini okşamaya başladı. Yeterli nefesi alma ihtiyacıyla ciğerlerime dolu dolu nefes çektim. Parmaklarının daha fazlasını alması adına yukarıya ulaşması için geriye doğru yatıp göğsümü içgüdüsel olarak öne doğru uzattım.

“Demek...” Dudakları konuşmak için ayrıldığında mızızlanmamla kulağıma doğru gülümsedi. Kulak kemiğimin üzerinde dilini dolaştırdı. İnleyerek, ürperirken, “Yukarıya ulaşmamı istiyorsun,” dedi. Parmakları emrime itaatkâr vaziyette göbek deliğimin üstüne çıktı. Parmaklarının eklemi göğsümün altını sıvazladığında aynı anda kulağıma dişledi. “Öyle mi?”

Küçük bir çığlık atarken, sesimi bastırmak isteyerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Baskısı dudaklarımın üstüne kapanmamış olsaydı da cevap vermezdim. Şu an başka bir ihtiyaçla yanıp tutuşuyordum. Büyük, kaba ellerinin göğsüme kapanmasını ve daha sonra aşağılara doğru yol almasını istiyordum.

“Konuşmayacak mısın?” Dili çenemin altını yalayarak daha aşağılara, boğazıma doğru ilerledi. “Yoksa aklını fazla mı dağıttım?” Tırnaklarımı kaslarına bastırdığımda sözleri inlemesiyle bozuldu. “Yaramaz şey,” dedi.

Avcu beklemediğim anda sağ göğsümün üzerine kapandığında inlemesinin intikamını aldı. Başparmağı sertleşmiş göğüs ucumu okşadığında, “Buraya mı dokunayım, Mahveden'im?” diye sordu.

“Hığ.” Ağzımdan anlaşılmayan sözler çıkınca dudaklarından başka bir küstah gülümseme döküldü. Parmağını bastırıp çimdiklediğinde ağzımdan küçük bir çığlık koptu. Boştaki elinin işaretparmağını dudaklarıma bastırdı. “Şşt, başkaları duyarsa eğlencemi mahvedeceksin,” diyerek parmağını dudağımdan çekti ve boştaki avcunu sol göğsüme yasladi. İki eliyle göğüslerimi okşayıp yoğurdu. “Bu anı mahvetmelerini ister misin Mahi?”

Altındaki bacağımy beline sarıp vücudumu vücuduna bastırdığımda daha fazlası için yanıyordum. “Hayır,” diye inlemeyle karışık soludum. “Daha fazlasını istiyorum.”

Cık cıklayarak başını iki yana salladı.

“Şimdi değil. Şu an değil. Yarın için kafanı dağıtmama ihtiyacın var.”

Sancak söylemeden önce fark etmediğim şey kafamdaki endişe ve sınav stresinden dolayı uyuyamayacağımdı. Dokunuşu aklımda olan ne varsa yok etmiş, beni, kendisi ve dokunuşlarından başka bir şey hissedemeyecek hale getirmişti. Daha fazlasını, çok daha fazlasını arzuluyordum.

Parmakları göğsümden çekildiğinde sızlanarak mırıldandım. Bel boşluğumdan aşağıya doğru inerek başka bir sızlayışa doğru ilerledi. Şortumun kenarında sıcak parmaklarını gezdirip lastiğiyle oynadı.

Düşüncelerim... Artık benim olmayan düşüncelerim zihnimi terk edip gitmişti.

Parmaklarından biri lastiğin altına girdiğinde, “Evet,” dedim ancak neye evet dediğimi bilmiyordum.

“Neye evet?” diye sordu ve başka bir parmağı diğerinin yanındaki yerini aldı. “Zihnini boşaltmamı istediğin için mi yoksa...” Diğer eli devreye girdi. “Buranın...” Parmağını tam noktama bastırdı ve başım geriye doğru yatarken odayı dolduracak şekilde inlememek için dudaklarımı sertçe ısırdım. “Benim için ıslanıp ıslanmadığına bakmam için mi?”

Zorlukla yeniden, “Evet,” dedim.

“Kelimeler, Mahira...” diyerek dilini dudaklarımyın üzerinden geçirdi. “Kelimelerine ihtiyacım var.”

“İkisi de,” diye cevaplayabilmek için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım. Dudaklarımyın üstüne bilerek nefesini bıraktığında zaman kaybetmeden, dudaklarımyı aralayarak içime çektim.

Sırıtarak, “Güzel,” dedi ve parmaklarını şortumun içinden geçirerek külotumun üst lastiğine dokundu. “Bana kelimelerini ver.”

Hemen ardından parmakları yeni bir fetih amacıyla içeri sızdı. Oramla ilk dokunuşuyla birlikte zihnim pelte oldu ve boğazımdan derin sesler yükselmeye başladı.

“Güzel,” dedi.

Bu arada diğer eli boş durmayarak, yukarı çıkıp göğsümü sıktı. Sancak onun için bekleyen ıslaklıkla karşılaştığında boğazından sert bir ses çıktı. Avcunun içini üst kısmıma dayayıp parmaklarıyla uyluklarımın etrafında turladı. Tatmin dolu başka bir ses ağzından çıktığında ayağımın topuğunu yatağa bastırıp kalçalarımı yukarı doğru kaldırdım.

“Lütfen...”

Bu kelimenin benden çıkmasına imkân yoktu ancak dudaklarımı çoktan zevkle terk etmişti.

“Demek lütfen, ha?” dedi. Başımın yastığın içine gömülmesine sebep olacak şekilde fiske attığında tırnaklarımı sırtına batırdım. Çığlıgımı bastırmak amacıyla tekrar dudaklarımı öptü.

“İkisini seçtin.”

Bunu daha çok kendine söylüyor olmalıydı çünkü beynim çoktan pelteye dönmüştü.

Parmağını acelesi yokmuş, günlerce bana işkence edebilirmiş gibi aşağıya kaydırды ve hedefine ulaşana kadar kısıp kısıp inlemelerimi içmeye devam etti. Bedenim her ne kadar yeni keşfettiklerinin tadını çıkarmak istese de tam noktamda atan nabzın beklemeye tahammülü yoktu.

“Lütfen,” diyerek, diğer kendimi sertliğine bastırdım.

Sancak inleyerek üzerime daha fazla eğildi. “İsteğin benim için emirdir,” diyerek parmaklarından birini içime itti. Dili boğazımı boydan boya arşınlarken diğer eli göğsümü sıktı. Baskıdan dolayı inleyerek omzunu sertçe ısırdım ve aynı zamanda tırnaklarımı kanamasına neden olacak şekilde daha derine bastırdım. Sancak hırslayarak diğer parmağını da içime soktuğunda, gözlerimin ardında şekiller oluşmaya başladı.

“Mahveden'im...” diye inledi. İçgüdülerime hapsolarak kalçalarımı hareket ettirdim ve üzerinde ileri geri ilerlemeye başladım. Sancak de-

rin şekilde ofladı. “İşte böyle mahvet beni.” Sözlerinin ardından parmağını daha derine ittiğinde ne endişe ne de yarın vardı.

Sancak’a zar zor bakmayı başardım. Bakışları benimle birleşen noktadan ayrılmıyor, âdeta orada kayboluyordu. “Bu... Bu yıllarca beklemenin ardındaki ödül mü?” Sorusu bana değildi. Başını tavana kaldırıp mırıldandıktan sonra dili dilimi okşayarak ağzımın içini turladı. “Daha fazlası olmalı.” Kiminle konuştuğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Parmakları hareket ettikçe dokunuşlarına, nefesine, bize dönüşüyordum. “Söylesene, Mahi,” diyerek parmakları hareketlerine devam ediyordu. “Hazır olduğunu söylediğinde bu adam kendini kaybetmeden nasıl durabilirdi?” Cevap vermedim. “Cevap ver, Mahira!”

Emriyle birlikte dudaklarımdan bir inilti dökülürken omurgamın altından başka bir sarsıntı kendini gösterdi. Çığlık atmak için ağzımı açtığımda dudakları sesimi bastırmak için yine dudaklarımdan üstüne kapandı.

Vücudum, gözlerimin ardında çakan şimşeklerle birlikte zangır zangır titreyerek sarsılmaya başladı. Sancak boştaki elini göğsümden çekip sıkı sıkı vücuduma sarıldı. Bu arada diğer eli hâlâ hareketlerine devam ediyor, dudakları dudaklarımdan üstünde anlayamayacağım kelimeleri diziordu.

Vücudumun titremeleri bittiğinde kemiklerimin ağırlığıyla kendimi yatağa doğru bırakıp soluk soluğa nefes almaya çalıştım. Sancak ıslaklığımla kaplı parmaklarını görebileceğim şekilde havaya kaldırdı. “Bunların hayalini gerçekleştirmeden nasıl durabilirdim?” Parmaklarını ağzına götürüp yaladığında içgüdülerim arsızca daha fazlası için üzerine atılmak istiyordu.

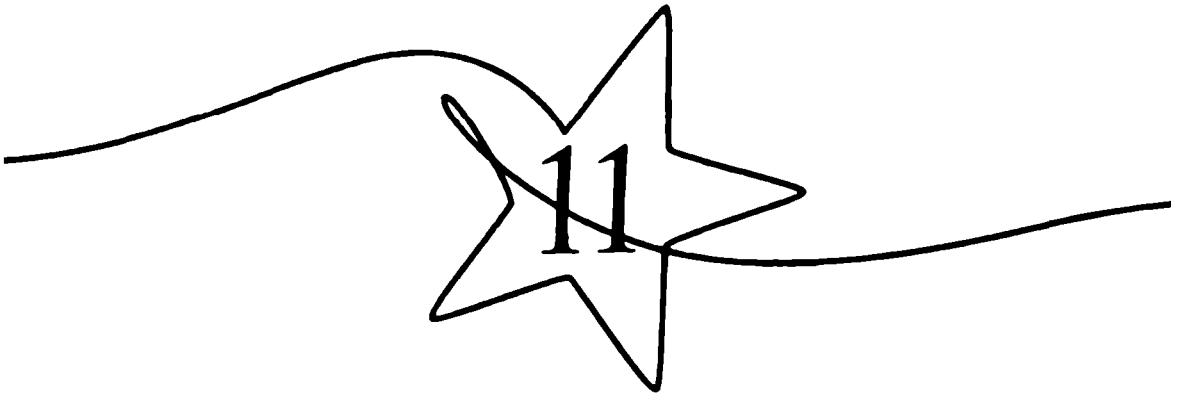
Sancak ne istediğimi anlamış gibi terli saçlarımı yüzümden çekip tehlikeli bakışlarla vücudumu süzdü. “Şimdi değil, Mahi,” dedikten hemen sonra göğsümden itiraz çığlıkları başladı. “Seni tamamen gördüğümde rahat hareket edeceğim. Vücudunu yılları küstürecek şekilde süzecek, ıslaklığında kendimi kaybederek, yalarken yalnız olacağım. Şimdi değil, Mahi,” diyerek bakışlarını odamda gezdirdi. Altında rahatsızca hareket edip kısık sesle inledim. “Rahat rahat inleyebileceğin bir yerde olana kadar zevkle bekleyeceğim.”

İtiraz etmek için dudaklarımı araladığımda kaşlarını çatarak avcunu enseme yasladi. Kafamı kendine doğru çekip, “Şimdi uyuyacaksın!” dedi.

Dudaklarımın üzerine hafif bir öpücük bıraktı ardından çenemin altına ve sonra aniden kendini yanıma bıraktı. Kolunu belimin üzerine atarak sırtımı göğsüne yaslayana kadar çekti.

Göğsü sırtımı sardığında parmaklarını yeniden külotumun içine soktu. Varlığını hatırlattıktan sonra eli tişörtümün altından karnımın üzerine geçti. Göbeğimin etrafını rahatlatıcı şekilde okşamaya, vücudumda tekrar oluşan uyarıları yatıştırmaya başladı. Dudaklarını enseme bastırduğunda içime yerleşen huzur, gözkapaklarımın ağırlaşmasına sebep oldu.

Zihnim boş bir şekilde uyuyakalırken, “Şimdi uyu, Mahi,” diye mırıldandı. “Beni daha sonra mahvedersin.”

Dolabımdaki elbiseleri tek tek çıkarıp aynada üzerime tutuyor, bir sağıma bir soluma dönüyordum. Sancak'la katılacağımız program için ne tür bir elbise giymem gerektiğine hâlâ karar verememiştim ve dolabımda açılış için giyeceğim elbise olduğuna inancımı kaybetmiştim.

Nur dolabımı karıştırarak siyah mini eteği aldı ve havaya kaldırıp askıyı salladı.

“Buna ne diyorsunuz?”

Ela elini çenesine yaslayıp düşünmeye başladı. “Üstüne senin payetli gömleğin harika olur,” dedi.

Nur, Ela'nın sözlerini ciddiye alarak başını salladı ve eteği sağa sola çevirdi.

“Doğru söylüyorsun, kız, Terzi. Acaba buna ne renk gömleğimi versem? Turuncuyu mu yoksa maviyi mi?”

Ela gözlerini devirerek yatağıma uzandı. Birlikte ders çalıştığımız geces olanları hâlâ anlatmamıştı. O gün neler olduğunu ve neye üzüldüğünü sormak için ölüyordum ancak merak ettiğim için değil de gerçekten arkadaşımın derdine derman olmak için sormak istiyordum.

Ne kadar merak etsem de konuyu açana kadar sormayı düşünmüyordum. Anlatmak isteseydi mutlaka bir an yakalayıp anlatırdı. Kararına tamamen saygı duyup kendini açmaya hazır olana kadar bekleyecek, o gece hiç yaşanmamış gibi hayatımıza devam edecektim.

“İnanamıyorum, ciddi ciddi düşünüyor.” Ela yattığı yerden fırladı. Nur'un elinden eteğimi kapıldığı gibi yatağımın üzerine attı. Nur şok olmuş şekilde fırlatılan eteğe bakıyordu. “Altmış yaş üstü mahalle gününe gitmiyor, farkında mısın?”

Nur kekeleyerek, “A- Ama payetli gömlek ve...” dedi.

“Payetli bir kıyafetle hayatta gitmem, haberiniz olsun.” Ellerimi belime yaslayarak, kavga etmelerine fırsat vermeden aralarına girdim. “Dünyadaki bütün payetli kıyafetleri bedava verin, yine giymem!”

“Ama...” dedi.

“Sus!” İşaretparmağımı dudağıma bastırarak gözlerimi kocaman açtım. İmkânı yoktu. “Konu tartışmaya kapalı!”

Ela etrafımdan dolanarak dolabımın önüne geçti. “Burada moda okuyan benim,” diyerek mesleğine dikkat çekti.

Nur elini ağzına kapatıp, “Terzi,” diyerek güldü.

“Ne dedin sen?”

“Konuya dönelim, kızlar,” diyerek boğazımı temizledim ve kıyafet yığınınca umutsuzca baktım. Elbiselerimin birçoğu günlük, kalan kısmıysa düğün ve okul balolarında giydiklerim diye ayrılıyordu. Hiçbiri açılış için uygun değildi.

Ela kalan elbiseleri dibe doğru çekip askıdan tek tek çıkardı ve inceledikten sonra, “Hımm,” diyerek omzunun üstünden yatağa fırlattı. “Sana yeni kumaşlar almamız lazım.”

Ümitle, “Elbise dikebilir misin?” dedim. İki güne gitmem gereken bir açılış vardı ve hazır bile değildim.

Ela eline aldığı kısa yeşil elbiseyi gösterdi. “İki güne bitirmem gereken bir ödevim olmasaydı evet,” dedi.

Omuzlarım yenilgiyle düşerek dudağımı büzdüm. Normalde olsa elbiseyi yarına kadar uyumadan hazırlardı ancak hepimizin ilk dönem sınavları yaklaşmıştı. Ödevleri vermezsek sınavlardan da geçemezdik.

“Bu nasıl?”

Nur iğrenerek, “Yeşil mi?” dedi. Geri geri giderek elbiseden vebalıymış gibi kaçtı. “İstersen beline de siyah kemer taksın, çimin ortasındaki bok gibi dolansın.”

“Dedi, bir zamanlar saçı yeşil ve siyah olan kız.”

Dolabımın kapağını sertçe kapadım. Giymek için uygun kıyafetim yoku ve işin içinden çıkamayacaktım. Oflaya puflaya yatağımın önüne geçerek kendimi geriye doğru bıraktım. Yumuşak çarşafımın üzerinde sırtüstü yatarak, aralarında durmadan kavga çıkaran ikiliye kendimi kapadım. Özellikle birkaç gün öncesinin anılarıyla dolup taşan bu yatağın üzerinde istesem de başka bir düşünceye kapılamıyor-

dum. Gözlerimi kapasam o güne gidiyor, bacaklarımın arasındaki tatlı sızı için kendimi iç çekerken buluyordum.

Yaşadığım hazın ve zevkin tanımı bambaşkaydı. Aldığım zevkle ve fark etmediğim ihtiyaçla yanıp tutuşmuştum. Özellikle parmaklarının bıraktığı hissin devam etmesi için yalvarmaya hazırdım. Karşısında âciz gibi durmuş olabileceğim düşüncesine kendimi kapatmak istiyordum. Dudaklarına, kokusuna, dokunuşlarına bağımlı olduğumu söyleyen sesler zihnimi ele geçirmişti.

En korkuncu da zaten öyle olduğumu biliyor olmasıydı. Arsız ve utanmaz şekilde daha fazlasını arzuladığımı, bağımlı, istekli ve yeni keşfettiklerinin peşinden gitmekten utanmayan o kız olduğumu...

Gözlerimi sımsıkı kapatıp derin nefesler almaya başladım. Gece-den kesitler önüme geldikçe, nefesim giderek azalıyordu.

Sancak'la o günün akşamından sonra pek fazla zaman geçirememiştik. Sabah sağ olsun Volkan abim kapıya dayanmış, geç kalacağım korkusuyla kapıma yumruklarını atmaya başlamıştı. Yorgunlukla yataktan nasıl fırladığımı anlamamıştım. Önce Sancak'ın odamda olduğu düşüncesiyle telaşla yataktan kalkmışım ancak kendi evine gittiğini görünce duygu karmaşası içinde kalakalmışım.

Hep birlikte bir arabayla beni sınava bırakıp ardından herkes kendi işine geçmişti. Çıkışta Sancak'la sınavın nasıl geçtiği hakkında kısaca konuştuktan sonra iki gün kısa mesajlaşmalar dışında görüşmemiştik. Volkan abim kendine iki günlük izin almış, tabiri caizse kıçımından ayrılmamıştı. Sancak'la görüşüp yaşanılanlar hakkında konuşamamıştık.

Yüz yüze geldiğimizde nasıl tepki vereceğimi, Sancak'ın bana nasıl davranacağını düşündükçe meraktan ölüp bitiyordum.

“Dışarı çıkıp alışveriş mi yapsak?” diyen Ela yanıma zıplayarak yatağın sarsılmasına neden oldu. İstemeye istemeye tek gözümü açtım. Sancak'la yaşadıklarımı kızlara anlatmamıştım ve anlatıp anlatmamak arasında kalmıştım.

“Olabilir,” diye mırıldandım, zaten başka şansım yoktu.

“Kartal'la konuştun mu? Gidecek olmana bir şey demedi mi?” diyen Nur'un sorusuyla nefesimi bikkınlıkla bıraktım. Bir abiyle baş etmek zaten zordu, ikincisi niye başıma gelmişti ki!

“Haber bile yok,” diye burun kıvrıp bacaklarımı havaya kaldır-

dım. “Şimdi söylesem dünyanın problemini yaratmakla birlikte Sancak’la gidiyorum diye izin vermez.”

Ela çekingen bir tavırla, “Peki, Volkan abine söyledin mi?” diye sorduğunda dudaklarımı birbirine bastırıp iki yana salladım.

“Peki, nerede bu açılış?”

“İşte işin çetrefilli tarafı burada,” dedim. Sancak uyumadan önce açılışın nerede olduğunu kulağıma fısıldamıştı ve uyku sersemi tepki veremeden uyuyakalmıştım. “İstanbul’da.”

“Ha?” Nur’un şaşkınlıkla verdiği tepkiyi, açılışın şehir dışında olduğunu öğrendiğimde benim vermem gerekiyordu. “Kartal hayatta izin vermez,” dedi.

“Teşekkürler, kızıl kafa, sanki bilmiyordum,” dedim.

“Kartal abi izin vermez de belki diğer abin izin verir,” diyen Ela bileğindeki tokayla saçlarını topuz yapmaya başladı.

Bacaklarımı kendime çekip kollarımı etrafıma sardım. Gezi için aşırı heyecanlıydım ve stresten karnıma giren ağrıları bastırma amacıyla bacaklarıma yaslandım. “Ya ikna edeceğim ya da gidemeyeceğim,” dedim.

“Ortalığı Sertap şıfıntısına bırakmayacaksın, değil mi?”

“Nur!”

Nur başını salladı ve ellerini kızgın bir şekilde beline yasladı. “Ne var, Terzi?” dedi. “Kadın Sancak abime yürüyen, ayaklı bir şıfıntı.”

“Doğru söylüyor,” diyerek, daha fazla yatağımda uzanmaya katlanamayıp doğruldum. Kadının adını duyunca bile derimin altından altından sinir yükleniyordu. Kim bilir kaç zamandır Sancak’ın peşindeydi. “Ne yapıp edip benim de gitmem gerekiyor.”

“Bence de gitmen gerekiyor. Eğer gitmezsen meydanı boş bulup bir şeylere kalkışabilir.”

Bu sözden sonra gitmemek gibi bir durum söz konusu değildi. Sancak’ı o kadar çok seviyordum ki onunla başkasını düşünmek nefesimi kesmeye yetiyordu.

Ela kollarını göğsünde birleştirip, “Fazla dizi izlemişsin,” dedi. “Hem sulanmaya kalksa Sancak abi izin mi verecek?” Gözlerini devirdi ve en az benim inandığım kadar bu aşka inanarak, “Adam yıllardır Mahira’nın aşkından ölüyor,” dedi. “Öyle her kuyruk sallayana izin verecek mi sanıyorsun?”

“Orası öyle, canım.” Ela, Nur’u ikna etti sanıyordu ancak çok yanılıyordu. “Ama!” Bir anda bağırmasıyla oturduğumuz yerden sıçradık. Gözlerini göstererek, “Bu gözler ne entrikalar izledi,” dedi. “Ne ayrılıklar gördü, biliyor musunuz siz?” Cevap vermemize fırsat vermeden daha yüksek bir sesle bağırdı. “Görmediniz! Sırf istediklerini elde etmek için ne yalanlar söyleyip işler karıştırıyorlar bir bilseniz.”

Göğsüme oturan öküz büyüklüğündeki korku tüm soluk borumu yaktı. Dudaklarımı aralasam aralarından ateş çıkmasından korkuyordum.

“Yok, gideceğim,” diyerek önlerinde ileri geri yürümeye başladım. “İzin alacağım!”

“Vermezlerse?”

“Kaçacağım!”

Ela delirdiğimi düşünerek kahkaha atmaya başladı.

“Kafayı yedin herhalde?”

“Arkadaşlar, ben çok ciddiylim.” Ellerimi açarak başımı tavana doğru kaldırdım. “Bütün analitik zekâ, entrikacılık, üçkâğıtçılık ne varsa hepsini kullanarak Sancak’la birlikte bu yolculuğa çıkacağım. İzin vermezlerse kaçacağım.”

“Yemin ederim, delirdi.” Ela kendini kaybederek kahkaha atmaya başladı. “Şu kadar...” diyerek tırnağının ucunu tenine bastırarak parmağını kaldırdı. “Bakın, şu kadar cesaret sahibi olabilsem ve gözümü senin kadar karartabilsem başarmıştım.”

“Ne başaracaksın, kız, Terzi?”

Ela gözlerinden gelen yaşı silip gülmeye devam etti.

“Boş ver!”

Nur, “An itibarıyla Ela’yı da kaybettik,” diyerek, gülmeye başlayınca, kendimi tutamayıp kıkırdadım.

“Zaten ben normal bile değilim,” dedim.

Çoğu zaman delidolu, yaşının gerekirse gerisine gitmeyi bilen kızlardık. Hayata karşı nasıl şekil alacağımızı kendi yaşantılarımız, acılarımız sayesinde öğrenmiştik. Bazı bedeller ağırdı ama hâlâ yaşamayı öğreniyorduk.

Kahkahalarımızın arasında aşağıdan gelen zil sesini duyunca dudagımı ısırdım ve gülmeme anında son verdim. Yerimde sallanarak kollarımı göğsümde birleştirdim ve dudagımı büzdüm. Volkan abimi

ikna etmenin hatta Kartal abimden kısa süreliğine de olsa kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

“Evet, o vakit geldi, dostlarım.” Eve ilk gelen hep Volkan abim olurdu ve şu an bunun faydasından yararlanıp, Kartal abim gelmeden konuyu açmam gerekiyordu. Son zamanlarda olanlardan sonra sevgili abimin sağı solu belli olmuyordu. “Gidip o izni koparacağım,” dedim.

Nur, “Gelelim mi?” diye sordu.

Nur’a yandan bir bakış atıp, “Tabii ki geleceksiniz,” dedim. “Eski kurallara uyup abimden sizin yanınızda izin koparacağım.”

Nur tükürükler saçarak gülmeye başladı. “Eskiden birbirimizde kalmak için ne yalvarırdık, hatırladın mı?” dedi.

“Annem her seferinde sen gittikten sonra ağzıma tükürür, daha sonra evden kovardı.”

“Ah, ne zamanlardı.”

Çocuk olduğumuz zamanları yaşımız ilerledikçe özlemeye başlıyorduk. Küçükken yaşımızı her büyötmeye çalıştığımızda büyüklerimiz *ileride bu yaşınızı çok ararsınız*, derdi ve inanmazdık ancak şimdi değerini anlıyordum.

Tasasız bir şekilde orada burada koşuşturmayı, geleceğin belirsizliğinin umurumda olmadığı dönemleri öyle özlemiştim ki geriye gitmek istiyordum. Abimlere tatlılıkla her istediğimi yaptırdığım, Sancak’ın peşinde koşarken bir yandan da nasıl peşimde dolanmasını sağladığım o günler... Hepsini yeniden yaşamak istiyordum.

“Az değildin,” diye sııttım Nur’a.

“Annene her defasında yapacak bir duygu sömürüsü bulurdum. Kadıncağız da kıyamaz, izin verirdi. Emine Sultan bir numara, başka yok.”

“Kıçına yediğın terlikler aklına gelince de aynı fikirde olabiliyor musun?” derken kapıya doğru yürümeye başladım. Korkunun ne yazık ki ecele faydası yoktu.

“Tabii, kızım. Bizim sevdamız pazara kadar değil, mezara kadar!”

“Evet, içindeki dolmuşçu da ortaya çıktığına göre işe koyulabilirim.”

Bir ara mutlaka Kartal abimin dolmuşunun arkasına ne yazdığına bakmam gerekiyordu. Mutlaka değiştirmişti ve yenisini takmadan önce kaçırmamam gerekiyordu.

Nur peşime takılıp, hemen ardından gelirken, Ela çekinerek camın önünde duruyordu. Aşağıya inip inmemek arasında kalmıştı.

“Hadi, gelsene,” dedim.

Ela çekinerek, “Ben gelmesem mi ki?” diye sordu ve tırnağını yemeye başladı.

Kapıyı açıp eşikte durdum.

“Niye gelmeyesin?”

“Özelinize karışmayayım,” dedi.

Nur’a, Ela’yı işaret edip, “Şu kızıdan az kibarlık öğren,” dedim.

“Tabii,” diyerek geçmek için koluyla karnımı itekledi. “Bunun için en az on sene geç kaldın. Kartal’ın çizgili donlarını bile biliyorum. Birlikte az çamaşır yerleştirmedik.”

Gülerek Ela’ya, “Her ne kadar Kartal abimin çizgili donunu görmemiş olsan da aşağıya gelmelisin,” dedim. “Birbirimizden gizlimiz saklımız mı var sanki?” Başımın ucuyla kapıyı gösterdikten sonra ilerlemeye başladım. Gelmek isterse arkamızdan geleceğini biliyordum.

Yavaş yavaş merdivenlerden inerken Nur’a doğru, “İzin vermezse artık planlar yapmaya başlarız,” diye mırıldandım.

“İş o noktaya kalmaz inşallah, kanka,” derken gözleri resmen parladı. Kız resmen bunlardan enerji alıyordu.

Annemin yemek yaptığı mutfaktan geçerek abimin yanına ilerledik. Evrak çantasını ayaklarının arasına yerleştirmiş, kahverengi kabanını düzgünce girişteki dolaba asıyordu. Elini saçlarından geçirerek rüzgârdan dağılmış tutamları düzeltti ve bacaklarının arasında duran çantayı almak için eğildi.

Çantasını alıp yerden doğrulduğunda, karşısında en önde beni, arkamda Nur’u ve Ela’yı görünce mavi gözleri şüpheyle kısıldı. Çantasını sağ eline aldı. Bakışları bir süre arkamda oyalandı, ardından kendisini uğraştıracığımızı anlayarak bıkkınca nefesini verdi. Öne doğru bir adım atıp omzunu kapıya yasladı.

“Bakalım bugün abine ne sorun çıkardın, ha?”

“Ayıp ediyorsun ama abi,” diye burnumu çekerek duygu sömürüsü yapmaya hazırlandım ancak daha konuşmadan abim elini havaya kaldırdı.

“Eve daha yeni geldim ve sabahtan beri adamakıllı bir kahve içemedim. Her ne anlatacaksan eline Türk kahvesi alıp salona gel. *Yok, yapmam*, diyorsan da sakın tek kelime etme.”

Gözlerimi kısıp, hevesimi gizleyerek, “Çok kaba bir adam dönüşmüşsün,” dediğimde burun kemerini sinirlenerek sıkı. Hemen tepki olarak kocaman gülümsedim. “Abim benden kahve istemiş, yapmaz mıyım? Kahve köpeğin olsun.”

Volkan abim, “Yalakalık modu açıldığına göre yanında lokum da getir,” diyerek yaslandığı yerden dikleşip, hiçbirimize bakmadan salona doğru ilerledi.

“Kalbimi kırdın,” diye ardından bağırdım ve hemen kızlara döndüm. Ellerimi çırpıttım. “Beklenen an geldi. Göreyim sizi, askerlerim.”

Yanlarından sıyrılarak mutfağa doğru koşuşturdum. Annem ocağın başında akşam yemeği için hazırladığı çorbayı karıştırıyordu. İçeri girdiğimde bizi görür görmez rahatladı ve bıkkınlıkla nefesini verip kepçeyi bıraktı.

“Mahira, kollarım ağırdı. Gel, şu çorbayı kaynayana kadar karıştır.”

“Anne, acelem var. Abime kahve yapmam gerekiyor,” diye yakındığımda sinirlenerek, sandalyeyi çekip oturdu.

Sitemkâr bakışlarla, “Ben istesem yapmazsın ama abine işin düşsün, mutfağı talan edersin,” dedi.

“Ayıp ediyorsun ama ya! Adım çıkmış dokuza, inmiyor sekize,” dedim. Ardından sandalye çekmiş, oturmaya hazırlanan Nur’a seslendim.

Anında omuzlarını yenilgiyle düşürdü. “Dur, tahmin edeyim,” dedi. “Çorbayı karıştıracak şanslı kişi benim.”

“Hı hı,” dedim.

“Kanka, kollarım kısa ama,” diye dudaklarını büzüp kollarını uzattı. “Terzi yapsın.”

“Elacığım da kahveyi yapacak,” dedikten sonra itiraz etmek için tepki verdiğinde sözünü böldüm. “Sürekli taşıyorum,” diyerek ellerimi belime koydum. “Ela, kahvenin yerini biliyorsun, kanka. Sen kahve yap, ben de kilerden lokum çıkarayım.”

Ela, anneme dönerek gülümsedi ve ellerini önünde birleştirdi. Hanım hanımcık bir ses tonuyla, “Emine Sultan, sana da kahve yapayım mı?” diye sordu.

“Zahmet olacak, kızım ama...”

Annemin kibarlığından ölme zamanlarından biriydi çünkü ben

sorsam *tabii yapacaksın, bir de soruyor,* diye net bir cevap alırdım. Ela'ya gelince kibarlığı tutuyordu.

Ela kızarak aceleyle bardakları çıkarmaya başladı. “Ne zahmeti, hemen yapıyorum,” dedi.

Herkesi işinin başına bırakıp, koştura koştura kilere gittim ve abimin en sevdiği cevizli lokumları çıkararak aynı hızla soluk soluğa mutfaktan içeri girdim. Elimdeki lokumu tezgâha bırakıp başımın üzerindeki dolaptan küçük bir kâse çıkardım. İçine iki üç tane lokum koydum. Bu arada Ela da kahveleri yapmış, fincanlara döküyordu.

Nur, “Çorba kaynamaya başladı, Emine Sultan,” dedi. “Kapata-
yım mı altını?”

“Yok, daha kaynaması lazım,” dedi annem.

Nur yakınarak, “Ama kolum koptu,” dedi.

“İyi, tamam. Karıştırmayı bırakabilirsin, Nur.” Ela, annemin kahvesini önüne koyduğunda annem gülümseyerek Ela'nın koluna dokundu. “Ellerin dert görmesin, kızım,” dedi.

Ela gittikçe domatese dönmeye başladı.

“Ne demek, afiyet olsun.”

Nur, “Emine Sultan, bana teşekkür yok mu?” diye sordu.

Annem kahvesinden yavaşça bir yudum alarak, “Hak ettin mi?” diye sorup karşılığını verdi.

“Etmedim mi? Kollarım koptu,” dedi.

“Bak bak, laf yetiştirmeye çalışıyor bana.” Annem fincanını tabağa bırakıp, kaşlarını çatarak, yakınıp duran Nur'a baktı. “Söyle bakayım, bugün uslu durdun mu yoksa terliği mi hak ettin?”

Nur ocağın altını kısıp annemin yanındaki sandalyeye oturmak için yürüdü. Bir yandan da, “Kocaman kız oldum artık, terlik ne Emine teyze?” diye söyleniyordu.

Annem, “Ortalığı karıştırırken kocaman kız olduğunu unutuyorsun ama,” diyerek gözlerini devirdi.

Abimin kahvesini güzelce tepsiye koyup yanına da lokumunu bıraktım. Tepsiyi sıkı bir şekilde tutarak salona doğru ilerledim. Vücuduma yüklenen stres ve adrenalin duygusundan dolayı karnım bağır-maya başlamıştı.

Salondan içeri sessiz adımlarla girdim. Ela da hemen arkamdan beni takip ediyordu. Abim üçlü koltuğa oturmuş, çantasını ayakla-

nının yanına bırakmıştı. İçinden çıkardığı kâğıtları okuyordu. Büyük ihtimalle yine mini sınav yapmış, çocukların burnundan getirmişti. *Acaba eskiden yaptığım gibi çocuklara on puan eklese miydim?*

Neyse. Şimdilik sakın ve abimin suyuna gidecek şekilde ilerlemeliydim. Abim kırmızı kalemle kâğıtta işaretlemeler yaptıktan sonra dizinin üstündeki kâğıtları topladı. “Kapıda dikileceğinize içeri girin,” dedi ve ardından kâğıtlarını evrak çantasına yerleştirmeye başladı.

Ela’ya gözümün ucuyla köşedeki sehpayı getirmesini işaret ettim. “Sana en harikasından kahve yaptık,” dedim.

“Yaptık mı?” derken çantasının kilidini kapadı ve koltukta doğruldu.

“Ela kahveleri yaptı, ben de lokumu ayarladım.”

Sehpayı önüne bırakan arkadaşşıma şöyle bir bakıp başını salladı. Tepsiyi düşürmeden, hemen sehpanın üzerine koyup tekli koltuğa ilerledim ve üşümeye başlayan ayaklarımı kalçamın altına alarak oturdum.

“Şimdi...”

“Söyleyeceklerin çok mu acil yoksa kahvemden bir yudum almamı bekler misin?”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutup yalandan gülümse dim. “Kahveni iç, abiciğim,” dedim. *Zehir zıkkım iç, derdim de başına iş gelirse annem üzülürdü.*

Abim her saniyenin keyfini çıkararak yavaş yavaş kahvesini yudumladı. Heyecandan ve karın ağrısından dolayı yerimde sallanmamı keyifle izledi. Bakışlarında resmen geçen akşamın intikamı yatıyordu. Kahvesinden tekrar bir yudum aldı ve tabağına bırakıp lokumlardan birini ağzına attı.

Vallahi çılgılık atacaktım!

En sonunda ağzındaki lokmayı yutup, “Şimdi konuşabilirsin,” dedi.

“Allah razı olsun,” dedim.

“Duyamadım, ne?”

“Diyorum ki sen istedin ya, hemen söylerim.”

Tek kaşını kaldırıp, durumdan zevk alarak sırtıttı.

“Anlamadım, ne?”

Anladın, anladın da...

“Hemen anlatıyorum,” dedim. Bir yandan da sülalemi katmadan içimden küfrediyordum. Boğazımı temizledim ve yerimde dikleştim.

Abim son zamanlarda o kadar farklı davranmaya başlamıştı ki ne tepki vereceğini kestiremiyordum. Şimdi kalkıp *gidemezsin* ya da *gidebilirsin*, dese ikisine de şaşırıacaktım. Küçükken böyle değildi. Genel olarak her dediğime *evet* dediği için ya da izin vermese Kartal abim izin vereceğinden rahat olurdum. Ancak ikisinin güçlerinin birleştiği tek yer Sancak Kızıltepe’ydi ve bu ne yapacağımı bilemeyeceğim bir noktaya gelmeme sebep oluyordu.

“Sancak’ın...” dediğim an cümlemini tamamlamama izin vermedi.

“Hayır.”

Sinirle, “Ne demek, hayır?” diyerek, kaşlarımı çatıp ayaklarımı koltuktan indirdim. “Daha ne diyeceğimi duymadın bile!”

“Olsun,” dedi.

“Olsun falan yok!”

Ela boğazını temizleyip, dikkatimi çekmeyi başardığında dudaklarımı ısırarak derin bir nefes aldım. Büyük ihtimalle abimin suyuna gidip izin koparmam gerektiğini ima ediyordu.

“Abi, dinlersen sevinirim,” dedim.

Kahve fincanını tabağından alarak şöyle yavaşça salladıktan sonra dudaklarına yaklaştırdı. Adam resmen benimle dalga geçiyordu!

Sağ ayak bileğini sol bacağına dizine bırakarak arkasına yaslandı. Kahvesinden yavaşça yudum aldıktan sonra fincanı İngiltere Kraliçesi’ne taş çıkarır gibi kibarlıkla koydu. Aynı saniye hayvanlığını kanıtlayarak, lokumu ağzına sıkıştırıp, ses çıkara çıkara çiğnemeye başladı.

Şapırdatma sesinden nefret ederek gözlerimi yumdum. Şimdi koltuktan üstüne atlamama az kalmıştı.

“Anlat bakalım,” dedi.

“Ya Rabbi şükür.” Araya başka laf sokuşturmasına izin vermeden direkt konuya daldım. “Sancak’ın katılması gereken bir açılış varmış. Yanma da eş olarak beni götürmek istiyor,” dedim.

İçtiği kahveyi annemin halısına püskürterek, “Nah, eş olarak götürür!” dedi.

“Ne demek oluyor bu, ya?”

İki dakika önce oturduğum koltuktan tekrar fırladım ancak bu sefer oturmaya niyetim yoktu. Ellerimi belime koyarak abimin tam

önünde dikildim. Yeterince suyuna gitmiş, resmen dalga geçmesine seyirci kalmıştım.

“Gidemezsin demek,” dedi.

“Bana mantıklı bir açıklama söyle. Neden?”

Bitmek bilmeyen kahvesinden tekrar yudumladı ve benim aksime gayet sakın tavırlarla, “Canım öyle istedi,” dedi.

“Kabul etmiyorum.” Başımı şiddetle iki yana salladım. “Mantıklı bir neden söyle, ben de kabul edeyim.”

Arkasına yaslanıp kolunu koltuğun arkasına uzattı ve ayağını dizinin üstünden sallamaya başladı. Keyfi gayet yerinde, gıcıklığı on numaraydı. Hâlâ cevap bekleyerek ayağımı sertçe yere vurmaya başladım.

İzin vermemesinin en mantıklı sebebi başıma bir iş geleceği ve zarar göreceğim korkusundan kaynaklanıyor olması gerekiyordu. Normalde olsa anlardım çünkü kimle gideceğimi bilmiyor oluşu ya da güvenmiyor oluşu mantıklıydı ancak bahsettiğimiz kişi Sancak’tı. Yıllardır komşu olmamız, ailemizin birbirlerini neredeyse ezelden beri tanıması bir yana en yakın arkadaşıydı. Sancak’a güveni, hepimizin olduğu gibi sonsuzdu. O zaman göndermeme sebebi neydi?

En sonunda çıkardığım seslere gıcık olmuş olacak ki cevap vermeye karar verip işkenceme son verdi. “Kartal abine ne söylemeyi planlıyorsun?” dedi.

Kaçacağı tek noktayı ortaya koymayı sonunda başardı. Omuz silerek yerimde sallandım. Şu an abimi dert etmek istemiyordum.

“Nur’da kaldığımı söyleriz,” dedim.

“Yalan mı söyleyeceksin?”

“Beni buna mecbur bırakmasaydı.” Abime yalan söylemenin acıtan ve vicdanımı sızlatan bir noktası vardı ancak beni yalan söylemeye iten kendisiydi. Birazcık anlayışlı ve önyargısız tarafı olsaydı şimdi olan biten her şeyi bilirdi. “Sana söylediğim gibi Kartal abime de gerçeği söylemek isterdim ancak kabul etmeyeceğini biliyorum.” Tırnağımın ucunu gösterip, “Anlamaya şu kadar yanaşacağını bilsem şu saniye söylerdim,” dedim.

Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkunmaya çalıştım. İki abim arasında asla ayırım yapmaz, ikisini de canımı verecek kadar çok severdim fakat gerçek tam da bunlardan ibaretti.

Kaçırdığım bakışlarımı tekrar abime çevirdiğimde Ela'ya baktı, ardından yavaşça bana dönüp nefesini bıraktı. "Bu yüzden anlayışlı olup izin veriyorum," dedi.

Gerçeği benden çok kendine itiraf ediyor gibiydi. Bu hikâyenin asıl problemi olmak istemediğini az çok biliyordum.

"Gitmek istiyorum," diye mırıldandım. "Kartal abime gerçeği bir şekilde söyleriz."

"Ne gerçeği?" Arkamdan gelen sesle daldığım düşünceden sıyrılacak arkamı döndüm. Annem yanında Nur'la birlikte salona girdi. Koltuklardan birine yerleşirken, bakışları benimle abim arasında gidip geliyordu.

Abimin bakışlarından ve göğsünde topladığı kollarından cevaba karışmayacağı açıkça belliydi. Anneme dönüp, "Sancak'ın katılması gereken bir açılış varmış ve yanına eş olarak beni götürmek istiyor," diyerek gerçeği doğrudan söyledim.

Annem, "Tamam, git," diyerek cevabı hiç bekletmediğinde, yüzümde kocaman bir gülümseme, göğsümde açmayı bekleyen neşe vardı ancak pislik abim açmaya başladığı saniye söndürdü.

Volkan abim aksi bir sesle, "Nerede olduğunu da söyle," dedi.

Gözlerimi devirmekle üstüne saldırmak arasında gelip gittim.

"İstanbul'da, anne."

"Gitmek istiyor musun?" dedi. Abimi takmadan sorduğu soru gideceğime olan ümidimi yeşertti. Hevesle başımı sallarken parmaklarım ile oynamaya başladım. Vücudum kıpır kıpırdı.

Annem kaşlarını çatıp ayağındaki terliği çıkardığında gözlerim kocaman oldu. Nur kıkırdamaya başladığında ne yapacağımı bilemeyerek bakışlarımı annemden çekemedim. Terliğin iki sahibi görünüyordu. Bu şanslı kişi ya abim olacaktı ya da ben. Annem sahibini fark ettirmeden fırlattığında abimin gözleri kocaman açıldı ve kendini yana doğru attı.

"Anne!"

"Sus! Kızlara izin vermemek için mi işkence ettin?"

"Anne, çocukların yanında olmuyor ama!" Annem diğer terliği fırlatmak için çıkardığında abim korkudan, "Hem Kartal öğrendiğinde izin vermeyecek," dedi. "Evde olmasak ayrı şüphelenecek!"

"Kartal'ı bana bırak." Annemin bakışları bana dönerken sevinçten

havalanmamak için ayaklarımı kuvvetle yere bastırdım. “Ben kızımın her konuda doğru kararlar alacağına inanıyor, ona güveniyorum,” dedi.

“Olmaz!”

“Yaşa, Emine Sultan!” Nur oturduğu koltuğun üstüne çıkarak yumruğunu havaya kaldırdı. “Yaşa!”

“Durun bakayım siz.” Abim yerinden kalkarak koltuğun tepesindeki Nur’u işaret etti. “Otur yerine,” dedi ve daha sonra bana döndü. “Bensiz gidemezsin! Öyle hemen sevinip havalara girme.”

Daha ben konuşmadan annem imdadıma yetişti.

“Sen onlara ne rahat verirsin ne de Mahira’ya nefes aldırırsın. Kırk yılın başında gezmeye gidecek.”

Abim kesinlikle kabul etmeyerek, “Bensiz gidemez, anne,” dedi. “Bu son sözüm.”

Eskiden son sözleri annemle babam ortak karar alıp söylerdi, onlar ne derse uygulardık. Babam asla anneme danışmadan ilerlemezdi. Sadece annemin karışmak, sorumluluğunu almak istemediği zamanlarda babam kararları göğüslenirdi.

Babam aramızdan ayrıldığında üzerine konuşmasak da yerini Volkan abim almıştı. Genç yaşında tüm ailenin sorumluluğunu üstlenmiş, kararları o almıştı. Bu yüzden ne annem ne de ben, abimin kararlarına tamamıyla karşı çıkıyor, ortak bir noktada buluşmak istiyorduk. Abime olan borcumuzu hayatımızın hiçbir döneminde tam olarak ödemezdik.

“O zaman yanınıza Ela’yı da alın. Mahira, Sancak’la Ela’nın yanında sıkılmaz en azından.”

Annem bizi gönderme taraftarı olduğunu açıkça belirterek arkasına yaslandı. Gidip minnoş ellerinden öpesim gelmişti.

“Ne?” Ela şaşırarak anneme baktı. Kendisini işaret ederek, “Ben mi?” diye sordu.

“Evet, kızım. Gitmek ister misin?”

Önce abime, daha sonra bana döndüğünde gülümseyerek başımı salladım. Tabii ki en yakın arkadaşımın yanımda gelmesini, destek olmasını isterdim.

“Gelmemi isterlerse...” diye sessiz mırıldandığında gülümsedim.

“Tabii ki isterim,” dedim.

Annem, “Niye istemesinler, kızım?” dedi. “Sen de fazla çekingen-
sin.”

Açıksözlülüğüne hayran kalarak, gülmemi elimin arkasına gizle-
meye çalışıp kendimi koltuğa attım.

Abim birden, “Olmaz,” dediğinde anlamayarak hepimiz ona dön-
dük. “Ailesi izin vermez.”

“Bırak, orasını ailesi karar versin, oğlum,” dedi annem.

“Bence de,” diyerek kollarımı göğsümde birleştirdim ve sinir ola-
rak abime yüzümü ekşittim.

Ela kıyafetinin kollarını çekiştirirdi ve biraz düşündükten sonra
omuz silkerek, “Sorun etmezler,” dedi. Bakışlarından, duruşundan bi-
zimle ne kadar gelmek istediğini anlıyordum. Bacakları üst bedenine
göre kıpır kıpırdı.

Abim sessizce yerine otururken durumdan pek de memnun olmu-
şa benzemiyordu. Sessizce, “Hiç işim yokmuş gibi bir de çoluk çocuk-
la uğraşacağım,” diye mırıldandı ancak hepimiz duymuştuk.

“O zaman gidiyoruz, gençler!” diyerek ellerimi çırpıttım ve abimin
tepkisine bakmadım. Şu an aşırı mutluydum ve bir an önce Sancak’a
bunu yazmam gerekiyordu.

Mahira ve Sancak 1 - Volkan Ayazkan 0

Benim kadar sevinen arkadaşşıma döndüm ve dudağımı büzerek,
“Nur,” diye seslendim.

Başını iki yana sallayarak, bacaklarını karnına çekip kollarını etra-
fına sardı. “Kanka, ben gelmeyeyim,” dedi. “Hem Kartal’ı oyalarım.”
Anneme döndü ve aralarında artık ne tür bir sözsüz iletişim geçtiyse
tekrar benim tarafıma döndüğünde daha kararlıydı. “Zaten başka tür-
lü Emine teyze de olsa rahat vermez.”

“Haklısın,” diyerek burnumu çektim. Volkan abimden daha baş
belası varsa o da Kartal abimdi ve onu oyalayabilecek tek kişi Nur’dü.

Ela, abimin sözlerini duyduktan sonra yüzündeki gülümseme si-
linmişti. Ayağa kalktığı anda yüzünde son derece kendinden emin bir
kararlılık vardı. Üzerindeki kıyafeti düzelterip, “İzninizle, eve gidip
ailemle konuşmam gerekiyor,” dedi. “Bir de teslim etmem gereken
ödevler vardı. Onları bugün bitireyim.”

“Tabii, kızım, git sen. Zaten hava kararmaya başladı, karanlık çök-
meden gitmen en iyisi.”

“Doğru, ben de kalkayım,” diyen Nur, bacaklarını serbest bırakıp ayağa kalktı. “Kıyafet alışverişine olur da giderseniz beni de çağırmayı unutmayın.”

Ela, “Payetli elbiselere sensiz bakamazdık zaten,” diye espri patlattığında, kendimi tutamayarak kıkırdadım. O kadar mutluydum ki havalarda uçuyordum ve ayaklarımın yere değmesi resmen mucizeydi.

Nur, Ela’nın sırtından iterek kızın öne doğru yalpalamasına neden oldu. “Yürü yoksa yolda gördüğüm ilk çukura iteklerim seni,” dedi.

“Şahitsiniz, başıma bir iş gelirse suçlusu bu yercücesi,” derken, omzunun üzerinden bana bakarak Nur’u işaret etti.

Oturduğum yerden kalkarak yanlarına ilerledim. “Gidin evinize yoksa günü birbirinizi iğneleyerek geçireceksiniz,” dedim. İkisini de evden kışkırlarken odama gitmek için acele ediyordum.

Abim arkamdan, “Uslu dur, Mahira!” diye bağırdı.

“Ya, bir git başımdan!” El kol hareketi yaptım. “Rahat bırak bizi, manyak! Rahat bırak!”

“Mahira!”

Abimin uyarısını umursamadan, merdivenlerden çıkarak odama ilerledim. Bir an önce Sancak’la görüşüp durumu anlatmam gerekiyordu. Kalbim bir damla kan kaybedecek kadar içimi çekip ela gözlerinde kaybolmak, gülümsemesinde kendimi bulmak istiyordum. Aslında en büyük ihtiyacım buydu.

Odamın kapısını arkamdan sıkı sıkı kapatıp telefonumu elime aldım. Mesaj yazmak için yerimde ileri geri sallanırken karşı evde dikkatimi çeken hareketlilikle perdelerime doğru ilerledim. Hava karar-maya başlamıştı ve güneş ışıkları yavaş yavaş aramızdan ayrılıyordu.

Perdeyi hafifçe aralayarak dikkatimi çeken kişiye döndüm. Sancak balkonuna çıkmıştı ancak ne çıkmaktı! Altında lacivert, beli düşük eşofman altı vardı ve üstünde hiçbir şey yoktu.

Hangi cesaretle tişörtünü giymeden balkona çıkmıştı, bilmiyordum ancak gözlerimin gördüklerini başka biri görürse kıskançlıktan çıldırabilirdim.

Geniş göğsü, buradan bile belli olan kaslarla sanat eseri gibi sergilenmişti. Karın kasları ağzımı sulandıracak şekilde üst üste dizilmişti. Sıkı karnı spora düzenli şekilde devam ettiğini belirtir vaziyette sıkıydı ve aşağıya, kasıklarına kadar sıkı, çizgi şeklinde devam ediyordu.

Bakışlarım aşağıya doğru indikçe bacaklarımın arasında hissettiğim sızıyla içimi çektim. Vücutum alev alırken, gözlerim uslanmaz bir çapkınlıkla hareket edip pazısındaki kas dalgalarına kaydı.

Dudağımı ısıtıp kıskançlıkla telefonumun mesajlar bölümüne girdim. Doğrudan Sancak'a yazmaya başladım.

Mahira: *Sancak abi, sen hayırdır? Bu kılık ne?*

Sancak art arda attığım mesajlardan dolayı cebinin titremesiyle telefonunu çıkardı. Kıskançlık göğsümde büyümeye başladı.

Sancak: *Ne?*

Mahira: *Ne yaptın? Yakışıklılığının zekâtını dağıtmak için tişörtsüz balkona mı çıkayım, dedin? ABL!*

Kelimeleri büyük puntoyla yazdım.

Sancak: *Mahira, sinirlendirme beni. Ne diyorsun sen?*

Hâlâ perdenin arkasından izlediğimin farkında değildi.

Mahira: *Sen neden dışarıya çıplak çıkıyorsun? Önce onun hesabını ver!*

Yazdığım mesajı okur okumaz başını aniden bulunduğu yere çevirdi. Perdeyi sertçe çekerek balkona adımımı attım ve tek kaşımı kaldırdım. Sancak hızlı hızlı yazmaya başladı.

Sancak: *Sen bizim evi mi izliyorsun?*

Mahira: *Hayır, sapık mıyım ki ben izleyeyim?*

İletişim kurmak için mesaj yazmaya ihtiyacım olmasaydı kollarımı göğsümde birleştirirdim.

Balkonun bize bakan tarafına yavaşça yürüdüğünde, kalp atışlarım her bir adımında hızlanmaya başladı. Kollarını balkonun korkuluğuna yaslayıp birbirimize bakacak şekilde durdu ve çapkınca gülümsedi. Telefona gelen bildirimle mesajı okumak için bakışmamızı kestim.

Sancak: *Pardon, doğrudan beni izliyorsun.*

Ukalılığına sinirlenerek kaşlarımı çattım ancak repkimi anında düzeltirken kendim yerine karşımdakini sinir etmeye karar verdim.

Mahira: *Yok, ben mahallenin sapığıyım. Öyle balkona üstü çıplak çıkan erkekleri izliyorum.*

Gelen mesaja döndüğünde gülümseyen yüzü anında düştü ve kaşlarını çattı.

Sancak: *Mahira, delirme beni! Başka erkekler derken ne diyorsun, kızım!*

Mahira: *Ne yapacaksın, Sancak abiciğim? Bu da benim hobim.*

İnadımdan yavaşça omzumu silktim.

Sancak: *Başlarım senin hobine de abine de.*

Balkonun dibinde durup, başka biri izliyor mu diye sağa sola bakınarak gözlerimi kıstım. Köşeden bir amca geçip Sancakların evine doğru baktığında elimi havaya kaldırdım.

“Sen hayırdır, amca?” diye seslendiğimde yaşlı amca sesin geldiğini duydu ancak nereden geldiğini anlamayarak sağına soluna bakındı. Sancak seslendiğim amcaya bakıp gülmeye başladığında kısık gözlerimi ona çevirdim ve yazmaya devam ettim.

Mahira: *Soyun da onu da izleyeyim.*

Sancak: *Oha, Mahira! Oha! Sapık mısın kızım sen?*

Gözleri kocaman olmuştu.

Mahira: *Niye? Adamın biri kalkmış, ciğeri ortaya koymuş. İzlerken ne diye biz suçlu olalım?*

Bir elimi belime yasladım.

Sancak: *Bekle sen, bekle!*

Tek kaşımı kaldırdım.

Mahira: *Soyunmanı mı?*

Sancak: *He, soyunmamı, güzelim.*

Mahira: *Beklerim. Bekliyorum, hadi.*

Sancak: *Kıçına şaplak atacağım şimdi.*

Mahira: *Bak, şimdi kim terbiyesiz oldu?*

Elini eşofmanının beline attığında şaşkınlıkla, “Yuh! Dur!” diye bağırdım.

Sancak: *Niye? Daha yeni izlemek istiyordun.*

Anında kıvrarak geri vitesine aldım.

Mahira: *Bana değil, mahalleliye ayıp.*

Sancak: *Demek mahalleye... Sen dert etme onları.*

Düşünceli düşünceli başını salladı.

Mahira: *Üşürsün, Sancak, üşütürsün. Sonra maazallah geberip gidersin.*

Belki hastalıktan belki de...

Sancak: *Üşütmem, güzelim. Hem mahalleli yabancı mı?*

Mahira: *He, yabancıya gitmesin diyorsun yani?*

Bir elimi tişörtümün eteğine koydum, diğer elimle yazmaya devam ettim.

Mahira: *Madem yabancıya gitmez diyorsun, tek kalma o zaman.*

Sancak: *Saçmalama! Güzelim, bak beni oraya getirtme. Volkan evdeymiş falan dinlemem, dalarım odana, daha sonra o güzel kıçına kızarana kadar şaplak atarım.*

Mahira: *Gel. Kim inatçıymış görürüz. Gerçi o zamana kadar... Sen düşün.*

Sancak: *Ah, Mahi'm, ah! Öldürüyorsun beni.*

Nefesini buradan görebileceğim bir sıkıntıyla bıraktı. Kirpiklerinin altından bakarken göğsümde şiddetli depremler yaşanmaya devam ediyor, her kelimesiyle artçılar oluyordu.

Mahira: *Ah, demek aklın başına geldi!*

Sancak: *Sen varken asla gelmedi, bu saatten sonra da hiç gelmez, gönül yaram.*

Göğsümde çırpıntılar devam ederken dudağımı ısırdım. Başımı göğsüne yaslayıp yaşattığı aşkın acısını soluklanmak istiyordum.

Aramızdaki bakışma uzarken Sancak'a söylemem gereken şey aklıma geldi aklıma geldi.

Mahira: *Sana bir haber vereceğim ama önce üzerine tişörtünü giy yoksa mahalleli başka görüş açıları kazanacak.*

"Sakin!" diye uyarırken telefonundan değil, direkt balkondan parmağını sallayarak işaret etti. Zaman kaybetmeden, içeri girip üstüne beyaz bir tişört giydi ve aynı yerine geri döndü. Çenesiyle telefonumu işaret etti.

Mutluluğumu daha fazla bastıramadım.

Mahira: *Abim seninle gelmeme izin verdi.*

Sancak: *İzin mi verdi?*

Şaşırarak, kaşlarını kaldırıp bakışlarıma karşılık verdiğinde hevesle başımı salladım.

Mahira: *Evet.*

Sancak: *Ne izin alması, Mahira? Abin zaten izin verdi hatta o şeref-siz abin bizimle geleceği için otel odasından tut, uçak masraflarına kadar bana ödetti. Üstüne yetinmeyip bir de rüşvet aldı.*

Okuduklarımla birlikte gözlerim şaşkınlıkla kocaman olurken, sirden köpürerek, aşağıya inip Volkan Ayazkan'ın boğazına yapışmak için zor duruyordum. *Dev pislik!*

Mahira: *Sancak...*

Sancak: *Efendim, bebeğim?*

Mahira: *Emin misin?*

Sancak: *Neyden emin miyim?*

Mahira: *Benden ve ailemden. Anlaşılan aileden gelen dolandırıcılık genleri mevcut. Nesilden nesile aktarılıyor gibi duruyor.*

Sancak başını arkaya atıp gözlerime şölen yaratacak şekilde balko-
numa ulaşan sesli bir kahkaha attı. Sinirden köpürmesem karşılıklı
kahkaha atardım. Ancak abim aşağıda beni süründürdüğü için aklımdan
intikam ve çeşitli öldürme planları geçiyordu.

Telefonum mesaj sesiyle yankılandığında bakışlarımı boğazından
zar zor çektim.

Sancak: *Ben senden her zaman emindim, bebeğim. Ayrıca abinin bu
genlere sahip olduğunu çocukluğundan beri biliyorum. Aranızda gizli bir
suçlu var. Volkan abinin zekâsına dikkat et ve sakın küçümseme.*

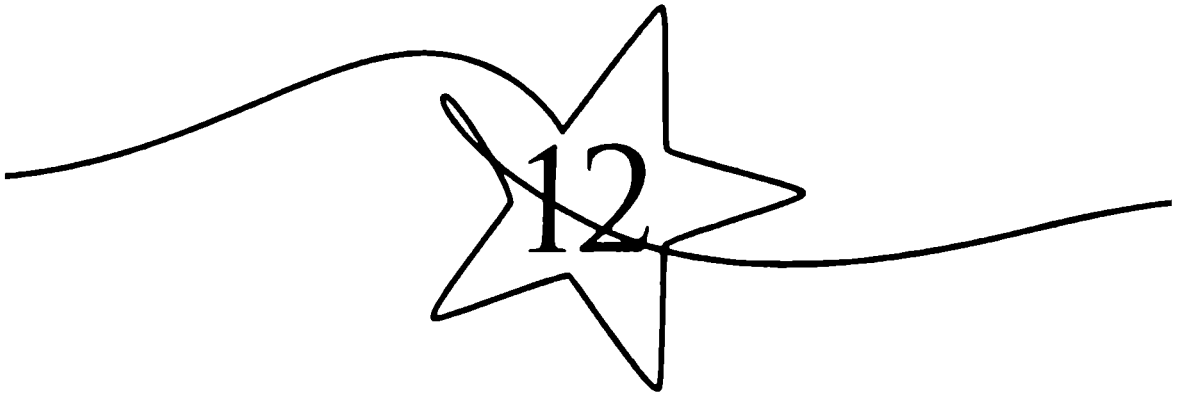
Mahira: *Onu beş parçaya bölüp en yakındaki boklu göle atacağım!*

Sancak: *Atarsın, güzelim, atarsın. Önce seninle şu şaplak meselesini
konuşalım.*

Mahira: *Rüyanda görürsün, Sancak.*

Balkondan ona doğru, “Rüyanda!” diye bağırdım.

Sancak: *Göreceğiz, güzelim.*

Annemin, Kartal abimi, Sancak'ın açılışına gitmeme ikna etmesi yaklaşık beş dakika falan sürmüştü. Gerçi tam ikna etmiş sayılmazdı. Gideceğimizi söyleyip haber vermişti ve bizimle gelmesinin yoluna da harika bir şekilde taş koymuştu. Abim biraz mırın kırın etmiş ve gelmek istediğini çaktırmadan, belli etmeye çalışarak sonunda bitirmişti.

Konunun uzamamasının asıl sebebi de Volkan abimin bizimle gelecek olmasıydı. Abilerimden biri mutlaka bir yerden çıkmak zorundaydı. Gerçekten iki tane abiye sahip olmak bazen işkenceye dönebiliyordu.

Yaklaşık bir saat yirmi dakikalık uçuşun ardından, bavul bekleme alanında omzumu Sancak'ın koluna yaslamış vaziyette esneyerek duruyordum. Akşam saatlerindeki açılışa yetişmek ve Ela'yla kıyafet almaya çıkmak için en erken uçuşa binmiştik. Kararımdan şu an aşırı pişmanlık duyuyordum.

Başka bir esnemeyi elimin tersiyle kapatıp Sancak'a daha fazla sokuldum. Üzerindeki fermuarlı kapüşonlunun önü açıktı, kollarımı beline sardığım için sırtımın üzerinden örtülüydü.

Aklıma gelenle başımı Sancak'a doğru kaldırdım. "Bence Kartal abimin gelmemesinin altındaki en büyük neden uçakla gidecek olmamızdı," diye kıkırdayarak gözlerimi kısıtım.

Sancak çenesini başımın üzerine koyup kollarını sıkılaştırdı. "Niye gelmediğini bilmem ama iyi ki gelmedi," dedi. "Zaten Volkan yüzünden zar zor yan yana geliyoruz, aynı anda ikisini kaldıramam."

Bakışlarımı Volkan abime çevirdiğimde kendimi tutamayarak kahkaha attım. Bavulların geldiği bölmenin kenarına yaslanmış, aksi

aksi bize doğru bakıyordu. Yanında Ela olmasa gelip aramızda biteceği kesindi.

Tekrar kıkırdadığımda Sancak bakışlarını bana doğru çevirdi ve abime bakarken sinirli olan bakışları sıcak bir ela rengini aldı. Başparmağını dudağımın yanına yasladı. Okşayıp, “Uyku sersemi çok tatlı olduğunu söylemiş miydim?” diye sordu.

“Üçüncü, hadi bilemedin, dördüncü kez falan,” diyerek, dudaklarımı büzüp gözlerimi kapadım. Sancak ne zaman iltifat etse tatlı bir kıza dönüşmek için kalbimden delicesine bir istek geçiyordu.

Saçımı kuşağının arkasına itekledi. “Üşüyor musun? Yüzün biraz soğuk,” dedi.

“Üşümüyorum,” diyerek başımı iki yana salladım. Parmaklarımın üzerine kadar çektiirdiğim hırkamı burnumun ucuna sürtrüm.

Tek kaşını kaldırdı ve gözlerini kısarak, “Bak, soğuktan karnın ağrıyor sonra,” dedi.

“Ayaklarım üşüdüğü zaman oluyor,” diye mızımızlandım.

“Ayakların nasıl o zaman?”

Bacağımı havaya kaldırdım. “Zorla giydirdiğin yünlü, pofuduk çoraplar yüzünden sıcacık,” dedim.

Avcunu havaya bakacak şekilde açtı. “Kaldır bakayım,” dedi.

“Ya, üşümüyorum!”

Sadece milletin içinde ayağımı kaldırmaya utandığımdan değil, aynı zamanda aşırı üşeniyordum. *Böyle de romantizm düşmanıyım.*

“Kaldır,” diyerek, sözlerimi dikkate almayıp baldırıma vurdu. Eğilerek önümde diz çöktü ve ayak bileğimi tutup başım kaldırdı. Nefesim sıklaşırken göğsüm alttan attığı bakışla hızlanmaya, vücudum ısınmaya başladı. Hayır, kesinlikle olduğu yere yaklaşıyordu.

Sertçe yutkundduğumda, Sancak içimden geçenleri anlamış gibi bakışları yoğunlaştı. Gözleri bacaklarımın üstüne doğru gezinirken dili inci gibi sıralı dişlerinin arasından altdudağının üstünden geçti.

“Kaldır, Mahira.”

Uyuşmuş ve uyarılmış halde ayağımı hafifçe kaldırdım. Sancak spor ayakkabılarımın iplerini çözerken bakışlarını üzerimden çekmiyordu. Parmaklarını, gevşettiği ayakkabımın içine sokarak yavaşça bileğimi, ardından topuğumu okşamaya başladı.

Göğüs kafesim yükselirken parmaklarım bacaklarımı sıktı. Tır-

nağını ayağımın tabanında gezdirdiğinde, “Gıdıklanıyorum,” diye mırıldandım ancak gıdıklanmaktan daha fazlasını, daha yoğun hisler yaşıyordum. “Bilerek mi yapıyorsun?”

Dudağının kenarı yukarı kalktığında omzuna vurdum. Parmakları bileğimle hareket ederken çevremdeki herkesten odağımı kaybetmiştim.

“Şşt!” Abimin sesine benzer bir ses duydum ancak gözümü üzerimdeki yoğun el bakışlardan alamıyordum. Ses neredeyse havaalanını yerinden sıçratacak güçle çıktı. “Alo! Kime diyorum? Ne yapıyorsunuz orada?” diye bağırdı.

“Vallahi şunun sesini duydukça bacaklarımdan yukarı sinir tırmanıyor.” Abime dönüp kafasını uzattığı yere, “Ne yapabilir, abi?” diye çemkirdim. Hemen arkasından gelmeye başlayan tanıdık bavulları görünce, elimle heyecanla işaret edip abime, “Bavullar geliyü, yaka-lasana geliyü!” diye bağırdım. Abim şaşkınlıkla içimden çıkan Kartal Ayazkan’a bakarken içimdeki tespihli beyefendiyle tekrar seslendim. “Baba, geliyü, babağğğ!”

Abim şaşkınlıkla, yanındaki garip bakışlar atan yaşlı kadına dönüp, “Teyzeciğim, kendisini tanımıyorum. Biriyle karıştırdı galiba,” diyerek alelacele önüne döndü. Bavulu almaya çalışan Ela’yla konuşup geri çekilmesini işaret etti. Elindeki bavulu alıp yanına indirdi.

Ayakkabılarımdan bağcığını bağlayan Sancak’a eğilip, “Abimi nasıl iki saniyede savuşturdum ama?” dedim.

Başını kaldırıp göz kırptı. “Anladım zaten,” dedi. Omzunun üstünden dört küçük bavulu alıp önden önden hızlıca bizi terk eden ikiliye baktı. “Abin utancından bizi bırakmaya karar vermiş.”

Sancak ayağa kalktığında ileri geri sallanıp topuklarımdan üzerinde hafiften zıpladım. “Abimi savuşturacak taktikler biriktirmeye başladım,” dedim.

“Aferin, güzelim,” diyerek, kolunu omzuma atıp bedenimi yanına çekti ve şakağıma uzun bir öpücük bıraktı. Ciğerlerimi sarıp sarmalayan kokusunu daha iyi almak için burnumu göğsüne yasladım. “İlerisi için bol bol taktikler topla yoksa abin elimde kalacak.”

Birlikte havaalanının geniş kapısından çıkarak bavulları taksiciyle birlikte bagaja yerleştirmeye başlayan abimlerin yanına doğru ilerledik. Ela bizi görünce, taksinin arka sol kapısını açarak içeri yerleşti.

Annemin teklifini kabul ettikten sonra gerçekten gelmek isteyip istemediğini konuşacak fırsatımız olmamıştı. Ela'nın yetiştirmesi gereken bir ödevi ve sınav yerine geçecek bir projesi vardı. Gece gündüz onunla ilgilenmişti. Okulda çok az ara vermişti ve o da benim öğle yemeği yemesi için zorla dışarı sürüklediğim zamandı. O yüzden Ela'nın bizimle gelmesini teklif etmemiz mantıklı mıydı pek emin değildim. Kendi kararlarını kendi verebileceği, en iyisini bileceğini biliyordu. Kararlarının her zaman arkasında olmakla birlikte büyük saygı da duyuyordum ancak bu, arkadaşım için endişelenmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Abimin, Sancak'la aramıza girmesine izin vermeden Sancak'ın parmaklarına, parmaklarımı geçirdim. Acele etmesi için çekıştirdim. Hızıma ayak uydurup kalabalığın arasından benimle sıyrılırken parmakları ayrılmamamız için sıkı sıkıya birbirine kenetlenmişti.

Taksinin yanına gelince, abimin araya girmesine izin vermeden kapıyı açtım. Abimin beni her zaman gözünden sakındığını bilirdim ancak Kartal abim gibi kıskançlık yapacağını hiç düşünmezdim. Büyük abim benim için her zaman mükemmel, kimsenin ulaşamayacağı kadar kusursuzdu. Hatta gözümde o kadar kusursuzdu ki sıradan kıskançlık, öfke gibi insancıl duygular hissedebileceğini düşünememişim ve bu konuda abime büyük haksızlık yapıyordum. O da bizim gibi etten, kandan ve duygudan oluşmuştu. Tüm hayatını bizim istediğimiz şekilde davranarak geçiremezdi.

Sancak elini, kafamı vurmamam için aracın tepesine koydu ve önden geçmem için elimi bıraktı. Heyecanla yerime yerleşirken oturduğum koltuktan yana, Ela'ya doğru kaymaya başladım. Sancak hemen ardından boş kalan koltuğa oturup kapıyı kapadı.

Ela'ya, "Selam," diye mırıldandım.

Ankara'da yaşayan biri olarak boğaz havası alacağım için aşırı heyecanlıydım. Bu, İstanbul'a ilk gelişim değildi. Daha önce bir kere de küçükken gelmişim. O zamanlar bile başka hiçbir ülkede bulunmayan bu eşsiz şehir, kendini zihnime kazımişti. Bu yüzden heyecandan yerimde zar zor oturuyordum. Muhteşem tarihi şehri gezmek, boğaz havasını içime dolu dolu çekmek istiyordum.

"Selam." Ela çantasını kucağına çekip omzunun üstünden bagajın orada duran abime baktı. "Yardım etse miydik?"

“Senden yardım istedi mi?” diye sordum.

“Hayır,” dedi.

Burun kıvrıp omzumu Sancak’ın koluna yasladım. “O zaman boş ver.” Sancak kolunu benim etrafıma sarıp yanına doğru çekti. “İsteddiği zaman çok açıksözlü olup kendince planlar yapabiliyor. Bırak, cebelleşip dursun.”

Sancak saçlarımı omzumdan çekip kulağıma doğru, “Sen ufaktan bana mı benzemeye başladın?” diye fısıldadı.

Kollarımı göğsümde birleştirip, “Geçen yaptığını hâlâ unutmadım,” dedim.

“Kinci,” diyerek işaretparmağını sadece ikimizin fark edeceği şekilde kalçama sürttü. Dokunuşuyla birlikte tüm vücudum anında ısındı. Bacaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı camdan dışarı çevirdim.

Taksinin ön kapısı hızla açıldığında içeri önce abim, daha sonra taksinin şoförü bindi. Taksiciye nereye gideceğimizi binmeden önce söylemiş olacak ki araba ilerlemeye başladığında abim arkasını döndü.

“Hemen yerleşmişsiniz bakıyorum.”

“Aramıza oturursun diye bekledim ama...” diye cevabı yapıştırdım.

Abim söylediklerimi dikkate almadan arkadaşına döndü. Sormak için zaman kolladığını düşündüğüm soruyu, “Odaları ayarladın, değil mi?” diye sordu. “Mahira ve Ela bir odada, biz bir odada.”

Sancak ters bakışlarla, “Evet,” diye homurdandı.

Abim ses tonunu dikkate almadan eliyle geçiştirdi. “Bizim yataklar ayrı, değil mi?” dedi.

“Seninle aynı yatakta yatmaya o kadar meraklıyım ki ayrı almaya elim gitmedi. Günlerdir balayı süitini kolluyorum.”

Sancak’ın dalga geçen sesiyle Ela’yla birlikte kıkırdadık.

Abim şakayı anlamayarak saf saf, “Balayı süitini niye tuttun?” dedi.

“Ayrı tabii ki lan!” Sancak, abimi omzundan sertçe iterek koltuğa oturmasını sağladı. “Ne tür fanteziler kuruyorsun kafanda, oğlum?” Hayal etmiş olacak ki tiksinierek başını iki yana salladı. “Tövbe tövbe.”

Kendimi tutamayarak kahkahalar atmaya başladım. Bu gezinin sıradışı olacağı şimdiden çok belliydi.

Otele geldiğimizde odalarımızın anahtarlarını aldığımız gibi doğrudan asansörlere yönelmiştik. Hep birlikte asansörün kabine bin-

diğimizde kapılar ardımızdan kapanır kapanmaz yerimde kıpır kıpır sallandım. Sancak heyecanımdan dolayı gözlerindeki parıltılarla beni izlerken diğer ikili kendi âlemlerinde takılıyordu. İstanbul'a gelmeden önce ne yapacağımıza, nereleri gezeceğimize dair planlar yapmıştım ve hepsi buna uymak zorundaydı.

İlk olarak güzelce odalarımıza yerleşip gezi için uygun kıyafetler giyecek ve otelin restoranında buluşacaktık. Sabah erken saatlerde geldiğimiz için kahvaltı saati yeni başlamıştı ve çok fazla acele etmesek bile yetişecektik.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra otelin taksisiyle ilk olarak Beyoğlu'na inip Galata'ya doğru yürüyecektik. En çok görmek istediğim yerlerden biri olan Galata'ya gidecek, en önemlisi Sancak'la birlikte Galata'ya çıkacaktım. Zamanımız kısıtlı olduğu için daha sonra ufak bir tur yapıp akşamki açılış için otele tekrar geri dönecektik.

Asansör ineceğimiz kata geldiğinde önden Ela, arkasından ben çıktım ve odamıza giden koridor boyunca peşinden ilerledim. Sancak odalarımızı herhangi bir şey olma ihtimaline karşı yan yana almıştı. İlk olarak onların odasına geldiğimizde abim bizden ayrılarak, Sancak'la kendi bavulunu alıp kapısının önüne geçti.

Ela'yla biraz ileride olan kendi odamıza ilerlerken, Sancak hemen peşimizden gelerek odamıza güvenle yerleşmemiz için bizi takip ediyordu. Odamıza geldiğimizde bavullarımızı taşıyan resepsiyon görevlisine bahşiş vererek, kısa bir teşekkür edip bize döndü.

Ela bizi yalnız bırakmak için asansörde elimden aldığı anahtarla kapıyı açıp, kapamadan kendi bavuluyla birlikte içeri girdi. Ela'nın gözden kaybolmasıyla Sancak'a doğru döndüm. Bu denklemde sevgili abim olmasaydı aynı odayı paylaşacağımızı biliyordum.

"Seninle aynı odada kalkmak isterdim," diyerek dudağımı büzdüm.

Sancak göz kırpıp, "Belki başka sefere, güzelim," dedi ve aramızdaki mesafeyi kapatıp avuçlarıyla çenemi hapsetti. Başımı kendine doğru çekerken kendisi de eğildi. Sıcak dudaklarını içimi eritecek bir şefkatle alnıma bastırdı. "Ne kadar istediğimi bilemezsin."

"Hep birlikte güzel bir tatil köyüne gidelim," diye hayal ederek gülümsedim. "Kartal abimin de Nur'un da olduğu güzel, huzurlu bir tatil."

“İki abinin de olduğu bir tatil...” Nasıl bir tatil olduğunu düşünerek kaşlarını çattığında alnındaki kırışıklıklardan pek de iyi düşünmediğini tahmin ettim. En sonunda hayali bitmiş olacak ki yüzünü ekşiterek, “Bir daha mı düşünsen?” dediğinde omzuna vurarak kahkaha attım ve geri çekildim.

“Ah, siz erkeklerin en büyük belası abiler,” dedim.

“Abinler, aramıza girebileceklerini düşünüyorlarsa çok yanılıyorlar, Mahira’m.” Geri geri giderek, eriyip, otelin halısına yapışmama neden olacak şekilde sırtarak göz kırptı. “Güçleri yetmez.”

Arkasını döndüğünde içimi çekip geniş omuzlarını ve güçlü sırtını izledim. Avcumu, her ne kadar o sırt çizgisini takip edip aşağılara inmek istesemde her geçen gün büyüyen kalp sızımın üstüne bastırdım. Güçlkle nefes alıp, odaya girer girmez arkamdan kapıyı kapadım. Asıl bu adam benim *mahvedenim* olacaktı.

Nefesim düzene girdiğinde yaslandığım kapıdan ayrılarak odamıza doğru ilerledim. Girişin hemen yanında ceketlerimizi asmamız niçin yapılan askılar ve ayakkabılarımızı koyabileceğimiz orta büyüklükte bir dolap vardı. Onların hemen yanında banyoya açılan bir kapı vardı.

Ela’ya doğru, “Odayı gezdin mi?” diye seslendim.

“Sen gez, ben bavulları açıyorum,” dediğinde banyonun kapısını açtım. Orta büyüklükten bir tık fazla olan banyodan içeri girer girmez heyecandan ciyaklayacağım küveti gördüm. Küvetin hemen karşısında harika manzarayı sunan bir pencere vardı. Önündeki boşlukta dilediğim kadar oturabilir, manzarayı seyredebilirdim.

“Burada küvet var!”

Ela benim gibi heyecanla, “Gerçekten mi?” diyerek, koştura koştura banyoya geldi. Tam yanımda durup, içinde yapacağı keyfi düşünerek dudağını ısırđı. “Ben gelmesem de tüm gün içinde mi yatsam?”

“Saçmalama,” diye gülererek cevap verdim ancak köpüklü bir banyo fikri ufaktan dışarı çıkmam konusunda beni caydırıyordu.

“Anlaşılan, Sancak abi paraya kıymış.”

Bakışlarım banyonun geri kalan ıklığında gezinirken başımı aşağı yukarı salladım. Banyo böyleyse odanın geri kalanı kim bilir nasıldı!

“Hadi, devam edelim,” derken, ellerimi hızlıca yıkayıp yumuşak havluyla kuruladım.

Ela, “Odayı gör bir de,” dediğinde yerimde duramayarak, banyodan koşarak çıktım.

Odanın ortasında kocaman bir çift kişilik, yumuşak olduğunu buradan bile fark edebileceğim yatak vardı. Yatağın üzerindeki kocaman yastıklar, üzerine atlamam için beni davet ediyordu. Yatağın iki yanında başucu komodini ve onların üzerinde odanın krem rengine eşlik eden lambalar bulunuyordu. En çok dikkatimi çekense eşsiz bir İstanbul manzarası sunan pencerelerdi.

Adımlarım kendiliğinden pencerenin önüne doğru ilerlemeye başladı. Perdeyi kenara çekerek ışığın odaya dolmasına izin verdim. İçimi kaplayan güzelliği gözlerim kana kana içiyordu. Pencerenin kolunu çevirerek camı açtım ve manzarayı daha iyi görmek için öne doğru uzandım.

“Şu manzaranın güzelliğine bakar mısın?” Gözlerimi İstanbul Boğazı’nın güzelliğinden ayıramıyordum. “Dünyanın hiçbir yerinde bundan daha güzel bir manzara, coğrafya yok.”

“Ne kadar onur verici bir manzara.” Ela yanıma gelerek vücudumun izin verdiği ölçüde dışarı baktı. Sesine, benimkini paylaşan bir heyecan hâkimdi. “Tüm dünyanın ele geçirmeye çalıştığı şu güzelim coğrafya bize ait.”

“Ağır bedeller ve büyük fedakârlıklar sayesinde,” derken tüylerimin diken diken olmasına engel olamadım.

Kahvaltıyı kaçırmamak için aceleyle bavullarımızı boşaltmaya başladık. Yaklaşık iki gün kalacağımız için pek bir kıyafet getirmemiştik. Dışarıda gezmeye uygun birkaç parça kıyafet, pijama ve kişisel eşyalar vardı. Makyaj çantamı başucumdaki çekmecenin içine koyarak yatağımın ucuna oturdum.

“Valiz boşaltmaktan nefret ediyorum. Tüm evi baştan aşağıya temizlesem bu kadar yorulmam,” diyerek, ayaklarımı havaya uzatıp salladım.

Ela, “Şimdi göstereceğim şeyler sayesinde tüm yorgunluğun yok olacak,” dedi. Ellerini çırpıp geldiğimizden beri açmadığı valizin fermuarlı yerini açtı. İçinden askılığa asılı, kıyafetin zarar görmesini engelleyen kılıfı çıkardı.

“Yoksa...” diye mırıldandım. Kılıfın içinde açılış için giyeceğim bir elbise olduğunu düşünüyordum.

“Evet,” diyerek kıkırdadı. “Asla bir elbiseyi son güne bırakmana izin veremezdim.”

“Sen var ya sen!”

Oturduğum yerden fırlayıp sehpanın üstüne çıktım ve doğrudan Ela'nın üzerine zıpladım. İkimizi birden koltuğun üzerine yıktığımda Ela diğer eliyle elbiseyi korumaya çalıştı. “Daha elbiseyi görmedin. Hey! Ellerine dikkat et.” Elbiseyi almamı engellemek için avcunu yüzüme yaslayıp kahkaha atan suratımı itirmeye çalıştı.

“Elbise senden geliyor, kötü olma ihtimali var mı?”

“Kalk üstümden, nefes alamıyorum.” Parmaklarımı karnına bastırduğumda öksürerek gülmeye başladı. “Mahira, kalksana,” dedi.

Sulanan gözlerimle birlikte burnumu çektim. “İyi, kalkıyorum be,” diye üzerinden bilerek, geç kalkıp belini çimdiklediğimde hâlâ gülüyorduk. Koltuktan bir iki adım geriye giderek parmak uçlarımda durdum. Parmaklarım elbise kılıfını açmak için kıpır kıpırdı.

“Üzerimden tonlarca ağırlık kalkmış gibi hissettim,” dediğinde gözlerimi kustum.

“Nur'u özlemişsin, belli,” dedim. İkisi de birbirini özlediklerini asla itiraf etmezdi ancak kedi köpek gibi didişmelerinin altında birbirini seven iki dost vardı.

Elbiseyi havaya kaldırıp salladı.

“Merak etmiyorsun galiba.”

“Deli misin? Meraktan çatlıyorum.” Avuçlarımı birbirine vurdum. “Eğer elbiseyi göstermezsen tekrar üzerine atlayıp bu sefer kalkmaya-
cağım.”

“Tamam, tamam, açıyorum.” Kahkaha atarak, kılıfın fermuarını tutup aşağıya doğru çekti. Kılıfı iki yana açarak elbiseyi içinden kurtardı ve askıyı tutup havaya kaldırdı. “Ta da!”

Avuçlarımı yanağıma bastırırken dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. Askının ucunda üzerimde harika duracağına emin olduğum dar kesim, siyah bir elbise vardı. Elbiseyi üzerime giyecek vaktim olmadığı için âşık bakışlarla uzun uzun kollarına, dik yakasından aşağıya doğru inen asil dekoltesine ve eteğinin büzüşerek V şeklini oluşturduğu yere göz gezdirdim.

“Bunu sen mi diktin?”

“Çizim defterimi biraz karıştırdıktan sonra karşıma bu elbise çıktı. Harika fiziğinle içinde oluşturacağın görüntüyü aklımdan çıkaramadım.” Elbiseyi dolabın kapağına asmak için parmak ucunda yükseldi.

Merakla açılmış koca gözlerini üzerime dikip, “Beğendin mi?” diye sordu.

“Âşık oldum,” diye mırıldandım. Elbise resmen sesimi çalmıştı. “Nasıl yetiştirdin?”

“En iyi arkadaşımı son dakika alınan bir elbiseye mahkûm edemedim,” dedi ve elbisenin eteğini çırparak hayali tozlarından savuşturdu.

Gözlerim sanatçı ve sanatı üzerinde gezerken duygu karmaşası içindiydim. Yıllar önce yaptığım tek doğru arkadaş seçimlerimdi. Biz büyüdükçe bizimle birlikte hatalarımız da hayallerimiz de büyümüştü.

Boğazımı zar zor temizleyip, “Ödevini hallettin mi?” diye sordum.

Bakışlarını elbiseden çekmeden başını salladı. “Sen merak etme.” Omzunun üstünden öpücük atarak, “Ne zaman pes ettiğimi gördün?” diye sordu.

“Hiçbir zaman,” dedim.

“Güzel,” dedi.

Cebimdeki telefon titreyince elimi telefonuma götürdüm. Ekranını açıp, gelen mesajı görünce aceleyle Ela’ya döndüm. “Sancak’la abim kahvaltıya inmiş. Hadi, biz de onlara yetişelim.” Telefonumu cebime atıp getirdiklerimi çıkarmaya başladım.

Havanın tam olarak nasıl olacağını kestiremediğim için yüksek bel kot pantolon, üzerinde mavi baskıları olan ara kol tişört, deri ceke-tim ve onları tamamlayacak bağcıklı botlarım vardı. Düz taban yerine topuklu botlarımı getirmek istemiştım ancak Galata’yı çıkan yokuşu o botlarla çıkıp, çıkamayacağımdan emin olamayınca işimi riske atmamıştım.

Hızlıca üstümü değiştirip banyoda saçlarımı taradım ve iki yanıma dalgalı halde salık bıraktım. Makyaj çantamdan çıkardığım nemlendiricimi ve üzerine güneş kremimi sürüp dağıttım. Akşam zaten ağı-ra yakın bir makyaj yapacağımdan renkli bir güneş kremiyle yetinip gözlerime *eyeliner* ve rimel sürdüm. Kaşlarımı da dağıtıp sabitledikten sonra dudaklarımın çevresine kahverengi kalem sürüp daha hafif ton-da bir rujla tamamladım. Son anda allık sürüp, sürmemek arasında kalırken, *azdan ne olur* bakış açısıyla allığımı da sürüp rahat bir nefes aldım.

Geniş halka küpelerimi takarken Ela’ya, “Bitti benim makyajım!” diye seslendim.

“Benim de bitti,” diye seslendi.

Ayakkabılarımı giymek için yatak odasına döndüğümde Ela hazırlanmış, topladığı saçlarını düzeltiyordu. Üzerinde kot şort ve benimkine benzer bir tişört vardı. Tek farkı, ben kısa ceket giyerken Ela üzerine daha uzun bir ceket almıştı. Botlarımı giyerek soluk soluğa ayağa kalktım.

“Yine ve yine geç kaldım,” dedim.

“En azından bu sefer tek değilsin,” diyerek, çantasını omzuna takıp benimkini uzattı.

Çantayı elinden kapıp omzuma taktım ve koştura koştura, odadan çıkıp kapıyı kilitledik. Kendimizi zar zor asansöre attık ve restoranın olduğu katın düğmesine basarak aynaya döndük. Kata gelene kadar bir sürü hatıra fotoğrafı çekmeye başladık.

Otelin restoranından içeri girdiğimizde etraf kalabalık olmadığı için birkaç masa sonra abimi ve Sancak’ı sohbet ederken bulduk. Çantamızı yanlarına bırakmak için ilerledik.

Sancak geldiğimi hissetmiş olacak ki abimle sohbetine devam ederken başını olduğum tarafa çevirdi. Gözleri vücudumu baştan aşağı süzerken göğsümdeki sancılar onu her gördüğümde olduğu gibi ağırlaşmaya başladı. Nabzım kulaklarımda ata ata yanına geldiğimde elimi omzuna yaslardım.

Öldüğüm elalarını benimkilere kilitledi. “En sevdiklerinden bir tabak hazırladım,” dedi.

Bu küçük jestinden dolayı musmutlu olurken abim olmasaydı çoktan dudaklarına yapışmış olurdum.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanırken bakışlarımla resmen *ölürüm*, diye bağıryordum.

Sancak’ın etrafından dolanıp yerime oturdum. Abim de Ela’ya tabak hazırlamıştı. Arkadaşıma bakarak tabağı işaret etti. “Ne yiyeceğini bilemediğimden benimkinin aynısını hazırladım,” dedi.

Ela utangaç utangaç bakışlarını kaçırırken abimin yanındaki sandalyeye oturmak için çantasını omzundan çekti. “Bunlar yeterli, teşekkür ederim,” dedi.

Yerime oturmadan önce Sancak ayağa kalkıp arkamda dikildi. Vücudumun harekete geçmesine sebep olacak işaretparmakları boynuma varla yok arası değdi. Tek eliyle saçlarımı kaldırdı, diğer eliyle ceketimi

çıkarmam için yardım etti. Çeketimi eline alırken diğer eliyle sandalyemi çekti.

Sevgiden delirmek, kendimi kaybetmek üzereydim.

“Bak hele, hareketlere bak.” Abim çatalının ucundaki salatalığı ağzına atarak sinir sinir çiğnedi. Ardından çatalın ucunu Sancak’a salladı. “Kardeşimin gözünü boyamayı kes,” dedi.

Sancak, “Ayaklarını çoktan yerden kestim,” dedi ve alayla sırtarak yerine oturdu. Dirseğini sandalyesinin koluna yasladı. Göz kırptığında nabzım pır pır etti. “Kızımın aklını çelemezsin.”

“Kızım, demeyi kes! Yumruğu yiyeceksin şimdi ağzının ortasına.”

“Abimin başkalaşımı ne zaman başlayacak diyordum ben de!” Çatalımı pankekin ortasına sapladım. Sancak yanımda pis pis gülmeye başladığında bıçağın ucunu ona doğru salladım. “Sen de kıskırtma.” Eskiden bu kadar çok birbirleriyle uğraşmazlardı ancak şimdi birbirleriyle uğraşacak konu buldular ya, suyunu çıkaracaklardı. “Uslu uslu yemeğinizi yiye.”

Abim, “Emredersiniz, Mahira Hanım,” dedi. “Cesaretlere bak! Sanırsın burada büyük olan o. Bu kız daha dün biberonu bırakmış, bugün bize kafa tutuyor.”

Aniden yanağımdan alınan makasla gözlerim kocaman olurken ağzımdaki yemeği etrafa saçmamak için avcumu dudaklarıma bastırdım. Sancak gururla, “Benim güzelimin kimseden korkusu yoktur,” dedi.

“Hı hı,” dedi abim. “Zannediyorsun ki arkasında sen olduğun için.” Elini art arda göğsüne vurdu. “Ancak yanıyorsun. Kapı gibi abisi var.”

Sancak, “Kendini kandırmaya devam et, Volkan,” diyerek abimi alaya aldı.

“Cık, yanlış cevap,” dedim. Ela ne cevap vereceğimi bilerek sırtıttı. “Cesaretim kendi özümünden geliyor. O yüzden kendi kendinize gelin güvey olup havalara girmeyin. Ben bir kadını. Cesaretim damarlarımdaki kandan, gücüm tüm zorluklara rağmen ayakta duruşumdan geliyor.”

Ela kahkaha attığında verdiğim cevaptan gurur duyarak saçlarımı omzumdan geriye attım. Abim verdiğim cevabı beğenerek çayını yudumladı ancak en iyi arkadaşına laf vurmaktan geçmedi.

“Aldın mı cevabını?”

Sancak, abimin sorduğu soruyla ufacık bile ilgilenmezken tüm dikkati mimiklerimde, saçımı savurduğum hareketteydi. Sadece ikimizin duyacağı şekilde, “Havanı yesinler,” diye fısıldadığında başka bir sıcaklık tüm bedenimi ele geçirdi.

Vereceğim cevap ilişkimizde ne kadar ileri gittiğimizin örneğinden çok Sancak’a ne kadar güvendiğimi kanıtlıyordu.

Kısık ama baştan çıkaracak tonda, “Sen yiyeceksen...” diye fısıldadım.

Ağzına attığı lokmayı zar zor yutarken bakışlarım sertçe aşağı yukarı inen âdemelmasına kaydı. Bu ufacık hareketi bile tahrik olmama yetiyordu. Yoğunlaşan, için için yanan elalarını benimkilere dikti.

Vaadini sonuna kadar yerine getireceğini kanıtlayan ses tonuyla, “Sıra ona da gelecek, güzelim,” dedi.

Göğsüm sıcak bir sıvıyla yanmaya başladığında bacaklarımın arasında başka bir tutku belirtisi kendini gösterdi. Kızarmaya başlayan yüzümü, aklımdan geçenlerin gözlerimden yansıyan halini kimse görmesin diye başımı tabağıma gömüp kahvaltımı yapmaya başladım.

Kahvaltıdan hemen sonra vakit kaybetmeden kendimizi otelin dışında attık. Sabah erken saatlerde olduğumuz için trafik sakindi. Elbisem de hazır olduğundan zihnimin içi tamamen rahattı ve tek hedefim bugünün tadını çıkarmaktı.

Otelin önündeki ilk taksiye binip gideceğimiz yerin adresini verdik ve arkamıza yaslandık. Aslında diğerleri arkasına yaslanırken, ben Sancak’ın üstünden sarkarak bulduğum her güzel açının fotoğrafını çekiyordum.

Boğaz manzarasının beğendiğim açısını yakalamak için camı açtım. Dudağımı ısırarak manzaranın güzelliğini aklıma kazıdım. Dizimi Sancak’ın hemen bacağına yanına bastırıp oturduğum yerden yükseldim ve camdan dışarı doğru sarmak için üzerinden uzandım. Bir elimle telefonumu tutarken, diğer elimle Sancak’ın omzundan destek alarak daha öne uzandım.

Rüzgâr yüzüme vurup, saçlarımı dağıtırken Sancak yüzüme sarılan saçlarımı geriye doğru çekti. Boğaz havasını ciğerlerime çekerken, göğsüm aşağıya inip kalkıyor, tenim Sancak’ın boynunda gezinen parmaklarının tadını çıkarıyordu. Sevdiğin birinin dokunuşu bile farklıydı. İşte bunu bu yaşımda yeni fark ediyordum.

Dirseklerimi cama yaslayıp iki elimle telefonu tuttum ve açığı ayarlayıp art arda fotoğraf çekmeye başladım. Araba hafiften hızlanmaya başladığında Sancak'ın büyük ve sıcak elleri kalçamı sıkıca tuttu. Kalçalarımın daha derinde tatlı tatlı bir his akıp nabzımın atmaya başladığı yerde toparlanmaya başladı. Esen rüzgâr boynumu sararken kalçalarımı okşayan parmaklar da daha önce tatmadığım başka bir heyecanı yaşıyordu.

Omzumun üstünden Sancak'a doğru dönüp zorlukla yutkundum. İster istemez kendini kaybetmenin eşiğinde olan ses tonumla, "İstersen yer değiştirelim, daha rahat edersin," diye mırıldandım.

"Böyle iyiyim." Dedliğini kanıtlamak için parmaklarını kalçalarıma daha sert bastırdı. Elaları gözlerimin derinliklerine daldığında yüzünde ukala, kendini beğenmiş bir sırıtış belirdi. "Hem bu manzarayı kaybedip bu dokunuşlardan uzak mı kalayım?"

Boğazımdan yukarı başka bir sıcaklık yayılırken, bakışlarım korkuyla telefonuna dalıp gitmiş abime döndü. Buraya gelmek için yarım bıraktığı kitabını okuduğunu düşünüyordum ve Volkan Ayazkan'ı okuduğu kitaptan koparmak imkânsızdı. Taksi şoförü tamamıyla yola odaklanmıştı. Muhtemelen daha önce çeşit çeşit insana maruz kaldığından kendisine ilgi çekici gelmiyorduk.

Tavırlarına karşı kaşlarımı kaldırdım ve omzumu öne atarak, "Demek öyle," dedim ve ardından geri çekilip aniden oturdum. Sancak'ın parmaklarının üzerine oturduğumda yüzümdeki sırıtma daha da büyüdü. "Nerede olduğumuzu unutma istersen," diye fısıldadım ve parmaklarını çekmesi için oturduğum yerden azıcık yükseldim.

Sancak hiç hoşuna gitmediğini belli ederek parmaklarını çekti. Kollarını göğsünde birleştirip sırtını cama verecek şekilde arkasına yasladı. "İyi bakalım," dedi. Ses tonundan bunun acısını mutlaka çıkaracağını belirtiyordu.

Başımı geriye doğru atıp, sesli şekilde kahkaha attığımda Volkan abim daldığı telefonundan koparak başını kaldırdı.

"Ne oldu?" Başını çevirip bizi baktı. "Geldik mi?"

Konuşmaya her şeyden habersiz taksici dahil olup, "Köşeyi dönünce ineceksiniz, abi," dedi. "Sonra ara yokuştan yukarı çıkıp sağa sapacaksınız, oradan sonra yol sizi götürür."

Konu birden başka yerlere gidince Sancak'ın yüzündeki ifade daha

da aksileşmeye başladı. Ela'ya doğru kayıp omzuna omzumu vurdum. "Geldik sayılır," dedim.

Telefonunu kilitleyip çantasının içine koydu ve atkuyruğunu iki yana çekerek sıkılaştırdı. "Umarım çok kalabalık değildir," dedi.

"Yılın bu zamanı yaza göre daha sakın oluyor ama bakalım," dedim.

Taksici bizi dediği yokuşun önüne bıraktığında abim ücreti ödeyerek araçtan en son çıktı. Çantamı sıkı sıkı tutup, etrafımda dönerek çevreyi izlemeye başladım. Galata'ya daha önce gelmemiştik ancak ona çıkan yokuşu devam ettikçe buralarda yaşayan medeniyetleri düşünmeye başladım.

İstanbul devirler boyunca birçok devletin kuşatması ve saldırısı altında kalmıştı. Nesiller boyunca değişen kültüre ayak uydurmuş, onların dinlerine kucak açmıştı. Şu bastığım toprak ne çok devlete eşlik etmiş, ne çok duygular barındıran insanlar taşımıştı.

Diken diken olan kollarımı ovuşturdum. İstanbul'a daha önce gelmiştim ancak o zamanlar ne kadar değerli bir şehre sahip olduğumuzu tam olarak bilmiyordum. Öğrendiğim bilgilerin asla yeterli olmayacağını, bir yeri gezmeden önce mutlaka oranın tarihini öğrenmek gerektiğini yeni öğreniyordum.

Şu an bile baktığım her taş, her mimari farklı geliyordu.

Geçtiğimiz sokaklardan, aşağı yukarı yürüyen insanlarla çarpışmak için çekilmek zorunda kalıyorduk. Etrafı hayranlıkla izlediğim için üzerime gelen insanları göremiyordum. Sancak kolunu omzuma atıp rahat rahat ilerlemem için beni sağa sola yönlendirmeye başlamıştı. Kulağıma doğru, "Başını kaldır da Galata'ya bak," diye fısıldadı.

Gözlerimi dükkânlardan zar zor çevirdim ve kalbim göğsümde heyecanla atarken soluğumu tuttum. Galata'nın cumbasını, çevresine yaydığı ısıltıyı hayranlıkla izliyordum. Gözlerimin önünde resmen Hezarfen Ahmed Çelebi'nin dünyada ilk kez uçmayı başaran Türk olmasını sağlayan atlayışını görüyordum. Kanatlarını takmış, yeterince geriye çekildikten sonra koştura koştura gökyüzüne atlıyor, havada bir kuş misali süzülüyordu.

"Tarih gözlerimin önünde canlandıkça tüylerim diken diken oluyor," diyerek başımı Sancak'a doğru kaldırdım.

Sancak sırtımı Galata'ya bakacak şekilde çevirdi ve yanağımı av-

cunun içine hapsetti. “Biz buradayız,” dedi. “Bu muhteşem tarihin devamına eşlik etmek için buradayız.”

“Buraya daha önce geldin mi?”

Sormaya deli gibi korktuğum bir diğer soru da buydu. Cevabı titrememe neden olurken, soru aklıma geldikçe karnımın ağrımına neden oluyordu. Anlam dolu gözleri neyi kastettiğimi, soluğumu neden tuttuğumu çok iyi biliyordu. Yanağımı okşayıp alnını alnıma yaslamak için aramızdaki mesafeyi kapadı.

“Kapısına kadar geldim ancak ayaklarım hiçbir zaman çıkmaya yeltenmedi,” diyerek omzunu silkti. “Belki de istemedi. Efsaneyi öğrenmeden önce de bir türlü çıkmak nasip olmadı. Ya tadilattaydı ya da her seferinde uçağa yetişme telaşım vardı. Öğrenmeden önce nasip olmadı, öğrendikten sonra adımlarım gitmedi.”

Yoğun, kalın ses tonu tüm vücudumda dolaşıp kan akışıma sızdı, tenimin altında usul usul gezindi. Soluklarım hızlanırken gözlerim yaşlarla doldu. Boğazıma, hayatımın tüm ağırlığını barındıran bir yük oturdu. Parmakları şakağıma doğru yola çıkarken bıraktığı hissin tadını çıkarmak için gözlerimi yumdum.

Galata, Osmanlı ve ondan önceki ev sahiplerine kendini gözlemevi olarak sunmuş, aynı zamanda birçok efsaneye konu olmuştu. Sancak’ın bahsettiği, benimse gerçekleştirmek için yanıp tutuştuğum gözde bir efsane vardı.

Romalılardan kalan efsaneye göre Galata Kulesi’ne kiminle çıkar-san onunla evlenirdin. Romalılar, Galata Kulesi’ne çıkan kadınla erkeğin mutlaka bir gün evleneceğini, kaderlerinde kavuşmak olduğuna inanırmış. Ancak bu efsanedeki en can alıcı nokta, kuleye çıkacak olan kadın ve erkeğin kuleye ilk kez çıkmış olması gerekirmiş. Eğer çiftlerden biri önceden kuleye çıkmışsa bu tılsım bozulurmuş.

Sancak’a bu soruyu sorduğumda yaşadığım korku, cevabı beklerken hissettiğim stres efsanenin bu noktasından kaynaklanıyordu. Daha önce çıkmış olsaydı tılsım hiç tutmayacaktı. Başka bir kadınla çıktığını bilmekse göğsümde hep bir yük olarak kalacaktı.

“Sen?” dedi. Cevabımdan her ne kadar korktuğunu gizlemeye çalışsa da ses tonuna gizlenen titremeyi, onu ömrü boyunca tanıyan benden gizleyemezdi.

Başımı iki yana salladım. “Hiç çıkmadım,” deyip dudağımyı ısır-

diğımda, gözümün önüne düşen saç bana zarar verebilecekmiş gibi dikkatle ve özenle çekti.

Kalbim yumuşacık olurken sustuklarımı itiraf ettim. “Bir gün buraya biriyle çıkabileceğimi bilerek beklemek istedim,” dedim. “Kim olurdu veya ömrüm buraya bir daha gelmeye yeter miydi bilmiyordum ancak içimdeki beklemem gerektiğini söyleyen sesi susturamıyordum.”

“Kalbin şimdi ne diyor?” diye sordu.

Boştaki elini tutup göğsüme çektim ve kalbimin üstüne bastırdım. “Duyuyor musun?” diye fısıldadım. “Kimle çıkmak istediğini fısıldıyor. Kalbim bir ömrü kiminle tamamlamak istiyor, hissediyor musun Sancak Kızıltepe?”

“Hissediyorum, Mahveden'im.” Alnını alnıma bastırıp gözlerini yumdu ve derin derin soludu. Vücutuyla beni kalabalıktan korurken, “Tüm sesini duyuyorum,” diye fısıldadı.

Bakışlarım omzunun üzerinde yükselen gözalıcı kuleye döndüğünde efsanenin korkutucu tarafını hissedemeden duramıyordum.

“Sence bizi kabul edecek mi?”

Efsanede bahsedilen ve beni korkutan bir diğer nokta da kuleye çıkan çiftin kaderinde kavuşmak yoksa karşılırlarına mutlaka bir engel çıkacağını ve bu engelin çifti ayıracağını işaret ediyordu. Aralarına kadar sızıp en sonunda ayrı düşmelerine sebep olmak...

Kule bir ömrü beraber yaşamayacak olan çifti kabul etmezmiş.

Sancak alnını alnımdan çok uzağa çekmeden kor gibi yanan bakışlarla, “Edecek, Mahira,” diye cevapladı. “Etmek zorunda.” Ses tonundaki istikrar, sonuna kadar peşine düşeceğini kanıtlıyordu. “Oldu da etmedi mi? Zorla ettiririm. Gerekirse bir başka ömürde peşine düşerim.”

Avuçlarımı yüzünün iki yanına yasladım ve parmak ucunda yükseldim. “Hadi, gidelim o zaman.” Kararlı bakışlarına kahvelerimle karşılık verirken, geriye çekilip parmaklarını parmaklarımın içine geçirdim. “Gidelim ve kendimizi kabul ettirelim.”

Parmaklarımı sıkarak dudaklarının üstüne çekti ve sıcak nefesi benimle dans etti. “Gidelim, güzelim,” diye fısıldadıktan sonra ellerimin üzerine tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı.

Biletleri aldıktan sonra sırayla içeri girmeye başladık. Merdivenler

en fazla iki kişinin yan yana geçeceği şekilde olduğu için önde Sancak, arkasında ben, benim arkamda Ela ve Ela'nın arkasındaysa abim olacak şekilde ilerliyorduk. İlk katta bu çevreyi kuşbakışı gösteren slayta hızlı bir şekilde baktıktan sonra hemen bir üstündeki kata çıktık.

Bu katta hediyelik eşyaların satıldığı yere geldiğimizde hızla Sancak'ın arkasından çıkıp eşyaların olduğu rafın önüne geçtim.

“Herkes hediye almamız gerekiyor!”

“Önce turumuzu bitirsek nasıl olur, Mahira?” diyen Volkan abim etrafımdan dolanarak ilerledi.

“Olmaz, şimdi beğenelim. En kötü dönüşte alırız.”

“İlla alacaksın yani,” dedi.

“Mahira'nın gittiği her yerden hediyelik eşyalar aldığını biliyorsun.” Sancak yanımda durarak raflardaki ürünlere bakmaya başladı.

“Onu buradan öylece çıkaramazsın.”

“Kardeşini azıcık tanımalısın, abi,” diyerek cık cıkıldım.

Ela karşımadaki raflardan çerçeve içine alınmış el eşyalarını kaldırıp incelemeye başladı. “İşin bu kısmını ben de çok seviyorum,” diye mırıldandı ve abime dönüp, “Biraz zaman geçirsek olmaz mı?” diye sordu.

Abim, Ela'ya biraz uzun baktıktan sonra başını çevirip aksi bir halde, “Tamam, nasıl olsa Mahira'yı buradan çıkaramayız,” dedi.

Abime ters ters bakıp, “Bu keyif kaçıranı niye getirdik ki?” diye sordum.

Sancak, abime bakıp güldü. “Hasas günlerinde herhalde,” dediğinde kırk yılda bir yaptığı espriyle kahkaha attım.

“Kesinlikle öyle.” Kulenin küçük biblo halini rafa geri bıraktım ve ellerimi çırpıp, “Hadi, annemlere hediye bakalım,” dedim. “Bence onlara şuradaki kırmızı ve beyaz işlemeli vazolardan alabiliriz.”

Abim burada kalmamızdan dolayı mutlu olmasa da çaktırmadan eşyaları inceliyordu. Arkası bize dönüktü. Camdan dışarı bakarak, “Evde bir sürü vazo var,” dedi.

Abimi, canevinden vuran cümleyi kurup, “Evet, olabilir ancak hiç böyle tarihi yansıtan bir vazo yok,” dedim.

“Doğru söylüyorsun, yok.”

Sancak'a dönüp, “Samet'e ne alalım?” diye sordum.

“Şu kadırgalardan’ alalım,” diye çenesinin ucuyla ilerideki rafın en üstünden duran birbirinden güzel kadırgaları gösterdi.

“Çok güzeller,” dedim.

Volkan abim, “Kartal’a da bunu alalım,” diyerek elindeki siyah renkli tespihi gösterdi. “Ona hediye almadan eve gidersek burnumuzdan getirir.” Tespihin ucunda Galata’nın ve ay yıldızın sembolleri vardı. “Bununla eve dönersek kalbini kazanırız.”

Başparmağımı havaya kaldırdım. “Hatta onu buraya getirmediğimiz için oluşan siniri de geçer,” dedim. “Süper.”Ela, “Nur’a da...” dedi.

Onunla aynı anda, “Nur’a da...” dediğimde gülümseyerek birbirimize baktık. İkimizin aklında da Ankara’da bıraktığımız dostumuz vardı. Elindekini yerine koyarak yanıma geldi ve bez çantalara bakmaya başladı.

“Bu tarz çantaları seviyor,” diyerek Galata’nın üstünde süzülen martıların olduğu çantayı gösterdim. “Kesinlikle beğenir.”

“Kesinlikle ona bunu alıyoruz,” diye gülümseyerek elini çantanın kumaşına sürtrü.

Volkan olacak abim, “Herkes alacağını belirlediyse bir an önce kalan kısmı gezelim,” dedi.

Abime gözlerimi devirip kollarımı göğsümde birleştirdim. “Gezelim, tarihi eserim!” diye seslendiğimde Ela’dan sesli bir kahkaha yükseldi.

“Yakında abini mumyalayıp müzeye kapatırlarsa şaşırmam,” dedi. Gözlerim şaşkınlıkla arkadaşına dönerken yüzümdeki gülümseme sırtırmaya dönüştü. İlk defa Ela’nın kavgalı olmadığı birine laf soktuğunu görüyordum. Genelde tek uğraşı Nur’a bulaşmaktı.

Ela’ya göz kırparak, “İşte şimdi tam olarak aramıza girdin,” dedim.

Abim yanımdan geçerken ters ters, “Birdiniz, iki oldunuz başıma,” diyerek merdivenlere yöneldi. Ela’yla birbirimize bakarak tekrar kahkaha attık.

Müzeleri gezip birkaç fotoğraf çektikten sonra nihayet en tepeye ulaşmayı başarmıştık. Gezimizin son durağına geldiğimizde başımı te-

* Osmanlı’nın yükselişinin sonuna kadar kullanılan ince, uzun hem yelkenle hem de kürekle kullanılan savaş gemisi.

pemizdeki kubbeye çevirdim. Yapının her yeri buram buram tarih kokuyordu ve zamanda geriye doğru sıçrama isteğim giderek artıyordu. Tarihin en cafcacı dönemlerinde yaşamak, gizli arzularımdan biriydi.

Abim ve Ela önden balkona çıktığında, sonunda bakışlarımı tavandan çekerek İstanbul'un en güzel manzarasını sunan balkonuna çevirdim. Ayaklarım terasa çıkmak için yanıp tutuşuyordu. Sancak'ın elini tutarak çekiştirdim.

"Hadi, biz de çıkalım," dedim.

"Çıkalım, güzelim," dedi ve yürüyüşümüzün liderliğini alarak önden balkona çıktığında abimlerin gittiği mesafenin tam tersine doğru ilerlemem için yönlendirdi. Ben de Sancak gibi bu geziyi, bu efsaneyi baş başa yaşamak istiyordum.

Sancak durduğunda elini bırakıp, yüzümü eşsiz manzaraya çevirerek içime derin bir nefes çektim. "Dünyanın hiçbir yerinde bundan daha eşsiz bir manzara yok," dedim. Boğazdan geçen vapurlara hayran hayran bakmaya devam ettim. "Sence de öyle değil mi?"

Sancak'tan ses gelmediğinde omzumun üzerinden merakla ona doğru döndüm. İlgisi, cebinden çıkarmayıp baktığı bir şeyin üzerindeydi. Manzarayı arkama alarak merakla yanına doğru ilerledim ve kolumu koluna sürttüm. "Neye bakıyorsun öyle hayran hayran?" Ses tonumdaki kıskançlık, gizleme çabasına girmeden kendini belli etti.

Bakışlarını cebinden çekerek benimkilere çevirdi. Elalarındaki duygu yoğunluğu göğsüme darbe almışçasına bir etki yarattı. Gizlediği ne olabilirdi de onu böyle duygularla sarıp, birlikte bulunduğumuz mekândan alarak başka bir yere götürebiliyordu?

Gözlerimiz bir süre birbirine odaklanıp, kendi iletişimini kurduktan sonra elini cebine atarak sakladığını çıkardı. Avcunun ortasında Kız Kulesi'nin harika bir biblosu duruyordu.

Ağır ses tonlamasıyla, "Kız Kulesi ve Galata'nın efsanesini biliyor musun?" diye sordu.

"Şöyle böyle," diyerek almam için uzattığı bibloyu avcumla sardım.

"Bir de benden dinle öyleyse," diyerek avcunu ellerimin etrafına sardı ve anlatmaya başladı. "Efsaneye göre Galata Kulesi'yle Kız Kulesi birbirine delicesine âşıkmiş ancak aralarında bulunan İstanbul Boğazı, sevgililerin kavuşmasını engelliyormuş. Galata Kulesi yıllarca Kız Ku-

lesi'ne mektuplar yazar, aşkını mektuplar aracılığıyla kelimelere dö-
kermiş. Uçan ilk Türk olan Hezarfen Ahmed Çelebi de uçma hayalini
gerçekleştirmek için buraya çıktığında, Galata Kulesi atlamasına bir
şartla izin vereceğini söylemiş. Şartı da yazdığı aşk mektuplarını âşık
olduğu Kız Kulesi'ne ulaştırmakmış. Uçma hayallerini gerçekleştiri-
mek isteyen Hezarfen şartı kabul ederek, kulenin aşk fısıltılarıyla dolu
mektubunu teslim alıp, İstanbul'un üflediği rüzgârı da arkasına ala-
rak mektupları Kız Kulesi'ne ulaştırmış. Aşkının platonik olmadığını
anlayan Kız Kulesi, sevinçten havalara uçmuş. Aşklarının karşılıklı
olduğunu anlayan âşıklar, böylece İstanbul'un en güzel manzarasını
oluşturmuşlar.”

Efsanenin güzelliğiyle büyülenmiş halde, iç içe girmiş avuçlarımıza
baktım. Hep böyle bir bütün olarak kalmak istiyordum.

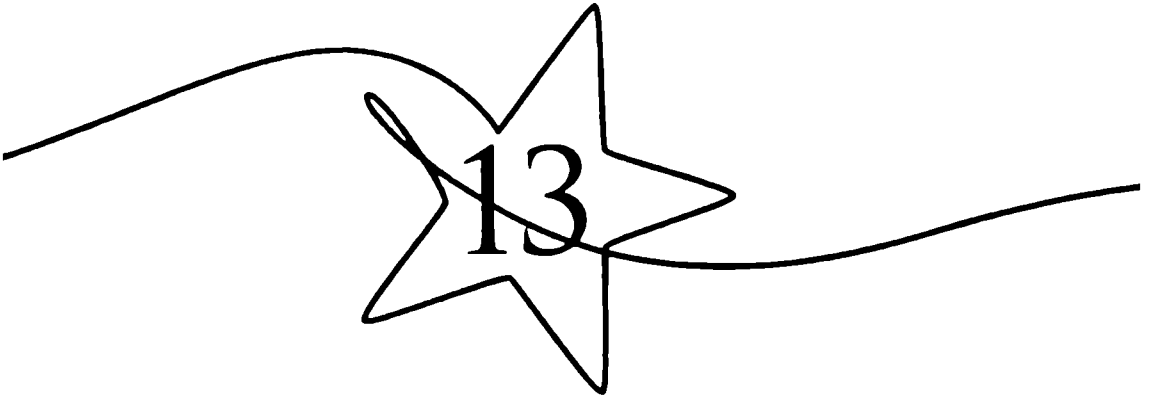
“Kendimi Galata Kulesi'ne benzetirdim,” dediğinde başımı ona
doğru kaldırdım. Sancak'ın acılı ses tonu nefesimi kesmiş, beni ta-
nımlamanın imkânsız olduğu bir acının içine sürüklemişti. “Yıllardır
içimde tuttuğum aşkın karşılığı olup, olmadığını bilmeden yaşıyor-
dum. Ufacık bir ihtimalin hayalini kurarak, günlerimi geçirip seni
yaşıyordum.”

“Kendimi, senden gizlediğimi bilmiyordum. Belki de sana olan
ilgimin hayranlıktan fazlası olmasından korkuyordum. Aynı şeyleri
tekrar...” Zar zor yutkundum ve cümlemi tamamlayamadım. Derin
bir nefes alarak yeniden konuşmayı denedim. “Bu mükemmel ada-
mın yıllarca beni sevebileceğine ihtimal vermemiştim. Sana acılar ya-
şattığımı bilemedim. Eğer bilse-”

Cümleme devam etmeme izin vermeden işaretparmağını dudağı-
ma bastırdı.

“O cümlelerin devamını getirmek sana da bana da sadece acı ge-
tirir,” dedi. Tam karşıma geçerek aramızdaki mesafeyi kapattı. Elini
boynuma yasladı. “Şimdi benimlesin ve aşkıma karşılık veriyorsun ya,
önemli olan bu.” Manzarayı arkasına aldı. “Sorduğun soruya gelirsek
güzelim. Sen benim en güzel manzaramsın, Mahi'm.”

Parmak ucumda yükselip yüzünü yüzüme doğru çektiğimde, so-
luklarımız birbirine karışıp göğüslerimiz birbirine yaslandı. “Birlikte
en güzel manzarayı oluşturuyoruz. Benimle seneler sonra bile aklı-
mıza gelecek eşsiz bir manzara yarat,” dediğimde dudaklarımız daha
öncesinden farklı bir tutkuyla birbirini buldu. “Geride kalan günlerin
kıskanacağı ama hayranlıkla seyirci olacağı hatıralar yaratalım, güze-
lim.”

Günün izin verdiği kadar yapılan tarihi geziden ve İstanbul Boğazi'nde yapılan öğle yemeğinden sonra otele zar zor gelmiştik. İstanbul'un trafiği, Ankara'nın sadece iş çıkışı saatlerinde oluşan kalabalığına benzemiyordu. Burada hayat çok hızlı akıyordu. Herkesin mutlaka yetişmesi gereken bir yeri vardı.

Uzun süre sonra geçirdiğim en güzel günlerden biriydi. En son şehir dışı olarak Kastamonu'ya gitmiştik, ondan önce ne zaman gittiğimi tam olarak hatırlamıyordum. Üniversiteye başladığımız ilk dönem sınıftaki arkadaşlarımla elimizden geldiğince şehir şehir gezeceğimizi söylemiştik ancak bu sözler de insanlar gibi tamamen hikâyeydi. Asla gerçekleştirememiştik.

İnsan üniversiteye başladığında çevresinin lisedeki gibi olacağını düşünüyordu ancak tamamen yanlıştı. Ülkenin her yanından çeşit çeşit insan geliyordu ve hepsinin ayrı, bazılarının da deli saçması huyları vardı. Bir kere ilk başta kurduğunuz arkadaş çevresi ya da kurduğunuz sandığınız o büyük arkadaşlıklar sene sonuna kadar asla dayanmıyordu. Herkes bir yerde kopup gidiyordu ve ne yazık ki hepsiyle seneler boyu aynı yere tıklılmak, yüz yüze bakmak zorunda kalıyordunuz.

Kısacası lise bir sirkse üniversite kesinlikle fillerin ateş çemberinde dönmek zorunda kaldığı bir cehennemdi. Şanslıysanız ikisinde de perende atmayı öğrenirdiniz yoksa...

Herkes eninde sonunda kendisiyle baş başa kalıyordu. Neyse ki benim seneler süren arkadaşlığım, zar zor bulduğum Berkay'ım vardı. Cehennem çukurunda perende atmayı öğrenememiştik ancak kendimle kalabilecek gücü keşfetmiştim.

Abimlerle koridorda alelacele ayrılıp, kendi odamıza geldiğimizde

kapıyı arkamdan kapatıp çıkardığım ayakkabımı koridorda bir kenar fırlattım. Bir yandan da seke seke diğer ayakkabımı çıkarmaya çalışarak odamıza geçiyordum. Her yere geç kalma huyum benimle sınırlı kalmayı bırakmış, artık yanımdakilere musallat oluyordu.

Bu arada Ela da makyaj malzemelerimizi masaya çıkarmaya başlamıştı. Elindeki pudrayı masaya bırakıp omzunun üzerinden, “Ben burayı hallederim, sen hemen duşa gir,” diye seslendi.

Hiç itiraz etmeden, geldiğim hızla odayı terk edip banyoya daldım. Hızlı bir duş aldıktan sonra saçlarımı bakım yağıyla güzelce yağladım ve ardından tarayıp tekrar havluya sardım. Banyodaki işlerimi bitirip Ela’nın beni beklediği odamıza geçtim.

“Çok oyalandım mı?” diyerek, çektiği sandalyeye oturup başımı hünerli ellerine doğru kaldırdım.

“Hayır, telaşlanmana gerek yok, akşama yetişeceksin,” dedi. Far paletini sol eline alıp diğer eline de fırçasını aldı.

Arkadaşımda hissettiğim farklılıkla içimi aniden bir endişe sarmaya başladı. “Rengin gittikçe beyazlaşmaya başlamış, iyi misin?” diye sordum.

“İyiyim, sorun yok. Öğle yemeğini hazmedemedim hâlâ. Birazdan geçer.” Parmaklarını gözümün üstüne bastırarak yummam için zorladı. Fırçanın ucuyla gözkapagımın üstüne yarım ay çekti. “Buraya kalın bir geçiş mi yapayım yoksa *eyeliner* üzerinden mi ilerleyeyim?” diye sordu.

“*Eyeliner.*” Nasıl tarif edeceğimi düşünmek için bir iki saniye durdum. “Gözlerimin daha çekik durmasını, kirpiklerimin...”

“Uzun ve hacimli olması,” diyerek göz kırptı ve fırçayı palette alt ton olarak kullanacağı rengin üzerine sürdü. “O iş bende, rahat ol ve kendini hünerli ellerime bırak.”

“Eh, bırakıyorum o zaman,” dedim.

Ela’ya güvenerek, başımı sandalyenin üst kısmına koyup gözlerimi kapadım. Öyle çok iyi makyaj yapmayı becerebilenlerden değildim. Genellikle sosyal medyada ne görürsem kendi yüzüme uydurmaya çalışıyordum ve kullandığım renkler de belliydi. Farlar kahve veya siyah tonlarındayken rujlar daha gül kurusu veya kahvenin farklı tonları oluyordu.

Ela narin dokunuşlarıyla far sürmeye devam ederken, esneyerek ağ-

zımı kapadım. En iyi terapilerden biri kız arkadaşlarıyla yapılan makyaj seanslarıydı. Erkeklerin rakı masası varsa kadınların da makyaj masası vardı. Tabii isteğe göre yanına istenilen içecek eşlik edebiliyordu.

Tekrar esnediğimde Ela alnıma şaplak attı. “Esnemekten ağzın yırtılacak,” diyerek kızdı.

“Ne yapayım? Çok uykum var.”

“Dün akşam uyumadın mı?”

“Uyuyamadım.” Sancak’la mesajlaştıktan sonra yaklaşık bir saat trip atmıştım. Üstüne yetmemiş gibi son zamanlarda oyun videolarına sarmıştım. Başka işim gücüm yokmuşçasına korku oyunları, ekip oyunları izliyordum. Hayır, bir de çok zevkliydi illetler. Sardı mı tam sarıyordu.

“Ne yaptın tüm gün?”

Gerçeği söyleyecek miydim? Kesinlikle hayır. “Uyku tutmadı bir türlü,” dedim.

“Göz makyajın bitti,” dediğinde yattığım yerden başımı kaldırdım. Yaptığı makyaja bakmak için oturduğum yerden öne doğru kaydım. Gözlerimi tam da istediğim gibi yapmış, *eyeliner*’ı uzun ve keskin tutmuştu.

Kahkaha atarak, “Bu *eyeliner*’la düşmanları kesebiliyor muyum?” diye sordum.

“Düşmanı yere sermen için buna hiç ihtiyacın olacağını zannetmiyorum,” diyerek başımı tuttu ve geriye doğru çekti. “Çenen yetiyor.”

“Annem de aynısını diyor,” diyerek daha sesli güldüm. “Bir çenemle bir de kıcımla dünyaları yıkabilirmişim.” Şiddet içeren kavgalara damarıma basılmadığı sürece girişmezdim. Genelde dilimin çözemediği düğüm, yenemediği insan yoktu.

Elinin üstüne nemlendirici ve makyaj bazı sürüp karıştırdıktan sonra yüzüme yedirmeye başladı. Parmakları buz gibi olduğu için aniden üşüyerek titredim.

Ela, “Sancak abiye hangi huyuna vurulmuş olduğunu sordun mu hiç?” dedi.

“Hepsine tabii ki,” diyerek kocaman sırttım. “Güzelim, özelim, herkesi üzerim. Vurulmaması hata.”

Ela kahkaha atarken, fırçasının tersiyle kafama vurup, “Yavaş gel,” dedi.

“Kıskanma,” diyerek, karın boşluğuna çimdik attığımda ciyaklayarak geri kaçtı.

“Koca çenen ve büyük egon olmadığı belli,” dedi.

Yüzüme rahat rahat fondöten sürmesi için fiziksel teması keserek elime koluma sahip çıktım ancak çenem için aynısını söyleyemezdim. “Koca çeneme vuruldu mu bilmiyorum ancak okuldan ne zaman koştura koştura gelsem anlatacak bir hikâyem hep olurdu. Babam ve Kartal abim dışarıda olduğunda yakalayabildiğim tek kişi Volkan abimdi ve o da tabii ki Sancak’la birlikte vakit geçirirdi. Nerede olurlarsa olsunlar yanlarına giderek günümü anlatmaya başladım. İlk on dakika Volkan abim bir şekilde dinlemeye katlanır, daha sonra türlü bahaneler bularak yanımdan tüyerdi. Sancak da hikâyenin sonuna kadar oturup beni dinlerdi.” Anıların aklıma gelmesiyle gülümsedim. “Bazen sabır dilenir, tepki vermezdi. Bazen de akıllar vererek içinden çıkamadığım sorunlarıma çözüm bulurdu.”

“Acaba sana tam olarak ne zaman âşık olmuştur?”

“Bilmem,” dedim. Üzerinde uzun uzun düşünmek, anıları didik didik etmek için ayırmak istediğim bir zaman dilimi vardı. Ne kadar kör oluşumu bir daha görmek istiyordum.

“Çocukluk dönemimizde yanınızda olmadığımın bilmiyordum ancak sizinle tanışıp etrafında olmaya başladığımda, bazen Sancak abinin sana uzun uzun bakışlarını yakalıyordum.”

Neredeyse oturduğum yerden sıçrayacaktım.

“Sen de bunu bana anlatmadın mı?”

“Anlatamazdım ki,” diyerek, kaşlarına şekil vermek için üzerime eğildi. “Ya yanlış gördüysem? Ya farklı yorumladıysam? Ya yanlış anlaşılmaya sebep olursam? Düşünsene!”

“Haklısın aslında.” Neredeyse bir aileden daha fazlası olan komşulardık. Herhangi bir yanlış anlaşılma iki aile arasında felaketle sonuçlanırdı. Ela’nın sesini çıkarmamasını bir noktada doğru buluyordum. Uzayan sesliğin ardından, “Peki, ya sen, Ela?” dedim. “Hadi Nur’un kendince bazı kriterleri var. Peki, ya senin hiç beğendiğin birileri yok mu? Senelerdir arkadaşız, bana bir oğlandan bahsettiğin hiç olmadı.”

Gerçi pek erkek muhabbeti yaptığımız da yoktu. Genelde mahalle dedikodularını öğrenirsek ya onu konuşurduk ya da gündemde ne konu varsa ortamda o dönerdi. Zaten başımıza açtığımız belalardan fırsat da kalmazdı.

“İlgimi çeken pek biri olmadığından,” diyerek omuz silkti ve yüzümü kontürlemeye başladı.

“Koca üniversitede de mi olmadı?” Merakımdan mı yoksa sesinde hissettiğim çekingenlikten mi pek inanasım gelmiyordu. Ela’nın kabuğunu kırmak her zaman zordu ve elimden geldiğince arkadaşımın yanında olmaya devam edecektim.

“Senin oldu mu?” dedi. Cümleye başladığındaki suçlama giderek meraka dönüşmeye başladı ancak daha çok altında kendini savunma isteği yatıyordu. “Okulda beğendiğin biri var mıydı? Şöyle bakıp da *bu çocuktan olur*, dediğin? Sonuçta ben moda tasarım okuyorum ve bizde okuyan erkek sayısı belliydi ancak senin fakültende erkek sayısı yüzde yetmişten fazlaydı.”

Hiç düşünmeden, “Olmadı,” dedim. Cevabımın üzerine pek düşünmeme gerek yoktu. Yalan yoktu, yakışıklı erkekler vardı ancak hiçbirisiyle bir dakika ilerisinin geleceğini kurmamıştım. “İlgimi çeken olmadı. Şerefsiz Emre’den bahsediyorsan o çok başka bir hikâye. Ona karşı hissettiklerimin aşkla veya sevgiyle alakası yok.”

“Şeyden beri ondan haber aldın mı?”

Kuramadığı başlığı düzeltip, “Kazadan beri mi?” dedim.

“Evet,” dedi.

“Hayır.” Bu hem iyiye işaret ediyordu hem de beni korkutuyordu. Bu kadar kolay pes etmiş olması mümkün müydü bilmiyordum. Sonuç olarak onu çok ciddi tehdit etmiştim ve beni birazcık tanıyorsa tehditlerimi gerçekleştireceğimi bilirdi. O yüzden korkup geldiği deliğe geri dönmüş olabilirdi. “Üzerine düşünmek de çıktığı yerden yanlışlıkla çağırmak da istemiyorum. Şu an Sancak’la çok mutluyum ve üzerimize düşecek gölgeden bile korkuyorum.”

“Belki de dediğin gibi korktu.”

Aklımda olan başka ihtimallerden birini dillendirip, “Ya da kaçtığı adamlara yakalandı,” dedim. Umurumda olmadığını hem kendime hem de Ela’ya göstermek isteyerek omuz silktim. “Bulaştığı karanlık bizim hayatımızdakinden çok farklı. Zaten herkes er ya da geç yaptığı kötülüğün içine çekilir. Bu yüzden bir gün rasgele haberini duymadığım sürece öğrenmek de Sancak’a *onunla ilgili hiçbir şeye bulaşmayacağı*, diye verdiğim sözden de dönmek istemiyorum.”

“Dua edelim de Emre belasını bulsun,” diye mırıldandı arkadaşım.

“Neyi bulduğu umurumda değil. Yeter ki benden uzakta olsun,” dedim. Buz gibi ses tonum beni bile şaşırtmaya yetiyordu.

Ela’nın merakı tam olarak geçmemiş olacak ki, “Sadece şunu merak ediyorum...” dedi. “Hiç mi? Hiç mi başka birini sevecek olma ihtimalin olmadı?”

“Birini beğenmeyi veya yakışıklı bulmayı geçiyorum ancak kalbim sanki o zamanlardan beri Sancak’a aitti. Sadece ben bunun farkında değildim. Ya da yaşadığım korku, farkında olmamı engelliyordu.” Bir sürü insan görmüş, içlerine girmiştim ancak *beğenmek* ve *sevmek* çok farklı duygulardı. Birini sırf dış görünüşü yüzünden beğenebilirdiniz ancak asla tam olarak sevemezsiniz. Sevgi o kadar basit değildi. Basite indirgemeye kalktığınız zaman da elinizde paramparça olarak kalıyordu. “Yakışıklı bulduğum arkadaşlarım vardı ancak hiçbirleriyle ileriye düşünmüyordum.”

Kalbimin sahibi vardı ve usulca beklemeyi seçmişti. Peki, ya Ela? Onun da kalbinin sahibi var mıydı?

“Kalbin hep Sancak abiye aitti o zaman,” dedi.

“Kalbimin beklediği biri vardı, bunu itiraf ediyorum.” Boğazımdaki yumruyla zar zor yutkundum. “Bunu hissediliyordum zaten. Benden hoşlananlar, çıkmak isteyen erkekler oldu, buna sıcak baktıklarım da fakat kalbim hiçbirini istemiyordu.”

Çoğu gece oturup, tavanla bakışırken düşündüğüm de buydu. Bir kalp nasıl birini sevmeydi? Karşılarındaki erkeklere sadece basit bir beğeni hissedip onu çok kısa sürede nasıl kaybedebilirdi? Nasıl hiç sevmeydi?

Bu soruların cevabını çok düşünmüştüm. Arkadaşım olarak asla saymayacağım, sadece bir süre yanımda bulunan insanlar kalbimin buzdan olduğunu düşünüyordu. Belki çoğuna karşı da kalpsizdim ancak hissedemeyen, kendince beklemeye karar veren bir organı nasıl olurdu da hareket etmeye zorlayabilirdiniz ki?

Olmuyordu. Hissetmiyordu. Oturup, tercihlerimin farklı olup olmadığını da düşünmüştüm ancak kalbim ona da el vermiyordu. Sadece bekliyordu. Gelmeyecek birini umutsuzca bekler gibi bekliyordu.

Sancak Kızıltepe’yi bekliyordu.

Büyüyüp olgunlaşacağım noktayı bekliyordu.

“Belki de kader herkese âşık olacağı insanı göstermiştir de yakın-

laşacağımız günü bekliyordur,” diye tahminde bulunduğunda usulca başımı salladım.

Benim tahminim Ela’nınkine hem yakın hem de biraz uzaktı.

“Bence kalp sahibini biliyor ve onu bekliyor. Geçen zaman, geçen kişiler sadece acılı bir bekleyiş sürecinin parçası.”

Ela, “Korkuyorum,” diye kısık sesle itiraf etti. “Ya hiç kavuşmamak üzerine kurulan kalpler varsa?”

Ela’nın korku dolu sorusu tenimin altına öyle hızlı sokuldu ki nefesimin kesilmesine engel olamadım. Eskiden Sancak olmadan bir hayatın üzücü olacağını düşünürdüm. Birlikte geçen yıllardan, gerçek dostluklardan, sıcak bir hayattan ibaretti. Şimdiyse tamamıyla yaşam olan bir adamdı. Onsuz geçen ömrün ihtimali bile kahrediciydi.

“İhtimali bile kahredici,” diye fısıldadım. Öyle bir şey olacaksa ondan önce ölmek isterdim.

“Ben de mutlu olmak istiyorum,” dedi. Sesindeki çaresizliği yıllarca kalbimde taşıyan biri olarak Ela’yı çok iyi anlıyordum. Birini canından çok sevmeyi, aynı şekilde o kişinin de seni canından çok sevmesine duyduğun ihtiyacı anlıyordum.

“İnanıyorum,” diye uzanıp elini sıktım. “Senin için iyi şeyler olacağını hissediyorum.”

“Sen hissediyorsan doğrudur.” Kirpiklerime rimel sürerken sesindeki umut burnumun ucunu sızlattı. “Aramızda hissiyatı en yüksek olan her zaman sendin.”

“Unuttun mu? Mahira Ayazkan hiç yanılmaz.” Hafifçe yan tarafını dürtüp güldüm. “Güzel günler yakındır, hissediyorum.”

“Unutur muyum hiç?” Geri çekilerek elindekileri masaya bıraktı. “İşte, makyajın bitti.”

Başımı yasladığım yerden kaldırıp aynayı karşıma aldığımda, gördüğüm kadınla yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. Hayran bakışlarım kirpiklerimin, gözlerimin, dudaklarımın üzerinden geçerken kendimi güzel bulmanın tarifsiz duygusunu hissediyordum. Sanki dünyayı fethedebilecek güce sahipmişim ve mutluluğu elimde tutuyormuşum gibi hissediyordum. İşte, makyajın böyle bir güzelliği vardı. Etrafındakileri kendine hayran bırakmaktan çok aynadaki kendinle gurur duyuyordun.

Dünyadaki her kadının kendine ait güzellikleri vardı. Kiminin ba-

kışları güzelken kiminin gülüşü güzeldi. Hepsinin kendi albenisi vardı ve en önemlisi tüm kadınlar ne olursa olsun çok güzeldi.

“Hemen koltuğu terk etmeden yerine otur, saçlarını yapacağım.”
Ellerimi havaya kaldırarak kalktığım yere oturdum.

“Tamam, patron sensin, dostum.”

Sesimdeki neşeli tonu bastırmam mümkün değildi. Bir an önce hazırlanıp Sancak’ın yanına gitmek istiyordum. Aynada güzel gördüğüm kadını Sancak’ın da görmesi gerekiyordu. Karşılaştığımızı düşündükçe içim kıpır kıpır oluyordu ve her an ayağa kalkıp koridorun başındaki odaya gitmemek için zor duruyordum.

Ela çekmeceleri açarak içinden çıkardığı tarağı ve maşayı masanın üzerine bıraktı. Maşa ısınsın diye kablosunu prize takıp, vakit kaybetmeden banyoda taradığım saçlarıma şekil verici kremi sürmeye başladı.

“Saçların nasıl olsun?”

“Kalın dalgalar iyidir,” diye mırıldandım. “Hem şık durur hem de bilmediğim ortamda kurtarıcı olur.”

“Aklımı okudun,” diyerek ısınan maşayı aldı ve saçlarımı yapmaya başladı.

Ela’nın işi saçımın uzunluğundan dolayı yirmi dakikaya bittiğinde oturduğum yerden dikleştım. Ela’nın maşayı prizden çekip soğuması için bizden uzağa götürdüğünü gözümün ucuyla gördüm. Bugün onun yardımını olmasaydı akşam için çok zorlanırdım.

Aynadaki bakışlarımla mest olarak yüzümü sağa sola çevirdim. “Harikalar yaratmışsın, teşekkür ederim,” diyerek omzumun üstünden öpücük attım.

“Rica ederim,” dedi. Zar zor çıkan sesini duyduğumda endişeyle arkamı döndüm. Ela’nın teni gittikçe açılıyor, dudaklarındaki renk çekiliyordu. Hızla yanına giderek elimi alnına bastırdım. Teni ateş almış gibi yanıyordu.

“Hastasın sen,” diyerek şaşkınlıkla ve korkuyla soludum. “Neden kendini kötü hissettiğini söylemedin?” Arkadaşımla omzundan tutarak, zorlanmadan yatağa oturması için çekiştirdim. “Geçip yat. Sana otelin doktorunu çağıracağım.”

“Hayır, geç kalacaksınız.” Ayağa kalkmaya çalıştığında omzundan tutarak engel oldum. “İyiyim ben,” dedi.

“Değilsin,” diyerek, arkamı dönüp gitmeye çalıştığımda bu sefer elini bileğime sardı.

“Tüm bu gezi hazırlığımız boşa mı gitsin?” dedi.

Göğsümü saran korkuyla dudağımı ısırđım. Ne zaman biri hasta olsa -özellikle ateşlense- kendimi sonu gelmez bir korku yumağının içine hapsolmuş halde buluyordum. Midem bulanırken, gözlerimi kapatıp derin nefesler almaya çalıştım. Babam, ateşlenmeyle başlayan hastalığı... Hepsi aklıma üşüşmüştü.

Nefesim yavaş yavaş kesilirken oda etrafımda dönmeye başladı. Önce renk kaybı, ardından çok farklı bir yöne kayarak ateşten kendini kaybeden bir vücut. Mide bulantım daha hızlı şiddetlenmeye başladı. Odaklanmaya çalışarak, gözlerimi açıp elimi göğsüme sardım.

Sorun yok, problem yok.

Ela, babam değil.

Nefes almayı en sonunda başardığımda Ela'nın endişelenen bakışlarını ve hasta yüzünü görüp kendime gelmeye başladım. Şu an önemli olan arkadaşımın hastalığıydı.

“Hiçbiri senden değerli değil!”

“Mahira, gerçekten iyiyim ben,” dedi.

“Doktor!”

Gidip Ela'ya bakacak birini bulmam gerekiyordu.

Ayağa kalkarak karşıma geçti ve avuçlarını yanaklarıma yasladı. Parmaklarındaki sıcaklığı hissedebiliyordum.

“Bak, bu kadar hazırlık benim yüzümden boşa giderse daha çok üzülürüm. Lütfen üstünü giyinip gider misin? O elbise için çok uğraştım ve tüm emeklerim boşa gidecek. Elbisen hak ettiği değeri görmezse bu beni daha çok hasta eder.” Arkasındaki yastığı gösterdi. “Bak, şimdi yatacağım. Sen gelene kadar hiçbir şeyim kalmaz. Rüzgâr çarptı büyük ihtimalle.”

Dudağımı ısırıp içimdeki endişeyi bastırmanın bir yolunu arıyordum. Ela'nın elbiseye ne kadar emek verdiğini, Sancak'ın bu gece için ne kadar hevesli olduğunu biliyordum. Başımı sallarken bugünün kendisi için en önemsiz günü olan abime, Ela'yı emanet etmeye karar verdim. Ben hasta olduğumda benimle az ilgilenmemiştı. Ayrıca bu durumlarda benden daha tecrübeliydi.

“Tek bir şartım var,” diyerek elimi havaya kaldırdım ve köşeye bı-

raktığımı çantamın yanına ilerledim. Çantanın fermuarını açarak telefonumu çıkardım. “Abim başında bekleyecek.”

“Mahira, çocuk muyum ben? Kendi başımın çaresine bakabilirim,” diyerek ısrar etti.

Telefonumu avcumun içine vurarak koltuğa oturdum. “Tamam, o zaman gitmiyorum,” dedim.

Omuzları isteksizce düşerken dudağını büzdü. “Abine sıkıntı olacağım,” dedi.

“Saçmalama,” diyerek telefonumun kilidini açtım ve abime mesaj yazmaya başladım. Olayı kısaca özetleyip, doktorla birlikte on beş dakikaya burada olması gerektiğini yazarak mesajı gönderdim ve telefonumu çantama attım. “Böyle olursa içim rahat olur, geceyi rahat geçirebilirim.”

“Gerek yoktu ama,” dedi.

“İtiraz yok.”

Dolabın önüne geçerek harika elbiseyi dışarı çıkarmak için kılıfının fermuarını aşağıya doğru çektim. Elbise resmen giymem için beni kendine doğru çekiyordu. Parmaklarımı zarif kumaşında gezdirdikten sonra kılıfını çıkardım. Giymesem bile karşısında saatlerce oturarak, çayımı içip izleyebilirdim.

Ela yatıştırıcı sesiyle, “İçinde harika olacaksın,” dediğinde, ne zaman büründüğümü fark etmediğim endişeli ifademi düzelterek derin bir nefes aldım.

Parmağımı ısırp kirpiklerimin altından endişeyle baktım. “Ya herkes takım elbise ve kalem etekleriyle klasik şekilde giyinip geldiyse?” dedim.

“O sıkıcı insanlara nasıl harikulade olunacağını gösterirsin,” dedi ve yatağın üzerine çıkıp ayaklarını kalçasının altına aldı. “Ayrıca bu bir yemekli açılış. Eminim birçoğu abartmıştır.”

“Umarım öyledir,” dedim.

“Yüzünü ekşitmeyi bırak da elbiseyi giymeye başla yoksa sevmediğini düşüneceğim.”

“Yok öyle bir şey,” dedikten sonra gözlerimi devirip üzerimdeki bornozu sıyırdım. Ela’nın benim için hazırladığı elbiseyi giymeye hazırdım.

Yardıma sayesinde giydiğim zarif elbiseyle tekrar aynanın önüne geçip sağa sola döndüm. Siyah elbise boynumun hemen altından dik

yakasıyla, asil ve fazla olmayacak şekilde göğüslerime kadar iniyordu. Kollarıysa ikinci bir deriymişçesine bileklerimi sarıyor, belimi aynı sıklıkla hapsediyordu. Asıl olayın olduğu mini eteğiye yukarı, göğüs dekoltesinin ters yönünde V şeklini oluşturarak büzüüyordu.

Ela yanıma doğru gelip arkamdan omuzlarıma sarıldı. Başını omzumun üstüne bıraktı. Hayranlıkla, “Tam da hayal ettiğim gibi,” dedi.

“Sen olmasan ne yapardım?” dedim ve zorlukla yutkunarak başımı başının üstüne koydum. “Sadece kıyafet anlamında değil. Her zor zamanımda yanımdaydın. *Gel*, desem geldin. *Yapacağız*, dediğimde sorgulamadan yaptın.”

“Peki, ya sen olmasaydın ben ne yapardım? Hiç bunları düşündün mü?” Kollarını belime sardı. “Bana güzel bir arkadaş çevresi verdin. Zor günlerimde evinin kapısını açtın. Sofrana alıp ailenin içine girmeme izin verdin. Sen olmasaydın asıl ben ne yapardım?”

Dolan gözlerimin ucuna parmaklarımı bastırıp başımı tavana kaldırdım. Aile olmak için kan bağı olması şart mıydı? İnsanın kan bağı olmayan dostları, ailesi olamaz mıydı?

Olurdu bence.

İnsanın tenini ısıtan, uçurumun ucundan düşmeye bir santim kala elini uzattığında tutan insandan olurdu.

Kan bağı olmadan da aile olunurdu.

İşte benim de Ela ve Nur’a karşı hissettiklerim bunlardı. Bir aile, bir dost... En önemlisi uçurumun ucunda elimi uzattığımda tutup çekecek kişilerdi.

“Ağlatacaksın beni,” diyerek burnumu çektim.

Hızla geri çekilip, “Asla ağlayamazsın!” dedi. “Yaptığım güzelim makyajı dağıtırsan seni öldürürüm.”

Ellerimi havaya kaldırarak dolan gözlerimle kahkaha attım. “Tamam, ağlamıyorum,” diyerek gözlerimi kırıştırdım.

“Ha şöyle,” dedi ve köşedeki parlak, burnu kapalı, yüksek topuklu siyah ayakkabıları getirdi. “Giy şunu da güzelliğini görelim.”

Bu arada çaktırmadan elini karnına bastırıldığını fark etmişim.

“Geç yatağına önce...” Tam cümlemi bitirmeden kapının çalmasıyla Ela’ya tek kaşımı kaldırdım ve *gördün mü* bakışlarımdan attım. “Bak, geldiler. Geç yerine.” Ellerimi belime dayayıp zorla yatağa geçmesini izledim. Ardından topuklularımı giyip kapıyı açtım.

Kapının önünde ellerini cebine sokmuş, ayaklarına bakan abimi gördüğümde içim rahatlayarak nefesimi bıraktım. Ela'yı şu an en güvendiğim insandan birine bırakacaktım. Abim ona güzelce bakar, yarına sağlıklı uyanmasını sağlardı.

Kapının açıldığını duyduğunda başını yavaşça kaldırdı ve beni baştan aşağı süzdü. Mavi gözleri gururla parlarken yüzünde en sevdiğim, gamzelerini belli eden gülümseme oluştu. "Çok güzel olmuşsun," dedi.

Şımararak yerimde döndüm. "Güzel olmuş muyum gerçekten?" dedim.

İnsan kaç yaşında olursa olsun, abisinin tatlı ilgisine maruz kalınca küçülüyordu. Sadece sevgi insana inanamayacağı şeyler yaptırır, ölü birini bile değiştirebilirdi.

"Benim kardeşim bundan daha azı olamazdı," diyerek göz kırptı. "Çok güzel olmuşsun, fıstığım."

Elimi dudaklarıma götürüp, değdirmeden öpücükler attım.

Abim başını iki yana sallayıp, "Hadi, git," dedi. "Sancak seni asansörün orada bekliyor. Biraz daha oyalanırsan açılışa geç kalacaksınız."

"Doğru söylüyorsun," diyerek, koştura koştura odaya geri dönüm. Siyah çantanın içine rujumu, rimelimi, biraz nakit para ve telefonumu koyup fermuarını çektim. Yatakta oturan Ela'nın yanına giderek dudaklarımı alnına bastırdım. "Emin ellerdesin," dedim.

"Beni düşünme, iyi olacağım."

"Kalabilirim," diyerek tekrar ısrar ettim.

Ela kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Biliyorum ama kalmayacaksın," diyerek karşı çıktı.

"Son kararın mı?"

"Evet, git hadi."

Öpücük atarak el salladım ve abimin yanına gitmeden önce rujumun üzerinden bir kez daha geçtim.

Hâlâ kapıda bekleyen abimin yanından geçerken, "Arkadaşıma iyi bak," diye uyardım. Gözüm arkada kalmadan gitmemin tek nedeni abimin Ela'ya bakacak olmasıydı.

"Emin ellerde, abiciğim," diye yanağımı öpüp gitmem için başıyla koridoru gösterdi.

"Güveniyorum sana," dedim.

Mavi gözleri şefkatle parlayıp, kısılrken içimi sımsıcak edecek ses tonuyla, “Her zaman, güzelim,” dedi.

Arkamı dönüp ilerlemeye başladığımda kapıyı arkamdan yavaşça kapadı. Heyecandan terleyen ellerimi elbisemin eteğine sürerek koridorun ortasında durdum. Telefonumun kamerasını açarak makyajımı, saçımı kontrol ettim. Koridoru döndükten sonra Sancak’la karşılaşacaktım.

Yıllar içinde birçok defa beni süslenmişken görmüştü hatta birinde mezuniyetime benimle gelmişti ancak hiçbirinde birbirimize aynı gözle bakmamıştık. En azından ben artık Sancak’a baktığımda onu abimin karizmatik ve düşünceli arkadaşı olarak görmüyordum. Adımlarımın sesini bastıracak, kalbimin sahibi olarak görüyordum. Yuvam olmasını istediğim adam ve yüzümü hapsedecek avuçların sahibi olarak görüyordum. Başıma gelen en güzel şeyi ve tüm dileklerimin bir kişide gerçekleştiğini görüyordum.

Sancak’a giden titrek adımlarla yürümeye başladım. Avcumun içinde sıkıttığım telefon birazdan parçalanıp benden kalanlar gibi yere dökülecekti. Koridoru dönmeden önce son kez derin bir nefes alıp zar zor yutkundum ve sevdiğim adamla karşılaşmak için döndüm.

Sancak asansörün yanındaki duvara yaslanmıştı. Elleri ceplerindeydi. Başını tavana kaldırmış, gelmemi bekliyordu. Üzerinde kaslı, uzun vücudunu saran şık bir takım elbise vardı. Farklı farklı masallarda başrol olmak için yanına çağırıp duruyordu. Gece için düzelttiği saçları karıncalanan parmaklarımın şehvetine uyarak dağıtmam için beni kışkırtıyordu.

Minik adımlarla yanına ilerlediğimde bakışlarımı üzerinden almıyordum. Gözlerim sadece benim olan adamın üzerinde duruyor, abayı yaktığım bu adamın asıl benim *mahvedenim* olacağını söylüyordu.

Sadece senin için ilerleyecek adımlarımın sesini duyuyor musun yoksa çoktan sesini bastıran kalbimin atışını mı duyuyorsun, Sancak Kızıltepe?

Ela gözler ayakucumdan başlayarak sevginin kuşattığı tutkuyla alevlenmeye başladı. Elbiseme, kollarıma, uzun yıllar sadece bakmayla yetinebilecek yavaşlıkla yüzüme, dudaklarıma baktı. Ardından gözlerimin içine ulaştığında göğüs kafesimde sakladığım nefesi alarak götürdü.

Yerinden kıpırdamadan, sadece dikleşerek ona doğru ilerlememi sessizce talep etti. Birbirini çekmek için doğmuş iki kutubun bir ucu olarak eşime doğru çekilirken attığım adımdan, çektiğim nefese kadar habersizdim.

Sancak avını izleyen bir kaplandan çok yıllarca hasretini çekmiş, kayıp parçasını bekleyen adam gibi bana bakıyordu. Gözünü sevdiği kadından bir an ayırırsa kaybolacağından korkan bir adam gibi izliyordu.

Elini usulca uzattığında parmaklarımı ilk temas için kaldırdım. Teni, tenime değdiğinde tüm kan akışım değişmeye başladı. Sancak parmaklarını sertçe benimkilere geçirdiğinde beklemekten harap olmuş vaziyette bedenimi kendine çekti. Kollarını sıkıca etrafıma sardı. Burnunun ucunu saçlarıma gömüp derin bir nefes aldı.

Alnımı göğsüne yaslayıp, kokusunu içime çekerken kalbim yatışmaya başladı. Kirpiklerim ve bacaklarım hâlâ amansızca titriyordu.

“Güzelliğine güzellik katmışsın, Mahi’m. İtiraf et, beni hepten mahvetmek için mi böylesine güzelsin? Yeryüzündeki cennetim olmak için mi doğdun?”

Tok sesi derinliklerimde titredi.

“Peki, ya sen, Sancak Kızıltepe?” diyerek diğer elimizin parmaklarını birbirine kenetledim. “Sessiz acılarıma merhem olmak için mi dünyaya geldin?” Parmak ucunda yükselip, dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce, “Yuvam olmaya mı geldin?” dedim.

“Yuvan olacağım,” diyerek, gözleri hayatının ödülünü almış gibi parlarken, kolunu belime dolayarak kendine çekti. Dudaklarımızın arasındaki mesafeyi kapattı.

Tam öpeceği sıra kafamı geriye çektim. “Rujumu dağıtacaksın,” dedim. Avcunu yanaklarıma yaslayıp yüzümü kendine doğru çektiğinde kahkahalar atarak başımı diğer tarafa çevirdim. “Bak, kime diyorum, ya!”

“Almadığım her öpücüğün intikamını alırım,” diyerek belimdeki parmaklarını yukarı doğru kaydırды. “Sonra uyarmadı deme,” dedi.

“Al!” Göğsümün altından duran ellerinin üstüne ellerimi koyup geri çekildim. “Yürü, geç kalacağız.”

Geriye çekilmeme izin verip bırakmadığı ellerimizi kaldırdı. Kollarımızın altından geçmem için döndürdü. Kahkaha atıp, parmak

ucumda yükselerek etrafımda döndüğümde bedenimi kendine çekti ve kolunu omzuma attı. “Ne güzel gülüyorsun öyle. Gecemi aydınlattın,” dedi.

Uzanıp asansörün düğmesine bastım. “Böyle devam edersen açılışa falan gidemeyeceğiz,” dedim.

“Özel konuklardan olmasam seni odama götürürdüm,” diye kulağıma fısıldadığında ses tonundaki vaat yüzünden zorlukla yutkundum. “Sabaha kadar değil, ömrümün sonuna kadar beni seçtiğin için ne kadar şanslı bir adam olduğumu kanıtlardım.”

Tek cümlesi... Tek cümlesi yeterdi nefesimi kesmeye. Ayaklarımın üzerinde duramayacak kadar hafifleyip uykuya ihtiyaç duymayan düşler görmeme yeterdi.

Asansörün geliş ziliyle daldığım ela gözlerimden koptum. Önden geçmem için çekildiğinde kabine adım atarak arkamdan gelmesini bekledim. Giriş tuşuna bastıktan sona asansörün camının yansımasında hemen arkamda olduğunu gördüm. Yavaşça aynaya doğru döndüğünde oluşturduğumuz manzara, yıllarca yüzü belli olmayan adamla oluşturduğum hayallerden birine dönüştü.

Aceleyle elimi çantamın içine atıp içinden telefonumu çıkardım. Sancak merakla ne yaptığıma bakarken tam önünde duracak şekilde kendimi ayarladım ve telefonumun kamerasını açtım. “Benimle bir düşümü gerçekleştirmeye var mısınız?” dedim.

“Seninle her şeye varım,” dedi.

İlk fotoğrafı çektikten sonra başımı kaldırdım. Sancak da başını bana doğru eğdiğinde gözlerimizin buluşmasıyla art arda fotoğraf çekmeye başladım. Tekrar aynaya döndüğümde Sancak arkamdan sarılarak başka bir fotoğrafı çekmeme yardımcı oldu.

“Bir anı da bana bahşeder misiniz güzel hanımefendi?”

Ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp almam için uzattı. Kendi telefonumu çantama geri tıkpı Sancak’ın kamerasını açtım. Yansıamızda harika gözüküyorduk.

Başımın tepesi, topuklu giymediğim zaman çenesine geliyordu ancak bugün topuklu giydiğim için tam yüz hatlarının ortasına yetişiyordum. Öyle görsel şölene dönüşmüştük ki çift portrelerinden fırlamış gibiydik. Sancak takım elbisesi ve kabanın içinde kitaplardaki başrollere taş çıkarırdı.

Asansör giriş kata gelmek üzereyken Sancak rahat fotoğraf çekmemiz için asansörün durdurma tuşuna bastı. Şaşkınlıkla gözlerim açılırken hemen ardından kahkaha attım. “Sancak Kızıltepe suç mu işliyor?” dedim.

Elimle ağzımı kapadığımda yakasını düzelterek başını iki yana salladı. Göz kırıp, “Yalnız senin için,” dedi.

“O zaman bunu değerlendirelim,” dedim. Telefonun kamerasını açıp ayarladığımda tam tuşa basacaktım ki parmaklarını çeneme yasladı. Başımı yukarı kaldırdı ve dudaklarını alnıma bastırdı.

Basılı kalan parmaklarım seri çekim yaparken kalp atışlarım telefondan çıkan sestten daha fazlaydı. Geri çekilip, telefonu elimden alırken, “Dudaklarına yapışacaktım ancak rujun bozulursa beni öldürsün diye korktum,” dedi.

Yaptığı hareketle ölmemiş olsaydım ihtimal dahilindeydi.

Sancak asansörü çalışır hale getirdiğinde aşağıya doğru inmeye başladık. Çantamı koluma takıp omzumu aynaya yasladım. Kollarımı da göğsümde bağlayıp Sancak’ı izlemeye başladım.

Normalde dağınık sevdiğim saçlarını geriye doğru tarayarak şekillendirmiş, parmaklarımı aralarına daldırıp dağıtmam için kışkırtıcı hale getirmişti. Gerçi parmaklarım düzgün kaşlarından şekilli düz burnuna, oradan dudaklarıma tam oturacak erkeksi dudaklarına gitmek için her türlü bahaneyi bulurdu. Avuçlarım çene kemiğini hapsedmek, başparmaklarım çıkık elmacıkkemiklerinde gezinmek için türlü türlü oyunlar oynamaya razıydı.

Ela gözleri benim kahvelerime yerleştiğinde bu anın yıllarca nasıl gerçekleştiğini, bu kadar güzel bakan adamla her buluştuğumuzda zamanın nasıl akıp gittiğini fark edemediğime üzülüyordum.

“Öyle bakma,” dediğinde soğuk sesiyle daldığım düşüncelerden koptum.

“Nasıl bakmayayım?”

“Seni içime katmamı ister gibi,” dediğinde sözleriyle bakışlarım daha da yoğunlaştı. “Bakma bana öyle, ömrün olmamı ister gibi. Sen iste yeter ki... Varlığımın her zerresi uğruna feda olsun.”

Yaslandığım yerden dikilerek öne doğru bir adım attım. Kollarımı kaldırarak yakasına doğru götürdüm. “Ömrün olmak istiyorum,” dedim.

“Hepsinden fazlasısın,” dedi.

Asansör giriş katına geldiğinde istemeyerek, başımı geriye atıp du-dağımı büzdüm. “Aramıza giren hiçbir şeyi sevmiyorum,” dedim.

Kollarını belime sararak kendine doğru çekti ve göğsünü göğsü-me yasladi. “Seni nelerden kışkırdığımı bilsen aklımı kaçırdığımı düşünürdün,” derken parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve elimi kaldırıp dudaklarına bastırdı. “Çok güzel olduğunu söylemiş miydin?”

Nefessiz kalarak, “Evet,” diye mırıldandım.

“Öyleyse bir daha söyleyeyim.”

Ah, durmadan deli gibi atan kalbime zarar verecekti!

Resepsiyonun önünden geçerek çıkış kapısına doğru ilerledik. Kıs-kançlık demişken, aklıma gelen soruyu sormadan edemedim.

“Açılıştaki bürodaki herkes olacak mı?”

“Kademeli avukatlar ve onlara kim eşlik edecekse,” dedi ve önüm-deki koltuğun etrafından geçmem için koluyla destek verdi. “Bu yeni avukatlık bürosunu açan bizim ortaklardan biri.”

“Ah,” diyerek başımı salladım.

Sancak kendisiyle gelmem için teklifte bulunduğunda detayları sormadan doğrudan atlamıştım. Zaten konu ne zaman Sancak olsa mantığım ortadan kayboluyor, duygularım tamamen ela gözlü adama göre şekilleniyordu.

“Fazlasıyla oyalandık o zaman,” dedim. Davet, Sancak’ı tahmin ettiğimden daha önemli bir konuk yapıyordu.

Sancak saatine bakıp başını iki yana salladı. “Biz gelmeden başla-mazlar,” dedi.

“Önemliyiz diyorsun,” diyerek, son kelimeleri uzattığımda başpar-mağıyla çenemi tutup yüzüne yaklaştırdı.

“Bizim de bir şeklimiz var,” dedi ve dudaklarımın üstüne sonunda dayanamamış olacak ki kuştüyü hafifliğinde bir öpücük bırakıp geri çekildi. Kaşlarımı yalandan çatıp tam yumruk yaptığım elimi sırtına vuracağım zaman hızlıca geri kaçtı. Ellerini havaya kaldırdı ve kahka-halarının arasında “Rujun bozulmadı,” dedi. “Ayrıca bu kadar güzel olman benim suçum değil.”

Başımı yana eğdim ve kendimi işaret ederek, “Benim suçum yani?” dedim.

“Bilemeyeceğim, vicdansız kadın.”

Ellerimi belime koydum. Şaşkınlıkla ne tepki vereceğimi bilemeyerek gülen yüzüne baktım. İnsan böyle bir cevaba nasıl karşılık verebilirdi ki? “Ömrümde güzel olduğum için hiç suçlanmamıştım,” dedim.

Sancak ciddiyetle boğazını temizleyip, göz kırptığında başımı geriye atarak kahkahalar atmaya başladım. Akli dengesi yerinde olan bir insan değildim. Mahallenin delileri sayıldığında ilk beşe rakipsiz girerdim ancak Sancak’ı kendime benzetebileceğim aklıma bile gelmezdi.

“Yürü, taksiye binelim yoksa yanımda kala kala bana benzeyeceksin.”

Sancak’ın kolunda kalabalık salona girdiğimde bakışlarım etrafıta dolanmaya başladı. Açılışta abartı giyinmiş olmaktan ve Sancak’ı arkadaşlarına rezil etmekten aşırı korkuyordum. İnsanların dönüp yanındaki görgüsüz kadın hakkında yorum yaptıkları düşüncesi bile karnıma ağırlar girmesine sebep oluyordu.

Yanımıza gelen eşlikçi genç kadına gülümseyerek dudağımı ısırardım. Sancak ismini verip, yerimize bakmasını beklerken, sırtımı dikleştirerek özgüvenimi sağlamlaştırdım. Salonun her yerinde benim gibi giyinmiş son derece şık kadınlar vardı. Aynı şıklığı kat kat abartan hem erkek hem de kadınlar bulunuyordu.

Rahat bir nefes vererek tekrar gülümsedim. Sancak’ın koluna bastırıldığımı fark ettiğim parmaklarımı yumuşattım. Girişte karşılaştığımız genç kadın baktığı kâğıttan yerimize doğru önümüzde ilerlemeye başladı.

“Güzel yermiş,” diye mırıldandım.

Sancak, “Sen asıl ofisleri ve ortak katları gör,” dedi. Sesindeki heyecan gülümsememe sebep oldu. “Burası normalde toplantı odasıydı ancak açılış için kısa süreliğine değiştirdiler.”

Toplantı odası dedikleri yer girişin sol arka tarafında kalan kocaman bir alandı. Burada rahat bir ailenin düğünü yapıldı. Odanın ön tarafına geniş bir sahne yapılmıştı. Şık kürsü ve arkasında son model teknolojik ürünlerin olduğu projeksiyon ve DJ seti vardı.

Sahnenin hemen önünde, en fazla altı kişiyi ağırlayacak yuvarlak, beyaz masalar vardı. Bu masalar bir elin parmaklarını geçmeyecek ka-

dar az ve çapraz dizilmişti. Masaların ortasındaki büyük cam vazonun içinde zambaklar vardı. evrelerine koyulan üç kollu şeffaf şamdanlar atmosferin şıklığını artırıyordu. Buna nazaran aynı şıklıkta geniş tabakların üzerindeki peetelikleri ve atal bıçak takımını satmaya kalksan bir aileyi rahat geindirirdi.

Bunun yanında kare kokteyl masaları da kalan boşluklara ve arka taraflara dağıtılmıştı. Bas bas misafir hiyerarşisinin olduğunu belirliyordu. Haklarını yememek gerek, bu masaların da ortalarında şık çiçekler ve şamdanlar bulunuyordu.

Yuvarlak masalara doğru ilerlediğimizde arka taraflara dağıtılmış kokteyl masalarında olmadığımız için ne kadar rahatladığımı kelimelerle anlatamazdım. Hatta bizi yönlendiren kadına sarılıp ağlayabilirdim. Ayağımdaki topuklular şimdi problem yaratmazdı ancak gece- nin ilerleyen saatinde ciğerimi skerdi. Ayrıca ayakta durmaktan da nefret ederdim. Otobüste, dolmuşta, metroda ve daha birçok ayakta beklemem gereken yerde utanmadan, yer kapma mücadelesi verip üzerine madalya alırdım.

Masamıza geldiğimizde ne tepki vereceğimi bilemeyerek yalandan tebessüm ettim. Bir yandan da ağzımın içinde sessizce mırıldanıyordum.

“Lanet karı,” dedim.

Sancak, “Bana bir şey mi söyledin?” diye sordu.

Ups! Yeterince sessiz değilmişim demek ki.

Başımı iki yana sallayıp, “Kendi kendime konuşuyordum,” dedim.

“Aa, Sancakığım, gelmişsin,” diyen Sertap, ayağa kalkarak yolmak istediğim sarı saçlarını omzunun üstünden arkaya attı. Yılışık gülümsemesiyle giydiği kısıacık kahverengi elbisesinin eteğini düzeltmeden sarılmak için kollarını açtı.

Tam sarılma atağını yapacağı zaman Sancak’ın önünde duracak şekilde bir adım ne geçtim. Elimi uzatıp, “Serap Hanım,” dedim.

Varlığımı yeni fark etmiş olacak ki yüzündeki glmsemi solarken gözlerini Sancak’tan çekti. İstemeye istemeye bakışlarım bana çevirdi ve elini uzattı.

“Sertap,” diye düzeltti.

Uzattığı elini tutmadan elimi salladım ve yüzüme sahte bir özür ifadesi yerleştirerek burnumu kaşıdım.

“Ah, pardon, Sevcan.” Sancak’ın diğerk arkadaşından kıkırdama sesi gelince dudağımı ısırđım. “Hay aksi! Yine mi yanlış söyledim?” Saf saf Sancak’a baktığımda dudaklarını gülmemek için birbirine bastırarak bakışlarını kaçırđı. Sertap’a dönerek boğazımı temizledim ve tam anlamıyla Sancak’a yaslanıp avcumu göğsüne koydum. “Tekrar tanışalım o zaman. Anlaşılan ilk tanıştığımızda bende pek kalıcı bir etki bırakmamışsınız. Ben, Mahira. Sancak’ın kız arkadaşayım. Siz de aynı işyerinde çalışan...” diye hatırlamak istercesine parmaklarımı şıklattım.

Sertap o kadar bozulmuştu ki rengi gittikçe morarıyor, ağzı küfretmek istercesine açıp kapanıyordu. En sonunda nerede ve kimlerle olduğunu hatırlamak zorunda kalmış olacak ki dudaklarını sanki biri zorla iki yana çekiyormuş gibi gülümsedi. Sinirden, vücudu rüzgâra maruz kalmış yaprak gibi titriyordu.

“Sertap,” dedi.

“Aa, tabii ya, Sertap,” diyerek başımı salladım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. “Benim hatam.”

Masadan başka bir sandalye sesi geldiğinde, bakışlarımla resmen ortadan kaybolmasını söyleyip diğerk tarafa döndüm. Sancak’ın işyerinden arkadaşı ayağa kalkarak Sancak’ın omzuna elini koydu. “Geç kalacaksınız zannettim,” dedi.

Sancak kısaca, “Trafik açıldı,” diye yanıtladı.

Sancak’la selamlaştıktan sonra arkadaşşı geri çekilerek bana doğru döndü. Yüzünde dalga geçen keyifli bir ifadeyle, “Benim adımşı da hatırlıyor musun yoksa Sertap gibi önemsiz mi kaldım?” dedi.

İşaretparmağımı alnıma yaslayıp düşünüyormuş gibi yaptım.

“Mert?”

Parmağını şıklattı ve beni işaret ederek, “Etki bıraktığımı biliyordum,” dedi.

Sancak arkadaşına aksi bir bakış atıp bana doğru eğildi. “Yorulmuşsundur, oturalım mı?” diye sordu.

“Yoruldum,” diyerek başımı omzundan çektim ve dikleştım.

Sancak oturacağım sandalyeyi çekerek yerleşmemi bekledi, ardından hemen yanıma oturdu.

Oturma düzenimizi kim hazırladıysa ellerinden öpecektim. Mert’in yanında Sancak oturuyordu ve sevdiceğimin hemen yanın-

daysa tabii ki ben vardım. Sancak'tan uzakta, benim de tam karşımda olacak şekilde suratını asmış Sertap oturuyordu.

Garsonlar hızlıca gelip bardaklarımıza su doldurmaya başladı. Diğer çalışanlar da açılış konuşması yapılacağı için kapıları kapatıyor, sahnenin son hazırlıklarını tamamlıyorlardı.

Soğuk başlangıçlar önümüze yerleştirilirken, Mert'in bana seslenmesiyle garsonuma teşekkür edip konuşmaya döndüm.

"Ee, Mahira, okul nasıl gidiyor?"

"Gitmiyor da iteliyoruz işte," dedim.

"Demek başarısız bir öğrencisin, ha?" diyen Sertap'ın tepeden konuşan sesini duyduğumda gözlerimi devirmemek için mücadele ettim.

Sabır çekerek Sertap'a döndüm ve tam ağır bir laf sokacağım sırada benden önce Sancak konuya girip, "Tam tersi, bu kadar az çalışmasına rağmen dersleri çok iyi," dedi ve omzumun üzerindeki saçımı okşayarak nazik bir şekilde geriye attı. "Sevgilim doğuştan zeki."

"Çok yanlış bir soru sordun, Sertap," diyen Mert, bardağındaki içeceğini yudumlayarak bıyık altından güldü. "Sancak, Mahira'nın başarılarını bana anlattı. Öyle az buz değil."

Başımı yana doğru çevirip Sancak'a baktığımda vücudumun her yanından huzur yayılıyordu. Ela gözleri kendimi özel hissetmemi sağlayan yoğunlukla bakarken, bir saniye sonra arkadaşına dönüp öldürecekmiş gibi baktı. Artık aralarında ne konuşma geçmişse benim öğrenmemden çekiniyordu.

Sertap, "Hımm," diye yanıtlayarak tabağıyla ilgilenmeye döndü ancak benden laf yemeden kurtulacağını düşünüyorsa çok yanılıyordu.

"Benim konuşup kendimi anlatmama gerek kalmadı. İnsanın onu bu kadar iyi tanıyan sevgilisi olunca konuşmaya pek de gerek kalmıyor." Çatalımı yavaş ve nazik bir şekilde tutarak, başlangıç tabağımdan bir parça alıp ağzıma attım. Tek kelime daha etmeye kalkarsa burayı bu kadına dar ederdim.

Mert sohbetin kalan kısmını yeniden inşa etmek isteyerek konuya geri döndü. "Niye iteliyorsun?" dedi.

"Şu sıralar nedense başımızdan bitmek bilmeyen olaylar silsilesi geçiyor. Ne zaman *bitti, daha kötüsü gelmez*, dedikçe gelmeye başla-

dığından okula adapte olamıyorum,” diyerek ağlanacak halimize gülmeğe başladım.

“Onu geç, canım. Bizim gece hayatı gezmesinden Hukuk Fakültesi bitmiyordu. Hatta bir ara dersten sağlam şekilde çıkacaktım da Sancak sayesinde kurtuldum. Yaptıkla-”

Kadınsı bir kahkaha aramıza girdi ve konuya da aynı patavatsızlığıyla geçiş yaptı.

“Ne zamanlardı, değil mi? Geceleri dışarı çıkar, bayılana kadar içerdik. Hatta sabah mutlaka başka bir şehirde bulurduk kendimizi. Kim bilir sarhoşken neler neler yaşadık.”

Gülen bakışları Sancak ve Mert’in üzerinde gezdikten sonra içimin kıskançlıkla yanmasını hedefleyen bakışlarla bana döndü. Kışkırtıcı şekilde gülümsedi. Gülümsemesinin altında acımasızca *sarhoşken neler yaptığınızı bilemezsin* iması yatıyordu.

İçime şüphe tohumlarını yaymak istediğinin farkındaydım ve ne kadar farkında olursam olayım sinirlenmemin önüne geçemiyordum. Engel olamadığım öfke yanarak boğazımda dolanmaya başlamıştı. Ses tellerimin arasındaki direnen çığlıkları serbest bırakmak için çırpınıyordum.

Dozunu arttırarak, çatalını iki dakika önce benim yediğim şekilde dudaklarına sürtüp çekti. Kirpiklerinin altından, “Harika zamanlardı, değil mi?” dedi.

İçime ne kadar şüphe düşürmeye çalışsa da bazı gerçekleri öğrenmiştim. Mert’le Sertap aynı zamanda Sancak’ın üniversiteden arkadaşlarıydı. Arkadaşlıkları ne kadar yakındı, bilmiyordum ancak çalıştıkları yerin hisseleri üç kişi arasında bölüşülmüştü.

Hissedarlardan biri Mert biri de Sancak’tı ancak üçüncü kişiyi sormak hiç aklıma gelmemişti. Gerçi daha onların bürolarında çalışana kadar Sancak’ın orada hissesi bile olduğunu bilmiyordum. O yüzden üçüncü hissedar Sertap olabilir miydi? Gösterdiği salakça özgüven buradan mı geliyordu?

Bakışlarım ister istemez Sancak’a döndü. Ona güveniyordum. Ona duyduğum güven ve sadakatin haddi hesabı, bir sınırı yoktu. Sancak asla geçmişi olabilecek bir kadınla beni aynı masaya oturtmaz, yüz göz etmezdi. Asla basit, korkak bir adam olmamıştı. O, geçmişin arkasına saklanmazdı.

Sancak'ın kaşları sertçe çatıldı. Yüzünde Sertap'ın söylediklerine memnun olmadığını belirten ifadeler yerleşti. Avcumu bacağına yaslayıp bana bakması için bacağını sıktım ve hafifçe okşadım. Öfkeli bakışları bana dönerken rahat olması için gülümsedim. Bacağımı yana doğru kaydırıp bacağına yasladığımda ifadeleri yumuşadı. Mimiklerinden özür dilediğini fark ettim.

“Seni seviyorum,” diye mırıldanıp, öpücük attığımda kocaman gülümserken kolunu omzuma attı ve sandalyemle birlikte kendine doğru çekti.

Mert, “Sancak'ın bizimle dışarı çıktığı zamanı toptasak bir ayı geçmez. Hele seninle okul buluşmaları dışında denk geldiği gün sayısı da bir elin parmaklarını geçmez,” dediğinde konuşması Sancak'la bakişmamızı bölerken, kaşlarını çatarak muhabbete döndüm. “Mahira, Sancak bizimle hiç içmedi, biliyor musun?”

Tekrar göğsümdeki aşkla Sancak'a dönerken gülümsedim.

“Biliyorum,” dedim.

Sancak şaşkınlıkla, “Biliyor musun?” diye sorduğunda kahkahalarla gülmek istedim.

“Sancak, abim dışında kimseyle içmez. Aynı şekilde abim de Sancak olmadan kimseyle içmez.” Avcumu Sancak'ın yanağına yasladığımda içini sadece benim anlayacağım şekilde çekti. “Galiba lise çağlarında birbirlerine verdikleri bir söz bu.”

Sancak tok sesiyle, “Birimizin olmadığı ortamda diğërimiz içmeyiz,” diye cümlemi onayladı.

Mert, “Vay be!” dedi ve elini masaya vurdu. “Şu kadar değerli olmadık.” Çıkan ses tonu ne kadar şaka barındırsa da aslında içten içe darılmış gibiydi.

“Bu sözünüzü karşılıklı olarak bozmanız ya da beni de dahil etmeniz gerekiyor,” dedim.

“Güzelim, sen zaten benim olmadığım ortamda içemezsin,” dedi. Tam karşı çıkacağım zaman parmağını dudağıma bastırdı ve tek kaşını kaldırdı. “En son içtiğinde neler olduğunu hatırlıyor musun?”

“Kazaydı o bir kere,” diye isyan edip koluna vurdum. “Bizim suçumuz yoktu.”

“Doğru.” Uzaklaşmama izin vermeden tekrar omzumdan kendine doğru çekti. Ufaktan kızarak, “Ne zaman suçlu oldun ki!” dedi.

Savaşmadan asla teslim olmayan biriydim. Aksi, karakterime ve babasının büyüttüğü kıza aykırıydı. “Abimle olan kuralınızı esnetirseniz ben de esnetebilirim.”

“Göze göz...”

“Dişe diş,” diye cümlesini tamamladım. Babamın ifadesini yüzünde gördüğümde boğazımdaki yumruyla cevap veremedim.

Gözlerinde *bunu daha sonra aramızda konuşacağız*, der gibi bir ifadeyle, “Bakarız, güzelim,” dedi.

Hazırlıklar tamamlanmış olacak ki kapatılan kapılar açılarak basın mensuplarının içeri girmesine izin verildi. O dakikadan sonra flaşlar havada uçuşmaya başladı. Işıkların parlaklığı düşürülürken kürsüye açılış konuşmasını yapmak üzere şık bir kadın çıktı.

Salon sessizliğe gömülürken açılış konuşması gerçekleştirildi ve ardından alkışlar eşliğinde Sancak yaşlarında yakışıklı, uzun boylu, şık takım elbise giymiş hukuk bürosunun sahibi sahneye çıktı. Tüm odada alkışlar koparken yüzündeki sakin ifadeyle alkışların bitmesini bekledi ve öne doğru çıkıp konuşmasına başladı.

“Sayın avukat arkadaşlarım, sayın hukuk mensubu dostlarım ve değerli basın mensupları, bugün açılacak olan C&S Hukuk Bürosu’nun açılışına hepiniz hoş geldiniz,” dedi. Konuşmanın ortasında Sancak ve Mert’in kısa ama anlamlı bakışmasını yakaladığımda tedirgin olarak bacağının üstündeki elimi sıktım. Neden bakıştıklarına dair en ufak bir fikrim yoktu ancak tedirgin olmuş, kalbimin üzerinde bir ağırlık hissetmiştim. Sancak elini elimin üzerine koyarak, rahatlamam için parmaklarımı avcunun içine alıp sıktı. Göğsümün üzerinde oluşan yükün bir kısmını alsa da bir ömür tanıdığım adamın bakışları hislerimin üzerinde fırtınaydı.

Yaklaşık beş dakikalık konuşma bittiğinde sıra basın mensuplarının sorularını yanıtlamaya gelmişti.

“Kendi büronuzu açmak ne zamandan beri aklınızda vardı?”

Kürsüdeki adam gülerek, “Aslına bakarsanız hukukçu bir ailenin çocuğu olarak küçüklükten beri desek daha mantıklı olur,” dedi.

“Kendi ailenizin izinden giderek neden savcı olmayı seçmediniz? Bunun bir nedeni olabilir mi?”

Bu sorunun adama defalarca sorulduğuna bahse girebilirdim. Yıllardır süre gelen geleneklere ve yaşanmışlıklara göre genç nesiller, aile-

sinin izinden gitmeli veya kendisine çizilen güven yolundan yürümeliydi. İnanca göre ne kadar az risk, o kadar güvenli gelecekti.

Adam da benimle aynı düşüncede olmuş olacak ki gülümsedi ve ellerini tahtaya yaslayarak öne doğru eğildi. “Kendi kararlarım olsun istedim,” dedi. “Kendi seçimlerim, kendi yollarım. Hukuk yolunu seçmekte yaşadığım çevrenin bir etkisi olmuş olabilir ancak avukat olmayı ben seçtim.”

Flaşlar arasından, “C&S ismi seçmek aklınıza nasıl geldi?” diye başka bir soru yükseldi. “C’nin kendi isminizin baş harfi olduğunu düşünüyoruz. Peki, S harfi?”

“Bu sorunun geleceğini biliyordum,” diyerek gülmeye başladı ve bakışlarını dikkatlerin bizim üzerimize, daha doğrusu Sancak’ın üzerine dönecek şekilde çevirdi. “Sancak Kızıltepe adında başarılı bir dostumun baş harfi,” dediğinde az önce içtiğim suyu püskürtmemeye çalışarak yutkundum. “Bir sonraki sorunuzu duyar gibiyim. *Neden şirketin ortağı olmayan birinin ismi var?* Hemen sorunuzu yanıtlayayım. Sevgili dostum Sancak’a benimle yönetmesi için ortaklık teklif ettim ancak uzun süredir teklifime cevap vermedi. Ben de cevap vermemesini, kendimce güzel bir ortaklığa çevirdim.” Bakışları tekrar Sancak’a döndüğünde isyanla karışık söylendi. “Dostum, burada her zaman yerin var ancak artık cevap mı versen?”

Benim aksime odada gülüşme sesleri yükselirken kollarımdan yukarı buz gibi bir soğukluk tırmanmaya başladı. Üzerimize dönen bakışlardan dolayı zorlukla olumlu tepki vermeye çalıştım. Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilmiyordum ancak vücudum aşırı tepki vermeye başlamıştı.

“Sana ortaklık mı teklif etti?” dedim. Soruyu tanımadığım bir ses tonum sormuştu.

Bakışlardan rahatsız olduğunu belli eden bir tavırla bana doğru döndü. Omuzları tüm yükü kaldırmaya hazır halde dimdikti. “Evet,” dedi.

“Neden kabul etmedin?” Hâlâ şok geçiriyordum. Gelen teklif, hukuk camiasında ses getiren bir aileye sahip birinden gelmişti ve bu büyük bir başarıydı. Aynı zamanda yeni bir kapı, daha iyi bir hayata açılan yoldu.

Net tavır ve kararlılıkla bardağını dudaklarına götürdü. Sorumu

kelimeleri dolandırmadan, yanıtlayıp, “Teklifini kabul edemezdim,” dedi.

“Neden?”

“Kabul etmek demek, işler oturana kadar burada, senden uzakta olmak demektir. Bunu göze alamazdım.”

“Ama...”

Dudaklarım şaşkınlıkla açılıp kapanıyordu. Nasıl olurdu da böyle bir başarı yolunu seçmezdi? Beni nasıl seçerdi?

Sözümü böldü ve daha fazla uzatmama izin vermedi.

“Ama diye bir kelime yok, Mahira. Benim yanımda, senin yanındayım. Senin yanındayım, benim yanımdayım. Nereye gidersen git, nerede olursan ol, peşindeyim.”

Kelimelerine ufacık da olsa güvenmediğim falan yoktu. Sadece aklım almıyordu. Almak istemiyordu. Nasıl olurdu da böylesine başarılı bir adımda beni seçerdi? Sancak’a inanıyordum ancak kendime inanamıyordum. Belki de inanmamın sebebi yarı yolda bırakılmaya kendimi inandırmış olmamdı. Sevdiğim birini kaybedip yarı yolda bırakanlarla kaderimin kesişmiş olmasıydı.

“Bu büyük bir başarı,” dedim. Vücudumun uyarıya geçme nedeni buydu. Zihnen farkında değildim ancak bedenim Sancak’ın uzaklaşma ihtimalini hissetmişti.

“Senden uzaklaşmak anlamına geliyordu,” dedi. Kelimelerindeki dehşet acıyla buluşmuş, mimiklerine yerleşmişti. Çevredekilerin bakışlarını umursamadan, dudaklarımın üzerine eğilerek ufak ama yanıma sebep olacak öpücüğünü bıraktı. “Hiçbir başarı kalbini kazanmak kadar değerli değil.”

“Kalbim zaten senin,” dedim.

Göz kırpıp, “Biliyorum, güzelim,” diye yanıtladı.

Konuşma bittiğinde salonun ışığı eski haline getirildi ve basın mensupları tek tek odadan çıkarken hafif müzik çoktan çalmaya başladı. Garsonlar masaların arasında gezerek yemeklerimizi ve içeceklerimizi dağıttı.

Mert ayağa kalkarak ceketini düzeltti ve Sancak’a, “Tebriklerimizi iletelim de ufaktan kaçayım ben,” dedi.

Sancak bardağını masaya bırakıp, “Biz de birazdan kalkarız,” dedi. Balığımı keserken, onaylayıp, “Tamamdır, bekliyorum,” dedim.

Mert ve Sancak birlikte giderken Sertap kendine teklif edilmediğinden mi yoksa tebrik edecekleri kişiyi tanımadığından mı bilmiyorum ama masada kalıp yemeğini yemeye başlamıştı. Gitmemesinin nedenini tanımamasına ya da karşı tarafla bir problemi olabileceğine bağlamıştım yoksa bu kadında gördüğüm görgüsüzlüğü nerede olsa tanırdım.

Balığımı keyifle yerken beklediğim atak sonunda gelmişti.

“Mahira,” dedi. Bıçağını ve çatalını tabağına yaslayarak dirseklerini masaya koydu. Ellerini önünde birleştirdi. “Bir şeyi merak ediyorum.”

Ağızımdaki lokmamı yavaşça çiğnemeye devam ettim. Sertap’ın sınırlarına ne kadar oynamak istesem de kendisinin son derece başarılı bir avukat olduğuna kalıbımı basardım. Bu yüzden sakince cevap vermemi beklerken elimden geleni ardıma da koymayı bırakmayacaktım.

“Merak ediyorsun,” diyerek peçetemle ağızımı sildim. Lokmamı yutup sakince devam ettim. “Peki, bu benim neden umurumda olsun?”

“Konu seninle alakalı,” dedi.

Umursamadan, “Yani?” dedim.

“Merak etmiyor musun?” Kaşlarını kaldırdı ve atkuyruğunu büyük bir sakinlikle düzeltti. “Sonuçta senin hakkında konuşacağım.”

“İnsanlar konuşur,” diyerek omzumu silktim. Kadehimdeki kırmızı şaraptan keyifle bir yudum aldım. “Ağızlarına bant çekemeyeceğime göre onlar konuşmaya, ben de bildiğimi yapmaya devam edebilirim. Sonuçta izlemesi bedava.”

Uzun uzun yüzüme baktıktan sonra, “Konuya direkt giriş yapacağım,” dedi.

“İsrar edeceksin yani?” Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. “Peki.”

“Sen küçük değil misin? Sancak’a nasıl yetiyo-”

“Sana buradan bir uçarım, tam uçarım!” Sakinlik de buraya kadar mış demek ki. Öne doğru yaklaşıp elimi masaya vurdum. “Sabredeyim diyorum da komik hareketlerinin sonu gelmiyor. Ama bendeki sabır da bir yere kadar. Ulan, aynı repliklerden bıkmadınız mı?” Gülmeye başladım. “Ne bu? Kötü yan karakter senaryosu mu?”

“Ha?” Anlamayarak yüzüme baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Şimdi bu soruyu sorup ne olmasını bekledin?” Ciddi ciddi cevap vermesi için yüzüne baktım ancak benden beklemediği bir tepki aldı-

ğı için ne yapacağını da bilemiyordu. Bu yüzden keyifle karışık sinirle devam ettim. “Sen bunu dedin diye ben kendime olan güvenimi mi kaybedeceğim? Seni ciddiye mi alacağım? Durum bu mudur? Hayır, palavralarına devam edeceksen hepinize yetecek kadar Mahira Ayazkan sözleri var.”

Kendimi birazdan kötü yan karakterlerle savaşma birliğinin lideri ilan edecektim. Sertap sonunda cevap vermeye karar vermiş olacak ki kıvırmaya başladı.

“Senin olayın bu,” diyerek parmağını şıklattı. “Gerçekleri kabul etmek istemiyorsun. Sancak ve senin birlikte olamayacağınız gerçeği.”

Kaşlarımı kaldırdım ve aynı onun yaptığı gibi dirseklerimi masaya yaslayıp ellerimi birleştirdim.

“Sen mi olacaksın?”

“Aynen. Üniversitede bizi çok yakıştıırırlardı.”

“Beni tanımadıklarından,” diyerek göz kırptım.

“Bizim için...”

Tehditkâr bir şekilde öne doğru eğildim.

“Kızım, ben Mahira Ayazkan’ım. Bu numaraları yer miyim? Hayrola? Neyin kafası bu?”

“Bunlar gerçekler. Sadece sen körsün!” diyerek çemkirdi ve gerçek yüzünü göstermeye başladı.

İşaretparmağımı havaya kaldırarak, “Çenenı kapa, yemeğini zıkkımlan ya da defol git buradan yoksa kafanı şu önündeki salata tabağına sokarım,” dedim. Kötü söz kullanmama çok az kalmıştı.

Elini açılan ağzına kapadı. “Küçük, ağzı bozuk, terbiyeden nasibi ni almamış birisin,” dedi. “Seni yetiştiren babanın...”

Ha siktir!

İşte bunu söylememesi gerekiyordu. Onca cümle içinden bunu seçmesi tamamıyla onun suçuydu. Tabağının yanındaki tuzu almış gibi yaparak sertçe bardağına vurdum.

Kırmızı şarap doğrudan elbisesine dökülürken oturduğu yerden geriye sıçradı. Çıldırılmış gibi masadaki peçetesini alarak elbisesini silmeye başladı. Gözleri kocaman açılmış, dudakları çirkinlikle ayrılmıştı.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Yakınıımızdaki yüzler bize dönerken, şaşkınlıkla Sertap'a bakıp elimle ağzımı kapadım. Bilerek herkesin duyabileceği şekilde, "Nasıl bu kadar sakar olabildiniz?" dedim. "Elbiseniz mahvolmuş, iyi misiniz?"

"Sen... N- Ne?" diyerek başını sağa sola çevirdi. "Ben..."

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden, araya dalıp, "Elinizi fena çarptınız herhalde," dedim. Dua etsin, elimin tersiyle yüzüne bir tane geçirmemiştım.

Hâlâ gözlerimin üzerine kapanan kırmızı sis perdesi geçmemiştı, geçeceği de yoktu. Az bile yapmıştım.

Sancak ve Mert yanımıza yetiştı. Merakla Sertap'a ve bana bakmaya başladılar. Sancak sandalyemin başına geçerek elini omzuma yerleştirdi, diğeri eliyle de boynuma destek vererek başımı kendisine doğru kaldırdı.

"Ne oldu, güzelim?"

Sertap, "Ne mi oldu?" diye çemkirmeye başladı.

Mert araya girerek yerine oturması için omzuna bastırdı. Başını yan masamızdakilere çevirip yatıştırır halde gülümsedi. Ardından arkadaşına dönerek dişlerinin arasından, "Sakin ol, rezil ediyorsun bizi," dedi.

"Ben mi?" Zorla yerine oturan Sertap omzunu silkerek Mert'in tutuşundan kurtuldu. Doğrudan Sancak'a, "Kız arkadaşın bilerek üzerime şarap döktü," dedi.

Sancak bakışlarını üzerimden çekmedi. Gözümün önüne düşen saç yavaşça itti. Parmağının tersiyle yanağımı okşadı. "Mahira yapmamıştır," dedi.

Sevdiğim adama yalan söyleyecek değildim. Yaptığımın son derece arkasındaydım.

"Yaptım," diyerek omuz silkdim ve gözlerimdeki öfkeyle birlikte acıyı görmesine izin verdim. Duygularımı dışarıya kapatarak buz gibi bir sesle, "Yaptım çünkü fazla canına susamış görünüyordu," dedim. "Ben de dayanamayıp suladım."

Sertap hırsla, "İtiraf etti işte, gördün mü?" diyerek beni gösterdi.

Sancak tepkisiz halde, "Mahira yaptıysa haklıdır," diyerek parmağını dudağımın çevresinde gezdirdi. İlgisini ve sevgisini dokunuşuyla gösteriyordu.

“Onu mu savunuyorsun?” Kadın sinirinden ve şaşkınlığından titriyordu. “Bu kadın elbisemi mahvetti!”

Sancak sonunda sıkılan bakışlarını kadına çevirip, “Seni mi savunmam gerekiyor?” dedi. Sertap kekeleyerek bir şeyler saçmaladığında daha fazla dayanamayarak bıkkınlıkla nefesini bıraktı. Tekrar bana dönerek şefkatle gülümsedi. “Gitmek ister misin güzelim? Burada işimiz bitti.”

“Hiçbir yere gidemezsiniz!” diyerek elini masaya vurdu. “Bunun bir bedeli, bir karşılığı olması gerekiyor.”

Sancak, Mert’e sertçe bakarak başının ucuyla Sertap’ı gösterdi. “Mert, sustur şunu yoksa istemediğim, bana yakışmayacak şeyler yapmak zorunda kalacağım,” dedi.

Mert, Sertap’ın yanına geçerek onu götürmek için koluna girdi ancak kadın sanki suçsuzmuş gibi üste çıkmaya çalışıyordu. Gözü öyle dönmüştü ki çevreye rezil olduğunun farkında değildi.

“Hiçbir yere gidemez diyorum size!”

Mert, “Sayende tüm camiaya rezil oluyoruz, farkında mısınız?” diye sertçe çıkıştı. Sertap’tan utandığını tepkileriyle açık açık gösterdi. “Ne elbiseymiş, ya! Kariyerinin içine sıçacak.”

“Ben mi abartıyorum? İkiniz bana suçluymuşum gibi davranıp bu kıza ses çıkarmıyorsunuz.” Sancak’a doğru ilerlemek isteyerek, “Bir de üstüne beni mi tehdit ediyorsun?” diye sordu.

Muhatabı ben olmama rağmen hâlâ Sancak’la iletişime girmeye çalışmasına sinirlenerek yana doğru kaydım. Yüzümü net görebilmesi için bedenimi ayarladım. “Bana bak, bana!” dedim. Sesimle birlikte bana doğru ateş saçan gözlerini çevirirken bıraksalar üzerime atlayacaktı. “Sancak yapmayabilir ama ben yaparım. Senin o olmayan seviyene de düşerim.” Bastıra bastıra kendimi gösterdim. “Bu uyarımı sakın aklından çıkarma. Mahira Ayazkan’ım ben ve yaşattığını yaşatmadan durmam.”

Sancak önüme geçerek sakinleşmem için yanağımı okşadı. “Gidelim, güzelim,” dedi. Sancak elini tutmam için uzattığında beş dakika önce kavga eden biz değilmişiz gibi tüm mekân ortadan kayboldu. Sadece tutmam için uzattığı eli kaldı.

“Gidelim,” diyerek elimi uzattım. Uzattığım elimi sıkıca tutarak dudaklarını üzerine bastırdı. Kirpiklerinin altından, kalbimi göğüs

kafesinden fırlatacak bir bakış attı. O bakışlarında içimi acıtan acının merhemini, söylemek istediğim sözlerin anlamını görebiliyordum. Durum ne olursa olsun benim için orada olacağını söylüyordu. Sanki *dünya bir yana, sen bir yana*, diyordu.

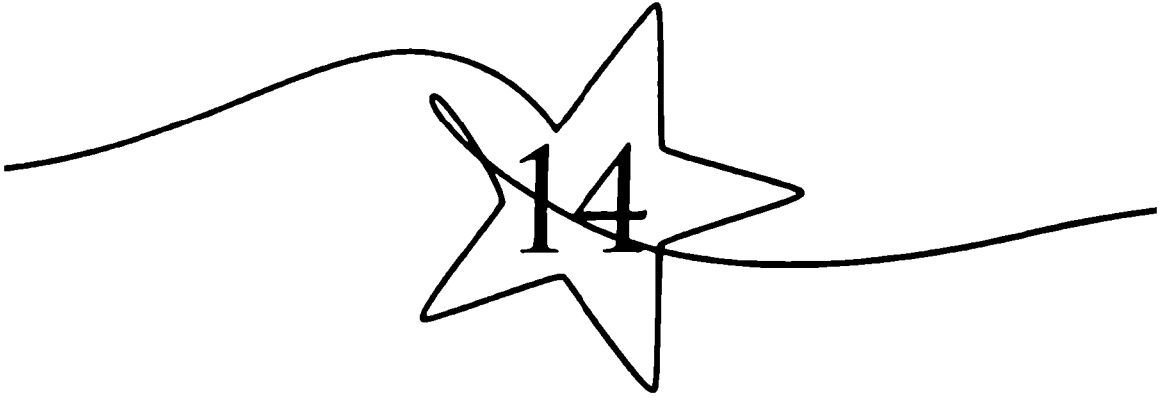
Soluğum kesilirken ayaklarımı yere sağlam bastım. Sancak varken hiçbir şey beni yıkamaz, hiçbir acı göğsümü dağlayamazdı.

İkimiz de Sertap'a doğru bir saniye bakmamıştık. Varsa yoksa sadece ikimiz vardık. Parmaklarımın arasına parmaklarını geçirerek sıkıca kenetledi. Bedenimi kendi güvenli alanına çekti. Dudaklarını sıkıca alnıma bastırdı.

“Hiç kimse Mahira'nın canını acıtamaz.” Sancak'm sesi kılıç oldu, muhatabını yarıp geçti. “Onun canını acıtanın canını alırım, Sertap. Bu sözlerimi sakın unutma. Unutursan hiç istemediğim şeyleri yapmak zorunda kalırım. Hiçbir saniyesinden de pişman olmam. Mahira için yapmayacağım bir şey yok.”

Kadının konuşmasını beklemedi. Zaten bu sözlerden sonra Sertap'ın verebileceği bir cevap da yoktu. Sancak karşıma geçip beni de bu şekilde tehdit etseydi tek kelime edemezdim. Susmak şu an en akıllıca şey olurdu.

Arkadaşına başının ucuyla selam verdi, ardından bana döndü. Az önceki tehditkâr bakışlarının tam tersi bir şefkatle, “Şimdi gidebiliriz, Mahveden'im,” dedi.

Taksiden iner inmez, Sancak üzerindeki ceketı çıkarıp omuzlarımı örttü. Bedenimi kollarının arasına çekti. Ufaktan yağmur atıştırsa da şiddetlenmeye hazır olduğundan kollarımdaki tüylerimi diken diken etmişti. İyice Sancak'a sokulduğumda hızlı adımlarla otelin girişinden içeri girdik. Zaman kaybetmeden asansöre doğru ilerledik.

"Ne zaman açık giyinsem hava kötüleşmek için bekliyor," dedim. Asansörün düğmesine sanki sürekli basam daha hızla gelecekmişçesine iki üç kere bastım.

Sancak titremeye başlayan elimi avcunun içine aldı. "Sinirlendiğin için böylesin," dedi.

"Ah, evet," diye kabullenerek başımı salladım. "O kadını orada parçalayabilseydim tüm yılın stresini atmış olacaktım."

"Kendini yıpratmana değmiyor, güzelim," diyerek, saçlarımı ceketinin içinden kurtarıp sırtıma dökülmesi için bıraktı.

Asansör tiz sesle açıldığında önden içeriye adım attım. Sancak peşimden ilerleyerek katımıza çıkan düğmeye bastı. Vücudumda gezen sinirle birlikte yüklenen yorgunlukla sırtımı aynaya yasladım. Ayaklarımı öne doğru uzattım.

"Şiddet yanlısı değilim," dediğimde Sancak hızla başını bana doğru çevirdi. Ela gözleri apaçık dalga geçerken tek kaşını kaldırdı. Bakışlarını gördüğümde kahkaha atmamak için nefesimi bırakıp gözlerimi devirdim. "Bakma bana öyle!" Ağzına fermuar çekip ellerini kaldırdı ancak duruşundan bile ne demek istediğini anlıyordum. "Öyle bakma, önce konuşmayı deniyorum," dediğim an kahkahalarla gülmeye başladı. "Bak, gebertirim seni," diyerek ellerimi belime yasladım. Kızgınlıkla ayağımı yere vurdum. "Gülme diyorum sana!"

Sancak, “Gülmüyorum,” diyerek başparmağıyla gülmesini saklamaya çalıştı.

“Bak ya!”

Boğazını temizleyerek bakışlarını kaçırdı ve yerinde dikleşti. “Ciddiyim, anlat sen, dinliyorum,” dedi.

Asansör olduğumuz kata geldiğinde umursamayarak arkamı döndüm ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Omzumu silkerek, “Anlatmıyorum,” diye trip attım.

“Özür dilerim, güzelim. Anlat, gerçekten dinleyeceğim. Söz,” dedi.

“Kalbimi kırdın bir kere,” dedim.

“Kalbini yerim,” diyerek, arkamdan yaklaşp kollarını etrafıma doladı. Ayaklarımı yerden keserek göğsüne yasladı. Dudaklarını boynuma bastırıp asansörün dışına doğru ilerledi. “Küsmüyorsun, değil mi?”

“Çocuk muyum ben?” dedim. *İnsan sevdiğine trip atamayacaksa kimse atacak, ya!*

Kollarını sıkılaştırarak, “Anlatmayacak mısın?” diye sordu.

“Anlatmayacağım,” diye direktip kollarından çıkmak için debelendim. Sancak üzerime gelmek istemeyerek inmem için eğildi. Ayaklarım yere değer değmez, tek kelime etmeden odama doğru yürümeye başladım.

Gecenin böyle biteceğini hayal etmemiştim. Kadının bu kadar ileri gidip beni canevimden vuracağı aklıma gelmemişti. Kendi değerini bu kadar aşağıya indirebileceği kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Kızlarla açılış gecesi üzerine konuştuğumuzda Sertap'ın, Sancak'a yürümek için elinden geleni ardına koymayacağını hesaba katmıştık. Yalnız bunun için bana saldıracağını ne ben düşündüm ne de kızlar düşündü. Bir kadının bu kadar aşağılık olabileceğini tahmin etmemiştik.

Tripli tripli odamın önüne geldiğimizde, ceketin sıcak cebinden elimi istemeyerek çıkardım. Kapıyı tıklatmak için elimi kaldırdım. Ne kadar trip atmak istesem de çenemin susması gibi bir durum söz konusu değildi. “Kafamın içinde filler tepişiyor,” diyerek kapıya iki defa vurdum. “Gidip uyuyayım da size olan sinirim yatışsın.” Omzumun üstünden sessizlik içinde bekleyen Sancak'a, “Uçak kaçtıydı?” diye sordum.

“Öğleden sonraki ilk uçuş,” dedi.

Yerimde sallanıp kapıya tekrar vurdum. “Ee, bunlar niye kapıyı açmıyor?” Endişeye kapılmak istemeyerek çantamı kucağıma aldım ve içini karıştırmaya başladım. “Bu ayakkabılar güzel olabilir ancak uzun süre üzerinde beklediğimde can sıkıcı olabiliyor,” diyerek tekrar kapıya vurdum. “Alo!”

“Duymuyorlar ya da odada değiller, güzelim.”

“İş başa düştü,” dedim.

Sonunda aradığım anahtarımı bulduğumda vakit kaybetmeden, kapıyı açıp içeri girdim. Duymayacaklarını bile bile, “Biz geldik,” diye fazla bağırmadan seslendim. Nasıl olsa bağırsam da duymayacaklardı. Belki de Ela odada tek uyuyordu, o yüzden uyandırmak istemiyordum.

Ayakkabılarımı kapının yanında çıkararak parmak ucunda odamıza doğru ilerledim. Odanın eşiğinde durarak kapalı ışığı yakmak için elimi duvarda gezdirdim. Uzun uğraşlar sonunda ışığı bulup, tuşlara basarak odayı aydınlattım. İçerisi bıraktığım gibiydi. Yatağın üzeri biraz kırılsak dışında tamamıyla bozulmamış halde duruyordu. Sancak’a dönüp endişeyle, “Nerede olabilirler ki?” diye sordum.

“Endişelenmene gerek yok. Buradalar.” Elini ceketinin cebine atarak telefonunu çıkardı. “Gezmeye gitmiş olabilirler. Tüm akşam odada bizi bekleyemezlerdi.”

Nefesimi dışarı sesli bir şekilde bırakıp, “Doğru,” dedim.

Sancak telefonunu kulağına götürüp abimin yanıtlamasını beklemeye başladı ancak kısa süre sonra, “Telefonu kapalı,” dedi.

Dudağımı ısırarak yerimde sallandım. “Ne zaman şarja taktı ki zaten,” diye söylenerek odanın girişindeki kanepenin üzerine attığım çantamın yanına ilerledim. “Adam telefonda bihaber yaşıyor.”

Ela’yı aramak için çantamdan telefonumu çıkarıp rehberime girdim. Ela’nın numarasını tuşladım. “Gerçi Ela’nın da teknoloji yanlısı olduğunu söyleyemem,” dedim. “Al birini, vur ötekine.” Başucumuzdaki dolabın çekmecesinden tanıdık zil sesini duyduğumda gözlerimi devirdim. “Gördün mü? O da yanına almadan gitmiş.”

Sancak sakinleşmemi isteyerek, arkama geçip ellerini omuzlarıma yasladı ve hafifçe sıktı. Çenesini omzumun tepesine koyup, sıcak nefesinin göğüslerimin arasına akmasına neden olacak şekilde nefes alıp

vermeye başladı. “Kötü bir şey olsaydı Volkan mutlaka bana yazardı,” dedi.

“Ben de ona güveniyorum,” dedim. Abim kötü bir şey olsaydı mutlaka bize ulaşmanın bir yolunu bulurdu. Telefonumu çantamın yanına attım. Ela’nın abimin yanında olması da endişelenmemem için ayrıca bir sebepti. Volkan abim arkadaşımın zarar görmesine asla izin vermez, onu da beni koruduğu gibi korurdu. “Zaten yanında abim var. Başlarına en fazla ne gelebilir ki?”

“Evet, güzelim.”

“Abim son zamanlarda aşırı huysuz olmaya başladı. Ela’yla deniz kenarına yürüyüşe çıktılarsa en azından stresini atar, bizim de yaka-mızdan düşer.”

“O biraz zor gibi,” diye dalga geçerek güldü.

“Doğru,” diyerek dudağımı büzdüm.

Sancak kollarını belime sararak sırtımı göğsüme yasladı. “Şu asan-sörde yarım kalan konuşmanı tamamla bakayım,” dedi.

“Hak ediyor musun ki?”

“Bence ediyorum,” diye yanıtladığında parmaklarımı karnına geçirip çimdikledim. Artık kaslarından ne kadarını hissettiğini bilmi-yordum. Başka bir tripe sebep olmaktan kaçınarak, “Yani hak ettiğimi düşünürsen...” dedi.

Tutuşundan kaçmak yerine, bedenimi daha fazla bedenine yasladım.

“Düşüneyim mi?”

“Düşün istersen.”

“İyi hadi acıdım,” diyerek, elimi salladığımda parmağımı yalayarak kendine doğru çekti. Acıtmayacak şekilde dişlerini tenime bastır-dığında vücudum titredi. Konuşabilmek için üst üste iki kez derin nefes aldım. “Bu sefer dalga geçersen odadan atarım seni.”

“Söz,” dedi.

Boğazımı temizleyerek ciddi olmaya çalıştım. “Şimdi ben, şiddet yanlısı değilim aslında. Siz öyle olduğumu zannediyorsunuz,” diyerek kendimi işaret ettim. “Haksız mıyım?”

“Haklısın, hayatım,” diye masum ve sessiz şekilde yanıtladı.

“Bence de haklıyım,” diyerek kaldırdığım tek kaşımı indirdim. “İlk olarak konuşmaya çalışıyorum. Baktım ki anlamıyor, ondan son-ra gerekeni yapıyorum. Ayrıca ne demiş, Kartal Ayazkan?”

Gülmemeye çalışarak, “Ne demiş?” dedi.

“Evelallah hiçbir şeyin altında kalmayız. Lafı anlamayan adamın kafasına öyle bir vuracaksın ki soğanın cücüğü gibi yerinden fırlayacak, demiş.”

“Seni Kartal’la fazla mı yalnız bıraktık?”

Boğazımı temizleyip, “Anlayacağın sakın bir insanım,” dedim.

Sırıtarak başını iki yana salladığını görmesem bile bunu yaptığına adım kadar emindim. “O zaman söyle bakalım,” dedi. “Neden Serap’ın üzerine şarap boşalttın?”

“Hak etti!” diye lafımın üzerine sinirle parladım.

“Hak ettiğini biliyorum,” diyerek dudaklarını boynuma bastırdı. “Nedenini merak ediyorum.”

Canımın sıkıntısından elimi köprücük kemiklerimin üzerine koyarak aşağı yukarı sıvazladım. “Bizimle ilgili konuşup gereksiz yere zırvaladı,” dedim.

“Bunun için dökmemişsindir. Güzel ağzınla haddini bildirecek sözler söylemişsindir. Altında kalmazsın asla,” dedi. Beni tanıdığına sonuna kadar emin olarak konuştuğunda başımı salladım.

“Biraz hakaret ve didişmeden sonra konu babamın beni nasıl yetiştirdiğine geldi. Ondan sonra bende ipler koptu. Bu lafının üzerine rezillik çıkarmadan kendime geldim ama dediğin gibi altında kalamazdım,” diyerek itiraf ettiğimde göğsümdeki yük tekrar canlandı. “Herkes içinde rezillik çıkarıp seni küçük düşüremezdim. Bu yüzden kendimce çözüm buldum.”

Omuzlarımdan tutarak göz göze gelmemiz için çevirdi. “Beni hiçbir zaman utandırmazsın,” dedi. Ellerini yanaklarıma koyarak başparmaklarıyla çenemi yukarı doğru destekledi. Gözlerinde yatan öfkeyle yüzüme doğru eğildi. Dudaklarımızın arasındaki varla yok arası bir mesafe vardı. “Seni üzmesine de asla izin vermem.”

Kollarımı beline sararken dolan gözlerimle birlikte boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkundum. “Biliyorum,” dedim.

“Güzel,” diyerek dudaklarını alnıma bastırdı. “Devam et,” dedi.

Fazlasıyla sinirlerim bozulmuş halde gülmemek için dişlerimi dudaklarıma geçirdim. “Dediğim gibi yanına kalmasına izin veremedim,” dedim.

“İşte benim sevgilim.”

“Çevredekilere kaza süsü verecek şekilde bardağa çarptım. Bardak da doğrudan üzerine döküldü.” Asıl noktaya gelerek özellikle şefkatle parlayan elalarının içine baktım. “Olur da hakkımda şikâyetçi olursa diye de eline koz vermek istemedim.”

Sancak yüzüme birkaç saniye uzun uzun baktuktan sonra birden başını arkaya atarak erkeksi tok sesiyle kahkaha atmaya başladı. “Seninle gurur duyuyorum,” derken sesinde duyduğu gurur yankılanıyordu. “İstediginde ne kadar vahşi ve zeki olabileceğini bilmeme gibi bir hataya düşmesi kesinlikle onun suçu.”

“Ee, insanın avukat sevgilisi olunca bir şeyler öğreniyor.”

Başını eğerek dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. “Zeki doğana haksızlık etme,” dedi.

“Ona hiç toz kondurur muyum? Ama senin hakkını da yememem gerekiyor. Abimler bilmiyor ama taktiklerin ve verdiğin akıl sayesinde tüm cezalardan nasıl kurtulduğumu unutmadım.”

“Aramızda,” diyerek elimi dudağına bastırdı.

“Sancak Kızıltepe’nin kuralları nasıl esnettiğini ve çiğnediğini birine söyler miyim hiç?” diyerek göz kırptım.

“Sadece senin için,” dedi. Dudaklarımdaki gülümseme kocaman olurken, uyarırcasına tek kaşını kaldırdı. “Fazla alışma ama.”

“Şımarma diyorsun,” dedim.

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Küçüklüğümden beri şımarımama izin veren bir babam bir de Sancak vardı. Abimler başıma bir iş açılacak, babamızın arkasında bıraktığı emanetine zarar gelecek diye korkuyorlardı. Babam ve Sancak da hatalarımdan ders çıkara çıkara büyüyeceğime inanıyordu. Bugün hayata karşı dimdik durabiliyorsam hatalarımdan ders çıkarıp düştüğümde kalkmayı bildiğimdendi.

“Yine de yaptıklarımın pişman değilim,” diyerek omuz silktim. Sancak’a doğru dönerek kollarımı boynuna sardım ve parmak ucumda yükselerek dudaklarına yanaştım. “Arkamda durduğun ve bana güvendiğin için teşekkür ederim.”

“Sana kimseye güvenmediğim kadar çok güveniyorum, Mahi’m.”

Ensesinden tutarak yüzünü kendime doğru çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Vücudum titredi. Tenim ısınırken, tek dokunuşumuzu bekleyen arzum alevlenerek yükselmeye başladı. Baş-

ra nazik ve kibar başlayan öpüşmemiz gittikçe şiddetlendi. Nefesimi dudaklarına doğru verdiğimde altdudağımı ısırarak kendine çekti ve çıkardığım sesi susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi kana kana içine çekti.

Yükselen göğsüm göğsüne sürtünüyor, dermanı kalmamış gibi titreyen bacaklarım düşmem için beni tehdit ediyordu. Sancak kolunu belime doğru sararak bedenimi kendine doğru çekti. Ağzıma daha rahat ulaşmak için büyük ellerini saçımın arasına daldırdı. Bu şekilde ağzımı istediği gibi istila edebiliyor, istediği zaman ufak ufak tadını çıkararak yavaştan alıyordu.

Bacaklarımı beline sarmak için omzundan tutup kendime doğru çektiğimde iki elini belime dolayıp bedenimi kaldırdı. Bacaklarımı vakit kaybetmeden, beline sararken üst bedenim vücudunun büyük bir bölümüne sürttü. Sancak inlerken öpüşü cezalandırıcı bir hal almaya, beni tüketip bitirmek için dudaklarımı hırpalamaya başladı.

Soluk soluğa geri çekilerek, “Devam edersem...” dedi.

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden dudaklarımı dudaklarına bastırdım. “Hepsini, senin her parçanı istiyorum,” diyerek tırnaklarımı sırtına batırdım.

Bacaklarımı sıkıp aramızda mesafe bırakmadığımda boğuk sesle, “Emin misin?” diye sorarak inledi.

“Hepsinden ötesi sana güveniyorum,” diye yanıtladığımda gözleri şevketle parlamaya başladı. Geri geri giderek yatağa doğru ilerledi. Yönümüzü değiştirerek sırtım yatağa gelecek şekilde bedenimi örtülerin üzerine bıraktım. Bir dizini yatağa yaslayıp tepeme çıktığında vücudum beklentiyle sızladı.

Kolunu başımın yanına koyarak üzerime doğru eğildi. Başparmağını yanağıma yaslayıp usulca okşadı. Tok sesiyle, “Açım,” dedi. “Yıllardır kenara ittiğim açlığı seninle doyurmam gerekiyor.” Bedenim sözleriyle birlikte yükselirken Sancak vücudumda gezinen arzunun tadını çıkarmaya başladı. Dudaklarıma uzanarak benimkilerin hemen üstünden, “Seni yavaş yavaş yiyerek besleneceğim ve daha sonra...” dediğinde kendimi tutamayarak inledim.

Sancak mesajı aldığımı düşünerek dudaklarımdan nazikçe öptü. Parmaklarım kendiliğinden yükselerek ensesine, oradan saçlarına gitti. Söz verdiği gibi zamanı durdurup hayat sanki akmıyormuş, yeni bir

güne başlamayacakmışız gibi öpmeye başladı. Nefes almakla inlemek arasında başımı geriye atıp nefes almak için dudaklarımı ayırdığımda usulca ağzıma sızdı. Diliyle damağımı damgaladı.

Karnımın altında birikmeye başlayan enerji Sancak'tan gelen tutkuyu hissettiğinde, bacaklarımı iki yanına açarak kaldırdım. Ayak bileklerimi belinde birleştirip avcumu sırtına yasladım. Bedenini kendime doğru çektim. Kendimi tamamen doğal akışına bırakıp bedenlerimizin hormonlarımız etrafında şekillenmesine izin verdim.

Dudakları dudaklarımla işini bitirdiğinde dilini dışarı çıkararak dudaklarımı yaladı. Ardından ıslaklık bırakarak kulağımın altına kadar ilerledi. Kulak mememi ısırp çektiğinde nefesim ciğerlerime yetmemeye başladı. *Daha fazlası, daha fazlası*, diye bağıırıyordu.

Ellerim teninin daha fazlasını araştırmak isteyerek kazağının altına sokuldu. Parmaklarım sıkı ve sıcak kaslarıyla buluştuğunda yavaş yavaş okşadım. Sancak yeni duyduğum kalın sesiyle birlikte dişlerini sertçe boynuma geçirdi. Acıyla inlediğimde acının yerini kapatmak için tenimi diliyle okşadığında gözkapaklarım titredi.

“Tadına doymamın imkânı yok. Anlaşılan karnımı doyurmam uzun sürecek,” dedi. Hemen ardından elleri omuzlarıma çıkarak kollarımı sıvazladı. Aşağıya inip sırtıma ulaştı. Parmağı boylu boyunca omzumda dolandıktan sonra fermuarın ucunu tutarak işkence çekmeme neden olacak bir yavaşlıkla aşağıya doğru indirmeye başladı. Açılan sırtımda hissettiğim serinlik, ısınan yerlerimle tezatlık oluşturuyor, kulaklarımda atan kalbimi tetikliyordu. Büyük elleri sırtımı neredeyse kaplayacak şekilde avuçlarını bastırdı ve ardından yavaşça omuzlarımı açığa çıkardı. Öne doğru kalkarak elbiseyi rahatça çıkarmasına yardım ettim. Elbiseyi karnımın altında toplanacak şekilde çıkardığında vakit kaybetmeye dayanamıyormuş gibi arzuyla ellerini belimin iki yanına koydu. Başparmakları karnımı okşarken başını kaldırdı ve gözlerimin içine, ruhuma bakarak yutkundu.

“Bir gün burada bizden bir parça olacak,” dedi. Söz vererek avcunu karnımın üstüne bastırdı. “Sabırla bekleyeceğim.”

Sözleriyle birlikte gelecek gözümde canlanırken hem mutlulukla dolmuş hem de korkudan ödüm patlayacak bir noktaya gelmişim. Sancak geri çekilip, bedenimi hafızasına kazımak istercesine uzun uzun baktı. İçime giydiğim siyah dantelli takımla gurur duymaya baş-

ladım. Belimden yukarı doğru tırmanan elleri sutyenimin üzerinden taşan göğüslerimin üzerinde durdu.

“Güzelliğin kendimi kaybetmek istememe neden oluyor,” dedi. Avuçlarını bastırduğunda sesli şekilde inledim. “Benim için inle.”

Parmaklarını sutyen kopçasının altına geçirip aşağıya çekti. “Avuçlarıma açıl,” dedi. Kopçayı tutup tek bir hareketiyle açtı. Sutyenimin ortasından tutup kendine doğru çektiğinde kollarımı öne doğru uzattım.

Burnunu göğüslerimin arasından geçirip mırıldandıktan sonra mememi avuçladığında başım geriye doğru yattı. Sıcak ve ıslak dudakları göğüs ucumu ağzına aldığı anda gözlerimin ardında ışıklar oluşmaya başladı. Bulutlara doğru yükselirken çoktan ıslanmaya başlamıştım. Dil fiskeleri göğüs ucumda dolandığında bacaklarımı sıkarak bedenimizi birbirine yastıdım. Emmeye başladığında benim için sertleşmeye başlayan sertliğine yaslanıp sürtündüm. Bir yandan da saçlarına daldırdığım elimle başını kendime bastırıyordum.

Sancak inleyerek elbisemin kalanını çıkarmak için geri çektiğinde sızlandım. Aramızda oluşan boşluğu kapamak için deliriyordum. Elbiseyi kalçalarımın altına indirsin diye kıcımlı havaya kaldırdım. Hızlı elleri sonunda elbisemden kurtulmamı sağlarken gömleğini sıkıca tuttum. Tenini, tenimin üstünde hissetmem gerekiyordu. Bu delice, tarifi belirsiz bir istekti.

Elini, ellerimin üstüne koydu. “Şşt!” Tekrar üzerime abanıp dudaklarıma sertçe bir öpücük bıraktı ancak geri çekilemedi. Aklımı başımdan alacak şekilde şehvetle öptü. “Sana açım, demiştim.”

Yatağın ucunda dikildi. Sayemde dağılmış gömleği, kırılmaya başlamış siyah pantolonu ve parmaklarımla mahvettiğim dağınık saçlarıyla birazdan beni acımasızca dağıtacak bir adama benziyordu. Neler düşündüğümü anlamış olacak ki sırttı. “Aynen öyle, güzelim. Beni mahvettiğin gibi mahvedeceğim seni,” dedi.

Yatağın ayak ucuna çökerek ayak bileklerimden tuttu ve kendine doğru sertçe çekti. Avuçları kalçalarımın iki yanından iç çamaşırlarımın lastiğinin altına kaydı. İpliği tutarak sertçe çekti. Parmağını tutup tekrar doladığında kumaşı çekmesiyle kopardı. Yırtılan kumaşı avcunun içine alıp, burnuna götürdükten sonra kokusunu içine çekip pantolonunun cebine soktu. “Benim,” dedi.

Tek laf edecek gücü kendimde bulamıyordum. Bu çok farklı bir histi. Derin, sert bir iç çekişle bacaklarımın iki yanından tutup omuzlarına attı. Bir eli göbeğimin üzerinden göğsümü bulurken dilinin ilk teması ıslaklığımla buluştu. Gözlerim derin bir uykudan uyanarak, açılırken tırnaklarımı altımdaki örtüye geçirdim.

“Mmm...”

Göğsünün derinliklerinden çıkacağına inanmadığım kaba ses odayı doldururken peşinden inledim. Sesim Sancak’ı daha derinlere davet etti. Bilincimin bilmediği yerlerde geziniyordum. Usulca sallanıyor, rüzgâra kapılıyordum.

Göğsümü sıkmasıyla eşzamanlı olarak beni baştan aşağıya yaladı. Dilinin ucu kadınlığımın girişinden zalimlikle içeri sızdı. Saçlarına asılıp kendime bastırdım. Boştaki elim, emmeyle birlikte dişleriyle çekiştirdiğinde örtüleri parçalamak üzereydi.

Titreyip yataktan yükselmeye başladım. “Evet, güzelim.” Daha da hızlı yalamaya başladığında gözkapaklarım titreyerek kapanmaya başladı. Sancak göğüslerimden bastırarak sırtımı yatağa mıhladı. “Benim için gel,” dedi.

Vücudum çıldırmış gibi şiddetle titremeye başladı. Gökdelenin tepesindeymişim de hızla aşağıya düşüyormuşum gibi hissediyordum. Sonunda şiddetli bir şekilde asfalta çarptığımda bin bir parçaya ayrılarak boşalmaya başladım. Sancak, ıslaklığım vücudumdan dışarı akar-ken geri çekilmek yerine bacaklarımı daha çok kendine çekti. Olduğu yere gömülüp gözlerimden yaşlar boşalana kadar içmeye, yalamaya devam etti.

“Sancak,” diye inlediğimde hıçkırıyordum.

“Mahi’m,” dedi. Sonunda insafa gelerek tek dizinin üstünde kalktı ve halime bakıp gururla sırttı.

Bacağımla güçsüz halde onu kendime doğru çekmeye çalıştığımda tek dizini yatağın üzerine yaslayıp üzerime tırmandı. Kendi sıvımla ıslanmış dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve tutkuyla öpmeye başladı.

“Sen de benim gibi tadına bağımlı olabilir misin?” Bir parmağını içime ittiğinde sırtım yatakta yükseldi. Cevap verecek ne halim ne de nefesim kalmıştı. “Hayır mı?” Dudaklarımdan öperek geri çekildi. “Zaten seninle de paylaşmazdım.”

Kelimeleri sakinleştirmek yerine daha da kışkırtıcı bir noktaya

iteliyordu. Yattığım yerden hafifçe kalkarak tırnaklarımı gömleğine geçirdim. Çekiştirdim. “Bundan kurtulmanı istiyorum,” dedim.

“Sen yeter ki iste,” dedi.

Üst düğmelerini çözerken, acele etmesini isteyerek alttaki düğmelerini çözmeye başladım. Sonunda tanıdık sıkı göğsünü gördüğümde kendimi tutamayarak inledim. Avcumu boylu boyunca göğsünde gezdirdim. Elimini onun yaptığı gibi aşağıda, göbeğinin etrafında gezdirdiğimde kasılarak nefesini sertçe dışarı bıraktı. Dokunuşuma tepki vermesi aşırı hoşuma giderken gözlerimin önünde sırayla sahnelen görüntülerle cesaretim tavan yaptı. Dirseklerimin üzerinden biraz daha yükselerek yüzümü karnına yaklaştırdım ve başımı kaldırıp Sancak’a baktım.

Ne yapacağımı merak ederek beni canlı canlı yemek üzereymiş gibi yüzüme bakıyordu. Elaları daha da yoğunlaşırken, dilimi dışarı çıkarıp görebileceği şekilde ayarladım. Dilimin ucunda biriken ıslaklıkla karnının alt noktasına değdim. Sancak sertçe inleyip, başını arkaya atarken, kasıklarının başladığı yerden göğsünün ortasına geçip âdemelmesine kadar yaladım.

Sancak’ın eli saçıma yapışırken başımı geriye doğru çekti. Boştaki elini çeneme yaslayıp başparmağıyla dudaklarımın üzerinden geçti. “Bugün sadece seni mahvedeceğiz,” dedi. Başımı kendine doğru çekip, dudaklarını dudaklarımın üstüne bastırarak sertçe, cezalandırır gibi öptü.

Elimi pantolonunun kemer boşluğuna geçirip, “Bunu da çıkarmanı istiyorum,” dedim.

“Fazla mı emrivakıyız?” Hoşuna gitmiş olacak ki yüzündeki tatmin olmuş ifade büyürken, “Hoşuma gitti,” dedi.

Kemerini çözmeye başladığında parmaklarım düğmesini buldu. Pantolonunu kalçalarından aşağı indirirken yoğun bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu. Dirseklerimin üzerinde geriye doğru giderken az önceki bütün cesaretimi yitirmiştim. İpleri elimde tutmayı delicesine istiyordum ancak nabzım damarlarımda öyle atıyordu ki sesimi kızaran kulaklarımda hissediyordum. Başta öyle rahattım ki aramızda yaşananlar olması gerektiği gibiydi fakat şimdi titremeden duramıyordum. Heyecanım, tutkum ve korkumla birleşmişti.

Sancak pantolonunu çıkardığında nefesim boğazımda tıkanı.

Erkekliğin görüntüsü karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırırken dilim damağım kurumaya başladı. Korkum bedenimi ufaktan terk ederken bacaklarımın arasındaki zonklama artmaya başladı. Şimdi-den tekrar ıslanmaya başlamıştım ve kitaplarda okuduğum sahneleri yaşamak istiyordum. Bedenlerimizin bir bütün olmasını istiyordum. Birbirimizde kaybolup nerede başladığımız ve nerede bittiğimiz belirsiz olana kadar onu içime almak istiyordum.

Sancak sessizce davetimi beklerken elimi tutması için uzattım. Bir erkeğin sizi sevmesi mühimdi ancak en önemlisi kararlarınıza saygı duyması, beklemeyi bilmesi gerektiğiydi. Sancak korkup kaçmayacağıma emin olmuş olacak ki cüzdanından çıkardığı kondomu avcunun içine hapsetti.

Korunmayı tamamen unutmak üzere olduğuma inanamıyordum. Düzeni bir gidip bir gelse de doğum kontrol hapını hayatım boyunca bir kere bile kullanmamıştım. Plansız bir gebeliği bu yaşında istemiyordum. Önce okulumu bitirmek, hayatımdaki belirsizlikleri, geleceğimi anlamaya çalışmak istiyordum. Sancak'la hayatın tadını çıkarmak istiyordum.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Sancak sessiz sorumu anlayarak, öne doğru adım atıp, "Hazır olduğunu söylediğin günden beri her ihtimale karşı yanımda tutuyordum," diye açıkladı.

Utanarak, "Ben unutmuştum," dedim.

"Hayatım boyunca hazır olmadığın bir şeyi yaşamana izin veremeyeceğim."

Beni benden fazla düşünmesinin göğsümdeki ağırlığını tarif edemedim. Dizlerimin üzerinde yükselerek dudaklarını öpmeye başladığımda öpüşmemiz hafif değildi. Başından beri içimde yanmaya hevesli olan şehvetimi kabullendim. Dilimiz birbirini karşılığında aynı anda inledik. İhtirasla, özleminden oluşan öpücüğümüz dişlerin birbirine çarpması ve okşamalarla devam etti.

Sancak yavaş yavaş üzerime doğru eğilirken göğüslerim göğsüne sürdü. İnleyerek, öpüşmemizi keserken sırtım pat diye yatağa çarptı. Saçlarım etrafımızda dağıldı. Koruyucunun paketini dişleriyle açıp, içindekini çıkarırken parmaklarım onun yerine yapmak için seğiriyordu.

İçindekini dikkatle büyük erkekliğine takarken endişeyle dudağımı ısırdım. "Onu içime alabilecek miyim?" dedim.

Ela bakışları çıldırmanın eşiğinde olduğunu gösteren bir karanlıkla, “Her parçan benimki için yaratılmış,” dedi. Dudaklarını alnıma bastırdı. “Benim için fazlasıyla mükemmelsin.”

Tepemde ilahi bir varlık gibi duruyordu. Başımın yanından destek alıp, bacağını bacaklarımın arasına yerleştirirken avcu karnımın üzerinde beni yatıştıran daireler çizmeye başladı. Sıcaklık parmaklarından kadınlığıma inerek nabız gibi atmaya başladı. Bacaklarımı sırtında birleştirdim ve kendimi bedenine doğru ittim.

Sancak temastan dolayı uyarılırken ilk önce parmağını içime sokarak ileri geri hareket ettirmeye başladı. Tanıdık dolulukla gözlerim geriye doğru kayarken ikinci parmağını eklediğinde bedenim daha fazlası için açgözlülük yaptı. Derin ve çıldırtıcı bir açgözlülükle parmaklarının üzerinde ilerli geri hareket ettim. Üçüncü parmağının eklenmesiyle yaşadığım doluluk hissi arttı ve gözlerimin ardında ışıklar patladı.

Nefes nefese kalarak tırnaklarımı yatağa bastırdım. Sancak parmaklarını geri çektiğinde hissettiğim boşluk hissiyle sızlanmaya başladım. Yokluğunun yerini alan soğuklukla çıldırmak üzereydim. Ondan daha fazla parça istiyordum. Sancak kendini kolaylıkla bana doğru ayarlayarak penisinin başını kadınlığımanın girişine dayadığında, nefesimin kesilmesine neden olacak şekilde inledim. Hava ciğerlerimi terk ederken büyüklüğüne alışmak için parmaklarımı nefes nefese örtüye geçirdim. Gözlerimi zorlukla açarak kirpiklerimin altından yüzünde oluşan ağır gülümsemeye baktım. Nefesimi tamamıyla kesiyordu. Yavaş yavaş içime girmeye başladığında tırnaklarımı sırtına geçirdim. Vücudumun alt kısmı mükemmel şekilde dolarak zorla açılmaya başlıyordu. Sancak yarısına kadar girdiğinde inleyerek kolunu başımın yanına bastırdı. Alışmam için gösterdiği çabadan dolayı şakaklarından sert çene hattına kadar ter akmaya başladı. Biraz daha içime girdiğinde sırtım yataktan yükseldi. Her hareketinde soluğum kesiliyor, kendimi kaybetmenin eşiğinde beşik gibi sallanıyordum.

Dudaklarını alnıma bastırarak, “Rahatla, bebeğim,” diye fısıldadı. Ardından kendini tek hamlede içime ittiğinde tırnaklarımı hilal şeklinde yara izi bırakacak şekilde sırtına batırdım. Büyüklüğü nefesimi alırken, duvarlarım zorlanarak isyan etti. Sancak da inleyerek dudaklarını alnıma daha sert bastırdı. Bedenim yavaş yavaş alışıp, yerini

hazza bırakırken gurur dolu ses tonuyla, “İşte böyle bebeğim,” dedi. Alışmam için bekledi. “Birbirimiz için yaratıldık.”

Bedenimdeki acı yerini zevke bıraktığında dudaklarım açılmaya başladı. Sancak kendini kaybederek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Şehvetle öperken, acımasız bir yavaşlıkla içime girip çıktı ve delirme- me sebep olmaya başladı. Kalçalarımı hareket ettirdiğimde dudağımı ısırp dışarı doğru çekti. Dilimi, çıkardığım seslerle birlikte emmeye başladı. Temposu giderek hızlanırken boştaki eli göğsümü yoğuruyor, bacaklarımın arasındaki yoğunluk patlama noktasına gelmekle beni tehdit ediyordu.

Birbirimize uyum sağlayarak hareket etmeye devam ettiğimizde artan yoğunlukla içime sert ve hızlı bir şekilde girdikçe bedenim yaktan yükseliyordu. Hızı nefessiz bırakırken ne zaman ağladığını bilmediğim gözlerimden yaşlar yanaklarıma boşalmaya başladı. Aramızdaki çekimin son bulmasını istemiyordum. Yaşadığımız her saniyeyi tekrar tekrar isteyecektim.

Kalbi, ruhu, varlığı benim için yaratılmıştı.

İçimdeki tatlı noktama vurup çıktıktan sonra göğsü göğsüme sür- ründü. Ağzımın içine uzun ve ilkel bir şekilde inledi. Gözlerim karar- maya, bedenim havaya karışmaya kalktı.

“Sancak... Ah! Evet.” Beynim kontrolü bırakmıştı. “Evet, evet... Orası,” diyerek inledim.

Sancak tekrar içimdeki o noktaya vurduğunda başım yastığa düştü. “Adımı tekrar söyle,” diye inleyerek elini saçıma soktu ve sertçe çekti.

“Sancak...” dedim.

Vuruşları daha sert olmaya başladığında soluk soluğa, “Bir daha,” diye inledi.

“Sancak...” dediğimde bacaklarımı iki yana daha geniş açtı. Çıldır- mama sebep olan o noktaya vurduğunda çığlık attım. Kendimizi çok- tan kaybetmiştik. Odada çığlıklarım ve inlemelerimiz yankılanıyordu.

Aynı noktaya tekrar sertçe vurduğunda bulunduğum yerden çok hızlı düşerek titremeye ve sarsılmaya başladım. Sonunda vücudum çığlıklar eşliğinde boşalmaya başladı. Sancak dudaklarıma yapışarak sesimi yutmaya başladı. Sırtındaki tırnaklarımı aşağıya doğru çekme- ye başladığımda kaba bir sesle Sancak da derinliklerime dalarak bo- şalmaya başladı.

Bedenimi havaya kaldırarak sımsıkı sardı. Birbirimizin göğsünde soluk soluğa nefes alıp, verirken bedenlerimizdeki ter ve sıvı birbirine karışmış, nerede başlayıp nerede bittiğimize dair izleri kaybetmişti.

Sancak sırtımı yatağa yaslayarak yüzüme yapışan saçlarımı çekti. Başparmağı yanağımda gezerken yüzümde oluşan gülümsemenin üzerinden şefkatle geçti. “İyi misin?” diye sordu.

Yorgunlukla gülümseyip, “Harikayım,” dedim.

Ela gözleri parlarken, başını arkaya atıp kahkahalar atmaya başladı. Bedenimi kucaklayarak, başımı yastığa yerleştirip örtülerin altına yatırdı. Hemen yanıma yerleşti. Yüzlerimiz yan yana gelecek şekilde ona doğru döndüm. Yaşadığım tecrübenin sarhoşluğunun etkisindeydim.

Sancak yüzümü avcunun içine alıp dudaklarını alnıma bastırdı. “Seni bu hayattaki her şeyden, herkesten daha çok seviyorum,” dedi.

Kalbim sözlerinin gerçekliğinden hiç şüphe etmeden kabul etti. Zaten nasıl olur da şüphe edebilirdim? Bu adam en zor günlerimde yanımda olmuş, düştüğüm zamanlar kalkmam için başımda beklemiş, yardım istediğimde hiç düşünmeden elini uzatmıştı. Yüzümdeki gülümsemenin düşmesine izin vermemiş, isteklerimi, arzularımı benden önce bilmişti. Her ne yapmış olursam olayım ya da ne yapmaya karar verirsem vereyim arkamda dimdik durmuştu. Bu hayatta oynayabileceği tüm rolleri oynamıştı. Şimdi de kalbimin sahibi olup hayata gözlerimi yumana kadar yanı başımda olacak kişi olma rolünü üstlenmişti. Hayat bizi birbirimizin desteği, eşi olmamız için yaratmıştı. Bu adamı hayatımın sonuna kadar sevecektim.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandım. “Ömrümün sonuna kadar sevmeye devam edeceğim.”

Her kelimemde gözleri karanlığından kurtulmuş, aydınlığa ulaşmış bir tutsağın bakışlarını andırıyordu. Sertçe yutkundu. “Bunu ne kadar uzun süre duymayı beklediğimi bilemezsin,” dediğinde kelimelerindeki duygu ağırlığı göğsüme oturdu.

“Beni sevdiğini ne zaman fark ettin?”

“Ne zaman fark ettiğimi bilmiyorum,” diyerek usulca itiraf etti. Bacağımyı bacaklarının arasına uzatarak aramızdaki mesafeyi azalttım. “Bu hayatta ihtiyacım olanın sen olduğunu fark etmem birçok seneye uzanıyor. Doğduğunda ve sonunda hastaneden çıkıp seni eve getirdiklerinde hissettiğim heyecanı bu yaşımda bile hatırlıyorum. Abin-

lerden önce seni görmek için çıldırıyordum. Bu yüzden bir saniye bile Volkan'ın peşinden ayrılmıyordum. Hatta..." diyerek hatırladığı anıyla kahkaha atmaya başladı. "Tuvalet gitmem gerekiyordu yoksa dayanamayacaktım. Zaman kaybetmeden, koştura koştura tuvalet gitmeye kalktığımda karşımdaki hemşire bir arabanın içinde seni getiriyordu."

Soluğum kesilerek, "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet." Yanağımı okşadı. "Ben de inanmadım. Sana bakmak için hemşirenin önünü kestiğim ve koştüğüm için azar yemiştım." Kendimi tutamayarak kahkaha attığımda burnuma fiske attı. "Üstüne anemden de azar yemiştım ama sonuna kadar değerdı. Arabanın iki yanından sıkıca tutup yüzünü gördüğümde hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünmüştüm. Başından beri mucize olduğunu, bizim yaşadığımız dünyaya gelen bir melek olduğunu düşünüyordum. Çocuk yaşta bile olsam hissettiğim duygular gerçek ve tanımlanamazdı. Bilmiyorum, belki o zaman kaderimin sen olduğu yazıldı. Kader belki o zaman ağlarını ördü ama hissettiklerim şu an bile varlığını koruyor."

"Bu..." diye titreyerek cevap verdiğimde sözümü tamamladı.

"Sana ilk hayran oluşumdu."

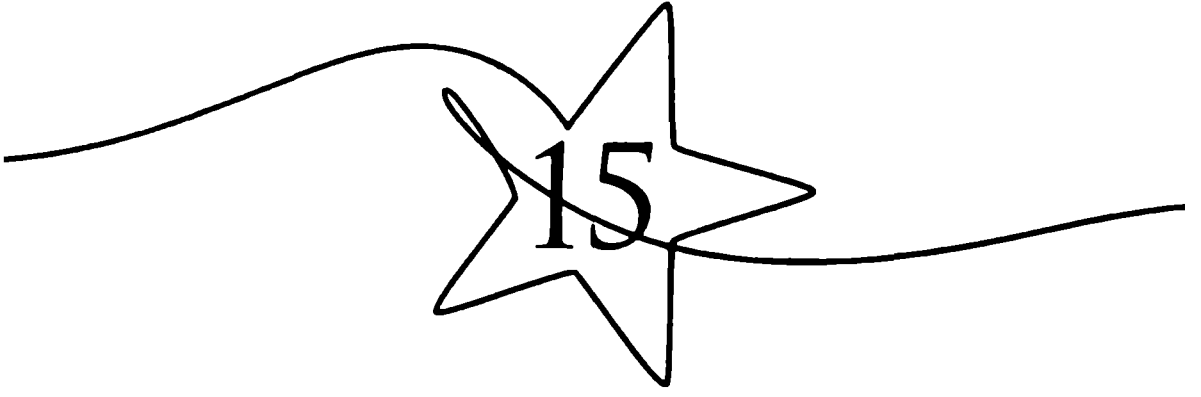
Bana dünyaları verseler değişmeyeceğim tek bir cümlesi hayatımın merkezine yerleşmişti. Parmaklarımın ucunda gezinen sis perdeleri ikimizi de sarıp yaşamdan uzaklaştırmıştı. Sadece ikimiz kalacak şekilde koza örmem için yalvarıyordu. Sancak eşi benzeri olmayan, insanın başına bir defa gelecek şanstı. Kaybetmeyi asla göze alamayacağım, yanımda kalsın diye gözümü ayıramayacağım en değerli varlıktı. Ne şanslıydım ki o varlık bana kendini yıllar önce kaptırmış, hayatını hayatım yapmaya karar vermişti.

"Kader bizi o saniye bağladı belki de," diye yutkunarak cevapladım. "O koridorda kesiştirdi yollarımızı."

"Ne zaman olursa olsun, asla pişman değilim."

Heyecanla titreyerek, elimi boynuna atıp dudağını sertçe öptüm. "Daha daha fazlasını anlat." Dudağımı büzüp, neredeyse yalvararak, "Lütfen," dedim.

Sancak kahkaha atarak, "Aklımda kalanları anlatayım o zaman," dedi.

*Sancak Kızıltepe
Mahira'nın yedi, Sancak'ın on dört yaşında olduğu dönem...*

Volkan'la okulun köşesindeki yaslandığımız duvarda yaklaşık on dakikadır bekliyorduk. Sınav senemiz olduğundan hoca dersi erkenden bitirmiş, eve erkenden gidip test çözmeye başlamamızı istemişti. Biz de burada, eve erkenden gitmektense Volkan'ın kardeşlerini bekliyorduk. İstersem eve erkenden giderdim. Volkan'ın umurunda olmazdı, sonuçta bekleme zorunluluğu olan oydu, ben değildim. Samet'in okula başlamasına daha vardı ve başladığında ben çoktan başka bir okula geçmiş olacaktım.

Gelgelelim beklememin birkaç sebebi vardı: Birincisi, Volkan'ı yalnız bırakamazdım. İkincisi, birazdan Kartal'la olaylar yaşanacaktı. Üçüncüsü de saçma şekilde beni güldüren bir olayı her gün yaşamaktan zevk alıyordum.

Okulun zili yüksek sesle çalmaya başladığında Volkan'dan gelen bıkma sesiyle bıyık altından güldüm. "Başlıyor siktiğimin döngüsü," dedi. "Bak, yemin ediyorum, dünyanın hiçbir yerinde benim yaşadığım çileyi çeken yok!"

"Sakin, kardeşim." Rolüme bürünerek yatıştırmaya çalıştım ancak içten içe zevk alıyordum. "Yaşı daha küçük. İleride abilik duyguları oturduğunda seni anlar."

Sözlerimin tam üstüne sanki bilerek yapıyormuş gibi Kartal arkadaşlarıyla birlikte koştura koştura okulun kapısından çıktı. Volkan kardeşinin geldiğini gördüğünde avcunu alnına vurdu. "Buna mı sakın kalayım?" dedi. "Buna mı?" Eliyle kardeşini gösterdi. "Adam okuldan savaştan dönmüş gibi çıkıyor."

Tam da sözünü ettiği gibi Kartal yanımıza koştura koştura geliyordu. Sabah boynunda olan kravatu başına yan şekilde bağlanmıştı.

Saçları da terden ve sudan dolayı ıslanmış, kirpinin dikenleri gibi dik dikti. Üzerindeki beyaz gömleği sarıya dönmüş, önleri açılmış ancak birkaç düğmesi yerleri ters olacak şekilde tekrar iliklenmişti. Ayakkabılarıysa topa pis burun vurmaktan yamulmuştu.

“Bu ne kılık, oğlum? Yolda gören seni dilenci zannedip avcuna para bırakacak,” dedi.

Kartal ellerini öne uzatıp, omuzlarını düşürerek, “Ben o parayı onların...” dedi.

“Şşt!” diye sözünü böldüm. Yanımızdan geçmekte olan veli, çocuğunun elinden çekiştirirken bize ters ve kınayan bakışlar atıyordu.

“On lafından dokuzu küfür zaten bu çocuğun.” Kardeşinin üstünü gösterdi. “Bu ne kılık? Teneffüste çamurda mı yuvarlandınız?”

“Domuz muyum ben? Ne çamuru, oğlum?”

Kafasındaki kravatın ucuna vurarak, “Şu kılığınla başka bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu. “Ayrıca ben sana kaç defa dışarıda bana *abi* diyeceksin demedim mi oğlum?”

“Çok mu büyüksün benden? Alt tarafı üç yaş büyüksün,” dedi.

Volkan sırtından itekleyerek, “Yürü git eve, canımı sıkma benim!” diye bağırdı. Eve gidince annem canını çıkaracak zaten.”

Kartal kolunun altındaki topu yerde sektirip kafasına göre uzaklaşmaya başladı. Boştaki elini havaya kaldırıp abisiyle dalga geçeri gibi, “Ne evi, be?” dedi. “Biz arkadaşlarla top oynayacağız.”

Sinirden gözü seğirmeye başlayan Volkan, “Ne?” diye sordu.

Kartal eliyle selam verip, “Anneme söylersin,” diye emrivaki yaparak yokuş aşağı inmeye başladı.

“Oldu, paşam, başka isteğin?” Dalga geçerek bana baktığında, elimin tersiyle gülümsememi gizlemeye çalışıyordum. Tekrar kardeşine dönüp, durmasını işaret ederek, “Kafanı kırdırtma, oğlum,” dedi. “Yürü, eve git! Kartal hiç takmadan mahallenin aşağısındaki futbol sahasına doğru koşmaya başladı. “Bak, beni taktığı mı var?” Volkan sağa sola bakmaya başladı. Yerde bulduğu ufak taşı hırsla alıp arkasından fırlattı. “Lan, sana diyorum, davar!”

“Bırak, gitsin. Kafasına eseni yapacak zaten,” dedim.

“Görür o şimdi,” diyerek yerde bulduğu, kafasını yarmaya yetecek kadar büyük taşı aldığı anda atlayarak elinden almaya çalıştım.

“Bak, şimdi yine kavga etmeye başlayacaksınız, daha sonra anne-

nin kulağına gidecek ve başınız derde girecek. Bırak, eve gittiğinde annen halletsin.”

“Kadını da üzüyor.” Çoktan yokuşu inmiş kardeşinin arkasından, “Salak!” diye bağırdı.

Elinden aldığım taşı görmeyeceği bir uzaklığa doğru fırlattım. Ayağımın tersiyle düşen çantamı kaldırdım ve sıradaki eğlenceyi beklemeye başladım.

Mahira, küçük cadı...

İki ailenin gözbebeği, başımın tatlı belası.

Doğduğu ilk günden beri etrafı üç tane erkekle çevrilmiş bir halde büyürken ona prensesler gibi davranılmıştı. Ancak aramızda ne kadar prenses kalabilirse o kadar kalmıştı. Ayrıca tatlı olduğu gibi sınıfındaki erkeklerin ilk günden etrafında pervane olmasına yetecek kadar güzeldi.

Volkan, “Benim prensesim gelsin de eve gidelim, kardeşim.” Elini omzuma koyup sıktı ve mahcup bir halde, “Seni de burada bekletiyorum, kusura bakma,” dedi.

“Ne kusuru, kardeşim!” diyerek sırtına vurdum.

“Gitmek istersen...” dediğinde kabul etmeyerek başımı salladım.

“Bana da değişiklik oluyor,” dediğim sırada Mahira gür ve sıkı saçlarının yarısı omzundan dökülürken diğer yarısı kırmızı kurdeleyle toplu halde okulun kapısında gözüktü. Suluğunu boynuna takmış, çantası sırtında, beslenmesi kolunda sinirli sinirli yürüyordu. Bu haliyle o kadar tatlı ve komikti ki sırtımdan edemedim.

“Bizimki geliyor.” Gözlerimi kıstım ve başımın ucuyla küçük cadıyı gösterdim. “Biraz sinirli galiba,” dedim.

Volkan elini kaldırıp salladı. “Bir onluk boyuna göre sinirine bak-sana,” dedikten sonra kahkaha atmaya başladık. “Kim bilir yine neye sinirlendi bu kadar.”

Mahira sağa sola bakındı. Bizi bulamayıp ayağını sinirle yere vurduğunda daha sesli güldüm. “Buradayız, küçük cadı,” diye bağırdım.

Sesimi duymuş olacak ki düşen omuzlarını kaldırarak bizim olduğumuz yöne döndü. Elini sallayarak omzundaki beslenmesini düzeltti. Saçını geriye savurarak yürümeye başladı.

“Şunun triplere bak hele.” Az önce diğer kardeşine sinirlenen abi gitmiş, yerine pamuk gibi bir abi gelmişti. “Az önceki ayıdan sonra şu kelebeğe bak.”

Mahira kelebekten çok arı olarak söze daldı. Kocaman gözlerini belertip uzun kirpiklerini kırpıştırarak, “Bu okul çok mu gerekiyordu, ya?” diye sordu. “Çok mu?”

Volkan yere çökerek kollarını açtı. “Seni gene kim sinirlendirdi, abiciğim?” dedi. “Gel, abine sarıl da sinirin geçsin.”

“Abi, ya,” diye dudaklarını büzüp, kaşlarını çatarak elini salladı. Volkan’la hayran hayran kendisine baktığımızı fark edince, pes edip abisine sarıldı. Kollarını boynuna sardı. “Çok alışma ama. Sonra okuldaki çocuklar laf eder.”

Volkan yanağını öpüp, “Tamam, küçük hanımefendi,” diyerek geri çekildi.

Abi kardeşi kuskanmaktan çok imrenerek izledim. O an ne oldu, beni dizlerimin üzerine ne çöktürdü, bilmiyorum ama bir dizimi yere koyarak kollarımı açtım.

“Bana sarılmak yok mu?”

“Sen de mi istiyorsun, Sancak?” Saçını elinin tersiyle omzundan arkaya itti. “İyi, sarılayım bari.” Kollarını boynuma sardığında kalbi mi sıcacık hissettim. “Sen de çok alışma, tamam mı?”

“Tamam,” diyerek başımı sallarken kollarımı sırtından çektim.

Volkan yeni fark etmiş olacak ki kaşlarını çatarak kardeşinin kafasının üstüne avcunu koydu. Başını kendine doğru çevirdi. “Küçümen, sabah annem senin saçına kurdele takmamış mıydı?” dedi. “Nerede senin kurdelenin teki?”

Mahira yanaklarını dolduracak kadar nefes çekip bıkkınlıkla bıraktı. Omuzlarını düşürdü. “Kayboldu,” dedi.

Volkan tek kaşını kaldırarak yere çöktü. Bileğinde toplanan çorabını dizinin üstüne çekmek için kardeşinin önünde eğildi. Başını bana doğru çevirip, “Kaybolmuş, inanabiliyor musun?” dedi.

Kocaman, erimiş çikolatayı andıran kahverengi gözlerinin içine baktığım zaman utanarak bakışlarını kaçırdı. Parmaklarını kalçasına doğru sakladığında yalan söylediğini anlayarak gülümsememi elimin arkasına sakladım. Ciddi bir ses tonuyla, “Mahira, kaybetmemiş olabilir misin?” diye sordum.

Konuya kulak misafiri olup, koşarak yanıma gelen Ramo, “Kaybetmedi ki Sancak abi,” diye ispiyonlamaya başladı.

“Sussana sen ya!” diyen Mahira, elinin tersiyle arkadaşının sırtına vurdu.

Tek kaşımı kaldırıp kollarımı göğsümde birleştirerek, “Mahira?” dedim.

Konuşmayı reddederek küçük kollarını benim gibi göğsünde birleştirdi. Ramo heyecanla konuya atlayarak, “Abi, kaybolmadı,” dedi. “Sınıftaki Ahmet’i, saçından çıkardığı kurdeleyle boğmaya kalktığı için hoca elinden aldı.”

Volkan’la aynı anda, “Ne?” diye bağırarak ve küçük cadıya döndük.

“Ne var, ya?” diyerek ellerini iki yana açtı. “Saçımı çekti o da.”

Şokla, “Sen de boğmaya mı kalktın?” diye sorduğumda başını aşağı yukarı salladı.

“Abiciğim, bana söyleseydin eğer gidip konuşurdum çocukla.” Volkan sinirlenmekle gülmek arasında gidip geliyordu. “Çocuğu boğmaya kalmana gerek yoktu.”

Büyük bir özgüvenle, “Ben kendi işimi kendim halledebilirim,” dediğinde gururla gülmeye başladım. Şimdiden sanki kocaman olmuş, herkese kafa tutmayı, kendi hakkını sonuna kadar aramayı öğrenmişti.

Düşüncemle birlikte göğsüm gururla doluyken, “Aferin sana,” dedim.

Volkan da kardeşiyle gurur duymuş olacak ki, “Helal, abiciğim,” dedi.

Ramo’nun söyleyecekleri bitmemişti. Anlaşılan yakında en yakın arkadaşı tarafından boğazlanacaktı. Sırta sırta, “Sancak abi, çocuğa bir tekme attı, çocuk merdivenlerden uçuyordu,” dedi.

Volkan’la birbirimize bakarak güldük. “O zaman sınıftaki çocuklara söyle, Ramo,” dedim. “Mahira’ya ters yaparlarsa benden dayığı yerler. Onun arkasında üç tane abisi var.”

“Söylerim, abi,” derken bize bakışından dediklerimizi yapacağından emindim.

“Eve gidelim,” diyen Mahira, kolundaki beslenmeyi çıkarıp almam için uzattı. Yüzümdeki sırtmaya engel olamayarak sessizce elindeki beslenmeyi aldım. Eli boşa çıkınca boynundaki suluğu da çıkarıp uzattı. “Bunu da al, Sancak.”

“Emriniz olur, prenses hazretleri,” dedim.

Teşekkür etmeden, bu sefer sırtındaki çantayı çıkarıp abisine uzattı. “Volkan sen de bunu al,” dedi.

“Abiciğim, kaç defa sana bize *abi*, demeni söyledim,” diyen Volkan ters bakışlarla çantasını alıp omzuna attı, diğer omzunda da kendi çantası vardı. Ben de elimdekileri aynı Volkan gibi boştaki omzuma astım.

Mahira hoplaya zıplaya evin yolunu tutmaya başladığında arkasından ilerlemeye başladık. “Ama sana abi dersem Sancak’a da demem gerekiyor,” dedi.

“Normal olan da bu ya,” diye şaşkınlıkla yanıtladı Volkan.

Olduğu yerde durup omzunun üstünden bana baktı. “Sancak, sana abi dememi istiyor musun?” diye sordu.

Birden sorduğu soru karşısında ne yapacağımı bilemeyerek alnımı kaşıdım ve bakışlarımı Volkan’a çevirdim. Şimdi bu soruya ne cevap vermem gerekiyordu? “Kendinden büyük herkese abi demen gerekiyor,” dedim.

Sanki ona dememişim gibi küçücük boyuyla omuz silkti. Hiçbirimizi umursamadan yürümeye devam etti. “Bana ne, demeyeceğim,” diyerek karşı çıktı.

Volkan yanıma gelerek önce kolumu dirseğiyle dürttü, ardından ilerlemeye devam eden kardeşini gösterdi. “Kızı sana şuna, sana abi desin,” dedi.

“Kızamam, Volkan,” dedim. Mahira’ya nasıl kızılır, bilmiyordum. Dudaklarımdan onun kalbini kıracak bir kelime nasıl dökülebilirdi, onu da bilmiyordum.

“Siz kızmayın zaten, bir ben kızayım.” Yaka silkti. “Bir sen bir de babam şımartıyor, Kartal da kendine benzetiyor.”

Mahira arkasını dönüp, gözlerini kocaman açarak yerinde zıplamaya başladı. Ellerini çenesinin altında birleştirdi. O kocaman gözlerle önce bana baktığında aklımdan aynı kedilere benzediği geçiyordu. “Volkan abi, bakkaldan şeker alalım mı?” dedi.

İki dakika önce kaşlarını çatıp şımartmamayı düşünen Volkan, yelkenleri tek bir abi sözüyle indirdi. Kardeşine bakarak çantasını omzunda sabitledi. Tatlı tatlı gülümseyerek, “Alalım, abiciğim,” diye yanıtladı.

Volkan, Mahira’nın isteğini ikiletmeden kabul ettiğinde gıcık olarak ensesine yapıştırdım. Hatta biraz fazla güç uygulamış olacağım ki öne doğru yalpaladı.

“Ne yapıyorsun, lan?”

“Ne oldu? Az önce *şımartmayalım*, diyordun. İş sana ve abiliğine gelince değişti mi?”

“O, o zamandı.”

“Hadi lan oradan, şerefsiz! Sana gelince her şey müstahak oluyor.”

“Ben bir kere onun abisiyim,” diyerek saçma bir şekilde kendini savunduğunda bir tane daha vurmamak için kendimi zor tuttum. Şerefsiz, akli sıra bu şekilde daha çok sevilen abi olacaktı.

“*Sen onu bir tarafıma anlat*, derdim de dua et etrafta çocuklar var,” diye söylenerek bakkala giden yolu çoktan yarılmış olan Mahira’ya doğru ilerlemeye başladım.

Volkan sanki onca lafı ona dememişim gibi koşturarak yanıma yanaştı. Kısık sesle, “Yalnız ben gidelim dedim de harçlığımı bitirdim,” dedi. “Hepsini Kartal hayvanına kaptırdım.”

Konuyu asla uzatmadan kabul ettim. Benim param her zaman arkadaşımındı. “Benim harçlıktan biraz kaldı,” dedim. “Onu birleştirip ne istiyorsa alalım.”

Volkan elini sırtıma vurarak ciddiyetle başını salladı. “Ben sana haftaya veririm, kardeşim,” dedi.

“Olmaz,” diyerek başımı sertçe iki yana salladım. “Birlikte alacağız.”

Mahira yalnızca onun değil, hepimizin gözbebeğiymiş ve ben bu yaşta ona *hayır* demeyi öğrenememiştim.

Önden önden koşan Mahira’ya bakıp göğsümdeki korkuyla, “Mahira!” diye bağırdım. “Yavaş ol, bizsiz gidemezsin.” Koşarken, arkasını dönüp başını iki yana salladı ve inadından önüne dönerek daha hızlı koşmaya başladı. “Düşeceksin ve dizlerin yaralanacak.”

“Düşmem!” diye inatla bağırdı.

“Hayır, düşersin.” Koşarken dikkatini bir şeylerin çekeceğini ve ona bakayım derken düşeceğini çok iyi biliyordum. Düşecek ve dizlerini yaralayacak, ardından o kocaman gözlerini benimkilere dikerek ağlayacaktı. Canının acıdığını bildiğimden benim canım daha fena acıyacaktı.

“Eğer düşersen sana şeker almayacağız!” diyerek tekrar bağırdım ancak bunun yalan olduğunu ikimiz de biliyorduk. *Sancak Kızıltepe, Mahira Ayazkana’a kıyamazdı.*

Mahira tekrar arkasını dönerek geri geri hızlandı. “Eğer beni yakalarsan söz veriyorum, duracağım, Sancak.”

“Elimi de tutacak mısın?”

Sözleri bir oyun gibi dursa da ileride bunun ne demek olduğunu ve bunun nasıl bir lütf olduğunu çok acı şekilde öğrenmiştim. Mahira’nın elini bir kez bırakmıştım ve ikimiz de bambaşka insanlar olmuştuk.

“Elini de tutacağım. Uslu bir kız olacağım.” Ellerini kaldırıp salladı. “Söz veriyorum.”

“O zaman seni yakalayacağım küçük kız ve elimi bırakmana asla izin vermeyeceğim!”

İki aile, Volkanların arka bahçesinde mangal yapmaya karar vermiştik. Büyük masanın başucunda benim babam ve Volkan’ın babası oturuyordu. Selim amca arada ayağa kalkarak etleri kontrol ediyor, pişen köfteleri dağıtıyordu. Annemlerse yan yana oturmuş, geçen gün yaptıkları günü çekiştiriyordu.

Volkan’la ben de yan yana oturmuştuk. İki gün önce olduğumuz denemenin sonuçlarını tartışıyorduk. İkimizin netleri de hemen hemen aynı olduğu için aynı liseye gidebilecektik ve bunun için tüm sene sadece derslere odaklanmıştık.

Sinirlenerek elimdeki kâğıdı buruşturdum. “Yanımdaki kız cakkak sakız çiğniyordu,” dedim. “Paragrafın ortasında sinir krizi geçirecektim az kalsın.”

“Sakızı alıp saçına yapıştırsaydın,” diyen Volkan, gülererek omzuma vurdu.

Herhalde hoca kıza attığım kötü bakışları fark etmiş olacak ki kızın yanına yaklaşarak sakızı çıkarmasını söylemişti yoksa Volkan’ın dediğini yapmasam da sınıfı terk edip gidecektim.

“Ya, abi! Çek elini!” Oturduğum yerin tam karşısından gelen bağırma sesiyle kafamı kaldırdım. Mahira bağırarak dirseğiyle Kartal’ın elini itiyordu. “Herkes kendi tabağındakini yiyecekmiş, annem öyle söyledi.”

“Paylaşımçı ol biraz,” diyen Kartal gülererek, elini Mahira’nın köftesinden çekip kendi yemeğini yemeye başladı.

“Kızın yemeğini rahat bırak, lan!” diyen Volkan, kardeşinin kafasına vurmak için masanın üzerinden uzandı.

Kartal oralı bile olmadığında kaşlarımı çatıttım. Sertçe, “Kızı ağlatırsan döverim seni,” diye uyardım.

Mahira sesimi duyduğunda gülererek yemeğini ağzına tıktırdı. İlginin kendisinde olduğunu fark ettiğinde Volkan’la bana dudaklarını büzdü. “Ben de sizinle aynı okula gitmek istiyorum,” dedi.

“Onun için büyümen gerekiyor,” diyen Volkan, kız kardeşine göz kırparak, sonuç kâğıdını katlayıp cebine sokuşturdu.

Mahira kaşlarını çatıp, dudak büzerek, “Yalan söyleme, akıllım,” dedi. “Ben büyürsem sen de büyüyeceksin.” Volkan’a bakarak kahkaha attım. O kadar akıllı bir çocuktuk ki ne cevap vermen gerektiğini düşünmeden söylersen kendini saçma bir durumun içinde bulabilirsin. Kaldırdığı elini bana çevirdi. “Değil mi Sancak?”

“Evet, akıllı kız,” diyerek göz kırptığımda kocaman gülümsedi. Onu böyle gülümsetmeyi çok seviyordum. Hele öyle bilmiş bilmiş cevaplar verdiğinde çok tatlı oluyordu ve gözlerinde kendimi hayran olunmuş biri gibi hissediyordum.

Volkan içtiği kola bardağını masaya bırakarak kardeşine doğru eğildi. “Eğer benim de büyüyeceğimi biliyorsan nasıl aynı okula gidebileceğimizi zannediyorsun, akıllım?” dedi.

“Sancak’la aramıza girmesene ya,” dedi.

Yüzümde oluşan kocaman sırıtmaya engel olamıyordum. Volkan gıcık olarak bana baktı ve enseme vurmaya çalıştı. “Uzak dur kardeşimden, lan,” dedi. “Aramıza ne girip duruyorsun?”

“Çocuğa düzgün cevap ver sen de,” dedim.

Volkan kardeşine dönüp, “Mahira, abiciğim, sen gel gerçek abini dinle,” diyerek kendisini gösterdi. “Seni en çok ben severim.”

Mahira inanmayıp, burun kıvırdığında kahkaha atarak Volkan’a kaş göz yaptım. “Bak, inanmadı,” dedim.

“Sus, lan!”

Bozularak yemeğine döndüğünde daha sesli gülmeye başladım. Gözlerini kocaman açarak bana bakan Mahira’ya baktım. Göz göze geldiğimizde utanarak bakışlarını kaçırdı. Çatalını küçücük avcunun içinde sıkıca tuttu ve kaçan bakışlarını tabağına çevirdi. Utanmış hali o kadar tatlıydı ki sırıtmadan edememiştim. Yeri geldiğinde hazırcevap olan bu kız, sözkonusu ben olduğumda birden utanıyordu.

Dalarak tüm hareketlerini izlemeye başladım. Kalan köftesini ye-

mek için tabağına döndüğünde, önce son bir tane kalan köftesini göremeyerek gözleri kocaman oldu. Utangaçlığının yerini çabucak sinir aldı. Kaşlarını çatıp, suçlunun kim olduğunu bilerek Kartal'a döndü. Ağlamak yerine hesap sormaya seçti.

“Ben sana, *benim köftemi alma*, demedim mi?”

“Yemeyeceksin zannediyordum,” diyen Kartal, kalan lokmayı ağzına atarak, sırita sırita çiğnemeye başladı. “Yemeyenin malını yerler, abiciğim.”

“Yiyecektim!”

“Yeseydin o zaman,” dedi.

Burnunu büzerek sinirli bir şekilde nefesini verdiğinde Kartal yüzüne yüzüne gülmeye başladı. Arsızlık yaparak, Mahira'nın köftesini şapırta şapırta çiğnemeye devam etti.

Mahira, “Yaa!” diye bağırarak sandalyesinden kalktı. Kaşla göz arasında abisinin saçına yapışarak çekmeye başladı.

“Benimdi o diyorum!” Tüm gücüyle Kartal'ın saçlarını geriye doğru çekiyordu. “Yeme dedim sana!” diye bağırdı.

“Ahh! Mahira, bırak saçımı!” Mahira bırakmak yerine bir yandan da kafasına vurmaya başladı. Kartal başı geriye çekilmiş, sandalyenin ayakları havada sallanır halde bağırmaya devam ediyordu. “Canım acıyor!”

Volkan'la birbirimize bakıp, görmezlikten gelerek yemeğimize devam ettik. Kartal'a bin defa Mahira'nın yemeğinden uzak durması gerektiğini söylemiştik ancak inatla yemeğini almaya devam ediyordu. Kısacası dayağı çoktan hak etmişti.

Annemler çıkan sesten dolayı kafalarını bize çevirdiğinde Emine teyze çocuklarını görür görmez oturduğu yerden sinirle, “Mahira, bırak abinin saçını!” diye bağırmaya başladı.

“Bana ne! Yemeseydi köftemi!”

“Bıraksana kızım!” Kartal kıpkırmızı suratıyla Mahira'nın ellerinden tutmaya çalıştı. “Saçlarımı koparttın.”

“Kel kal, inşallah!”

“Volkan, gidip kardeşlerini ayırsana!”

Emine teyze birazdan ayağa kalkıp üçünü de haşlayacakmış gibi duruyordu.

Volkan hiç umursamadan yemeğini yemeye devam etti. “O da

çocuğun yemeğine dokunmasaydı,” dedi. Emine teyze, Volkan’dan istediği tepkiyi göremeyince mangalın başındaki eşine, “Selim!” diye seslendi ancak Selim amca babamla sohbet ettiğinden pek oralı görünmüyordu. Mangalı yelledikçe çıkan dumanlar da görüşlerini ke-siyordu. “Selim!”

“Anne, karışmasana çocuğa.”

“Volkan, getirtme beni oraya!” Ardından mangala doğru dönüp, pes etmeden daha yüksek sesle, “Selim!” diye kocasına bağırdı.

Selim amca sesi duymuş olacak ki eşine doğru dönüp dumanların arasından, “Efendim!” diye cevap verdi.

“Duymuyor musun çocukların sesini?” Emine teyze yakında üç ki-şiye değil, dört kişiye terlikle saldıracaktı. “Mahalleyi ayağa kaldırdılar da bir sen duymadın!”

Selim amca gülerek, etleri yellerken babam da arkasından kıs kıs gülüyor, bir yandan da çaktırmadan pişenleri annemin ağzına atıyor-du. “Çocuk bunlar, ses yapacaklar tabii ki,” dedi.

Kartal, “Babağğ!” diye acılar içinde bağırdığında Volkan’la birbiri-mize vurarak tekrar gülmeye başladık.

“Ne var?”

Kartal tekrar, “Babağğ!” diye bağırdı.

“Ne var, lan?”

Mahira da kıs kıs gülerek, “Baba!” diye seslendi.

Selim amca yumuşak bir sesle, “Efendim, benim güzeller güzeli kızım,” diyerek kızına döndü. “Söyle benim minik kelebeğim.”

Volkan kolumu tutup, öne arkaya sallanacağım şekilde vururken ben de kahkahalarla omzuna vuruyordum.

“Abim köftelerimi yedi,” dedi ancak hâlâ Kartal’ın saçlarını çekip kafasını her cümlesinde öne doğru itiyordu.

Selim amca yelpazesini babama bırakıp elleri belinde masaya doğ-ru yürümeye başladı. Alnında sıcaktan dolayı terler birikmiş, üstü başı is olmaya başlamıştı. Ortanca oğluna kaşlarını çatarak, “Niye prence-simin köftelerini yiyorsun, lan?” diyerek kızdı.

“Baba, kafam koptu.” Acıyla, “Ben burada kafam diye ağlıyorum, siz bana hâlâ köfteden bahsediyorsunuz!” diye bağırdı.

Selim amca, “Kopsun,” dediğinde artık Volkan’la gülerek birbi-rimize vurmayı geçmiş, tahtaya vurmaktan masayı kırmanın eşiğine gelmiştik.

Mahira küçük ellerini saçında yumruk yaparak, “Bir daha yiyecek misin?” diye sordu.

“Yiyenin ta-” diye söze başlamıştı ki Selim amca sözünü keserek bağırdı.

“Kartal!”

Selim amca, Mahira’nın yanında ağzımızdan tek kelime küfür çıksın, canımıza okuyordu. Kızmasına da sonuna kadar hak veriyordum. İkisi ergenliğe girmek üzere, üçüncüsünün de fırlama olduğu erkelerin arasında kız çocuğu büyötmeye çalışıyordu. Mahira’ysa biz ne yapsak taklit etmek için bekliyordu. O yüzden elinden geldiğince kızını bizden korumaya dikkat ediyordu.

“Yok, yemeyeceğim, canım kardeşim,” diyerek yalvarmaya başladı. “Al, tüm köftelerim senin olsun.” Ses tonu birazdan ağlayacak gibiydi.

Mahira omuz silkip, “Tamam,” diyerek çektiğı saçlarını bıraktı. Kafasını okşadı ve abisini az kalsın kel kalmasına maruz bırakacak kişi değilmiş gibi alnından öptü.

Kartal nefes nefese geri çekilerek elini saçlarına götürdü. Kocaman olmuş gözlerle kafasından kopan saçları ayıklamaya başladı.

Volkan dayanamayarak, “Yolunmuş tavuğa döndün,” dedi.

“Peki, Mahira’nın az önce Kartal’ın kafasını öpüp okşaması?” diye konuşmaya atladım.

Kartal saçları başından, “Seviyor, sevmiyor...” diye ayıklamaya başladığında kahkaha atmaya başladık. Çektiğı saçları boş olan avcunda topladı ve son olduğunu düşündüğü saç elinde *sevmiyor* olarak kaldığında başını kaldırıp kıs kıs gülen abisine döndü.

“Bak, gördün mü Kartal? Kız kardeşin sayesinde kızın duygularını öğrendin,” diyen Volkan, dudaklarını büzüp başını iki yana salladı.

Kartal elindeki saçları yere doğru atıp atarlı giderli bir şekilde ayağına kalktı. “Ahlarla kaybeden, keşkelerle ararmış, abi,” diyerek, omzunu düşürüp burnunu çekti.

Babası, “Küçük kıroya bakın hele,” diyerek ensesine vurdu. “Nereden öğreniyorsun bu lafları, oğlum?”

“Sizin dolmuşta ya da gördüğüm kamyonların arkasında yazanlar.”

“Bence ayrı ezberliyor, baba,” dedi Volkan.

Uzun süre sessiz kaldığına şaşırdığım Mahira konuşmaya alakasız yerden girdi. Babasına dönüp, tabağını işaret ederek, “Acıktım ben!” diye yakındı.

Selim amca elini küçük oğlunun başına koyarak kızına, dünyada gördüğü en güzel şeymiş gibi bakmaya başladı. “Gidip sana yemek getireyim mi babam?” dedi.

Hevesle başını salladı ve babası gittikten sonra iki elini çenesinin altına yerleştirip bana doğru döndü. “Sancak, sen de ister misin?” diye sordu.

Uzun kirpiklerini kırıştırdığında boğazıma kadar dolu olsam da bu tatlı teklifi reddetmemin imkânı yoktu.

“Olur,” dedim.

Kartal, kardeşine dönerek, “Benimle yemeğini paylaşmayıp neredeyse kel olmama neden olacaktın ama Sancak’la yemeğini paylaşmakta sorun görmüyorsun,” diye yakınmaya başladı.

Mahira, “Evet,” dediğinde tatlı, küçücük bir kız tarafından sevilmenin, abisiyle paylaşmadığı yemeği benimle paylaşmasının gururuyla dolup taşıyordum.

“Kıskanma,” dediğimde Kartal’ın ağzı kocaman açıldı. “Kardeşin, aranızdaki en yakışıklı adamın ben olduğumu biliyor.”

Kavgadan beri bizi izlediklerini fark etmediğim annem sözümün arkasından neşeyle, “Seni büyüyünce Sancak’a alayım mı?” diye seslendi.

Şokla, “Anne!” derken kimse tepkimi dikkate almamıştı. Büyükler kendi aralarında çoktan konuşmaya başlamıştı.

Annem, “Benim de kızım olursun hem,” dediğinde içtiğim suyun boğazıma kaçmasıyla öksürmeye başladım. Annemin beni düşündüğü yoktu. Basmış gaza gidiyordu. “Mahira, sen büyüyünce alayım ben seni Sancak’a.”

“Benim kızımı kimse kolay kolay alamaz öyle, Kızıltepe ailesi,” diyen Selim amca, annemle babama bakıp elindeki tabağı salladı. “Oğlunuzun gözüme girmesi gerekiyor.”

Babam, “Sancak’tan bahsediyoruz,” dedi. “Terbiyeli, düzgün, herkesin tanıdığı bir çocuk. Ayrıca işi gücü olmasa bile mahallede bir sürü evi olacak,” diyerek, saymaya başladığında masadan kaybolup gitmek istedim.

Selim amca, “Onu ileride göreceğiz,” diyerek babamı başından savmaya çalıştıktan sonra bana doğru döndüğünde korkudan içime doğru sıçmaya başladım. “Bana bak, Sancak!”

“E- Efendim, Selim amca,” diyerek kekeledim. Bu arada karakter-siz arkadaşım da yanımda sırtıyordu.

“Öyle Mahira’yı almayı falan düşünme, canına okurum!”

Utanarak, elimi enseme atıp bakışlarımı kaçırdım. “Yok, Selim amca, hiç öyle şey olur mu?” dedim. “Annem sadece şaka yapıyor.”

“Bu lafını unutma! Kızıma âşık olursan kemiklerini kırarım.”

“Yok, Selim amca,” dedim.

“Yok, deme, oğlum,” diyen babam beni kurtarmak yerine yemeği-ni yiyerek dalga geçen bakışlar atıyordu. Annemse çok ayrı kafadaydı. “Şöyle ailemiz birleşse ne güzel olur.”

“Benim kardeşimi kimse alamaz,” diyen Kartal avcunu masaya vurdu, daha sonra kıkır kıkır gülen Mahira’nın yanına giderek kolunu omzuna attı. Koyu renkli gözlerini kardeşine çevirdi. “Sen benim ya-nımdan ayrılma, tamam mı abiciğim?”

Selim amca gülerek iki çocuğuna baktı. “Baksanıza, önce küçük kironun izninden geçmesi gerekiyor,” dediğinde ben, sinirli Kartal ve her şeyden habersiz yüzümüze bakan Mahira dışında herkes kahkaha-larla gülüyordu. “Benden önce atlıyor.”

Volkan kişneye kişneye gülerken, nefes nefese Kartal’a bulaşp, “Küçük kıro,” dedi.

Kartal bozularak abisine döndü. Ön dişlerini dışarı çıkararak, “Ha ha, çok komik!” dedi. “Paket yap da bayatlamasın, daha sonra yine güleriz.”

Emine teyze, Kartal etrafa saldırmadan konuyu dağıtmak isteye-rek, “Mahira, hani okulda öğrendiğiniz *Arkadaşım Eşşek* şarkısı vardı ya, onu söylesene,” diye kızına seslendi.

“Tamam.” Mahira heyecandan titreyerek, avuçlarını birbirine vu-rup hevesle sandalyesinden kalktı. Elbisesinin eteklerini tutarak san-dalyesinin üstüne çıktı. “Sessiz olsunlar ama,” diye şart koştu.

“Herkes susacak, anneciğim,” diyen Emine teyzenin alnı, kızının sandalyenin üstüne çıktığını görünce endişeyle kırıştı. “Oradan düşer-sin, kızım. Aşağıda söyle.”

Mahira hepimizin hayran hayran bakmasına neden olacak sevim-lilikle omuzlarını silkti. “O zaman söylemem,” dedi.

“Annesi, karışma yoksa inadından söylemez,” diyen Selim amca,

* Barış Manço'ya ait, 1981'de çıkan şarkı.

içi gülen gözlerini kısarak oturduğu yerde kollarını göğsünde birleştirdi.

İnsanın kız babası olması kadar güzel bir şey olmadığını düşünüyordum çünkü bu dünyaya böylesine narin ve güzel bir varlığın gelmesine vesile olmak bile ayrıcalıktı.

Mahira ellerini havaya kaldırdı. “Başlıyorum o zaman,” dedi ve yerinde sallanmaya başladı. Annemler alkış tutmaya başladığında içimdeki hayran olmaya başlayan oğlan çocuğunu tutamadım ve parmaklarım telefonumu buldu. Kamerayı açarak, çaktırmadan Mahira’yı çekmeye başladım.

*“Kaç yıl oldu saymadım, köyden göçeli,
Mevsimler geldi geçti, görüşmeyeli.
Hiç haber göndermedin, o günden beri,
Yoksa bana küstün mü? Unuttun mu beni?”*

Yumruk yaptığı ellerini gözüne götürerek ağlıyormuş gibi yaptı.

“Dün yine seni andım, gözlerim doldu,

O tatlı günlerimiz bir anı oldu.

Ayrılık geldi başa, katlanmak gerek,

Seni çok çok özledim, arkadaşım eşşek.

Arkadaşım eş, arkadaşım şek, arkadaşım eşek.

Arkadaşım eş, arkadaşım şek, arkadaşım eşek.”

Kartal, kardeşine bakarak kaşlarını çattı ve yakınen, “Neden eşek derken bana bakıyorsun?” diye sordu.

Volkan atlayarak, “Eşekten anlıyor da ondan,” dediğinde kıkırdamaya başladı. Kartal öne atlayıp, Volkan’a vuracakken, Mahira performansının bozulmasına sinirlenerek Kartal’ın saçından tuttuğu gibi kafasını geriye çek ve şarkısına devam etti.

“Şşt! Bölmeyin kızımı,” diyen Selim amca kızarak parmağını dudaklarına bastırduğunda, iki oğlan da korkarak sesini kesti.

Kartal, “Ama baba...” diye şikâyet ettiğinde Mahira, “*Yaban tayları çayırdaki tepişiyor mu?*” diye sinirle söylenip elinin tersiyle Kartal’ın kafasına vurdu. Kartal’ın kafası öne düştüğünde eteklerini tutup döndü.

“Çilli horoz kedilerle dövüşüyor mu?

Sarıköz minik buzağıyı süttten kesti mi?

Kuzularla oğlaklar sev-”

Kartal yediği dayaklar yetmiyormuş gibi tekrar lafa atlayıp, “Dur,

o kelimeyi söy-” Cümlesini tamamlayamadan yediği tekmeyle sandalyeden yere düştü.

Volkan kişneyerek, gülmeye başladığında parmağını ısırarak çıkmak için bekleyen garip sesleri engellemeye çalıştı. Mahira gösterisini sekteye uğratmadan, devam ederken, Volkan oturduğu yerden gülerek aşağıya kaymaya başladı.

“Uzun kulaklarını son bir kez salla,

Tüm eski dostlarımdan bir haber yolla.

Ayrılık geldi başa, katlanmak gerek,

Seni çok çok özledim, arkadaşım eşek.

Arkadaşım eş, arkadaşım şek, arkadaşım eşek.”

Şarkısı bittiğinde annemler alkışlarken, Mahira öne eğilip selam verdi ve alkışlanmanın verdiği sevinçle yerinde zıpladı. Yüzünde çocukluğun verdiği, güneşin parlaklığını kuskandıracak bir ışıltı vardı. Uzun kirpikleri yanaklarının üstüne değdikçe bakışlarındaki sevinci göğsümde hissediyordum.

Kartal yediği dayığın etkisiyle Mahira’dan çaktırmadan uzaklaştı. “Abiciğim, senin bu şiddet sevdanı ne yapacağız?” diye kafasını tutarken kuyruğunu da dik tutmaya çalışıyordu. “Elin de yaş aldıkça ağırlaşıyor mu ne?”

Selim amca, “Bölmeseydin kardeşini o zaman, eşek herif,” diye kızarak Kartal’a baktı.

Mahira ellerini çırparak babasına seslendiğinde yüzünde yine hepimizinkine benzer o hayranlık ifadesi oluştu.

“Baba, beğendin mi?”

“Beğenmek ne kelime, prensesim, çok güzel söyledin.”

Mahira yerinde zıplayarak ellerini çırttı. Saçını kulaklarının arkasına atarak hevesle bana döndü. “Sancak, sen beğendin mi?” dedi.

Ellerini önünde birleştirmiş, kocaman gözleri merak ve ilgiyle benimkileri esareti altına almıştı. Kelimelerimi yakaladığı gibi kendine çekmişti.

“Ben mi?” derken şaşkınlığımı üzerimden atamadım.

Kaşları çatıldı ve gözleri dalgınlıktan kapamayı unuttuğum telefona kaydı. Küçücük burnundan sinirle solurken, “Sen beni mi çekiyorsun?” diye kızdı.

“Hayır.”

Telefonu hızlıca kilitleyerek telaşla karışık bir korkuyla cebime attım. Neden yalan söylediğimi bilmiyordum ama o bilmiş bakışları içime işleyerek yalanımı gördü. Sanki ben cevap vermeden ne diyeceğimi anlamış gibiydi. Yaşına göre akıllı olması afallamama, beynimin durmasına sebep oluyordu.

Kollarını göğsünde birleştirip, “Niye izinsiz çekiyorsun, ya?” dedi. “Küstüm sana, konuşmayacağım.” Sandalyesinden inerek bizim evin olduğu yere doğru koşmaya başladı.

Arkasından azarlanmış ve ağzım açık kalmış şekilde bakakaldım. İçimden peşinden gitmemi söyleyen söze kapılmama birkaç saniye kalmıştı. Tam kalkıp, gideceğim zaman babam oturduğu yerden bana dönerek, “Kalk, git çocuğun peşinden, eşek herif,” dedi. “Ne küstürüyorsun?”

Zaten gitmeye hevesli olan yanımla birlikte ayağa kalkarak sandalyemi geriye doğru itekledim. Peşinden koşturmaya başladım. Görse küseceğini biliyordum ama kendimi tutamamıştım. Bu halini ilerisi için saklamayı delicesine istediğim için çekmiştim. Kamerayı açarken bir saniye bile tereddüt etmemiştim. Yıllar sonra hepimiz büyümüşken yüzümüzde bir tebessüm oluşturacak bu videoyu Mahira’ya göstermek istiyordum.

Küstürdüğüm için kendimi çok kötü hissederek, bahçeden çıkıp karşıya geçtim. Adımlarım nereye gitmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Kendi evimizin bahçe kapısını açarken yüzümde oluşan sırıtmayı engelleyemedim. Küçük cadı nereye giderse gitsin, gidebileceği her yeri önceden biliyordum.

Arka bahçeye doğru ilerlerken çıkan seslerle sırıtmam daha da büyüdü. Saklanması için zaman tanıyarak olduğum yerde durdum. Ellerimi cebime sokarak toprağı eşelemeye başladım. Benden saklanabileceğini düşünmesi bile kovalamam için beni tetikliyordu.

Verdiğim zaman dolduğunda evin köşesini döndüm. Mahira ne zaman üzgün hissetse veya biriyle kavga edip küsse hep dalları odamın camına uzanan ağaca tırmanıyordu. Kendisini taşıyacak dala oturup canı ne zaman isterse ve ne zaman ikna edebilirsek o zaman iniyordu.

Ellerim cebimde ağacın altında durdum ve başımı bulunduğu dala doğru kaldırdım. Her zamanki dalında oturmuş, gökyüzünü izliyordu. Tek kaşımı kaldırıp ciddi bir sesle, “Demek bana küstün, öyle mi?” diye sordum.

Dalmış olacak ki yerinden sıçrayarak çevresine bakındı ve dengesini sağlamak için avuçlarını altındaki dala yasladı. Sesimi hemen tanıyarak başını aşağıya doğru çevirdi. Kocaman, çakmak çakmak bakan gözlerini üzerime dikti.

“Evet, küstüm,” diyerek kollarını yine göğsünde birleştirdi. “Sen niye geldin? Saklanıyordum ben.”

Aşağıya düşer korkusuyla tuttuğum nefesimi bıraktım ve elimi cebimden çıkararak kendimi gösterdim.

“Benden mi?”

“Evet, senden saklanıyordum ama buldun beni. Hep sen buluyorsun zaten!”

“Saklanacağın yerleri biliyorum,” dedim.

“Öff, ya!” diyerek kaşlarını çattı. “Beni bulama diye bundan sonra başka yerlere saklanacağım!”

“Nerede saklanırsan saklan, Mahira,” dedim. “Seni hep bulurum.” Sesim tok ve kendinden emin çıkmıştı.

“Bulmayacağın yerlere saklanırım o zaman,” diyerek ellerini beline koydu ve bulunduğu yerden kafa tutmaya başladı.

“Saklan,” diye omuz silkip ciddiye almadım. “Nasıl olsa bulurum ben seni.”

“*Bulamayacağın yerlere saklanırım, diyorum!*”

Bu kelimeleri öyle hırsla söylemişti ki inadının nasıl olduğunu bilmediğimden göğsümde filizlenmeye başlayan korku nefesimi kesti. Neredeyse dizlerimin üstüne çökmeme sebep oldu. Boğazımdaki yumruyla, “Saklan ama hep seni bulabileceğim yerlere saklan, tamam mı?” diye sordum. İkna etmek için dil dökmeye hazırdım.

Mahira sözlerimin ciddiyetini anlayarak başını salladı. Zaten hep çok zeki bir çocuktü. “Aşağı inmek istemiyorum,” dedi.

“Yanına geleyim mi o zaman?”

“Gel.”

Yana doğru kaymaya başladığında elimi ağaca yasladım ve kendimi çekebileceğim sağlam bir dal bulduktan sonra yukarı doğru tırmanmaya başladım.

“Alt tarafı videonu çekiyordum, niye bu kadar sinirlendin ki?”

“Ama izin almadın.”

“İzin alsaydım videonu çekmeme izin verir miydin?” Nefes nefese

yukarı çıktığımda yanına oturdum. Üstümü başımı çırparak Mahira'ya doğru döndüm. "Ne oldu, küçük cadı? İşine gelmediği için mi susuyorsun?"

"Bir kere ben cadı değilim. Babam bana *prenses* diyor," dedi.

"Babanın prensesi olabilirsin ama benim cadımsın," dedim.

Yan tarafımdan iterek, "Git aşağı, isteniyorum seni," diye bağır-maya başladı.

"Şaka yaptım, şaka," diye elinden tutmaya çalışarak yan yan kaç-tım. "Hem niye kızıyorsun bu kadar?"

"Cadılar çizgi filmlerde hep çirkin oluyor. Ben çirkin değilim," dedi.

Yüzümdeki sırıtma büyürken başka bir darbeyle aşağıya düşme-mek için kendimi dalın üstünde sağlama aldım. "Sen gördüğüm en güzel kızsın." Burnunun ucuna vurdum. "Ayrıca çizgi filmler seni kandırmış. Cadılar çok güzel kadınlardır. İnsanlar onların yetenekle-rini kıskandıkları için onlara çirkin diyorlar."

Kocaman gözleri şaşkınlıkla açılırken çenesini omzuna yasladı. "Gerçekten mi?" dedi.

"Evet," diyerek başımı salladım. "Ama sen ne olmak istersen o ola-bilirsin."

"Hımm," diyerek dudak büzdü. "Prenses mi daha güçlü yoksa cadı mı?"

"İkisi de kendi çapında güçlü." Beklediği cevabın bu olmadığını yüzünden anladığımda ilgisini kaybetmemek için, "Ne tür güçlerin olsun isterdin?" diye sordum.

Yerinden ilgiyle kımıldayarak bacaklarını birbirine kenetledi. "Bi-rinin krallığı yönetmesi gerekiyor," dedi.

Sözüne gülümseyerek tek kaşımı kaldırdım. "Demek krallık yö-netsin, ha?" dedim. "O zaman kraliçe veya prenses."

"Ama güçleri de olsun. Sihir yapabilsin, güzel olsun ve insanlar onu hep çok sevsin."

"Büyüdüğünde zaten insanları etkileyeceksin," dediğimde gülerek başımı çevirdim. O sırada fotoğrafımızı çeken annemi görmemle kaş-larımı hafiften çattım.

Annem baktığımı anladığında Mahira'yı işaret ederek işaretpar-mağını dudağına bastırdı. Telefonunu arkasına saklayarak geldiği yere geri dönmeye başladı. Daha birkaç dakika önce sofrada aynısını yap-

mamış olsaydım anneme kızacak, elinden telefonu çekip alacaktım. Ancak ne kadar kızsam da elindeki fotoğrafı gelecek için istiyordum.

“Etkilemek ne demek?” Mahira’nın sesiyle ona doğru döndüm. Kaşlarını anlamayarak çatmış, sorduğu sorunun cevabını bekliyordu. Nispet yapar gibi saçını omzunun arkasına atıp özgüvenle, “Sınıftaki çocuklar en güzel kızın ben olduğumu söylüyor,” dedi. “Ben onları etkilemiş mi oluyorum?”

Kaşlarımı çatarak içimi kaplayan sinirle, “Belki de...” diye mırıldandım. Anlaşılan Volkan’la en acilinden ziyaret etmemiz gereken bir sınıf vardı. Hatta Kartal’ı da yanımıza alsak daha iyiydi. “Onlar sana çok güzel olduğunu söylediğinde sen ne yapıyorsun?”

“Gülüyorum,” diyerek kocaman gülümsedi. “Bazen böyle yapıyorum çünkü hoşuma gidiyor,” diyerek ellerini çenesinin altına koydu.

Kendimi tutamayarak, “Yapma!” diye çıkıştım. Sinirimden şimdi yerimden kalkıp o çocukların evine gidebilirdim. O küçük veletler aklı sıra Mahira’ya yürümeye çalışıp onu etkileyecekti. “Onlar sana öyle dediğinde arkayı dön onlara.”

“Gülmeyeyim mi?” diye anlamayarak yüzüme baktığında başımı aşağı yukarı salladım.

“Evet hatta onlara...” Anlaşılan gün geçtikçe küçük cadının hayranlarıyla uğraşacaktık. “Hatta saçım çeken olursa onları tekmele,” dedim.

“Ama öğretmenim kızar.” Oturduğumuz yerden kendi evlerine baktı. “Annemler de bana kızar sonra,” dedi.

“Ama abinler ve ben kızmayız.”

İkna etmenin uzun süreceğini düşünerek daha fazlası için düşünmeye başladım ancak Mahira bana güvenerek başım salladı.

“Tamam,” diyerek yeniden güldü fakat pazarlık yapmadan bırakmayacaktı. “Bana kızarlarsa sen de beni koru, olur mu?”

Dudaklarımdan çıkanlar hayatım boyunca tutacağım bir sözdü.

“Seni her zaman korurum.”

Yüzüne uzun uzun bakmaya başladım. Belki o zamanlar farkında değildim ama ben de karşımdaki küçük kıza hayran olmaya, zekâsının keskinliğine kapılmaya başlamıştım. Beni parmağında oynatıyordu. Kalbimde de her geçen gün kimseye söyleyemediğim çaresizce bir kıskançlık vardı. Ne içimden kesip atabiliyordum ne de önüne taş koyabiliyordum.

*Mahira'nın on yaşına girmesine birkaç hafta kala,
Sancak'ın on yedi yaşında olduğu dönem...*

“Futbol sahasına gidiyoruz,” diyerek kramponlarımın bağcıklarını bağlamak için eğildim. “Aşağıdaki mahalleyle futbol maçı yapıp geleceğiz!”

Annem mutfaktan cevap verdiğinde çoktan evin kapısını açmıştım. “Kavga etmeden gelin, Sancak!” diyerek, uyardığında kapıyı arkamdan söz vermeden kapadım. Aşağı mahalledeki çocukların sağı solu belli olmuyordu ve ne zaman yenilseler kavga çıkaracak bir sebep buluyorlardı. Bizde de patlamaya hazır Kartal varken kavgaya cevap vermeme gibi bir durumumuz olamıyordu.

En son yaptığımız halı saha maçı da buna örnekti. Şerefsizler yenildikleri için kaybetmelerine sudan sebepler arıyorlardı. Topun yamuk olması, süreyi sayan saniye sayacının yavaş olmasının maçın erkenden bitmesine sebep olup daha atacak gollerine engel olması gibi fazla zekâ gerektirmeyen bahaneler...

Kavgaya sebep olan bu bahanelerden biri değildi. Zavallı karşı oyuncunun, yere eğilip kramponunun bağcıklarını bağlayan Kartal'ı itmesi tamamıyla kendi bahtsızlığıydı. Kartal eğildiği yerden sakince kalkarak karşı tarafın beklemediği ataklıkla oğlanın yüzüne yumruğunu yapıştırmıştı. Oradan sonra da devamını kimin getirdiğini hiç kimsenin bilmediği bir kavgaya tutuşmuştuk. İki mahalle kavgayı zor ayırmış, her yerimiz morluk içinde eve gittiğimizdeyse Volkan'ın babası ve benim babamdan dünyanın azarını yemiştik.

Her şeye rağmen oynamaya devam ediyorduk. Sebebini araştırmaya da pek gerek yoktu. Erkekler olarak basit yaratıklardık. Ergenlikte kafamız sadece kavgaya ve maça çalışıyordu, o yüzden bizden mantıklı davranmamız beklenemezdi. Hele bu yaşlarda asla!

Evin bahçe kapısını sıkıca kapatıp, Volkan'ın evinin bahçesinden içeri girerek salonun baktığı arka bahçeyi dolandım. Tam o sırada Mahira arka bahçede kendine yaptığı alana çökmüş, legodan şatosunu yapıyordu.

Her beş saniyede bir gözlerinin önüne gelen saçları yüzünden le-

gosuna da odaklanamıyordu. Bıkınca nefesini verip, elinin tersini bileğinden bükerek saçlarını kulağının arkasına götürüyordu.

“Öff!” Parmağının ucunda tuttuğu legoyu gözlerinin önüne getirerek dudaklarını büzdü. Başını yana yatırarak nereye uygun olduğunu düşünmeye başladı. “Neden bu kadar küçük bir parça yapmışlar ki?”

“Balkonun alt kısmına baktın mı? Belki oraya aittir,” dedim.

Kaşlarını çatarak benim olduğum yere doğru döndü. “Oraya baktım ama...” diyerek dudaklarını büzdü.

“Yardım etmemi ister misin?”

Maça geç kalmak üzereydik ancak tek istediğim kaşlarını çatmasına sebep olan sorunu ortadan kaldırmaktı.

Güvenmeyerek burun kıvırdı. “Parçanın yerini bulabilecek misin?” dedi.

Sırıtarak, “Ne zaman sana yardım edemediğimi gördün?” diye sordum ve yanma doğru yürüyerek açtığı yere çöktüm. Parçayı almak için elimi uzattım. “Ver bakalım parçayı.”

“Al ama sakın kalemi yıkayım deme,” dedi. Uzattığım avcumun içine legoyu bırakırken gözlerinde daha önce kimsede görmediğim, bana dair olan inancının ateşi yanıyordu. İçin için yanan bakışlara kilitlenirken kalbim bir daha kimsenin bana öyle bakmayacağım biliyordu. Bu herkesin ulaşamayacağı, hayatında yalnızca bir defa tatabileceği bir histi.

Sonsuz güven ve inanç.

Bu küçük kızın gözlerinde dünyamı görebiliyordum. Kendimi yenilmez, aynı zamanda yenik hissediyordum. Güven pamuk ipliğine bağlı, kopması en ufak hatayı bekleyen bir duyguydu ve ben bu duyguda dünyamı görüyordum. Şu andan itibaren bunu kaybetmeye ölesiye korkmaya başlamıştım.

Mahira’nın, “Yapsana hadi,” diyen aceleci sesini duyduğumda daldığım gözlerinden sıçrayarak kendime geldim.

Afallayarak, “Yapıyorum,” dedim ve avcumdaki parçayı inceledikten sonra dikkatle kulenin üzerine eğildim. Rengine ait parçayı aramaya başladım.

“Oralara ben de baktım.” Kendini beğenmiş ses tonuyla yanımda eğilerek baktığım yerlere bakmaya başladı. “Ama yok,” dedi.

Mahira’yı hayal kırıklığına uğratmamak için nefesimi tutarak her

parçanın üzerinden iki defa geçtim. En sonunda tam da tahmin ettiğim gibi balkonun oradaki küçük boşluğu buldum. “İşte burada,” dedim.

“Gerçekten mi?” Yanıma doğru sokularak başını benim olduğum tarafa getirdi. Yanağı yanağıma sürttüğünde ürpererek elimdeki parçayı hızlıca yerine taktım. Şaşkınlıkla, “Nasıl buldun ya! Ben bakmıştım oraya,” dedi.

“Bulurum ben,” dedim.

“Ya, söylesene!” diyerek, koluma vurduğunda gülerek yana kaçtım.

“Bakmayı bilmiyorsundur, Küçük Yıldız.”

“Bu koca kuleyi ben yaptım, sen değil,” diye burun kıvırdı ve trip atarak kollarını göğsünde birleştirdi.

Gözünün üstüne düşen saçı bakarak, “Suçlu burada, bak,” diyerek çenemin ucuyla saçını gösterdim.

Gözünün önüne düşen saçını çekerek, “Bu mu?” diye sordu.

“Evet, gözünün önüne gelerek odaklanmanı engelliyor.”

“Hımm,” diye düşünerek başını kaldırdı ve masanın üzerinde duran lastikli tokası almak için yerinden fırladı. Tokayı aldıktan sonra oturduğum yere gelerek önümde durdu ve tokayı uzattı. “Saçlarımı bağlar mısın?”

Bana söylediğini bile bile kendimi gösterip, “Ben mi?” dedim. Mahira’nın benden saçlarını toplamamı istediğini düşünemiyordum.

“Evet, ben toplayınca komik oluyor,” diye ısrarla uzattığı tokaya uzun uzun baktıktan sonra yavaşça tokayı aldım. Mahira arkasını dönüp, önümde otururken dizlerimin üzerinde durdum ve titremeye başlayan parmaklarımı saçlarına doğru uzattım. Çekingen parmaklarım önce omzundaki saçları geriye alırken, avcumda biriktirdiğim her saç teliyle kalbim delicesine atıyordu. Bilmiş şekilde, “Daha yukarıdan toplamam gerekiyor,” dedi.

Ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi kesik kesik verirken dikkatimi konuşamayacak kadar önümdeki saçlara vermiştim. Saçını istediği gibi biraz daha yukarıdan toplamaya çalışıyordum ancak zangır zangır titreyen parmaklarım yüzünden tokayı doğru düzgün tutamıyordum bile.

Kendi kendime, “Sakin ol, lan!” diye mırıldanmaya başladım. “Ne bu heyecan?”

Derin bir nefes alarak elimdeki lastik tokayı bir kere geçirmeyi ve çevirmeyi başardım. “Bir tur daha atman gerekiyor yoksa sıkı olmaz,” dedi.

“Ta- Tamam.”

Lastiği tekrar doladım ve bağlamayı başardığımda saçını telaşla bıraktım. Kalbim göğüs kafesime resmen art arda yumruklar atıyordu. Nefes nefese geri çekilerek ayağa fırladım ve terleyen avuçlarımı eşofmanıma sildim.

Mahira elini hafif yamuk olan atkuyruğuna geçirip, oynarken, beğenip beğenmediğini hayatımın en önemli cevabını bekler gibi beklemeye çalıştım.

“Tamam, güzel olmuş,” diye mırıldanıp elini tekrar saçından geçirdi. “Teşekkür ederim, Sancak abi.”

Göğsümde sevinç dalgaları başladı ve önüne geleni ardına katıp yüzümde kocaman gururlu bir gülümseme olana kadar durmadı. Eli mi enseme atarken, bir yandan da utanarak bakışlarımı kaçırdım.

“Rica ederim, beğenmene sevindim.”

“Kalan kuleyi birlikte tamamlayalım mı?” diye sorduğunda isteğine *hayır*, diyecek gücüm yoktu. Bir anda hazırlandığım futbol maçının da bir önemi kalmamıştı.

Volkan, “Geldin mi oğlum? Keşke seslenseydin, kaç dakikadır içerde seni bekliyorum,” diyerek söylendi.

“Gelmiş mi?” Kartal televizyonun karşısında oturduğunu düşündüğüm yerden bağırdı. “Hadi gidelim, geç kaldık zaten. Adamlar şimdiden iki gol geçirmiştir.”

“Bizsiz başlamazlar.”

Kartal, Volkan’ın arkasında belirdi.

Mahira oturduğu yerden ayağa kalktı. “Ben de sizinle geleceğim,” dedi.

Kartal, Volkan’ın arkasından çıkıp, elini kolunu havaya sallayarak, “Saçmalama, Mahira, o kadar erkeğin içinde ne işin var?” dedi.

Volkan benim yapmak üzere olduğum hareketi yaparak ensesine bir tane patlattı. “Burada ben varken sana konuşmak düşmez,” dedi ve ardından küçük kardeşine dönüp onu kırmayacak bir şekilde anlatmaya çalıştı. “Orada sadece futbol oynanacak ve bir sürü kişi topun peşinde koşup bağırarak. Hiç kız da olmayacak. Hem sıkılırsın hem de rahatsız olursun.”

“Ayrıca sürekli kavga ediyoruz. Biri sırf bize pislik olsun diye sana dok-

“Ona dokunanı öldürürüm,” dedim. Göğsümde hissettiğim, gözümün kararmasına neden olacak öfke bedenimi ele geçirdi. Her soluk alıp verişimde tatmadığım öfke, içime yerleşip şeytanla işbirliğine girişti.

Volkan ani tepkime şaşkınlıkla bakarken Kartal, “Tabii, kimse bizim kardeşimize dokunamaz,” diyerek çıkıştı ve sözlerime destek oldu.

Konuşamayarak sadece başımı salladım. Konuşsaydım aklına gelen küçücük ihtimal bile kendimi kaybetmeme sebep olabilirdi.

Mahira kabul etmeyerek başını iki yana salladı. “Tribünde oturacağım sadece,” dedi ancak üçümüzden de istediği tepkiyi alamadığında yoğun kahve gözlerini zaafımı bulmuşçasına üzerime dikti ve gözlerini kırıştırdı. “Hem kavga olursa sizi bırakıp gelirim.”

Yelkenleri suya indirmeme saniyeler kalmıştı. Hele böyle bakmaya devam ederse istediğini vermeye hazırdım.

Kartal, “Gelemezsin diyorum,” diyerek karşı çıktı.

Volkan sabır çekerek, Kartal’ın kolundan tutup kapıya doğru itekledi. “Maça git, bizsiz başlamamalarını söyle yoksa bu kadar geç kaldıktan sonra gitmesek de olur,” dedi.

Kartal telaşla başını salladı ama gitmeden önce abisini uyarmak için elini salladı. “Sakın getirmeyin Mahira’yı!” diyerek inatçı bakışlarıyla kafa tutmaya başladı.

“Lan, oğlum, gitsene!” Volkan birazdan kramponunu kardeşinin kafasına fırlatacaktı. “Küçükken kafasının üzerine mi düşürdük acaba?”

Mahira ağzını kapatarak, kıkırdadığında kendimi tutamayıp sıırıttım. Volkan küçük kardeşine dönerek başını iki yana salladı. “Bizimle gelemezsin, prenses,” dedi.

“Ama...” diye dudağını büzerek abisine baktıktan sonra bana döndü. “Sancak abi...”

“Bana bak, prenses...” Volkan kıskanarak kardeşine söylendi. “Senin abin benim. Benden izin alman gerekiyor,” dedi.

Kendimi daha fazla tutamayarak, “Bence gelmesinde bir sıkıntı yok,” dedim ve ağzımdan çıkanlara engel olamadım. Bu yaptığım doğru değildi. Sırf onun iyiliği için *hayır* demeyi öğrenmem gerekiyordu.

Mahira ellerini çırparak abisine, “Bak, Sancak abi izin veriyor çünkü o...” dedi ama cümlesini tamamlayamadan Volkan böldü.

“Tamam, izin veriyorum.” Mahira sevinçle zıpladı. “Ama ikimize de söz ver. Kavgada olduğu an koşarak eve geleceksin.”

Mahira izin almanın heyecanıyla güneşi bile kıskandıracak parlaklıkla gülümseyerek yerinde zıpladı. “Sizi çok seviyorum!” dedi.

Göğsümde ufaktan başka kırıntılar başladı ancak ne olduğunu anlamadan Volkan, “Söz verdiğini duymadık, değil mi Sancak?” diye sordu.

“Evet,” diyerek boğazımı temizledim. “Eğer söz vermezsen gelemezsin.” En azından ufak olsa da bir karşı çıkış belirtisi gösterip düşen yelkenleri kaldırmaya başlamıştım.

“Tamam, söz veriyorum, hadi gidelim,” diyerek önden koşmaya başladı.

Volkan yanıma gelerek omzu attı. “Senin yüzünden izin vermek zorunda kaldım,” dedi. Yüz ifadesinden durumdan pek memnun olmadığı anlaşılıyordu.

“En azından biz gidince peşimizden gizli gizli gelmeyecek,” dedim. Doğru olduğunu düşündüğüm bahanemi sunabilmişim.

Volkan sıkıntıyla nefesini bıraktı. “Bak, ben onu düşünmemiştim,” dedi. “Şimdi en azından arkamızdan sıvışıp sıvışmadığını bileceğiz.”

Böyle bir karar vermiş olmak iyi miydi bilmiyordum çünkü aklımın bir köşesi sürekli tribünde olacaktı. Mahira güvende mi diye düşünmekten kafamı toparlayamayacaktım.

“Hadi gidelim,” diyen Mahira ikimize baktı.

Yanımızda Mahira’yla maç alanına geldiğimizde karşı takım çoktan yeşil sahaya dağılmış, esneme hareketlerine başlamıştı. Kendilerince sahanın bir köşesini almış, sanki bizi yenebileceklermiş gibi esneme hareketleri yaparak taktik konuşuyorlardı.

Alayla gülerek rakip takımın tam karşılarına yerleşmiş olan bizimkilere döndüm. Onlar da karşı takımın yaptıklarını uygulayarak kendi aralarında taktik geliştiriyor, bazılarıysa tamamen kendisine güvenerek kalede şut atıyordu. Geç kaldığımız için bizi beklemek zorunda olduklarından suçlu hissetmem gerekiyordu ancak yanımdaki küçük cadalozdan dolayı sadece endişe hissedebiliyordum. Kalbim benim

için neyin önemli olduğunu bildiğinden geri kalan herkese siktir çekiyordu.

Gözlerimi sıkıntıyla tribün alanına çevirdiğimde gördüğüm kalabalıkla biraz olsun rahatladım. Hava güneşli ve açıktı. İnsanlar da bu güzel havanın tadını çıkarmayı fırsat bilerek arkadaşlarını izlemeye gelmiş, sevgililerine destek olamaya karar vermişlerdi. Hatta rakip takımın kız arkadaşlarının geldiğini gördüğümüzde Volkan'la sonunda rahat bir nefes alabiliştik.

Volkan, "En azından başkaları da gelmiş," diyerek ağzının içinde mırıldandı.

Ona katılarak, rahat bir nefes almaya çalışıp göğsümdeki ağrıdan kurtulmak istedim. Aklım onda olacaktı ancak biraz daha rahat nefes alabilirdim.

Bizim geldiğimizi fark eden rakip takım hemen düzene geçti. Birbirlerine bağırlarken Kartal herkesi yararak, bağıra çağıra yanımıza koşturmaya başladı.

"Size Mahira'yı getirmeyin demedim mi?"

Volkan aynı şekilde bağırarak, "Ben de abinin ben olduğumu, kararları benim alacağımı söyledim," diye karşılık verdi.

"Babam değilsin, kararı o verir!"

"Gidip sorsaydın o zaman, it!"

Kedi köpek gibi ettikleri kavganın başladığı öfkeyle bitmesini beklemek yerine Mahira'ya döndüm. Gittikçe uzayan boyum yüzünden artan mesafeyi kapatmak için tek dizimin üzerine çöktüm.

"Nerede oturmak istersin?" diye sordum ancak tercihim rakip taraftan en uzak alanı seçmesini istemektir. Yine de tercih hakkını elinden almak da istemiyordum.

Mahira etrafa bakınıp orta alanı seçti. "Buradan sizi her yerde görebilir miyim?" dedi.

Ses tonundaki meraklı ilgi içimi sıcacık etti. "Görebilirsin," dedim.

Kolunu uzatıp işaretparmağıyla oturacağı alanı gösterdi. "O zaman oraya gidiyorum," dediğinde içimde oluşan endişe ve korku dalgasını yenmeyi başardım. İlgisi yüz hatlarımı yumuşatıp, maça dair tüm odağımı arttırırken kendimi enerji dolu hissediyordum. Bir an önce maça çıkıp rakibi darmaduman etmek istiyordum.

Mahira koşturarak oturmak istediği yere gittiğinde hâlâ kedi

köpek gibi kavga eden ikiliye dönerek aralarına girdim. İkisinin de omuzlarından bastırarak geriye ittim. “Beyler, kazanmamız gereken bir maç varken enerjinizi birbirinize harcıyorsunuz,” dedim ve sinirlenerek derin bir nefes aldım. İçimdeki enerjiyi kaybetmeden bir an önce sahaya çıkmak istiyordum ancak Kartal’ın bitmek bilmez geri kafalılığı yüzünden olduğumuz yerde sayıyorduk.

Volkan kardeşine tiksinererek baktı. Suçlunun o olduğunu ima ederek, “Hepsi bunun suçu,” dedi.

“Sana getirme dedim!”

Bir gün bu çocuğun geri kafalılığını kendi ellerimle kırmam gerekeceğinden korkuyordum.

Kartal aynı bildiği hikâyeye devam etmeden araya girdim ve sıkılı dişlerimin arasından, “Hadi, maça odaklanalım!” dedim. Volkan’ın omzunu sıkarak peşimden gelmesi için çekıştirdim.

Maçın bitmesine saniyeler kala Volkan’dan aldığım asistle topu ayağımın altında çevirdim. Rakip takımın oyuncusunun iki bacağıının arasından geçirerek etrafında döndüm. Rakip küfrederek, arkasını dönerken sağdan gelen başka bir oyuncunun topu almasını engelledim ve topu bir ayağımdan diğerine geçirip kaleye sert bir şut attım.

Top kalecinin parmaklarının ucundan hızla geçerek fileyle buluştu. Tuttuğum soluğu sertçe bırakırken yorgunluğum hakemin düdüğü ve etrafın curcunaya dönmesiyle son buldu. Kan ter içindeyken bakışlarım heyecanlı kalabalığın ve üzerime koşarak gelen insanların arasından doğrudan iki eli yumruk olmuş vaziyette havaya savuran Mahira’yı buldu. İsmimi tezahürat ederek bağılıyor, yerinde zıplayarak coşkuyla kutluyordu.

Yüzümdeki sırıtmayla gözlerimiz buluştuğunda ifadelerinden okunan gurur, kan dolaşıma sızarak duygudan duyguya geçmeme sebep oldu. Ayaklarım ihtiyaçla Mahira’nın yanına gideceği sıra üzerime Kartal’ın atlamasıyla öne doğru yalpaladım. Kartal’ı üstümden atmayı denedim ancak bu sefer de başka bir oyuncu üzerime atladı.

“Helal, kardeşim!”

“Lan,” diye cevap verdiğimde Volkan’ın da üzerime adamasıyla sarsılan dengem üç tane davarı kaldıramadı. Takımdan başka birinin katılmasıyla yere düştüm.

Volkan, “İşte bu ya!” diye kulağımın dibinde bağırdı. “Bu!”

Soluk soluğa üzerimdekileri atmaya çalışarak yerimde döndüm. “Başlarım sevinmenize, kalkın üstümden, lan!” dedim.

Sokağın sonunda oturan Onur omzuma vurarak, avcunu çime bastırıp doğruldu. “Sen iste yeter ki kardeşim, kalkarız biz,” dediğinde bir yandan da Kartal’ı üzerimden kalkması için itti. Yenmenin mutluluğuyla, “Lan, gaza mı geldin, oğlum?” dedi. “Arka arkaya bu goller ne? Kime gösteriş yapıyorsun?”

Sırıtmama engel olamadım. “Kimseye,” diyerek yattığım yerde sırtüstü döndüm ve açık mavi gökyüzüne bakarak hızlanmış nefesimi düzeltmeye çalıştım. “Günümdeyim galiba.”

“Kazandınız!” Mahira koşarak yanımıza geldi. Ben onun yanma gidemedim, o koşturarak yanımıza gelmişti. “En iyisi sizsiniz!” dedi.

Volkan aceleyle ayağa kalkarak kolunu kardeşine attı. Yanına çekti. “Sen abilerini ne zannediyorsun?” dedi. “Bunların bizi yenebileceğini mi düşünmüştün?”

Volkan’ın sözleriyle takımdakiler gaza gelip, bizi yenemeyeceklerini söylerken, yattığım yerden ayağa kalkarak üstümü başımı düzelttim. Hâlâ bana gülerek bakan Mahira’ya göz kırptım.

Kartal, “Bunlar mı bizi yenecekti?” diyerek rakip takıma laf attığında, kavga çıkarmak için bekleyen iki kişi yanımıza sokuldu. Formalarının arkasında Ahmet ve Ümit yazıyordu.

Esmer, hafif yapılıının adı Ümit, diğer sarışının adıyla Ahmet’ti. Ümit öne çıkarak, Kartal’ın burnunun dibine kadar girip diklendi. “İtiraf edin, başta korkunuzdan maça gelmekten vazgeçip sonradan laf yersiniz diye geldiniz, değil mi?” dedi.

Kartal burnunu çekerek elini havaya kaldıran Ümit’in eline vurdu. “İtten köpekten korkmayız, koçum,” dedi. “Köpekten korksaydık karşınızda maç yapmaya gelmezdik.”

Onur yumruğunu ağzına kapatarak, “Koydu!” diye bağırdı.

Susan arkadaşı Ahmet’in zoruna gitmiş olacak ki gözlerini önce Mahira’ya dikti, ardından gülerek bize döndü. İçimi kaplayan soğuk öfkeyle görüşünü kapatmak için önüne geçtim. Ahmet zayıf noktamızı anlamış olacak ki, “O yüzden mi küçücük kızın elinden tutarak geldiniz,” dedi ve başını yana eğerek, solumdan yapacağı hareketin hesabını yapmadan Mahira’ya seslenmeye kalktı. “Söyle bakalım, abiciğim, bunlar kork-”

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden yakasından tuttuğum gibi doğrulttum. İçimdeki öfkenin parlamasına izin vererek yumruğumu çocuğun yüzüne geçirdim. “Lan!” diye bağırdım.

Kartal, Ümit’e yumruk atarken önümdeki çocuktan bakışlarımı çekemiyordum. Öfkem harlanıp kine dönüştü ve iğrendiğim adamı kırmızı görmeye başladım. Toparlanmasına izin vermeden avcumla yüzünü yakaladım ve suratını tellere yapıştırdım.

“Onunla konuşabileceğini mi zannettin?” derken sesimi tanıyamıyordum ve içimde açığa çıkmayı bekleyen canavar burnundan kin soluyordu.

Yüzünü yapıştırdığım çocuk geri adım atmak yerine üzerime gelmeye, canavarı kışkırtmaya başladı. “Konuşmaktan daha faz-” Cümlesini tamamlamasına izin vermeyip yüzünü daha fazla bastırdığımda acıyla inledi.

Kendimi kaybetmeme saniyeler vardı ancak aklımı rahat bırakmayan Mahira’ya seslenmek için omzumun üstünden dönüm. Korkmak yerine etrafına ne yapacağını bilemeyerek bakan kıza, “Mahira, eve git!” diye seslendim.

Sesimi duyar duymaz, bana dönerken kaşlarını çatı. “Ama...” diye itiraz etmeye kalktı ancak başımı iki yana sallayarak durdurdum. Onu korumak için içimden çıkan canavarı görsün istemiyordum.

Yumuşak olması için çaba sarf ettiğim sesimle, “Söz verdin, değil mi prenses?” diye sordum.

“Evet,” diyerek başını salladı.

“O zaman bu kavgayı bizim kazanacağımıza güvenerek, arkana bakmadan, koşarak eve gideceksin.” İnatçılığı tuttuğu sırada, “Hem Mahira sözünü tutar, değil mi?” diye sordum.

Başını dikleştirip, “Tutar!” diye bağırdı.

“Hadi o zaman!” diyerek elimden kurtulan oğlana döndüm fakat dikkatimin dağıldığı anı çok iyi kullanarak mesafeyi artırdı. Telaşla Mahira’nın gidip gitmediğini kontrol edeceğim sırada yumruğunu yüzüme salladı. Yumruğundan kurtularak kafamı eğdim ancak daha yumruğu yüzüme yaklaşmadan iki kaşının arasına çarpan metal futbolcu matarasıyla geriye doğru savruldu. Aldığı darbeden dolayı bayılarak yere düştüğünde şaşkınlıkla mataranın geldiği yere doğru döndüm. Karşımda yumrukları öfkeyle iki yanında duran Mahira’yı bulmamla ne hissedeceğimi bilemeyerek ağzım açık kaldım.

Göğsüm gururla şişerken, kavgada arada kalacağından korkarak, Mahira'ya kızıp, "Sana gitmeni söylemedim mi?" dedim.

Mahira omuz silkerek gözlerinde gördüğüm ateşle, "Sana vurmasını engelledikten sonra gidecektim," diyerek kendini savundu.

Sırıtmamı gizlemeye çalışarak boğazımı temizledim. "Engellediğine göre gidebilirsin," dedim.

"İyi, aman be!" dedi ve nereden öğrendiğini bilmediğim bir trip attı. "Gidiyorum ben." Çevrede kavga edenlerin etrafından dolanıp sahanın dışına çıktı.

Gülerek, başımı iki yana sallarken gözümün önünden gidene kadar bakışlarımı üzerinden çekemedim. Küçük cadımın beni korumadan gitmediğini görmek, ömrüm boyunca unutamayacağım bir anı, bir his olarak kalbimin üzerine çöreklendi. Hiçbir zaman unutamayacağım hatıralar seline katıldı.

İçimde patlayan duyguların verdiği güçle Kartal'ın tepesine çıkmaya çalışan oğlanlardan birini tuttuğum gibi kenara fırlattım. *Kardeşim* dediğim insanları korumak için kavgaya hiç düşünmeden girişip önümdeki oğlana yumruk attım.

Kavga her zaman araya girenlerin sayesinde sonlanırken, karşı takımın yenilmesinin üzerine bir de yedikleri dayakla kalmalarıyla dalga geçerek yokuş yukarı tırmanmaya başladık. Bugün sanki hayatımızın stresini atmış, üstüne yenik çıkmıştık.

Kavganın sonucunda, dudağımdaki patlak dışında pek bir şeyim yoktu. Volkan'ın yüzünde birkaç çizik ve gözüne yediği yumruğun kızarıklığı varken Kartal'ın durumu biraz daha vahimdi. İçindeki bastırılmamış hırçın taraftan herkes yararlansın diye sağa sola saldırmıştı. Tek haliyle bir sürü kişiye girişmesinden dolayı tişörtü yırtılmış, dudağı patlamış ve yanağında kocaman bir yumruk izi oluşmuştu. Yine de keyfine diyecek yoktu. "Davarları yendik, bir de üzerine bir temiz dövdük, lan," dedi.

Volkan kişneyerek gülmeye çalıştı ancak dudağındaki yara yüzünden inledi. Parmağını dudağına bastırarak, "Güldürmeyin, acıyor," dediğinde bu sefer sesle gülen ben oldum.

"Babamlar öğrendiğinde içimizden geçecek," dediğim an Volkan'la göz göze geldik. Son kavgadan dolayı yediğimiz azarın haddi hesabı yoktu.

“Yalnız babamlardan önce annem Kartal’ı öldürecek.”

Kartal yırtık formasına bakarak, “Memem gözüküyor,” dedi ve küfrederek önünü kapamaya çalıştı. Arkasını dönüp, sesi yetiyecekmişçesine, “Ulan, mememi görmek istediysen söyleseydin ya, şerefsiz it!” diye sahaya doğru bağırdı. “Formamı ne yırtıyorsun?”

Volkan, “Herkes memelerine hayran, Kartal,” dedi.

“Sen ne biçim abisin? İffetim tehlikede,” dedi ve inanamayarak küfretti. “En son yumruk attığım adamlar ikizmiş, siz onu bilmiyorsunuz. İkizlerden birine yumruk attım, adam dizlerinin üzerine düşerken yanlışlıkla şortumu da beraberinde götürüyordu.”

Volkan’la mahalleyi ayağa kaldıracak şekilde kahkaha atmaya başladık. Tüm bunlar dönüp, dolaşıp Kartal’ı nasıl buluyordu?

“Durun, daha bitmedi,” diyerek gülmemizin arasından seslendi. “İkizler dedim ya, ben şortumun peşine düşerken herifin ikizi geldi. Şaşkınlığımın arasında bana bir vurdu ki dünyam şaştı. Yediğim yumrukla adamların ikiz olduğunu da anlamadım. Zannediyorum ki yere düşen kalkıp, kalkıp bana vuruyor.”

Volkan, “Sen de içinden *adamın ne bitmez enerjisi varmış, lan*, dedin,” dedi.

“Kendi kendime *şekersizin nasıl bir yeteceği varsa ölüp ölüp diriliyor, piç*, dedim.”

Eve gidince babamlardan bir dünya azar yiyecek olan biz değilmişiz gibi kavga anılarını anlatıyor, birbirimize yumruk ata ata gülmeye devam ediyordu.

Volkan bir anda durarak, “Lan!” diye bağırdı.

Korkuyla, “Ne oldu?” diye sordum.

“Lan, Mahira?” dedi.

Kartal, “Ha siktir,” diye bağırarak, çıktığı yokuşu koşarak inmek için hareket etti.

Boşa sahaya gitmesin diye Kartal’ın formasının arkasından tutarak geri çektim. “Ne mükemmel abilersiniz,” diye sinirlenerek Volkan’a ters bir bakış attım. “Ulan, kızı kavga başlamadan önce eve gönderdim, hiçbirinizin haberi yok, şerefsizler! Ya kavga sırasında arada kalsaydı?”

Kartal utanarak hareket etmeyi kesti. Adamı bıraksam kardeşini ertesi güne kadar arardı. Volkan bakışlarını kaçırdı ve korkuyla tut-

tuğu soluğunu zar zor bıraktı. “Şunu baştan söyleseydin ya, kalbime indi, kardeşim,” dedi.

“İnsin zaten. Böyle vurdumduymaz abi mi olur?” Arkadaşımın omzundan tutarak evlerinin olduğu yöne iteledim. “Kız, evi görünce aklınıza geldi.”

“Doğru söylüyorsun, kardeşim. Sen olmasan...”

Sözünü kesip katı bir ses tonuyla, “Neyse ki vardım,” dedim. Kartal’ın çoktan yanımızdan sıvışarak, kardeşinin yanına gittiğini görünce Volkan utana sıkıla teşekkür etti ve evlerine doğru yürümeye başladı.

İkisine de söverek, kendi evimizin bahçe kapısını açıp içeri girdim. Kavganın haberini çoktan alan annem daha ben zile basmadan kapıyı öfkeyle açtı. Kaşlarını çatarak eliyle yanma doğru çağırdı. “Gel bakalım, Sancak,” dediğinde azarın büyüğünü yiyeceğim yüzünden belliydi. “Gel.”

“Açıklayabilirim,” dedim. Kendimi savunmak isteyerek olduğum yerde durdum.

“Neyi açıklayacaksın? Yine kavga ettiğinizi mi?” Elini beline koydu. “Hem de Mahira’nın önünde,” diyerek içeri geçmem için kenara çekildiğinde adımlarımı hızlandırarak yanından sıvıştım. “Oğlum, biz size kaç defa *kavga edecekseniz oynamayın*, demedik mi?”

Aklıma kavga nedeni gelince dinmeye başlayan öfkem yeniden çoğaldı. “Hak ettiler,” dedim.

Annem peşimden salona doğru ilerleyerek karşımdaki koltuğa oturdu. Benden daha önce böyle bir cevap almamış olacak ki merakla kaşlarını kaldırdı. Karşımdaki koltuğa oturdu ve ellerini kucağına koydu. “Anlat bakalım, sen bu kadar öfkeli olmazdın,” dedi.

Öfkemi bastırmayı başaracağına inanarak, “Şimdi...” dedim ve her şeyi anlatmaya başladım. Olanları anlatmayı bitirdiğimde kahkaha-larla gülmeye başladı. Anneme eşlik ederken ona hem hak vermeden duramıyor hem de olanlara bir türlü inanamıyordum.

“İnanabiliyor musun anne? Benim için birinin kafasını kırdı.” Sırıtmama engel olamıyordum. Anılar gözlerimin önüne geldikçe dünyaya haykırasım geliyordu. “Hem de karşı takımdan birinin su şişesiyle,” dedim.

Maçtan sonra şişenin kime ait olduğunu bile araştırmıştım. Bizim takımdan birine ait değildi ve giden arkasında bırakarak gitmişti. Za-

ten Mahira'nın kafasını kırdığı çocuğa aitse önünü zar zor görüyordu. Bir mataranın peşine düşmek, dertlerinin en küçüğüydü. Daha sonra aklına geldiğindeyse bulamayacaktı çünkü hatıra olarak saklamak için yanıma almıştım.

Annem gülümseyerek başını salladı. Gururla, "Sevdikleri için her şeyi yapabilecek bir kız büyüyor," dedi.

"Hem de nasıl!" dedim.

Benimkilerden daha açık renk olan gözlerinin içinde parıltılar vardı. "Helal olsun Mahira'ma," dedi. "Oğlumu korkmadan kormuş. Gurur duyuyorum onunla." Annem, Mahira'yı kendi kızı gibi seviyordu ancak olanlar sevgisini gitgide artırıyordu.

"İleride böyle bir kızım olsun istiyorum," dedim. Annemin bakışları bana dönerken içimde bitmeyen sevgiyle devam ettim. "Böyle Mahira gibi güçlü, aşırı zeki ve sevdikleri için herkesi karşısına alabilecek gözü kara bir kız."

Sözlerim, kabul olmasını ölürcesine istediğim bir dua olarak dudaklarımdan çıktı.

Belki ben o gün kalbimin asıl istediğini fark etmedim ancak ilahi güçler duamın kalbimdeki gerçek halini gördü.

Yakarışıma ses olup geleceğim için kaderin iplerini örmeye başladı.

Bu kızı kaderimin üzerine ömrüm olarak hayatıma işlediler.

"Oğlum?"

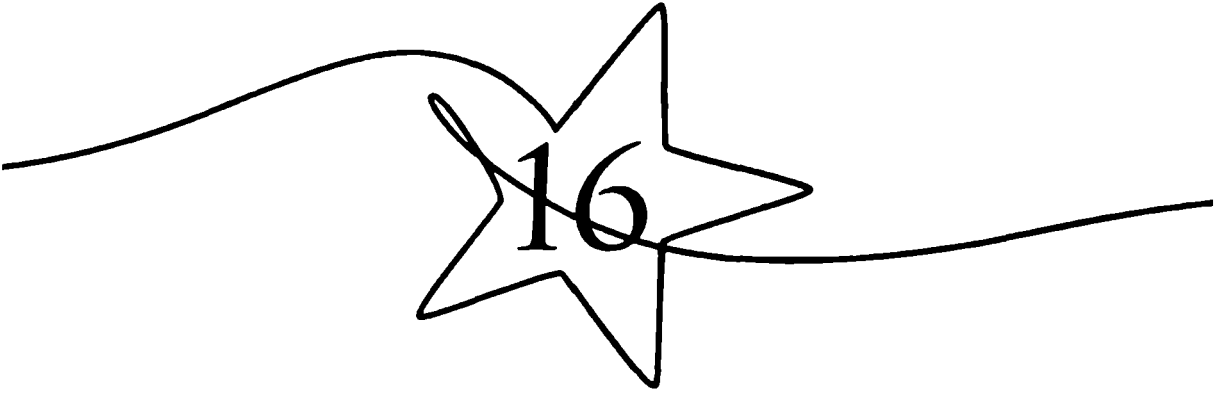
Annemin ne zaman beni köşeye sıkıştıracak olsa kullandığı ses tonunu duyduğumda oturduğum yerden fırladım.

"Ne diyeceğini biliyorum, anne," diye uyararak merdivenlere doğru yürüdüm. "Sus!"

Ancak annem durmak yerine merdivenlerden çıkarken, "Sen Mahira'ya hayran mı oldun?" diye arkamdan seslendi. "İleride isteyelim mi Mahira'yı sana?"

Cevap olarak, "Anne!" diye bağırdım.

Belki bugünkü aklım olsaydı istemesi için ayaklarına kapanırdım.

*Sancak Kızıltepe
Mahira'nın on dört, Sancak'ın yirmi bir yaşında
olduğu dönem...*

Evrak çantamı çalışma masamın yanına bırakarak, üzerimdeki ceketini çıkarıp askılığa astım. Stajımın son günlerindeydim ve bugün katıldığım dava en zor davalardan biriydi. Dava yorucu ve çetrefilli olsa da eğer kazanırsak stajı yaptığım firma başarısına başarı katacak, ismini duymayan kalmayacaktı.

Bense bu davaya stajyer olarak katıldığım için özgeçmişimde harika gözükecek bir başarıyı elde edecektim. Hukuk firmalarında genç yetenekler olarak ismim geçecek ve beklediğim iş tekliflerinin hızlanmasını sağlayacaktı. Kim bilir, belki yurtdışında beklediğim tekliflere de cevap gelirdi.

Yaka düğmemi açarak, kravatımı çekiştirip boynumdan çıkardım ve yatağımın üzerine bıraktım. Sağ kolumun kol düğmesini açtığım sırada gelen mesajla ceketimin cebine uzandım. Ekranda iki tane mesaj gözüküyordu. Biri Mahira'dan, diğeri de Volkan'dandı. *Kardeşim*, dediğim adamın mesajı öğle saatlerinden kalma olduğu için ilk onunkini açtım.

Volkan: *Akşam bize gel, film izleyelim. Bizimkiler düğüne gitti.*

Üzerine düşünmeden, geleceğime dair mesaj atarak sol kolumda kalan kol düğmesini de açtım ve diğerrinin yanına bıraktım. Kafamı hem davadan uzaklaştırmış olacağımdan hem de birlikte vakit geçireceğimizden benim için de iyi olacaktı. Akşam yemeğini dışarıda yediğim için üstümü değiştirip, vakit kaybetmeden gidebilirdim.

Gömleğimi çıkarıp yatağımın üzerine bıraktım ve Mahira'dan gelen mesajı açtım.

Mahira: *Akşam bize gelecekmişsin, Sancak abi.*

Yüzümdeki gülümsemeyle başımı iki yana sallayıp dolabımın önüne geçtim ve siyah bir tişört seçip üzerime geçirdim. Parmaklarım zaman kaybetmeden cevap yazmaya koyuldu.

Sancak: *Hadi ya, öyle miymiş?*

Mesajıma saniyeler içinde cevap geldiğinde yatağımın üzerine oturarak dirseklerimi dizlerimin üzerine yasladım.

Mahira: *Evet.*

Sancak: *Ben daha abine yeni söyledim, senin haberin olmuş olamaz.*

Mahira: *Ben bilirim. 😊*

Sancak: *Bu mesajlara neden saniyesinde cevap veriliyor?*

Mahira: *Vermeyeyim mi? On saat sonra yazmam daha mı iyi olur?*

Sancak: *Yaz, küçük kız, yaz.*

Mahira: *Tamam, yazmıyorum.*

Sancak: *Dile bak, pabuç kadar olmuş.*

Mahira: *Dilimin resmini göndereyim mi? O kadar büyük değil.*

Sancak: *Mahira!*

Mahira: *İyi, tamam. Sustum.*

Sancak: *Senin şu an bana mesaj atmaktan daha önemli işlerin yok mu?*

Mahira: *Ne gibi?*

Sancak: *Son sınavlarına çalışmak gibi.*

Mesajımın üstünden iki dakika geçmesine rağmen cevap vermediğinde kaçışına gülerek telefonu yatağımın üzerine bıraktım. Pantolonumu çıkararak seçtiğim eşofman altımı giydim. Ceketimin cebinden arabanın anahtarını ve cüzdanımı alarak yatağın üzerine bıraktığım telefonumu geri aldım.

Mahira'nın sınavlara, Volkan'la benim çalıştığım kadar çalışmasına gerek yoktu. Kafası küçüklüğünden beri zehir gibi olduğundan ve Volkan'la birlikte kendisini geliştirecek kitaplar aldığımızdan rakipleri kadar sınava odaklanmasına gerek yoktu. Kazanamama ihtimali ol- saydı bile endişelenmesine gerek yoktu. Arkasında Volkan'la ben var- ken geleceğinin tehlikede olması imkânsızdı. Ne zaman tökezleyecek gibi olsa onu tutmak için orada olacaktım.

Masamın üzerine bıraktığım poşeti elime aldım. İçinde Mahira'ya aldığım *Vadideki Zambak* kitabı vardı. Odamın kapısını açarak, aşı-

ğı kata inip kardeşimin kapısının önüne geldim. Kişisel hayatına ne kadar saygılı olsam da ben bir abiydim. Kardeşimin sorumluluğunu üstelenmeli, ihtiyacı olsa da olmasa da onun için her saniye hazır olmalıydım.

Kapının kolunu tutarak, birden aşağıya indirip açtım. “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Samet oturduğu bilgisayar koltuğundan sıçrayarak bilgisayar fare-sini çat diye masaya vurdu. Başparmağını damağına bastırarak korku-dan kocaman olmuş gözlerini bana dikti. “Abi, ne yapıyorsun? Ödüm bokuma karıştı,” dedi.

İçimden gülerken, duygularımı dışarıya yansıtmayarak ciddi ve soğuk bir ifadeyle, “Asıl sen ders çalışman gerekirken ne yapıyorsun?” dedim.

Samet’in dersleri Mahira’nın dersleri kadar yüksek değildi. O yüz-den oturup ders çalışması gerekirken bilgisayar oyunu oynayamazdı.

“Abi, mola verdim, biraz bilgisayara bakıyorum.”

“Mola veriyorsun?” Tek kaşımı kaldırıp sırtımı kapıya yasladım. Söyledikleri doğru olabilirdi ancak kim bilir ne zamandır bu haldeydi. “Kaç dakikadır?”

Elini ensesine atıp, sıvazlarken, çaktırmadan saate bakmaya çalışı-yordu.

“Şey...”

“Ne?” dedim.

“Yaklaşık üç saattir.” Ellerini havaya kaldırıp sandalyesiyle geriye kaydı. Korkuyla, “Vallahi dalmışım,” dedi.

“Ben buradan sana bir dalacağım, tam dalacağım.” Sesim istedi-ğimden daha sert çıkmıştı. “Sınav zamanı bilgisayara bakmayacaksın, daha kaç kere söyleyeceğim?”

Kardeşimin benim gibi bir meslek sahibi olmasını istiyordum. Ba-bamdan kalacak mirasa güvenerek yaşamasını değil, sağlam bir gelir kapısı olmasını istiyordum. Bir noktada miras bitecektri çünkü hazır paranın yenmesi, çalışıp kazanılmasından daha kolaydı. Ayrıca karde-şim, babam gibi mahalleyi çekip çeviremezdi.

“Mahira’nın oynamasına abileri izin veriyor ama,” dedi.

“Sen Mahira kadar sorumluluk sahibi misin?” Başta kızmamıştım ancak giderek sinirlenmeye başlıyordum. “Mahira ödevlerini eve gelir

gelmez yapıyor. Peki, ya sen? En son çözen gereken testlerin ne kadarını bitirdin, Samet?”

“Tamam, susuyorum,” dedi ve gittikçe sinirlendiğini görünce eliyle ağzına fermuar çekti. Bilgisayarın ekranını kapatan tuşa bastı. “Şimdi dersin başına geçiyorum.”

“Güzel,” diye sertçe başımı salladım. “Karşı evde olacağım, sıkılırsan gelirsin.”

“Mahira abla da orada olacak mı?”

“Evet.” Gezmelere, düğünlere eğer bizden biri gitmiyorsa hiçbir güç onu götüremezdi. “İki saat çalıştıktan sonra gelebilirsin.”

Heyecanla oturduğu yerden kalkıp kitaplarının bulunduğu masaya geçti. Elini kısa kesilmiş saçlarının üzerine koyup, ne yapacağını bilemeyerek kitaplarına bakmaya başladı.

“Yarınki sınavından başla,” diyerek yardımcı olmaya çalıştım.

“Öyle yapacağım zaten,” dedi.

Ters cevabını ergenliğine vermeyi deneyerek sakin olamaya çalıştım ancak aynı şekilde cevap vermeden duramadım. “O zaman kitaplara öküzü tren baktığı gibi bakmayı kes ve başla,” dedim.

Dayak yemesine sebep olacak cevabını beklemeden, odadan çıkarak kapıyı arkamdan sıkıca kapadım. Merdivenlerden inerken Mahira cevap yazmış mı diye telefonuma baktım ancak ekranda bir tane bile ondan gelen mesaj yoktu.

Cevap gelmesini beklemeden başka bir mesaj yazmaya karar verdim ve isminin yazılı olduğu kısma tıkladım.

Sancak: *Sınavlar deyince kaçtın. Yoksa notların düşük mü geliyor?*

Ayakkabılarımı giyerek evin kapısını açtım. Arabaya doğru giderken Mahira’nın ne yazsam cevap vereceğini bildiğimden yüzümdeki sırıtmayı silemiyordum. Arabanın kapısını açarak elimdekileri yolcu koltuğuyla sürücü koltuğunun arasındaki boşluğa koydum. Yerime oturdum ve kemerimi bağladım. Telefonumu alarak tekrar mesaj yazmaya başladım.

Sancak: *Markete gidiyorum, sevdiğin şekerlerden alayım mı?*

Arabayı çalıştırıp, büyük markete gitmek için park ettiğim yerden geri geri giderek tek elimle direksiyonu döndürdüm. Anayola girerek direkt markete geçtim. Marketten Mahira’nın sevdiği cips ve şekerleri alarak arabanın arka bagajına koydum. Telefonuma gelen mesaj sesiyle elimi cebime attım.

“Eh be, kızım! *Hemen cevap verme*, dedim de yarım saat sonra da cevap vermezsin,” diye kendi kendime söylenerek mesajına tıkladım.

Mahira: *Siz yiyin ya, ben yetişemem filme.*

Sancak: *Yetişemem derken? Evde değil misin sen?*

Kaşlarımı çatarak sürücü koltuğuna oturdum ve arabanın kapısını sertçe çektim.

Mahira: *Dışarıdayım.*

Sadece dışarıda olduğunu yazması, göğsümden bir an bile eksik olmayan endişeyi bastırmıyordu. Aklımı ondan çekip almam için yeterli bir cevap değildi bu. Bu yüzden istediğim yanıtı almak için tekrar yazdım.

Sancak: *Neredesin?*

Mahalle ne kadar güvenli olursa olsun hava kararıp kötülük kol gezmeye başladığında rahat olamıyordum. Bensiz, abileri olmadan savunmasız halde olması kafayı yemem için yeterliydi. Yaşı daha küçüktü ve dışarıdaki tehlikelerle ne kadar geç karşılaşırsa o kadar iyiydi. Hatta hiç karşılaşmamasını istiyordum. Büyümesini ve hayatın ne kadar güzel bir genç kadın yetiştirdiğini insanlığın fark etmesini istemiyordum.

Mahira: *Dışarıda.*

Sancak: *Benimle dalga geçme, Mahira. Dışarıda kelimesi bir yanıt değil. Neredesin?*

İnadını bildiğimden ardından hemen bir mesaj daha yazdım.

Sancak: *Ayrıca mesajlarıma hızlı cevap ver.*

Mahira: *Hızlı cevap verme, derslerine odaklan diye laf söyleyen sen değil miydin Sancak abi?*

Birkaç dakika önce söylediğim laflar yüzünden kendime küfrederek hızlı hızlı yazmaya başladım.

Sancak: *Lafı kendine göre çeviriyorsun demek. Abinlerin bu saatte dışarıda olduğundan haberdar mı? Özellikle Kartal biliyor mu?*

Mahira: *Sınıftaki birkaç kişiyle okulun oradaki kafedeyiz. Oldu mu?*
Asla yeterli bir cevap değildi. Kafamdaki sesleri susturabilmek için daha fazla yanıtı ihtiyacı duyuyordum.

Sancak: *O birkaç kişi kim?*

Mahira: *Söylesem tanımazsın ki.*

Direksiyonu biraz daha sıkarsam elimde kalacaktı. Parmağımı

düğmenin canına okumak istiyormuş gibi basarak nefes alabilmek için camı yarılardım.

Sancak: *Sen söyle, ben tanırım.*

Mahira: *Baskıcı mı olmaya başladın yoksa bana mı öyle geliyor?*

Sancak: *Mahira!*

Neden endişeden kafayı yemek üzere olduğumu, küçük arabanın bana dar geldiğini anlamıyordu. Bilmiyor muydu onun tek damla gözyaşı için bu mahalleyi yakacağımı?

Mahira: *İyi, tamam be. Berk, Kerem, Zeynep. Oldu mu?*

Kıskanmamam gerekiyordu ancak içimde kıskanmaya ve göğsümü içten içe yemeye başlayan hisleri bastıramıyordum. Her geçen gün daha kötüye gitmeyi nasıl başarıyordu, bilmiyordum ama zihnimi ne kadar meşgul etmeye çalışırsam çalışayım işler daha fazla sarpa sarıyordu.

Mahira'nın okuldan arkadaşı Ramo'nun numarasını rehberden bularak çocuğun isminin üzerine bastım. Telefonu hoparlöre alarak dizimin üstüne bıraktım. Telefon birkaç çalmadan sonra nihayet açıldı.

“Efendim, Sancak abi, hayırdır?”

Ramo'nun keyifli sesini duyduğumda hal hatır soracak sabrı kendimde bulamayarak direkt konuya girdim.

“Şimdi sana birilerini soracağım. Onlar hakkında ne bildiğini söyleyeceksin.”

“Tamam, abi,” dediğinde ses tonunda hafif bir itina vardı.

Derin bir nefes alıp burun kemerimi sıktım. “Bu Kerem, Berk ve Zeynep kim?” diye sordum.

“Abi, Kerem ve Zeynep bizim sınıftalar. İkisi de salak salak insanlarla takılıyorlar. Berk de diğerinin kuzeni. Kim olduğunu pek bilmiyorum ama Mahira'nın etrafında dolanmaya başlamış diye biliyorum.”

“Sağ ol,” diyerek telefonu öfkemi ondan çıkarmak istiyormuş gibi sertçe kapadım. Duyduklarım gayet yeterliydi.

Telefonu elime alıp, huyuna gitmeyi deneyerek başka bir mesaj yazdım.

Sancak: *Seni almaya geliyorum, güzelim. Hadi, birlikte film izleyelim.*

Mahira: *Olmaz, arkadaşlarıma söz verdim.*

Kibarlığı siksinler! Çoğu zaman işe yaramıyordu ve ben bugün de yaramasını beklemeyecektim.

Sancak: *Geleyim mi diye sormadım, güzelim. Geliyorum, dedim.*

Mahira: *Gelme, ya!*

Elimi saçımdan geçirerek sakinleşmek adına arabadan indim. Temiz havayı içime çekerek, başımı gökyüzüne çevirip yıldızları izlemeye başladım ancak hiçbir işe yaramıyordu. Ne yakama yapışan kıskançlıktan ne de zihnimde konuşup duran endişeli sestten kurtulabiliyorum.

Sancak: *Takılmaya başladığın insanlar tekinsiz, Mahira.*

Mahira: *Onlar okuldan arkadaşlarım!*

Dudaklarımdan *okuluna da arkadaşlarına da başlarım*, diye başlayıp devam eden bir dizi küfrü art arda sıralamaya başladım.

Sancak: *Saat geç oldu, sokaklar güvenli değil.*

Mahira: *Berk'in arabası varmış, işimiz bitince hepimizi o bırakacak.*

Bam telime basıp kibarlığı siktir ettiğim nokta tam da burasıydı. Boğazıma sarılan eller nefesimi keserken gözlerimin önünde uçuşan öfke tozları mantığımı elimden alıyordu. Kim olduğunu bilmediğim, ehliyet almasına yaşının yetip yetmediğini bilmediğim serserinin biri Mahira'yı eve bırakacaktı. Benden de buna izin vermemi bekliyordu. Böyle bir ihtimal yoktu. Belki öldüğümde ihtimal dahiline girebilirdi o kadar.

Sancak: *Geliyorum, güzelim. Geldiğimde dışarıda bekliyor olmazsan içeriye girerim.*

Ne kadar sinirli olduğumu anlaması için yeterli bir cevap olmadığını fark ettiğimde başka bir mesajı peşi sıra yolladım.

Sancak: *Ve Mahira, içeri girersem hiç güzel bir sahneye şahit olmazsın.*

Anahtarı konağa taktım ve sonuna kadar çevirerek park ettiğim yerden trafik kurallarının içine ederek fırladım. Anacaddede ışıklardan son saniye geçerken göğüs kafesimdeki savaşı dindirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu yoksa hiç istemediğim hareketler yapmak zorunda kalacaktım. Öyle sinirliydim ki içeri girip Berk denen o itin kafasını koparsam ancak sakinleşebilirdim.

Okulun olduğu yokuşu hızla çıktığımda, kafenin önünde elleri

cebinde, saçları omuzlarına dökülür halde sağa sola bakan Mahira'yı gördüğümdeyse cinayet işleyecek kişi ben değilmişim gibi tüm sinirim uçup gitti. Akşamın karanlığında uzaktan bir melek gibi duruyordu. Uzun bacaklarını saran kot pantolonu ve yarım kollu sade tişörtünün içinde bile tanıdığım en güzel kızdı. Sadeliğin en güzel haliydi.

Arabamı gördüğünde başını benim olduğum yere doğru çevirdi. Önünde durup, içeri gelmesi için beklerken saçını savuruşuna daldım. Kapıyı açıp, yanımdaki yerini alırken parfümüyle karışmış kokusunu içime çektim. Kimle, nasıl vakit geçirdiği içimde hâlâ yanmaya başlayan bir ateşti ancak kokusunu içime her çektiğimde, güvende olduğunu bilmek olanları görmezlikten gelmeme sebep oluyordu.

Çantasını kucağına koyup, kemerini taktığında sessizliğimiz çığ gibi büyüyüp gidiyordu. Sessizliği bir ömür paylaşabilirdim ancak gençliğinin baharına yeni girmeye başlayan Mahira için sakinlik pek olası değildi. Tek bir ateşi bekleyen fitil gibiydi. Sonunda dayanamamış olacak ki köşeyi döndüğümüzde, "Neden arkadaşlarımla oturma bu kadar tepki veriyorsun?" dedi. "Babam dışarı çıkmama zaten izin verdi."

Ne kadar dayanamamış, patlamaya hazır bir bomba olsa da bana sesini yükseltmeden konuşurdu. "Takıldığın kişileri gözüm tutmadı," diye sakin ve tekdüze bir cevap verdim.

"Onları tanımıyorsun bile," diye yakındı. "Kimden duydun tekinsiz olduklarını?"

Başımı hafif yana çevirip tek kaşımı kaldırdım. "Bir önemi var mı?" dedim.

Sinirle, "Yani," diyerek soluğunu bıraktı ancak birkaç saniye sonra omuzlarını pes ederek düşürdü. Çaresiz bir sesle yandan bana baktı. "Seninle başkaları yüzünden kavga etmek istemiyorum."

Söylediklerine cevap vermeyerek yola odaklandım. Konuşabilmem için içimdeki fırtınadan tamamen kurtulmam gerekiyordu. Parmaklarımın altındaki direksiyonu sıkarak yola odaklandım. Mahira tepki vermememden dolayı önüne dönerek kollarını göğsünde birleştirdi. Bakışlarını benden uzağa çevirdi.

Susmasındansa bağırıp çağırmasını tercih ederek, "Kavga edebilirsin," diye yanıtladım. Asla anlayamadığım şekilde onun en ufak ilgisi-ne bile muhtaç hale geliyordum.

“Senin değerin etmeyeceklerini bile bile mi?” Şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Hayır.”

Kelimeleri damarlarıma nüfus ederek her yanıma ele geçirdi. Zaten zihnimi kendisiyle doldurmuştu, daha ne kadarımı ele geçirebilirdi, bilmiyordum.

Mahira Ayazkan benim için gittikçe tehlikeli bir hal alıyordu. İşin kötü yanıysa benim için herkesten daha değerliydi.

“O zaman konuyu kapatıyoruz, değil mi küçük kız?” Her zamanki yerime park edip Mahira’ya döndüm. “Yoksa uzatacak mıyız?”

Yüzüme uzun uzun bakarken istese kalbimi parçalayacak uzun kirpiklerini, iki kelimeyle hayatımı tepetaklak edebilecek dudaklarını, kalbimin sancılanmasına neden olacak yüz hatlarını seyretmeye başladım. Her parçası kusursuzca yerleşmiş düz burnu, üstdudağından daha dolgun altdudağı, yüzüne karakteristik şekilde yerleşmiş benleri...

Ellerini havaya kaldırarak başını salladı. “Tabii ki kapatacağız,” dedi.

“Aferim, güzelim,” diyerek arabanın kapısını açmak için elimi kapının koluna götürdüm. “Kimse için birbirimizi karşımıza almaya değmez.”

Kin ve öfke tutmayan gözlerini kısarak güldü. “Sevdiğim şekerlerden aldın mı?” diye sordu.

“Sence?” diye gülümseyerek karşılığını verdim.

“Aldın,” diyerek ellerini çırttı ve arka koltuğa uzanmak için aramızdaki boşluktan sarktı. “Poşetler nerede?”

Belinden tutarak geriye doğru rahatlıkla çektim ve koltuğuna oturttum. Yüzündeki saçları elinin tersiyle geriye iteklerken işaretparmağımla omzumun arkasını gösterdim.

“Bagajdalar,” dedim.

“Tabii ya,” dedi. Kapıyı zaman kaybetmeden, açarak aşağıya zıpladı. Bagaja doğru seke seke ilerlerken, araçtan çıkarak yanma doğru yürüdüm. Neşesi, neşemdi.

Yanına geldiğimde, “Bagajı açabilir miyim?” diye sordu. “Hepsini yemek istiyorum!”

Ne zaman istediği bir şeye *hayır* diyebilmişim ki? “Açabilirsin,” dedim.

Bagajı açan tuşun üstüne bastı. Bagaj yukarı doğru kalkarken boyu yetişmeyeceği için arkasından uzanarak havaya kaldırdım. Olduğu yerde dönerek başını kaldırdı ve gözlerimin içine ışıldayarak baktı.

“Boyun ne zaman bu kadar uzadı?”

Parmağımın ucuyla burnunun ucuna vurdum. “Sen de hep bu kadar kısa mıydın?” dedim.

Gelişim çağına yeni yeni girdiği için boyu yeni uzamaya başlıyordu ancak benim bir doksanlık boyumla kıyaslandığında yanımda ufacık kalıyordu.

Eli belinde geri geri gitti ve bagajın ağzına oturarak ayaklarını salladı. “Kısa değilim, senin gibi daha gelişimimi tamamlamadım, o kadar,” dedi.

“Bu şu an bir elli olduğun gerçeğini değiştirmiyor,” dedim.

Şok olmuş gibi yaparak elini ağzına kapadı. “Şu an kalbimi paramparça ettin,” dedi. Yere zıplayarak poşetin birini aldı. Eve doğru tripli tripli yürümeye başladı. “Gidiyorum ben, daha fazla burada kalamam.”

“Poşeti bıraksaydın bari,” diye arkasından seslenerek kahkaha attım. Bagajı kapatarak peşine düştüm. Bahçe kapısında yanına yetiştiğimde elimi omzuna koydum ancak kolumun altından kaçarak basamakları indi.

Trip atarak, “Kısayım ya ben,” dedi.

Peşinden ilerleyerek, tam merdivenden ineceği sıra belinden yakalayıp havaya kaldırdım. Olduğumuz yerde döndürürken bacaklarını keyifle havada sallıyordu ancak parmaklarını düşmemek için koluma geçirmişti.

“Ya, bıraksana! Düşüreceksin!” diye başını geriye atarak kocaman gülümsedi. Ne kadar bırakmamı istemese de yalandan sinirliymiş gibi yapıyordu. Bunu ne zaman tripli olsa yaptığını fark etmiştim.

Yüzüne doğru eğilerek, “Hayatta düşmene izin vermem,” diye fısıldadım. İncinmesine izin vermezdim. “Ayrıca boyunun kısa olmasını seviyorum.”

“İnanmıyorum sana!”

“Gerçekten öyle,” dedim.

Kapının önüne ilerleyerek ayakkabılarını çıkarması için onu ayaklarının üzerine bıraktım. Hemen bana doğru dönerek tek kaşını kaldırdı. Merakla, “Niyeymiş peki?” diye sordu.

“Çünkü seni kolayca taşıyabiliyorum,” dedim ve bundan son derece keyif alıyordum.

Bakışlarını kaçırmadan önce yanaklarındaki hafif kızarıklığı gördüğümde, parmaklarım kızarıklıkların üzerinden geçmek için kaşınmaya başladı. Mahira ayakkabılarını çıkarırken çaktırmadan yumruklarımı açık kapadım. Parmaklarımı meşgul tutmak için önce zile bastım, ardından eğilerek ayakkabılarımı çıkarmaya başladım.

Volkan kapıyı çok bekletmeden açtı ve içeri geçmemiz için kenara çekildi. Yüzünde geciktiğimiz için aksi bir kaş çatış vardı. “Biraz daha gelmeseydiniz filme başlayacaktık,” dedi.

“Sancak abi atıştırmalık bir şeyler almış,” diyerek, içeri girip salona doğru ilerlediğinde peşine takıldım. Ellerimdeki poşetleri orta sehpa-ya bıraktım. Mahira çantasını ve kaçırdığı poşeti diğerlerinin yanına koyarak içindekilere bakmaya başladı.

Koltuğuma oturarak sağ ayak bileğimi sol dizimin üzerine bıraktım. Arkama yaslanarak en sevdiği şekeri bulduğundaki tepkisini izlemek için bekledim. Özellikle o şekeri bulmak için başka bir markete gitmişim.

Mahira sonunda aradığı şekeri ikinci poşette bulduğunda havaya kaldırıarak yerinde zıpladı. “Biliyordum ya, biliyordum!” dedi. Yüzünde odayı değil, hayatımı ışıklandıracak kadar ışık vardı. Paketi aceleyle yırtıp ağzına iki tane şeker attı. Ardından benim aldığımı hatırlamış olacak ki elinin tersiyle ağzını kapatarak, “Teşekkür ederim, Sancak abi,” dedi.

“Rica ederim, küçük kız,” dedim.

Volkan yanıma çökerek arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde topladı. Sinirli bakışlarının hedefinde doğrudan Mahira vardı. Kaşlarımı çatarak ne diyeceğini beklemeye başladım.

“Arkadaşına kopya verirken yakalanmışsın.” Mahira, abisinin onunla konuştuğunu anladığında ağzına attığı şekeri zorlukla yuttu. “Az kalsın sıfır alacaktı.”

Her ne kadar şaşkınlık içinde olsam da Mahira’yı tepki vermeden izlemeye başladım. Gözleri çaresizlikle benimkileri bulduğunda ifade-siz bir surat görüyor olmalıydı.

“Ama Zeynep çalışmamıştı. Eğer sınavdan kalırsa ailesi kızacaktı,” diye kısık sesli yaptığı savunmasını duyunca kaşlarımı çattım. Arkadaşları yüzünden mi böyleydi?

Volkan söyledikleriyle yetinmeyip, “Evet, geçen gün de arkadaşının telefonunu disipline gideceğini bile bile saklamıştın,” dedi.

Normalde olsa Mahira’ya destek olup Volkan’a bu kadar büyütmemesini söylerdim ancak bu mesele farklıydı. Kartal bile tek kelime etmeden yerinde oturuyor, konuşmayı dinliyordu.

“Evet çünkü ailesi...”

Volkan cümleyi, “Kızır,” diyerek tamamladı. “Seni kullanıyorlar, kardeşim ama sen farkında değilsin. Niye bu kadar safsın?”

Karşı çıkarak kollarını göğsünde birleştirdi. “Saf değilim,” dedi.

“O zaman neden böyle üst üste hatalar yaptın?” diyerek sonunda suskunluğunu bozdum. Arkadaşları yüzünden hayatını mahvetmesine izin veremezdim.

Masaya oturarak şeker paketini bacaklarının üstüne bıraktı. “Arkadaşım olduklarını düşündüğüm için,” dedi.

“Biliyorum, Mahira ama kendi eğitimini tehlikeye atmana izin veriyorsa doğru arkadaş değildir.”

İnsan sevdiğine zarar vermezdi. Gerçek sevgi buna izin vermezdi.

Üzgün bakışlarla sözlerime hak vererek başını salladı. “Tamam, bir daha böyle yapmayacağım. Söz,” dedi.

Volkan uzatmamaya karar vererek cevabım kabullendi çünkü Mahira söz verdiyse o sözü ne olursa olsun tutardı. “Hadi o zaman, filme başlayalım,” dedi.

“Sayın abilerim, sizinle konuşmam gereken bir konu var.”

Kartal sessizliğini bozarak, “*Sayın abim* dendiğine göre bizim sınav başladı demektir,” diyerek dikleşti.

Mahira’nın omuzları düşerken, Volkan’la birlikte kızın hevesini kursağında bıraktığı için sinirlenerek ters ters Kartal’a baktık.

Volkan, Kartal’ı görmezlikten gelerek sakince, “Söyle, abiciğim,” dedi.

Derin bir nefes alarak dudağını büzdü. Yerinde sallandı, ardından cesaretini topladığında tuttuğu nefesi bıraktı. “Okulca yıl sonu balosu yapacağız,” dedi. Söyleyeceklerini tek nefeste söylemişti.

Ardından ne geleceğini merak ederek, sessizliğini korurken, Volkan omuz silkip, “Ne güzel, git işte, anı olarak kalır,” diye cevap verdiğinde gülümsememi yumruğuma bastırdım. Kesin bunun devamı da gelecekti.

Kartal elini havaya kaldırıp, “Sınav sorumuz daha gelmedi,” diye Volkan’ı uyardı.

Volkan, “Çaktıracacağım o sınavdan seni, göreceksin,” diye terslediğinde Mahira kavga etmelerine fırsat vermeden araya girdi.

“Tüm sınıf çift halinde katılmaya karar verdi.”

Cümlesi biter bitmez curcuna başladı.

“İmkânı yok, gidemezsin,” dedi Kartal.

Volkan, “Şartlara bağlı,” dedi.

Aynı saniyede ben de kendimi tutamayarak, “Kiminle?” diye sordum.

“Kimle olduğu fark eder mi?” Kartal oturduğu yerden fırladı. “Elin oğlu kardeşimle baloya gidecek!” Tavana bakıp birkaç saniye sonra, “Yok, ya!” dedi. “Gebertirim o puştı.”

Mahira, Kartal ve beni duymazlıktan gelerek doğrudan Volkan’la muhatap olmaya karar verdi. Ağzına şekerlerden bir tane daha atıp, “Babam gitmeme izin verdi,” dedi.

Kartal, “Babam izin verdi mi?” diye şaşkınlıkla sorduğunda aynı şaşkınlığın esiriydim.

“Babam izin verdiyse bize laf düşmez de sen bu soruyu sorduğuna göre arkasında başka bir şart var.”

Mahira, abisine göz kırparak, “En zeki abim olduğunu söylemiş miydim?” diye sordu.

“Hele küçük veledede bakın siz,” dedi.

Mahira ellerini iki yana açıp, “Yalan mı?” dediğinde Volkan’la kahkaha attık.

“Babam eğer üçünüzden biriyle gidersem izin vereceğini söyledi.” Başka bir şekeri ağzına atarak bakışlarını doğrudan benim gözlerime dikti. “Tek sebep bu da değil. Birisi küçüklükten beri benimle ilgilenen çocukları tekmelememi söylediği için okulda erkek düşmanı olarak biliniyorum. Üç abim olduğunu zannettikleri için de teklif etmeye korktular.”

Yüzündeki isyan eden bakışlar gülmeme sebep olurken ortamı bozmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Asla pişman değildim. Hatta yıllar önce verdiğim tavsiyenin hâlâ işliyor oluşuyla kendimle gurur duyuyordum.

“O yüzden biriyle gitmem gerekiyor,” dedi.

Sözü doğrudan kalbimden vurdu. Kalp atışlarım, bakışlarından çıkarmaya başladığı anlamla sertçe atmaya başladı. Yüzümdeki gülümseme silinirken boğazımda yutamayacağım kocaman bir yumru oldu. Yüz ifademi, içimde yaşananları dizginlemek için sabit tuttum.

Kartal rahatça yerine oturup kumandayı eline aldı. “Başından söylesene şunu,” dedi. “Ben gelirim seninle.”

Mahira, abisine bakarak, “Hayatta olmaz!” diye bağırdı.

Kartal tepkisine şaşırarak hayal kırıklığıyla, “Niye ya?” dedi. “Birlikte zaman geçiririz.”

“Oldu, başka isteğin de var mı? Kesin birine gıcık olur, arkadaşlarıma saldırırsın.”

Kartal, başını inatla sallayıp, “Saldırmam,” dedi ancak söylediğine kendi bile inanmamıştı. “Ben öyle kavgacı biri miyim?”

“Evet.” Mahira inanamayarak baktıktan sonra bize dönüp başını yana yatırdı. “Haksız mıyım?”

“Kızı kandırma, saldırırsın,” diyen Volkan telefonunu eline aldı. “Ne zaman gideceksin, abiciğim?”

“Önümüzdeki hafta bugün.”

Volkan telefonuna bakarak düşündü. “O günün ertesinde sınavım var ama sana eşlik ederim,” dedi.

Kartal, “Ben gelirim diyorum ya,” dedi.

Mahira iki abisini de doğrudan görmezlikten gelerek umutla gözlerimin içine baktı. “Sancak abi, sen gelir misin?” dedi.

“Ben mi?”

Sesimdeki kontrolsüz ümidi bastırmak için boğazımı temizleyerek parmaklarımı alnıma bastırdım. Avcumun altında gözlerimi kısa saniyeliğine kapatıp açtım. Normale gitmiyordum. Durumum hiç iyi değildi.

“Mahira, Sancak abinin işi olabilir, ısrar etme,” diyen Volkan, telefonunu cebine koyarken kız kardeşine gülümsedi. “Ben gelmeye çalışırım diyorum ya, kardeşim.”

Mahira, “Ama zorlanacaksın,” diye ısrar ettiğinde Volkan düşünerek birkaç saniye bana baktı.

Ardından kararını vermiş olacak ki, “Mahira’yı sen götürebilir misin?” dedi. “Ortam baktın normal, zaten çıkıp eve gelirsin. Çıkışta da ben gidip alırım.”

Başımı, tepkilerimi büyük bir merakla izleyen Mahira'ya çevirmek istemedim. Gözlerinden bilerek kaçıyordum çünkü tek bir bakışı dizlerimin üstüne çökertecek güçle doluydu. Herkese karşı katı ve kuralcı olan kalbim, Mahira'ya geldiğinde yumuşuyor, ne dilerse olması için canını ortaya koyuyordu. Daha kötüsü, zeki aklımın durmasına sebep oluyordu.

Ve bunlar için tek bakışı yetiyordu.

Mahira'nın, "Benimle baloya gelir misin?" diyen sesini duyduğumda kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Varlığım sesine muhtaçmışçasına tek sorusuyla başını kaldırdı ve gözleriyle buluştu. Ne cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Mahira çözmemin imkânsız olduğu bir kalp davasıydı. Ben ki bir dava karşısında terör estiriyor, girdiğim savaşların içinden çıkabiliyordum ancak bir çift gözden kurtulamıyordum.

Bakma.

Bakma, mahvolursun.

Mahvolacağımı bile bile gözlerinin içine bakarak tuttuğum nefesimi bıraktım. Bahsettiği günün ertesi günü içinde bulunduğumuz çok önemli bir duruşmanın savunmasını vermem gerekiyordu ancak hiçbir güç bana *gelemem*, dedirtemezdi. Bir kere buna gücüm de yetmezdi.

Dudaklarım aralandı. "Gelirim," diye cevap verdim.

Mahira'nın yüzü aldığı cevapla aydınlanırken elindeki şekeri sıkıca tuttu ve yerinde zıpladı. "Gerçekten mi?" dedi.

"Evet," dedim.

"Süpersin!" diye koşturarak yanımdaki boşluğa atladı ve koluma sarıldı. "Beni yarı yolda bırakmayacağını biliyordum, biliyor musun?"

İçimdeki sesi çıkmayan adamı dinleseydim avcumu yanağına yaslar, alnı alnıma değene kadar kendime doğru çeker, gözlerinin içine baka baka soluduğu havayı solurdum.

"Allah Allah! Ben yarı yolda bırakan bir abi miyim?" Volkan, Mahira'ya yanaşarak alnına hafiften vurdu. "Cadıya bak!"

"Abi, vurmasana ya," dedi ve elinden kaçarak bana doğru daha çok yanaştı.

"Bence sen gıdıklanmak istiyorsun," dedi.

Kartal kiskanarak diğer koltuktan, "Film izleyecektik," diye seslendi. Kumandayı eline alarak filmi izleyeceğimiz siteye girdi.

Volkan kaşlarını kaldırarak kısık bir sesle, “Kıskandı,” dedi.

“Evet.” Mahira kıkırdarak abisini omzundan geriye doğru itti. “Sen her ihtimale karşı biraz uzaklaş.”

Volkan koltukta oturduğu yere doğru kayarken Mahira da yana kaydı. Tuttuğum nefesi bıraktım. Masanın üzerinde duran poşete uzandım ve içinden elime geçen ilk gazlı içeceği açarak kafama dikmeye başladım. “Ee, ne izleyeceğimize karar verdiniz mi?” diye sordum. Kartal filminden filme kayıyordu.

Volkan hangi filmi izlememiz gerektiğini bilerek, “Şu yeni çıkan korku filmini açalım,” dedi.

“Korku olmaz!” Kartal daha filmin adını duymadan, kabul etmeyerek kumandayı sıkı sıkı tuttu. “Başka filmlere bakalım,” dedi.

Volkan’la bıyık altından gülerken Mahira’nın bakışları benim üzerimdeydi. Başımı çevirdiğimde göz göze gelmemizle kızarak bakışlarını kaçırdı.

“Niye? Korkuyor musun kardeşim?”

Kartal, “Kim korkuyor? Ben mi?” diye sorarak, Volkan’a ters bir bakış atıp komedi fimlerine tıkladı.

Mahira telefonunu arka cebinden çıkarıp mesajlaşmaya başladığında normalde asla yapmayacağım bir şey yaparak yandan telefonunun ekranına baktım. Arkasına yaslandığı için kimle konuştuğunu göremiyordum ama o çocukla konuştuğunu düşünmek bile öfkeyle dolmama neden oluyordu.

“Film etkinliğinde telefona bakmıyorduk, değil mi?” derken ses tonum sadece Mahira’nın duyabileceği şekilde kısık ve buz gibiydi.

“Arkadaşımla konuşuyordum ama...” diyerek, telefonunun kilidine basıp arka cebine geri yerleştirdi. “Geldiği yere kaldırdım.”

“Güzel,” dedim.

Mahira kaşlarını çatarak yüzüme uzun uzun baktıktan sonra aralarında didişen abilerine döndü. Volkan arkasına keyifle yaslanmış, Kartal’ın korkusunun üzerine gidiyordu. “Korkmuyorsan yeni korku filmini aç hadi,” dedi.

“Açıyorum, lan,” diye gaza gelerek bahsettiğimiz korku filmini açtı. “Bunlardan mı korkacağım ben?”

Ne kadar korkusuz gözükse de filme basarken titreyen elleri kimse-
nin bakışlarından kaçmadı. Seçtiğimiz filmi açıp, sesini ayarlarken,

Mahira da ayağa kalkıp poşetlerin içindekileri herkese dağıtmaya başladı. Kendi abur cuburlarını aldıktan sonra kalktığı yere oturdu ve bacaklarını öne doğru uzattı. Kartal filmi hazır olduğumuzda başlatarak, koltukta kendini güvenceye alacak şekilde oturup izlemeye başladı.

Filmin ilk yarım saatine geldiğimizde korku sahneleri başlamıştı ve izlediklerimden hiçbir şey anlamamıştım. Kafam tamamen darma-dağınıktı ve hiçbir şeye rahatça odaklanamıyordum. Mahira'yla gideceğimiz balo aklıma geldikçe hissettiğim rahatlamamanın ve eşlik edecek kişinin ben olacağımı bilmenin tarifsiz duygularını yaşayamıyordum.

Elimdeki cipsi, filme odaklanmış Mahira'nın kucağına bıraktım. Kendim yemeyeceğimi bile bile belki Mahira yer diye almıştım. Adım kadar iyi biliyordum ki filmin başlamasından on dakika sonra tüm atıştırmalıklarını bitirecek, ortasına geldiğinde yiyecek bir şeyi olmadığı için üzülecekti.

Uzattığım paketi alarak hızlıca açtı ve filminden gözlerini alamayarak ağzına tıktırmaya başladı. Ufacık tepkisi bile ilgimi çekiyordu. Ağzına attığı cipsi tam yuttuğu sırada sahneye fırlayan ruhla birlikte irkilirken yan koltuktan küfür eşliğinde bir patırtı yükseldi.

“Sikerim böyle işi!” Kartal yerinden sıçrayarak, ayağa kalkıp elini koluna salladı. “Ne saçma bir film bu!”

Başka bir sahne çıktığında, yerinde sıçrayarak sağına soluna baktı. En sonunda gitmenin daha mantıklı olduğuna karar vererek, “Gidiyorum ben,” dedi.

Volkan sataşmadan, duramayıp, “Hani korkmuyordun?” diye sordu.

Kartal diklenerek, “Korktuğumu mu söyledim, Volkan?” dedi.

“O zaman niye gidiyorsun, abi?” diyen Mahira, ağzına cips atarak, sırita sırita çiğnemeye başladı.

Kartal ne diyeceğini bilemeyerek televizyona uzun uzun baktı. Korkmasına sebep olan başka bir sahnenin gelmesiyle sinirleri iyice bozularak arkasını döndü. Salonun kapısına doğru yürümeye başladı. “Uykum var, uyacağım ben,” dedi.

Volkan arkasından gülerek, “Şu kız kadar olamadın, lan!” diye bağırdı.

Mahira'nın cipsinden almak için uzandı ancak Mahira elindekini kaçırarak yanına sakladı. “Bu benim,” dedi. “Kendi cipsini bitirmeseydin.”

“Sen kendi cipsini mi yiyorsun sanki?” Tekrar atıldığında, Mahira bacağımanın üzerinde duran elimi tutarak vücudumu kendine doğru çekti. Teninin temasıyla birlikte vücudumu saran sıcaklıkla nefesim vücuduma yetmemeye başladı.

Bende yaşanan değişimleri fark etmeden, kolumu omzuna atarak, “Koru beni,” dedi.

Sözlerinden ve isteğinden sonrası bende yoktu. En yakın arkadaşıma, “Kızın cipsini rahat bırak, lan,” diye çıkıştım ancak konuşan ben miydim emin değildim.

“Bir tane, lan!” Elini dilenci gibi öne uzattı. “Bir tane,” dedi.

“Bağa cips ver! Bağa cips ver!”

Mahira sosyal medyada dolanan kedi esprisini yaptığında göğsümden kalın bir kahkaha fırladı.

Volkan gözlerini kısarak arkasına yaslandı. “Bu burada bitmedi, abiciğim,” dedi.

Mahira başını kaldırarak gözlerimin içine neşeyle baktı. “Galiba abim bundan sonra bana cips almayacak,” dedi.

Dudağımanın tek kenarı yukarı kalkarken Mahira gibi, “Almasın, ben alırım,” diye fısıldayıp göz kırptım. “Arkanda ben varım, güzelim.”

“Susar mısınız? Film izleyeceğim. Sesiniz beni gıcık ediyor!”

Volkan’ın sesiyle Mahira işaretparmağını dudağına bastırdı. “Kızmış,” dedi.

“Şşt! Susun,” diye kocaman adam neredeyse trip atarak, filme döndüğünde Mahira’ya göz kırıp filme döndüm. Bakışlarını birkaç saniye sonra yüzümden çekerek yeni yerine yerleşti. Rahatça oturdu ve gecenin sonuna kadar her korktuğunda Volkan’a sığınmak yerine bana doğru sığındı. Sıcaklığını benimle paylaşıp, her nefes alıp verişinde, *kalp atışlarımı daha fazla yükseltemez*, dediğimde tek temasıyla tabularımı yıktı.

En sonundaysa başı göğsüme düşmüş halde huzur içinde uyuyakaldı.

Bir hafta sonra Mahira’nın balo günü...

Hâlâ bu balo teklifini nasıl oldu da kabul ettim diye düşünüyordum. Onca ergenin içinde bu yaşımla ne işim olabileceğini düşün-

yor, bir çift derin, sıcak kahverengilere nasıl yenilebildiğimi anlamaya çalışıyordum.

Kendime sorduğum soruların cevabına asla ulaşamıyor, daha derinlere inmeye korkup duymak istemeyeceğim cevapları almaktan kaçırıyordum. Belki de ben bir korkaktım, sorular sormaktan vazgeçmeyen ama cevaplarından deli gibi kaçan bir korkak.

Takım elbisemin yakalarını defalarca kontrol ederek kravatımı düzelttim ve en sonunda pes ederek masamın üzerindeki saate bir bakış attım. Övündüğüm keskin zekâma bir şeyler olmuştu. Eskisi gibi çalışmayı bırakmıştı.

Kol düğmelerimi düzeltip, zamanla oynaşmayı bırakarak merdivenlere doğru yöneldim. Saatten gözlerimi ayıramayarak neyi elde etmeyi düşünüyordum ki?

Gecenin sonuna ulaşmayı mı?

Peki, gecenin sonuna ulaşmayı istiyor muydum?

Ayakkabılarımı giyip, omzumun arkasından bakarken annemin nasıl oldu da burnumun dibinde bitmediğine şaşırıyordum. Sözkonusu Mahira ve ben olduğumda duymak istemediğim, bilmek kesinlikle istemediğim planları vardı.

Kapıyı arkamdan kapadım. Adımlarımdan daha güçlü ses çıkarmaya başlayan kalp atışlarımla kendi bahçemizden çıkıp Mahira'nın ailesinin bahçesine geçtim. Buz tutan elimin parmaklarını açıp, kapatarak kapının önünde beklemeye başladım. Rahat nefes alabilmek için kravatımı gevşetmek, stresimi azaltmak için elimi saçımdan geçirmek istiyordum ancak içimdeki darmadağınık adamı dışarı yansıtamazdım. Bu kadar önemli bir günde olmazdı.

Zile basarak omuzlarımı dikleştirdim yoksa birazdan içimdeki stresi boşaltmak için kapıya yumruğumu geçirecektim. Tek yanlış hareketim Mahira'nın kalbini kırarsa benimkisinin bir önemi kalmayacaktı.

İçime çekebileceğim en derin nefesimi çektim. Kendi kendimle olan kavgamın ortasında kapı açıldığında kafamdaki savaşı susturarak zihnimin gerisine itekledim.

“Hoş geldin, oğlum,” diyen Emine teyze, geçebilmem için gülümseyerek kapıyı açtı. “Tam vaktinde gelmeseydin Mahira yine bir yere geç kalacaktı.”

Dudaklarımı gülümsemek için zorladım. “Hazır değil mi?” diye sordum.

“Hazır hazır. Odasında seni bekliyordu. Hadi, gel içeri,” diyerek, ayakkabılarımı çıkarmak için eğildiğimde elini sallayarak hareketlerimi durdurdu. “Geç, yavrum. Böyle bir günde çıkarmana gerek yok. Sizden sonra temizlik yapacağım zaten.” Eğildiğim yerden doğrularak içeri girdim. “Oğlum, sen burada bekle. Ben Mahira’ya haber verip geleyim.”

“Tamamdır, Emine anne,” diyerek, kollarımı göğsümde birleştirip sırtımı duvara verdim. Gözlerimi kapatıp kalbimden geçenlerle birlikte kaybolmak istedim. Ne olursa olsun, bugünü kabul etmeyip Volkan’a paslamam gerekiyordu. İlk defa herkesin iyiliği için bencil olmam gerekiyordu. En azından boğazımda takılı duran nefesten kurtulmam gerekiyordu. Bir çift kahverengi gözde boğulmamak için kaçmalıyım.

“Yakışıklı olmuşsun,” dedi ancak çok geçti. Bu gece biri, birinin hayatından geçmeliydi.

Tanıdık sesle başımı inanamayarak iki yana salladım. Omzumun üzerinden kapısı açık salonda oturan anneme dönüp, “Demek geldin,” dedim.

“Kaçırır mıyım hiç!” diyerek, çayından keyifle bir yudum alıp masaya koydu. “Asla. Ben bugünleri görmek için çok bekledim.”

“Anne!” diyerek sertçe uyardım. Geri durması için ne kadar söylensem de aklına estiği şekilde davranmayı bırakmayacaktı. “Yaptığın doğru de-” Duyduğum adım sesleriyle sözüm nefesimle birlikte kesildi.

O.

Onun... Mahira’nın merdivenlerden indiğini gördüğümde göğsüme yediğim sert darbeye nefesim boğazıma takıldı. Bedenim de dizlerimin üzerine düşmemi sağlayacak vurgun ellerimin delicesine titremesine sebep olurken yaslandığım duvardan can havliyle dikleştim. Destek alabileceğim merdiven korkuluğuna adımladım.

Her adımda aşağıya doğru inişini seyretmeye daldım. Parmaklarımı merdivenin korkuluğuna kırarak kadar sıkı sararken diğer elimin titremesini kimse görmesin diye pantolonumun cebine soktum. Gerçi neyi saklıyordum ki? Göğsüm, sertçe çektiğim nefesler yüzünden sarsılıp duruyordu. Kölesi gibi bakışlarımı hareketlerinden çekemiyordum.

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktığı an ışık almayan koridora, zihnimin en derinlerinde kalan cevaplara güneş doğmaya başladı. Dünyam sertçe sarsıldı. İstemediğim duygular uzaklardan yavaş yavaş derimin altına sinsice sızdı.

Tanrı'm, bu nasıl bir güzellikti?

Gözlerim hayatında nasıl bir sevap işlemişt de böylesine bir güzelliği görmeyi hak etmişti? Nasıl bir şansı avuçlarıma hapsedmişim de kısacık ömrümde bu hisleri tadabilmişim?

Daldığım bu güzel düştten yan tarafımdan gelen flaşla sıyrıldım ancak bakışlarımı güzelim yüzünden çekemiyordum. Her zaman olduğu gibi güzeldi ancak bu başka bir yanıydı. Saçları, yeni açmış bir çiçek gibi gösteriyordu yüzünü. İki yana doğru kâkülleriyle şekillendirilmiş uçları yüzünü sararken dalgalandırılmış tutamları narin omzunda ince askıların üzerine düşmüştü.

Gözlerine sürdüğü şeritle bakışları daha çekik ve romantikleşirken zaten uzun olan kirpikleri ne sürdüyse daha uzun ve keskindi. Çıkık elmacıkkemikleri güneşin altında kalmışçasına kızarmıştı. Üzerine giydiği elbise merdivenden aşağıya attığı her adımda sallanıyor, dizlerinin üzerinde hareket ediyordu. İnce askıları, V şeklinde dekoltesiyle birleşip gerdanını açıkta bırakıyor, elbisesinin korsesiyle ince belini öne çıkarıyordu. Giydiği mor elbiseyle gözümde melekten bir farkı yoktu. Eğer düşüme izin verseydim kendimi kolunda, birlikte bir masaya otururken hayal edebilirdim.

Başka bir ışık patladığında başımı fotoğraf çeken kişiye çevirdim. Annemi elinde fotoğraf makinesiyle kocaman gülerek gördüğümde kaşlarımı çattım. "Anne, ne yapıyorsun?" dedim.

Kamerayı elinden indirmeden, kocaman gülümseyerek sırtını duvara verdi. "Ne yapıyor olabilirim, oğlum?" dedi. "Bu güzel anı ilerisi için kaydediyorum." Gözlerimi *ne yaptığını biliyorum, aklından geçeni unut*, dercesine kıstığımda aldırmadan Mahira'ya döndü. "Ne güzel olmuşsun, kızım," dedi.

"Beğendin mi gerçekten, Fatma Sultan." Elbisesinin eteğiyle oynayarak kızaran yanağını omzuna bastırdı. "Yakışmış mı bilemedim."

Kimsenin duyamayacağı kadar kısık bir sesle, "Mükemmel olmuş," diye soludum.

"Yakışmaz mı hiç, kuzum!" Annem kolumdan tutarak merdivenle-

re doğru çekistirmeye başladı. “Hadi, yan yana durun da fotoğrafınızı çekeyim.”

Mahira’nın annesi merdivenlerden inip annemin yanına geçti. Bakışlarından kızıyla ne kadar gurur duyduğu okunuyordu. Emine anne, “Ay, keşke abilerinle baban da burada olsaydı, Mahira,” diyerek uzun uzun kızına baktıktan sonra ellerini birleştirdi. “Ama akşam hem baban hem de abilerin buradayken tekrar fotoğraf çekilebiliriz.”

“Çekeriz, arkadaşım.” Annem, Mahira’nın annesine bakarak gülümsedi. Heyecanla elindeki fotoğraf makinesini salladı. “Ama ben şimdi birkaç tane çekeyim de içim rahat olsun.”

Kendi aralarında bizim yerimize karar veren annelerimizi duymazlıktan gelerek bugünün başrolüne döndüm. “Fotoğraf çekilmek ister misin güzelim?” dedim.

Saçlarını omzundan geriye iterken hevesle başım sallayıp, “Olur,” dedi.

Kendimi kokusuna hazırlayarak merdivenlerden yanına doğru çıktım. Her adımında hislerim başka bir evreye geçiyordu.

Yanına geçtiğimde elini koluma yaslayıp fotoğraf için yanaştı. Gülümseyerek, kameraya bakarken gözlerimi üzerinden çekemiyordum. Sanki bedenimin mıknatısıydı ve ne yaparsam yapayım ona çekilmeden duramıyordum.

Annem başka bir fotoğraf çekerken, kaşlarımı çatarak elindeki kameraya döndüm. Habersiz çektiğine dair gösterdiğim tepkiyi görmesi için açık açık baktım.

“Gülümsesene, oğlum,” dedi.

Mahira, annemin tepkisiyle başını kaldırıp bana baktığında tekrar gözlerine çekildim. Yaptığının hiçbir doğru yanı yoktu ancak kendimi yanında olmaktan alıkoyamıyordum. Durmam gerekiyordu.

Bakışlarımı kaçırarak kameraya baktım ve gülümsemeye çalıştım.

“Çok güzel çıktınız, çocuklarım,” diyen annemin başka bir söz söylemesini istemiyordum.

“Biraz daha fotoğraf çekersen geç kalacağız, anne,” dedim ve Mahira’nın kolumda olmasına dikkat ederek bir adım aşağı indim. Güzel gözlerine baktım. “İnmene yardım edeyim.”

Kabul ederek, yanıma inerken, “Kartal abim gelmeden gitsek iyi olacak,” diye söylendi. Bakışlarını kaçırdı ve yanaklarının kızardığına birinci elden şahit oldum. “Saati bilerek geç söyledim.”

İnanamayarak, “Ne?” dedim ve tek kaşımı kaldırıp kahkaha attım. Bugün tüm duygularım birbirine girmişti.

“Ne yapayım ama?” diyerek bıkkınlıkla dudaklarını büzdü ve elbisesinin eteğine dokundu. “Bu güzelim elbiseyi giymeme izin vermezdi.”

Göğsümdeki hiddeti bastırıp konuşmaya başladım ancak sert çıkan sesime engel olamadım. “Bu elbiseyi giymek istedin ve giydin. Abin otoritesiyle istediği kadar övünsün ancak burada...” derken kendimi işaret ettim. “Tam yanında ben duruyorum. Ben buradayken istemediğin bir şeyi sana yaptıramaz.”

Hiddetimi gözlerime yansıtmak istemediğim halde içinde yanan öfkenin ateşini hissedebiliyordum ancak sıcak ve hayran bakışlarıyla karşılaştığımda tüm ateşim sönüyordu.

“Sen yanımdayken korkmamam gerektiğini biliyorum,” diyerek kalbimin göğsümde teklemesine sebep olacak şekilde gülümsedi. Ağırlığını diğer bacağına bıraktı. Tüm güveniyle kolumu sıktı. “Gidelim mi?”

“Gidelim, güzelim.”

Balonun yapılacağı mekâna gelene kadar arabada pek konuşmamıştık. Mahira çok heyecanlı olduğundan telefonda arkadaşlarıyla mesajlaşırken ben de tüm dikkatimi yola vermeye çalışıyordum.

Yanlıştı. Baştan aşağıya yanlıştı. Kendimden bu kadar yaşça küçük insanların yanında olmamalıydım. Bırakmalıydık. Mahira’ya güvenip kendi sorumluluklarını almasına izin vermeliydik. Bugünün onun hayatındaki en özel gün olmasını sağlamalıydık.

Çıktığımız yol tamamıyla yanlıştı.

Bu yüzden ilk danstan sonra gidecektim. İçimdeki kıskanç, rezalet adam balonun ilk dansını başka birine kaptırmayacak, daha sonra da ilk defa mantıklı yanını kullanarak onu arkadaşlarıyla yalnız bırakacaktı.

Arabayı park ederek Mahira’dan önce aşağıya indim. Kapısını aceleyle açarak elimi tutması için uzattım. “Hadi güzelim, gel.” Elimi tutarak, arabadan inerken parmak uçlarımdan tüm vücuduma duygu dalgaları vurmaya başladı. Hepsi sel misali art arda gelip limanımda toplanıyordu.

Elini koluma yerleştirip boyundan dolayı yüzüme bakabilmek için başını kaldırdı. “Benimle geldiğın için teşekkür ederim,” dedi. “Bir an gelmeyeceksin diye çok korktum.”

Yüzüne düşen saçını çekmek için alnına dokundum. “İstemen yeterliydi,” diye mırıldandım.

“Sıkılırsan söyle ama,” dedi.

“İlk danstan sonra gideceğim, Mahira.”

Şaşkınlıkla, “Neden?” dedi.

Yüzünde gördüğüm merakı ve belki de görmek istemediğim hüznü anlamamazlıktan gelerek, “Çünkü bu senin hak ettiğın eğlenceli bir gece olmalı, dedim. “Yanında durarak rahat olmanı engelleyemem.”

“Ama ben, senin yanında hep rahatım.”

Hislerim boğazıma çıkarak nefes almamı engelledi. “Biliyorum, güzelim ama arkadaşlarınla eğlenmem daha iyi olur,” diyerek göz kırptım. “Çıkışta seni almaya yine ben geleceğim.”

“Bizimkiler sorun etmez mi?”

Boynu ağrımasın diye eğilerek yüzüne yaklaştım. “Sorun etmeyeceklerini biliyorsun,” dedim. “Selim amca sen nasıl mutlu olacaksan öyle olmasını istedi.”

Elini koluma koyarak, fark etmeden aramızdaki mesafeyi kapattı. “Gerçekten mi yoksa ben mutlu olayım diye mi böyle söylüyorsun?” dedi.

Avcumu yanağına yasladım ve sıcaklığının bedenimi sarmasına izin verdim. “Selim amca birinin seninle gelme koşulunu Kartal peşine takılmasın diye söyledi,” dedim. “Yoksa başından beri tek başına gitmene izin verecek kadar sana güveniyordu.”

Kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü. Boştaki elini beline yasladı. “Şu abimin hakkından gelmem gerekiyor yoksa başıma daha çok dert açacak,” dedi.

“Dert mi?” diyerek tek kaşımı kaldırdım. “Ben senin başına bela mıyım küçük kız?”

“Asla,” diyerek başını şiddetle iki yana salladı ve çaresizce kendini anlatmaya çalışarak bakındı. “Ben şey demek istedim...”

“Ne demek istedin?”

“Abimi biliyorsun,” dedi.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Ya, anla işte, Sancak abi,” diye geriye çekilerek ellerini sallamaya başladı. “Sadece yaptıklarını anlatmak istiyorum,” dediğinde yüzündeki ifadenin komikliğine kahkaha atmaya başladığımda yüzüme bakakaldı.

“Şaka yaptım, öyle hissetmediğini biliyorum,” diye itiraf ettim.

Bozularak koluma vurdu. “Çok kötüsün ama,” dediğinde triple arkasını dönüp, yürümeye başladığında gülümsememi bastırarak peşine takıldım.

Kolundan tutarak önüne geçtim. “Partnerin olmadan nereye gidiyorsun?” dedim.

“Baloya,” diyerek giriş kapısını gösterdi. “Böyle kötü espri anlayışı olan biriyle devam edemem.”

“Hadi ya!” diyerek tek kaşımı kaldırdım. Demek hanımefendiye göre kötü bir espri anlayışım vardı.

Mahira geri adım atmayaarak kollarını göğsünde birleştirdi ve benden bir adım beklemeye başladı. “Kötü espri anlayışı olan bu adamla ilk balo dansını yapacaksın ama,” diyerek, inadını yenmek için elini tutarak koluma koydum. İtiraz etmesine izin vermeden gireceğimiz kapıya doğru yönlendirdim.

Mahira hoşuna gittiğini gizlemeyi deneyerek, “Madem ısrar ediyorsun, dans edeyim bari,” dedi ve yürümeye başladı.

İçeri girdiğimizde arkadaşlarının bakışları arasında yerlerimize yerleştik. Oturduktan kısa bir süre sonra arkadaşları, Mahira’yı yanımdan çekerek götürdü. Beni düşüncelerimle, gözlerim onu tararken bıraktı.

Kendime daha fazla eziyet çektirmeyi bırakarak ceketimin cebinden telefonumu çıkardım. Yarınki davanın notlarının üzerinden geçmeye başladım. Aklımı en kısa sürede toplamam gerekiyordu.

İlk dans zamanı geldiğinde oturduğum yerden kalkarak köşede kız arkadaşlarıyla sohbet eden Mahira’ya doğru yürümeye başladım. Ona doğru ilerlediğimi fark etmiş olacak ki arkadaşlarıyla sohbet etmeyi keserek bana doğru döndü. İstese bin defa dizlerimin üzerine çökeceğim gülümsemesiyle öne çıktı. Elimi uzatıp, hafifçe eğilerek, “Bu dansı bana lütfeder misiniz?” diye sordum.

“Her zaman,” diye yanıtlayarak uzattığım elimi tuttu. Dans pistine doğru yönlendirmeme eşlik etmeye başladı. Bir elini sıkıca tutarken, diğer elimi beline yaslayıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Başımı yü-

züne doğru eğdim. Boştaki elini omzuma koydu. Çalan şarkıya eşlik ederken dans etmeye başladık. Başını kaldırıp doğrudan gözlerimin içine baktı. “Kız arkadaşlarım seni çok beğenmiş,” dedi. “Çok yakışıklı olduğunu düşünüyorlar.”

“Öyle mi?” diye sorarken tek amacım sorusuna yanıt vermektir. Başka kızların hakkımda ne düşündüğünü, beni nasıl bulduklarını bilmek umurumda değildi. Umursadığım ve bilmek istediğim tek gerçek Mahira’nın hakkımda ne düşündüğüydü.

“Hı hı,” dedi.

“Peki, sen yakışıklı olduğumu düşünüyor musun?” diye sordum.

“Evet,” dediğinde beklediğim cevabın etkisini anlatabilseydim omuzlarımdaki yükün çoğunu atmış olacaktım. Gülerek parmak ucunda yükseldi. “Sen gördüğüm en yakışıklı erkeksin.” Dünyam sarsılmaya, ben de altında kalmaya başladım. “Geldiğin için teşekkür ederim, bu benim için çok önemliydi,” diyerek dudaklarını yanağıma bastırdığında tamamen bitmişim. “Eğer gelmeseydin seni anlardım ancak beni hiçbir zaman yarı yolda bırakmayacağım biliyordum.”

“Asla,” diye mırıldandım.

“Bu yüzden babamdan sonra en çok sana güveniyorum.”

Duygularımın ağırlığı altında gülümsemeye çalıştım. “Volkan bunları duymasın,” dedim. “En çok bana güvendiğini ve gördüğün en yakışıklı erkek olduğumu öğrenirse kalp krizi geçirebilir.”

“Ama öylesin,” diyerek başını yana eğdi ve dirseğiyle etrafını gösterdi. “Farkında mısın bilmiyorum ama okuldaki tüm kızlar geldiğinden beri sana bakıyor.”

Eğer güzel gözlerinden kendimi bir saniye alabilseydim aklımı toparlayacak kadar vakit kazanabilirdim ancak yıllarca içine çekildiğim gözlere, sonunda sonsuza kadar hapsolmuştum.

“Değilim,” dedim. Galiba ömrümün sonuna kadar da farkında olmayacaktım.

“Ayrıca olmasan da benim için öylesin. En çok örnek aldığım kişisin. Kitaplarda okuduğum ve âşık olduğum başrol erkekleri gibisin,” dedi. Sözlerini tam müziğin ritmi değiştiği sırada söylemişti.

Hislerim üzerime üzerime gelmeye, kokusuyla sarhoş olduğum kadının varlığıyla beni tehdit etmeye başladı. Avuçlarım yüzünü yüzüme doğru çekmek, ömrünü ömrüme hapsetmek istedi.

“Belki de biz...” Gözlerime yoğunlukla baktığında ne demek istediğini anlamıştım. Bizden bahsedecekti. Annemin imasını yaptığı, dudaklarından çıkmaması gereken sözleri söyleyecekti.

Parmağımı dudağına bastırarak başımı iki yana salladım. “Şşt! Benimle sadece dans et,” dedim. Asla bırakmak istemediğim ellerinden sıkıca tutarak, etrafında döndürüp kollarıma çektiğimde artık şundan emindim: Bu saatten sonra işim bitmişti. Varlığımın her zerresi artık Mahira’ya aitti. Beni, bana geri veremeyecek kadar âşık olmuştum ona. Yıllarca gözümün önünde şekillenen bu kıza her gün kapılıp gitmiş, bugünse gözlerimin önündeki perde kalkmıştı.

Yasak olana bulanmıştım.

Buradan kaçıp gitmem, bu şehirden hatta ülkeden uzaklaşmam gerekiyordu. Bu hisler yanılttı. Doğru değildi.

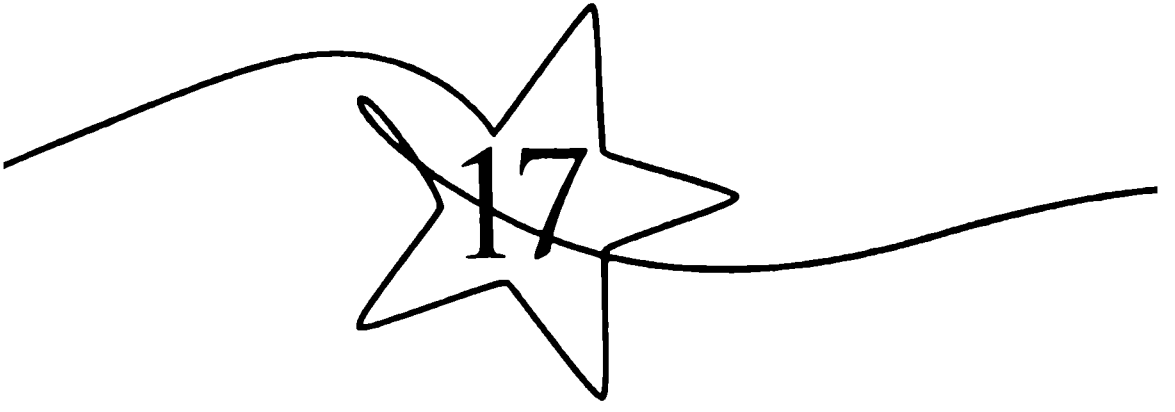
Arkadaşımın küçük kız kardeşine âşık olmuş olamazdım.

Her şeyden önce Volkan’ın güvenine ihanet edemezdim. Mahira’nın yaşı daha çok küçüktü. Ne bana âşık olmuştu ne de âşık olabilirdi. Küçücüktü. Boyu omuzlarıma bile yetişmiyor, elleri ellerimin içinde ufacık kalıyordu. Ne istediğini bilecek yaşta bile değildi. Ona âşık olduğum hatta yıllarca fark etmesem de sevmeye başladığım bu kadın karşısında duygularım önemli değildi. Önemli olan Mahira’nın iyiliği idi. Zaten büyüdükçe güzelleşeceği aklıma geldikçe sinirden gözümün dönmesine sebep olsa da bana olan hayranlığı bitecekti. Ben olmayan bir adamı sevecekti. Yıllar geçtikçe bugün aklına bir hevesle gelen düşünce kaybolacaktı.

Mahira’daki Sancak Kızıltepe, zamanla yok olacaktı. Aramıza uzun yıllar girdiğinde hayranlığı bitecekti. Zaten bu kadar narin, bu kadar masum birini sevemezdim. Bana yasak olana bakamaz, ona karşı böyle hisler besleyemezdim.

Arkama bakmadan gitmem gerekiyordu. Giderken de aklımda hep bu düşünce olacaktı. İnsan ne kadar kaçarsa kaçsın içinde olan- dan uzaklaşamazdı. Aklında ve kalbinde olanla bir ömür boyu yaşardı.

Ben Mahira’yla bir ömür yaşayacaktım. Onunla ya da onsuz.

Mahira Ayazkan
Şimdiki Zaman

Bir kolumu yastığımın üzerine serip, başımı öne doğru uzatırken diğer elimin parmaklarını Sancak'ın yüzünde gezdiriyordum. Odayı başucumuzdaki lambanın koyu sarıya çalan ışığı aydınlatıyordu ve gözlerimizi birbirimizden bir saniyeliğine bile olsa çekemiyorduk.

Sancak geçmişimizdeki anılar havuzunda kulaç attıkça göğsümden birer parça daha Sancak'a ait olmak üzere kopuyor, yol haritasına ihtiyaç olmaksızın sahibine adımlıyordu.

Başparmağımı altdudağının üzerinde gezdirirken, acı veren kelimeleri çekip almak istiyordum. "Sana olan hayranlığım her geçen gün daha da ileriye gidiyor, altından kalkamayacağım bir çığ olmaya devam ediyordu," dedi.

Ela gözlerindeki hüznü, bedenimdeki nefesi çekip aldı. İtirafım dudağımın ucunda beklerken kaybettiğim nefesi kokusuyla doldurmak için içime çektim.

"Zaman geçtikçe kimseye söyleyemediğim en büyük sır, en büyük günahım oluyordun." Sözleri, o zamanlar hissettiği bir suçlulukla doluydu. "En yakın arkadaşımın kız kardeşine âşık oluyordum."

Sancak'm terazisini görebiliyordum. Bir yanında kalbi, diğer yanında içine hapsediği aklı duruyordu. Terazinin ağır gelen kısmı aklı olmuş olmalıydı. Aklı oluyordu ki seneler önce yaşadıklarımızın sebebi, bu savaşta kaybetmeyi seçiydi.

Peki, birini sevmek günah olabilir miydi?

Sevmek zaten başlı başına günahsa bizim gideceğimiz yer neresiydi?

Sancak'a göre günahtı ki kendini günahkâr bir adam olarak kabul edip tüm yükü omuzlamıştı. Savaşı kendi başına göğüslemeyi seçmişti.

Alnına düşen saçları parmağımın ucuyla iterek titreyen dudaklarıyla gülümsemeye çalıştım. Bu adam için savaştaki tüm cephelerde asker olmayı kabul ediyordum.

“Biliyor musun?” Derken sözlerim dudaklarımdan iç çeke çeke çıktı. “Senden hoşlanmaya başlamıştım.”

İtirafımla birlikte ela gözlerindeki bakışlar daha da yoğunlaşmaya başladı. Âdemelması yavaşça yükselip alçalırken vücudundan geçen titremeyi kendi vücudumda hissettim.

“Ge- Gerçekten mi?”

Dolan gözlerim ve sızlayan burnumla başımı salladım. “Belki o zamanlar küçük olduğum için bunu hayranlık zannedebilirdin.” Bakışlarımı kaçırdım. Gerçek zaten bu değil miydi? Ben hep Sancak’a göre küçük kalmayacak mıydım? İnsanlar bize ahlaksızmışız gibi bakmayacak mıydı? Bakacaklardı. Hatta az kalsın beni de kendilerine benzetmeyi başaracaklardı. “Daha sonraları kaldığım boşlukta ben de öyle zannetmeye başladım.”

“Ben gittikten sonra...” dedi.

“Sen gittikten sonra...” dedim. Odadaki sessizlik ruhumuzdaki ağırlıktı. O ağırlık gün geçtikçe itirafımdan daha fazla yük oluyordu. “Sana yazdıklarına cevap alamadıktan sonra,” dedikten sonra sonunda dayanamayarak hıçkırdım ve çenemi göğsüme bastırırken gözlerimi yatağa diktim.

“Ah, Mahveden’im...” Dudaklarından canhıraş şekilde çıkan sözlerle birlikte derin, sesli bir nefes çekti. Yalvararak, “Ne olur, bak bana,” dedi. Elini çenemin altına yaslayarak yüzümü kendine doğru çevirdi. “Acını yüzüme haykır ki sana yaşattıklarımın dolaylı hak ettiğim şekilde mahvolayım.”

Yaşadığım acıları bir gülümsemenin altına saklamaya öyle alışkındım ki şimdi sevdiğim adamın gözlerinin içine baka baka yaşamak, utanmama sebep oluyordu. Önceleri babamı üzmemek için sakladığım her acı gittikçe büyüdü, babamın gidişiyle daha beter bir hal aldı. Önceleri babam için sakladıklarımı şimdi abimler ve Sancak için saklıyordum.

Acım bir hapishanenin içindeydi ve kapısını açacak anahtarı sakladığım yeri unutmuştum. Sürekli değişmek zorunda kalmıştım. Acı çeken ben olmak zorundaydım.

Gün geçtikçe kimsenin sevemeyeceği o kız.

İç sesiyle durmadan kavgaya eden, kalabalıklar içindeki yalnız kız. Kendi yarattığı ses dışında kimseyle konuşamayan o kız.

“Eğer şu an konuşmazsan kendimi asla sevemeyeceğim,” dedi, dünyada seilmeyi en çok hak eden adam.

Korkak bakışlarım, içi hüznle kaynayan bakışlarla karşılaştığında elinde avcunda ne varsa bırakmaya, tane tane gözyaşları dökmeye başladı. Sesim zamanın ıssızlığıyla, “Kendimi kitap karakterlerine umutsuzca âşık olan, izlediği bir film yıldızına kapılmış ve bunun sonucunda gerçekleri yüzüne acımasızca vurulmuş biri gibi hissettim,” dedim. “Abim olarak görmem gereken birinden hoşlanıyordum ve o kişiden benden yaşça büyüktü.” Kelimelerim boğazıma saplandı. “Saygıyla yaklaşp abimden ayırmamam gereken adamın yanında kalp atışlarım hızlanıyor, kızaran yanaklarımdaki ateş neler hissettiğimi yüzümden okunmasını sağlıyordu O adam kendimi bildim bile benim yanımdaydı. Aynı abimler gibi beni koruyor, nelere ihtiyacım varsa ayaklarımda dibine seriyordu.” Alnındaki parmaklarını gözkapaklarının üzerinde gezdirdim. “Sen gençliğe adımdaki en güzel rüyamdın.”

Yüzündeki perişan ifade benimkinin kopyasıydı. “Ta ki rüyalarının kâbusa dönüşmesine sebep olana kadar,” dedi.

Başımı şiddetle iki yana salladım. Dudaklarımda üzerinde gözyaşlarımda tuzlu tadını hissediyordum. “Sen en güzel rüyamsın,” dedim.

“Mesajlarına dönmememe rağmen mi?”

“Kendince haklı sebeplerin vardı ve bunda sonuna kadar haklı olduğunu biliyordum,” demeye çalıştım. Fark etmem yıllarımı almıştı ancak gidişinin arkasındaki haklı sebebi biliyordum. İçten içe kabul etmek istemesem de biliyordum.

“Ama?” diye sordu. Şefkatli ses tonu devam etmem için beni teşvik ediyordu. Söylemeye gönülsüz olsam da anlatmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu.

“Kendimi aptal bir hayalin içinde hissetmişim. Küçük kız kardeşi olacak adama kendimi nasıl yakıştırmışım, bilmiyorum ama gözlerimi her kapadığımda yanımda duruyordun.” Derin, titrek, kalbimi ellerinde sevmesini isteyecek bir nefes aldım. “Kendimi bu hayallere kaptırdığımı farkında değildim.”

Gerçekten değildim. Nasıl olmuştu da abimlerden ayırmamam

gereken adamla gelecek kurmuştum, bilmiyordum. Belki de okuldaki kızlar her seferinde ne kadar yakışıklı olduğundan bahsettiğinde ya da üzerime her düştüğünde kıskandığını düşünecek kadar kendimi kaptırdığımdandı.

“Sen gittikten ve belli bir süre geçtikten sonra kendime biraz acımasız oldum. Seni unutmaya, yokluğunu başkasıyla tamamlamaya çalıştım.”

İşte bu yüzden abim, Sancak’ın beni sevdiğini söylediğinde inanmak istememiştim. Nasıl inanabilirdim ki? O imkânsız bir düş olmalıydı.

Tekrar düştüğüm o bataklığa girip içine çekilmekten, kurduğum o aptal düşler yüzünden gitmesinden korkmuştum. Babamın gidip bir daha gelmediği gibi Sancak’ın da gidip gelmemesinden korkmuştum. O aptal hayaller kuran kıza tekrar dönüştüğüm için Sancak’ın yüzüme bakmayacağından korkmuştum.

“Ah, güzelim, çok özür dilerim.”

“Dileme. Benden daha beterlerini yaşamış bir adam olarak sakın benden özür dileme.” Yüzünü avcumun içine aldım ve dudaklarımız birbirine değecek kadar yaklaştım. “Bu kadar yükü tek başına yüklenmiş için kendinden özür dile çünkü sen sevmeye değer bir adamsın, Sancak Kızıltepe.”

“Seninle tek bir saniye için ömrümün sonuna kadar acı çekmeye razıyım,” dedi. Konuşurken dudaklarından çıkan soluğu içime çektim.

Parmaklarımızı birbirine geçirerek sıkı sıkı kenetledi. Kendimden emin olarak, “Tüm gençliğimin sonuna kadar seni takip ederdim,” dedim. “Yıllar bizi nereye kadar götürürdü, bilemezdim ama peşinden gelmeye devam ederdim.”

Ona olan sevgim bir gençlik rüyası değildi. Koca bir sevdanın başlangıcıydı.

Yaşlı kirpiklerimi okşadı. “Her saniyesine razıyım,” dedi. “Sonunda kavuşmak varsa ayrılık da sevdanın parçasıdır.”

“Sen benim kaderimsin, Sancak Kızıltepe.”

Kimse ihtimal bile vermemeliydi başkasına hislerim olabileceğine. Benim esas hikâyem Sancak Kızıltepe’ydi. Göze alabilen bizi ayırmayı deneyebilirdi ama biz yine bir arada olmanın bir yolunu bulurduk. Su akar, sonunda nereye kavuşacağını bilirdi.

“Fatma Sultan sonuna kadar haklıymış.” Geçmişte annesiyle yaşadığı atışmalar aklıma gelince güldüm. “Bizim olacağımızı başından beri biliyormuş.”

Sancak başını arkaya atarak kahkaha attı. “Beni deli ediyordu,” dedi. “Sürekli en ummadığım yerlerden çıkan ensemdeki nefes gibiydi. Bizi birlikte yakaladığı her fırsatta seni kaçırmamam için uyarıyordu.”

“Ne kadar kaçırılmaması gereken mükemmel biri olduğumu bildiği içindir,” derken sırtarak rahatladım.

Parmak uçlarımı tek tek öperek, “Ben de farkındaydım yalnız,” dedi.

“Hı hı,” diyerek burun kıvırdım. Kolumun üstüne dişlerini geçirdiğinde gözlerimi kocaman açtım.

“İnanmıyor musun?” dedi.

Dudakları omuz ucumu bulduğunda nefesim kesildi. “İnanmadığımı söylemedim,” dedim.

“Ama ima ettin,” dedi.

“Neredeyse otuz yaşına geldin...”

“Abartma, Mahira,” diyerek, geri çekilip gözlerini devirdi.

“Sözümü kesme!” Kaşlarımı çatarak devam ettim. “Fatma Sultan baskı yapmıyor mu?” diye sordum.

“Evlenmem için mi?” diye sorduğunda başımı salladım. “Hayır, yapmıyor ve bunun tüm sebebi sensin.”

“Ben miydin?”

“Sensin.” Kolunu omzuma atarak başımı göğsüne doğru çekti. Burnunun ucunu saçlarıma sürttü. “Sonunda evleneceğimizi bildiğinden içi rahat.”

Başımı kaldırdım ve ne diyeceğimi bilemeyerek gözlerinin içine baktım. Kalbim delicesine kanat çırpmaya başlamıştı. Elinde olsa bulutlara kadar yükselecekti. Gülümsemek için atağa geçen dudaklarımı birbirine bastırdım. Sancak göz kırptığında verdiğim savaşı ılık hızıyla kaybettim ve sırtıtmaya başladım. “Evlenecek miyiz?” Bu sorunun dudaklarımdan kaçışı ödül almasına yeterdi.

Kendinden son derece emin bir şekilde, “Evet,” dedi.

Başka yolu mümkün değil, der gibi baktığında yataktan kaçıp, banyoda kafayı yercesine dans etmek istiyordum. Evlenme meraklısı bir

insan asla olmamıştım ancak insanın sevdiği adamdan bunları duyması, mutluluk hormonunun tavan yapmasına sebep oluyordu.

“Evleneceğimize o kadar eminsin?” diye sordum. Yine de ipleri sıkı sıkı tutmaya karar verdim.

“Kesinlikle,” dedi. Kendinden son derece emindi. Gözlerindeki inanç, adanmışlık bunun için her şeyi yok saymaya hazır olduğunu söylüyordu. “Ne zaman olduğu önemli değil ama sonunda benim karım olacaksın.”

“Bunlar son derece kendinden emin sözler, Sancak Kızıltepe,” diyerek tek kaşımı kaldırdım. “Ya evlenmek istemezsem?”

“Ömrümün sonuna kadar kovalarım seni,” dedi. Başını eğip sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. “Ta ki sonunda yorulup kollarıma düşene kadar.”

“Sen tutacaksın diye düşmeye gönüllü olursam?”

Elini kolumun altından geçirip parmaklarını sırtıma yasladı. Av-cunu sırtıma bastırarak bedenini, bedenime yasladı. “Seni tutmak için her zaman orada olacağım,” dedi. Diğer eliyle başımı omzuna doğru çekip yasladı.

Sıcak ve ıslak dudakları omzumdan yukarı çıkarak kulağımın altında son buldu. Ufak ufak öperken burnunun tenimi derimi okşadı.

“Banyoda çok güzel bir küvet gördüm, senin için hazırlamamı ister misin? Kaslarına iyi gelir.”

Her ne kadar yorgun olsam da hevesle geri çekilerek başımı salladım. Hayatımda hiç küvete girmemiştım. Gittiğim tatil yerlerinin hiçbirinde de küvet yoktu. Ayrıca kim bilir ne zaman bir küvete denk gelirdim.

Fırsatı kaçırmak istemeyerek, “Çok isterim,” dedim.

Sancak omzumdan son kez öperek geri çekildi.

“Yeter ki iste.”

Yatağımdan kalkarak tüm ağırlığını ve sıcaklığını peşi sıra götürdüğünde sızlanarak oturduğum yerden doğruldum. Sancak arkasını dönüp, banyoya doğru ilerlediğinde ellerimi ağzıma götürerek içimdeki duyguları bastırmayı denedim ancak bunun hiçbir yolu yoktu.

İçime ilk defa tüm kötü talihi yenebileceğimin gücü gelmişti. Belki bir yerlerde kendi mutlu sonum yazıyor olabilirdi. Tek yapmam gereken ona elimi uzatmak, tüm gücümle pes etmeden savaşmaktı.

Bu sefer sevdiklerim için değil de kendim için bir şeyler yapabilir, kalbime rahatça sevmenin ve sevilmenin ne olduğunu gösterebilirdim.

Annemle babamın sahip olduğu o aşkı yaşatabilirdim çünkü biliyordum. Bir şeyi gerçekten, kalbindeki o ateşle istersen gerçekleştirmenin bir yolunu buluyordun. Evren alma ve verme dengesiyle dönüyordu. Ben talihime düşen mutsuzluğu, kaybetmeyi bol bol yaşamıştım. Şimdi sıra o mutluluğu almaktaydı.

Sancak kalçalarından düşmek üzere olan düğmeleri açık, kemeri bağlanmamış pantolonu ve çıplak gövdesiyle odaya girdiğinde nefes almayı unuttum. Belki ömrümün birçok zamanında onu üstsüz görmüştüm ancak bu görüntü çok başkaydı.

Bir kere o zamanlar nefesim göğsüme dar gelmiyor, ağzımın içi salyalarını akıtmak için beklemiyordu. Onun, benim için yasak olduğunu biliyordum ve elimden geldiğince bu kurallar çevresinde kalmıştım. Şimdiyse aramızda bu yasak yoktu. Tüm vücudu ve ruhu benimdi. O benim sevdiğim adamdı. Bense onun olmak için gökyüzünde kaymayı bekleyen o yıldızdım.

“Bana öyle bakmaya devam edersen işler senin için hiç kolay olmayacak,” diyen kaba sesi göğsümde patladı ve aynı hızla derimin altına nüfus etti.

Soluk soluğa, “Nasıl?” diye fısıldadım.

“Bacaklarının arasına tekrar gömülmemi istiyormuşsun gibi,” dedi.

“Belki de istiyorumdur.”

“Sen yaramaz,” diyerek üzerime doğru adımladı. Tek dizini yatağa yasladı. Üzerime çıktı ve bedenim geriye yatmak isterken, amacımı anlayarak büyük elini boynuma yasladı. Başımı usulca kendine çekti. “Çok ama çok yaramaz bir kızsın, Mahira ve baştan aşağıya bana aitsin.” Konuşmak için dudaklarımı araladığımda başını iki yana sallayarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. “Konuşursan kendimi tutamayabilirim. Bu benim başıma gelen en güzel ikinci şey olabilir ancak senin için fazla olur, güzelim.” Başparmağıyla önce yanağımanın, ardından da dudaklarımanın üzerine dokundu. Aralık dudaklarımanın arasından parmağını uzattı. “Seni güzelce yıkayacağım, ardından kollarımın arasında uyutacağım.”

İtiraz etmeme izin vermeden geri çekildi ve üzerimden çarşafı aldı.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, kolunu dizlerimin altından çekerek kucağına aldı. Yüreğim heyecanımdan dolayı hop ederken kollarımı boynuna doladım ve başımı omzuna dayayıp kokusunu içime çektim.

Onun göğsünde *evim* yatıyordu.

Yatak odasından çıkıp, banyoya doğru ilerlerken zaman hızlı geçiyor olabilirdi ancak kollarının arasında zamanın durmasını istiyordum. Koca bir ömrü onunla olabilmek için elimin tersiyle itebilirdim. Ve verdiğim kararın tek bir saniyesinden pişman olmazdım.

Güzel kokuların esir aldığı banyoya girdiğimizde yaslandığım göğsünden başımı kaldırdım. Gözlerimin ışığa alışmasını beklemeden kısık bakışlarla etrafıma baktım.

“Şimdi seni suya bırakacağım,” dedi.

Sancak canımın acımasından korkarak bedenimi yavaşça hazırladığı köpüklü suya bırakmak için eğildi. Bedenim ılık suyla buluşurken ellerimi istemeye istemeye omuzlarından ayırdım. Kalçam küvetin tabanına değdiğinde dizlerimi kendime çektim. Başımı geriye yatırarak yakışıklı yüzüne baktım.

“Sonra *Mahira şımarık*, diyorlar,” diyerek, isyan edercesine avuçlarımı havaya doğru salladım. “Böyle delicesine düşünülüp, sevilirken nasıl şımarımayayım?” Sancak oturduğu manzaralı camın oradan sözlerimle birlikte başını arkaya atıp, kahkaha atarken bozuldum. “Ne? Yalan mı söylüyorum?” diyerek isyanla elimi suya vurdum.

Köpükler dört bir yana savrulurken su ikimizi birden ıslattı. Gülmeyi kesmeye çalışarak yüzüme bakıyordu ancak sırtıttığında belli olan çizgileri ısırdığı dudaklara rağmen tenindeydi. Saçları çekiştirdiğim ve ellerimi içlerinden geçirdiğim için dağınıktı. Göğsünün bazı yerleri tırnaklarım yüzünden kırmızı şerit şeritti. Nefesleri normalden daha derindi.

O yatakta dağılan sadece ben değildim. Sancak Kızıltepe’yi de beraberimde dağıtmıştım.

“Sen hiç yalan söyler misin güzelim!” dediğinde boğazından gelen sesler yeniden tahrik olmama sebep olduğu için bacaklarımı birbirine bastırdım. Avcumda biriktirdiğim köpüğü kaldırarak üzerine doğru üfledim.

“Bana bak!”

Üzerine doğru gelen köpüğe vurarak banyoda dağıttı ancak durmadan, ardı ardına üflemeğe devam ettiğimde gülerek oturduğu yerden kalktı. Üzerime doğru gelerek, çenemi yakalayıp yüzümü kendine çekti. Yalandan sinirle önce dudaklarıma öpücük kondurdu. Ardından huysuzca, “Uğraşma, Mahira,” dedi. “Şurada manzaranın tadını çıkarmaya çalışıyorum!”

“Manzara ben mi oluyorum yani?”

“Yani izin verirsen öyle olacak.”

Elimi koltuk altından geçirerek sıkıca omzunu tuttum ve kendime doğru çektim. Oturduğum yerde yükselerek yüzlerimizi birbirine yaklaştırdım. Ben de isterdim sabahlara kadar Sancak’ı izleyeyim, birbirimizi bedenlerimizden oluşan manzarada kaybedelim ancak biliyordum ki bu güzel masal, sabahın ilk ışıklarıyla son bulacaktı.

Masalın büyüğü etkisini kaybedecek, gerçekler yeniden beni bulacaktı. Zorluklardan oluşan gelecek ayaklarıma kadar kapanacak, gerekirse prangalara dönüşecekti. İnsan ne kadar hızlı koşarsa koşsun kaderinden kaçamazdı. Özellikle kaçmayı kendine huy edinmiş bir kızın peşini asla bırakmayacaktı. Bu yüzden tadını çıkarabileceğim kadar çıkaracak, kaderin bana verdiği bu armağanı sıkıca tutacaktım.

Boştaki elimin ıslak parmaklarını Sancak’ın parmaklarının arasından geçirdim. Sıkıca tutundum. “Burada benimle oturmanı istiyorum,” dedim. “Sırtımı göğsüne yaslamak, bacaklarının arasından güneşi selamlamak istiyorum.” Burnunun ucunu burnuma sürerken ela bakışları benim kahveleri talan ediyordu. Bir insanın sevebileceğinden daha çok sevildiğimi biliyordum. “Kollarını etrafıma sar. Kader de dahil kimsenin bizi ayıramayacağını vücudumun anlaması için sarmala beni.”

Çenemi sıkıca tutarken şefkatle gülümsedi. “Ne istedin de yapmadım?” dedi.

İstemeye istemeye geri çekilirken omzunu bıraktım. Bedenim yorgundu ancak sabahın eteklerini bırakacak kadar değildi.

Sancak yüzümü bırakarak geri çekildi. Pantolonunun kenarından tutarak kalçalarından aşağıya doğru çekti. Her hareketinde kalbim teklerken nefesimi tutmaktan boğazım yanıyordu.

Güçlü baldırlarından bakışlarımı yavaşça yukarı doğru çekiyordum ama her hareketinde için için yanıyordum. İçinde olduğum küvetin suyu bedenimi serinletmeye yetmiyordu.

Tekrar bacaklarımın arasında olmasını istediğim uzunluğuna geldiğinde yutkunarak alev alan boğazıma çare olmayı denedim. Bulutların üzerinde olmak yalan, yetersiz bir ifadeydi.

Geberiyordum. Özleminden öldüğüm aşkın getirdiği her kırıntı için geberiyordum.

“Bana öyle bakmaman gerektiğini söylemedim mi Mahira?”

“Hı?”

Çileden çıkarak, “Bana öyle bakma diyorum, kızım!” diye bağırdı. Büyük avcunu yüzümün ortasına yaslayarak parmaklarıyla gözkapaklarımı kapadı. “Beni nasıl bir sınavın ortasına attığına dair hiçbir fikrin yok. Orada ıslak ve köpüklerin arasında ne kadar baştan çıkarcı olduğunu bilmiyorsun. Ellerimi köpüklerin altına uzatsam sıkı sıkı kapadığın bacaklarının arasında bulacağım ıslaklık...” Cümlesini tamamlamadan, dişlerini kenetleyerek çenesini sıktı. Başını iki yana sallayıp bozguna uğrayan nefesini öfkeyle bıraktı. “Öne kay, Mahira!”

Sözünü dinlemeyi istememek ilk değil, muhtemelen son da olmayacaktı. Yine de bu seferlik sözünü dinlemeyi seçerek öne doğru kaydım. Memelerim dizkapaklarıma değene kadar öne yaslandım.

Avcunu yüzümden çekerek arkama yerleşmek için bir ayağını küvete soktu. “Seni güzelce yıkayacağım, daha sonra da kollarımın arasında uyutacağım,” dedi. Arkamdaki yerini alarak bacaklarını iki yana açtı ve ellerini belime sararak kucağına doğru çekti. Belimin yanından elini sokarak parmaklarını göbeğimin etrafında döndürdü. Dudaklarını enseme bastırarak ufak ufak öpücükler bıraktı. “Sözümü dinleyecek misin Mahveden'im?”

Hevesle başımı aşağı yukarı doğru salladım. Şu an benden ne isterse yapmaya hazırdım.

Parmaklarını göğsümden yukarı doğru iki mememin arasından geçirdi ve avuçlarını açarak göğsümü, sırtım göğsüne dayanacak şekilde itti. Dilini kulağımın kemiğinde gezdirdi. Kulak mememi ağzının içine alarak emmeye başladı. “Oh!” diyerek ellerimi küvetin kenarına geçirdim. Bacaklarımı ihtiyaçla birbirine sürttüm.

“Merak etme, oranla da ilgileneceğim, güzelim,” dedi. Sözünü tutmak isteyerek parmaklarının ucuyla mememin altını sıvazladı. Usulca daha aşağıya indi. Göbeğimin üzerinden kayarak rahmimin üzerinden geçti. Sıkı sıkı birbirine bastırdığım bacaklarımın arasından bal-

dırlarımın içini okşadı. “Benim için aralar mısın bebeğim?” Bacaklarım komutuna uyarak anında iki yana açıldı. Bunun üzerine Sancak, “Aferin,” diyerek takdir etti. “Şimdi gevşemeni istiyorum.”

İşte o dediğini yapmamın imkânı yoktu. Vücudum çoktan beklen-ti içine girmişti.

“Sen de benim gibi aramızdaki mesafe bir karışı aştığında deliriyor musun?” dedi. Kadınlığımın arasına dalarak kıvrımlarımda dolan-maya başladı. “Kokun burnuma çarpmadığında kendimi yoksun bir adam gibi hissediyorum.” Parmaklarını ıslaklığımla buluşturduğunda dudağımı ısırdım. Tırnaklarımın kırılacağını bile bile küvete tutun-dum. “Duyamadım, güzelim,” dedi.

Başımı garipçe sallayabildim çünkü konuşamıyordum. Haz, duyularımı benden almış, yanında düşünme yetimi de götürmüştü. Sadece çaresiz ve anlamsız kelimeler dökebiliyordum.

“Kelimeler... Konuş.”

Ortaparmağını aniden içime soktuğunda, “Evet,” diyerek inlemeyi başarabildim. Gözlerim, suyun içindeki vücudumla birlikte kayıyor-du. Haykırmaktan bir adım uzakta, “Her zaman,” dedim.

“Güzel,” dedi. İkinci parmağını da ekleyerek, gidip geldiğinde boştaki elimi arkaya atarak boynuna tutundum. Avuçiçinin sert kısmı klitorisime bastırdığında öne doğru kaçmaya çalıştım ancak sol eliyle göğsümü avuçlayıp beni kendine çekti. “Benden uzaklaşamazsın.”

Kulak mememi tekrar emdiğinde sıkı sıkıya kapadığım gözkapak-larımın ardından yıldızları görerek, “Ben... Ben...” diye tekrar inle-dim.

Sancak, “Boşalmak istiyorsun,” diyerek derdime derman oldu.

“Evet!” diye bağırdım. Çaresizlikten kafayı yiyecektim. “Sancak, lütfen.”

İçimde hissettiklerimden vazgeçmemin imkânı yoktu. Onunla sa-dece bir bütün değil, aynı hayattık. Yıllarca karşılıklı evlerde birbirile-rini izlemek zorunda olan, belli sınırların aşılması yasak iki insandık. Birbirimizi görebilir ancak hayal edemezdik. Hele bu şekilde dokun-mak kesinlikle yasaktı.

Belki de günahtı.

O, sabahları okula gitmek için koşa koşa bahçe kapısına ulaştı-ğında, geç kalacağımı anlayarak beni kolları göğsünde bağlı bekleyen

aksi adamdı. Geç kaldığım için kızgın ama acı çekmeme kıyamayan, uykusundan feragat eden adamdı.

Sancak hep aynı adamdı ama aynı zamanda değildi.

Ben, kendisini göğsümde hangi konuma koysam suç olduğunu bilen, onu sessizce izlemek zorunda kalan kadındım. Abimin yanında görmek zorunda kalıp sadece camdan dışarı baksam fark edeceğim o adamın tekrar gitmesinden korkan o kadın...

Ben hep aynı kadındım ama aynı zamanda değildim.

Zaman ve sevgi ilerledikçe değişiyordum. Sancak Kızıltepe'nin göğsünde gün geçtikçe büyüyen o kadın oluyordum ve aynı zamanda onu en büyük sırrım yapıyordum. Yazmaya, söylemeye hatta fısıldamaya dahi korkuyordum. Susarsam kalbim de susar zannediyordum.

Tek bir dokunuşundaki haykırışımdan yanıldığımı ne güzel de anlıyordum. Yükseldiğim yerde onunla buluşmak için yalvarıyordum.

“Geliyorum!”

Vücudum göğsüne doğru sarsılıp, zevk çığlıklarımı atarken hareketlerini daha da hızlandırdı. “Benim için geliyorsun,” dediğinde dudaklarından çıkan yoğun ve kaba ses aklımı başımdan aldı. İçimde taşmayı bekleyen barajın kapakları açılmaya başladı. Kadınlığım parmaklarının etrafına kenetlendi. Göğsümü tutan elini bıraktı, çenemi parmaklarının arasına alarak dudaklarımızın birleşeceği şekilde çevirdi. “Mükemmelsin ve benimsin. Benim Mahveden’imsin,” dedi. Dudaklarımı vahşice ele geçirerek yoğun şekilde öpmeye başladı. Hareketleri hızlandığında inleyerek boşalmaya ve ağzının içinde sesimle birlikte kaybolmaya başladım.

Söz verdiği şekilde aklımı, duygularımı ve bedenimi kendine göre şekillendiriyordu. Zanaatkâr sevgiyle ustalaşmış, malzemesi tutkuyla harmanlanmıştı.

Nefesimin tükendiği noktada parmaklarıyla birlikte dudaklarını da inleyerek geri çekti. “Bu...” dedim ama devamını getiremedim. Nefes nefese yokluğunun acısını çeker halde tırnaklarımı dizine geçirdim. Yoğunluğu aklımı başımdan almıştı.

Enseme ufak ufak öpücüklerini bırakırken kendime gelmemi bekledi ve kenarda duran banyo süngerini aldı. Üzerine küçük şişedeki duş jelini boşalttı. Köpürterek önce omuzlarımda, ardından ben öne kayınca sırtımda gezdirmeye başladı.

“Üzerindeki kokumu seviyorum. Bana kalsa bir ömür insanların senin kime ait olduğunu bilmesini isterim ancak sabaha uyuz abinle denk geleceğiz.”

Sonunda ses tonumu bularak konuşmayı başardım. “Ne o yoksa kıskanç mıyız?” dedim.

“Sözkonusu sen olduğunda öyle olduğumu biliyorsun.” Elimi havaya kaldırarak lifi kollarımın üzerinden geçirdi. “Bir şikâyetin mi var?”

“Asla.” Aksi çıkan ses tonuna kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. “Aksine hoşuma gidiyor.” Hatta öyle çok hoşuma gidiyordu ki sırf beni kıskanması için üzerine gidebilecek tüm yolları bulabilirdim.

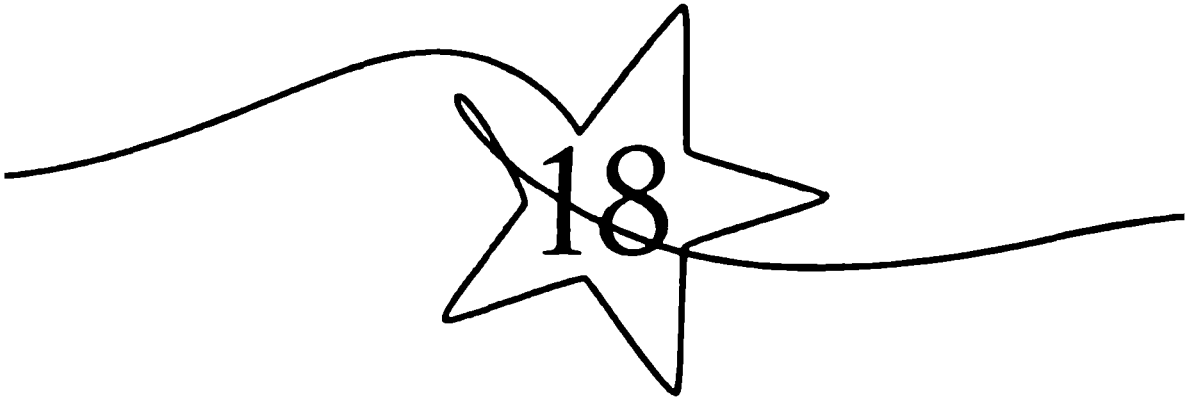
“Olmasın da!”

“Kıskanmanı ne kadar sevdiğimi söylesem de buna gerek olmadığı biliyorsun, değil mi? Birini senden daha fazla sevebilmemin imkânı yok.”

Omzumun üstüne öpücüğünü bıraktım. “Biliyorum ancak bu yine de seni kıskanmamın önüne geçemez, Mahira. Sana yanaşmaya kalktıklarında...” dediğinde cümlesini böldüm.

“Şşt! Bu kadar güzel bir geceyi böyle bitirmeyeceğiz, değil mi?” dedim. Omzumun üzerinden göz göze geleceğimiz şekilde döndüm. “Sabahın ilk ışıklarını burada, kollarının arasında karşılamak istiyorum.”

“Haklısın, güzelim. Kollarımın arasındayken başkaları hakkında konuşmayacağız. Anın tadını çıkaracak ve varlığına şükredeceğim.” Dudaklarını başımın üstüne bastırdı. “Sadece bugünün güneşini değil, ömrümüzün geri kalan tüm ışıklarını birlikte selamlayacağız. Geleceğin her salisesi artık bizim.”

Ela Yıldırım

Midemin uçaktan beri ağrıdığını söylemediğim için bedenime ihanet etmiş sayılır mıydım bilmiyorum ama ağrı karnıma da vurmaya başlamıştı. Uçuş boyu midem fena tutmuştu ve kendimi sıkıttığım için tüm vücuduma yayılmaya başlamıştı. Geziyi bozan, mızızlık yapan kişi olmak istemediğim için de rol yaptıkça baş ağrısı ve ateş olarak geri dönmüştü.

Etraf bulanıklaştığında, Mahira'ya çaktırmadan parmaklarımı burun kemerime bastırdım. Gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirmeye çalıştım. Azıcık bile hasta olduğumu fark etse gitmeyeceğine adım kadar emindim. Bu kadar heyecanlandığı açılışa gitmezse daha sonra üzüleceğini biliyordum. Mahira açılışa gitmezse Sancak abi de gitmezdi ve arkadaşım, erkek arkadaşını bundan mahrum ettiği için kendini suçlamaya başlardı.

Zincirleme pişmanlık halkasından kurtulmanın tek yolu Mahira gidene kadar dişimi sıkmaktı. Telefonunu çantasına atarak yüzündeki muhteşem gülümsemeyle döndü. "Tamamdır, abim senin için geliyor," dedi.

Sözcükler Mahira'nın ağzından çıkar çıkmaz yaşadığım duygu geçişlerinin haddi hesabı yoktu. Yanlış duyduğumu düşünmek istiyor, bir yandan da azıcık bile olsa baş başa zaman geçirebileceğimiz için mutluluktan ölüyordum.

Bedenimi saran titremeyi bastırmak için ellerimi kalçalarımın altına sokup yerimde sallandım. Adının geçmesi bile ruhumu derinden sarsıyor, ilgisi için yanıp tutuşuyordum. Bu yüzden arkadaşşıma ver-

diğim çoğu cevabın bile farkında değildim. Bir an Mahira'ya, bir an kapının önünden gelen seslere odaklanmaya çalışıyordum.

Tüm bunların yanı sıra karnımın ağrısının yanında duyduğum heyecanın oluşturduğu farklı bir ürperti vardı. Volkan'la bir odada baş başa kalacaktık ve halim perişandı. Sabahtan kalmış makyajım, gittikçe terleyen yüzümde kalma çabası verirken dudagımı sürekli ısırdığım için rujum darmadağınktı.

Kapı çaldığında yerimde dikleşerek, sertçe nefesler alıp vermeye başladım. Kalp atışlarım kulaklarımda atıyordu. Mahira çantasını alıp, kapıyı açmaya gitmeden önce önümde dikilerek gülümsedi. Avuçlarını yanaklarıma bastırarak alnını alnıma bastırdı.

“Herhangi bir problemde beni aramanı istiyorum,” dedi. Heyecanının altındaki endişeyi duyduğumda yüreğimdeki sızıntı gecesini mahvetmeye el vermiyordu.

Omzuna dokunup geriye doğru hafiften itekledim. “Hadi, git. Bugünlük bu kadar duygusallık yeter.” Cevabımı bekleyerek gitmeyi reddettiğinde, “Arayacağım,” dedim.

Rahatlayarak nefesini bıraktı. “O zaman içim rahat olacak,” dedi.

Kapı bir daha çaldığında el sallayarak girişe doğru ilerlemeye başladı. Gece için o kadar güzel olmuştu ki insanların dönüp dönüp arkadaşşıma tekrar bakacaklarına emindim. Mahira'da öyle bir aura vardı ki insanlara kendine döndürmesi için güzel olmasına gerek yoktu. En olumsuz günlerde bile etrafına neşe saçabiliyor, insanın içindeki çocuğu dışarı çıkarabiliyordu. Beni Mahira'yla arkadaş olmaya iten de bu özellikleriydi. Kendi kayıp, eksiklerle dolu çocukluğunu hâlâ yaşatabiliyordu.

Kapıda Volkan'ın sesini duyduğumda terli avuçlarımla saçlarımı düzelttim. Dağılmış rujumdan kalanları parmağımla toparladım ve bacaklarıma örttüğüm örtüyü düzelterek sağıma soluma baktım. İçeri girdiğinde beni nasıl görmesini istediğimi bilmiyordum.

Uzanarak örtülerin altına girsem kendimi acındırmak istiyormuş gibi mi gösterirdim yoksa aksini yapsam hasta olarak gözükmediğim için boşuna mı çağırmış gibi olurdum? Belki de aklında Mahira'ya bilerek çağırttığım düşüncesi oluşurdu.

Volkan her zamanki içimi yakan yakışıklılığıyla içeriye girdiğinde titreyerek parmaklarımla kucağımdaki örtüyü sıkıştırdım. Üzerinde

rahat bir eşofman altı, otelin sıcaklığından dolayı yarım kollu tişörtü vardı. Saçlarıysa yataktan kalkıp buraya geldiğini belli eder şekilde dağınıktı.

Mavileri benim yeşil gözlerimle buluştuğunda zar zor nefes alarak titredim. Volkan'ın kaşları çatılırken odanın ortasına doğru ilerledi. "Bu kadar titrerken neden örtülerin içinde değilsin?" dedi.

"Şey... Bilmem," diye omuz silktim.

"Benden çekiniyorsan sorun yok. Buraya keyfini kaçırmaya değil, sana bakmaya geldim. O yüzden bir sıkıntın, isteğin olursa söylemezlik yapma," dedi ve yatağın karşısında kalan koltuğa oturdu. Ayak bileğini dizinin üstüne koyarak arkasına yaslandı. Getirdiğini görmediğim evrak çantasını da yanına bıraktı. "Sen dinlenirken ödevleri okusam sıkıntı olur mu?"

Hayır anlamında başımı salladığımda çantasından kâğıtlarını çıkarmaya başladı. Çok nadir gördüğüm ince çerçeveli gözlüğünü de aynı çantadan çıkardığında kalp atışlarım delicesine yükselmeye başladı. Bu adama gözlük takmak yasak olmalıydı çünkü ne zaman gözlüğünü taksa havasına bir ağırlık geliyor, olgunluğu karşısında hayaller kurmama sebep oluyordu.

Gözlüğünün üstünden mavi bakışlarıyla uyararak, "Yatağa, Ela," dedi. Çenesinin ucuyla yerleşmem için işaret ettiğinde emrine hızla uydum. Örtüleri çekerek yerime yerleşirken bakışlarımı üzerinden çekemiyordum. Buraya bana bakmak için geldiğini düşündükçe hastalığımı bir kenara atasım geliyordu.

Mutlulukla yatağa yerleştiğimde ürpererek bacaklarımı kendime çektim. Ayaklarımın ne kadar üşüdüğünü fark etmemiştim. Volkan içeri girer girmez kendimle ilgili ne varsa aklımdan çıkarmıştım.

Isınması için ayaklarımı birbirine sürtmeye başladım. Yana doğru dönerek, yüzünü görebileceğim en iyi açıyı ayarlamaya çalışıp saçlarımı yastığın kenarına ittim. Bu açıdan yüzünün keskin kenarlarını görebiliyordum, düz burnunun kemerine yaslanan gözlüğün gölgesini seçebiliyordum.

Önündeki kâğıtları okurken hafif çatık olan kaşları kimi zaman gevşerken kimi zaman çatılıyordu. Uzun parmaklarının tuttuğu kırmızı kalem bulduğu hataların üzerinden sertçe geçiyor, hafif aralık dudaklarıyla ne dediğini duymadığım kelimeler mırıldanıyordu. Manzaramın güzelliği başımı döndürüyordu.

Volkan gözlerini önündeki kâğıttan kaldırmadan, “Uyuman gerekmiyor mu?” diye sorduğunda kızarak bakışlarımı kaçırdım.

“Uykum yok,” dedim.

“İyileşmen için uyuman gerekiyor.”

İyileşmem için bana sarılman gerekiyor, diyemedim.

“Peki, uykum yoksa nasıl uyuyacağım?” Kollarımı dışarı çıkararak örtünün üzerinde birleştirdim. “Ufacık bile uyuyasım yok.” Özellikle Volkan bu odadayken uyumamın imkânı yoktu. “Ayrıca iyiyim,” dedim.

Kâğıtlarını dizinin üstüne bırakarak başını bana doğru kaldırdı. Bakışları doğrudan alnımda birikmeye başlayan tere doğru kaydı. “Buradan iyiymiş gibi görünmüyorsun,” dedi. Bakışları dudaklarıma kayarak orada oyalandı. “Özellikle rengin gitmişken. Ben buradayım diye mi güçlü durmaya çalışıyorsun?”

Gözümü kapadığımda burada olmazsın diye kendimi bırakamıyorum.

Yaşadığımız an hayalini kurduğum senelerin ödülüydü.

“Hayır,” diye soluyarak yalan söyledim. “Uyuyamıyorum sadece.”

Elini çenesine yasladığında kaşlarını kaldırarak çevresine bakındı. “Uyuman için ne yapabiliriz ki?” diye kendi kendine sordu. “İyileşmen için uyuman gerekiyor.” Birkaç dakika sonra, “Kitap okumamı ister misin?” diye sorup, çantasını kucığına çekerek içini karıştırdı.

“Kitaplar uyumak için değildir,” diye karşı çıkarak başımı iki yana salladım. Üşüyen ellerimi örtünün altına sokarak sıvazladım. Volkan başını çantadan kaldırırken yüzünde söylediğim ifadeden dolayı memnuniyet vardı. “Bu teklifi başka bir gün için isteyebilir miyim? Hasta değilken ve elimde sıcak bir kahve varken mesela.” Sesinin tınısını içime çekebileceğim, dikkati kitaptayken yüzünün mimiklerini okuyabileceğim zaman.

Bünyesine birden fazla yükleme yapmış olacağım ki çantasının askısını sıkıca tuttu. Uzunca bir süre düşündükten sonra gözlüğünün ortasından tutup, çekerek çantasıyla birlikte kenara bıraktı. Boğazını temizleyip, “Belki bir gün,” diye cevap verdiğinde göğsümde amansız bir hareketlenme başladı. Ufacık adımı bile benim için koşmaya eş değerd.

Arkadaşımda gördüğüm ve her zaman imrendiğim o cesaretin ip-

lerini elime doladım. Çekinmeden, sözümü sakınmadan, “Sözümü aldım, bana kitap okuyana kadar peşini bırakmam,” diyerek, göz kır-pıp işaretparmağımla göğsünü işaret ettim.

Volkan tek kaşını kaldırıp, cesarettime sırtıırken, “Peki, öyle olsun,” diye yanıtladı.

Vücudumdaki sıcaklık gülümsemesiyle birlikte daha fazla yüksel-meye başladı. Yanaklarımdaki sıcaklık, ellerimdeki soğuklukla tama-men tersti. Hormonlarım kafayı sıyırmış olmalıydı.

“Peki, müzik veya doğa sesleri dinlemeye ne dersin? Hem rahatla-mana neden olur hem de vücudunu uykuya hazırlar.”

Daldığım yeni hayallerden sesiyle koparak gözlerimi kırptırdım. “Ne tür müzikler?” diyerek dudağımı ısırdım.

Sözlerimi onay olarak kabul etmiş olacak ki telefonunun ekran kilidini açarak uygulamada dolaşmaya başladı. “Yağmur sesi açabi-lirim,” dedi ve tek kaşını kaldırarak cihazın üstünden komik bir ba-kış attı. “Gerçi Mahira bu uygulamadaki yağmur sesinin tuvaletinin gelmesine sebep olduğunu söylüyor. Şeye benziyormuş, şey...” derken ne demek istediğini anladım ancak Volkan söyleyemeyecek kadar uta-nıyordu.

Kıkırdayarak, “Çiş,” dedim ve ısırđığım tırnaklarımı ağzımdan çektim.

“Evet.” Boğazım temizleyerek bakışlarını kaçırdı. Kendi kendine kızarak, “Bunu niye anlattım, bilmiyorum,” dedi.

Karşımdaki tatlı görüntüsüyle çığlık atıp yerimden fırlamamak için kendimi zor tutuyordum. Mesela üstüne atlayıp kollarımı boynu-na dolasam harika olabilirdi.

“İstersen film de izleyebiliriz,” diyerek tişörtünü düzelitti. “Sıcak su torbası getirmemi ister misin? Seni sıcak tutabilir.”

“Yanımda sıcak su torbası yok.”

Mavi gözleri kısılarak, “Benim de yok ancak kardeşimle kafasını bozmuş bir arkadaşım var,” dedi. “Bavulunda karnı ağrır diye su tor-bası getirmiş.” Kelimeleri, Sancak abi burada olsa o kelimelerle onu dövecekmiş gibi çıkıyordu. Elini kız kardeşini kışkırdığını gizlemeye çalışarak saçlarından geçirdi. “Düşünceli halleri sinirimi bozuyor.”

İtirafı karşısında şaşkınlıkla, “Neden?” dedim. “Sen değil miydin sonunda birbirlerine duygularını itiraf etmelerini isteyen?”

“Bendim,” diyerek zorlukla yutkundu. “Sadece kardeşimi benden daha çok düşünen birinin olması canımı sıkıyor. O benim küçük meleşim. Yıllardır gözümünden sakınmışken şimdi başka birinin gözbebeği olacak olması zoruma gidiyor.” Düşüncelerimi merak ederek, “Bu beni kötü bir abi mi yapar?” dedi.

Hayretle, “Kötü mü?” diye sordum.

Volkan Ayazkan nasıl kötü olabilirdi ki? Tüm hayatını kardeşlerine adayıp, daha iyi bir yaşam vermek için hem okuyup hem çalışırken mi? Yoksa başka bir adam sırf kardeşini düşünüyor diye kıskanırken mi?

“Özellikle aileni bu kadar düşünürken...” diyerek başımı iki yana salladım. Bana ne söylenirse söylensin, ne görürsem göreyim aklımdaki Volkan Ayazkan değişmezdi. O bir kere zihnimde yer etmişti. “Hayatımda gördüğüm en iyi insanlardan birisin. Ailen için canını dişine takıp savaştın, her saniye onları düşünerek yaşadın.” Başımı iki yana salladım. “Şimdi de küçük kardeşinin kendi hayatını çizdiğini görüyorsun. Bunlar son derece normal,” diye canla başla kendi hakkında düşündüğü olumsuzluğu yenmesi için savaştım. “Aile bu demek değil midir?”

“Öyle midir?”

Omuz silktim. “Öyledir. Hepsinden öte arkadaşımı düşünen, gözünden sakınan bir abisi var. Benim...” diyerek derin bir nefes aldım ve cümlemi yarım bırakmayı seçtim.

Kendimi acınacak bir durumun içine atmayacaktım çünkü benim, bulduğu her fırsatta kavga edip birbirini yaralayan bir ailem vardı. Nerede olduğumu umursamayan, eve gelmesem, okumasam kabullecek bir aileye sahiptim. Asla onların mutluluk tablosunun yanına yaklaşamaz, onları lekeleyemezdim.

“Senin?” diye konuşmam için teşvik ederken, dirseklerini dizlerinin üstüne koyarak öne doğru eğildi. Birleştirdiği parmaklarını çenesinin altına yasladı.

Bahsedip, bahsetmemeyi düşünerek boğazımda toplanan yumruyu yutmak için derin bir nefes aldım. Böylesine mükemmel bir aileye kendi ailemi anlatmayı istemek, utanmama neden oluyordu. Ona nasıl yaşasam da yaşamasam da ailemin umurunda olmaz, diyebilirdim ki? *Ha ben, ha dışarıdaki yabancı...*

Tüm dikkatini bana verip, hayatımdaki en ufak olumlu değişim için çabalayacak Mahira'ya bile bir şeyleri anlatırken, utanıp sıkılıyordum. Şimdi nasıl olurdu da sevdiğim abisine böylesine zavallı bir hayatı anlatabilirdim? *Ailem beni umursamıyor sen nasıl umursayabilirsin ki*, diyebilir miydim?

“Umursamaz,” dedim. Tek kelimeye hayatımı sıkıştırabilseydim seçimim bu kelime olmazdı ancak elimden gelen buydu. Hem ne diyecektim ki?

“Her aile kendi çocuğunu umursar,” dedi.

Hayır, umursamazdı. En azından benimkiler umursamayı bırakalı uzun süre olmuştu.

“En azından sen kardeşini umursuyorsun. Ona okumanın ne kadar önemli olduğunu öğretip bir kariyer inşa etmesine yardımcı oluyorsun. Hatırlıyorum da eskiden tüm o zorluklara rağmen bir kere bile Mahira'nın veli toplantılarına geç kalmadın. Kartal abinin başı her belaya girdiğinde iki elin kanda bile olsa çıkıp gittin.”

Neredeyse duyamayacağım bir sessizlikle, “Ama babam öldüğünde kimsenin yanında olamadım,” dedi.

“Kendi acını yaşamak zorundaydın,” dedim. Sanki biraz daha öne eğilsem acılarını kucaklayabilirmişim gibi eğildim. “Bugün olduğun adam olabilmek için kendini bulman gerekiyordu.”

Yoğun bakışları benimkilere sabitlendiğinde, göğsümde acıya sebep olacak bir sıkışma meydana geldi. Üstdudağına göre daha dolgun olan altdudağı öne doğru çıktı. “Sen kendini bulamamışa benziyorsun, öyle mi?” dedi.

Soru hazırlıksız yakalanmama neden olmuştu. Cevaplarımı önceden hazırlamama, üzerinde düşünmeme izin vermemişti. Kemiklerime kadar işlemiş, susturmaya çalıştığım yarayı sızlatmıştı.

Derin bir nefes aldım ancak içime çektiğim nefesi ciğerlerime bir türlü ulaştıramıyordum. Öylece sarsılmış şekilde kalakalmıştım. Benim onu görebildiğim gibi onun da beni görebilmesi korkmama sebep oluyordu.

Ellerini saçlarından geçirerek karıştırdı ve ayağa kalktı. “Bu kadar özel bir soru sormamam gerekiyordu. Lütfen kabalığımı affet. Gidip sana sıcak su torbası getireceğim,” diyerek, kelimelerin arasına nefes koymadan hızlıca söylediğinde konuşmak için dudaklarımı araladım

ancak sırtını bana döndü. Kapıya doğru yürümeye başladığında pes ederek arkama yaslandım.

Ona, *yanımda kal*, demek istiyordum. *Yanımda kal, belki söylemek istediklerimi söyleyemem ama sessizliği seninle bir ömür paylaşabilirim.*

Odadan çıktığında kendime kızarak, nefesimi bırakıp elimi yüzüme kapadım. Bir türlü... Bir türlü içimdekileri açamıyor, istediklerimi düşünmeden söyleyemiyordum. Ben de karşımdaki ne tepki verirse versin aklımdakini yapmak istiyordum. *İnsanlar arsız desinler, uslanmaz desinler, hâlâ büyüyememiş bir çocuk desinler ama içinde kaldı, demesinler.*

Üstüme öyle bir soğukluk örtülmüştü ki Volkan oteldeki bütün sıcak su torbalarını getirse ısınamazdım. Bacaklarımı kendime sararak kollarımı etrafına sardım ve başımı dizkapaklarımın üzerine koydum. Suskunluğumun arkasına saklanan benle ne yapacaktım? Her zaman yaptığım gibi bunu da içime atacaktım. Kaygılarımı büyütüp kendi kendine geçmesini bekleyecektim. Başka türlüünden anlar mıydım ki ben?

Neredeyse uyuyakalacağım bir süre zarfından sonra kapı tıklatıldı ve birkaç saniye sonra yavaşça açıldı. Volkan'ı eli dolu şekilde kapının eşiğinde gördüğümde kaybettiğim tüm o enerji çoğalarak kalbimin kan pompalamasıyla geri gelmeye başladı. Bir dakika önce kafayı yememişim, kendimi hırpalamamışım gibi depresif havam birden değişti. Canımın acısı attığı bir bakışla önemsizleşmeye başladı. Kollarımı bacaklarımdan çekerek yerimde doğruldum ve gülümsemeye çalıştım. Elindeki anahtarı salladı.

“Resepsiyondan yedek anahtarı geçici bir süre için aldım,” diyerek salladığında bacaklarımı uzattım.

“Anahtarı Mahira geldiğinde uyuyor olabilirim diye ona vermiştim.”

“Aldım ben,” diyerek girişteki kâsenin içine attı. Anksiyetemi elinin tersiyle iteleyerek gülümsemesiyle su torbasını vermek için yatağının önüne geldi. “Mutfaktan içine sıcak su doldurttum.” Almam için uzattığında içim kıpır kıpır uzandım. Tam yakalayacağım zaman geri çekti. “Hop!” dedi.

“Almayayım mı?”

“Al ama sıcak, dikkat et.” Torbanın tam göbeğinden tutarak kafa-

sından tutmam için uzattı. Aceleyle gösterdiği yerden alarak eli daha fazla yanmasın diye kendime çektim. “Bekle, hemen vücuduna temas ettirme,” dedi ve hemen ardından banyoya doğru gözden kayboldu.

Torba ne kadar sıcak olsa da göğsüme bastırmamak için zor duruyordum. Vakit kaybetmeden banyodan elinde otelin baş havlularından biriyle geldi. “Öyle doğrudan temas ettirirsen yanarsın,” diye uyarıp yanıma geldi ve yatağın boş kısmına elindeki havluyu sermek için eğildi. Uzayan birkaç saç tutamı alnına düştüğünde, gözlerimin önüne alnındaki saçlarını çekip parmaklarımı o dağınık saçların içine daldırdığım görüntü canlandı. Parmaklarım daha sonra yavaşça...

“Alabilir miyim?”

“Hı?” diye daldığım düştü anında çıkarıldım.

Uzattığı elini önümde salladı. “Torbayı alabilir miyim?” diye tekrar sordu. Gözlerimi kırpıştırarak boş boş yüzüne bakmaya devam ettiğimde, dudağının tek kenarı yavaşça kıvrılmaya başladı. Tek kaşını kaldırarak çenesiyle ağzını avcumda buruşturduğum torbayı gösterdi. “Torba,” dedi.

“Ha, torba,” dedim ve alması için aceleyle uzattım. “Al tabi.”

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ve elimdekini alarak açtığı havlusunun üstüne koydu. “Bir süre havluya sarılı şekilde kullan. O yakıcı sıcaklığı geçtiğinde istediğin şekilde rahat rahat kullanabilirsin,” dedi. Bir yandan güzelce sararken diğer yandan nasıl kullanmam gerektiğini anlatıyordu.

Hülyalı bakışlarımla elimi ne zaman çenemin altına koyduğumu hatırlamıyordum ama biraz daha Volkan’a doğru eğilirsem üstüne düşecektim.

“Anladın mı?”

Tam düşecekken geri çekildim. “Anladım,” dedim ve iki saniye önce ağzına düşmeyecekmişim gibi başımı usulca salladım.

“Güzel,” dedi ve daha sonra rüyalarda peşimi bırakmayacağı şekilde dizini yatağa yasladı. Üzerime eğildi ve üstümdeki örtüyü yavaşça çekti. Elindeki torbayı ayaklarımın altına koyup geri çekildi. “Vücudu iyi tutmak istiyorsan önce ayaklarını sıcak tutmam gerekiyor.”

Çok pis âşık olmuştum ve bu aşkın geri dönüşü yoktu.

Kayıp kelimelerimin peşine düştüğüm sırada kalktığı koltuğa geçti ve bıraktığı poşeti açmaya başladı. Yüzünü torbadan kaldırmadan içindekileri saymaya başladı.

“Sana tuzlu kraker, kendime de cips aldım.”

“Cips mi?” İnanamayarak güldüm. “Harika. Örnek Volkan Ayazkan cips yiyecek, öyle mi?”

Başını poşetten kaldırıp *ne alaka*, dercesine baktı. “Ne var?” dedi. “Yiyemez miyim?”

“Sen şimdi öğrencilerine sağlıklı beslenin diye tavsiye verip kendi sağlıklı yaşamınla hava da atıyorsundur.”

Benden beklemediği cevabı aldığı anda, “Diyorum,” diyerek, başını arkaya atıp kahkahalar atmaya başladı. “Sonra da öğretmenler odasına geçip, çayımıza bisküvi bandırarak keyif yapıyoruz.”

“Peki, kırmızı kalemle öğrencilerin yanırları üzerinden geçen hunharca gülüyor musunuz?”

Sorularıma akıl sağlığını kaybediyormuşum gibi korkarak, bakarken bir yanda da gülüyordu. Başımı sallayıp, isyan ederek kollarımı göğsümde birleştirdim. Bu soruları öğrenci olarak tek ben merak ediyor olamazdım. Sır gibi kapısını kapadıkları öğretmenler odasında kim bilir neler dönüyordu.

“Ne var, ya? Hep merak etmişimdir.”

“Gülmüyoruz,” dedi.

“Oh! Yaptığım yanırlarla hep rezil olduğumuzu düşünüyordum.”

Bir diğer merak ettiğim sorunun cevabı da buydu. Okul hayatım boyunca ne zaman bir sorunun cevabını bilemesem kâğıdın üzerinde kıvranırken hocanın biri başımda kazulet gibi dururdu. Hatta kollarımla kapamaya çalışsam boynunu bükerek kâğıdımı okumaya çalışırdı. Bıyık altından güldüğünü bile düşünürdüm.

Rahatlayarak nefesimi verdiğimde dudaklarını birbirine bastırıldığını görmemle şokla öksürdüm. “Yoksa oluyor muyuz?” dedim. “*Bunu da yanlış yapamazsın*, diyor musunuz?”

“Seni üzmem istemem ama...”

Parmağımı havaya kaldırdım ve iki yana salladım. “Sus, daha fazla konuşup üzme beni,” dedim.

“Ela...”

“Ne?”

Cips paketini aramıza koyarak işaret etti ve tatlı olduğunu düşündüğüm ses tonuyla, “Şu cips mevzusu aramızda kalacak, değil mi?” dedi. “Özellikle ismi lazım değil kardeşlerimden.”

Kimlerden bahsettiğini anladığımda üst dişlerimi dudaklarıma bastırarak başımı salladım. “Söz,” diyerek elimle ağzıma fermuar çektim. “Bu aramızda bir sır olarak kalacak.”

“Güzel.” Paketi açarak, içinden bir tane aldığı gibi ağzına atıp çiğnemeye başladı. Ardından gülümsemesini saklamaya çalışmadan muzip bakışlarla, “Demek harika olduğumu düşünüyorsun?” diye sordu.

İşaretparmaklarımmın başlarını birbirine bastırdım. “Yalnız orada *örnek* de dedim.” Hâlâ yüzüme yüzüme sırtıtmaya devam ettiğinde açıklamak için, “Hani çevrene örnek olmaya çalışıyorsun ya, ondan,” dedim.

Yanaklarım inanmadığını belli edercesine, ısınırken, “Bak hele, demek lafı dolandıran tek kardeşim değilmiş,” dedi.

Eh! *Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim*, demişler.

Cevap vermeme hakkımı kullandığımda devam edip, “Siz kızlar hep böyle misiniz?” diye sordu.

Tek kaşımı kaldırıp, “Nasıl böyle miyiz?” diyerek kollarımı göğsümde bağladım.

“Söylediklerinizden hep kaçır mısınız?”

“Kaçtığınızı gördün mü?” derken ısınan ayaklarımı kalçalarımın altına çektim.

“Kaçak dövüştüğünü görür gibiyim,” dedi.

“Hayır, değilim.”

“Öylesin.”

İnatlaşarak başımı diğer tarafa çevirdiğimde eğlenerek ağzına başka bir cips attı ve çocukça üzerime gelmeye devam edip, “O zaman kabul et,” dedi.

Gözlerimi devirerek burnumdan bikkınca bir nefes bıraktım. Ağzımdan bu sözcükleri duymak istiyorsa söyleyecektim. Saklamanın bir anlamı yoktu. “Harikasın, tamam mı? HARİKA!” diyerek ellerimi iki yana açtım. “Oldu mu?”

“Ha şöyle,” dedi. Yüzünde kocaman, kendini beğenmiş bir sırıtışla arkasına yaslandı.

İçimden gülüp, eğlenirken dışarıdan ciddi bir ifadeyle, “Benim krakerim nerede?” diye sordum.

Hâlâ gülerek, “Doğru, pardon,” dedi ve ayağa kalkmadan krakerime uzandı. Kızmamı istemiyormuş gibi huyuma gitmeyi tercih

edererek, “Bunu yerken televizyonu açmamı da ister misin?” diye sordu. “Olur,” dediğimde paketi açarak almam için uzattı. Ufak paketi alırken parmaklarımın parmaklarına sürmesiyle vücudumda kıvılcımlar dolaşmaya başladı. “Teşekkür ederim.”

“Önemi yok,” diyerek, elini aceleyle çekip koltuğuna ilerledi. Duvara monteli televizyonun kumandasını alarak açılmasını sağlayacak kırmızı tuşa bastı. Kalktığı yere oturdu. “Özellikle izlemek istediğin bir kanal var mı?”

“Ben televizyon izlemem,” dedim. Ağzıma attığım krakeri zorlukla çiğnemeye başladım. Canım hiçbir şey yemek istemiyordu ancak Volkan getirdiği için kıyamıyordum. İlk defa benim için bir şey getirmişti. Değerini bilmezsem kaybeden o değil, ben olurdum çünkü bu jestin tekrarı olmayacağını içten içe biliyordum. Şans bana hep bir defa gülerdi.

“Ben de pek sevmem, o zaman rasgele açıyorum,” diyerek kanallarda gezmeye başladı.

İleri atladığı kanallardan birinde gördüğüm kelime yarışmasıyla elimdeki paketi can havliyle havaya kaldırdım. “Şu kelime yarışmasını açsana,” dedim.

“Geçtiğim kanalı mı?”

“Evet,” diyerek başımı salladım.

Söylediğimi yaparak geçtiği bir önceki kanalı açtı ve kumandayı yanına bıraktı. Arkasına yaslanarak kolunu koltuğun arkasına attı. “Böyle yarışmaları izler misin?” diye sordu.

“Denk geldikçe,” dedim. Başka bir deyişle, ev halkından televizyon kumandası elime düşerse. Bu ihtimal, gökyüzünde uçan leylek görmekle aynı şans yüzdesine sahipti. “Kelimelerle aram çok iyidir.”

Volkan, “Güzel,” diye geçiştirip, ekrana bakarak konuştuğundan pek inanmamışa benzemiyordu. Büyük ihtimalle onu etkilemek için söylediğimi zannediyordu ancak iş öyle değildi. Kelimelerle aram gerçekten iyiydi.

Kaşlarımı çatarak televizyonu işaret ettim.

“İnanmıyor musun?”

“Bu da nereden çıktı?”

“Tavırlarından,” diyerek, burun kıvrıp oturduğum yerde dikleştim. Volkan’ın mavi gözlerinin esiri altında kalp atışlarım gittikçe

artarken derimin içimdeki adrenalin de yükselmeye başladı. “Sana kanıtlamamı ister misin?”

Gülümsemesini yumruğunun altına saklayarak, “İzleme keyfine engel olmayayım?” diye sordu.

Küçümsendiğimi hissettiğimde giderek hırslanmaya başladım. Kendimi kanıtlama isteğiyle yanıp tutuştuğumdan dudaklarımın kenarı kıvrıldı. “İzle, bak şimdi nasıl biliyorum,” dedim.

Eğlendiği bariz belli olarak, “Bilemezsin demedim ki,” dedi ve televizyonun sesini açarken bile hâlâ bıyık altından gülmeye devam ediyordu.

Burnumdan sesli şekilde nefes vererek ekrana döndüm ve soruyu beklemeye başladım. Bu arada aklıma gelenle tekrar Volkan’a dönmeden edemedim. “Eğer art arda çıkan üç soruyu bilirim İstanbul’un sokak lezzetlerinden en az birisini yiyeceğiz,” dedim.

Elini saçından geçirip koltuğa daha rahat yerleşti ve dizini kanepeye yasladı. “Hasta olan birine göre fazla mı mideni düşünmeye başladın?” dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. “Peki, sen bahanelerin arkasına mı saklanıyorsun?” dedim.

“Kim? Ben mi?” Kendini işaret etti ve içindeki rekabetçi ruhla birlikte, “Asla,” diye cümlesini tamamladı.

Benliğimi saran özgüvenle, “İzle o zaman,” diyerek çenemin ucuyla televizyonu gösterdim.

Volkan yüzünde açıkça okunan merakla odağını bana verdiğinde içimden bildiğim tüm duaları okumaya başladım. Kesinlikle soruları bilmem gerekiyordu yoksa rezil olmakla kalmayacak, kendime olan güvenimi de kaybedecektim.

Nefes alıp verişime bile dikkat ederek sunucunun okuduğu soruyu can kucacıyla dinlemeye başladım. Ekranda sorunun harf kutuları tek tek açılırken öne doğru eğildim ve parmaklarımın ucuyla dizimde ritimler tutmaya başladım.

Sunucu elindeki kartlara göz atıp beklediğim soruyu sordu. “Takım çalışmalarında ekip elemanlarının sorumluluk ve yükümlülüklerini paylaşması...” dediğinde anında düşünmeye başladı. “İki kelime-den oluşuyor ve...” O noktadan sonra dinlemeyi bıraktım.

Soru tam da ilgi alanımdan geldiği için aniden oturduğum yerden sıçrayarak ellerimi çırpıttım. “İş bölümü!” dedim.

Volkan'ın mavi gözleri cevap ağzından çıkar çıkmaz, benden ekrana kayarak kısıldı. Her harfi aklından tek tek kutucuklara ekledi. Bakışları tekrar televizyondan bana döndüğünde yavaşça alkışlamaya başladı.

“İlk soruyu doğru cevapladın, tebrikler,” dedi.

Sakin şekilde, “Kolaydı,” diyerek omuz silktim ancak içimde dans eden kediler sallanıyordu. “Bu kadar kolay sormaya devam ederlerse kazanacağım,” diyerek saçlarımı omzumun arkasına ittim.

Volkan tepkime kahkaha attığında yeni kazandığım enerjiyle sallanmaya başladım. Gelecek diğer soruyu heyecanla bekliyordum.

“Bakalım diğer soruya da doğru cevap verebilecek misin?” derken vücudunun dönüş yanı benimle televizyonun arasında kalacak şekildedeydi.

Yanıtladığım sorunun cevabı ekranda yankılanırken saçlarımı yüzümünden çektim. Kendimle ilk defa gurur duyarak saçlarımı enseme hızlıca topladım.

“Tabii ki,” dedim.

Damağımın içini ısırarak sakın kalmayı denedim. Son anda kaybetmelere alışık biri olarak bu zaferinde elimden kayıp gitmesine izin vermeyecektim. Bu yüzden verdiğim ukala cevabı yutmamak için kalan sorulara odaklandım. Mutlaka iki soruyu bilmem gerekiyordu yoksa Volkan'ın dilinden düşmezdim. Ayazkanların eline bir kez düştünüz mü canınız çıkana kadar kurtulamazdınız.

Sıradaki sorunun en ufak detayını kaçırmamak için ekrandan gözümü iki saniye bile çeviremiyordum. Şansıma da sunucunun ve yarışmacının arasında geçen sohbet bitmek bilmiyor, sunucu lafı uzatıkça uzatıyordu.

Tırnaklarımı yememek için ellerimi kalçalarımın altına yerleştirdim. Sunucu biraz daha konuşmaya devam ederse yarışmacının yedi sülalesi hakkında bilgi sahibi olmamıza Nur'un boyu kadar kalmıştı.

Sunucu, “Hazırsanız sıradaki sorunuzu soracağım?” dedi.

“Hele şükür yani,” diyerek bıkkınlıkla burnumdan nefes verdiğimde, Volkan oturduğu yerde kıkırdadı.

Sunucu, “Birden ortaya çıkan, aşırı ve normalin dışına taşmış korku hali nedir?” dedi.

“Evet,” diyerek ayağa fırladım ve Volkan'ı işaret ettim. “Bak şimdi

nasıl biliyorum.” Dans etmeye başladım. Hastalığımı tamamen unutmuştum. “Cevabım *panik!*”

Volkan alkışlayarak, “Tebrikler,” diye takdir ettiğinde ses tonundaki gurur hassas kalbimi okşadı. Görünmez elleri sanki yanağımı okşuyor, telkin eden sözleri kulağıma fısıldıyordu. “Gerçekten söylediğin kadar iyiymişsin.”

“Bunlar basit kelimeler ama...” Tebriğini kabul ederek sakinleşmek için kendimi yatağa bıraktım. “Üçüncü kelime biraz daha zor olabilir.”

Tek kaşını kaldırarak, “Ukala mıyız biraz?” diye sordu.

“Özgüven diyelim ona,” dediğimde içime yerleşen Mahira’dan o kadar memnundum ki sıırıtmadan edemiyordum. Abisinin karşısında nasıl davrandığımı görse benimle gurur duyardı.

İçleri gülen gözleri yüzümün her noktasında dolaşmaya başladığında, karnımda hissettiğim sıcaklık tüm vücuduma kıvılcımlar olarak dağılmaya başladı. Soluk alıp verişim yükselirken Volkan’ın bakışları televizyona döndü. Kumandayla ekranı işaret ederek sesi biraz daha yükseltti. “Bu gidişle sıradaki soruyu kaçıracaksın,” dedi.

“Adamın soruyu erken sorası mı tutmuş?” Ellerimi belime yaslayarak, istemeye istemeye manzarama veda ettim. “Şimdiye üç kere reklama girerdi!”

Gıcık gıcık, “Hı hı,” dediğinde elimin altındaki yastığı kafasına fırlatmamak için içimdeki tüm sakin noktalarıma bastım.

“Gülme!”

“Gülmüyorum,” diyerek itiraz etti.

“Dalga geçiyorsun,” dedim.

Volkan ellerini havaya kaldırarak, “İftira,” dedi ancak güldüğünü saklamak için başını omzunun arkasına çevirip yüzünü sakladı.

“Hı hı,” diyerek elimi salladım.

Televizyonu işaret ederek, “Soru kaçıyor bak,” dedi.

“Ay, dur, bekle,” diyerek aniden döndüm.

“Ben bekliyorum da sunucu beklemeyecek gibi,” dedi.

Avuççıklarını yatağa vurdum. “Ya hâlâ benimle uğraşıyorsun,” dedim. “Senin yüzünden kaybedeceğim, daha sonra da Ela soruları bilemedi olacak. Olmaz öyle şey, dikkatimi dağıtma!”

Uyarırcasına parmağımı salladığım sırada ağzına fermuar çekti. “Senin yüzünden kaybettim olmasın diye susuyorum,” dedi.

Cevap vermemek için kendimi zor tutarak soruya odaklanmaya çalıştım. Bizim konuştuğumuz sırada sunucu soruyu sormuş, üstüne yarışmacı bir harf açtırmıştı.

“Bak, soru gidiyordu,” diye dudak büzerek soruyu sesli şekilde ekrandan okumaya başladım. “Eskiden yüksek makamdaki kadınlara ve hakan eşlerine verilen unvan?”

“Bunu biliyorum, biliyorum.” Volkan’a dönüp göz kırptım. “Tarihimin de iyi olduğunu söylemiş miydim?”

“Kötü olduğun bir konu var mı ki?”

Ciddi ciddi sorup arkasına yaslandığında kalbimin sesini kulaklarımda hissetmeye başladım. Yanaklarımdaki ısınma gittikçe yükselmeye, tüm vücudumu sarmaya başladı. En son neye bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyordum ancak Volkan’dan kaynaklandığına emindim. Sadece bir bakışı, bir sözü beni alıp götürebiliyordu.

Kısık sesle kelimeleri zorlukla bir araya getirip, “Hatun,” dedim.

Üzerimden bir saniye bile çekmediği bakışları onaylar gibi açılıp, kapanırken, göğsüm Volkan’ın nefes alıp verişine uyarak yükselmeye başladı. Karnımın altından boğazıma kadar döne döne ilerleyen umut gelip nefes borumun üzerine çörelendi. Umut tekrar yeşillenirken aslında Volkan’dan kendimi hiç çekemeyeceğimi biliyordum. Bu da böyle bir çaresizce sevilme şekliydi.

“Hepsini bildin,” diyerek takdirle tekrar alkışladı. “İddiayı kazandığına göre en kısa sürede isteğini gerçekleştireceğime şüphen olmasın.”

“Senden hiç şüphe etmem,” dedim. Sözler dudaklarımdan izinsiz çıkarak hem beni hem Volkan’ı hazırlıksız yakaladı. Odanın içine bir sis bombası etkisiyle dağılıp etrafımızı sardı.

Ağzımı açıp birden söylediğim sözleri yumuşatmak için konuşmaya çalıştım ancak tek yaptığım nefesimi bırakmak oldu. Hem yumuşatmak için konuşsam ne söyleyecektim ki? İçimde ona duyduğum güvenin boyutu her geçen gün daha fazla artarken kelimeler neyi kifayetsiz bırakmaya cesaret edebilecekti? Evine her gittiğimde yüzünü çaktırmadan görmek için duvarların dibine saklandığımı mı yoksa Mahira’ya sırf abisini bir saniye de olsa görmek için türlü bahanelerle gittiğimi mi? Kendimle yüzleşmem gereken tonlarca sevgi meselesinden biriydi bu.

Yoğun bakışları altında oda gittikçe ısınırken cümlelerin devamını getirmek istiyordum. Belki buradan ilerleyip giderdi ve biz de kendi hikâyemizi yazardık.

Ya da sadece ben öyle düşünmeye devam ederdim.

Volkan kumandayı eline alıp, film kanallarından birini açarken, tüm ümitlerim geçip giden bir kanal gibi geride kaldı. “Film açayım,” dedi.

“Tamam,” diye mırıldanırken, bize ait anıları göğsüme bastırarak örtülerin altına girdiğim gibi üzerimi örttüm. Sırtımı aramızdaki mesafeye döndüm. Anıları göğsümde sallarken, gün geçtikçe büyütme için derin bir uykuya yatırdım. Kulaklarına telkin eden sözler fısıldarken içimdeki kız çocuğuna da ninniler okudum.

Hikâye hiç başlamadan biter miydi?

☒

Uykuyla uyanıklık arasında bir evrede olduğumu düşünüyordum çünkü bilincimin yarısı gerçeklikten uzaktı. Ayrıca hâlâ gözlerim kapalıydı ancak delicesine üşüme tüm vücudumu esir almıştı. Üstümdeki örtüye dolandıkça üşümeye devam ediyordum ve örtüler ısınmam için yetmiyordu. İnleyerek öne doğru eğildim ve bacaklarımı karnıma doğru çekerek kollarımı etrafıma sarmaya çalıştım.

“Ela...”

İsmim çok uzaktan, suyun altından geliyor gibiydi.

Dönmeye çalıştım ancak karşılaştığım engel yüzünden kımıldayamadan olduğum yerde durdum. Tekrar inleyerek titrediğim sırada yüzüme yapışan saçlar rahat nefes almamı sağlayacak şekilde geriye itildi.

“Ela,” dedi tekrar.

Cevap vermeye çalıştım ancak boğazımdaki kuruluk yüzünden sadece dilimi oynatabildim.

“Su.”

Omuzlarımdaki sıcak hissiyat hissi kaybolduğunda kaybettiğim sıcaklığı elde etmek için örtüyü gözü kapalı çenemin altına kadar çektim.

“Bekle.”

Kısa bir süre sonra kaybettiğim dokunuşlar omuzlarımı bulduğunda yukarı doğru çekilmeye başladım. Sızlanarak iki yana sallandım ancak güçlü parmaklar sırtım yatak başlığına değene kadar çekmeye devam etti.

Buz gibi bir şey dudaklarıma dokundurduğunda aynı ses tekrar, “İç bunu,” dedi. Dudaklarım bu kelimeleri bekliyormuşçasına iki yana açıldığında dilimin üzerinde hissettiğim serinlikle suyu kana kana içmeye başladım. Hatta bir kısmı boğazımdan aşağıya doğru ince bir şerit halinde inmeye başladı.

Bardaktaki su bitmiş olacak ki bardak dudaklarımdan çekildi. Yatmak için geri uzanmaya kalktığımda omzumdan tutularak yukarı doğru gerisin geri yerime çekildim. Soğuk el alnıma dokunduğunda kısık sesle küfretti.

“Ateşin var. Hastaneye gitmemiz gerekiyor,” derken sesi endişeli geliyordu.

“Uyanmak istemiyorum,” diye mızızlandım.

“Gözlerini aç, Ela. Zaten uyumuyorsun.” Gözkapaklarım algıladığı emirle açılmaya çalışırken yüzüme vuran ışık nedeniyle kafamı çevirmeye çalıştım ancak çenemdeki tutuş hareket etmeme izin vermiyordu. “Senin için buradayım, hadi güzelim,” diyerek, yanağıma elini yaslayıp uyanmam için hafifçe sarstı. “Bakışlarını kaçırma ki beni net görebilesin.”

Ses tonundaki şefkate kapılarak kendime gelmeye çalıştım. Ellerimi kalçalarımın yanına bastırdım ve kastiğim çenemi gevşettim. Dişlerimi ne zaman bu kadar sıkırmaya başladığımı hatırlamıyordum ancak biraz daha devam etseydim ciddi bir sağlık problemine dönüşecekti.

Derin nefes alarak kendime geldiğimde, Volkan’ın endişeli bakışlarını sonunda net görebildim. Volkan kendime biraz da olsa geldiğimi anladığında zaman kaybetmeden, “Seni şimdi hastaneye götüreceğim,” dedi.

“Gerek yok,” dedim çünkü yatağı terk etme gibi bir niyetim yoktu. “Birazdan düzelirim.”

“Gerek var,” dedi ve inatlaşarak geri çekildiğinde beraberinde yataktaki ağırlığı da kaybordu. “Bekle, ceketimi ve cüzdanımı alıp geleceğim, daha sonra birlikte hastaneye gideceğiz.”

İnatlaşmama izin vermeden acele adımlarla odadan çıktığında kendimi yataktan kazıyarak toparladım. Üzerimdeki terden vücuduma yapışmış tişörtü çekiştirerek, ağrıyan eklemlerimle birlikte inleyip olduğum yere çöktüm. Bu kadar hasta olmamam gerekiyordu.

Kendime söylene söylene yatağı elimden geldiğince düzenledim. Soluk soluğa kimliğimi yanıma almak için çantamın asılı olduğu askılığa doğru ilerledim. Attığım adımlar yeni doğan ceylanın bacakları gibi tir tir titriyordu.

Montumu almak için askılığa uzandığımda, Volkan o sırada içeri girdi. Ayakta olduğumu gördüğünde kaşlarını çatarak montumu benim yerime askılıktan aldı.

“Ben gelene kadar yerinden kalkmaman gerekiyordu.” Kızarak saçlarımı montumun boyun bölgesinden çekti. “Taksi çağırdım, aşağıda bizi bekliyor.” Çantamı almak için uzandığımda benim yerime aldı. “Koluna gir daha rahat edersin.”

“Tamam,” dedim.

“Eğer yürüyemezsen...” dediğinde sözünü kestim.

“Yürüyebilirim,” dedim. Daha fazla zahmet vermek istemiyordum. Eminim bu akşam için planları vardı ve o planlar benim yüzümden bozulmuştu.

Volkan kapıyı geçmem için açtığında önden ilerlemeye başladım. Kapıyı arkamızdan çekerek yanıma doğru hızlı adımlarla geldiğinde çekinerek elimi koluna doladım.

“Teşekkür ederim,” dedim..

“Etme, sadece iyi ol,” dedi. Ses tonundaki öfkeyi işittiğimde zorlukla yutkunarak sessizce adımlarını takip ettim.

Bir tek ben herkesin eğleneceği günde hasta olup insanları kendimi davet ettirdiğime pişman edebilirdim. Bir tek ben sevdiğim insana rezil olup karşısında bu kadar âciz bir duruma düşebilirdim.

Bu talihsizliklerin neden beni bulduğunu bir türlü anlamıyordum. Niye rahat, güçlü biri olamıyordum, bilmiyordum. Her mutlu, güneşli günümün arkasında mutlaka yağmur yağıp fırtınaya dönüşüyordu.

Asansörden inerek, resepsiyona anahtarı bırakıp dışarıda bizi bekleyen taksiye doğru ilerledik.

“İyi misin?” derken endişeli ses tonu içime dokundu.

Boğazımdaki yumruyla birlikte, “İyiyim,” diye mırıldandım.

Giydiğim montun önünü kontrol ederek yumuşak dokunuşlarla arkama uzandı. Şapkamı başımın üzerine çekti. Gözlerimin içine bakabilecek şekilde eğilerek endişeyle çatılmış kaşlarının altından, “İyi olmazsan söyle, tamam mı?” dedi.

Sızlayan burnumu çekerek başımı aşağı yukarı salladım. Eğer konuşsaydım sesimden ağlamak üzere olduğumu anlardı. Zaten dolu gözlerimden dolayı anlamasına ramak kalmıştı.

“Üşürsen de söyle, Ela.” Son kez üstümü başımı kontrol ettikten sonra bileğimi tutarak elimi kolunun üstüne tekrar bıraktı. “Ne olursa bileyim,” dedi.

Kalbim her defasında *bu aşk için gücüm bu kadar*, dediğinde Volkan tekrar varlığını hatırlatıyor, zavallı kalbimi perişan ediyordu. Özellikle böyle şefkatle yaklaşıp yanımda olduğunu belli ettiğinde işler daha da güç hale dönüşüyordu. Ona âşık olmaya başladığım ilk günlere dönüyordum.

Kabul ederek tekrar başımı salladığımda birlikte kapıda bekleyen taksiye doğru ilerledik. Hastaneye geldiğimizde Volkan benden önce araçtan inerek kapımı açtı. İnmem için elini uzattığında yutkunarak önce güzelim yüzüne, ardından eline baktım. Başka bir zamanda, başka bir kader ağında bu elin sevgi amacıyla uzatılmasını isterdim. Parmaklarımızın yüreğimizdeki sevgi için kenetlenmesini dilerdim.

Uzattığı elini tuttuğum an hisler tüm bedenime elektrik akımıyla dağılmaya başladı. Eklemlerimdeki ağırlık yok oldu, göğsüm sevgiyle dolup taşı.

İnmek için zar zor hareketlendiğimde, Volkan taksiden inmem için hafiften çekiştirdi. Oturduğum yerden kalkarak yanına doğru sokuldum. Dışarı ne kadar soğuk olursa olsun, dünya yanında benim için sıcacık bir yerdi.

Elimi kolunun üstüne koyarak acilden içeri doğru ilerledi. Hasta kaydı yaptırmak için çantamı uzattı. “Kimliğini vermek gerekiyor,” dedi.

Çantayı almak için uzandığımda benim için fermuarını açarak gözlerini kaçırdı. Ufak jestine gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Çantanın içinde Volkan’ın görmemesi gereken bir şey yoktu ancak bu ufak hareketi bile kalbimin çarpmasına sebep oluyordu.

Kimliğimi alması için uzattığımda çabucak elimden alarak camın arkasında oturan görevliye uzattı. Belimi biraz daha kendine çekerek, “Yükünü bana ver,” dedi.

Kalbiminkilerle birlikte versem olur mu?

Söylediğini yaparak, ağırlığının bir kısmını omzuna doğru yas-

ladığımda rahatlayarak nefesimi bıraktım. Geldiğimiz hastane otelin yakınlarındaki özel bir klinikti ve fazla kalabalık yoktu. Bekletme alanındaki hastaların çoğu kendi acılarına odaklandığından gözleri başka birilerini görecektir gibi değildi.

Volkan neyim olduğunu görevliye kısaca anlattıktan sonra numaramızı alarak gitmemiz gereken kapının önüne doğru ilerledik. Sıra olmadığı için muayene sırası direkt bendeydi.

“Çantayı ve montunu bana ver, kapıda bekliyorum.”

Çantamı ve montumu ona verirken, boğazımdaki yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştım. Her yanına geldiğimde uzaklaşmak bu kadar zor mu olacaktı, bilmek istiyordum. Bizim hakkımızda her şeyi bilmek istiyordum.

“Gidiyorum,” diyerek kapıyı gösterdiğimde gülümsedi.

“Tam burada bekliyor olacağım.”

Doktorun odasına girmek için arkamı dönüp nefesimi bıraktım. Elimin tersiyle kapıya vurdum. İçeriden onay sesi geldiğinde Volkan’a dönüp baktım. Tüm ilgisi üzerimde, elinde çantam ve montumla geri gelmemi bekliyordu. Rahat bir nefes bırakarak kapının kolunu indirdim ve içeri girdim. Arkamdan kapıyı kapatırken, ellerimi önümde kenetleyerek kare masanın arkasında duran doktora gülümsedim.

Doktor orta yaşlarının sonunda, yorgunluğu yüzünden okunan nır adamdı. “Ela Hanım?” dedi.

“Benim,” dedim.

Hastaların uzanması için getirilmiş yatağı gösterdi. “Buyurun, şöyle oturun,” dediğinde söylediğini yaparak yatağın ucuna oturdum. “Neyiniz vardı?”

“Uçakta midem ağrımaya başlamıştı ancak geçer diye fazla umursamadım. Uçuştan korktuğum için kendimi fazla sıkılmış olacağım ki karnıma vurmaya başladı. Uçaktan indikten sonra fazla bir şey yemedim.” Bu kadar uzun cümle kurmanın verdiği yorgunlukla nefes nefese kalarak durdum. Doktor anlayışla beklemeye başladığında kaldığım yerden devam ettim. “Sonra karın ağrılarım artmaya, midem bulanmaya başladı. Uykumda da gittikçe ateşim yükselmeye, titremeye başladım.”

Doktor, masasından ateş ölçerini alarak oturduğu yerden kalktı ve elindeki ateş ölçeri alnıma yasladı. “Ateş 39 derece,” dediğinde yar-

dımcı elindeki kâğıda yazmaya başladı. “Uzanır mısınız?” Doktorun dediğini yaparak yatağa uzanmak için döndüm ve başımı yatağın yaslık kısmına denk getirdim. Ayaklarımı uzattığımda, doktor tişörtümü kaldırarak karnımın belirli noktalarına bastırdı. “Acıyor mu?”

Karnımın üst kısımlarında biraz ağrı vardı ancak çok değildi. Gittikçe yukarı doğru bastırdığında acıyla inledim.

“O kısım acıyor,” dedim.

“Tamamdır,” diyerek, başını sallayıp masasına doğru ilerledi. “Ufak bir mide zehirlenmesi yaşıyor olabilirsiniz ya da yediğiniz herhangi bir şeyden mikrop kapmış olabilirsiniz. Bunu anlamak için test yapacağız,” dedi.

Yattığım yerden toparlanırken ne yediğimi düşünmeye çalışıyordum. Büyük ihtimalle evden biri sabah içtiğim sütü saatlerce dışarıda unutmuş, daha sonra çöpe atmak yerine buzdolabına koymuştu. Kabak da gelip benim başıma patlamıştı. Bıkmıştım bunların düşünce-sizce, sorumsuzca davranışlarından.

Yattığım yerden kalkarak doktor yardımcısının uzattığı kâğıdı aldım.

“Bu testleri vermeni ve ardından ateş düşürücü iğneyi olmanı istiyorum. Zehirlenme olasılığından dolayı sonuçları görmemiz gerekiyor. Duruma göre mideni yıkayıp serum bağlayabiliriz.”

“Teşekkür ederim,” diyerek odadan dışarı çıktım.

Volkan bıraktığım yerde sessizce bekliyordu. Doktorun odasından çıktığımı gördüğünde aceleyle yanıma gelip aceleyle elimdeki kâğıdı almak için uzandı. “Neyin varmış?” dedi.

Söylemekten utanıyordum ancak benimle buralara geldikten sonra saklamamın imkânı yoktu. Çekinerek, “Galiba ufak bir zehirlenme yaşamışım,” dedim. “Doktor kâğıtta yazan tahlilleri ve iğneyi yaptırmamı istiyor.”

“Hadi, gidip yaptıralım o zaman.” Elini sırtıma yaslayarak testlerin yapıldığı koridorun sonuna kadar eşlik etti. “Başka bir sıkıntın var mıymış?”

“Yok galiba,” diyerek omuz silktim. “Test sonuçlarına göre konuşacaktır.”

“Tabii,” diyerek elindeki kâğıdı başka bir görevliye uzattı. “İğne korkun var mı?”

Şaşkınlıkla kendimi gösterip, “Benim mi?” dedim.

Ufak bir tebessümle, “Senin,” dediğinde çekinmemden korkuyormuşçasına açıklamaya başladı. “Mahira’nın babamın hastalığı döneminden kalan korkusu var. Ne kendisine iğne yapılmasına izin verir ne de ölümcül olmasa hastaneye gelir.”

“Bu yüzden hasta olduğunda hastaneye gitmiyor,” diye sessizce mırıldandım. Sorduğumda hastaneden pek hoşlanmadığını söyleyip geçiştirdiği için nedenini kurcalamak hiç içimden gelmemişti. “Sancak abinin hastaneye yatırılması...”

“Onun için çok zor oldu. Hastane kapısından o şokla girmeseydi içeriye nasıl girerdi, hiç bilmiyorum.” Elini sıkıntıyla saçından geçir-di. “Ya da yaşadığımız bu son durum onda nasıl bir travma yarattı, bilmiyorum.”

“Bence hâlâ unutmaya çalışıyor,” dedim. Yaşanacaklardan kaçamayacağını bildiği için gözünü Sancak abiden ayırmıyor da diyebilirdik.

Volkan elini koluma koydu. “Eğer sorun yaşayacaksan söyle,” dedi.

Başımı iki yana sallayıp, “Hallederiz,” dedim.

“Güçlü kız,” diyerek göz kırptığında göğsümde kıpırdanmalar kaldığı yerden kanat çırpmaya başladı. “Burada bekliyorum.”

✘

Yattığım yerden gözümü açıp, kapatarak odaklanmaya çalıştım ancak midem yıkandıktan sonra üzerime çöken yorgunluğun haddi hesabı yoktu. Kemiklerimin ağırlığını kaslarımın içinde hissediyordum, sanki vücudumu yavaşça aşağıya çekiyorlardı. Kollarımı kaldıracak gücüm yoktu ve gözlerimin içi sızlamaktan sulanmıştı.

Gözkapaklarımı açmaya çalıştım ancak çok ağırlardı. Yaklaşık on dakika önce hemşire yanımıza gelmiş, serumumu bağlamıştı. Serumin akma hızını o kadar az tutmuştu ki söylemese bile sabaha kadar burada olacağımızı hareketlerinden anlamıştım.

Volkan yatağımın ayakucuna oturmuş, uyuyakalana kadar başımda beklemişti. Alnın ortasında endişe çizgisi şu noktaya gelene kadar belirginliğini kaybetmemişti. Benim için beklemiş, endişelenmiş, iyi olayım diye hastanede dolanmıştı. Benden daha yorgun olduğuna emindim.

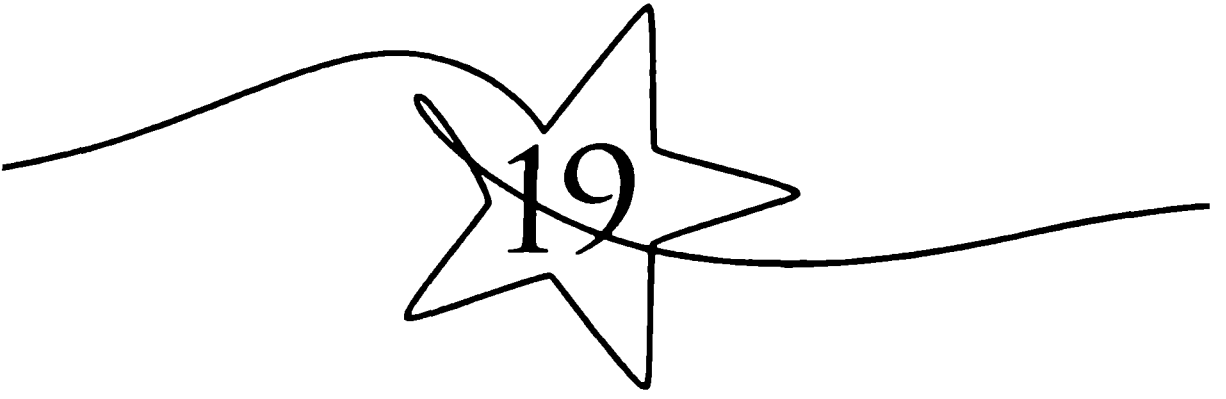
Açılan omuzlarımın üzerine hastane örtüsünü çektiğinde ne dediğimi bilmiyordum ancak kendi sesimin mırıltısını duymuştum. Yüzü-

me düşen saçları çekip başparmağını elmacıkkemiklerimin üzerinde gezdirdi.

“Sabaha hiçbir şeyin kalmayacak. İyileştiğinde buradan birlikte çıkup istediğin o sokak lezzetlerini birlikte yiyeceğiz.” Sesindeki şefkat kalbimin içinde sevgisiz kalan küçük kızın saçlarını okşadı, yanına çöküp ellerinden tuttu. “Hatta sen uyanana kadar nerede ne yenir diye araştıracağım.”

Şu an uyanık olup, tüm benliğim açıkken bu sözleri duymak istedim. Her harfi, en ufak ses tonunu su içer gibi içime işler, daha sonra yüzümde gülümsemeyle hatırlamak için dinlerdim. Mimiklerini en sevdiğim kitabın sayfaları gibi okurdum.

Şu an bir dilek hakkım olsaydı bu sözleri, gözlerimin içine bakarak söylemesini dilerdim. Dilerdim çünkü uyandığımda söylediği kelimeleri hatırlamamak beni mahvederdi. Dudaklarından dökülenlerin hislerini bilememek, öldürmüyormuş gibiydi. Gözlerinde göreceğim en ufak his için tüm dilekleri tek tek feda ederdim. Yeter ki beni seveceğini bileyim.

Mahira Ayazkan

Aynanın karşısında, yüzümdeki kocaman gülümsemeyle dururken dudaklarıma rujumu zar zor sürüyordum. Her kenara taşanı silmek için parmağımın ucunu oynattığımdaysa yanlışlıkla rengi dağıtıyordum.

“Mahira, kendine gel, kızım!” Aynadaki yansıma söylene söylene son kez düzeltmek için eğildim. “Öyle hemen dağılma, toparlayamayız sonra.”

“Kendi kendine mi konuşuyorsun yine?” dedi. Odaya döndüğünü fark etmediğim Sancak, arkamdan kolunu belime sardığında sıçradım.

“Şurada ruj sürmeye çalışıyorum,” diye sitem ederek kolumu havaya kaldırdım.

Çenesini omzuma yaslayarak yanıma sokuldu. “Çok güzel olmuşsun,” dedi.

Ruju şimdilik sürmekten vazgeçerek sırtımı göğsüne yasladım ve ağırlığımı kollarına bıraktım. “Keşke daha fazla burada kalabilseydik,” dedim. “Herkesten uzakta sadece seninle ben.”

Kirli sakalı boynumu gıcıklayacak şekilde dudaklarını omzuma bastırdı. “Keşke ama abin birkaç dakika önce aradı,” dedi.

“Hangisi?” diye sordum.

“Seni şaşırtayım,” dediğinde sesinde abimlerden kurtulamayacağını anladığı bir keyif vardı. “İkisi de.”

“Dur, o zaman tahmin edeyim. Birisi ne zaman geleceksiniz diye ararken diğeri de ne zaman geleceğini haber vermek için aradı.” Biri gece biri gündüz olmak üzere birbirinden o kadar farklı abilerim vardı ki onları orta noktada buluşturacak konu çok azdı. “Haber verirken de seni sorguya çekti, değil mi?”

Tabii konu Sancak olduğuunda o farklılıklar birden ortadan kayboluyordu.

“Akıllıca bir tahmin,” diyerek dudaklarını omzuma bastırduğında içim sıcacık oldu. “İki dakikalık konuşma sırasında dün gece kaçta geldiğimizi, ne yaptığımızı sordu.”

“Sen ne dedin?” Kocaman gülümseyerek kaşlarını yukarı kaldırdım. “Anlattın mı?”

Bir adım geri çekilerek, belimden tutup kendisine doğru döndü. “Sence, Mahira?” dedi.

“Anlattın,” diye parmaklarımı şıklatarak işaretparmaklarımla göğsünü gösterdim.

Tek kaşını kaldırarak, “Abin beni öldürmeyi denesin diye mi?” diye sorduktan sonra yanağımdan makas alarak kaşlarını kaldırdı. “İşime yarar aslında. Oldu da beni öldürmeyi başarırsa seni eve kilitler, anahatarını da yutar. Bir ömür boyu odanda kalırsın.”

Şakanın içindeki gerçeğe boğazıma aniden oturan yumruyla başımı salladım. Söylediklerini unutmak isteyerek yutkunmaya çalıştım.

Sancak yüzümdeki ani değişikliği fark etmiş olacak ki kaşlarını çatarak bir adım öne attı ve avcunu yanağıma yasladı. Avuçiçinin sevgiyle sarılmış sıcaklığı tenimi öptü. Tüm vücudumdan korku dolu bir titreme geçerken, gözlerimi kapatarak yanağıma tenine yasladım. “Abim asla seni kabul etmeyecek,” dedim zorlukla. Onun doğruları, bizim aşkımızın her santimine karşıydı.

Kalbim, Kartal abimin ne tepki vereceğini bilerek sıkıştı. “Öyleyse senin için ömrümün sonuna kadar savaşıyorum,” dedi. Sancak’ın sesi tüm duyularıma doldu.

“Kolay olmayacak.”

Tüm hayatını başkalarının doğrularını kendi doğruları gibi kabul eden Kartal abim için Sancak ve Mahira imkânsız, günah bir ilişkiydi.

“Abim öyle kolay kabullenmeyecek seni, biliyorsun, değil mi?”

Gerçekler acı olsa da parça parça etlerimi koparsa da oradaydı. Kaçmak için sonsuz adım atsam da mesafe asla kısalmayacaktı.

“Kolay olacağını hiçbir zaman düşünmedim ki Mahira’m,” dedi ve başparmağını yanağımda gezdirdi. “Ömrümün kısacık bir anında bile senin, benim olabileceğini bile düşünmezdim.”

Kirpiklerim, acı dolu sesiyle birlikte birbirinden ayrılırken, bo-

ğazımdaki yumru gittikçe büyümeye başladı. Bakışlarım içlerinde dünyanın bulunduğu elalarıyla buluştuğunda göğsümden titrek bir nefes kaçtı. İçim karşımdaki adama karşı titrerken dünyanın dertleri gözümde küçülüyor, sadece bizi bırakıyordu.

“İhtimali bile mucizeydi,” dedim. Yanağımdaki eline uzanarak sıkıca tuttum ve avcu yanağımda yaslı şekilde üstten parmaklarımı parmaklarına geçirdim.

Bir çift bakışta tüm ömrünüz yatar mıydı?

Benim yatıyordu.

Ela bakışlarında çocukluğum, gençliğim yatıyordu. Nefesinde geleceğim saklanıyordu.

Parmak ucumda kalkarak alnına düşen saçlarını çektim ve onun bana yaptığı gibi avcumu yanağına yasladım. Yeni çıkmaya başlayan sakalı tenime batıyor, aynı dün gece olduğu gibi vücudumda ufak çizikler bırakarak işaretliyordu.

Yoğun ve tok sesiyle, “Sen bana geldin ya, şimdi zoruna bile talibim,” dedi. “Ben sensizlikle savaştım, Kartal’ın öfkesi bu acının yanında hiçbir şey. Abinin nefretine hazırım.”

Elini yüzüme yaklaştırdı. Dudaklarımı avcuna bastırırken içimi çektim. “Ömrümde aldığım en büyük hediyesin,” dedim.

“Peki, ya sen?” Sözcükler dudaklarından titreyerek çıkıyordu. “Bizim için savaşır mısın Mahira Ayazkan?”

“Savaşırım,” dediğimde kelimemin vurgusu bile hazır olduğunu söylüyordu. Yüzündeki elimin üstüne eline koydu ve kendine çekip bileğimin, tam damarımın üstüne dudaklarını bastırdı. “Vakti geldiğinde bir şeylerin değişmesi gerekiyor.”

Yıllarca içimde sakladığım sırrın artık dudaklarımdan dökülmesi gerekiyordu.

Omuzlarımda ağırlık yapan yükü atmam gerekiyordu. Artık rol yapmaktan bıkmış, usanmıştım.

Tek ihtiyacım bu yükü savaşmak için biraz daha zamandı.

Sancak birbirine kenetlenmiş ellerimizi iki yanımıza indirdi ve dudaklarını alnıma bastırdı. “Sen ne zaman hazır hissedersen yanında olacağım,” dedi.

“Biliyorum,” diyerek gülümsedim. Güçlü olmaya ihtiyacım vardı. Sancak geri çekilerek bağlı ellerimizden birini çözdü ve kolunu omzu-

ma attı. Başım omzuna yaslandı. “Hadi, gidip kahvaltımızı yapalım,” dedim.

“Gidelim, sevgilim,” dedi.

Tabağıma en sevdiğim kahvaltılıkları doldururken, çaktırmadan tabağımdaki patates kızartması sayısını arttırıyordum. Evde üşenmem her sabah patates kızartması pişirebilirdim ancak soyması ayrı dert olan patatesin bir de yağda kızartma süresi vardı. Bu, sabahları açken canavara dönüşen Mahira için kısa bir süre değildi.

Tam arkamdan gelen tanıdık sesle yerimden sıçradım. “Ne yaptığını biliyorum,” dedi.

Tabağı düşürmemek için sağa sola sallarken kaşlarımı çattım ve Sancak’a doğru döndüm. Dudaklarımı büzerek, tabağımyı çaktırmadan karnıma doğru çektim.

“Ne yapıyormuşum?”

Tek kaşını kaldırarak tabağımyı işaret etti. “Sanki tabağındaki sarı renk ağırlığı artmış,” dedi.

“Hiçte bile,” diyerek, başımı yana eğip ileride gördüğüm ve geldiğimden beri gözüme kestirdiğim kapalı pidelere doğru yanlamaya başladım. “Başta ne kadar koyduysak o kadar.”

“Sesinin tonundan bile düşüncelerini anladığımı biliyorsun, değil mi?” Gölgem gibi peşimden takip etmeye başladı. “Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekiyordu.”

Eh! Apaçık ortada olan bir gerçeği saklayamayacağıma göre, “Şimdi eklediğimiz patateslerin iki kişiye yeterli gelmeyeceğini düşündüm,” dedim ve kıymalı iki tane pide alırken son anda iki tane daha ekledim. Nasıl olsa hepsini yiyebileceğim için fazla yemek göz çıkarmazdı.

“Yani tamamen beni düşündüğünden,” dedi.

“Sonuçta seni, benden daha fazla kim düşünebilir ki?” diyerek göz kırptım ve masamıza doğru ilerlemeye başladım. Hemen arkamdan geliyordu.

“İnanmış gibi yapmayı tercih ediyorum,” dedi. Elindeki tabağı masamıza bıraktı ve oturmam için sandalyemi çekti. Yüzümüzde bugün ayrı bir mutluluk vardı. Çektiği sandalyeme oturur oturmaz boş tabaklarımızı ayarlamaya başladım. Sancak yerine oturmak yerine, “Ne içmek istersin?” diye sorduğunda seçenekleri değerlendirmeye

başladım. Ne düşündüğümü anlamış gibi kaşlarını çatı. “Bu saatlerde içinde süt bulunan hiçbir içeceği içemezsin.”

“Sorun olmaz,” dedim.

Ters ters bakarak, “Tüm gün karın ağrısıyla etrafta dolaşırken benim rahat olabileceğimi düşünüyor olmazsın,” dedi ve elini kabanının cebine atarak arkasını döndü. İçeceklerin olduğu yere doğru yürümeye başladı.

Arkasından, “Çay içerim,” diyerek bağırdım ve yerime yaslandım.

Sabahları aç karnına içinde herhangi bir süt içeriği bulunan bir şey içtiğimde günümün yarısı felaket bir karın ağrısıyla mahvoluyordu. Genelde kimseye çaktırmamaya çalışsam da Sancak’ın her zamanki gibi dikkatinden kaçmamıştı.

Sevdiğim adam elinde iki tane çayla gelip karşıma oturduğunda yemek salonuna abim ve arkasından Ela girdi.

Ela’nın üzerinde dün bıraktığım kıyafetlerin aynısı vardı. Endişeyle ayağa kalkarak kaşlarımı çatı. Üzerini değiştirmeden dışarı çıkmasını, özellikle bunlara çok dikkat ettiğini bildiğim için mantıklı bulmuyordum.

Arkadaşım, abimin arkasından çıkarak yanıma doğru ilerlediğinde konuşmaya çoktan başlamıştım.

“Neredeydiniz siz?” dedim ve kollarımı kaldırarak Ela’ya sarılmak için ona doğru ilerledim. Kucaklaşmama karşılık verirken yüzünde hafif bir tebessüm vardı. “Abimin telefonu da her zamanki gibi kapalıydı,” dedim ve geri çekilerek kaşlarım çatılı halde abime baktım. “Arkadaşımı sana emanet ettim ve sen telefonunu kapatarak onunla ortadan mı kayboluyorsun?”

Abim gözlerini devirerek Sancak’ın omzuna vurdu. Yanındaki boş yere oturdu. “Beni özlediğini görmek çok güzel, kardeşim,” dedi.

Ela yerime otururken, homurdanarak yanındaki sandalyeye oturdum. Tüm cevapları almayı kafama koyarak elimi salladım. “Dinliyorum,” dedim.

Abimin gözlerinin altındaki uykusuzluğun neden olduğu morluklar beyaz teninde daha belirgin hale gelirken mavi gözlerinden yorgunluk akıyordu.

Endişeyle Sancak’a baktığımda sakin olmamı istercesine tabağıma patates kızartmalarını dökmeye başladı. “Sakin ol, güzelim,” dedi. “Burada olduklarına göre endişelenmeni gerektiren bir şey yok.”

Endişemi bastırmaya çalışarak gözlerimi abime diktim ancak onun gözleri Ela'daydı. Konuşmayı kendisinin yapmayacağını anladığımda arkadaşşıma döndüm.

“Ela?” dedim.

“Şey...” diyerek boğazını temizledi. “Dün benim karnım ağrıyordu ya...”

“Evet,” dedim.

“Akşam daha kötü olmaya başladığında birlikte hastaneye gittik,” dediğinde cümlesini şaşkınlıkla bölerken ağzıma götürmek üzere olduğum çatalımı tabağıma bıraktım.

Abimle, en yakın arkadaşşıma sırayla baktım ve kızgınlıkla, “Sen fenalaştın ve bana kimse haber vermedi mi?” dedim. Endişemin yanında suçluluk hissi göğsüme dolmaya başladı. “Siz hastanedeyken biz açılış gecesine gittik ve...”

Ela telaşla konuşmama dahil oldu.

“Çünkü akşam için çok heyecanlıydın ve bunu senden almak istemedik. Ayrıca zaten abin yanımdaydı ve sadece bir serum taktıracaktım.”

“Tüm gecenizi aldı ama,” diyerek karşı çıktım.

“Tamamıyla serumun yavaşlığından kaynaklanıyor.”

Vicdanım delicesine içimi kemirirken ne tepki vermem gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Dün gece hayatımın en güzel gecesini yaşarken, arkadaşşım bana haber vermeden geceyi hastanede geçirmişti.

Dün yaşananlardan dolayı kendimi kötü hissetmem gerekiyor muydu bilmiyordum. Evet, abim telefonunu açmamış, Ela da yanına almamıştı ancak onlara ulaşmanın başka yolunu bulmam gerekmiyor muydu?

Belki de bulmam gerekiyordu ama abimin Ela'ya gözü gibi bakağını bildiğimden içim öyle rahattı ki ikisi hakkında yeterince endişelenememiştim.

Ela kolunu omzuma atarak yarım bir şekilde sarıldı. “Gerçekten endişelenmeni gerektiren ve kendini kötü hissetmen gereken bir olay olmadı,” dedi. “Sana haber vermemek benim tercihimdi. O yüzden en ufak bir suçluluk hissediyorsan hemen kafandan kovuyorsun.”

“Peki, şimdi nasılsın?”

“Gerçekten iyiyim,” dedi ve geri çekilerek, tabağıma bıraktığım çatalımı gülümseyerek avcuma bıraktı. “Lütfen, yemeğini yer misin?”

“Sen yedin mi?”

“Evet, lütfen benim için endişelenmeyi bırak. Çok iyiyim.”

Çatalımı havaya kaldırarak yüzünü işaret ettim. “Bak, inanacağım?” dedim.

“İnan,” dedi.

“Abi?” diye seslendim.

Abim ortada duran tabağa uzanarak, “Hasta olan oydu, ben değil,” dedi ve pidelerden birini ağzına atarak omuz silkti.

Sakinleşmeye çalışarak patateslerden birini çiğnemeye başladım. “Bu kadar sorumluluk sahibi olman gözlerimi yaşartıyor,” dediğimde ağzı dolu dolu ters bir bakış attığında yalandan burnumu çektim. “Ağlayacağım şimdi galiba.” Sancak’ın tok kahkahasını duyduğumda kendimi tutamayarak gülmeye başladım.

“Yemin ederim, etrafım ruh hastalarıyla dolu,” diyerek tabaktaki diğer kıymalı pideye uzandığında elinin üstüne şaplak attım.

Pideleri hızla kaparak ikisini Sancak’ın tabağına, birini de kendi tabağıma bıraktım. “Siz dışarıda yememiş miydiniz?” dedim.

“Göz hakkı,” diyerek elini salladı. “Göz!”

Sancak tabağına bıraktığım pidelerden birini tabağıma geri bırakırken, abimin sandalyesini ayağıyla ittirerek uzaklaştırdı. “Sendeki göz değil, kardeşim, halka arz,” dedi.

Abim burun kıvrarak, “Sizin pidenize kalmadım, şimdi kendime gider alırım,” dedi.

“Sikt-”

Sancak tam küfredecekken kıkırdamaya hazır benimle göz göze geldiğinde cümlesini yutmayı tercih etti. Abime doğru eğildi ve kulağına bizim duyamayacağımız güzel sözler söylemeye başladı.

Ela’yla göz göze gelerek gülümsememizi bastırmaya çalıştık. Çenemi yumruğuma yaslayıp “Aa, biz buradayken kulaktan kulağa konuşmaya utanmıyor musunuz?” diye sordum.

Sancak geri çekilerek sırttan abime gözlerini devirdi. “Duymasan daha iyi, güzelim,” dedi.

“Eh, siz öyle diyorsanız,” diyerek patates kızartmalarından birkaç tane ağzıma attım. “Eve dönmeye hiç hazır hissetmiyorum. Sabahları okul maratonuna kaldığım yerden devam edeceğim.”

Sancak büktüğüm dudaklarıma gözlerini dikip, daldığında abim farkına vararak kıskançlıkla dirsek attı. Birazdan saldıracakmış gibi kaşlarını çatarak yana döndü. “Yuh ulan, yuh!” dedi ve avcunu Sancak’ın omzuna koyarak parmakları bembeyaz kesilecek güçle sıktı. “Ne bakıyorsun kardeşime, lan? Hem de d-”

Sancak sözünü keserek elini abimin elinin üstüne koydu ve parmaklarını omzundan sertçe çekti. “Yine başlama, Volkan!” Öfkeli bir sesle, “Attırma benim kafamı,” diyerek abime yaklaştı. “Sürekli bıdı bıdı konuşuyorsun.”

“Atarsa ne olur?” Kaşlarını çatarak Sancak’a doğru döndü ve avcunu masaya vurdu. Belli ki abilik damarının yeri ve saati olmuyordu. “Kardeş benim değil mi lan? Bakmayacaksın, diyorsam bakmayacaksın.”

“Benim de hayatımın anlamı!”

Ela’ya dönerek elimi göğsüme koydum ve şirince başımı yana yatırdım. “Görüyor musun benim için nasıl da kavga ediyorlar?” Tabii kavgaları gerçekten gözüme şirin gözükmüyordu. Dişlerimi sıkarak, “Keşke az ötede devam etseler de başımızı şişirmeseler,” diye tısladım.

Ela, “Bunlar yakın arkadaş değiller miydi?” dedi. Sanki tam karşımızda oturmuyorlarmış gibi konuşmaya başladık.

“Değillermiş demek ki,” dedim.

Ela dudaklarını birbirine bastırıp elini omzuma koydu. “İleride böyle olmayalım,” dedi.

“Abilerimi alacak birini bulursam önce şükredeceğim, daha sonra kıskançlığı düşüneceğim.”

Bu gidişle başıma kalacaklardı. Hem bunların yaşı da gelmişti. Niye evlenmiyorlardı ki?

Abim o yokmuş gibi konuşmamıza daha fazla katlanamayarak rahatsız rahatsız, “Buradayız,” dedi.

“Sevgilimi tehdit etmeyi bırak o zaman abi!” derken sözler ağzımdan istediğimden sert çıkmıştı.

Abimin sinir bozucu tavırları şokla kısılrken Sancak bana doğru döndü. Yüzündeki sırıtmayla bir abime bir bana bakarken keyfi son derece yerindeydi. Yüzünden açık açık gurur okunuyordu ve abime resmen hava atıyordu.

Sancak kolunu sandalyesinin arkasına atarak, “Görüyorsun ya, tavırların kız arkadaşımı rahatsız ediyor, Volkan,” dedi.

Volkan abim, Sancak'a uyuz olarak, "Nereden kız arkadaşın oluyor?" dedi.

"Yine başladığımız noktaya dönmsek mi ha, güzel abiciğim?" dedim.

Elini Sancak'ın yakasına atarak kendine çekmeye çalıştı. "Bu adam için bana mı çıkışıyorsun?" dedi.

Evet, Kızıltepe aile draması gününe hoş geldiniz. Bugün umarım hızlı geçecek.

Sancak gözlerini devirerek abimin elinden kurtuldu. "Uykusuz Volkan hiç çekilmiyor, git zıbar da sinirlerimi tepeme çıkarma," dedi.

Abim tam konuşacağı sırada oturduğum yerden kalkarak ikisinin arasına ellerimi soktum ve omuzlarından ittim. "Yine başlamayın." Abime dönüp, "Gidip bir iki saat uyu," dedim. "Dönüş saati geldiğinde sana haber veririm."

Yerime geri otururken aklımda Ela'ya zorla birkaç parça yemek yedirmek vardı. Yine sağlam olmayan bir mideyle uçağa binmesini asla istemiyordum. Arkadaşıma duyduğum endişenin yanında, göğsümde anlamsızca bir korku büyümeye başlamıştı ve ne yaparsam yapayım içimdeki endişeyi susturmamın bir yolunu bulamıyordum.

Bu korkunun neyden kaynaklandığını bir an önce bulmam gerekiyordu.

"Birkaç saat uyusam iyi olur." Abim uyku akan gözlerini bana çevirerek, "Hepimiz iyi olduğumuza göre bavulunuzu hazırlamışsınızdır diye umuyorum," dedi. "Bir an önce evime gitmek istiyorum." Masadan ses çıkmadığında masadaki tek sorumsuz benmişim gibi, "Mahira?" dedi.

"Abi, koca evi sırtlanıp getirmedim ya! İki parça kıyafetim var zaten," diye gözlerimi devirip bıkkınlıkla çayımı içtim. Seyahat ederken sürekli bu sorunun sorulmasından nefret ediyordum. "Kahvaltıdan sonra kıyafetleri bavula tıkar, aşağıya inerim."

"Hayırdır? Bu Ankara'ya gitme sevdası nereden geliyor?"

Sevdiğim adamın sorduğu soruyla arkama yaslandım ve tek kaşımı kaldırdım. Sancak'ın bakışları benimkini bulduğunda göz kırparak tabağımda kalan yiyecekleri bitirmemi işaret etti.

Abim ağzına patateslerimden atarak bıkkınlıkla nefesini bıraktı. "Kartal'ı Ankara'da tek başına bıraktık, içim hiç rahat değil," dedi. "Hapise düşmüş olabilir, ondan korkuyorum."

“Abi ya!” derken, inanamayarak soluğumu bıraktım.

“Şöyle bir düşündüm de hapse düşmüş olabilir,” diyerek, tepkimi dikkate almadan oturduğu yerde dikleşti. “Dolmuşla birinin üzerinden geçmiş bile olabilir.”

“Eve gidince abime onu ne kadar özlediğini mutlaka anlatacağım!”

“Sakın ha!” İşaretparmağını sallayarak, “Sonra kendini çok önemli bir şey zanneder,” dedi ve gözlerini korkuyla kocaman açtı.

Sancak dalga geçerek, “Bu ikisinin ilişkisine bayılıyorum,” dediğinde kendimi tutamayarak yüksek sesli kahkaha attım.

Abim bozularak, “Sen git, kendi kardeşinle ilişkiye bak, lan,” dedi.

Sancak, “Bir Türkçe öğretmenini olarak son zamanlarda güzel dilimizi kirlettiğini belirtmek isterim,” dedi. Abimi nereden vuracağını en yakın arkadaşından daha iyi kim bilebilirdi ki?

“Kibar konuşmalara bak.” Abim, Sancak’ı şikâyet ederek, “Bu adam beni kötü yola sürüklüyor,” dedi.

“Yok artık, abi!”

Abim, “Gidiyorum ya,” dedi ve ayağa kalktı. Sandalyesini geriye doğru itti. “Burada bana kıymet verip arkamda duran tek kişi yok.”

Ela da oturduğu yerden kalkarak, “Ben de bizim odaya geçip yata-
yım,” dedi ve sandalyesini geriye iterek ayaklandı.

Cebimdeki anahtarı alması için uzatarak, “Biz çıkarken odayı temizlemek için girmişlerdi ama işleri bitmiştir diye düşünüyorum,” dedim.

“Teşekkür ederim,” dedi. Anahtarı alırken yorgunlukla başım salladı ve abimin arkasından ilerlemeye başladı.

Abim ve Ela gözden kaybolduğunda sandalyemi öne çekerek endişeyle, “Samet’e tam olarak ne oluyor?” dedim. Sesim endişeyle çıkarken boğazımda büyük bir yumru oluştu. “Hâlâ sanayide çalışmaya devam mı ediyor? Hem de üniversite sınavları bu kadar yaklaşmışken.”

Sancak burun kemerini sıkarak nefesini sesli şekilde bıraktı. Omuzları taşıdığı yükten dolayı düşerken arkasına yaslandı. “Gidiyor ama sırf benim inadımdan gidiyor,” dedi. Ses tonundaki üzüntü göğsüme yerleşerek canımı yaktı. “Bir sıkıntısı var, Mahira’m ama benimle konuşmaya yanaşmıyor.”

Sancak’ın kardeşine ne kadar değer verdiğini, onun için dünyayı yakacağını biliyordum. Hatta istese canını bile düşünmeden verirdi. Kendi mutluluğunu hiçe sayar, bir ömür mutsuz yaşamayı göze alırdı.

Alırdı çünkü Sancak Kızıltepe böyle bir adamdı.

“Benim konuşmamı ister misin?” derken masanın üzerindeki eline uzandım. Avcunu ters çevirip, parmaklarımızı birbirine kenetlerken başparmağının ucuyla bileğimin iç kısmındaki nabzımı okşamaya başladı. “Bizim yaşımız daha yakın ya, belki bana anlatmak ister,” diyerek, sessizliğine dayanamayıp devam ettim. “Benimle yakın, muhakkak söyler.”

Sancak nasıl benim gençliğimse Samet’in gençliği de bendim. Biz birbirimizin zor günlerinde omuz omuzaydık. Sancak yokken yanımdan bir saniye bile ayrılmamış, düşmeme izin vermemişti. Desteğim olmuştu. Samet’in bana ihtiyacı varsa ben de desteği olurdum.

Başını ellerimizden kaldırarak sıcak bakışlarını benimkilere çevirdi. “Olur, güzelim ama nasıl tepki vereceğini de bilmiyorum.” Öne doğru uzanarak gözlerimin önündeki saçımı geriye itti. “Seni üzmesini asla istemiyorum.”

“Samet’ten bahsediyoruz.” Kaşlarımı çatıp, başımı iki yana sallayarak düşüncesini kabul etmedim. Samet Kızıltepe çok başkaydı. O benim aynadaki yansıyamamdı. O an kim olmak isterse o oydu. “Asla beni üzecek bir şey yapmaz, yapamaz da. Ne yaşıyor, nelerle sınanıyor, bilmiyorum ama ondan vazgeçmeyeceğiz.”

“Kardeşimden asla vazgeçmem,” dedi. Boştaki elini çaresizlik içinde saçlarından geçirdi. “O mutlu, neşeli çocuk gitmiş, yerine öyle karamsar ve ümitsiz biri gelmiş ki ne olduğunu çözemiyorum. Samet de çözemiyor ki öfkesinin boyutları her geçen gün artıyor.”

Dediğim gibi Samet o an kim olmak isterse o olan biriydi. Bir sorunu vardı, bunu Sancak’ın bakışlarından anlayabiliyordum.

Gençliğimin, çocukluğumun yanı başındaki adama bir şeyler oluyordu.

Hayatında bir şeyler yolunda gitmediği belliydi ve kapıldığı karanlık onu inine doğru çekiyordu.

“Onunla konuşacağım,” diyerek yutkundum.

Hayata, bize geri dönmesi gerekiyordu.

Tanıdığım güçlü, güler yüzlü o oğlan neredeyse kurtarmak için elimi uzatmaya hazırdım.

“Sorun her neyse birlikte halledeceğiz.” Tekrar saçından elini geçirmek için harekete geçtiğinde öne doğru atılarak boştaki elimle sıkı

sıkı elini tuttum. “Ailemizi bir arada tutmak için savaşıcağız. Biz kocaman bir aileyiz.” Gözlerime bakışı, içimin titremesine neden oluyordu. Hani kitaplarda bahsettikleri aşk dolu o bakışlar vardı ya, işte o bakışı Sancak’ta her geçen gün büyüyerek görüyordum. “Ailemiz bizim her şeyimiz Sancak ve onları kaybetmeyeceğiz.”

Abimler için canımı verir, gerekirse kendi mutluluğumdan vazgeçerdim. Sancak için ömrümü yakar, Samet için savaşmaktan çekinmezdim.

“Birlikte,” diye soluduğunda kaybetmek üzere olan gücünü benimle sağladığını görebiliyordum.

Birbirine çekilen iki enerji gibiydik. Birimiz ne zaman düşmeye yanaşsa diğeri dibinde bitiyor, elini uzatıyor, onu kaybolmak üzere olan karanlık kuyudan kurtarıyordu.

Sancak’la aynı kaderde doğmak zorunda olan iki hayattık.

“Her zaman,” dedim ve kocaman gülümseyerek tek kaşımı kaldırdım. “İleride yaşlanıp huzurumuzu bulduğumuzda tüm bu anıları, zorlukları gülererek hatırlayacağız.”

“Ben huzurumu buldum,” diye öne doğru eğilerek, çenemi tutup, kendine çektiğinde şaşkınlığıma sırtarak dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı.

Nefesim Sancak’ta kaybolmak isteyerek yok olduğunda koluna tırnaklarımı bastırdım. Hayatım iki dudağının arasındaydı. Bunu dokunuşundan, bakışından, bana her baktığında içimde hissettiğim şefkatli kederden hissedebiliyordum.

O... O çok başkaydı.

Sancak için nasıl onun huzuruysam o da benim aynı şekilde huzurumdu. Duamın kilit taşıydı.

Geri çekildiğinde, yüzünde içimi çekmeme neden olacak meydan okuma vardı. “Kader madem savaşmayı bu kadar istiyor, göndersin bakalım elindeki düşmanları,” dedi.

“Öyle deme,” dedim. Göğsümdeki korku giderek, büyürken titreyen bacaklarla ayağa kalktım. Kaderimi biliyordum. Mutluluğumu kovalayan o sinsi canavar ensemdeydi. Zayıf anımı kolluyordu.

Elimi tutması için uzattım. Sancak sorgulamadan, parmaklarımızı birbirine geçirirken, başını kaldırarak yüzüme uzun uzun baktı. “Huzursuzsun sanki,” dedi.

Boğazımdaki yumruyla endişelenmesini istemeyerek gülümsedim ve tuttuğum elini çekiştirdim. “Hadi, gidelim,” dedim. “Daha bavulumu hazırlayacağım.”

Sancak oturduğu yerden sakince kalktı. Masanın etrafından dola-
narak yanıma geldi. Ela bakışlarıyla beni içine hapsederken çekiştir-
diğim elimi hafifçe kendine çekti. Ayaklarım birbiri ardından telaşla
hareket ederken sevdiği adamın kucağına ilerledi.

Aramızdaki mesafe başından beri olamaması gerekir şekilde kay-
bolurken başım göğsüne kondu. Benim için her zaman kalkan olan
kolları bedenimi sardı. Çenesini başımın üzerinde dinlendirirken yü-
reğim yüreğinin yakınında olmanın sevincini yaşıyordu.

“İçini ne kemiriyorsa unut, Mahira’m. Senin için yenemeyeceğim
zorluk yok.”

Kollarımı beline sardım. Göğsümde bizim için filizlenen çiçeğe
sarıldım.

“Biliyorum, ömrüm.”

Odanın kapısını yavaşça arkamdan kapatırken Ela’nın uyuyor
olma ihtimaline karşı sessizce içeri doğru ilerlemeye başladım. Dün
akşam olduğu gibi Ela’yı yerinde bulamazsam çıldırabilirdim.

Yüreğim ağzımda kapının eşiğine geldiğimde, içerideki tıkırtı ses-
leriyle rahat nefes alarak geri çekildim. Elimi göğsüme koydum.

Tüm gidişler bana babamı hatırlatıyordu. Tek bir boşluk anımda,
arkamı döndüğümde bıraktığım insanın orada olmama korkusu...

Yüzüme zorlukla bir gülümse takarak yerimde dikleştim ve tek ne-
festen sonra odaya girdim. “Ben geldim,” diye son kelimeyi uzatarak
bağırdım.

Ela sesimden dolayı sıçrarken elinde katladığı tişörtü bavuluna dü-
şürdü. “Ödümü kopardın, Mahira!” dedi.

“Bu sabah da sen benim ödümü kopardın.”

Yatağın öbür tarafına ilerleyerek kıyafetlerden oluşan yığında ken-
dime yer açtım. Bavulun kenarına oturdum. Katlanmamış kıyafetler-
den birini alarak katlamaya başladım.

“İyisin, değil mi?” Gözlerimi elimdeki kıyafetten çekemiyordum.
“Doktorun ne dedi?”

“İyiyim. Ufak bir mide zehirlenmesi, spazm falan filan,” dedi.

Sesi neşeli çıkmıştı ama bu benim endişem için yeterli değildi. Elimdeki kıyafeti bavuldaki diğer eşyaların içine bıraktım. Sonunda başımı kaldırıp yüzüne bakabilirdim.

“Zehirlenme mi?”

“Galiba evdeki bozuk sütü içtim,” diyerek omuz silkti.

“Nasıl fark etmedin?” diye sordum.

“Sabah biraz acelem vardı, o yüzden pek dikkat etmeden içtim,” diyerek, makyaj masasına doğru gidip, ufak çantasını alarak geri döndü. “Tadından nasıl anlamadım, hiç bilmiyorum.”

“Bir daha lütfen acele edeceğim diye kendini tehlikeye atma.”

Göz kırparak, “Dikkat ederim,” dedi ve yatağın üzerindeki kıyafetleri bavula yerleştirdiğimiz için açılan yere oturarak bacaklarını kalçalarının altında topladı. “Anlat bakalım, akşam ne yaptınız?”

Sorusuyla birlikte ciğerlerimdeki bütün nefes boşalırken tükürüğüm boğazıma kaçtı. Öksürmeye başlayarak, sulanan gözlerimi açıp kapadım. Soru hiç beklemediğim yerden vurmaya başlamıştı.

“Açılışı mı soruyorsun?”

Ela anlamayarak boş boş yüzüme baktı.

“Evet, sormayayım mı?”

“Yok, kanka, sor,” diyerek elimle kendimi yellemeye çalıştım. “Sor tabii. Niye sormayasın ki?”

“Sordum ya, kızım.” Kafası karışmış halde gülerek kaşlarını çatı. “Mahira, sen iyi misin?”

“Çok iyiyim,” diye hemencecik cevaplayarak sırtım yatağın başlığına gelene kadar kaydım. “Sen birden sorunca şey ettim.”

Dün yaşananları birine anlatmak istiyordum ama aynı gece birimiz hastayken birimizin bu yatakta olduğunu anlatamazdım.

Elini sallayıp, “Anlatsana o zaman,” dedi.

“Anlatayım.” Başımı sallayarak tekrar, “Anlatayım,” dedim ve bir şekilde açılışa olanları anlatmaya başladım.

Ela heyecanla yerinden kalkarak tekrar oturdu. “Ne yani, Sancak abi senin için böyle bir iş teklifini mi reddetmiş?” dedi.

Göğsümde duygularla karışık gururla, “Ben de şaşkındım ama evet!” dedim.

“Sevgiye bak be!” İnanamayarak başını salladı ve ellerini önünde birleştirdi. “Gerçi niye şaşıırıyorsak? Sancak abi tam da böyle bir adam.”

“Sevdikleri için kendinden bile vazgeçer,” diye doğruladım.

“Gecenin devamında neler oldu peki?”

Açılışın sonraki kısımlarını anlatırken, özellikle Sertap’a ne yaptığımı ballandıra ballandıra anlatmaya başladım. Söylediklerimin, yaptığım tüm hareketlerin sonuna kadar arkasıdaydım. Herkes durması gereken yeri bilmeliydi. Ha, bilmiyorsa seve seve gösterirdim.

Ela tekrar yerinden fırlarken, başparmağını kaldırarak salladı. “Helal sana, kardeşim,” diye gururla elini sallamaya devam etti. “Hadsiz kadın, kiminle konuştuğunu zannediyor?”

“Artık zannetmesine gerek kalmadı.”

“Yalnız Sancak abiye de helal olsun, nasıl durmuş ama arkanda!”

“Yemin ederim, bir kez daha âşık oldum,” derken, bacaklarımı kendime çekerek kollarımı dizlerimin üzerine koydum.

“Gecen güzel geçmiş belli ki ama şu an durgun gibisin. Normalde bu Sertap konusunu masaya yatırır, evirip çevirirdik.” Tekrar yatağa oturarak bana doğru yaklaştı. “Bilmediğim başka bir olay mı yaşandı?”

Soluğumu bırakarak başımı iki yana salladım. “İçimde bir his var, Ela. Hani böyle güzel zamanlarda yakana sıkıca tutunup peşini bırakmayan, içtin içe tedirginlik yaşatan o his. İşte tam onu hissediyorum. Rahat nefes alamıyorum. Çok kötü.” Titreyen ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım. “Sanki kötü bir şeyler olacak.”

Ela dizlerimden tutarak vücudumu salladı. “Bir şey yok, kankam,” diye yatıştırmaya çalışarak nazikçe devam etti. “Bu uzun zaman sonra güzel şeyler yaşadığın için aklının tam olarak kabul edip sindirememiş olmasından kaynaklanıyor. Endişeni anlıyorum ama korkma, siz bu mutluluğu hak ettiniz. Geçmişte olanların sana borcu var.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Öyle diyorum, kankam. Göreceksin, her şey güzel olacak.”

“İnşallah,” diyerek dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ela koluma vurarak kıkırdamaya başladı. “Hem Nur olsa ne derdi?” dedi.

Tek kaşını kaldırdığında aynı anda, “*Gazın vardır, sal gitsin,*” dedi.

Cümlemiz biter bitmez birbirimize attığımız tek bakış kahkaha krizine girmemize yetti.

Bedenimdeki tedirginlikten bir an önce kurtulmam gerekiyordu çünkü hayat benim bir saniye sonra iyi hissetmemi beklemeyecekti.

“Hadi, bavulunu topla,” diyerek ayağa kalktı ve kendi bavulunun fermuarını çekerek yataktan aşağıya çekti.

Elimi göğsüme koyarak, şokla gözlerimi büyütüp, “Ne yani, benim bavulumu toplamadın mı?” diye sordum.

“Tabii burada uşağınız var ya,” diye söylenmesine rağmen köşede duran bavulumun sapından tutup yanımıza çekti.

Oturduğum yerden kalkıp, “Dün geceden beri ne kadar bencil bir insana dönüşmüşsün öyle,” diyerek burun kıvırdım ve bavulumu elinden aldım. “İnsan benim kıyafetlerimi de katlar.”

“İyi bir arkadaş olursan belki sana yardım ederim,” diye tek omzunu kaldırarak geri geri gitti.

“Çık, git buradan,” dedim ve elimin tersiyle kışkıkladım.

“Mahira, ya!” Dolaptan kıyafetlerimi getirerek yanıma bıraktı. “Uğraşma benimle.”

Tam başka laf söyleyeceğim zaman telefonumun çalmasıyla işaret-parmağımı havaya kaldırdım. “Bir dakika bekle,” dedim.

Başını iki yana sallayıp, gülerek, “Delisin, ya,” dedi.

Telefonumu çıkararak gelen aramayı, “Buyurunuz, Mahira Hanım’la görüşüyorsunuz,” diye yanıtlayıp karşı tarafın gülme sesiyle kıkırdadım. “Çok özlediniz herhalde kendisini.”

“Ben seni her zaman özlerim, güzelim de mevzu başka,” dedi.

Telefonumu kulağımın altına sıkıştırarak Ela’nın yatağa attığı yığına başladım. “Dinliyorum,” dedim.

“Otelden ayrılmamıza yarım saat kaldı, umarım çene yapmaya dalıp bavulunu hazırlamayı unutmamışsındır.” Gözlerimi devirerek Ela’ya çantamı gösterdiğimde Sancak konuşmamı yanlış anladı. “Daha başlamadın mı?”

“Ne münasebet,” diyerek burun kıvırdım ve ilk tişörtü aceleyle katlamaya başladım. “Çoktan başladık hatta bitti bile.”

Ela burnundan ses çıkararak, gülmeye başladığında kafasına attığım yastıkla elini ağzına kapatıp olduğu yere çöktü.

Sancak şüpheyle, “Başladın yani,” dedi.

“Evet hatta bitti diyorum ya! Bak, bu da...” diyerek telefonu bavula yaklaştırdım ve fermuarı ileri geri hareket ettirdim. “Kapanış sesi.”

“Hatırlatayım diye aradım ama hazırlandıysan tamam,” diyen masum ses tonuna dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi yumdum. Bu gidişle cehenneme ön sıradan bilet alacak olmaktan korkuyordum.

“Hadi kapadım, bay,” diyerek telefonu yatağa attıktan sonra oturduğum yerden ayağa fırladım. Ela’nın çöktüğü yere giderek tepesinde durdum ve omzundan sarsarak, “Gülme de yardıma gel,” dedim. Yarım saatimiz kalmış.”

Elimdeki kitabın son cümlesini bitirerek derin nefes aldım ve başımı arkama yasladım. Kitabın son cümlesini sindirirken, içimde herkeşe anlatıp durmam gerektiğini söyleyen heyecanı durduramıyordum.

Sonunda dayanamayarak yerimde dikleştim. Gülümseyerek yana döndüm ve yumduğum gözlerimi açtım. Bakışlarım hemen yanımdaki koltukta oturan Sancak’la denk geldiğinde yüzündeki gülümsemeyi öpmek istedim. Abim uçakta uyuyakalır kalmaz, Ela’yla yer değiştirip yanıma gelmişti.

Ellerimi birleştirip yerimde kıpırdandığımda Sancak başını geriye attı. Kısık sesli bir kahkaha attığında gözlerim boğazına kaydı.

“Şimdi...” diye başladığım cümleyle başını kaldırırken ela bakışlarındaki sıcaklıkla avcunu yanağıma yerleştirmek için uzattı.

“Bana bir şeyler anlatmak istiyorsun galiba,” diyerek ciddiyetle tek kaşını kaldırdığında hevesle başımı salladım.

Elimdeki kitabı sallayarak, “Kitabı bitirdim de sana anlatayım mı?” diye sordum.

“Anlat, Mahveden’im,” dedi.

Yüzümü avcunun tam ortasına bıraktığımda kolunu uzatarak belime sardı ve yerimden rahatça kaldırıp kendi kucığına çekti. Dizlerinin üzerine oturarak gözümün önüne düşen saçları çekti.

“Sonunu beğendin mi?” Parmaklarıyla yanağıma sıkarak büzüşen dudaklarımı sertçe öptü. “Yoksa beğenmedin mi?” Öpücüğü bedenimdeki tüm kan dolaşımımı deli ederken geri çekildi ve sırtarak elini enseme koydu. Keyifle saçlarımın dibiyle oynamaya başladı. “Cevap verememene bakarsak pek beğenmedin.” Tekrar yüzümü kendine çekip aklımı başımdan alacak şekilde öptüğünde nefes nefese kaldım. “Başrol erkek karakter de benim gibi kızın nefesini kesiyor mu?” Başparmağı yanağımda gezinirken tüm vücudumda ateşli bir his dolanıyordu. “Yoksa kötü karakter mi daha iyi öpüşüyor?”

Yutkunarak kitaba baktım, ardından âşık olduğum adamda kendimi kaybederek, hiç düşünmeden kitabı yan koltuğa fırlattım. Bende kitaptakinden daha iyisi vardı. Ellerimi ensesinde birleştirip vücudlarımızı birbirine yapıştırdım.

“Kimse seni geçemez,” dedim.

“Başrol erkek karakter olsa bile mi?”

“Benim başrolüm sensin,” dedim ve bu sefer dudaklarına ben yapıştığımda Sancak saçlarımdan tutarak başımı geriye doğru yatırdı. Yüzüme eğilerek dudaklarımı ele geçirdi.

Altdudağımı emerek, kendine doğru çekerken bir an sonra dili ağzımdan içeriye sızdı. Damağımı yaladı ve sertçe öpmeye devam etti. Parmaklarım tutacak yer olarak omuzlarını seçtiğinde sıkı sıkıya tutundum ve ağzımı talan etmesine izin verdim. Dili dilimin üzerinden kayıp, geçerken, inlemem dudaklarımdan dökülmeden Sancak sesimi içmeye başladı.

“Uçakta olduğumuzu unutmayalım,” diyerek geri çekildi. Tadımı bir kez daha almak için dudaklarını son kez boğazıma bastırdı.

Soluk soluğa, “İyi ki VIP bilet almışsın,” dedim. Sıkı sıkıya tutduğum tişörtünü bırakmaya zorladım kendimi.

“Yoksa seni nasıl öperdim!” diye sözümü tamamladığında yanaklarımın ısındığını hissettim.

Omzundan itekleyerek, “Şurada bir kitap anlatma hevesim vardı, kıskançlığından bitirdin beni!” dedim.

“Hevesini mi yoksa dudaklarını mı?” diyerek ukala ukala sırıttığında avcumu yüzüne yapıştırdım.

Hafif yüksek sesle, “Sus artık!” dedim.

Sancak ellerini havaya kaldırarak, “Tamam, tamam, sustum,” dedi. “Tamamen seni dinlemeye odaklanacağım.”

“O tren çoktan kaçtı, Sancak Bey,” diyerek ayağa kalmak için bacaklarımı uzattım. “Gidiyorum ben.”

Elleriyle belimin iki yanından tutarak kucağına sabitledi. Vücudumu kendine çekti.

“Hiçbir yere gitmiyorsun!”

“Öyle mi?”

Kararlılıkla, “Evet,” dedi.

Normalde başka bir erkek bana emir vermeye kalksa ağzının or-

rasına bir ben bir de arkasındaki koltuk çarpardı. Sözkonusu Sancak olunca yelkenlerim suya çoktan batıyordu.

Yine de işaretparmağımı gözüne sokarcasına sallamadan duramadım. “Uslu duracak, sözümü dinleyeceksin,” dedim.

“Yatakta da...” dediğinde kızgın bakışlarımı gördüğü an eliyle ağzına fermuar çekti. “Susuyorum.”

“Güzel, dinle şimdi,” dedim ve tüm hikâyeyi uçuş boyunca anlatmaya başladım.

Bavullarımızın sapından çekiştire çekiştire, yorgunlukla havaalanından çıkıp açık havaya geçtik. Abim yolun ortasında durarak kollarını havaya kaldırdı ve esneme hareketleri yapmaya başladı. “Gözünü sevdiğim Ankara, sen bir başkasın,” dedi.

“Abi!” diye seslenerek Sancak’a yaslandım. “Doğruyu söyle. Özlediğin Ankara mı yoksa Kartal abimi mi?”

Arkasını dönerek kollarını yanına indirdi. “Bu konuyu kapatmamış mıydık?” dedi.

Sancak’a dönerek, “Kapatmış mıydık?” diye sordum.

“Kapatmadık, güzelim,” dedi.

Ela’ya dönerek haksızlık olmasın diye bu sefer ona, “Kanka, kapatmış mıydık?” diye sordum. “Ben hatırlamıyorum.”

Abim de Ela’ya dönerek başını yana eğdiğinde Ela, abime uzun uzun baktı ve daha sonra bana dönerek omuz silkti. “Kapatığımızı hatırlamıyorum,” dedi.

Avuçlarımı önümde sesli şekilde birleştirerek birbirine çarptım. “Eve gidip bu özlem dolu hallerini Kartal abime anlatmayı iple çekiyorum,” dedim.

Abim, “O zaman ben de bacaklarına ipi dolayacağım, ardından tavana asıp seni baş aşağıya sallandıracağım,” diye söylene söylene gelen taksiyi çevirdi. “Hele bir söz et, bakalım ortada alacak haçlığın kalacak mı?”

Taksiye doğru hızlı hızlı ilerlerken arkasından, “Yalnız abi, o tehdit eskidi artık!” diye seslendim.

“İşin bana düştüğünde görürüm ben seni,” dedi ve duran taksinin bagajına doğru ilerledi. Şoför kapıyı açıp, abimin tarafına koştururken, abim de Ela’ya dönüp elindeki bavulu aldı. Bizim, özellikle

benim duyacağımı hesaplamadan, “Senin de tarafın belli oldu, Ela Hanım,” dedi.

Ela bavulunu abimin eline tutuşturup taksinin kapısını açtı. İçeriye oturmadan önce, “Benim tarafım da tavrım da hep belliydi,” dedi. “Sen endişelenme.”

Abimle birlikte şok içinde, lafını vurduktan sonra taksiye binan Ela’ya bakakaldık.

Sancak’a dönerek şaşkın halde taksiyi ve abimi işaret ettim. “Ela az önce abime trip mi attı yoksa ben mi yanlış anladım?” dedim.

Sancak masum masum, “Anlamadım ki güzelim,” dedi.

“Bir yanım öğrenmek istiyor ama...”

Sancak elimdeki bavulu alırken taksiye geçmem için hafifçe öne doğru itekledi. “Şimdilik izleyici olup bakalım, daha sonra herkes kendi arkadaşını sıkıştırır,” dedi.

Parmağımı Sancak’a doğru kaldırıp, “Mantıklı,” dedim ve taksiye doğru ilerledim. Kapıyı açıp ortaya doğru kaymaya başladım. Ela, bakışlarını cama çevirmiş, dudaklarını sıkı sıkı birbirine bastırmıştı. Konuşmanın zamanı olmadığı için sessizce bekleyerek cebimden telefonumu çıkardım. Annemle abime ayrı ayrı uçaktan indiğimizi ve taksiye bindiğimizi yazdım. Kartal abime çok fazla detaya girmeden bilgilendirme yapmasaydım deli damarı tutar, İstanbul’a kadar gelir, kaldığımız oteli basardı.

Yan tarafımdan kapı açıldığında telefonumu çantama attım. Sancak yanıma oturarak telefonumu gösterdi.

“Haber mi verdin?”

“Huzurlu bir ara tatil için kesinlikle,” dedim.

Sancak onaylar gibi başını salladı. “Başımız ağrıyacağına bunu yapman daha iyi olmuş,” dedi.

Ön taraftaki kapılar açıldığında abim ve şoför yerlerine yerleşti. Abim evimizin adresini vererek sessizce yerine oturdu.

Arabadaki rahatsız edici sessizliği sevmeyerek başımı Sancak’ın koluna yasladım. Sancak da kolunu vakit kaybetmeden, kaldırarak omuzlarımin üstüne attı ve vücudumu kendine çekerek başımı göğsüne yasladı.

Taksi önce bizim evin önüne geldiğinde Sancak kapıyı açmak için hareketlendi. Abim arkasına dönerek, “Ela’yı evine bırakıp geliyorum,” dedi.

Ela kendisinden bahsedilince, sessizliğini bozarak kaşlarını çatı. "Hiç gerek yok, buradan giderim," dedi.

"Olmaz öyle, evinin önüne kadar bırakacağım," diyen abim, genelde üzerimde kullandığına benzer ses tonuyla Ela'yı yerine kilitledi.

Çoktan koltuktan yana kaymaya başlamıştım. "Eve sağ salim girdiğinden emin ol," dedim.

Ela karşı çıkarak, "Gerek yok," dedi.

"Gerek var," diyerek arkadaşımın itiraz etmesine izin vermedim. "Bizimle onca yolu geldin, üstüne bir de uçak çektin, kendi mahallene kadar yürümene izin mi vereceğiz?"

Dışarıyı çıktığımda Ela'nın itiraz sesini beklemeden kapıyı üzerine kapadım ve bavullarımızı çoktan indirmiş olan Sancak'ın yanına doğru ilerledim.

Sancak bagajı kapadığında taksinin arka kaputuna vurarak ilerlemesi için işaret etti. Taksi hızla yanımızdan ayrılırken Sancak'ın yanına geçtim ve bavulumun üstüne oturdum.

"Garip şeyler yaşıyor," dedim.

Sancak çenemi tutarak salladı. "Ne tür gariplikler?" diye sordu.

"Az önce takside yaşananları görmedin mi?" diyerek omzumun arkasını işaret ettim. "Bu ikili arasında bir şeyler yaşanabileceğinden daha önce şüphelenmiştim ama..." dedim.

"Ama?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Tam da emin olamadım."

"Ela anlatana kadar bekle istersen."

"Eğer aralarında bir şeyler varsa ve Ela'yla abimi beklersek kavuşmaları bizimkinin yanında kaplumbağa hızı kalır."

Sancak gülererek kaşlarını kaldırdı. "Ne varmış bizim kavuşmamızda?" dedi.

Parmağımın ucunu göstererek dudaklarımı büzdüm. "Azıcık uzun sürmüş olabilir," dedim.

"Geç olsun, güç olmasın, güzelim," dedi.

"Mahşere de kalmasın ama," dediğimde Sancak gülererek yanağını okşadı. "Neyse. Zaten Ela'nın takside attığı tripe bakarsak abimi iki saniyeden kısa sürede postalayıp yanımıza gönderir."

Sancak, taksinin gittiği yola bakıp sırtıttı. "Şunun süründüğünü görmek isterim," dedi.

“Hey! O benim abim,” dedim. Yerimden zıplayarak karşısına geçtim ve ellerimi belime koydum.

Sancak çenemden tutarak yüzümü kendine doğru çekti.

“Ben de hayatındaki adamım.”

“İnkâr eden mi var?”

“Etmene izin vermem,” dediğinde maço tavrına uyuz olmakla âşık olmak arasında gidip, gelerek başımı iki yana salladım.

Elimi göğsüne yaslayıp bir iki kere vurdum. “Bu maço tavırların ne kadar ateşli olsa da sinirlerimi bozmuyor değil,” dedim.

“Bebeğim, sen benim her halimi seviyorsun,” diye özgüvenle fısıldadığında öne doğru adımladım ve parmak ucumda yükseldim.

Tek kaşımı kaldırdım ve keyifle meydan okuyup, “Demek öyle,” dedim.

“Aynı benim de senin her halini sevmem gibi,” diyerek kolunu belime doladı ve bedenimi göğsüne doğru çekti. “Deli, atarlı giderli.”

“Hüzünlü,” dedim.

“Her halin, Mahira’m,” diye dudaklarıma doğru fısıldadı. “Eksi ya da artı ne varsa hepsine deli oluyorum.”

“Öp beni,” diye fısıldadım.

Sancak zaman kaybetmeden dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda kalbim sızlanmaya, kirpiklerim titremeye başladı.

Onunla olan tüm duyguların tarifi imkânsızdı.

Çözümü olmayan bir problem, keşfedilmemiş topraklardı.

Elimi ensesine atarak yüzünü kendime doğru çektim ve tutkuyla cevap vermeye başladım.

“Mahira!”

Göğsümdeki kalbimin atış şiddetiyle eş sesli başka ama tanıdık sesi duyduğumda gözlerim kocaman açıldı. Yükseldiğim parmak ucundan sertçe topuklarımin üzerine düşerken geriye doğru adımladım. Sancak da duyduğumuz sesle geri çekilirken korku dolu kocaman gözlerle gözlerine baktım. Zorlukla yutkunup, yanlış duyduğumu düşünmek isteyerek Sancak’ın arkasından çekildim. Sesin geldiği yeri gördüğümde ne yapacağımı bilemeyerek karşımda gördüğüm adama bakakaldım.

Yanlış duymamıştım.

Tam karşımda abim duruyordu.

Sancak'la ilîşkimizi öğrenmesinden en çok korktuğum adam.

Kartal Ayazkan.

Ve yüzünde daha önce görmediğim bir öfkeyle Sancak'la bana bakıyordu.

Devam Edecek...

